

လားဘီမိုးစွေ စာပေ မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

ဆရာတော်

မဂ္ဂလင်း

ရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်
(စာ - ၁၂၁)

မင်းသိင်္ခံ ၏ ဥဒ္ဓါ
(စာ - ၄၇)

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်
(စာ - ၈၉)

ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခံ ၏
မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး(၄) (စာ - ၄၃)

- ယတြာကောင်းလျှင် (စာ - ၈၅)
- ရှင်သီဝလိအစီအရင် (စာ - ၁၀၅)
- ပုဏ္ဏားအကြောင်း (စာ - ၁၃၉)

ရဲစိုး၊ မင်းသိင်္ခံ၊ ကျော်မြသန်း၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊
မနုဿကျော်ဝင်း တို့၏ အခန်းဆက်ရသဝတ္ထုများ

မဂ္ဂပစ္စယော

ရာဇဝင်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၈ - ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အမှတ် (၂၈၉)

BURMESE CLASSIC

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

နန္ဒာစိုးကြယ်၊ မင်းထက်သားညို၊ ချစ်ဖုန်းငြိမ်း၊ ခြယ်မုန်းသီ၊ အင်ကြင်းမေ၊ လှတုလူ(အေ၊ ဝိုင်၊ ဇက်)၊ အေးမြဝိုင်စိုး(ချောက်)၊ သွေးရည်

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ(၆) လှတိုး(စိတ်ပညာ) ----- ၅၄

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

- တစ်နဲ့ကိုး(၁၂)
- ရဲစိုး -----
- ဘိုးဘေးဘီဘင်(၂)
- မင်းသိင်္ခ -----
- စီရင်ချက်(၂)
- ကျော်မြသန်း -----
- ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု(၄)
- နန္ဒာစိုးကြယ် -----
- သေပြီးသော်မှ ပြန်ရှင်ရ၏(ဇာတ်သိမ်း)
- မနုဿကျော်ဝင်း -----
- မာယာအေဝီနှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ(၁၇)
- မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်) -----

၈-၇၉ မိုးမိုးဆရာတော်၏ အကျင့်မြတ်နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်း

ကျော်အေးသိန်း(နုဿ)

မိုးမိုးဆရာတော်

မင်းသိင်္ခ ဘိုးဘေးဘီဘင်

(ယခင်လေပုဒ်အတိုင်း)

၈-၁၉၀

မြေးကေးဖက်ပြိုင်

www.burmeseclassic.com

မင်းစားမင်းညွှန်

ငွေတွေဝင်စေချင်လျှင်

မြန်မာ့ရေးရာ

- ဘာသာစကားနှင့် ကုမ္ပဏီသယံအဘယမုနိ ၁၇
- ဘွဲ့လျှောက် (B.Sc) ၁၇
- ဗျာဒိတ်တော်ရ နဝင်းဂုဏ်ရည် ရွှေအံတော်စေတီ ၂၂
- ကျမ်းပေး) ၂၂
- တီရီ၊ သမိုင်းဝင်ကောင်းမှုတော်စေတီတော်မြတ်ကြီး ၂၆
- ဘာသာညွှန် (တောင်ငူ) ၂၆
- ရေးကံ ကြီးမားသူ ၃၉
- နင်း (ကန္တာရဝတီ) ၃၉
- ရာတော်၏ အကျင့်မြတ်နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ၈၉
- တိန်း (နံသာ) ၈၉

မင်းစားမင်းညွှန် / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

အမ်း (အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ - ၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉ - ၅၀၉၂၄၇၇

ရောင်ပြန် ရသ

- ဂန္ထီရမမ ၁၆၂
- ပီတာမြို့: ၁၆၂
- ဝံမရီတော့သည့်အချစ် ၁၇၂
- မြမြလှိုင် ၁၇၂
- ဘဝတစ်ပါးရောက်တဲ့တိုင် ခွင့်မလွှတ်နိုင် ၂၂၆
- ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း) ၂၂၆
- တန်ပြန်ဝင့် ၂၄၆
- အမ်နိုင် (Oasis) ၂၄၆

BURMESE CLASSIC

ချစ်သူ့လက်တွဲ - ၃

ကိုတိုး (ရန်ကင်း)

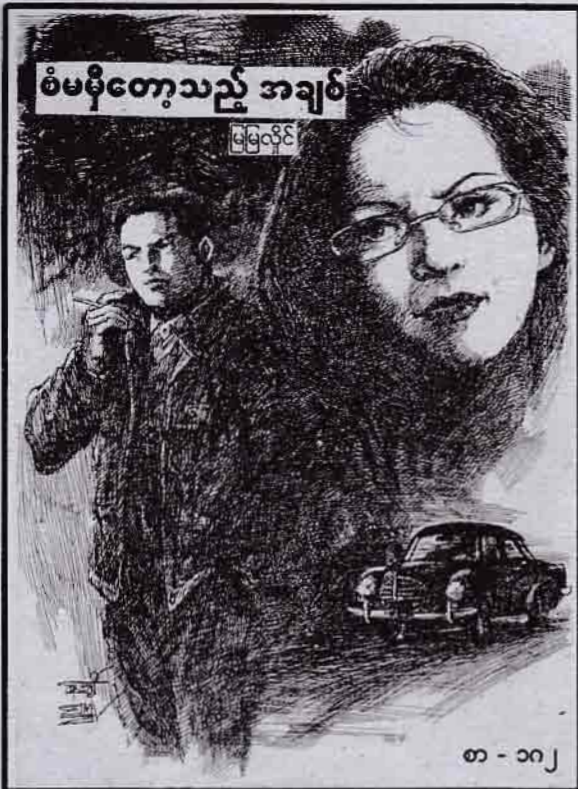
၈ - ၂၄၆

၈ - ၁၀၅

တန်ပြန်ဝင့်

BURMESE CLASSIC

လောကီရေးရာ

ကျွန်ုပ်တွေဆုံခဲ့ရသည့် နိဗ္ဗာန်ဆော်ရသေ့သူတော်စင်
ဦးအောင်(ယုဇနဥယျာဉ်ပြုတော်) ----- ၃၂

ထူးမြတ်လွန်ကဲ တပို့တွဲ
တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ ----- ၄၁

မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး(၄)
မင်းသိင်္ခ ----- ၄၃

ဥမ်
မင်းသိင်္ခ ----- ၄၇

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြကွဲဒိန်
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ----- ၆၀

သည်လဒ်အတွက် ကောင်းသောရက်
နွယ်သာကီအောင် ----- ၆၁

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ
တောကကိုရင် ----- ၆၃

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
နေမျိုးတွင်ခေါင် ----- ၆၄

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်နိုင်ဖို့
မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ----- ၆၅

သည်လဒ်အတွက် ကံဇာတာ
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ----- ၆၆

ပီတိမျက်ရည်လွှမ်းသောနေ
ကောင်းဆက်ဟိန်း ----- ၆၇

နယူးယောက်မှ နယူးယောက်သို့(၁)
မောင်ကောင်းမြင့် ----- ၇၃

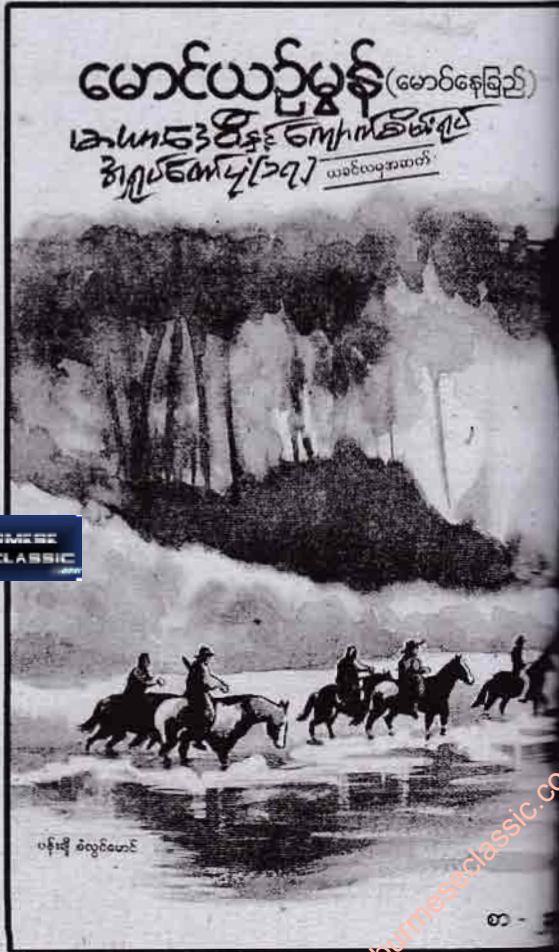
ခက်မာသော နလုံးသားတို့ ပျော့ပျောင်းစေလိုလျှင်
တက္ကသိုလ်သင်္ခ ----- ၇၇

ချစ်သူလက်စွဲ(၃)
ကိုတိုး(ရန်ကင်း) ----- ၇၉

မြေးလေးဖတ်ဖို့(၂)
ဘိုးဘိုးကြီး ----- ၈၂

ယတြာကောင်းလျှင်
မောင်မောင်မြင့်အေး ----- ၈၅

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနိမ့်ချ မာန်မာနကင်းမှုအနုပညာ
မောင်ကျေးဇူး ----- ၁၀၀

BURMESE CLASSIC

ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ရှင်သီဝလီ ပူဇော်ပွဲ

မောင်မောင်မြင့်အေး

ဗေဒင်ပညာနှင့် ကံ-ဉာဏ်-ဝီရိယ ဇာတာအမှတ်(၃)

ဂုရုအောင်	၁၅၄
သူတော်ပွားရဲ့ ရှိပြီးရင်းရှိ	
မြင့်မြတ်ကျော်ခေါင်	၁၅၀
ငါးဘုရင်	
မောင်အောင်မြင်(မိတ္ထီလာ)	၂၄၉
ဈေးရောင်းကောင်းစေရာ နယ်ကုံးလုံးစမဆောင်ပါ	
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)	၂၅၃
ကျန်းမာကြစေ ဆုမွန်ခြွေ	
သိဒ္ဓိစံ(မင်္ဂလာကုန်း)	၂၅၅
ထူးတဲ့ဘူးသီးထဲမင်း	
မော်တင်သိန်းဇော်	၂၇၁
ကိတ္တဂူရတ်	
အောင်(ပညာရေး-လင်းတကော)	၂၇၄
ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူ သူများယူ စိတ်ထဲက အလွန်ပူတာ	
သစ္စာဝါဒီဆရာမြတ်စောလင်း	၂၇၉

လောကီရေးရာ

.....	၁၂၉
.....ရောင်းနည်း မဖြစ်ရလေအောင်	
.....နန်းမောင်	၁၃၁
.....ပြ ဝိပဿနာတရားတော်(၁၃)	
.....	၁၃၃
.....သွက် ကိုယ့်ထံသို့ပြန်	
.....အေး(မန္တလေး)	၁၃၇
.....ကြောင်း သိကောင်းစရာများ(၂)	
.....ကြီးဦးအောင်သူ	၁၃၉
.....ပြည့်စေတီ ပုတီးစိပ်နည်း	
.....(B.A)	၁၄၂
.....မိ မြို့တော်ဆီသို့(၆)	
.....သန့်	၁၄၅
.....သူ	
.....န	၁၄၉

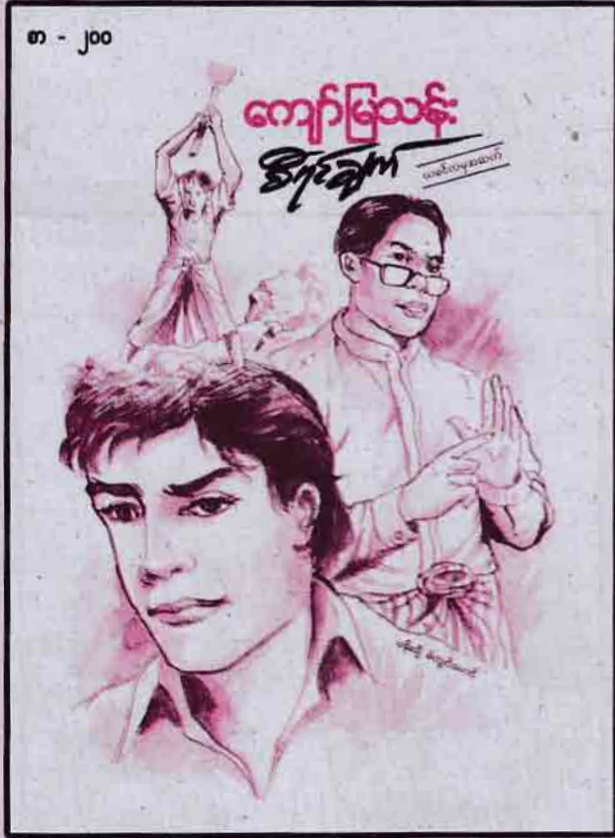
စာ - ၁၅၆

BURMESE CLASSIC

ဝင်လာမစဲ
တသဲသဲ
ရှင်သီဝလီ
ပူဇော်ပွဲ

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

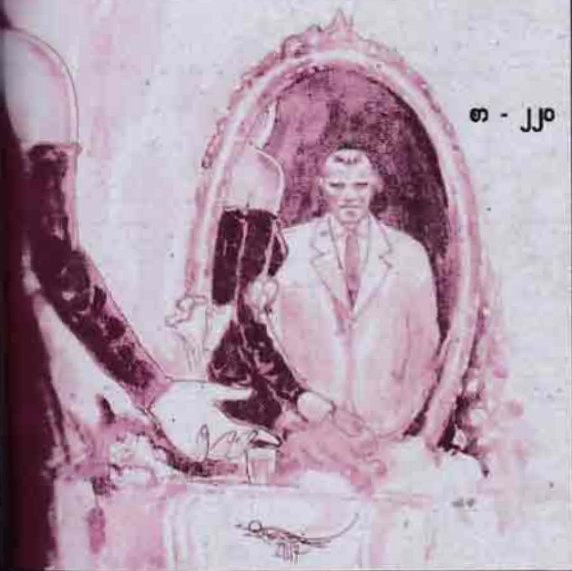
လွတ်လွတ်သဘောသဘာဝ တေးဂီတတော်ဝင် ရှင်သီလိမထေရ်မြတ်
 ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ ၉၇
 မိဘကျေးဇူးဆပ်ဂါထာ ၁၀၂
 ထီပေါက်စေနိုင်သော လာဘာသိဒ္ဓိရှင်သီလိမိပံ အစီအရင်
 စိုးဝင်းထွန်း(တာမွေ) ၁၀၃
 စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်၍ လာဘာလာဘာပေါများစေသော
 ရှင်သီလိမိအစီအရင် ၁၀၅
 ရှင်သီလိမိရုပ်တော် စီရင်နည်းနှင့် အဆောင်လက်ဖွဲ့
 ထွန်းလှ(တောင်တွင်းကြီး) ၁၀၇
 ရှင်သီလိမိအင်းတော် ၁၁၀

ဝင်လာမစ် တသံသံ ရှင်သီလိမိပုတော်ပွဲ ၁၁၁
 မောင်မောင်မြင့်အေး
 စီးပွားလာဘာလာဘာ ပေါကြွယ်ဝသည့်
 ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် ရှင်သီလိ
 အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ)
 ရှင်သီလိမိရိတ်တော် ၁၁၇
 နတ်တလင်းဆရာဦးအုန်းမောင်
 ရှင်သီလိဆယ်ဂါထာနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်
 နတ်တလင်းဆရာဦးအုန်းမောင်
 လာဘာသပွကာပေါများသောအရာ၌ အမြတ်ဆုံးတေးဂီတ
 အရှင်သီလိမိထေရ်မြတ်
 ကိုမောင်သန်းဝင်း

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀း၀၀)နာရီမှ
 မွန်းလွဲ(၂း၀၀)နာရီအတွင်း (စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှအပ)
 ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။
 စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်း မရှိပါက တာဝန်ယူမည် မဟုတ်ပါ။

မာဏသိက္ခာ
သေခြင်းသောမှန် ဖြစ်နေပြန်

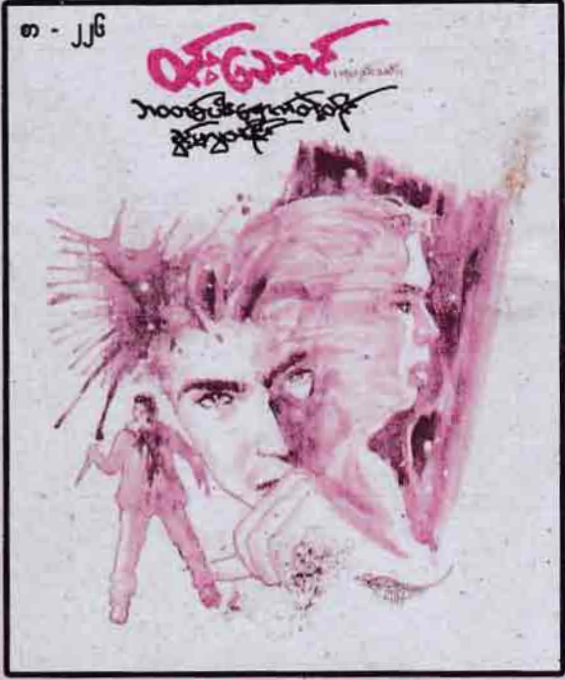
စ - ၂၂၀

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

- ကြောင်မီးကူးပင်
- ဇီးကုန်း-ဇော်ဝင်းမောင် ----- ၂၅၀
- လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ရိုးရာဆေးပြီးတိုများ
- သုတေသီဆရာငြိမ်း ----- ၂၅၉
- အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ
- မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို) ----- ၂၆၅
- ကျန်းမာရေးရာ ကျမ်းထွက်ကောား ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာများ
- မြဝဏ်ရည် ----- ၂၇၅

ပီတိမျက်ရည် လွမ်းသောနေ့

ကောင်းဆက်တိုင်း

စ - ၂၂၆

ရောင်ပြန်ဗေဇင်

- သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိပါတ်ကောင်း
- ဒေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၂၇၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

- နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း
- ဒေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၂၉၄

လူတွေသိ နတ်တွေကြားစေ

- လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ ----- ၂၉၆

အိမ်ထောင်ရေး/ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ဆိုရေး

လက်မီးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)
 (အောက်)၊ ဝိုင်းတထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

ဤဂရုဏ်းဝိပဿနာတော်ကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် နေ့စဉ် ဖတ်ရှုပါက အစွမ်းထက်စွာ နေထိုင်နိုင်စွမ်း ရှိကြပါစေရန် ဆုတောင်းပါ။
 ဤဂရုဏ်းဝိပဿနာတော်ကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် နေ့စဉ် ဖတ်ရှုပါက အစွမ်းထက်စွာ နေထိုင်နိုင်စွမ်း ရှိကြပါစေရန် ဆုတောင်းပါ။

STOP နာပိကြပ်

- ထိုးလိုက်တဲ့ လက်ကိုကြည့်ပ
သွေးတွေက နီလွင်ဖြာ။
- အထိုးခံ မှန်ချပ်ကျပြန်လည်း
ကွဲရကာ လွင့်ကြေမှု
ခြေချဖွယ်ပါ။
- ဘယ်သူမှ မသက်သာ
ဒဏ်ရာတွေ အသီးသီး။
- သူ...ကိုယ်သတ်
ကိုယ့်...သူသတ်နဲ့
ပြည်တွင်းမှာ တရစပ်ပေါ့
ပစ်ခတ်ကာ ဝန်းဒိုင်းကြဲလေတဲ့
စစ်ပွဲတွေ အနားသတ်လို့
ရပ်စေသတည်း။ ။

ဆောင်းတိုကြည့်ခြင်း

ပင်ဆန်းများ

- ရုပ်ရှင်ထဲမှာ

ဆောင်းဟာ လှပတဲ့ ပန်းချီကား
နှင်းမှုန်များ လေနေအေးများနဲ့
အပျိုစင်ရဲ့ အပြုံးဖြစ်လို့
ကြည့်သူတွေက သဘောကျရယ်ပြုံးကြ
လက်မထောင်ပြကြ။

- ပြင်ပလောကမှာ

ဆောင်းကိုလိုက်ရှာတော့
ရာသီတစ်ကွေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေမြင်ရ
ဆောင်းက ခပ်မာမာမိန်းမသား
လေကြမ်းများ ပြင်းထန်တဲ့ ရေခဲရိုက်အအေးဓာတ်များနဲ့
ခါးထောက်ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ထား
ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း
နလုံးသားထဲ ဝမ်းနည်းခြင်းမီးခိုးငွေ့တွေ အုံ့မှိုင်းလာကြ။

- ဆောင်းကိုကြည့်ရင်း

အတွေးစိတ်မှာ ဝင်းလက်ရ
စိတ်ကူးယဉ်နဲ့ လက်တွေ့ကမ္ဘာဟာ
ဆီနဲ့ရေလို ကွာခြား
အရာရာဟာ အိပ်မက်မက်နေလို့ မဖြစ်တဲ့ကမ္ဘာ။

တရားအသိတူဝိမ္မ ချစ်ပန်းခြံပွင့်

● ပညာနည်းပါး၊ မိုက်ထောင်လွှားကာ
အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာပေါင်းယှက်
သံသာခက်၌၊ တစ်ရက်တစ်မနက်
တစ်စက္ကန့်မျှ၊ ရပ်တန့်မနေ
ဝေဒနာတွေကို လျစ်လျူရှု။

● နစ်ဆယ်ခြောက်ဘုံ၊ ပေထုံထုံနှင့်
စုန်ဆန်ကူးကာ၊ ဘာဝနာလမ်းခွဲ
အလွဲကြံဆောင်၊ အမိုက်မှောင်ထဲ
ဆွဲငင်ခေါ်ယူ၊ မောဟပူနှင့် ပျော်မွေ့သူ။

● သုံးဝတဏှာ၊ ဝင့်သုံးဖြာနှင့်
ခါခါလှည့်စား၊ မနေနားအောင်
အကြိုက်ဆောင်လျက်
ဘဝင်ကဗြဟ္မာတောင်
နရက်ရွာကို
ဆွဲကာခေါ်ယူသွားနိုင်သည်။ ။

လွမ်းတာတာ

ခြယ်နှုန်းချိ

• သြော်...

တမာတွေ ပွင့်ကြပြန်ပေါ့။

• တစ်နှစ်တစ်ခါ ဖူးပွင့်ရာတဲ့

စိမ်းဝါဝါ အရောင်အသွေးနဲ့

နွေဦးကြို ရနံ့မွှေး

တမာပန်းခိုင်ကလေး။

• သခင်၊ ခံပယ်၊ မြတ်လေးစွယ်တို့လို

ဌားစွင့်စွင့် မကြားဝင့်ပေမဲ့

တို့အညာမြေရဲ့ အငွေ့အသက်

စွဲမက်ရတဲ့ ပန်းခက်ကလေးမို့

ရင်မှာပွေ့ပိုက်၊ နမ်းရှိုက်မဝခဲ့။

• တို့တစ်သက်မှာ...

ဝင်းထိန်ကြိုင်လောက်

ပန်းပိတောက်ကလေးတွေ...

အရောင်သွေးစုံညီတဲ့ နင်းဆီပန်းလေးတွေ...

ပင်ယံမြင့်က သခင်ခက်ဖြူလွလွလေးတွေ...

နွမ်းခြောက်လည်းမွှေး ကံ့ကော်ပန်းလေးတွေကို...

ဆံမြညာမှာ

နှစ်ခြိုက်စွာ ပန်ဆင်ခဲ့ဖူးတယ်။

• သို့ပေမဲ့လည်း...

တို့နှလုံးသားထဲမှာ ဟိုး... ငယ်စဉ်ကာလ

မွှေးရပ်မြေရဲ့ နွေလယ်ညတွေမှာ

လေညင်းနဲ့အတူ ဆောင်ယူလာတဲ့

လတ်ဆတ်ပျံ့မွှေး

တမာပန်းရနံ့လေးကိုတော့

ထာဝစဉ်အမြဲတမ်းတနေဆဲပါပဲကွယ်။

174
2017

လရိပ်ထဲက အိပ်ဇော်ချို

အိမ်ကြင်လေ

- လခြမ်းပေါ် မှေးအိပ်
ချစ်အရိပ် ခိုရအောင်။
- အမှောင်ပြယ် အလင်းပါး
ချစ်စကားတွေ ဖောင်။
- ချစ်ခြင်း ပွဲနှောင်
သစ္စာသောင် ထွန်းဖို့တွေ။
- နောင်ရေးမျှော်
လအကွေး လှေလှော်လို့
ဘဝပေး ဆွေအဖော်ရယ်နဲ့
မေတ္တာတော် ကမ်းကိုမှန်းကာ
တမ်းတမိသေး။ ။

၆၃၇
၂၀၁၇

အပျိုတရား လူတူလူ (အေ.ပိုင်.ဂျွန်)

- သုံးနှင့်လေးကြည့်
အလှည့်ဆန်ကျင်၊ သတ္တန်သွင်တူ
တန်ဖိုးမူကွဲ၊ အယူလွဲကွာ
သုံးဟာသုံးပင်၊
လေးမမြင်ကြ၊ မညှိကြသို့။

- ထိုနည်းတူစွာ
လူချင်းသာတူ၊ အကျင့်မူလွဲ
တန်ဖိုးကွဲပြား၊ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်
အယုတ်မြတ်ခြင်း
ပြုစွတ်ယွင်းဖို့
လုပ်တတ်ခင်း၍ မရပြီ။ ။

၁၉၇၇

နှင်းဆီလို့ ဝန်ခံချက် အေးပြိုင်စိုး (ချောက်)

- အဆင်းအလှ
မင်းဘဝ
တပမမိ
အို...နင်းဆီ။
- အချင်းရနံ့
ဝန်းကျင်နံ့
ဆွတ်ပျံ့သင်းကြည်
အို...နင်းဆီ။
- အဆင်း အချင်း
ပြည့်စုံခြင်းနောက်
စိတ်ရောက်လက်ကမ်း
ခူးခြွေလှမ်းခိုက်
ဆူးစိုက်တိုးဝင်
သွေးစက်မြင်မှ
ဆင်ခြင်သတိ
ကိုယ်ရရှိခဲ့...။
- ခူးချင်မိတာ
လောဘတရားစေခဲ့တာမို့
ကျူးလွန်သည့်အရာ
ပြောပြစကား မခြွေတော့ပါဘူး
ဆူးချွန်ရှိတာ
လောကတရားပါတယ် နင်းဆီရယ်။ ။

အရှင်အင်္ဂုလိမာလ ဇော့ဇော်

• အခါတစ်ပါး၌
ဘဂဝါဘုရားလျှင်
အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား
ဉာဏ်သနားဝင်မိပေ။

• ဝမ်းသန္ဓေ လွယ်ကာထွေး
မွေးမယ့် အမေ။

• ဘေးမသန်း အေးချမ်းစေ
မေမေတ္တန မှန်မယွင်း။

• သေခြင်း သတ်ခြင်းနဲ့
မထေရ်မြတ် အကြင်ယင်းမှာ
အလျှင်းမသိချေ
သစ္စေန စံမယွင်း။

• သုတ္တန် နှုတ်ကမ္ပတ်ကိုဖြင့်
ဗုဒ္ဓံ ထုတ်အံ့ရွတ်လိုရယ်
တုလွတ်ဆောင်နှင်း။ ။

စံပယ်ဂူသာသနာ

ဣန္ဒြေသယအဘယမုနိ

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး (B.Sc)

စံပယ်ဂူမှ ဣန္ဒြေသယ အဘယမုနိ

စည်ပါသည်။ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး မယ်တော်ကြီးများကို လှူဒါန်းဒါနပြုသော ပွဲတော်ဖြစ်ပါသည်။

ကျိုက်မရောရောက်တိုင်း စံပယ်ဂူတောရသို့သွားရန် စီစဉ်သည်။ အချိန်အခြေအနေအရ ရာသီဥတု လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး အခြေအနေအရ မသွားဖြစ် မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခရီးမဝေးသော်လည်း ရောက်ရမည်အချိန် မကျသေးသောကြောင့်ဟု မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ကျိုက်မရောမှ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကားအသေးလေးစီး၍ဖြစ်စေ သွားရောက်နိုင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ကဆုန်လက ကျိုက်မရောဆရာတော် မွေးနေ့ပူဇော်ပွဲ သွားသောအခါ အိပ်မက်တောင် တောရဆရာတော်မှ သူ၏ကျောင်းကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ခေါ်၍ လိုက်ပါသွားပါသည်။ အိပ်မက်တောင်တောရတွင် ၁ နာရီခန့် နားနားနေနေ နေပြီး ဘုရားနှင့် ဂူများ လေ့လာပြီး အိပ်မက်တောင်မှတစ်ဆင့် စံပယ်ဂူသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က လမ်းမကောင်းဘူး သတင်းကြားသော်လည်း ယခု ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းထား၍ လမ်းမှာ ဖြူး၍ဖြောင့်နေပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းမှ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီဖြင့် လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

စံပယ်ဂူတောရဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ ဆရာတော်မှ အအေးဖျော်ရည်တိုက် ညှော်ခံသည်။ ယခင်က စံပယ်ဂူဘုရားမှာ နာမည်ကျော်ထင်ရှားခဲ့သည်။ ယခု ကျိုက်မရောမှ ဘုရင်မကြီးရှင်စောပုဘုရားပေါ်လာ၍ စံပယ်ဂူတောရ သိပ်မထင်ရှားတော့။ မှေးမှိန်သွား ပင့်ဆောင်သူ နည်းသွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

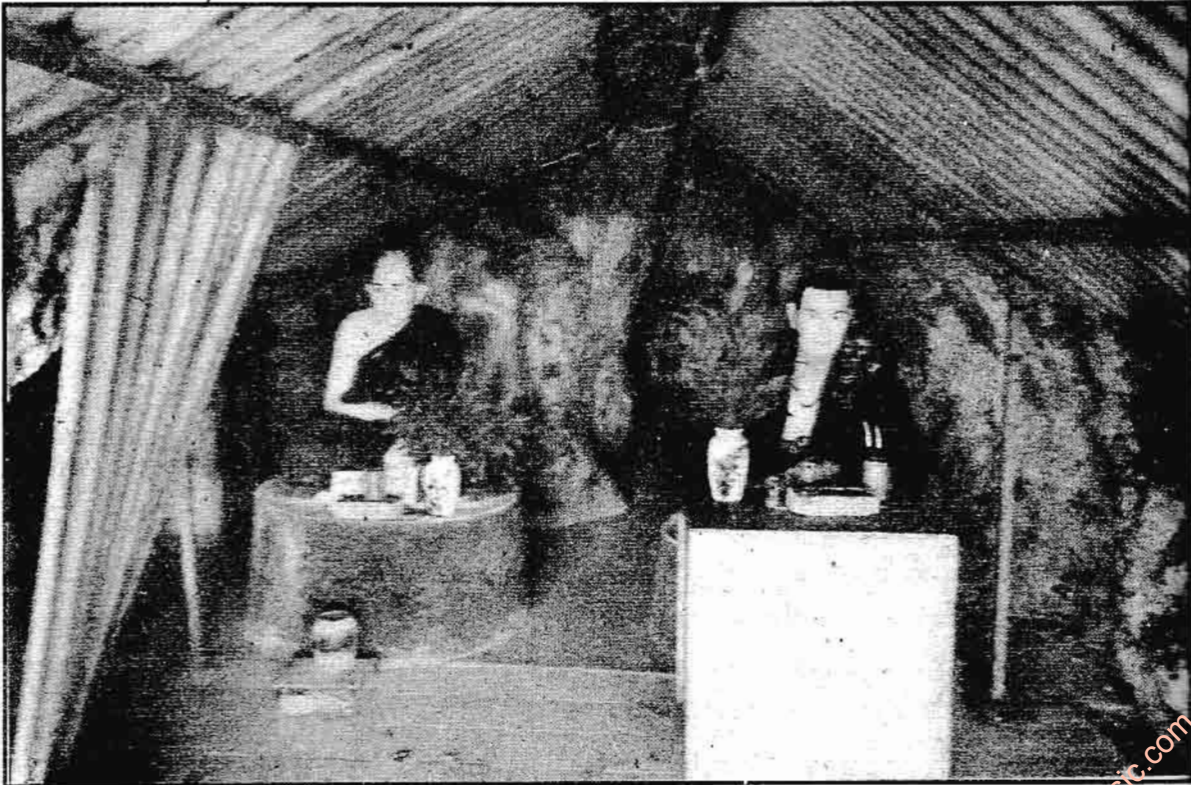
အိပ်မက် စာရေးသူသည် ကျိုက်မရောမြို့သို့ လွန်ခဲ့သောနှစ်မှစ၍ မကြာခဏ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျိုက်မရောဘုရားကြီးဝင်းအတွင်း ကျင်းပပြုလုပ်သော ဘုရားပွဲသို့ သိုက်ပွဲ အလှူမင်္ဂလာပွဲ စသည့် ပွဲကျင်းပသောအခါ ဆရာတော်မှ ဖိတ်ကြား၍ သွားရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ်လ နဂါးသိုက်ချုပ် ဘုရားပွဲ အလွန်

ရုပ်ပွားတော်များဟု ကျိုက်မရောမြို့မှ ရှေးမိနောက်မီ သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်များက ပြောကြသည်။ စံပါယ်ဂူအတွင်း ထိုင်တော်မူ၊ လျောင်းတော်မူ ရှေးဟောင်းလက်ရာ အင်္ဂါတေဖြင့်ထုလုပ်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်များတည်ရှိကာ တပေါင်းလပြည့်နေ့သည် စံပါယ်ဂူဘုရားပွဲတော်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။ စံပါယ်ဂူသည် ဗြိတိသျှအစိုးရ အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလကပင် မှတ်တမ်းဝင် ဂူတစ်ဂူဖြစ်ပြီး စံပါယ်ဂူဘုရားပွဲသည် အစိုးရအသိအမှတ်ပြု ပွဲတော်လည်းဖြစ်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲခြင်းနှင့် နယ်မြေအခြေအနေအရ လူသိနည်းကာ စံပါယ်ဂူကို ပထမစံပါယ်ဂူဆရာတော် ဦးလာဘာသိန္ဒိ ပြန်လည်မတွေ့ရှိမီ အချိန်ကာလအထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိမ်မြုပ်နေခဲ့ရသည်။

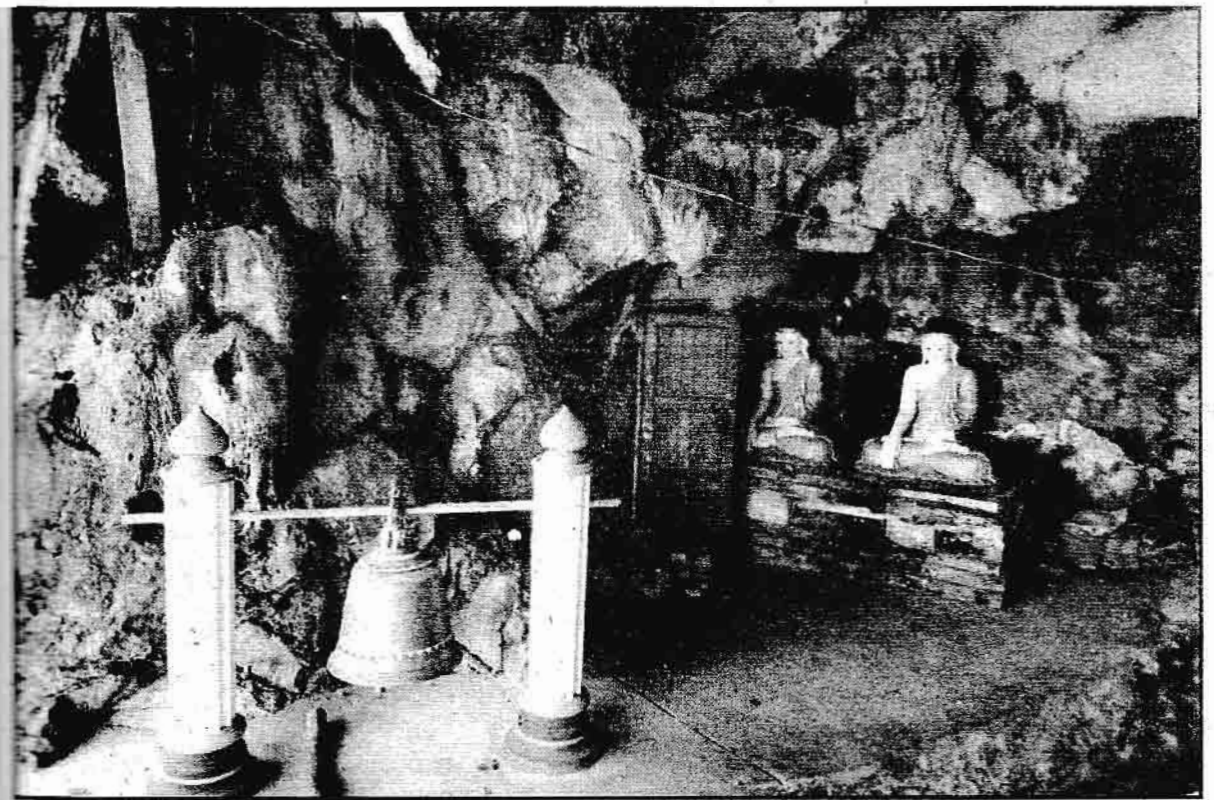
စံပါယ်ဂူရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း

ရန်ကုန်မြို့တွင် ရန်ကင်း(ဘောက်ထော်) သာသနာ့

ဗိမာန်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေသည့် သာသနာပြုဆရာတော် ဦးလာဘာသိန္ဒိသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗိုလ်ကြီးသန်း ကျိုက်မရောဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ကို သံကြီးခတ်ထားခြင်းရှိမရှိ စကားပြောဆိုခဲ့ကြရာမှ ကျိုက်မရောမြို့သို့ သွားရောက်ကြရန် အကြံအစည်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် တပည့်ဒကာများနှင့်အတူ ကျိုက်မရောမြို့သို့ ကြွရောက်ခဲ့ပြီး ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ကာ မြို့ခံဒကာတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးစိုးသီနေအိမ်တွင် သီတင်းသုံး ကျိန်းစက်နေစဉ် တောင်စဉ်တောင်တန်းတစ်ခုနှင့် ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသော ဂူကြီးတစ်ဂူတွင် မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်များအား ဖူးမြင်ကြောင်း အိပ်မက်မက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို မြို့ခံ ဒကာဒကာမများအား မိန့်ကြားခဲ့ရာ မြို့အရှေ့ဘက်တွင် တောင်တန်းတစ်ခုရှိပြီး ယင်းတောင်တန်းအတွင်း ရှေးဟောင်းဘုရားငါးဆူ သီတင်းသုံးရာ ပုဂံဂူရှိသဖြင့် သွားရောက်ဖူးမြော်လိုပါက လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ဂူအတွင်းရှိ ပိဇ္ဇာစိုရ်ပုဂ္ဂိုလ်များ

စံပယ်ဂူတောရအတွင်း တစ်နေရာ

အမှန်တော့ မည်သည့်ဘုရားကိုမဆို ဂုဏ်တော်တင်
ပူဇော်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့မဟုတ်
၁ ရုပ်ပွားတော်၊ ဧတီတော်ပုံစံကြည့် တည်ထားသူကိုကြည့်
၂ ကွယ်နေကြပါက ကိုးကွယ်မှုမှားနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
၃ ထင်တော်ကိုးပါးဘုရား ငုပ်သွား၊ မှေးမှိန်သွားတာ မရှိနိုင်ပါ။
၄ ဘုရား ကိုးကွယ်ပင်ဆောင်သူတွေ၊ ဘုရားဒကာ၊ ဒကာမ
အချို့ အထင်အမြင်မှားနေမှုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကို ကန်တော့ပြီးသောအခါ ကျောင်းပေါ်
ဘက် ဘုရားဖူးကြသည်။ ဆရာတော်မှ သမိုင်းစာရွက်တစ်
စောင်ပေးသည်။ အပြန် ဂူထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ အေးချမ်းတိတ်
ဆိတ်နေ၍ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်ရန် အလွန်ကောင်းပါသည်။
အချို့နေရာတွေ မှောင်နေ၍ မီးခြစ်ခြစ် ဖယောင်းတိုင် ထွန်း
နေသည်။ ရေစီးသံကိုလည်း ကြားရသည်။ အထက်နား
သို့ အကယ်ဒမီ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ လှ။

ဒါန်းထားသော သိုက်နန်းနှင့် လှပသော သိုက်နန်းရှင် ရုပ်တု
ပုံများကို တွေ့မြင်ရသည်။ မူလ ပထမဆရာတော်ကြီးမှာ
ပျံလွန်တော်မူသွား၍ ဒုတိယဆရာတော် ဆက်လက်တာဝန်
ယူ ထိန်းသိမ်းထားပါသည်။

စံပယ်ဂူ - စံပယ်ဂူသည် ကျိုက်မရောမြို့မှ အရှေ့
ဘက်သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိကာ အတ္တရံမြစ်ကမ်းနံ
ဘေး ကျိုက်မရောမြို့နှင့် အတ္တရံမြစ်ကမ်းကြားတွင် တည်ရှိ
သည်။ သဘာဝထုံးကျောက်လိုဏ်ဂူ ဖြစ်သည်။ ဂူအကျယ်မှာ
၁၉ ပေရှိပြီး ဂူအရှည်မှာ ပေ ၆၀ ကျော်ရှိသည်။ စံပယ်ဂူ
အတွင်း ထင်ရှားသည့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးနှစ်ဆူမှာ လျောင်း
တော်မူနှင့် ထိုင်ဒတ်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတို့ဖြစ်သည်။ ထိုင်
တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ခြေဆင်းထိုင်တော်မူနေဟန်
ပြလမ္မဝါဟန်ပါလိဟေယျပုံတော်ဖြစ်ကာ ကျိုက်မရောမြို့မှ
ကျိုက်မရောဘုရားကြီးနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူဖြစ်သဖြင့် ညီနှောင်

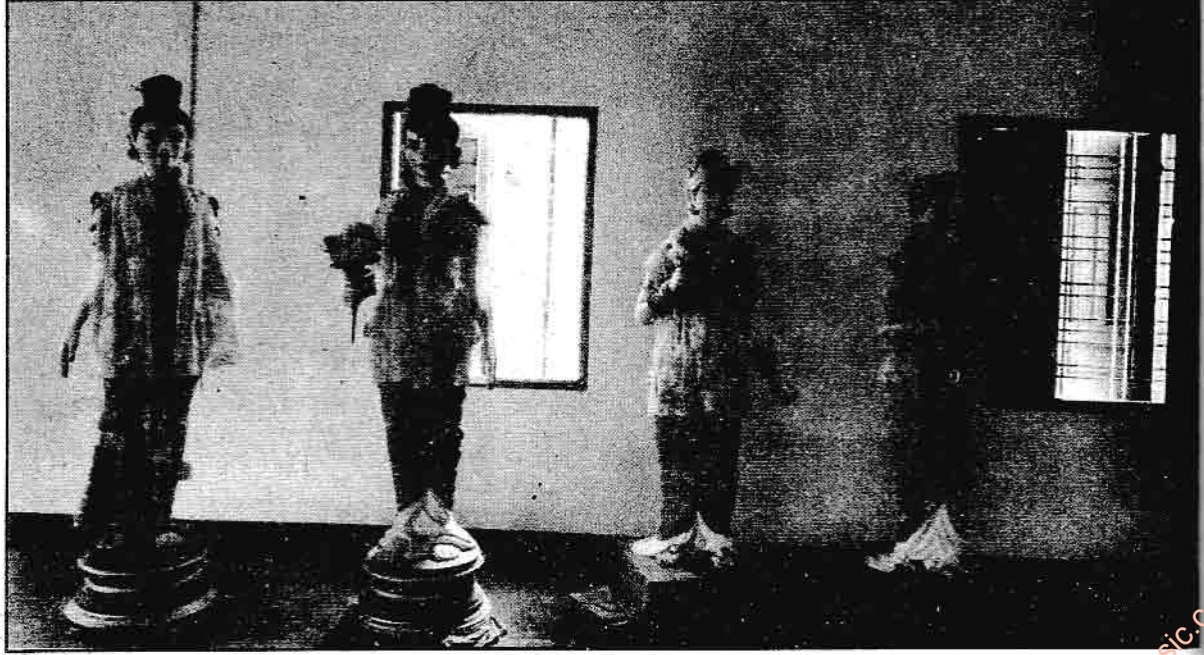
ဆရာတော်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် မြို့ခံဒကာ ဒကာမများ စီစဉ်ပေးသော နွားလှည်းဖြင့် ပုဂံဂူသို့ ကြွသွား ခဲ့ရာ ပုဂံဂူရှိရာသို့ ရောက်ခါနီး နွားများမှာ လှည်းကို ရှေ့သို့ မဆွဲပဲ ရုန်းကန်နေကြသဖြင့် ဆရာတော်က နွားများ သွားလို ရာသွားပါစေဟု မိန့်ကြားသဖြင့် လှည်းမောင်းသည် ဒကာက နွားများ၏ နဖားကြိုးကို လျှောပေးလိုက်ရာ နွားများသည် လှည်းကို ယခု စံပယ်ဂူတည်ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ ဆွဲသွားခဲ့ ကြသည်။ နွားများသည် ချွံနွယ်များပိတ်ဖုံးနေသည့် လှေကား ပျက်ကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်တန့်နေသည့်အတွက် ချွံနွယ်များကို ရှင်းလင်းစေပြီး လှေ ကားပျက်အတိုင်း တက်ခဲ့ရာ တစ်နေရာတွင် သဖန်းပင်ကြီး ကာဆီးထားကာ လှေကားများမှာလည်း မရှိတော့သဖြင့် သဖန်းပင်ကြီးကို ဖက်တွယ်လျက် ဆက်လက်တက်ခဲ့ရာ ဂူဝ ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ဂူအတွင်းတွင် ဆရာတော်အိမ်မက်သည့်အတိုင်း ထိုင် တော်မှု၊ လျောင်းတော်မှု၊ ခြေဆင်းထိုင်တော်မှုဟန် ရှေးခေတ် လက်ရာ အင်္ဂတေရုပ်ပွားတော်များ ဖူးတွေ့ကြရသည်။ အင်္ဂ တေရုပ်ပွားတော်ကြီးများနှင့် ဂူချောင်ကြိုချောင်ကြားတွင်

ကျွန်းဖိုသားဖြင့် ထုဆစ်ထားသည့် ရှေးခေတ်လက်ရာ ရုပ်ပွား တော်များ၊ ပလ္လင်တော်များ၊ ဓာတ်တော်များကို တွေ့ရှိရပါ သည်။ ရုပ်ပွားတော်အများစုမှာ နှစ်ကြာမြင့်စွာ ဂူအတွင်းထား ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော သဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် ယို ယွင်းပျက်စီးမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်သည် ထိုအချိန်မှစတင်ကာ စံပယ်ဂူတွင်း တစ်ဖုံး တည်း သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့ပြီး စံပယ်ဂူသာသနာကို စတင်ခဲ့ ပါသည်။ ဆရာတော်သည် စံပယ်ဂူအတွင်း နေထိုင်သီတင်း သုံးနေစဉ်အတွင်း ဂူ၏အမည်နာမကို မည်သို့ပေးရမည်ကို သမိုင်းအထောက်အထားများ၊ မြို့နေသက်ကြီးဝါကြီးများ၏ ပြောစကား မှတ်ချက်များသာမက ဂူအတွင်း အထောက် အထားများကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရာ ဂူတစ်နေရာတွင် မွန်ဘာ သာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရာ စံပယ်ဂူ ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် စံပယ်ဂူဟူသည့် အမည်ကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

ဣန္ဒာသယ အဘယမုနိ

ဣန္ဒာသယ အဘယမုနိကို စံပယ်ဂူတောရဆရာ

သိုက်နန်းရှင် ရုပ်တုများ

တော် ဦးလာဘသိဒ္ဓိသည် စံပယ်ဂူအတွင်း တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံး တောရဆောက်တည်စဉ်အတွင်း ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ခန့်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး စတင်တွေ့ရှိခဲ့စဉ်က ပလ္လင်တော် နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဉာဏ်တော်မှာ ခုနစ်ပေခန့်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိကို ဂူအတွင်းပိုင်းတစ်နေရာ တွင် ဆရာတော်နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့မှ ဒကာများဖြစ်သည့် ဦးစိန်လှိုင်၊ ဦးသန်းလှတို့က တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပလ္လင် အောက်ခြေမှ သဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် ဆွေးမြည့်ပျက်စီး နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဖြတ်တောက်ထားခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်သည် ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိကို တွေ့ရှိပြီးနောက် မိမိကိုယ်တိုင် ကိုးကွယ်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဘွဲ့ အမည်တော်အတွက် သမိုင်းအထောက်အထားများ ရှာဖွေရာ မတွေ့ရှိရသဖြင့် ငယ်ဆရာဖြစ်သူ ရာကျော်ဘုန်းဘုရားကြီး ဦးသဒ္ဓမ္မဒေဝင်တို့ထံတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ဘွဲ့အမည် တောင်း ခဲ့သည်ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်။ ရာကျော်ဘုရားကြီးက ဣစ္ဆာသ အဘယမုနိ ဓာတ်ရှင်တော်မြတ်ဟု အိပ်မက်ဖြင့် အမည်ပေး ခဲ့ရာ ပိုမိုတိကျစေရန် ထိုစဉ်က သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေး သည့် မန္တလေး ရွှေတံခွန်တောင် မုနိအောင်မြေကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသီလစာရ(ရွှေနှုတ်တောင်ဆရာတော် ဘုရား)အား လျှောက်ထားပြန်ရာ ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိ ဓာတ်ရှင်တော်မြတ်ဟုပင် ဘွဲ့အမည်ဆက်ကပ်ပါရန် မိန့်ကြား ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိ ဓာတ်ရှင်တော်မြတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရွှေနှုတ်တောင်ဘုရား ဆရာတော်ဘုရားက ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိ ဘုရားကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်တွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များ မင်း၊ မိဖုရား ဗုဒ္ဓမတ်သေနာပတိတို့၏ လက်ဝတ်ရတနာများ ဌာပနာထား ထား နှူးတော်နှင့် ပလ္လင်တော်တွင် ရှေးမွန်တို့၏ လောကီ အစီအရင် အင်းစမများကို စီရင်ထားကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ တော် သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံပြည်သို့ ရောက်ရှိစဉ် ရှေးဟောင်း လက်ရာဖြစ်သည့်အတွက် မျက်နှာတော်မှာ ကိုယ်လုံးတော် ထက် ကြီးမားသည်ဟုလည်း မိန့်ခဲ့ပါသည်။ သည့်အပြင် ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဗုဒ္ဓဘိသေက အနေကဏသဘင် ကျင်းပစဉ်ကလည်း ရဟန္တာအရင်မြတ်

များ ကြွရောက်ကာ အနေကဏတင်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ယုံ ကြည်သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါက ဆုတောင်း ပြည့်နိုင်သည့် အကျိုးထူးများ ရရှိနိုင်သည်ဟုလည်း မိန့်ခဲ့ပါ သည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဆုတောင်းပြည့်ကြောင်း ကိုယ် တွေ့ကြုံသူများမှ ပြောပြကြပါသည်။ (စာရေးသူ)

ဒုတိယ စံပယ်ဂူဆရာတော်နှင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်း

ပထမ စံပယ်ဂူဆရာတော် ဖျံလွန်တော်မူပြီးနောက် တပည့်ရင်းဖြစ်သူ ဒုတိယစံပယ်ဂူဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဉာဏိန္ဒ က စံပယ်ဂူသာသနာကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လျက်ရှိပါသည်။ ပထမ စံပယ်ဂူဆရာတော် အုတ်ဂူရှိရာ ကုန်းတော်အနီးတွင် တံခွန်တိုင်ပါ ဣစ္ဆာသယကုန်းမြေကို တည်ဆောက်ကာ ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိဘုရားကြီး ကိန်း ဝပ်စံပယ်တော် မူရန် ဂန္ဓကုဇီတိုက်တော်ကြီးကို ရွှေတိဂုံပုံတူ စေတီ တည်ထားပါသည်။ လူသွားလမ်း ကွန်ဂရစ်ခင်းခြင်း၊ တံတားများ၊ လှေကားများ တည်ဆောက်ခြင်း၊ လင်းနီဂူကို ပြန်လည်ဆောက်တည်ခြင်း၊ မပြီးပြတ်သေးသည့် သာသနာ အဆောက်အဦများအား အပြီးသတ်ခြင်း၊ လျှပ်စစ်မီးလင်း ရေး လုပ်ငန်းများ၊ သာသနိက အဆောက်အဦများ ပြင်ဆင် ထိန်းသိမ်းခြင်းများကို ဆောင်ရွက်လျက် သာသနာပြုနေပါ သည်။

သို့ပါ၍ ဘုရားဖူးလာ မေ့မိတ်ဆွေများ ဣစ္ဆာသယ အဘယမုနိ ဘုရားကြီးနှင့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ ဖူးသူများ အနေဖြင့် ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ရန်နှင့် စံပယ်ဂူ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်လှူဒါန်းလိုပါက ဆရာ တော်ထံ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

စံပယ်ဂူဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဉာဏိန္ဒ(စံပယ်ဂူတောရ) ကျိုက်မရောမြို့နယ်၊ မွန်ပြည်နယ် ဖုန်း ၀၉-၄၂၅၃၃၅၃၁၆ သို့ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။ ကျိုက်မရော ဘုရားကြီး ရောက် ပါကလည်း စံပယ်ဂူသို့ ဆက်လက်သွားကြပါရန် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

ဂန္တီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

ရှေးအခေါ် ရခိုင်ကမ်းမြောင်းဒေသ၊ ယခု ရခိုင်ပြည်နယ်သည် ဗုဒ္ဓသာသနာအတွက် ဂုဏ်တက်စရာများနှင့် သာသနာသမိုင်းကောင်းများနှင့် ရှေးအစဉ်အဆက်ဆက်မှစ၍ တည်ရှိကိန်းဝပ်နေသော ဘုရားစေတီများဖြင့် ထည်ဝါနေသော ပြည်နယ်ဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ်အခါက ဘုရားရှင်၏ ရင်ငွေတော်လှုံ ရုပ်ပွားဆင်းတုနှင့် ဘုရားရှင်ကြွရောက်ခဲ့ရာမှ သာသနာအကျိုးအတွက် အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်သော ပါဒခြေတော်ရာအစစ်တို့ ကိန်းဝပ်နေမှုဖြင့် သာသနာထွန်းလင်းနေသော ပြည်နယ်ပါတည်း။ ထို့အပြင် သမိုင်းကြောင်းခိုင်မာစွာဖြင့် ယနေ့ဖူးတွေ့ကြရသည်။

- ဗျာဒိပ်ပေး ဘုရားစေတီ
- ရွှေအံတော်စေတီ

- ရွှေဆံတော်စေတီ
- ရွှေနံတော်စေတီ

ဆိုသော ဘုရားစေတီများလည်း ကိန်းဝပ်တော်မူနေပါသည်။ ထိုဘုရားလေးဆူသည် ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့နယ်တွင်း၌ တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ကိန်းဝပ်နေသောကြောင့် ဘုရားဖူးများအတွက် လွန်စွာမပင် အဆင်ပြေနေပါသည်။

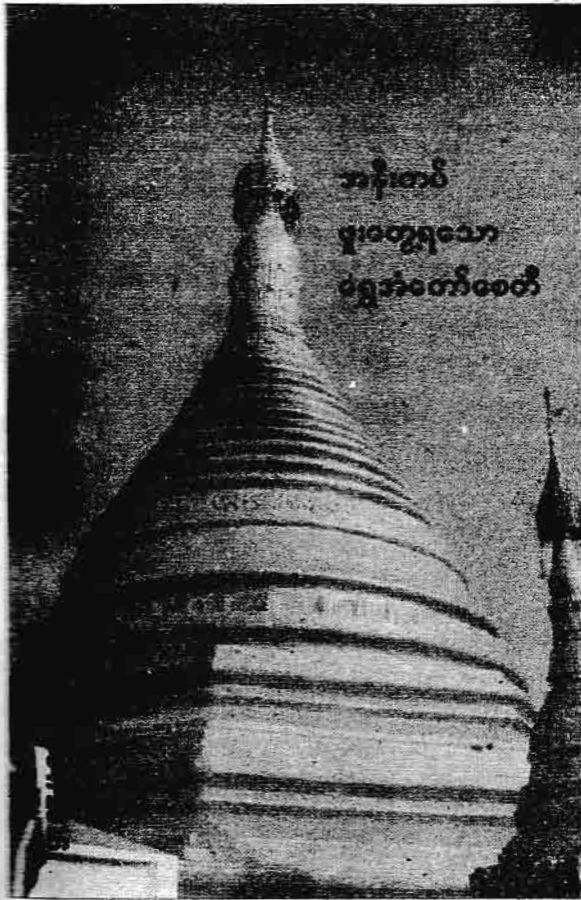
စာရေးသူအနေဖြင့် သံတွဲမြို့သို့ ဘုရားဖူးခရီးသာမက ဆွေမျိုးရင်းချာများပါ ရှိနေသောကြောင့် ထိုဘုရားစေတီလေးဆူနှင့် အခါခါပင် ဖူးမြော်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဘုရားစေတီတစ်ဆူချင်းသည်လည်း သူ့သမိုင်းနှင့်သူ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေသည်ကို သိရှိမှတ်သားခဲ့ရပြီးဖြစ်၍ စာဖတ်သူများထံသို့ ကုသိုလ်ဝေငှရေးသားလိုက်ပါသည်။

သံတွဲမြို့ကို ဒေသခံများက “လေပေါ်ပျံပဲ မြို့သံတွဲ”

သံတွဲမြို့မှ ဗျာဒိပ်တော်ရ နှင်းဂုဏ်ရည် ရွှေအံတော်စေတီ

မြမရွှေ(ကျွဲမလေး)

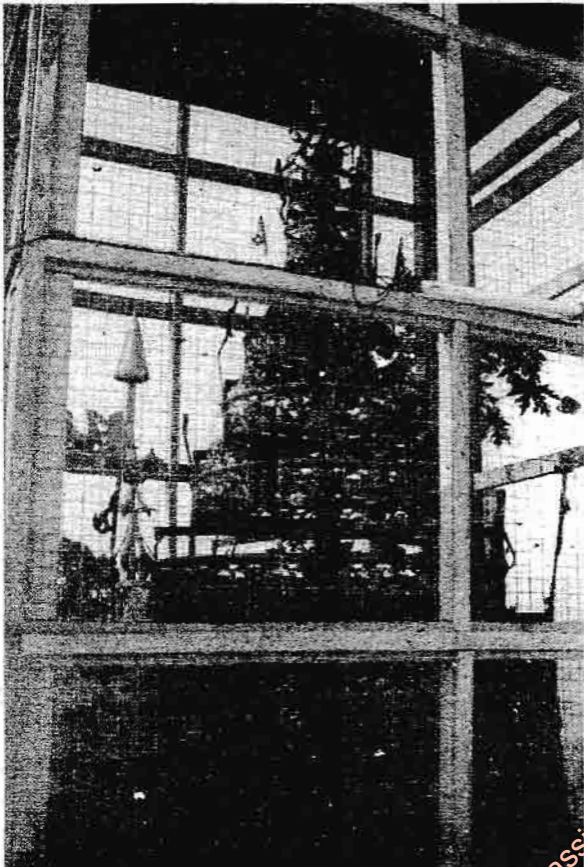

အနိတော်
ရွှေအံတော်စေတီ

၂။ နံတော်မြတ်ကို ရောဟံကုဋတောင်တွင်
၃။ ဆံတော်မြတ်ကို မထိကေသတောင်တွင်

စေတီတည်၍ ဌာပနာ၍ တည်ထားခဲ့ပါသည်။ ဌာပနာ
သွင်းရာ၌လည်း ဓာတ်တော်မြတ်များကို ဖန်ကြတ်၊ စန္ဒကူး
နီကြတ်၊ ရွှေကြတ်၊ ငွေကြတ်၊ ဆင်စွယ်ကြတ်၊ ကြေးနီ
ကြတ်တို့တွင် အဆင့်ဆင့်ထည့်သွင်းပြီးမှ ဌာပနာပြုခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ်အခါက
သံတွဲမြို့နှင့် နှစ်ဂါဂုတ်ခန့်အကွာ ကုန်းမြင့်တစ်ခုဖြစ်သော
“ဝါသုရ”တောင်တော်၌ ရပ်တန့်တော်မူပြီး အနောက်အရပ်သို့
ကြည့်၍ ပြုံးတော်မူပြီး ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ-
“ငါဘုရား ရပ်တော်မူပြီးသော တောင်မှ အနောက်
မြောက်ဘက်နှင့် ဥဿအကွာတွင် ဝါသုရတောင်ရှိ၏။ ထို
တောင်၌ ငါဘုရား နှစ်ဥာအခါက မြှောင်နှင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ငါဘုရား

ရွှေအံတော်စေတီ၏ ဒုတိယထီးတော်ဟောင်း

ဘု တင်စားခေါ်ဆိုပါသည်။ ဟိုးယခင်အခါကလည်း “ခွါရဝတီ
အိမ်ဆီပျံ့စုံ ခြံသံတွဲ”ဟု ခေါ်ခဲ့ကြပြီး တောင်သုံးလုံးရှိ စေတီ
သံဃာ တည်ရာအလယ်၌ ရှိသောမြို့ ဆိုခဲ့ကြ၏။

စေတီလေးဆူသို့ ဘုရားဖူးရန် ဒေသခံဆွေမျိုးများနှင့်
နွဲ့လှိုက်ကြပြီး ဦးစွာ “ရွှေအံတော်”စေတီသို့ ခရီးစခဲ့ပါ
သည်။ ဒေသခံများ၏ ထက်သန်သော စေတနာဖြင့် ဘုရား
ဆီမရောက်မီပင် သခိုင်းကြောင်းကို မှတ်သားနိုင်သမျှ
မော်သားရန် ပြောကြဆိုကြသောကြောင့် ရွှေအံတော်စေတီ
သမိုင်းကို သိမှတ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်က ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်စကားတော်အရ
သံတွဲမြို့စား အမတ်ကြီး ဓမ္မသုရသည် ရခိုင်ပြည်ရှင် သူရိယ
ဦးမင်းကြီးအား လျှောက်ထား၍ ရှင်လူပရိသတ်၊ မင်း
အသတ်များ ခြံရံလျက် သံတွဲမြို့ခေါ် ထိုနေရာမြတ်၌

၁။ အံတော်မြတ်ကို ဝါသုရတောင်တွင်

အံတော်တောင် သခင်မ

ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ပြီးနောက် ငါဘုရား၏ အံတော်ဓာတ်ကို ဌပ နာပြု၍ အံတော်စေတီ တည်ထားကိုးကွယ်ကြလိမ့်မည်”

ထိုဗျာဒိတ်စကားအရ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ပြီး နောက် သက္ကရာဇ် ၂၃၆ ခုတွင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး သည် အာဇာတသတ်မင်းကြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့သော မြေထဲ တိုက်ကိုတူးဖော်၍ ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်ခဲ့၏။ ထို့ နောက် သူရိယစက္ကမင်းကြီးအား ဓာတ်တော်များကို ပေးအပ် လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ပထမဒါယကာ၏ ကောင်းမှုအလှူအဖြစ် သက္ကရာဇ် ၂၃၆ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် တည် ထားခဲ့ပါသည်။ စေတီ၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ သုံးတောင်နှစ် မိုက် လက်လေးသစ်(ငါးပေခန့်) ဖြစ်သောကြောင့် ဒေသခံ များက နွားတမော့ဟု ခန့်မှန်းကြပါသည်။

စေတီတော်၏ ပန်းတင်ခုံပတ်လည်သည် တစ်ဖက် လျှင် ၄၅ တောင်စီရှိပြီး မျက်နှာစာလေးဖက်ဖြစ်၍ အတောင်

ပေါင်း ၁၀၈ တောင် ရှိ၏။ လုံးတော်ပတ်လည်မှာ ရှစ်တောင် ရှိပြီး ယနေ့ဖူးတွေ့ရသော ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၆၃ တောင် ဖြစ်၏။ နဝင်းကိုက်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေသခံအချို့က “နဝင်း စုံညီ ရွှေအံတော်စေတီ” ဟုလည်း ခေါ်ကြပြန်၏။

ရွှေအံတော်စေတီကို ရခိုင်မင်းဆက် ၁၁ ဆက်က အဆင့်ဆင့် ငုံ့၍တည်ထားကြောင်း သိရသောကြောင့် မှတ် သားနိုင်ရန် မေးမြန်းလိုက်၍ သိခဲ့ရသည်မှာ...

ပထမ ဒါယကာမှာ သံတွဲမြို့စား ဓမ္မသူရအမတ်ကြီး ဖြစ်၏။

ဒုတိယ ဒါယကာမှာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၄၁ ခုနှစ် သံတွဲဘုရင်မင်းဆက်ချုပ်မှ ပြုပြင်၍ မွမ်းမံကာ ငုံ့ထားသည့် ပုံဖြင့် တည်ခဲ့၏။

တတိယဒါယကာမှာ ရခိုင် ဝေသာလီခေတ် ဝေသာ

ရှေးဟောင်းခေါင်းလောင်းနှင့် ကျေးလက်လူငယ်နှစ်ဦးအသွင်

ရွှေအံတော်စေတီတွင် စာရေးသူတို့ အမှတ်တရ

လီပြည်ရှင် နိတိစန္ဒြားမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး စန္ဒသီရိသည် အေဒီ ၅၂၀ ခုတွင် ပြုပြင်ခဲ့၏။

စတုတ္ထ ဒါယကာမှာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၆၈၅ ခုနှစ် လောင်းကြက်ခေတ်တွင် သံတွဲဘုရင် မင်းမဟာစိုးမှ ပြုပြင် နှမ်းမံခဲ့၏။

ပဉ္စမ ဒါယကာမှာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၇၉၆ ခုနှစ် တွင် ပထမမြောက်ဦးခေတ်၏ မင်းကြီး မင်းခရီးမှ ပြုပြင်ခဲ့၏။

ဆဋ္ဌမ ဒါယကာမှာ ပထမမြောက်ဦးခေတ်၌ပင် ဘုရင် မင်းညွှန်မှ ကောဇာနှစ် ၈၅၄ ခုနှစ်တွင် ပြုပြင်ခဲ့၏။

သတ္တမ ဒါယကာမှာ ဒုတိယမြောက်ဦးခေတ်တွင် ကောဇာနှစ် ၈၉၄ ခုနှစ်တွင် မင်းပါကြီးမှ ပြုပြင်ခဲ့၏။

အဋ္ဌမ ဒါယကာမှာ ကောဇာနှစ် ၉၃၃ ခုတွင် မြောက် ဦး ဒုတိယခေတ်၌ မင်းဖလောင်းက ပြုပြင်ခဲ့၏။

နဝမ ဒါယကာမှာ ဒုတိယမြောက်ဦးခေတ် မင်း လောင်း၏မိဖုရား ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကြည်မှ ကောဇာနှစ် ၉၅၅ ခုတွင် ပြုပြင်ခဲ့၏။

ဒသမ ဒါယကာမှာဒုတိယမြောက်ဦးခေတ် ကုန်ခါနီး ကောဇာနှစ် ၉၆၉ ခုတွင် မင်းရာဇာကြီးက ပြုပြင်ခဲ့၏။

ကောဒသမ ဒါယကာမှာ တတိယမြောက်ဦးခေတ် ကောဇာနှစ် ၁၀၁၉ ခုတွင် စန္ဒသူဓမ္မမင်းက ပြုပြင်ခဲ့၏။

ယခုအခါ ရွှေအံတော်စေတီသည် နဝင်းကိုက်ဖြင့် တည်ထားပြီး မင်းဆက်အများဆုံးမှ ပြုပြင်ကိုးကွယ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးဒါယကာ စန္ဒသူဓမ္မမင်းလက်ထက်၌ ရှေးဟောင်း မူလ လက်ရာအတိုင်း ပြုပြင်ခဲ့ခြင်းကို ယနေ့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေသော ဒါယကာ ဥပသကာနှင့် အလှူရှင်များ ၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းများနှင့် ဖူးတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သမိုင်းဂုဏ်ဆောင် သာသနာ့အမွေအနှစ်များနှင့် ရရှိင် ပြည်နယ်အတွင်းမှ ဘုရားစေတီများကို ဘုရားဖူးလာ ရှင်လူ အများဖြင့် ဒေသခံရှင်လူအများမှ ဟန်ချက်ညီစွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ကြဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

မြပဉ္စုဝေ(ကျ)ပဇေး)
09-421062068

ဝိုင်းဦးမူ ။ စာရေးသူ၏ သံတွဲမြို့သို့ ခါသင်္ကြန် ဘုရားဖူးခရီး မှတ်တမ်း။ (၂၀-၄-၂၀၁၆/၂၀၁၇)

www.burmeseclassic.com

ကေတုမတီရဲ့

သမိုင်းဝင် ကောင်းမှုတော် စေတီတော်မြတ်ကြီး

မင်းထက်သားညီ(တောင်ငူ)

ကောင်းမှုတော်စေတီတော်မြတ်ကြီး

မြန်မာ့သမိုင်းရာဇဝင်တွင် ကေတုမတီ (တောင်ငူ မြို့)ဆိုသည်မှာ ရွှေနန်းရှင်များ နန်းစိုက်ရာ သာယာစည်ပင်သော မြို့အဖြစ် အထင်အရှားတည်ရှိနေပါသည်။ ကေတုမတီ(တောင်ငူ)၏ ရာဇဝင်ကိုကြည့်လျှင် သမိုင်းဝင် ကောင်းမှုတော်စေတီတော်မြတ်ကြီးဆိုသည်မှာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကောင်းမှုတော်စေတီတော်မြတ်

ကြီး၏ သမိုင်းကြောင်းကို လေ့လာကြည့်လျှင် ရွှေနန်းရှင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးသည် အဓိက ဦးဆောင်သူအဖြစ် တွေ့ရှိနိုင်သည်။

ကေတုမတီ၏ ထူးမြတ်လှသော မင်းတရား တပင်ရွှေထီး ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရသည်ဟု ကြားလျှင်ကြားချင်း ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးသည် ကေတုမတီ၏ အနာဂတ်ကို မျှော်တွေးပြီး များစွာ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရပါသည်။ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တပင်ရွှေထီး ပျံလွန်တော်မူပြီးသည်နှင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံးသည် ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ မြို့စောင့်သီဟသူမှာ မြို့တော်တွင်ရှိသော ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်တို့နှင့် ကေတုမတီသို့ အပြင်းချီကာ 'ဘုရင်မင်းခေါင်' ဘွဲ့ ခံယူပြီး ကေတုမတီဘုရင်အဖြစ် စံမြန်းနေတော့၏။ စစ်တောင်းမှ ပဲခူးရာဇာကလည်း 'သတိုးသူ'ဘွဲ့ခံယူကာ ပြည်ကို သိမ်းပိုက်လေတော့၏။ သမိန်စောထွတ်သည်လည်း 'သမိန်စက ဝေါ'ဟူသောဘွဲ့ကို ခံယူကာ စစ်တောင်းကို တိုက်ခိုက်ရယူတော့၏။ ထိုသို့ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေမှုများကြောင့် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးသည် အမတ်ကြီး 'ရန်အောင်ဘီလူး'ထံမှ အကြံ ဘဏ်များ ရယူကာ ကေတုမတီကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးမှ ထွက်ခွာလာသော မိဖုရားကြီး သီရိမဟာရာဇာဒေဝီနှင့် ရွာသစ်ကြီးတွင် စခန်းချကာ 'ဇေယျဝတီ'ဟု သမုတ် နှစ်လခန့် လူသူအင်အာ စုဆောင်းကာ နားနေခဲ့သည်။ သို့သော် 'သီရိဇေယျနော်ရထာ'အမည်ရ အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဤအခန်းသည် ဖြည့်ဖြည်းနှေးနှေး ကိစ္စ မဟုတ်ကြောင်း ကေတုမတီ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ပွားပုံ

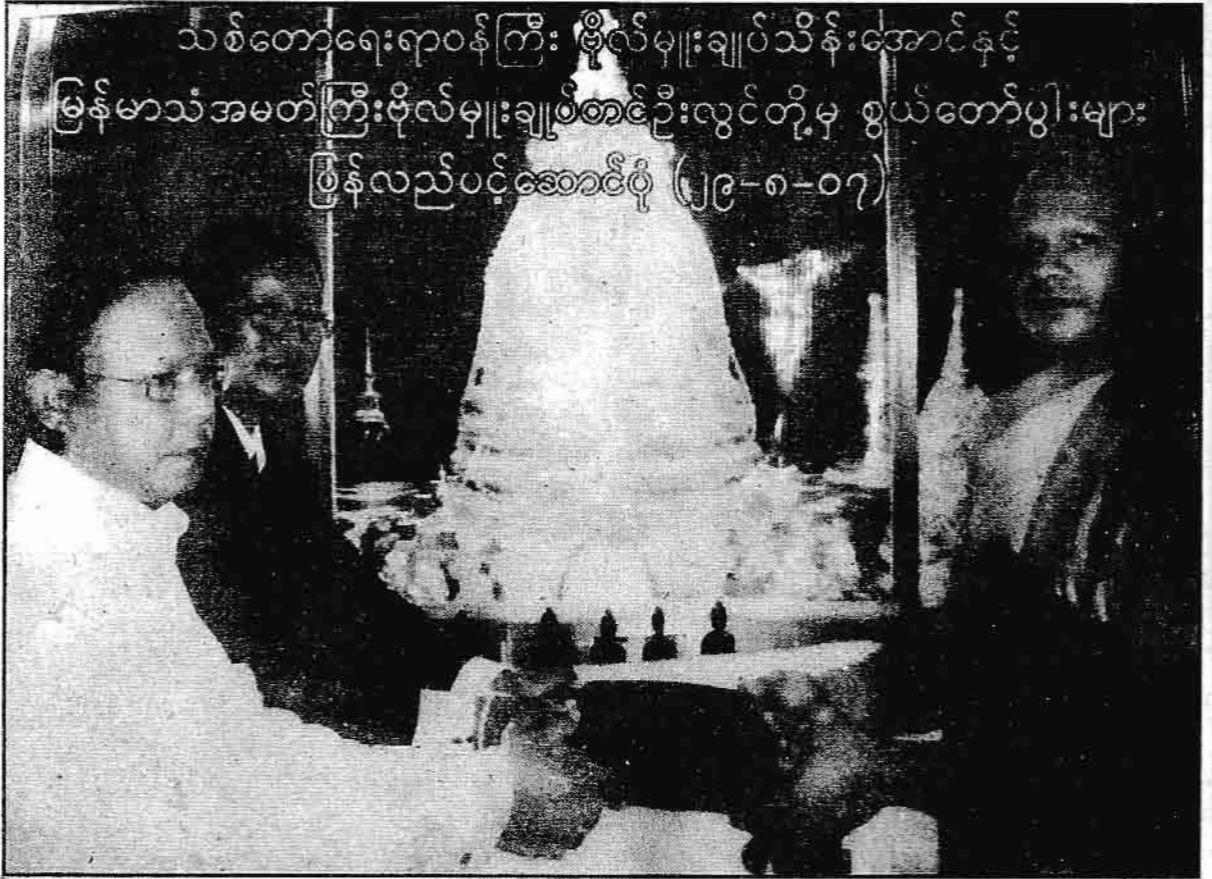

ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ပွားပုံ နှင့် ဝိနည်းတော်ပွားပုံ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ပွားပုံ အရသိမ်းပိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မင်းတရားကြီး သိမြင်ခဲ့ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေအား၊ ကြည်းအား နှစ်ဖက်ညီပုံအား ၁၅၅၀၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၁၂ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၂ ရက် (အင်္ဂါနေ့)တွင် ကေတုမတီသို့ ချီတော်မူပြီး စစ်သည်အင်အား နှစ်သောင်းငါးထောင်ဖြင့် ကေတုမတီ၏ အစွန်အဖျား (လောကုတ ရာမြို့ကြီးအရပ်) တွင် ခံတပ်တည်ပြီး စတင်တိုက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းခေါင်က တပ်မတည်နိုင်စေရန် တိုက်ခိုက်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် လေးလတိတိ စစ်ဘေးဒဏ်ခံရလေတော့သည်။ လေးလတိတိ စည်းစိမ်ပျက်၊ အစာငတ်ပြီး နတ်ရာရနေကြသော ကေတုမတီသားတို့သည် မခံနိုင်ကြတော့သဖြင့် ကေတုမတီ၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသော ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်တင်ကြလေသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီး၏ ညှိနှိုင်းပေးမှုကြောင့် တပို့တွဲလဆန်း ၇ ရက်နေ့ (တနင်္ဂနွေနေ့) ဘုရင်မင်းခေါင်သည် နန်းစည်းစိမ်ကို ဘုရင်မင်းခေါင်မင်းတရားကြီးထံသို့ လွှဲပြောင်းပေးရလေသည်။

မင်းတရားကြီးသည် ကေတုမတီ(တောင်ငူ)ကို ရပြီး

လျှင် အသားကျအောင် စနစ်တကျ စီမံပြီးလျှင် ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော တစ်နိုင်ငံလုံးကို ရရှိရန်အတွက် စစ်တိုက်ထွက်ရလေသည်။ မြန်မာအများဆုံး နေထိုင်သော ပြည်မြို့ (သရေခေတ ရာ)ကို ရရှိရန်အတွက် အေဒီ ၁၅၅၀ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၂ ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့သို့ ပထမအကြိမ် ချီတက်တော်မူသည်။ သို့သော် ပြည်မြို့ကို မရချေ။ ပြည်မြို့သည် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ကောင်းလှသဖြင့် မင်းတရားကြီး၏ တပ်များက အဝေးကသာ ဝန်းရံထားရလေသည်။ ရဲမက်များ အထိအခိုက်များလှသဖြင့် မြေတဲ၊ သရက် စသော မြို့များကိုသာ သိမ်းပိုက်ပြီး မင်းတရားကြီးသည် ကေတုမတီသို့ ပြန်လာရလေသည်။ မင်းတရားကြီး ကေတုမတီသို့ရောက်တစ်လကျော်ခန့်ရှိလျှင် ပြည်သတိုးသူ၏ ကျွန်ဖြစ်သော 'ရာဇမနော်'ဆိုသူသည် ပြည်မှ ထွက်ပြေးလာပြီး ကေတုမတီသို့ လက်နက်ချ ပူးပေါင်းလေသည်။ မင်းတရားကြီးက ၎င်းအား ခေါ်ယူစစ်မေးသောအခါ ဘုရင်သတိုးသူနှင့်

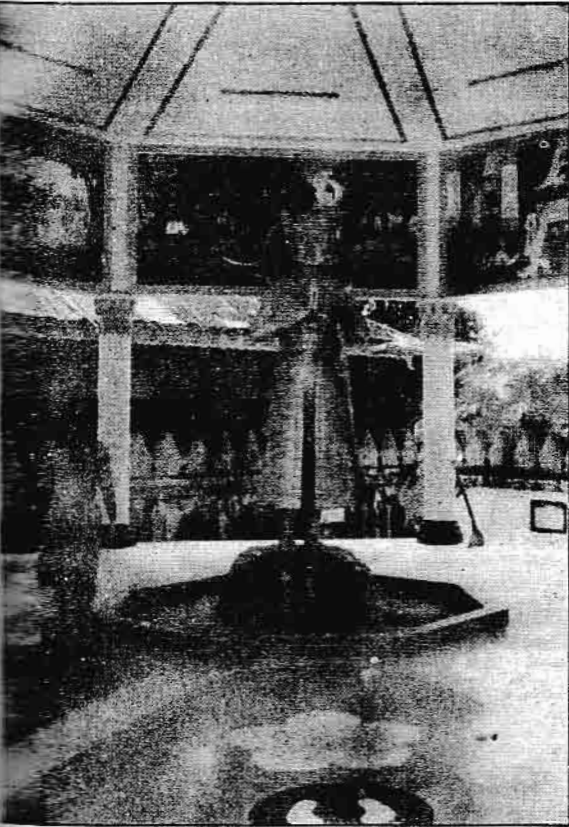
သစ်တောရေးရာဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်သိန်းအောင်နှင့်
မြန်မာသံအမတ်ကြီးဗိုလ်မှူးချုပ်စာဇိဦးလွင်တို့မှ စွယ်တော်ပွားများ
ဖြစ်လည်ပင့်ဆောင်ပို့ (၂၉-၈-၀၇)

မှူးမတ်များ စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြကြောင်း၊ သတိုးသူ ရခိုင်ကို ထွက်ပြေးလိုနေကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းတရားကြီးသည် ပြည်မြို့သို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လျှင် မညီတံသော ပြည်မြို့ကို ရရှိနိုင်ကြောင်း တွေးမိကာ ချီတက်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

စစ်မထွက်မီ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကို စီမံဆောင်ရွက် အောင်မြေနှင်းပြီး အေဒီ ၁၅၅၁ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက် (ကြာသပတေး)နေ့တွင် ပြည်မြို့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ချီတက်ခဲ့လေသည်။ ပြည်သို့ ရောက်လျှင် 'မာန်မထူ' ဟူသော နေရာတွင် တပ်စွဲထားခိုက် ညီတော်မင်းခေါင်နှင့် သီရိဇေယျနော်ရထာတို့နှစ်ဦးသည် ပြည်မြို့တောင်ဘက်တံခါးကို ဆင်နှင့်တိုက်ဖောက်သတိုးသူ၏ အိမ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းပြီး မင်းတရားကြီးထံ သတိုးသူအား ဆက်သလေသည်။ သို့သော် သတိုးသူသည် မင်းတရားကြီး၏ ကျွန်မခံလိုပါ။ ရခိုင်ကျွန်သား ခံလိုပါ

သည်ဟု လျှောက်တင်ခဲ့သဖြင့် ကွပ်မျက်ခံရလေသည်။ ထိုသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြည်မြို့သို့ ချီတက်ခဲ့သည်မှာ ခက်ခဲမှုမရှိဘဲ လွယ်လင့်တကူ အောင်မြင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးရှိ 'အောင်မြေ'ကို မင်းတရားကြီးသည် အထင်ကြီး ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ ဟံသာဝတီကို သိမ်းပိုက်ရန် ချီတက်သောအခါတွင်လည်း မင်းတရားကြီးသည် ကောင်းမှုတော်ဘုရား အောင်မြေကို နှင်းကာ ထွက်ခွာခဲ့သဖြင့် ဟံသာဝတီ၏ သူရဲကောင်း သမိန်ထောရာမကို ဆင်ချင်းယှဉ်ရာတွင် အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် မင်းတရားကြီးသည် နိုင်ငံအဝှမ်းသိမ်းပိုက်ပြီး ကေရာဇ်မင်းဖြစ်ရန် ကြံစည်ပါတော့သည်။ မင်းတရားကြီး ကေရာဇ်မင်းဖြစ်မီ ကေတုမတီကို ရရှိစဉ်ကပင် ကောင်းမှုတော်စေတီတော်ကြီးကို မိဖုရားကြီးအား လွှဲအပ်ဆောင်ရွက်စေသည့်အတွက် ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီး၏ ဒါသိကာမမှာ 'အတုလသီရိမဟာရာဇေဝီ' မိဖုရားကြီးဖြစ်

www.burmeseclassic.com

မဟာအောင်မြေနေရာ
(အောင်မြေနန်း ဆုတောင်းနိုင်သည်)

ဘုရား သိမြင်ကြရပါသည်။

အထိအကြိမ် ကောင်းမှုတော်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို
ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း

သကာ ရာဇ် ၉၄၆ ခုနှစ်၊ အေဒီ ၁၅၈၄ ခုနှစ်တွင်
ဘုရား ဒါယိကာ တောင်ငူဘုရင် မဟာသီဟသူရ
မင်း နတ်ရွာစံသဖြင့် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့
မင်းရဲသီဟသူသည် ခမည်းတော် အိုက်အရာကို
ဆက်ခံရသည်။ မင်းရဲသီဟသူသည် ကေတုမတီ
ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် တည်
ဆောက်ခဲ့သဖြင့် 'ရွှေနန်းတည်မင်း'ဟု ခေါ်ကြပေသည်။
ဘုရား ၉၄၉ ခုနှစ်၊ အေဒီ ၁၆၀၂ ခုနှစ်တွင် ကေတုမတီ
ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ပေးခဲ့

လေသည်။ ထိုမင်းကြီးသည် နန်းတော်ကြီးကို မွမ်းမံသော
မက ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကိုလည်း မူလရှိသည့် ဘုရား
တော်နိမ့်နေတာကို သိမြင်သောကြောင့် ဘုရားတော်ကို
ငါးတောင်နှစ်မိုက် မြင့်တင် ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ထား
တော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီး ပဲခူးကို သိမ်းပိုက်စဉ်
က ရရှိခဲ့သော ဓာတ်တော်များ၊ ဆင်းတုတော်များ၊ ရွှေငွေ
များကိုလည်း ထည့်သွင်းပူဇော်ခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။
ဘုရားပရိဝုဇာန်မြေနေရာကိုလည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်
ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခဲ့လေသည်။ ဘုရားကုန်းတော်ပတ်ဝန်းကျင်
တွင် တန်ဆောင်းကြီးများ ဆောက်လုပ်စေပြီး ဆရာတော်
ကြီးများအား ပစည်းလေးပါး လှူဒါန်းကာ အကျဉ်းကျနေ
သော အကျဉ်းသားများအားလည်း လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးကာ
အနုမောဒနာ ပြုတော်မူခဲ့လေသည်။

မဟာအောင်မြေအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့်

နိဗ္ဗာန်ဆော် ရသေ့သူတော်စင်

■ ဦးဘောင် (ယုဂနယျာဉ်မြို့တော်)

ကျွန်ုပ်သည် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် လွန်ခဲ့သော ၃၈ နှစ် ကျော်က ပင် ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြပြီး စာပေလုပ်ငန်း များကို အတူတကွ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရာမှ အသက်အရွယ်ရရှိ လာပြီးနောက်တွင် ဝတ္ထု၊ ကဗျာများအစား ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများကိုသာ အရေးများလာခဲ့ပြီး ယင်းဆောင်းပါး အများစုမှာလည်း ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် ဦးသန့်တို့ ထုတ်ဝေသော ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ မနုစာရီမဂ္ဂဇင်းများတွင်သာ အရေးများခဲ့ပါသည်။

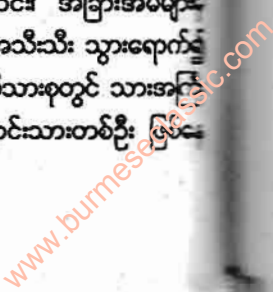
ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးအများစုမှာလည်း မဂ္ဂဇင်းအများစုတွင် အဖန်တလဲလဲ ပါရှိနေသည့် ဂါထာမန္တန် များ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များထက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော အချိန်များ၌ တွေ့ရှိရရှိခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံ များ ဖြစ်ရပ်များကိုသာ အရေးများခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ရေးသား ရခြင်း၏ အနှစ်သာရမှာလည်း အများနှင့်မတူ ဆန်းသစ်သော အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်များ၊ သမိုင်းကြောင်းများကို စာဖတ် ပရိသတ်များသို့ ပေးလိုသောဆန္ဒအရသာဖြစ်ပြီး ဤဖြစ်ရပ် များနှင့်အတူ မိမိ၏ ထင်မြင်ယူဆမှု ဒဿနများကို ဖော်ပြ ခြင်းသာဖြစ်ပြီး အခြား မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိပါ။

ကျွန်ုပ်တွင် ကျွန်ုပ်ဘာဝသက်တမ်း နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်ကာလအတွင်း၌ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ် တချို့နှင့် ဂန္ထီရဆန်သော အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာတို့ ကို ရေးသားလိုစိတ်များ ရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရှယ်လီသိန်းမောင်၏ ထူးဆန်းစွာ ကြွလာတော်မူသော ဗုဒ္ဓ

ရုပ်ပွားတော်ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိရသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကပင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ယောဂီဝတ်ရသေ့တစ်ပါးသည် ရှယ်လီသိန်းမောင် ဆောင်းပါး ၌ ပါရှိသည့် ယောဂီဝတ်ရသေ့သာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိရပါသည်။ ထင်မိရသည်ဆိုခြင်းထက် တစ်ဦး တည်းသာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် ဆိုပါရစေ။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အသက်မှာ ၁၇ နှစ်၊ ၁၈ နှစ်မျှပင် ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ပြင် သော အမြတ်တော်ဝန်ထောက် ဦးလှမြင့်၏အိမ်သို့ တစ်နေ့ တွင် ယောဂီဝတ်ရသေ့တစ်ပါး ကြွလာပါသည်။ ထိုရသေ့မှာ အရွယ်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် အသက် ၄၀ ခန့်သာ ရှိနိုင်ပြီး အလွန်စိုပြည်၍ ဝါဝင်းစိမ်းဖန်သော အသားအရေ ရှိပြီးလျှင် ဦးခေါင်းတွင် သျှောင်တစောင်းကိုလည်း လှပသေသပ်စွာ မင်းသားဟန်ဖြင့် ထုံး၍ထားပါသည်။ ထုံးထားသော သျှောင် မှာလည်း နက်မှောင်ရွှန်းစိုလျက်ရှိပြီး ရသေ့ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သျှောင် မှာ လွန်စွာလိုက်ဖက်ခြင်းရှိပါသည်။ မျက်ခုံးမှာ နက်မှောင်၍ စင်ရော်တောင်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး မျက်လုံးမှာ ကြည်လင် တောက်ပ၍နေကာ မျက်နှာမှာလည်း အလွန်မှ ကြည်လင် လှပါသည်။ တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူတော်စင်ရသေ့တစ်ပါး အဖြစ် ယုံကြည်မှုအပြည့် ဖြစ်ရပါသည်။

ထိုသူတော်စင်ရသေ့ ကြွလာပြီးနောက်တွင် ဦးလှမြင့် ၏အိမ်သို့ လူကြီးများဖြစ်ကြသည့် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး၊ အဘွား အဖေနှင့် အမေတို့သည်လည်းကောင်း၊ အခြားအိမ်များ လူကြီးသူမများသည်လည်းကောင်း အသီးသီး သွားရောက်၍ ဖူးမြော်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မိသားစုတွင် သားအကြီး ဖြစ်ပြီး ထိုအချိန်က ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်

သည်နှင့် မိဘများမှ ဘာသာတရားဘက်သို့ စိတ်ပါဝင်စားလာအောင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှေ့ရေးအတွက် ရသေ့သူတော်စင်အား မေးမြန်းရန် ရည်ရွယ်၍လည်းကောင်း လိုက်ခဲ့ရန် အမြဲလိုလို ခေါ်ယူခဲ့ကြ၍ ကျွန်ုပ် ကျောင်းမှအပြန် ညနေပိုင်းတွင် ဦးလှမြင့်တို့အိမ်၌သာ ရှိခဲ့ရပြီး ဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်တွင် သူတော်စင် ရသေ့အား ကူညီရန် ညအိပ်ပေးခြင်းများ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရပါသည်။

ထိုသူတော်စင်ရသေ့ ဟောပြောသော တရားမှာလည်း ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမများသာဖြစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ မိမိနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအိမ်သို့ ကြွရောက်ခြင်းအလုပ်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့စောင့်ရှောက်ကြဖို့နှင့် သာသနာအတွင်းကာလ၌ ဆုံတွေ့ရသော ဆွေတော်မျိုးတော်များ၊ ဘာသာ သာသနာအပေါ်၌ ဆတက်ထမ်းမိုးတိုး၍ သက်ဝင်ယုံကြည်စေရန်လည်းကောင်း၊ အနန္တော အနန္တ ငါးပါးကို ထာဝရမပြတ် ယုံကြည်အားထားပူဇော်ဆည်းကပ်စေပြီး ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးတို့အား ပြစ်မှားခြင်းမရှိစေရန်လည်းကောင်း ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲကြစေပြီး အဋ္ဌကံသီလ၊ နဝကံသီလတို့ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ထိန်းခြင်းပြုကြရန် သတိပေးဆုံးမလို၍ ဖြစ်ကာ တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိမှာ နံနက်အရုဏ်တွင် ဆွမ်းဆက်ချက်ရန် သတိပေးနှိုးဆော်ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်နေသော နိဗ္ဗာန်ဆော်တစ်ဦးကဲ့သို့သာ လုပ်ဆောင်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရှင်းလင်းပြောကြားသည်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

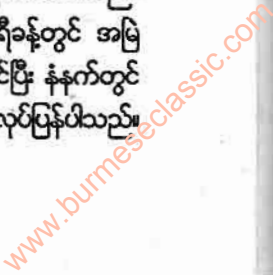
ထိုသူတော်စင်အတွက် နံနက်အရုဏ်နှင့် နေဆွမ်းများကို လမ်းထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်များမှ စုပေါင်း၍ တစ်အိမ်တစ်ခွက် နှစ်ဖြင့် ယူဆောင်ကပ်လှူကြပြီး ဆွမ်းစားသောအခါတွင်လည်း ပန်းကန်စုံမှ ဟင်းများကို ဇွန်းလေးဖြင့် ပါရုံသာ စုံစုံစာခပ်ယူပြီး ဆွမ်းထမင်းပေါ်၌ ပုံကာ တစ်ပန်းကန်သာ ပြင်ပသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လှူဒါန်းသူများ ဒါနပြောက်အောင်သာ ဘုဉ်းပေးခြင်းဖြစ်ပြီး တကူးတက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြုပြန်ရန်ကိုလည်း အမြဲပြောဆိုပါသည်။ မွန်းလွဲနှင့် ညစာသောက်ခြင်းကိုမူ မပြုလုပ်တော့ဘဲ လက်ဖက်ခြောက် နေသည်ကိုသာ သောက်ပါသည်။

တချို့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးကိစ္စများ လာရောက်မေးမြန်းကြသူများကို အာရုံခံ၍သာ ဟောပြောပေးပြီး မည်သည့်ယတြာမှ မလုပ်ခိုင်းပါ။ ရှိနေသည့် အခက်အခဲများအတွက် သင့်လျော်သည့် ဘုရားဂုဏ်တော်တစ်ပါးပါးကိုသာ ပုတီးစိပ်ခိုင်းပြီး ဗုဒ္ဓရှင်တော်ကိုသာ အားကိုးရာ၊ ဆည်းကပ်ရာ၊ ပူဇော်ရာအဖြစ် မှတ်ယူ၍ နေ့စဉ် ဝတ်မပျက် ဘုရားရှိခိုးရန်၊ ပေးလိုက်သော ဂုဏ်တော်ကိုသာ ပုတီးစိပ်ရန် မှာကြားပြီး ဗုဒ္ဓယတြာမှလွဲ၍ မည်သည့်ယတြာကိုမျှ အားမကိုးရန် မှာကြားတတ်ပါသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကမျှ အလှူခံခြင်း မရှိပါ။

ည ၈ နာရီခန့်တွင် ပရိသတ်များကို ပြန်စေပြီး မိမိမှာလည်း ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်လုပ်ကိုင်စရာ စရဏလုပ်ငန်းများရှိသေးကြောင်း၊ အများအတွက် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမများကို နေ့ဘက်တွင် ပြောဆိုဆုံးမပြီး ညဖက်မှာမူ မိမိအတွက်လည်း ဘတ္တရီအိုးကဲ့သို့ အားပြန်သွင်းရန် ဆောင်ရွက်ရသေးကြောင်း တောက်လျှောက် မရိသတ်နှင့်သာနေပါက ဘတ္တရီအားကုန်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း၊ မပြန်လို၍ နေကြပါကလည်း တရားအားထုတ်မှု ပြုလုပ်၍ နေကြစေလိုကြောင်း ပြောဆို၍ ပရိသတ်ကို ရှင်းလင်းမှုပြုပါသည်။

ညစဉ် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီခန့်အထိ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရာ သူတော်စင်ရသေ့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သံမှာ လွန်စွာမှသာယာငြိမ်ညောင်း၍ နားတွင် စွဲထင်စေပါသည်။ တေးသီဆိုနေသကဲ့သို့လည်း မဟုတ်ပါ။ သံပြတ်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ နရီစည်းကျ နားထောင်၍ အလွန်ကောင်းပြီး ကြားရသူများ၏ စိတ်အစဉ်သည် ကြည်လင်အေးချမ်း၍ နေပါတော့သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ရေနှေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်ကို ကပ်ပေးရပြီး ရေနှေးကြမ်းကို ဖြည့်ညင်းစွာ မှတ်၍သောက်အပြီးတွင် တင်ပျဉ်ခွေကာ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်နေဟန် ထားဖြင့် တရားရှုမှတ်နေတော့ရာ ညဉ့်တစ်နာရီခန့်ထိဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နံနက် ၃ နာရီခန့်အထိ ကြာတတ်ပါသည်။ ၃ နာရီခန့်တွင် ကျိန်းစက်၍ နံနက် ၅ နာရီခန့်တွင် အမြဲလိုလို ပြန်နိုးတတ်ပါသည်။ ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး နံနက်တွင် တစ်ကြိမ် တစ်နာရီခန့် ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း ပြုလုပ်ပြန်ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ဦးလှမြင့်အိမ်တွင် ငါးရက်မြောက်သော ည စနေနေ့ညနေစောင်းတွင် သူတော်စင်ရသေ့မှ ပရိသတ်များသို့ ဒီညတွင် မိမိပရိသတ်များကို မျက်လှည့်ပြမည်။ ကြည့်လိုသူများ ညဘက်၌ ဒီမှာအိပ်ကြရမည်။ ည ၁ နာရီအထိ တရားရှုမှတ်ရမည်။ ၁ နာရီတွင် တရားရှုမှတ်မှု ဖြတ်သိမ်းကြ၍ နားနေကြ။ ၁ နာရီကျော်လျှင် မျက်လှည့်ကြည့်ကြရမည်ဟု ပြောဆိုပါသည်။

ထိုညတွင် ည ၇ နာရီခန့်၌ပင် ညအိပ်မည့်သူများ အစီအရီ ရောက်လာကြရာ လူ ၃၀ ခန့် ရှိပါသည်။ ဦးလှမြင့်အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခေါင်းရင်းတွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှိပြီး အကျယ်မှာ ၁၅ ပေ x ပေ ၃၀ မျှရှိရာ လူ ၃၀ အတွက် သက်သက်သာသာ နေနိုင်ကြပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ည ၉ နာရီတွင် သူတော်စင်ရသေ့မှ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ခေတ္တနားကာ ၁၁ နာရီတိတိတွင် ညအိပ်ကြသူများအားလုံး တရားရှုမှတ်ကြရပါသည်။ သံစုံနာရီမှ ည ၁ နာရီတီးသည်နှင့် သူတော်စင်ရသေ့မှလွဲ၍ အားလုံး တရားဖြတ်ကာ နားနေကြပါသည်။ အားလုံးမှာ အသံတိတ်ဆိတ်လျက် အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လှပါတော့သည်။ အားလုံးမှာလည်း သူတော်စင်ရသေ့ရှိရာသို့ အာရုံစိုက်၍ ရှိနေကြပြီး မည်သည့်အချိန်တွင် သူတော်စင်ရသေ့မှ မျက်လှည့်ပြမည်ဆိုသည်ကို စူးစိုက်၍ ရှိနေကြပါတော့သည်။

ထိုသို့ အာရုံစူးစိုက်၍ နေနေကြရာမှ နံနက် ၁ နာရီ ၃၀ ခန့်တွင် သူတော်စင်ရသေ့၏ မျက်နှာတော်ရှေ့ဖက်တွင် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်များ ရင်ခွင်(ရင်ဘတ်)ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို ရှေ့တန်းတွင် ရှိနေသူများမှ စတင်တွေ့ကြရပါသည်။ လူအများ ရုတ်တရက် အသံထွက်ကာ လှုပ်ရှားမှု ရှိလာကြ၍ လူကြီးပိုင်းမှ အသံမထွက်ရန် အရိပ်အရောင်ဖြင့် ဟန့်တားမှုပြုလုပ်ကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း သူတော်စင်ရသေ့နားသို့ တိုးကပ်သွားကြပါသည်။ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်များမှ တစ်ဆင့် အဝါရောင်၊ အပြာနရောင်၊ အနီရောင်၊ အဖြူရောင်၊ လိမ္မော်ရောင် စသဖြင့် ရင်ဘတ်တော်မှ လေထဲသို့ ပျံလွင့်ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ကြရပြီး သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတော်စင်ရသေ့သည် ဘုရားကျောင်းဆောင်ဖက် မျက်နှာပြု၍ ထိုင်နေရာမှ ပရိသတ်ဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်၍ လာပါသည်။ တရားမှတ်ရုံနေမှု အနေအထားနှင့် မျက်လွှာ

ချကာ ရှုမှတ်နေသည့်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမူ ပြောင်းလဲခြင်းမပြုပါ။ ပရိသတ်အားလုံးမှာ သူတော်စင်ရသေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး အံ့ဩရွာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် သူတော်စင်ရသေ့၏ နှလုံးသားရှိရာ ရင်ခွင်သို့ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြရပါတော့သည်။

ရင်ဘတ်ရှိ နှလုံးသားနေရာမှ အစိမ်း အဖြူ အပြာ အဝါ အနီ စသော အရောင်များ တစ်လှည့်စီဖြာထွက်နေသည်မှာ နှစ်မိနစ်ကျော်မျှကြာပြီးနောက် ရင်ခွင်တော်တွင် ရွှေဝါရောင်အလင်းတန်းလေးသာ ကျန်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၊ ထွက်လာ၍ ဖြာသွားလိုက်နှင့် ရှိနေပြီး တစ်ချိန်တွင် ထိုရွှေဝါရောင်အလင်းတန်းလေးထဲတွင် လက်ဖဝါးတစ်ခု စာမျှရှိကြသော ညောင်ရွက်ပုံသဏ္ဍာန်အတွင်းတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂ ငါးပါးတို့အား တရားဦးလောနေပုံ မုဒြာရှိသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပရိသတ်အားလုံး ထင်ရှားစွာ ဖူးတွေ့ရပါသည်။ သူတော်စင်ရသေ့ရင်ခွင်မှ လက်တစ်ထွာခန့်အထိ အဝါရောင် အလင်းတန်း ဖြာထွက်လာချိန်တွင် အလင်းတန်းနှင့်အတူ ညောင်ရွက်နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာပါရှိသည့် အလင်းတန်း ပြန်ဝင်သွားချိန်တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာလည်း ရသေ့သူတော်စင်၏ နှလုံးသားထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပါတော့သည်။ ထိုသို့ ၃၀ စက္ကန့်လောက်အတွင်း ကိုးကြိမ်ခန့်မျှ ပေါ်လာပြီးနောက် အရောင်မျိုးစုံ ဖြာထွက်လာကာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖူးမြော်လိုက်ရပြီး အလင်းတန်းများနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာလည်း သူတော်စင်ရသေ့၏ နှလုံးသားထဲသို့ ပြန်ကြွသွားပါတော့သည်။

ပရိသတ်များမှာ မျက်တောင်မခတ် လက်အုပ်ချီကာ နေလျက်ရှိကြပြီး သူတော်စင်ရသေ့မှာလည်း မျက်လုံးပွင့်လာကာ တရားရှုမှတ်မှုကို ဖြတ်သိမ်းလိုက်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်များသို့ မျက်လုံးထဲတွင် စွဲထင်နေလောက်သည့် အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးကာကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရတာ တင်းတိမ်ကြရဲ့လားဟု မေးမြန်းပါသည်။ ဆက်လက်ပြီး ဆွေတော်မျိုးတော်များအားလုံးကို ဖူးမြင်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မျက်လှည့်ပြမည်ဟု ခေတ်စကားနှင့် ပြောလိုက်မှ မျက်လှည့်ကြည့်ချင်၍ လာကြမှာဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ ပြောလိုက်ရကြောင်း အံ့ဩထူးဆန်းစရာလည်းမဟုတ်ကြောင်း မိမိတို့နှလုံးသားထဲမှာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို နှစ်နှစ်

ကာကာ သက်ဝင်ယုံကြည်၍ ထာဝရကိန်းအောင်နိုင်အောင် ကြည့်ညှိအားထား ပူဇော်ဆည်းကပ်ကြလျှင် သင်တို့၏ နှလုံး သားမှာလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ထာဝရ ကိန်းဝပ်စံနေ တော်မှာ ဖြစ်ကြောင်းကို လက်တွေ့ကျကျ ပြသလိုက်ခြင်း သာဖြစ်ကြောင်း၊ ပူဇော်မှု၊ ဆည်းကပ်မှု၊ ယုံကြည်အားထားမှု၊ သဒ္ဓါထက်သန်မှန်ကန်မှုများ ရှိလာခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်၏ရင်၌ ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော် ကိန်းဝပ်တော်မူသကဲ့သို့ သင်တို့နှလုံးသား၌ လည်း ကိန်းဝပ်တော်မူလာမဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုဆုံးမ ပါသည်။ မယုံကြည်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောကြလျှင်လည်း သင်တို့အားလုံး မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ကြရပြီဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ အပေါ် လေးနက်ယုံကြည်စွာ အားကိုးဖို့လိုအပ်ကြောင်း ထပ်မံ ပြောဆိုကာ တရားအနည်းငယ်ဟောပြီး အားလုံးကို တစ်ရေး အိပ်ခိုင်းကာ သူတော်စင်ရသေ့လည်း ကျိန်းစက်တော်မူပါ တော့သည်။

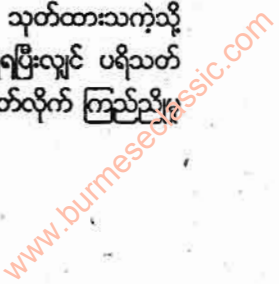
နောက်နေ့နံနက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေပြီသည်နောက် ပရိသတ်များအား ဆွေတော်မျိုးတော် များအဖြစ် ပဋ္ဌာန်းဆက်အလျောက် ယခုလို ဆုံတွေ့ရတာကို ဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ ရက်သတ္တပတ် ခုနစ်ရက်ပြည့်ပြီပို၍ ဒီည တွင် ချီးမြှင့်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ချီးမြှင့်ပူဇော်နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်ဦးလှမြင့်မိသားစု၊ ဦးထွန်းလွင်မိသားစုတို့အား ညဖက်တွင် စားပွဲခိုင်းတစ်လုံးစီ ခင်း၍ ဆီမီး ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင်း၊ တံခွန်ကုက္ကား မုလေးပွား များ စုံလင်စွာဖြင့် ပြင်ဆင်ထားကြစေရန်နှင့် ကျွန်ုပ် အဘိုး နှင့် အဖေဖြစ်သူတို့အား ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ အုန်းတစ်လုံး၊ လက်ဖက် ကွမ်းယာ စုံလင်စွာဖြင့် တစ်ပွဲစီ ယူလာကြရန် ညွှန်ကြားမှု ပြုပါသည်။

ထိုနေ့ညနေ ၆ နာရီခန့်မှစ၍ စားပွဲခိုင်းနှစ်လုံးတွင် သူတော်စင်ရသေ့ ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်စီမံ ကြကာ စားပွဲတစ်လုံးစီတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကန်တော့ပွဲ တစ်ပွဲစီအား ကပ်လှူထားရှိစေပါသည်။ ပရိသတ်များကို ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တငါးပါး၊ ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးတို့အား မြတ်နိုးစေရန်လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသီလမြဲအောင် ကြိုးစား နေထိုင်ကြမှ ကပ်ကြီးသုံးပါးသားမှ လွန်မြောက်နိုင်မှာဖြစ် ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို နှလုံးသည်းပွတ်ထံအထိ စိမ့် ဝင်လာအောင် ဆည်းကပ်ပူဇော် ကြည့်ညှိအားထားမှုမျိုးဖြစ်

အောင် ကြိုးစားဆည်းကပ်ကြစေလိုကြောင်း၊ မိမိမှာ နိဗ္ဗာန် ဆော်သာဖြစ်၍ ကြံ့ကြိုက်တုန်း ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား သတိပေးခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ ဆုံးမခြင်းများကိုသာ ပြုလုပ် နိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ကြရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ နက်ဖြန်တွင် ခုနစ်ရက်မြောက်ပြီ ဝို့ အခြားနေရာများသို့ နိဗ္ဗာန်ဆော်ခရီး ထွက်ရတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုဆုံးမ၍ ဆုများစုံလင်အောင်ပေး ခြင်းကို ပြုလုပ်ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ည ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီအထိ ဘုရား ရှိခိုး ဝတ်ပြုမှုများကို ပြုလုပ်ပြီး ပရိသတ်အားလုံးကို လက် အုပ်ချီကာ မျက်စိမိုတ်၍ အာရုံပြုခိုင်းထားပါသည်။ မျက်စိ ဖွင့်ရန် မပြောမချင်း အားလုံး အသေအချာ မျက်စိမိုတ်၍ အာရုံပြုထားကြစေလိုကြောင်း ထပ်မံသတိပေးကာ ကြိုတင် ၍ ပြုလုပ်ထားသော လိုက်ကာခန်းဆီးကို စားပွဲနှစ်လုံးအား မမြင်စေအောင် ကာထားစေပြီး အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်း၊ သောက်တော်ရေများကို ကပ်လှူပူဇော်စေကာ သူတော်စင် ရသေ့မှာလည်း ပရိသတ်များနှင့်အတူ ခန်းဆီးလိုက်အပြင်မှ နေ၍ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှ ထိုက်သင့်ရာ ထိုက် သင့်ရာတို့ကို ချီးမြှင့်ပေးပါရန် နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုပြောကြားနေ ပါတော့သည်။ မကြာခင်၌ပင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာ သင်းယုံ သော အမွှေးရနံ့များဖြင့် ဖြာလှိုင်၍လာပြီးနောက် ခန်းဆီး အတွင်းမှာလည်း လှုပ်ရှားသံများ၊ ခြေသံများကို ကြားနေရ ပါသည်။ လှုပ်ရှားမှုများ သုံးမိနစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် ငြိမ်သက် သွားပြီး အမွှေးရနံ့များလည်း ပျက်ပြယ်သွားပါတော့သည်။

ခဏမျှကြာလျှင် သူတော်စင်ရသေ့မှ ပရိသတ် အားလုံးကို မျက်စိဖွင့်ခိုင်းကာ ကာရံထားသော ခန်းဆီးလိုက် ကာကိုလည်း ဖွင့်လှစ်စေလိုက်ပါသည်။ စားပွဲတစ်လုံးပေါ် တွင် ဉာဏ်တော်တစ်တောင်ခန့်ရှိပြီး ရွှေများဝင်းနှစ်နေသော ဘုရား ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ကြရပြီး ဤစားပွဲပေါ် တွင် စစ်ဆေးသုတ်ထားသကဲ့သို့ မည်းနက်ပြောင်လက်နေ သော ဟင်္သာစီးနေသည့် ပိဋကတ်မယ်တော် (သူရဿတီမယ် တော်)ပုံတော်ကို တွေ့ကြရပါသည်။ ကန်တော့ပွဲ အုန်းသီး နှစ်လုံးပေါ်တွင် သင်္ဘောဆေးအဖြူနှင့် သုတ်ထားသကဲ့သို့ "ဝ"(ဝတစ်လုံးစီ)ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိရပြီးလျှင် ပရိသတ် အားလုံးကို အနားသို့ တစ်လှည့်စီ အသုတ်လိုက် ကြည့်ညှိ

ကို ပြုစေပါသည်။

ရသေ့သူတော်စင်မှ ဘုရားဆင်းတုတော်မှာ ဦးလှမြင့် မိသားစု ပူဇော်ရန်ဖြစ်ပြီး သူ့ရသေ့တော်မယ်တော်မှာ ဆေးမယ် တော်အဖြစ် ဦးထွန်းလွင်မိသားစုမှ ပူဇော်ကာ သောက်တော် ရေကပ်ပြီးလျှင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသော ဦးထွန်းလွင်၏ ယောက္ခမ မယ်တော်ကြီးအား ဆေးဝါးအဖြစ် တိုက်ရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ ကန်တော့ပွဲနှစ်ပွဲမှာ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးနှင့် အဖေ တို့အား တစ်ပွဲစီပေးပြီး မိမိတို့ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ကပ် လှူပူဇော်ထားရန်နှင့် အနန်းသီးကို စွန့်မပစ်ဘဲ လပြည့်နေ့ တွင် ပွဲစွန့်ကာ ခွဲ၍ အနန်းရေနှင့်အသားကို ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် မိသားစုစားကြစေရန် အမိန့်ရှိပြန်ပါသည်။

ထိုရသေ့သူတော်စင်ကြွလာသည့် နေ့ရက်မှာ သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ကျော်ပြီး ၁၀ ရက်ခန့်က ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် မှတ်မှတ်သားသား သတိရရှိနေပါသည်။ သူတော်စင် ရသေ့ ပြန်ကြွသွားပြီး တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ နံနက်၌ ကန်တော့ ပွဲများ အသက်လဲရန် ပြင်ဆင်ပြီး သူတော်စင်ရသေ့ မှာကြားခဲ့ သည့်အတိုင်း အနန်းသီးများကို လပြည့်နေ့ညတွင် ဆေးဝါး အဖြစ် ခွဲ၍စားကြရန် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးနှင့် အဖေတို့မှ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ ညဘက် ၉ နာရီခန့် လူစုံချိန်တွင် မိသားစုအားလုံး စုံလင်စေ၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဘုရားပွဲမှ အနန်း သီးကို ဓားဖြင့်ခွဲကာ အနန်းရည်ရရန် ဓားဖြင့်ကလန်၍ ဇလုံ ထဲသို့ကျစေရာ အနန်းရေများနှင့်အတူ ဇလုံထဲသို့ အရာဝတ္ထု တစ်ခု အနန်းသီးလုံးထဲမှ ထွက်ကျလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မှ ဆယ်ယူ၍ကြည့်လိုက်ရာ သစ်သားဖြင့် ထုလုပ်ထား သည့် လေးလက်မ ငါးလက်မခန့်ရှိ အဘဘိုးဘိုးအောင် တောင်ဝှေးထောက်၍ ရပ်နေသော ရုပ်ထုပုံတော်လေးဖြစ် ကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပါသည်။ ပုံတော်မှာလည်း လွန် စွာ လက်ရာကောင်းမွန်လှပါသည်။ အနန်းတွင်းဆံ၏ အတွင်း ဘက်မှာ မည်သို့မှ လေးလက်မ ငါးလက်မ မရှိနိုင်သော် လည်း အနန်းသီးထဲမှ ထွက်လာသော အဘဘိုးဘိုးအောင် ပုံတော်မှာ ငါးလက်မခန့်ရှိနေသည်ကို မိသားစုအားလုံး၏ မျက်စိအောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ရသေ့ကို ချက်ချင်းပင် သတိရမိပါတော့သည်။

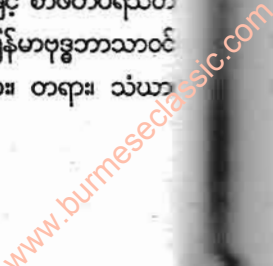
ဖခင်၏ အနန်းသီးကိုခွဲပြီးသောအခါ၌ အဘိုးဖြစ်သူ၏ ကန်တော့ပွဲအနန်းသီးကို ထပ်မံ၍ ခွဲစိတ်ကြည့်ကြပြန်ပါသည်။

အဘိုး၏ အနန်းသီးမှာမူ သာမန်အတိုင်း အနန်းရည်များသာ ကျလာပြီး ထူးထူးခြားခြား မည်သည့်အရာမျှ ကျမလာပါ။ အနန်းရည်များ ကုန်ပြီးသောအခါတွင် ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်သော အခါ အနန်းသီး၏ တစုထွေးနေရာ၌ ဝင်းဝါနေသော ကွမ်းသီး လုံး အသေးတစ်လုံးအရွယ်ရှိ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ကြရ ပါသည်။ ဓားဦးချွန်ဖြင့် ထိုအလုံးကလေးအား ကော်ချလိုက် သောအခါတွင်မူ မျက်စိနှစ်လုံး ပါးစပ်တစ်ပေါက်ပုံသဏ္ဍာန် ထင်ထင်ရှားရှားပါသော ရွှေရောင်ဓာတ်လုံးတစ်လုံး ဖြစ်နေ ကြောင်း တွေ့ရပြန်ရာ အားလုံး ထပ်မံ၍ တအံ့တဩဖြစ် ကြရပြန်ပါသည်။ ဓာတ်လုံး၏ ရွှေရောင်မှာ ပွတ်တိုက်လေ ဝင်းလက်လေ ဖြစ်လာပါသည်။

အဘိုးဖြစ်သူမှာ ထိုသူတော်စင်ရသေ့ချီးမြှင့်သော ဓာတ်လုံးကို ကတ္တီပါအိတ်ငယ်ဖြင့် ထည့်၍ အိတ်ကပ်အတွင်း အမြဲဆောင်ထားကာ အားလပ်နေသည့်အချိန်တိုင်းတွင် ထုတ်၍ လက်ညှိုးနှင့်လက်မညှပ်ကာ သရဏဂုံသုံးပါးကို အစဉ်ပွားများ၍ နေပါတော့သည်။ အဘိုးဆုံးသည့်အချိန်တွင်မူ အိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်ယူ၍ အဘိုး၏သားဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်၏ ဘကြီးမှ အမွေအဖြစ် ဆက်ခံရယူသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ရရှိသော အဘဘိုးဘိုးအောင်ပုံတော်မှာ ကျွန်ုပ်မိသားစု နှစ်ပါးမှ ဖန်ပေါင်းချောင်ဖြင့် ပူဇော်ထားရှိခဲ့ရာ မိဘများ ကွယ် လွန်သွားပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ သားအကြီးဆုံးဖြစ်၍ ပင် ဆောင်ကာ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ရွှေအသစ်ကပ်လှူပူဇော်၍ ယနေ့တိုင် ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ် သိမီသလောက်ပြောရလျှင် အဘိုး၊ အဘွား နှင့် အဖေ၊ အမေဖြစ်သူတို့မက သူတော်စင်ရသေ့ ချီးမြှင့်ခဲ့ သော ဓာတ်လုံးနှင့် အဘဘိုးဘိုးအောင်ပုံတော်တို့ကို တရို တသေ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ဆောင်ထားပူဇော်ခဲ့ရာ အဘိုး နှင့် အဖေတို့မှာ သက်တမ်း ၈၀ နီးပါး အသက်ရည်ခဲ့ကြပြီး အဘွားဖြစ်သူမှာ အသက် ၉၅ နှစ်၊ အမေဖြစ်သူမှာ အသက် ၈၂ နှစ်အထိ အနာရောဂါဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် မခံစားခဲ့ကြရပဲ ငြိမ်းအေးသက်သာစွာ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ကြတာချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးကို နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ် သို့ တင်ပြလိုက်သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အားလုံးတို့သည် အဓိကအားဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ

မိဘ၊ ဆရာ၊ အနန္တအနန္တငါးပါးကို တစ်ကိုယ်တည်းထား၍ ဆည်းကပ်ပူဇော်ကြရပေမည်။ ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သော တရား ဒေသနာတို့ကို စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်အားထားလျက် အနတ္တ တည်းဟူသော မိမိကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ခြင်း၊ မမြဲခြင်း၊ အစိုးမရ ခြင်း၊ မိမိရရှိထားသော ခန္ဓာနှင့်တကွ လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်ခု လုံးသည် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းသာဖြစ်ခြင်းဆိုသည်များကို သိရှိ သဘောပေါက် နားလည်လျက် သံသရာမှ လွတ်မြောက် ကြောင်းတစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်သည့် ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းအားထုတ်ကြရမည်မှာ အဓိကဖြစ်ပါ သည်။ ဤသို့ အစွန်းဆုံး နားလည်မှု၊ သိရှိမှု၊ အားထုတ် နိုင်မှုတွေဖြစ်လာအောင် မှန်ကန်သော အသိတရားလိုအပ်ပါ သည်။

လောကတွင် မည်မျှ ဆိုးနေတော့နေ မိုက်မဲမှု၊ ယစ် နေသူဖြစ်ပါစေ မှန်ကန်စွာသိသော အသိတရားလေးတစ် ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိလိုက်သည်နှင့် မိမိလုပ်နေသော လုပ်ခဲ့သော အလုပ်များ၊ အပြုအမူများသည် မှားယွင်းနေပါ ကလားဆိုသည့် ဆင်ခြင်တုံတရားလေး၊ နောင်တလေး၊ အသိ တလေးတစ်ခုရ လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲ သွားတတ်ပါသည်။ အသိတရား ရရှိပြောင်းလဲသွားပြီဆို သည်နှင့် မှောက်နေသော လက်ဝါးကို လှန်လိုက်သကဲ့သို့ အနေအထားအားလုံး ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါသည်။

ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ သံဃာမှန်း မသိသူ၊ မလေး စသူ၊ မိုက်မဲတွေဝေနေသူ၊ လမ်းဆုံးသို့ ရောက်တော့မည့် သူများကို ယခုလောကတွင် တရားဟောရုံနှင့် ပြောင်းလဲ သွားနိုင်ခြင်းမရှိပါ။ တရားသံကြားသည်ဆိုသည်နှင့် ထွက်ပြေး နေသူကို ဖမ်းရခက်ခဲလှပါသည်။ အင်္ဂုလိမာလကဲ့သို့ လူသတ် သမားကြီးကို ချက်ချင်း အကျွတ်တရားရနိုင်အောင် ဆုံးမနိုင် သည့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်လည်း သက်တော်ထင်ရှားမရှိတော့ပါ။ ဆရာကို ဆရာမှန်းမသိ၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ၊ တရားကို တရားမှန်းမသိ၊ ရဟန်းသံဃာကို ရဟန်းသံဃာလို အလေး မထားသူတို့ကို မည်သို့ အမြင်မှန်ရောက်အောင် သိမ်းသွင်း ၍ လမ်းမှန်သို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်နိုင်မည်နည်း။

ဤတွင် ထိုသူများကို ဆုံးမနိုင်သော လမ်းမှန်သို့ ပို့ဆောင်၍ ပို့ပေးနိုင်သော အသိတရားကို ရစေနိုင်သော ဆရာတို့ကဲ့ကဲ့ တအံ့တဩ ဖြစ်စေကာ ထိုသူများ ပြန်လှန်

၍ မစော်ကားဝံ့သော၊ လေးစားကြောက်ရွံ့မှုရှိနေစေနိုင်သော ဂန္ထိရအတတ်ပညာရှင်များ၊ သာသနာတော်အတွက် လူသား နှင့်စပ်ဆက်နွယ်သော နိဗ္ဗာန်ဆော်များ လိုပါသည်။ တုတ်ပြီ၊ ဓားပြီ၊ ဆရာနှင့်တွေ့သော လူမိုက်သည် ထိုဆရာကို မစော် ကားဝံ့ပြီ။ ထိုဆရာကဲ့သို့ တုတ်ပြီ၊ ဓားပြီဖြစ်လိုသူသည် ထိုဆရာ၏ တပည့်အဖြစ် ခံယူရန် ဝန်မလေးတော့ပြီ။ ထို ဆရာသည် အထက်တွင် ကျွန်ုပ်တင်ပြခဲ့သော နိဗ္ဗာန်ဆော် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပါက ထိုသူအား သူဖြစ်ချင်သည်များကို ဖြစ်စေလျက် လူကောင်းတစ်ဦး၊ ဘာသာရေးကိုင်ရှင်သူတစ် ဦးအဖြစ်သို့ အမြင်မှန်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော့မည်။ အသိတရားတစ်ချက် ရသွားသည်နှင့် ထိုလူမိုက်အဖို့ တုတ် ပြီ၊ ဓားပြီသည် ဘာမှမဟုတ်တော့ကြောင်းကို သိသွားနိုင်ပြီး တုတ်ပြီ၊ ဓားပြီသော်လည်း လူမိုက်အလုပ်ကို မလုပ်တော့ပေ။ သူ၏ တပည့်လူမိုက်များကိုပင် ထိုသူမှ ပြန်၍ ထိန်းကျောစဉ်း ဟန်တားခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်လာတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်နည်းတူ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ဘောင်လော ကတွင် စစ်မှန်သော နိဗ္ဗာန်ဆော် သူတော်စင်များလည်း ရှိကြ၏။ အတုအယောင် ဟန်ဆောင်သူများလည်း ရှိကြ၏။ အတုအယောင်နှင့် မတွေ့ပဲ အစစ်အမှန် နိဗ္ဗာန်ဆော်နှင့် တွေ့သော သူများသည် အမှန်တရားဖက်သို့ ရောက်လာနိုင် သည်မှာ မလွဲပါ။ အဘဘိုးဘိုးအောင်ကို ကိုးကွယ်သော၊ အဘအောင်မင်းခေါင်ကို ယုံကြည်သော၊ ယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကို ဆည်းကပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့၏ လောကီအကျိုးကို ရနိုင်အောင် ဆည်းကပ်ကြသည်နှင့်တူ လောကုတ္တရာအကျိုးတွင်လည်း စွမ်းစွမ်းတစ် ဆောင်ရွက်နေ ကြသည်မှာ လက်တွေ့အမြင်ဖြစ်ကြပေသည်။ အဘက မစ ၍ရသော ငွေကြေးဖြင့်ဟူ၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွင် လှူ၏။ ကျောင်းဆောက်၏။ ဘုရားတည်၏။ ရေတွင်းရေကန်တူး၏။ ရဟန်းခံရင်ပြု အလှူအတန်းများပြုကြ၏။ ထိုသူများသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကိုလည်း ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပူဇော်ကြ၏။ အဘအောင်မင်းခေါင်ကိုလည်း လောကီအကျိုးအတွက် အား ကိုး၏။ သမထကျင့်စဉ် ဝင်ကြ၏။ ဝိပဿနာတရားအား ထုတ်ကြ၏။ မဟုတ်မမှန်တာလုပ်ရန် စိတ်ကူးမရှိကြ။ လုပ်မိ လျှင်လည်း အဘတို့မှ အပြစ်ဒဏ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် နေကြ၏။

သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားကို အခြေမခံ
သော်လည်း ထိုသူများသည် လောက၏အလှကို မဖျက်ဆီး
ကြပေ။ ဆိုးဆိုး၊ လူယက်၊ သောက်စားရမ်းကားခြင်းမျိုးကို
လုံးဝ စိတ်မကူးတော့ပြီ။ ထိုသူများသည် ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာ၊ ဆရာ၊ မိဘတို့ကို မပြစ်မှားခဲ့ကြ။ ခင်ပွန်းကြီး ၁၀
ပါးကို မပြစ်မှားခဲ့ကြ။ ထိုသူများတွေ များလာလေလေ
လောကတွင် မကောင်းမှုခုစီရိုက်တွေ နည်းလာလေလေသာ
ဖြစ်ဖို့ရှိလေသည်။ ဉာဏ်ရင့်လာသည့်အခါတွင် ထိုသူများ
လည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား၊ သံသရာမှ လွတ်မြောက်
ကြောင်းတရား၊ လွတ်မြောက်နိုင်သောအကျင့် စသည့် ဗုဒ္ဓ၏
ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဗုဒ္ဓဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒတို့ကို သိရှိနား
လည်လာမည်မှာ မလွဲတော့ပါ။ ပြောင်းလဲသွားမည်မှာလည်း
မလွဲတော့ပါ။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ငရဲသို့
လားရန် အကြောင်းမရှိတော့သကဲ့သို့သာတည်း။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ သက်တော်ထင်ရှားမရှိသည့် ယခုလို
အခါသမယတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တင်ပြရသော် စစ်မှန်သော
သူတော်စင် နိဗ္ဗာန်ဆော်များလည်း လိုအပ်ပါသည်။ ရဟန်း
သံဃာတော်များကလည်း မိမိတို့ထံတွင် အမှန်အသိတရားရရှိ
ပြီး ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ဖြင့် သံသရာမှ လွတ်မြောက်လို၍
ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား တရားစစ်၊ တရားမှန်
ကျင့်စဉ်ကို ချီးမြှင့်၍လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာစရိယ တရားဟော
ပုဂ္ဂိုလ်ရဟန်းများမှာလည်း တရားပွဲများ ဟောကြား၍ ဗုဒ္ဓ၏
ဆိုလိုရင်း အနှစ်သာရကို သိစေကြားစေနိုင်ရန်လည်းကောင်း၊
လမ်းမှန်ပေါ်သို့ မရောက်သေးသော အနိမ့်စားပုဂ္ဂိုလ်၊ အလတ်
စားပုဂ္ဂိုလ်များကို စစ်မှန်သော နိဗ္ဗာန်ဆော်များမှ မိမိတို့၏
ဂန္တီရအတတ်ပညာဖြင့် ပရိယာယ်ဆောင်ကာ လမ်းမှန်သို့
ရောက်အောင် ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သင့်ကြပေသည်။

စစ်မှန်သောရဟန်းသည် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ကို
ငရဲသို့ရောက်ရာရောက်ကြောင်းတို့ကို မဟောပြောပါ။ ဗုဒ္ဓ
တရား အနှစ်သာရစစ်ကိုသာ သင်ကြားပြသသွန်သင်ဆုံးမ၍
သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားကိုသာ ဟောကြား
မည်။ နည်းပေးလမ်းပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ စစ်မှန်သော
သူတော်စင် နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် သူ၏ပရိသတ်ကို လူမသတ်
ခိုင်းပါ။ မခိုးခိုင်းပါ။ မူးယစ်စေစားမှု မပြုခိုင်းပါ။ ယဉ်ကျေး
အောင် ပဲ့ပြင်သွန်သင်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာ၊

မိဘတို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တတ်အောင် ခင်ပွန်းကြီးသယ်
ပါးကို မပြစ်မှားလေအောင် ကောင်းသောကျင့်စဉ် တစ်နိုင်
တစ်ပိုင်လုပ်နိုင်သော ကောင်းမှု၊ ခုစရိုက်ကို ပယ်စွန့်၍
သူစရိုက်များကိုသာ ဆောင်ရွက်စေအောင်သာ တဖြည်းဖြည်း
သွန်သင်ဆုံးမပါမည်။ မိမိတတ်ထားသော ဂန္တီရပညာများဖြင့်
သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်မှု ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ လောကီပညာ
တွင် အဆင့်ဆင့် ဆရာထားရှိသကဲ့သို့ ပါမောက္ခချုပ်က
မူလတန်းကို မသင်ပြပါ။ မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်
တန်း တက္ကသိုလ် စသဖြင့် အဆင့်ဆင့်ရှိကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စစ်မှန်သော သူတော်စင် နိဗ္ဗာန်ဆော်များသည်လည်း
တစ်နည်းအားဖြင့် အာစရိယနွယ်ဝင်များသာ ဖြစ်ပါသည်။
ပါရမီနည်းကျ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကျွန်ုပ်
တို့သည် ချက်ချင်း ဝိပဿနာသင်တန်းသို့ ခေါ်၍မရနိုင်ပါ။
ဆင်ကို ချွန်းဖြင့်အုပ်သကဲ့သို့ ယဉ်ပါးအောင် ပြုလုပ်ဆောင်
ရွက်တတ်သော နိဗ္ဗာန်ဆော်နှင့် တွေ့သွားပါက ထိုသူများ
သည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာကာ အမှားနှင့်အမှန်ကို
ခွဲခြားပိုင်းခြားမြင်လာပါလိမ့်မည်။ အသိတရားတစ်ချက်ဖြင့်
အမှားမှ အမှန်သို့ ကူးပြောင်းလာပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ငယ်စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော
နိဗ္ဗာန်ဆော်သူတော်စင်ရသေ့၏ သွန်သင်ဆုံးမမှု၊ အဘိုး
အဘွား အဖေ၊ အမေတို့၏ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဘာသာတရား
ဘက်သို့ ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူမှုတို့ကြောင့် သူငယ်တန်းမှ ဒဿ
တန်းအထိ ကျောင်းတက်ချိန်တိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်ဘုရားရှိခိုး
ခြင်းကို ရွတ်ဆို၍ ကြီးပြင်းခဲ့သော စိန့်ပေါလ်ကျောင်းသား
အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဘဝ JESUS CHRIST နှင့် HOLY
MARY ကို ချီးမွမ်းဆုတောင်းခဲ့သောဘဝ၊ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း
သားဘဝကို ဂုဏ်ယူမာန်တက်နေသော ဘဝမှ စစ်မှန်သော
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းသည် အဆင့်ဆင့်
သော ဆရာ၊ မိဘ၊ နိဗ္ဗာန်ဆော်များ၏ အခန်းကဏ္ဍသည်
လမ်းတစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပါကြောင်း ကိုယ်တွေ့ရသေးတင်ပြ
အပ်ပါသည်။

သပြေနန္ဒရွက်ဝါ ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလာ

ဦးအောင်(ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်)

ရှေးတုနိုးရှေးကံ ကြီးမားလှ

မောင်ချိုပင်း(ကန္တာရဝတီ)

လောကတွင် လူဖြစ်စေ၊ သာသနာဝန်ထမ်း ရဟန်း ဖြစ်စေ၊ ယုတ်စွအဆုံး အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်စေ အသီး သီး ရှေးအတိတ်ကုသိုလ်ကံဖြင့် လာကြသူများချည်း ဖြစ် သည်။ ရှေးရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ အရှိန်အဟုန်တို့သည် လူသားလည်း လူသားအလျောက်၊ တိရစ္ဆာန်လည်း တိရစ္ဆာန်အလျောက် လက်ငင်းဘဝတွင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အကျိုးပေးထူးသည်မှာ အမှန်။

အဟိတ်တိရစ္ဆာန် အချင်းချင်း တူနေကြပါလျက် လမ်းဘေးလမ်းမ၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားမကျန် အစာရှာဖွေ စားသောက်နေနေရသော ခွေးလေခွေးလွင့်ဘဝနှင့် အဖိုးတန် ဒိမ်ခံကားကြီးများပေါ်တွင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ၏ အရေးတယူ လက် သပ်မွေး ပွေ့ပိုက်ယုယမှုကို ခံယူလျက် နေစဉ် အမဲသားငါး အဝစား၊ အချိန်တန် ကျန်းမာရေးမှအစ ဂရုစိုက်မွေးမြူခြင်း ခံနေရသော သိန်းကျော်တန် တန်ဖိုးရှိ ခွေးများကိုလည်း တွေ့နေရတတ်သည်။ ဤသည်မှာ အတိတ်ဘဝက တစ်စုံ တစ်ခုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါသော်ငြား အယူလွဲမှားမှုကြောင့် တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်နေရသော်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ သူ့အတွက် ကုသိုလ်ကံက ကောင်းနေခြင်း ဟု ဆိုရပါမည်။

ရန်ကုန်မြို့ တာမွေ နတ်ချောင်းရပ်ကွက် သာသနာ ဝေယျမင်္ဂလာ ပရိယတ္တိ သုံးထပ်ကျောင်းကြီး၏ ဦးစီးပဓာန ဆယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပည့်နန္ဒ အရှင်မြတ်သည် ရှေးဘဝ အတိတ်ကုသိုလ်ကံ အလွန်ကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ် မြတ်တစ်ပါးဟု ဆိုရပါမည်။ ကရင်တိုင်းရင်းသား မိဘနှစ်ပါး ခြစ်သော ဦးဘချို၊ ဒေါ်ဟင်္သာစိန်မှ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ ကိုင်း ဘောင်းကျေးရွာ၌ ၁၃၀၇ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ငယ်ရွယ် မှစ၍ ရှင်သာမဏေဘဝကပင် ကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့ ဆောင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကိန္ဒိယ၏ ခြေတော်ရင်း၌ စာသင်

သားတပည့်အဖြစ် ခိုလှုံခဲ့ရ၏။ စာသင်သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း အချို့ကိုလိုသော်လည်း အချဉ်ရ၊ အပူလိုသော်လည်း အအေးရသည့် ရဟန်းပျိုဘဝ ဖြင့် သူတကာ လေယာဉ်ပျံစီးသည်ကို အားအကျကြီးကျခဲ့ ဖူးသည်။ ရန်ကုန်-ဘားအံ လေယာဉ်ပျံခမှာ သုံးဆယ်ကျပ် ကျော်ကျော် ဖြစ်သော်ငြား တော်တန်ရုံလူများအဖို့ စရိတ် မတတ်နိုင်။ သို့သော် မကြာမီ အောင်ဘာလေနှစ်သောင်းဆု

ထီ ပေါက်လိုက်ရာ ထိုထီပေါက်ထားသည့်ငွေဖြင့် တတ်အား သမျှ လှူလည်းလှူနိုင်၊ လေယာဉ်စီးပြီးလည်း ရန်ကုန်အနံ့ ဘုရားစုံအနံ့ ဖူးမြော်လည်ပတ်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ ခြောက်ရာကျပ်ထက် မပိုသေး။

စာသင်သား ပျိုရွယ်စဉ်ကာလက နောင်တစ်ချိန် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခမ်းနားသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ကျောင်းတွင် ဆရာတော်အဖြစ် သီတင်းသုံးရလိမ့်မည်ဟု လည်း စိတ်ကူးထဲတွင်ပင် မရှိ။ မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင် မဲဘောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အလိုကျ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်းသာ ဗုဒ္ဓသာသနာ မထွန်းကားသေးရာ ကရင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ နေရာအနံ့အပြားသို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးရာ အခြား ဘာသာဝင်တို့အလယ်၌ အငြိအငြင်လည်း ခံခဲ့ရဖူး၏။ အနက်ရောင်နယ်မြေ ဒေသအတွင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သေနတ်ကျည်ဆန်၊ ဗုန်းမှန်မည်ကိုလည်း မကြောက်မရွံ့ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၍ သာသနာပြုခဲ့ရ၏။ ဤကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံ အရှိန်အဟုန်တို့ကြောင့်ပင်လား မသိ။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ က မူလ ယင်းတို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ မဲဘောင်ဆရာ တော်ကြီးအတွက် ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ရန် ရည်ရွယ်သည်။

သို့သော် ဆရာတော်ကြီးက မိမိမှာ သက်တော်က လည်း ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မဲဘောင်စာသင် တိုက်ကြီးနှင့်တကွ စာသင်တပည့်သံယာ ဒကာ၊ ဒကာမများ နှင့်လည်း ဝေးဝေးလံလံ မဖြစ်လိုသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ရန်ကုန်သို့ မကြွချင်။ အကယ်၍ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းလိုပါက မိမိကိုယ်စား အားအထားရ ဆုံး တပည့်နှစ်ပါးဖြစ်ကြသည့် ဇွဲကပင်ဆရာတော် ကပီဝေ ကိုဖြစ်စေ၊ ဘဒ္ဒန္တပည့်နွဲ့ကိုဖြစ်စေ ကျောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်းစေလိုသည်။ ယင်းအရှင်နှစ်ပါးနှင့်သာ အသင့်လျော် ဆုံးဟု မိန့်ကြားသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ကုန်စင်အောင် အသံ ဩဇာကြည်လင်စွာဖြင့် အာဂုံဆောင်ရွတ်ဖတ်ရာတွင် အစွမ်း အာနိသင် တန်ခိုးထက်မြက်လှသော ဆရာတော် ကပီဝေ ကလည်း ရန်ကုန်တွင် ကြွမြန်းသီတင်းသုံးရန်ထက် ကရင် ပြည်နယ်တစ်ဝန်းလုံးအတွက် သာသနာပြုရေးကိုသာ အထူး

စိတ်သန်နေရုံအပြင် ဆရာတော်ကြီး၏ လက်ရုံးဆိုကလည်း မဟာ။ ထို့ကြောင့် မဲဘောင်ဆရာတော်ကြီးအနီးအနားတွင် အရှင်ကပီဝေ မရှိ၍မဖြစ်။

ကျောင်းဒကာဖြစ်မည့် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ၏ငနီး အမေကြိုင်မှာ ဘားအံနယ်ဇာတိဖြစ်ပြီး မဲဘောင်ဆရာတော် ကြီးအား ငယ်စဉ်ကပင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေရာမှ အနီး ကပ် တပည့်ဖြစ်သူ အရှင်ပည့်နွဲ့၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာ နှင့် ရိုးသားပွင့်လင်းမှုကုသိုလ်ကို ကောင်းစွာသိရှိကြည်ညိုပြီး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်ပည့်နွဲ့အဖို့ လှမ်းလာသည် ကို မမြင်ရ လှုံထမ်းလာသည်ကိုသာ မြင်ရ ဆိုသကဲ့သို့ ကံဇာတာမြင့်တက်ရန် ဖြစ်လာသည်။

ဘဒ္ဒန္တပည့်နွဲ့မှာ မဲဘောင်အာရာမိကို ခွဲခွာ၍ ရန်ကုန် သို့ ကြွလာရသော်ငြား ချက်ချင်းလက်ငင်း ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းမထိုင်နိုင်သေး။ ကျောင်းကြီးဆောက်ရန် နေရာရှာဖွေ စီစဉ်နေစဉ် ကျောင်းဒကာအဖြစ်ခံယူမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအလို ကျ လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ရဲမွန် ဝါဆိုတပ်ဦးကျောင်းတွင် သုံးနှစ် သီတင်းသုံးခဲ့ရသေး၏။ သို့သော် မကြာပါ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ် တာမေ နတ်ချောင်းရပ်ကွက်ကို ဖျက်သိမ်းအကွက်ချ၍ အဆင့်မြင့် အိမ်ရာတိုက်တာများ ဆောက်လုပ်သည့်ကာလ ကျမှသာလျှင် ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက် လုပ်ရန် မြေနေရာရလာခဲ့ပြီး ဤခမ်းနားထည်ဝါလှသော ကျောင်းတော်ကြီး ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဥယျာဉ်ကလည်း စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပါတ်။ ဤသာသနာ့ဇေယျ မင်္ဂလာကျောင်းတော်ကြီးမှာ နောင်တစ် ချိန် အင်းဝမယ်န အုတ်ကျောင်းကြီးကဲ့သို့ပင် ရာဇဝင်တွင် မည်မှာ မလွဲ။

ယင်းအာရာမိကျောင်းတွင် ဆရာတော်အရှင်ပည့်နွဲ့ သီတင်းသုံးနေခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၂၀ ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့၍ သီတင်း သုံးပြီး မကြာမီ မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ (သာသနာပြု) ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိသည်ဖြစ်ရာ ရှေးဘုန်းရှေးက ထူးခြားသော မထေရ်မြတ်တစ်ပါးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ရ ပေတော့သည်။

မောင်ချိုမင်း(ကန္တာရဝတီ) ၀၉-၄၂၀၉၀၄၂၄

ထူးမြတ်လွန်ကဲ တပို့တွဲ

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

တစ်နှစ်တာကာလ တစ်ဆယ်နှစ်လရှိသည့်အနက် တပို့တွဲ” မည်သော လကား ထူးမြတ်လွန်ကဲလှပါတီ။

အကြောင်းမူကား တပို့တွဲလပြည့်သည် “ဩဝါဒ ပါတိမောက် အခါတော်နေ့” ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒနှင့် ပညတ်တော်မူ အပ်သော သိက္ခာပုဒ်များကို ပါတိမောက်ဟု ခေါ်သည်။ ပါတိမောက်၌ ဩဝါဒပါတိမောက်နှင့် အာဏာပါတိမောက် ဟူ၍ နှစ်ခုနှစ်စားရှိကြောင်း လေ့လာသိရှိရ၏။ ဩဝါဒပါတိမောက်သည် မြတ်ဘုရားရှင်မှသာ ပြခွင့်ရှိပြီး မည်သည့် တပည့်တပင်တို့မှ ပြခွင့်မရှိပါချေ။ ဤ၌ ဘုရားရှင်တို့ တစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူ ဩဝါဒပေးပုံ ကွာခြားလေသလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ဤအားဖြင့် ဘုရားရှင်တို့ တစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူ ဩဝါဒပေးခြင်း ကွဲပြားခြားနားမှု မရှိကြပါ။ ပြသောအချိန်ကာလသာ ဖြစ်ပါ၏။ သာကေပေးရပါလျှင်...

ဝိပဿမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ခုနစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြလေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်ပြရုံမျှဖြင့် ဩဝါဒ ပြန်တော်မူကြာ တည်တံ့၏။

သိဒ္ဓိဘုရားရှင်နှင့် ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် ခြောက်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူလေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်ပြရုံမျှဖြင့် ဩဝါဒ ခြောက်နှစ်ကြာ တည်တံ့၏။

ကကုသန်နှင့် ကောဏဂုံမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြလေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်ပြရုံမျှဖြင့် ဩဝါဒ တစ်နှစ်ကြာ တည်တံ့၏။

ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ခြောက်လလျှင် တစ်ကြိမ် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူလေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်ပြရုံမျှဖြင့် ဩဝါဒ ခြောက်လကြာ တည်တံ့၏။

ဘုရားရှင်တိုင်း ဘုရားရှင်တိုင်းသည် တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင်သာ တပည့်သား ရဟန်းသံဃာအပေါင်းအား ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တပို့တွဲလပြည့်နေ့သို့ ကျရောက်လေတိုင်း ဩဝါဒပါတိမောက် အခါတော်နေ့အဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားသော နေရာအရပ်ဒေသများ၌ ကျင်းပကြလေသည်။

တပို့တွဲလပြည့်နေ့အား ထူးခြားလှကြောင်း ပညာရှင်

အသီးသီးက မှတ်တမ်းပြုခဲ့ကြ၏။ ဤ၌ မည်သို့သော ထူးခြားချက်များ ရှိပါသနည်းကို ဆန်းစစ်ကြည့်လေသော်...

- (၁) တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ဘုရားရှင်တိုင်းသည် တပည့်သားတို့အား ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြုလေ့ရှိခြင်း။
- (၂) လက်ယာတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်သောနေ့ ဖြစ်ခြင်း။
- (၃) လက်ယာတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ ဝေဒဂ်ဘွဲ့ထူးရရှိသောနေ့ဖြစ်ခြင်း။
- (၄) အင်္ဂါလေးရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းပရိသတ်တို့ အလိုအလျောက် စုဝေးမိကြသောနေ့ ဖြစ်ခြင်း။

စသည်တို့ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ စင်စစ် ဩဝါဒပုဂ္ဂိုလ်အပါယ်ဘေးမှ ကင်းဝေးစေသော အဆုံးအမ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဩဝါဒကို မိန့်တော်မူခြင်းသည် ဩဝါဒပါတိမောက်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပါတိမောက်နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသည့်အနက် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ဘုရားရှင်တို့သာ ပြခွင့်ရှိပြီး အာဏာပါတိမောက်မှသာလျှင် တပည့်သံဃာ၊ သာဝကတို့ ပြခွင့်ရှိပါသည်။

သက်တမ်းရှည်တော်မူကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို အသက်ထက်ဆုံး ပြတော်မူကြပါသည်။ သက်တမ်းတိုတော်မူကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့မှာမူ ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ဝါတော် ၂၀ အတွင်းမှာသာ ပြတော်မူကြပါသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော စရိုက်ဆိုးများ ထူပြောနေချိန်ဝယ် ဩဝါဒတည်မြဲရန် ခဲယဉ်းလှသည့်အတွက် ဝါတော် ၂၀ လွန်သည်နှင့် တပည့်သံဃာတို့အား အာဏာပါတိမောက်ကို ပြစေရသည်။

- ဘုရားရှင်တို့အဖို့ ဩဝါဒပါတိမောက်ကို...
- (၁) တပို့တွဲလပြည့် ကြိုကြိုက်ခြင်း။
- (၂) ဖော်ဘိက္ခု ရဟန်းချည်းသာ ဖြစ်ခြင်း။
- (၃) ဆဋ္ဌာဘိည ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန်းချည်း ဖြစ်ခြင်း။
- (၄) မည်သူမျှ မပင့်ဖိတ်ဘဲ စုဝေးမိခြင်း။

အစရှိသည့် အင်္ဂါလေးချက်နှင့် ပြည့်စုံမှသာလျှင် ပြလေ့ရှိစမြဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဂေါတမဘုရားရှင်သည် မဟာသက္ကရာဇ်

၁၀၃ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ အထက်ဖော်ပြပါ အင်္ဂါလေးချက်နှင့် ပြည့်စုံသော ကဿပညီနောင်အပါအဝင် ရှင်တစ်ထောင်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့် တပည့် ၂၅၀၊ စုစုပေါင်း ရဟန္တာ ၁၂၅၂ ပါးတို့အား ဂါထာသုံးပုဒ်ဖြင့် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူခဲ့သည်။

- ဩဝါဒပါတိမောက် ဂါထာတော်သုံးပုဒ်မှာ -
- ၁။ ခန္တီပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ၊
နိဗ္ဗာနံ ပရမံ ဝဒန္တိ ဗုဒ္ဓါ။
န ဟိ ပဗ္ဗဇိတော ပရူပယာတီ၊
န သမဏော ဟောတိ ပရံ ဝိဟေဋ္ဌယန္တော။
- ၂။ သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊
ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ။
သစိတ္တ ပရိယောဒပနံ၊
ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။
- ၃။ အနုပဝါဒေါ အနုပယာတော၊
ပါတိမောက္ခေ စ သံဝရော။
မတ္တညုတာ စ ဘတ္တသ္မိ၊
ပန္နစ္စ သယနာသနံ။
အဝိစိတ္တေ စ အာယောဂေါ၊
ဧတံ ဗုဒ္ဓါနသာသနံ။

အဆိုပါ ဂါထာတော်တို့ကား သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို ဟောကြားထားသဖြင့် ပိဋကတ်သုံးပုံ အနှစ်ချုပ်တရားဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

ဤသို့ မွန်မြတ်လှစွာသော ဩဝါဒပါတိမောက်ဂါထာတော်၏ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ဆောင်ပါက ကိုယ်နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးစလုံး ယဉ်ကျေးလိမ္မာပြီး အို၊နာ၊သေဘေးတို့မှ ကင်းလွတ်ရာ အမြိုက်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ပါကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ
(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

ရှည်ညွှန်း
- မာဂဓိသာစည်၏ အခါတော်နေ့များ။

မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး

၆

မင်းသိင်္ခ

ပင်ပန်းမယ့်နှစ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ မှော်ဘီမြို့အစွန်၊ မရမ်းတလင်းတောစပ်ရှိ အယူတော်မင်္ဂလာခြံအတွင်းသို့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဂရမ္မာကြာရွက်နှင့်အတူ မမြညီ၊ လှပုလဲဖြူ ဆိုသူတို့သည် ဗေဒင်ပညာသင်ယူရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ချို နံပြားယိုသုတ်တို့ဖြင့် ၎င်းတို့အား တိုက်ကျွေးလေ၏။

နံပြားမှာ ကုလားဆိုင်မှ ဝယ်သော နံပြားဖြစ်သော်လည်း ယိုမှာမူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်သော ကြက်ဥယိုဖြစ်၏။ ကြက်ဥ အလုံး ၅၀ ၏ အနှစ်နှင့် အုန်းသီး သုံးလုံးမှ ရသော အုန်းနို့ သကြား ၅၀ သားတို့ဖြင့် ကျို၍ထားသော ကြက်ဥယို ဖြစ်၏။ နံပြား ပေါင်မုန့် စသည်တို့ဖြင့် စားလျှင် လွန်စွာလိုက်ဖက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မှော်ဘီဈေးသို့သွား၍ ကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်ရ၏။ ဈေးမှပြန်ရောက်လျှင် ငါးဖယ်ခြစ်ကို အုန်းနို့နှင့် ချက်ရ၏။ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ခပ်ကဲ့ကဲ့ ဟင်းချို ချက်ရ၏။ ငံပြာရည်ကို ကျို၍ ပုစွန်ခြောက်မှုန့်များ ခတ်ကာ ငံပြာရည်ဖျော် ပြုလုပ်ရ၏။ မျှစ်ကို ရေခွေးဖျောပြီးလျှင်

သနပ်စုံသုပ်သကဲ့သို့ ကြက်သွန်ကြော်၊ နှမ်းများကို ထည့်၍ သုပ်ရ၏။ တို့စရာအဖြစ် ဘူးသီးပြုတ်၊ ခရမ်းသီးပြုတ်၊ ရုံးပတီ သီးပြုတ်များကို စီမံရပြန်၏။

ထမင်းစားချိန်ရောက်သောအခါ၌ ထိုဟင်းလျာများဖြင့် ဂရမ္မာကြာရွက်တို့ သုံးဦးကို ထမင်းကျွေးပြန်၏။ ၎င်းတို့လည်း မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ၌ -

“သက်ရောက် ရှစ်ပုံ အဟောတွေ ဆက်ပြီးသင်ပေးရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြလိုက်၏။

ဒီနှစ်မှာ ဒီလိုဖြစ်မယ်

ထိုသူတို့သည် ၎င်းအသက်အပိုင်းများ၌ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီနှစ်ထဲမှာ အမှုအခင်းဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဖြေရှင်းစရာ ပြဿနာတွေ ပေါ်တတ်တယ်။ မနာလိုတဲ့ လူတွေလုပ်လို့ လုပ်ငန်းတွေ ထိခိုက်တတ်ပါတယ်။

ခုနှစ်ရက်သားသမီးများ ဒီလိုဖြစ်မယ့် ဒီနှစ်များ

သနင်္ဂန္ဓသားသမီးများအသက်

၄	၁၂	၂၀	၂၈	၃၆	၄၄	၅၂
၆၀	၆၈	၇၆	၈၄	၉၂	၁၀၀	၁၀၈

တနင်္လာသားသမီးများအသက်

၃	၁၁	၁၉	၂၇	၃၅	၄၃	၅၁
၅၉	၆၇	၇၅	၈၃	၉၁	၉၉	၁၀၇

အင်္ဂါသားသမီးများအသက်

၂	၁၀	၁၈	၂၆	၃၄	၄၂	၅၀
၅၈	၆၆	၇၄	၈၂	၉၀	၉၈	၁၀၆

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအသက်

၁	၉	၁၇	၂၅	၃၃	၄၁	၄၉
၅၇	၆၅	၇၃	၈၁	၈၉	၉၇	၁၀၅

ကြာသပတေးသားသမီးများအသက်

၇	၁၅	၂၃	၃၁	၃၉	၄၇	၅၅
၆၃	၇၁	၇၉	၈၇	၉၅	၁၀၃	

သောကြာသားသမီးများအသက်

၅	၁၃	၂၁	၂၉	၃၇	၄၅	၅၃
၆၁	၆၉	၇၇	၈၅	၉၃	၁၀၁	

စနေသားသမီးများအသက်

၈	၁၆	၂၄	၃၂	၄၀	၄၈	၅၆
၆၄	၇၂	၈၀	၈၈	၉၆	၁၀၄	

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ညံ့တတ်တယ်။

ပြီးတော့ ဒီနှစ်မှာ နားရတယ် မရှိနိုင်ပါဘူး။ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်နေရလို့ အလွန်ကို ပင်ပန်းပါလိမ့်မယ်။ ငွေကြေးတွေလည်း ဆုံးပါးတတ်တယ်။ ဘယ်လိုအရသာရှိတဲ့ အစားအသောက်ကိုပဲစားစား ခံတွင်းမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အိမ်ကပစ္စည်းတွေ ချရောင်းရတဲ့အထိ ငွေပြတ်သွားတတ်တယ်။

ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက အသက်အရွယ်ကြီးသူတွေ ဆုံးပါးတတ်တယ်။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကာမဂုဏ်စိတ် ကုန်ခန်းသွားတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးက စုန်းအတတ်၊ ပယောဂအတတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မကောင်းကြံတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိရင်လည်း တကျက်ကျက် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလုပ်မှာ ပြဿနာပေါ်တတ်တယ်။ ကိုယ်က ပေးစရာရှိတဲ့ငွေက ချက်ချင်းပေးရမယ်။ ရစရာရှိတဲ့ငွေကတော့ မရဘဲ ရှိလိမ့်မယ်။

အောက်လက်ငယ်သား တပည့်တမန်းတွေ ကိုယ့်ဆီက ထွက်သွားပြီး ကိုယ်နဲ့ မတည့်တဲ့လူဆီ ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။ ပညာတစ်ခု ရလိမ့်မယ်။ ပညာထူးဖြစ်တယ်။ သွားကိုက်သွားနာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မရောက်ဖူး မသွားဖူးတဲ့ ခရီးကို ရုတ်တရက် သွားရတတ်တယ်။ မိမိအိမ် ခြေရင်းဘက်တွင် အသုဘ ပေါ်တတ်တယ်။ ပေါ်ရင်တော့ (၅) ဂဏန်းအစ ထိထိုးပေးပါ။ ထိဆုကြီးပေါက်တတ်ပါတယ်။

ဂရုမ္မာကြာရွက်သည် သင်ပုန်းပေါ်မှ အဟောများကို ကူးယူပြီးနောက် -

“ဒါ ဗုဒ္ဓဟူးသက်ရောက်အဟောပဲ” ဟု ပြောလေ၏။
“မှန်ပါတယ် ကိုကြာရွက်ရယ်။ ဒီနေ့သားတွေဟာ အဲဒီအသက်အပိုင်းတွေမှာ ဗုဒ္ဓဟူးသက်ရောက်ကျတာပေါ့။ ဗုဒ္ဓဟူးသက်ရောက်ကျတဲ့နှစ်တွေမှာ အလွန်ပင်ပန်းတတ်တယ်။ မကြာခဏလည်း ဖျားနာတတ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက အထက်ဂိုဏ်းတွေ ဘာတွေ ဝင်ထားတဲ့လူဆိုရင် အဲဒီသက်ရောက်မှာ ဂိုဏ်းပျက်သွားတတ်တယ်။ ကန်တော့ပွဲထိုးတဲ့လူဆိုရင်လည်း ပွဲမထိုးခင်ပဲ ပျက်သွားတတ်တယ်။ သူများကို ငွေတွေ ဘာတွေ ချေးရင်လည်း ဆုံးသွားတတ်တယ်။ အဲဒီသဘောကို သိရင် ဟောပေတော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဂရုမ္မာကြာရွက်က -
“အို...ကေ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

ဒီနှစ်တွေမှာ ဒီလိုယတြာချေပါ

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၉း၄၅ နာရီအချိန်တွင် မိမိအိမ်ရှိ ဘုရားကိုပင် ရေသန့် ကိုးခွက် ကပ်လှူ၍ သက်သတ်လွတ်ရှစ်ရက် စားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ယူပါ။ ပြီးလျှင် ဘိုးတက်ထံတွင် ငါးကြိမ်ဆုတောင်းပါ။ မိမိတွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲများ ပြေပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

အထက်ပါ ယတြာအပြင် အောက်တွင် ဖော်ပြထားသော ယတြာကိုလည်း မပျက်မကွက် ပြုလုပ်ပေးရန် လိုပါသည်။

ဒီနှစ်ဟာ ကံဇာတာ ညံ့တဲ့နှစ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ်လောက် စေတီတော်တစ်ဆူဆူကို သွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။ ကောင်းတာကတော့ ဗုဒ္ဓေါဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော်ကို စိပ်သင့်ပါတယ်။

အခါရက်ကြီးတွေမှာ သက်သတ်လွတ်စားပေးပါ။ စနေမနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ဒံပေါက်တစ်ထုပ် ဝယ်ပြီး ဆွမ်းခံကြွတဲ့ ဘုန်းကြီးကို လောင်းလိုက်ပါ။

ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ မိတ်ဆွေကတော့ ငှက်ပျောသီးကို ခြွေပြီး မျောက်တွေကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်လာအောင် ပစ်ပေါက်ကျွေးပါ။

အဆောင်အဖြစ်နှင့် - ပိတုန်းရုပ်ကို ဆောင်ပါ။

ဂရုမ္မာကြာရွက်တို့ လူစုသည် စာများကို ကူးယူရေးမှတ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် လှပလဲဖြူက ကျွန်ုပ်၏ ပုဂ္ဂန်တုပ်ဟင်းကို ချီးကျူးလေ၏။ ဂရုမ္မာကြာရွက်ကမူ မယ်လီဟင်းချိုကို သောက်ရတာ ခံတွင်းရှင်းသည်ဟု ပြော၏။ မမြည့်ကမူ ကြောင်လျှာသီးသုပ်ကို ၎င်း၏အိမ်တွင် ချက်စားလေ့ရှိကြောင်း၊ ယခုစားရသည်မှာ ကောင်းကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသား ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားကြလေတော့သတည်း။

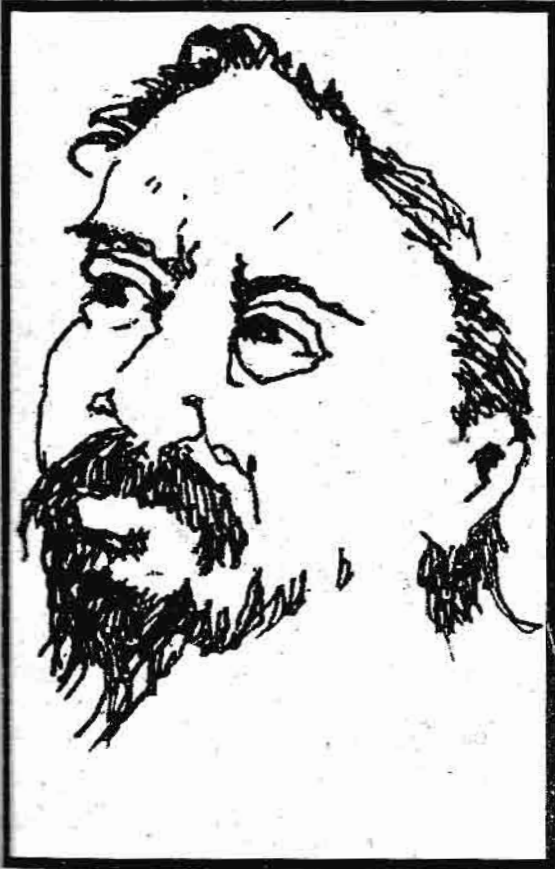
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခီ

၂၆

မင်းသိင်္ခ

ခရစ္စမတ်ညတွင်ရွတ်သောဥပုသ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သံတိုင်ကိုကိုင်၍ ထောင်
 ဆင်းသွားရသောအခါ ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ထောင်နေရာ
 အပြား သွားလာကျက်စားနိုင်ခွင့်ရှိသော ထောင်
 သား လူရှုပ် သန်းလွင်ဆိုသူ ရောက်လာပြီးလျှင် -
 “ဆရာခ ... (၁)တိုက်က ကျော်သူရဆိုတဲ့
 ထောင်လေးက နက်ဖြန် ခရစ္စမတ်နေ့တဲ့။ အဲဒီ ခရစ္စမတ်
 နေ့တွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ဆွယ်တာအကျိုး

တစ်ထည် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော်လာပေးတာ”
 ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ဆွယ် တာအကျိုးတစ်ထည်
 ပေးလေ၏။ ထိုအကျိုးမှာ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏
 ကိုယ်လုံးနှင့် တိုင်း၍ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် ၎င်းထောင်မင်းသားအား -
 “ကျော်သူရကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်
 ပါကွာ” ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းနှင့် စကားဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင်
 နံရံဘက်သို့ သွား၍ထိုင်လေ၏။
 “နေဦးလေ။ (၅)တိုက်က ဘိုဘိုဦးကလည်း နက်
 ဖြန် ခရစ္စမတ်ညမှာ ကြက်ဆင်တစ်ကောင် မရရအောင်
 သွင်းထားတယ်။ ဆရာဆီကို ပို့လိုက်ဦးမယ်”
 ဟု ထိုထောင်မင်းသားက ပြောလိုက်လေ၏။
 “ဘိုဘိုဦးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်
 ပါကွာ”
 ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကား ၎င်းအား စကားဖြတ်
 ကာ နံရံဘက်သို့လှည့်၍ ထိုင်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ
 ထောင်လူရှုပ်သန်းလွင်က -
 “နေဦးလေ ဆရာရဲ့။ မျိုးသိန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေး
 ကလည်း နှိမ်နင်းခဲ့ဖူးတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ခရစ္စမတ်
 ညမှာ ဆရာသောက်ဖို့ ထောင်ထဲကို မရရအောင် သွင်း
 ပေးမယ်တဲ့”
 ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။
 “အေးကွာ။ အဲဒီ မျိုးသိန်းဆိုတဲ့ သူငယ်လေးကို
 လည်း ပြောလိုက်ပါကွာ။ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့”
 ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် နံရံဘက်သို့
 တစ်ဖန် ပြန်လှည့်လေ၏။ ထိုအခါ သန်းလွင်က -
 “နေဦးလေ ဆရာရဲ့ နက်ဖြန်ညမှာ ဆရာတို့ သုံး
 တိုက်ကို စောဆေးဝါးဆိုတဲ့ အမှုထမ်း တာဝန်ကျလို့မို့

မယ်။ သူက ဆရာအခန်း အရှေ့တည့် တည့်မှာ ခရစ် မတ်သီချင်း ဆိုပြမယ် တဲ့”ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“အေးကွာ။ အဲဒီဝန်ထမ်းကို လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော လိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တစ်ဦး မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန် ပြော လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ဆရာရယ်။ ဆွယ်တာ အင်္ကျီလည်းရ မယ်၊ ကြက်ဆင်သားလည်း စားရ မယ်၊ နို့စိမ်းနဲ့ဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည် လည်း သောက်ရမယ်၊ ခရစ် မတ် သီချင်းလည်း နားထောင်ရမယ်ဆို တော့ ဆရာဘက်က နစ်နာစရာဘာမှ မရှိပါဘူး”

ဟု ထောင်လှုပ်သန်းလွင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါက နစ်နာတယ်လို့ ပြော တာမဟုတ်ပါဘူး။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်မဟုတ်တဲ့ ငါ့ကို ခရစ် မတ်နေ့ အတွက် ထူးထူးခြားခြား လက်ဆောင် တွေပေးတာကို အံ့ဩတာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန် ပြောလိုက်လေ၏။ သန်းလွင် ကမူ -

“ကျွန်တော့်လည်း တစ်ဝက်ကျေးရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်သေးဘဲ သံတိုင်ကြား မှ တွေ့မြင်နေရသော ‘ဂျူပီတာ’ခေါ် ကြာသပတေးကြယ် ကလေး တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေပုံကိုကြည့်ရင်း စိတ်ကူး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။

“နက်ဖြန်ခါ ခရစ် မတ်နေ့ပဲ။ ခရစ် မတ်နေ့ဆိုတာ အင်္ဂလိပ် ၂၅ ရက်နေ့ ကျတယ်။ ငါလည်း အင်္ဂလိပ် ၂၅ ရက်နေ့မှာ မွေးတဲ့လူပဲ။ နှူမရော်လော်ဂျီခေါ်တဲ့ ဂဏန်း ပေဒင်သဘောအရဆိုရင် ငါ့အတွက် ကံကောင်းစေနိုင်တဲ့

နေ့တစ်နေ့ပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရစ် မတ်နေ့ ထူးထူးခြားခြား အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ကလည်း ရက်တိုလုပ်လို့တော့ မကောင်းဘူး။ ဒီခရစ် မတ်ကနေ နောက်လာမယ့် ခရစ် မတ်နေ့အထိ တစ်နှစ်တိတိလုပ်မယ်။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတော့ စားချိန်၊ သောက် ချိန်၊ အိပ်ချိန်မှတစ်ပါး ‘ဥပုသ်’ကို အမြဲတမ်းရွတ်နေမယ်။ အဲဒီအဓိဋ္ဌာန်ရဲ့ အစွမ်းကြောင့် ငါဟာ ထောင်ထဲမှာ အိပ် နှစ်ဆယ် မနေရဘဲ နေ့ချင်းညချင်း ကံကောင်းလာပြီး ငှက် ချင်လွတ်သွားမှာ”

ဟု စိတ်တွင်း၌ ရေရွတ်ရင်း ခရစ် မတ်ညတွင် ကို စတင် ရွတ်ဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

(၁၃)ဂဏန်း ခုကွစေးပြီ

ကျွန်ုပ်နေသော တိုက်နံပါတ်မှာ ၁၃ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အား တရားရုံးမှ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ကျခံရန် အမိန့်ချမှတ်ရန် နေ့မှာလည်း ၁၃ ရက်နေပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဧပြီလလောက်ရှိခေါ် ဂဏန်းပေဒင်ကို ကောင်း နှာ တတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ ၁၃ ဂဏန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဆောင်းစွာ နှိပ်စက်ကလူ ပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် သ၏။

၁၃ ဂဏန်းသည် ပေါင်းလိုက်လျှင် ၄ ဂဏန်း ဖြစ် ။ ၄ ဂဏန်းသည် ယူရေးနပ်စ်ဟူသော ဂြိုဟ်ကို ကိုယ် ဖြစ်၏။ ယူရေးနပ်စ်၏ စွမ်းအားများသည် ၄ ဂဏန်း၌ သင်ဆင်ရှားရှား ပါ၏။ ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ်သည် ယူရေးနီယံ သတ္တုအတိတ်ပြီးသော ဂြိုဟ်ကြီးဖြစ်၏။ ယူရေးနီယံသတ္တု သည် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော သတ္တု ဖြစ်၏။ ယူရေးနီယံသတ္တု၌ လူကိုခိုက်စေသော တန်ခိုး အင်အားတစ်ခုပါ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြောက်စရာ

အကောင်းဆုံး လူမျိုးတုံးစေသည့် အနုမြူပုံးဆိုသည်မှာ ယူရေးနီယံသတ္တုကို အခြေခံ၍ ပြုလုပ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင် ယူရေးနီယံသတ္တုကြော တစ်ကြောသည် မိုးကုတ်မြို့အနီး၌ ရှိ၏။ ထိုသတ္တုကြော ရှိသော နေရာတည်တည်ပေါ်တွင် တစ်ခါက ရွာတည်ဖူး၏။ မြေအောက်တွင် ယူရေးနီယံသတ္တု၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုရွာမှ မိန်းမများအားလုံးသည် သားသမီးမြို့ကုန်သဖြင့် ထိုရွာပျက် သွားခဲ့ရဖူး၏။ ယူရေးနီယံသတ္တု အနည်ငယ်ထည့်ထားသော အံဆွဲထဲတွင် ရိုက်ပြီးသား ဖလင်နဂ္ဂတစ် ထည့်ထားပါက ၄၈ နာရီအတွင်း ၎င်းဖလင် နဂ္ဂတစ်ရှိ ပုံများသည် ပျက် စီးပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်၏။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်ရက် ၈ ရက်၊ ၁၃ ရက်၊ ၂၆ ရက်ဟု ဆိုအပ်သော ပေါင်းလိုက် လျှင် ၈ ဂဏန်းဖြစ်စေမည် ရက်များတွင် မွေးဖွားသူဖြစ်ပါ က ယူရေးနီယံသတ္တုကို ပင်နီဆီလင်ပုလင်းခန့်ရှိသော ပုလင်းတွင်ထည့်၍ ကိုယ်တွင်ဆောင်ထားပါ။ ထိုသူသည် လေးရက်အတွင်း၊ သို့မဟုတ် ၁၃ ရက်အတွင်း ကားတိုက် ခံရခြင်း၊ သူတစ်ပါးအရိုက်ခံရခြင်း၊ ဓားဖြင့်အထိုးခံရခြင်း စသော အန္တရာယ်များကို မုချခံစားရပေလိမ့်မည်။ ဤ အကြောင်းအရာမျိုးကား 'အော်ကာတစ်ဇင်း'ဟုခေါ်သည့် လောကီအတတ်သဘောဖြစ်၏ လူတိုင်းယုံကြည်နိုင်ခဲ့၏။ ယုံခြင်း၊ မယုံခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ရေးစရာရှိ၍ ရေးရခြင်းဖြစ်၏။

အထက် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ်၊ သို့မဟုတ် ၎င်းကို ကိုယ်စားပြုသော ၁၃ ဂဏန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ နှိပ်စက်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မွေးရက်အားဖြင့် ၈ ဂဏန်း မဟုတ်သော်လည်း မွေးခု၊ မွေးလ၊ မွေးရက် သုံးမျိုး စုပေါင်းခြင်းသည် ၈ ဂဏန်း ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ၁၃ ဂဏန်းသည် ဒုက္ခ ပေးနေပြီဟု ယုံကြည်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခရစ္စမတ်ညမှစ၍ 'ဥဒါ'ကို ရွတ်ဆို ခဲ့၏။ ရွတ်ဆိုရာ၌လည်း အများသူငါ ရွတ်သကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး လွယ်လွယ်ကူကူ ရွတ်ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ဥဒါရွတ်ဆိုပုံမှာ မိုးတွင်းအခါ၌ ဖားခုံညင်း အော်သကဲ့သို့ ဥဒါဟူသောအသံကို ရင်ညွန့်တည့်တည့်တွင် အသံကို စတင်ဖြစ်ပေါ်စေလျက် ထိုအသံကို ရင်ခေါင်းအတိုင်း ရွတ်

ခမ်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်စေပြီးလျှင် အသံရှိန်ကိုပါ မြင့်၍ ပါးစပ်ကိုဟကာ ဥြမ်ဟု မြည်စေပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ကို လုံအောင်ပိတ်၍ ထိုအသံရှိန်အား ရင်ခေါင်းထဲတွင် ငါးစက္ကန့်မျှ ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်အတွင်း၌ ဥြမ်ကို ရွတ်ဆိုနေလျှင် ကြားရသူအပေါင်းသည် ဖားအော်နေသည် ဟု ထင်မှတ်မြဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဥြမ်သံကို အကြောင်းပြု၍ တောင်ငူမှ မီးရှို့မှုဖြင့် ထောင်ကျလာသော အောင်နိုင်ဆိုသူ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားနှင့် ဖောင်ကြီးမြို့မှ ဓားပြမှုဖြင့် ထောင်ကျလာသော ဂျင်ပုဆိုသော အကျဉ်းသားတို့သည် “ဖားခုံညင်းဖြစ်သည်၊ ဓားဖားဖြစ်သည်”ဟု ငြင်းခုံရာမှ အစပြု၍ စကားများရန်ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆို၏။ သို့ရာတွင် ဖားခုံညင်းလည်းမဟုတ်၊ ဓားဖားလည်းမဟုတ်၊ လူကြီးတစ် ယောက် အော်နေကြောင်းသိရလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြပြီးလျှင် ပြန်လည်သင့်မြတ် သွားကြသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဥြမ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲရွတ်ဆိုလာ၏။ ရွတ်ဆို ခဲ့ပြီးသော ရက်များကိုလည်း နံရံပေါ်၌ မီးသွေးခဲဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထား၏။ တစ်နေ့တွင် နံရံပေါ်၌ အောက်ပါ ဂဏန်းကို ရေးလိုက်မိ၏။

၁၂၉ ရက်

“အလို ... ဒီနေ့ ငါရွတ်ပြီးတာ ရက်ပေါင်း ၁၂၉ ရက် ရှိပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရက်ပေါင်း ၁၃၀ ပဲ။ ၁၃၀ ဆိုတဲ့ ဂဏန်းဟာ ၁၃ ဂဏန်းပဲ။ အဲဒီတော့ သူဟာ ယူရေးနပ်စ်ပဲ။ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဦးမယ်နဲ့ တူတယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိလေ၏။ နောက် တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဥြမ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွတ်ဆိုနေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ ညစာကိုသာမက နံနက်စာကိုမင် မစားဘဲ ရွတ်ဆိုနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“ဥြမ် ... ဥြမ် ... ဥြမ်”

ကျွန်ုပ်၏ ဥြမ်ဟူသောအသံသည် အင်းစိန်ထောင် တိုက်ခန်းငယ်လေးအတွင်းမှ အထက်ဘဝင်သို့တက်ကာ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး ယုံ့နှံ့သွားသည်ဟု စိတ်တွင်ယုံကြည် နေ၏။ ထိုသို့ ယုံကြည်သောစိတ်သည် တစ်စထက်တစ်စ ရင့်ကျက်ခိုင်မာလာကာ ယုံသည်ထက် ယုံလာ၏။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည်လည်း ကြည်သည်ထက် ကြည်လာ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းအပြင်ဘက်မှ -
“လွတ်လူ”

ဟု အော်သံကိုကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ထောင် ဝါဒါနှစ်ဦး၊ ထောင်မှူးတစ်ဦး၊ ပစ္စည်းပစ္စယများရှိက သယ်ဖူး ရန် ရာဇဝတ်သားတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ သုံးတိုက်တာဝန် ကျ ဝါဒါသည် သော့ခလောက်ကို ဖွင့်နေပြီဖြစ်၏။ ထောင် မှူးသည် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြနေ၏။ ထိုထောင်မှူးကို ကောင်း မွန်စွာသိ၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ ‘ဦးသာမြိုင်’ဟူ၍ ဖြစ်၏။ လူပုသလောက် စိတ်ရှည်သောသူဖြစ်၏။ လွန်စွာ စိတ် ကောင်းရှိ၏။ ထိုထောင်မှူးမျိုးနှင့် ထောင်ကျရမည်ဆိုလျှင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းမဆိုထားနှင့် နှစ်သက်နှစ်ကျွန်းပင် ကု လိုက်ချင်ပါသည်။ စကားအပြောအဆို ယဉ်ကျေး၏။ ထောက်ထားညှာတာတတ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေး မျက်လုံးသက် သက်ဖြင့် မကြည့်တတ်။ အကျဉ်းသားဘက်မှ စာနာကြည့် ရှုတတ်၏။ လူကို လူလိုသဘောထားတတ်သည်ဆိုသော စကားသည် ထိုလူ့အတွက် သီးသန့်တီထွင်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။

“ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ သက်ဆိုင်ရာက ခင်ဗျားကိုလွှတ်ပေးဖို့ အမိန့်စာရောက်လာပြီ။ တိုက်ခုံ ကလေးမှာလည်း ထောင်မှူးကြီးဦးဘိုပု စောင့်နေတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးမှာတော့ သက်ဆိုင်ရာက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်နေကြပြီ။ ကဲ ... ထွက်ပေတော့”

ဟု ဦးသာမြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်နုနာရီထိုးပြီလဲ ဦးသာမြိုင်”

ဟု ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍မေးလိုက်လေ၏။

ဥြမ်

“ကျုပ်တို့ စစ်တပ်မှာသုံးတဲ့ စကားနဲ့ပြောရရင် တော့ ဆယ့်သုံးနာရီ ထိုးတော့မယ်”

ဟု ဦးသာမြိုင်က ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲ ဦးသာမြိုင်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ -

“၄ ရက်နေ့”

ဟု ဦးသာမြိုင်က ပြန်၍ဖြေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌

“ဒီတစ်ခါတော့ ယူရေးနပ်စ်ဟာ ငါ့ကို ကောင်းကျိုး ပေးပြန်ပကောလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ် ထမ်းပိုးသယ် ဆောင်ရန် ပစ္စည်းမည်မည်ရရ မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး ပို့လိုက်သော စောင်ဟောင်းလေးတစ်ထည်၊ အပေါက်ဖောက်၍ ကြိုးဖြင့်ချည်ထားသော ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာလေး တစ်တုံး၊ ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးတစ်လုံး၊ တိုလီပုတ်စ အနည်းငယ်နှင့် ၂၅ လုံး ပုတီးလေးသားရှိရာ ထိုအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ထည့်လိုက်လျှင် ပြီးလေတော့၏။

ထိုနောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးစသို့ရောက်လာ၏။ ထောင်မှူးစရှိ ရုံးခန်းတွင် သက်ဆိုင်ရာမှ လူကြီးအချို့က ကျွန်ုပ်အား မှာကြားသင့်သည်များကို မှာကြား၍ ကျွန်ုပ်၏မိခင်၊ ကျွန်ုပ်၏ညီမ စသည်များနှင့် တွေ့ခွင့်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မကျမီက လူပျိုကိုယ်လွတ် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၌ အိမ်ထောင်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ထောင် တာသောနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမသည် နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ထဲဝင်သွား ခဲ့က အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း ယခု ထောင်မှထွက်သောအခါ လူပျိုကိုယ်လွတ်အဖြစ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မူးတံခါးရှိ အပေါက်ငယ်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ထွက်လိုက်ရ၏။ ထိုနောက် ထောင်မှူးတံခါးအား ဦးတိုက်ထားသော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ခြေလှမ်း ၂၀ နေသို့ လျှောက်သွားရ၏။ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိများသည် ကျိန်းစပ်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ပြန်ပြူးကျယ်ပြောသော အပြင်ဘက်သို့ ရုတ်တရက်ကြည့်မြင်ခွင့်ရလိုက်သောကြောင့် မည်သို့တွင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိ နှလုံးအရာများကို ကြည့်သော်လည်း သံသဲကွဲကွဲ မမြင်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထောင်တံခါးမှထွက်၍ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာ ခြေလှမ်း ၂၀ ကျော်ကျော် နေရာသို့ရောက်လျှင် လူနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာ၏။ ကျွန်ုပ်အား အားရပါးရ ဖက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိသွား၏။ တစ်ဦးမှာ သိဒ္ဓိဆန်းဟုခေါ်သည့် ကမာရွတ်မှ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ တင်အောင်မြင့်ဟု ခေါ်၏။ သူသည် စည်ပင်သာယာမှု အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် အားလပ်သောအချိန်များ၌ ဗေဒင်ဟောသော ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏တပည့် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား ခါးမှနေ၍ သိုင်းဖက်ထားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ၎င်းတို့အား ပြန်၍ဖက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်တို့အား တယ်လီဗေးရှင်း ရိုက်ယူနေသောသူများကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ဖက်ထားရင်း ရှေ့သို့ ရွှေလာကြ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားကိုတွေ့ရ၏။ ကားတစ်စီး၏အနီး၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုမြတ်စိုးနှင့် သူ၏ မိန်းမ အိုင်ရင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ ၎င်းတို့ကို တွေ့မြင်ပြီး နောက် ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီးအကြားမှ ရပ်နေသော လူစုကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူစုမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ကြိုဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လာကြိုသော ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာကို ကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟာ ... မောင်မောင်ပါလား။ မင်း ဂျပန်ရောက်နေပြီ အောက်မေ့တာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာ မေးလိုက်လေ၏။

“ဂျပန်မပြောနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ အကြွေးတွေပိုင်းပြီး နေလို့ ဒလတောင် မရောက်ပါဘူး”

ဟု ၎င်းက ပြန်ပြောလေ၏။

“ပွေးထူရင်တော့ လူနုတုတ်တယ်ကွဲ့။ ကြွေးထူရင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ငါမပြောတတ်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မောင်သည် ကားကို စတင်မောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုနောက် ၎င်းက ထောင်၏ တပ်ရဲဂိတ်ခေါ် ဂိတ်တစ်ဂိတ်အနီးသို့ ရောက်

သောကြောင့် အရှိန်ကိုလျှော့လိုက်ရင်း -

“နုချင်နုပါစေ ဆရာကြီး။ ပွေးထူတာက ကောင်းလိမ့်မယ်။ ကြွေးထူတာတော့ မသက်သာဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်မောကာ ၎င်းအား နှစ်သိမ့်စကား ပြောရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ်ရဲဂိတ်ကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် လှိုင်မြစ်လမ်းကို ရောက်လေတော့၏။ များမကြာမီ၌ပင် အင်းစိန်ဘူတာအနီး ခုံးကျော်တံတားကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟ ... ဒီနေရာက တံတားကြီးဖြစ်နေပါရောလား။ အဲဒါတော့ ကောင်းတယ်ဟေ့။ အရင်တုန်းက ဒီနေရာရောက်လို့ ရထားလာခါနီးရင် ရထားက ပြည်မြို့က ထွက်တောင် မထွက်ရသေးဘူး။ ရထား သံတံတားကို လာပြီးပိတ်ထားကြပြီကွ။ ရထားကို စောင့်နေတဲ့ ကားတွေ ဆိုတာကွာ မြင်လို့ကိုမကောင်းဘူး။ တော်တော်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ နေရာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားသည် ကြို့ကုန်းမှတစ်ဆင့် အင်းစိန်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သမိုင်းလမ်းဆုံအရောက်တွင် မရမ်းကုန်းဘက်သို့ သွားသော လမ်းအတိုင်း ကွေ့လိုက်၏။ မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံကို ရောက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံကို မမှတ်မိဘဲရှိနေ၏။ မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံတွင် ချောကလက်ရောင် အမြင်ဆန်းသော တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးများ တွေ့ရ၏။

“ဟ ... ဒါကြီးက ဘာကြီးတွေတုံး။ ပုံစံတွေက ကောင်းသားပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်က -

“အဲဒါ ကိုဇော်ဝင်းလက်ရာ ဆရာကြီးရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်က ဇော်ဝင်းလဲ။ ယိုးဒယားစတိုးက ဇော်ဝင်းလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ -

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ ယိုးဒယားဇော်ဝင်းက တိုက်ဆောက်ဖို့မပြောနဲ့။ ချဲထိုးလို့ တဲထိုးနေရပြီ။ ဒီတိုက်တွေဆောက်တာက မြန်အောင်ရေနံမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ကိုဇော်ဝင်းလေ။ သူက အခုအာဂျက်ဦးအဆောက်အအုံလုပ်ငန်းဆိုပြီး တိုက်

တွေဆောက်နေတယ်”

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ ... ဖိုးဖော်ကြီးက ကန်ထရိုက်ဖြစ်နေပြီကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေအားလုံး ကန်ထရိုက်လုပ်နေကြပြီ”

ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားကလေးသည် ဆက်လက်မောင်းနှင်လာ၏။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံသစ်များကို တွေ့မြင်ရ၏။

“တစ်မြို့လုံး တိုက်သစ်တွေပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အမှန်ပေါ့ ဆရာကြီး။ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ကို ဝင်သွားရင် ဆရာကြီးအမေအိမ်ကလွဲပြီး ကျန်တာတိုက်ချည်းပဲ။ ဆရာကြီး မှတ်တောင်မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းပို့ရမှာလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအိမ်ကို မောင်းပို့ရမှာလား”

ဟု မောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“သောနုတ္တရမုဆိုးဟာ ဆဒ္ဒနိဆင်မင်းရဲ့အစွယ်တို ဖြတ်ပြီး ပြန်ခါနီးမှာ ဆင်မင်းကို မေးတယ်ကွ။ စူဠသုဘန္ဒကို ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဆင်မင်းက ‘နောက်လင်ငယ်နဲ့ ကြာရိပ်လယ်မှာ၊ ထည်ထည်လှလှရွှန်းပပနဲ့၊ ခင်မဝမ်းမြောက်ပါစေတော့’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ပြောရရင်တော့ မင်းသခင်လင်ငယ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေလို့ ပြောသဘောပါပဲ။ အခုနေ ငါ့အိမ်ကို ငါ့ပြန်သွားရင် အောင်ထပ်မှာရှိတဲ့ ကောင်မကြီးရဲ့ လင်ငယ် နတ်ကတော်ကောင်ဟာ ငါ့ကိုကြောက်ပြီး လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်စိသည် ပလက်ဖောင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။

“ဟော ... ဟော ... လိပ်ပြာရွက်လွင့်တတ်သလို အကြောင်းပြောတဲ့ ကောင်လေး”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို ကပျာကယာ ရပ်ခိုင်းလေ၏။

မောင်မောင်လည်း ထိုကောင်လေး အနီး၌ ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်လေ၏။ ထိုကောင်လေးနာမည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ သူ့ နာမည်က 'အဟိန်း' ဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... သူငယ်၊ မင်း အဟိန်း မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကောင်လေးက အူ ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး -

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထို ကောင်လေး တစ်ခါက ထောင်ထဲတွင်ပြောခဲ့သော ၎င်း အဘိုး၏ ဘကြီးဆိုသူ၏ အမည်ကို စဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် အောက် ဝါစာတစ်ကြောင်း ပေါ်လာလေ၏။

“တန်တော့ ထီးတော်မိုး”

ကျွန်ုပ်သည် စာကြောင်းမှ မလိုအပ်သော (ပါတော့ ထီး)ဆိုသည့် စာလုံးသုံးလုံးကို ဖြုတ်လိုက်ရာ ‘တန်တော်မိုး’ ဟု ရ၏။ ထို့ကြောင့် -

“ဒီလိုကွ။ မင်းအဘိုးရဲ့ဘကြီး မစ္စတာတန်တော်မိုး အကြောင်း ငါက သိချင်နေတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အဟိန်းဆိုသော သူငယ်ကလေးသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် သရဲခြောက်ခံ ဆွဲကဲ့သို့ မျက်လုံးများပြူးဝိုင်းသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငင်းအား ထောင်ထဲမှအဖြစ်များကို ပြန်လည်ပြောပြရ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ၎င်းလည်း ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းစွာ အသိပေးသွားတော့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏မိဘများလည်း နှစ်ဘာကြောင်း ထို့ကြောင့် မစ္စတာတန်တော်မိုးနှင့် ပတ် သက်၍ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ မြင်ကြောင်း မစ္စတာတန်တော်မိုး နေထိုင်ခဲ့သော တိုက် မြေပိုင်း(---)၊ (၁၅)လမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအဆောက်အအုံ မြေပိုင်းကြီးလမ်းနှင့် ပို၍နီးကြောင်း မှတ်မိပါ။ အခြား မြေပိုင်းအကြောင်းကိုမျှ ကျွန်ုပ်အား မပြောပြနိုင်တော့ပေ။ ထို့နောက် အဟိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက် ရွက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကားပေါ်သို့ ပြန်

တက်ခိုင်းလိုက်၏။ မောင်မောင်သည် ကားကို ဆက်၍ မောင်းလာခဲ့၏။

“ဆရာကြီး ထောင်ကထွက်ပြီး အိမ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ ဟိုကုလားလေးနဲ့ ဘာတွေစာရင်းရှုပ်နေ တာလဲ”

ဟု မောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“မင်းဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း မျက်လုံးပြူး သလောက် ကန်းတဲ့အကောင်ပဲ။ ဘယ်က ကုလားဟုတ်ရ မှာလဲ။ တရုတ်ပါကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်က -

“တရုတ်ကလည်း မည်းလှချည်လား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“တရုတ်ချုပ်ပေါ့ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ကားပေါ်ပါသူ အားလုံး ရယ်မောကြလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်အတွင်းသို့ စတင်ဝင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တိုက် အမြင့်ချည်းများသာ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းများကို မမှတ်မိတော့ပါ။ လုံးဝပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်၏။ အောင်မင်္ဂလာ လမ်းသို့အရောက်တွင် မောင်မောင်သည် ကားကို ချိုးကွေ့ လိုက်၏။

“ဟေ့ ... မောင်မောင်ရေ။ ရှေ့မှာ လူစုလူဝေးနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလန့်တကြား မေးလိုက်၏။

“အောင်မင်္ဂလာလမ်းထဲက မင်္ဂလာဝင်း ကျူးကျော် ရပ်ကွက်ကြီး နေရာရွေ့ပြီလေ”

ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီ ဝင်းကြီးဟာ အစတုန်းက ဓာတ်ရထားဝင်း ကြီးကွ။ ဓာတ်ရထားတွေများ ပြန်စီးနေရဦးမလား မဆိုနိုင် ဘူးဟေ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် များ မကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးနေထိုင်ရာ အမှတ်(၁၄)၊ ကျောက်ရေတွင်းလမ်း နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလေတော့ သတည်း။

မင်းသိင်္ခ

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

သေခြင်းတရားနှင့် တမလွန်ဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို သုတေသနပြုခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သေခြင်းတရားသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ကြောက်လန့်ဖွယ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် Near Death Experience (NDEs) ခေါ် သေခါနီးသူတို့၏ စုတေစိတ် နိမိတ်အာရုံများကို တွေ့ကြုံခံစားရပြီးသူများကား နောက်ထပ် သေခြင်းတရားကို ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိတော့။ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်း လေးနက်စွာ ထိန်းသိမ်းပြီး ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ နိမ့်ကြားကြားနှင့် ကူးပြောင်းသွားလေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

သေခါနီးအတွေ့အကြုံများ

၂၀ ရာစု နှစ်ဦးပိုင်းက စ၍ပင်လျှင် သုတေသီအချို့ တို့သည် သေခါနီးသူတို့၏ စုတေစိတ်နိမိတ်အာရုံများ (NDEs) ကို မှတ်သားလေ့လာကြရာတွင် များစွာသော လူနာတို့သည် တစ်ရပ်တစ်ရွာ၌ သေဆုံးကုန်ကြပြီဖြစ်သော လူများနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း၊ ၎င်းတို့၏ ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာမှခွာ၍ တခြားဒေသများသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုမူကြကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူတို့၏ နာမ်ခန္ဓာ၊ သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်သည် သေခါနီးအချိန်၌ တမလွန်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟူ၍ ယူဆလာကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ် ချွတ်ယွင်းပျက်စီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ယင်း၏ဝိညာဉ်၊ သို့မဟုတ် နာမ်ခန္ဓာသည် ဆက်လက်ရှင်သန်နေဦးမည်ဟူ၍ ယူဆကြပါသည်။

မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီးနောက် သေငယ်စောနှင့် မြောသွားရာမှာ အချို့လူနာများသည် သူတို့၏ တမလွန်လောက

အကြောင်း၊ သေရွာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရုံအကြောင်း လျှပ်တစ်ပြက် အတွေ့အကြုံများကို ရင်ဖွင့်ပြောပြတတ်ကြ၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုသေရွာပြန်လူတို့၏ ပြောပြချက်များကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များကို တစ်ခါတစ်ရံကြားကြရတတ်၏။ မကြာခင်က အမေရိကန်နိုင်ငံ ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံတွင် ခွဲစိတ်ခန်းမထဲမှာ ဝေဒနာရှင်အမျိုးသမီး ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦးသည် သေငယ်စောနှင့် မြောသွားရာမှ နက်ရှိုင်းသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း လှပတောက်ပြောင်သော အဖြူရောင် အလင်းတန်းများနှင့် တွေ့ဆုံရပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က ကွယ်လွန်ပြီးသူ နာမည်ကျော် အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသားချော အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေ (Elvis Presley) က သူမကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို အသေအချာ မြင်တွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။

ရှေးအခါက သေခြင်းအကြောင်းကို စိတ်ဝိညာဉ် သုတေသီဆရာတို့ လေ့လာမှုနည်းပါးသော်လည်း ယခုအခါ၌မူ သုတေသီဆရာတော်တော်များများက စေ့စပ်သေချာစွာ စူးစမ်းလေ့လာနေကြပေပြီ။ အဓိကအကြောင်းမှာ သေမင်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိ (ဝါ) သေခါနီးဆဲဆဲ လူနာများ၏ ပြောပြချက်များကို စူးစမ်းလေ့လာခြင်း ဖြစ်၏။

အသည်းအသန် ဖျားနာနေသောကြောင့်၊ သို့မဟုတ် အပြင်းအထန် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိသောကြောင့် ဆရာဝန်က သေပြီဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးနောက် ဆရာဝန်၏ အားထုတ်မှုဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသူတို့သည် သေရွာပြန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။

ဒေါက်တာရေမွန်မူဒီ

အမေရိကန်ပြည်၌ ဒေါက်တာရေမွန်မူဒီ (Dr. Raymond Moody) ဆိုသော သုတေသီဆရာဝန်သည်

သေရွာပြန်ပုဂ္ဂိုလ် ၁၅၀ တို့၏ ပြောပြချက်များကို စုဆောင်း၍ ဆန်းစစ်လေ့လာခဲ့ရာ ထိုသူတို့၏ သေမင်းတံခါးဝရောက်အတွေ့အကြုံများမှာ အတော်များများ တူညီနေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

သေရွာပြန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆိုအားဖြင့် သူတို့သည် မေ့မြောနေစဉ် ကောင်းကင်တမန်များနှင့် ကွယ်လွန်ပြီးသူတွေ့မျိုးသားချင်းတွေကို တွေ့ကြရသည်ဆို၏။ ရှေးယခင်က သူ့တွေ့မြင်ဖူးသော မေတ္တာရှင် အလင်းရောင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည်လည်း သူ့ရှေ့မှောက်၌ ပေါ်လာကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အား မိမိဘဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရန် နှုတ်ဖြင့်မဟုတ်ဘဲ စိတ်တန်ခိုးဖြင့် ပြော၏။ သူသည် စိတ်သာယာငြိမ်းချမ်းမှုကို ရကာ သူ၏ကိုယ်ကို မေတ္တာဓာတ်လွှမ်းခြုံခြင်း ခံရ၍ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို တပ်မက်မှုမရှိတော့ဘဲ သတ္တဝါအားလုံးကို ကူညီစောင့်ရှောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒကောင်းများ ပွားများလာ၏။ နှစ်ရှည်လများ မိမိတို့၌ စွဲကပ်နေသော ဇိုက်ဝါသနာဆိုးများ အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဥပမာ ရှေးအခါက ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အရက်သမားအချို့သည် အသက်မသေဘဲ တမလွန်လောကမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက် လုံးဝ အရက်ပြတ်သွားကြသည်ဟု ဆို၏။

ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းမှု ပိုလာ

မူလက ဘုရားသခင်ရှိသည်ဟု မယုံကြည်ကြသူ ခရစ်ယာန်နွယ်ဝင် သေရွာပြန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သေခါနီးဘဝ နိမိတ်အာရုံများ ခံစားရရှိပြီးနောက် ဘုရားသခင် (God) နီးနေသည်ဆိုခြင်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သက်ဝင်ယုံကြည်သွားတတ်ကြလေသည်။ မူလက ဘာမျှ ကိုးကွယ်မှုမရှိသူ ဘာသာမဲ့များသည်လည်း သူတော်စင်များကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာတတ်ကြသည်။ "Most near death surviour say they don't think there is a God. They know"

ဇာတိပဏသန တန်ခိုးအာဏာကို မမက်မောတော့

တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသော ရာဇသားကောင် အချို့ဆိုလျှင် သေခါနီးအတွေ့အကြုံ ခံစားပြီးနောက် သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်သော စိတ်စေတနာ ဘာသာများ ဝင်လာသည်အထိ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ သေရွာပြန်တို့သည် ဘာသာတရား

ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှုတွင် အလေးအနက် ဖြစ်သွားပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ ထူးထူးခြားခြား လျော့ပါးသွားကာ တန်ခိုးအာဏာကို မက်မောတွယ်တာမှု မရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေခါနီးအတွေ့အကြုံ သုတေသနအစ

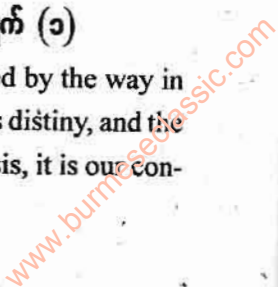
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ လောက်ကပင် ဂရိဒဿနိက ပညာရှင်ကြီး ပလေတို၏ ရေးသားချက်များတွင် သေခါနီး စစ်သားတစ်ယောက်၏ နိမိတ်အာရုံ တွေ့မြင်ရပုံ ဖော်ပြထား၏။ ယခုအခါ သေခါနီးလူနာများ၏ နိမိတ်အာရုံ တွေ့မြင်ရမှုများသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ ကြားသိရသော အမှုများဖြစ်နေပြီး အနောက်နိုင်ငံများ၌ စိတ်ဝင်စားမှုများလာ၍ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ထိုအကြောင်းကို ဗာဂျီးနီးယားဆေးတက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာရှင်အချို့ အထူးလေ့လာနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ရှေးအခါက သေခါနီးတို့၏ စုတေစိတ်နိမိတ်အာရုံများ (NDEs)ကို ကွက်ကျားကွက်ကျား စုဆောင်းခဲ့သော်လည်း ၁၉၆၁ ခုနှစ်အတွင်းက ဒေါက်တာကလစ်အိုစစ် (Dr/ Karlis Osis) က ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မေးခွန်းလွှာများကို အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ ဆေးရုံဆရာဝန် ၂၀၀၀၊ ပြင်ပဆရာဝန် ၂၀၀၀၊ ပညာသင်ဆရာဝန် ၂၀၀၀၊ ဆေးရုံသူနာပြုဆရာ၊ ဆရာမ ၁၀၀၀ နှင့် ပြင်ပသူနာပြုဆရာ၊ ဆရာမ ၁၀၀၀ တို့ထံ စာတိုက်ပေးပို့၍ မေးမြန်းစုံစမ်းရာ သေခါနီးလူနာပေါင်း သုံးသောင်းကျော်တို့၏ တွေ့ကြုံခံစားချက် မှတ်တမ်းများကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာရေမွန်ဒီသည် (Life After Life) "တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ" အမည်ရှိသော စာအုပ်ကို သူ၏အတွေ့အကြုံများဖြင့် လူထုအကြိုက် လူထုစကားဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်သောအခါ ချက်ချင်းအောင်မြင်ကျော်ကြားသွားခဲ့၏။

သေခြင်းတရား၏ လျှို့ဝှက်ချက် (၁)

No choice is uninfluenced by the way in which the personality regards its distiny, and the body its death. In the last analysis, it is our con-

ception of death which decides our answers to all the question that life puts to us...Hence, too, the necessity of preparing for it.

Dag Hammarskjold

သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြရာတွင် နောက်ဆုံးတွေ့ရှိရသည် မှန်ကန်ချက်ကား သေခြင်းတရားဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့မျှ မရှောင်လွှဲနိုင်။ သို့ဆိုသော် ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားဖို့ရာ ရှိပေသည်။

ဒက်ဂျ်ဟားမားရှီးလ်

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားခြင်းအပေါ် ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်အနေဖြင့် အောက်ဖော်ပြပါ အချက်များဖြင့် တိကျသေချာစွာ သတ်မှတ်ကြပေသည်။

နုလုံးခန့်ရပ်ပြီးနောက် သွေးလည်ပတ်မှုလည်း မရှိတော့။ ဦးနှောက်လည်း ဆက်လက်ရှင်သန်ခြင်း မရှိတော့။ ထိုအခါ တစ်နာရီ လေးပုံတစ်ပုံ သို့မဟုတ် မကြာမီမှာပင် ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ပုပ်သိုးပေတော့မည်။ ဆေးပညာကို မှုတည်၍ လူတစ်ဦး၏သေခြင်းကို လေ့လာသော် သေဆုံးသွားသောသူသည် ရုပ်လည်း ပျက်ယွင်းလာမည်။ ပျက်ယွင်းလာရာမှ တဖြည်းဖြည်း လုံးဝပျက်စီးသွားပေလိမ့်မည်။

ရာဂနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဆေးပညာသင်ကြားသော ကျောင်းများတွင် ဤဖြစ်ရပ်များကို စာတွေ့ လက်တွေ့ သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝန်နှင့် သူ့နာပြုဆရာမ အများအပြားတို့သည် သေအံ့မှူးမှူးရောက်ချိန်တွင်ရှိနေသော လူနာတိုင်း၏ အသက်ကို လှ၍ ကယ်ဆယ်ကြရလေ့ရှိသည်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာကား သေအံ့မှူးမှူးတွင်ရှိ လူနာအချို့၏ လက္ခဏာပန်ဟန်များမှာ လက်ခံထားသော ဆေးပညာရှုထောင့်မှ လက္ခဏာများနှင့် လွဲနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေအံ့မှူးမှူး ဇောငါးတန်ပြန်နေချိန် “မရဏသန္ဓ” အခါတွင် မည်သို့သော အမြင်များ ရရှိပါသနည်း။

သူတို့သည် မည်သို့သော အတွေ့အကြုံများကု ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါသနည်း။

ဘဝ၏ နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ရတော့မည့်အချိန်တွင် သူတို့ ဘာကိုမြင်လာကြသနည်း။

သူတို့၏ ရှုထောင့်မှကြည့်သော် သေဆုံးခြင်းဟူသည် လုံးဝပျက်စီးသွားခြင်းပေလော။ သို့မဟုတ် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စခြင်းလော။ ဝေဒနာရှင်များသည် မိမိတို့မြင်ရသော အာရုံကို စောကြောနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသည်ကိုကား သတင်းပို့နိုင်သည်။ သူတို့သည် သေဆုံးပြီးသော ဆွေမျိုးများနှင့် သူငယ်ချင်းများကို မြင်တွေ့ရသည်ဆို၏။ သူတို့သည် ဘာသာရေး အထူးကိုင်းရှိုင်းသူများ ထူးဆန်း၍ စိတ်ကူးနှင့် ဒဏ္ဍာရီဆန်မှုပေါ်တွင် အခြေတည်ထားသော ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်ထူးများကို မြင်ရသည်ဆို၏။

သူတို့ရောက်ရှိသွားသော နေရာဒေသမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး အလင်းရောင်လွှမ်းမိုးနေပြီး လူ့လောကနှင့် မပတ်သက်သော နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ လှပဆန်းကြယ်သော ဒေသသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသကဲ့သို့လည်း ခံစားရ၏။

ထိုထိုသော အာရုံနိမိတ်များသည် ထာဝစဉ် တည်တံ့နေသည်ကား မဟုတ်။ အခါအားလျော်စွာ ပြောင်းလဲနေတတ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကောင်းသောအာရုံအမြင်များ ရလိုလာပါက စိတ်နှလုံးအေးချမ်းမှု၊ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းမှုများကို ကျင့်ဆောင်လာတတ်သည်။

ဝေဒနာသည်များသည် အသေကောင်းပါက အာရုံအမြင်ကောင်းကို ရရှိပေမည်။ အချို့သော အိမ်ရာထက်တွင် လဲနေသော ဝေဒနာရှင်များသည် မည်သည့်အာရုံနိမိတ်များကိုမျှ မမြင်ကြရသောသူများလည်း ရှိသည်။ ဆရာဝန်များနှင့် သူ့နာပြုဆရာမ အချို့တို့သည် လူနာပေါင်းများစွာကို လေ့လာပြီး ထိုသူတို့ ပြန်လည်ပြောပြသော “မရဏသန္ဓ” ၌ မြင်တွေ့ရသည့် အာရုံနိမိတ်များကို သိရှိကြရသည်။

ထိုသူတို့အနက် အောက်ပါ လူနာနှစ်ယောက်အပေါ် လေ့လာခဲ့ပုံကို ဖော်ပြပါမည်။

အသက် ၇၀ ရှိသော လူနာအတွားကြီးတစ်ယောက်သည် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်သော သူမ၏ခင်ပွန်းသည်ကို မကြာခဏ မြင်ရရာမှ မိမိသည်လည်း မကြာမီတင် သေဆုံးတော့မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ ပြောပြချက်အရ အောက်ပါအတိုင်း သိရှိသည်။ ကွယ်လွန်လေပြီးဖြစ်သော သူမ၏ခင်ပွန်းသည်သည် ပြတင်းပေါက်တွင် ပေါ်လာပြီးသော် သူမကို အိမ်အပြင် ထွက်လာခဲ့ရန် ခေါ်သည်ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူနှင့်အ

လောကသစ်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ခြင်းသဘောရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ သူမအနေဖြင့် သေဆုံးတော့မည်ဆိုသည်ကို ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ရာတွင် ထိုအဘွားကြီး၏သမီးနှင့် ဆွေမျိုးများလည်း ရှိနေလေသည်။

ထိုအဘွားကြီးသည် ခေတ္တတစ်ရေးတစ်မော အိပ်မည်ဟု ပြောကာ ခုတင်ထက်တွင် လဲလျောင်းပြီး မကြာမီ တစ်နာရီအကြာ သေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအဘွားကြီးသည် အေးချမ်းစွာ ဘဝကူးပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်ရာ သေခြင်းကို လိုလိုလားလား လက်ခံသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အဘွားကြီးသည် မိမိ၏လင်ယောက်ျားကို မတွေ့ခင်၌ သေခြင်းတရားအကြောင်းကို လုံးဝမပြောပေ။

ဤသို့ အဘွားကြီး ရုတ်တရက်သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆေးကုသနေသော ဆရာဝန်သည် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။ သူမတွင် ဤကဲ့သို့ ရုတ်တရက်သေလောက်သော အခြေအနေမရှိ။ သူမ အဆိပ်သင့်၍များ သေလေသလားဟု စစ်ဆေးကြည့်ရသည်။ ဤသို့စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အဆိပ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးများကိုသော်လည်းကောင်း သုံးစွဲထားသည်ကို မတွေ့ရချေ။

နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ အသက် ၆၀ အရွယ် အဘွားအို တစ်ယောက်၏ အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ထင်ဆာရောဂါဖြင့် ဆေးရုံရောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်ပြန်လည်ပြောပြချက်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

လူနာသည် ရောဂါ၏ပြင်းထန်မှုကြောင့် အပြင်းအထန်ခံစားရကာ မိန်းနေရာမှ ရုတ်တရက်မျက်လုံးများကို နှင်လိုက်သည်။

သူမသည် ကွယ်လွန်ပြီးသော သူမ၏ ခင်ပွန်းအမည် ဦးခေါ်ကာ “ရှင်ထံ ကျွန်မလာနေပြီ” ဟု ပြော၏။

သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်းပင်။ နှုတ်နာပေါ်တွင် အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးတစ်မျိုး ပွင့်ဖူးထား၏။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ထွေးဝေးသောသူမကို ခံယူရန် သွားနေသယောင်။

“ကျွန်မ လာနေပါပြီ” လို့ သူမက ပြောနေတယ်။ သူမတော်(ဆရာဝန်) သူမအနားမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို

တောင် သူသတိပြုမိဟန် မတူဘူးဗျာ”
သူမသည် သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုခုဆိုသို့ ရောက်နေသယောင်လောင်း။ သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ အလွန်လှပ၍ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့်အတူ သူမရှိနေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များကို သက်သေပြ၍ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ လုံ့ဆော်မဲ့အာရုံများမှ (HALLUCINATION) ကိုမူ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သက်သေပြနိုင်ကောင်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွန်ပျူတာအကူအညီဖြင့် ယင်းတို့၏ တွေ့မြင်ခံစားမှုများကို အဖြေထုတ်နိုင်ကောင်း၏ဟု မျှော်လင့်ရပေသည်။

သူတို့သည် “နောက်ဘဝ” (After Life) သို့မဟုတ် “ဘဝ၏နိဂုံး” (Final End) တွင် ဘာတွေ့မြင်တွေ့၍ မည်သို့ခံစားရလေသည်ကို အဖြေထုတ်လိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့ သုတေသနပြုနေစဉ်အတွင်း မကွယ်လွန်မီ လူနာများ မြင်တွေ့ရုံ၊ ခံစားရုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်ပြထားသော အစီရင်ခံချက်များကို မကြာခဏ ရရှိသည်။

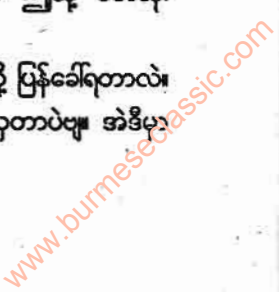
အချို့သည် သေခြင်းတရားကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ရင်ဆိုင်သွားကြသည်။ အချို့သည်ကား ဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရ၍ အာရုံနိမိတ်များသည်လည်း မကောင်းတတ်ပေ။

ဤသို့ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသနည်း။

ဘောစတွန်မြို့မှ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်သည် “နလုံးသွေးခွန်ခြင်း” ရပ်သွားသော လူနာတစ်ယောက်အား လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ခေတ်မီအသက်ကယ်နည်းနိဿယများ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ခေတ်မီအသက်ကယ် နည်းနာနိဿယများဖြင့် ကုသပေးခြင်းကြောင့် ထိုလူနာအမျှ အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကုသပေးခြင်းအတွက် ထိုလူနာက ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြောကြားလိမ့်မည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးက မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

သို့သော် အခြေအနေမှာ ပါစင်အောင်လွဲသွားသည်။ လူနာသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီးသော် ဤသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောချလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ပြန်ခေါ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့နေရာက သိပ်လှတာပဲဗျ။ အဲဒီမှာ

ပဲ ကျွန်တော် နေချင်လိုက်တာ”

အမှန်အားဖြင့် ပြောနေသော လူနာတစ်ယောက်အား စွန့်စားကယ်တင်ခြင်းသည် ကျေးဇူးအနန္တတင်ဖွယ်ပင်။ သို့စဉ်လျက် ထိုလူနာက ကျေးဇူးမတင်။ ဘဝသစ်တွင် ပျော်ပိုက်သွားဟန်တူသည်။ ယခုလက်ရှိဘဝကို ရွံရှာမှန်းတီးနေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူနာများ၏ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့်ဆိုင်သော အတွေ့အကြုံ၊ လူနာများ၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာခံစားမှုနှင့် နောက်ကြောင်းအခြေအနေများကို မသိပါ။ သူတို့၏ တုံ့ပြန်မှုကို “ပုံဖော်နားလည်ပေးရန်” မှာ လွယ်ကူမည်မဟုတ်ချေ။

ဥပမာအားဖြင့် ထိုသို့သောအဆင့်တွင် လူနာသည် ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရလေ့ရှိရာ ထိုခံစားမှုဝေဒနာမှ သက်သာစေရန် “မော်ဖီနီး” ကို ထိုးပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဆေးဝါးများသည် ထူးဆန်း၍ ပုံပန်းမကျသော တုံ့ပြန်မှုကို ရတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သိပ္ပံနည်းကျစွာ မလေ့လာဘဲနှင့် လူနာတို့၏ ဇာတ်လမ်းများကို လက်ခံခြင်းမပြုသင့်။ ငြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုအပ်။ သို့မဟုတ်ပါမူ လက်ခံချင်ပါက အကျယ်ချဲ့၍ ပြောဆိုခြင်းများ ရှိသည့်နည်းတူ ငြင်းပယ်ချင်ပါက အပြစ်ပြောကာ ပြစ်တင်ရှုချုတ်သဖြင့် လူနာများအဖို့ ဝေခွဲမရဘဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်တတ်လေသည်။

ဆရာဝန်များ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အကဲဖြတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးများသည် တကယ်စစ်မှန်သော အချက်အလက်များကို ရှာဖွေရန် လိုအပ်သည်။ အဆိုပါ အချက်အလက်များကို ရရှိသည့်တိုင်အောင် ထိုအချက်အလက်များမှာ နောက်ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးဆချက်များနှင့် တူညီသလော။ သို့မဟုတ် ဆန့်ကျင်သလောဟူသည်ကိုလည်း စောကြောရန် လိုအပ်ပေသည်။

အမှန်အတိုင်း ဆိုရပါမူ သေခြင်းတရားကို စစ်ဆေးရာ၌ ခေတ်မီသင်ယူမှုများကို အခြေပြု၍ မရပေ။ ဘာသာခြားတိုင်းပြည်အသီးသီးရှိ ယဉ်ကျေးမှုတိုင်းလိုလိုတွင် သေပြီးသည့်နောက်ဘဝ၏အကြောင်းကို အနည်းနှင့်အများ စိတ်ဝင်စားကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း တစ်သန်းကျော်က တည်ရှိခဲ့

သော လူမျိုးတစ်မျိုးတို့သည် သူတို့၏ သေဆုံးပြီးသော ဘိုးဘွားများကို ပြေပျပ်ကြသည့်အခါ မြေနှိဖြင့် သင်္ချိုင်းရာကို အမှတ်အသားပြုကြသည်။ ထိုသူတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ “နောင် တမလွန်ဘဝ၊ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌” စသည်တို့ကို ယုံကြည်ကြသည်။ ယင်းအချက်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘေးများသည် ရုပ်ဝါဒီများ မဟုတ်ကြောင်း သိသာစေသည်။

ယနေ့ အသက်ရှင်လှုပ်ရှားနေသူများလည်း ထိုနည်းအတူပင်။ ၎င်းတို့သည်လည်း ရုပ်ဝါဒီများ မဟုတ်ကြပေ။

၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ဂေါ်လပ်ပိုး (Gallup Poll)၏ စူးစမ်းလေ့လာချက်အရ ၆၉ ရာခိုင်နှုန်းမျှသော အမေရိကန်တို့သည် သေသည်၏နောက်တွင် ဘဝသစ်ရှိကြောင်း ယုံကြည်ကြသည်ဟု သိရသည်။ သေသည်၏ အခြားမဲ့တွင် ဘဝရှိသည်ဟု မယုံကြည်သူမှာ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိပြီး ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ မည်သို့မျှ ထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ မသိပါဟု ဆိုသူများ ဖြစ်လေသည်။ ယုံကြည်မှုဆိုသည်မှာ လူသားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်ပေါ်တွင် မူတည်သည်။ ထင်မြင်ချက်ပေးရန်မှာ လွယ်ကူပါသည်။ ထင်မြင်ချက်တစ်ခု၏ တန်ဖိုးမှာ အများလိုက်နာကျင့်သုံးမှုအပေါ်တွင်လိုက်၍ တန်ဖိုးတက်လာတတ်ပါသည်။

မှန်ကန်သော အသိဉာဏ်ဆိုသည်မှာ ရရှိရန် မလွယ်ကူပါပေ။ မှန်ကန်သော အသိဉာဏ်များသည် “အမှန်တရား” (ပရမတ္ထအမြင်)ကို ရှာဖွေလေ့လာတွေ့ရှိချက်ပေါ်တွင် မူတည်သည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ယုံကြည်ချက်သည် အသိဉာဏ်ပေါ်တွင် မူတည်နေသည်။

ဤသို့ အသိဉာဏ်ပေါ်တွင် အခြေတည်ရာမှ အတွေ့အကြုံအရ ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာသည်။ ယထာဘူတကျသော လေ့လာဆန်းစစ်ချက်များကို ပြုလုပ်သောအခါမှ ပိုမို၍ လက်တွေ့ကျကျ သိပ္ပံဆန်ဆန် ဖြစ်ပါသည်။

ယုံကြည်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းပြချက်ကို အပျိုးမျိုးအစားစား ခွဲခြားနိုင်သည်။ အတွေးအခေါ်ဆန်သော၊ ဘာသာရေးဆန်သော၊ သိပ္ပံဆန်၍ လက်တွေ့ကျသော စသည်ဖြင့် အမျိုးအစားခွဲနိုင်သည်။

သေခြင်းတရားကို ချဉ်းကပ်လေ့လာရာတွင် အသေအခေါ်ဆိုင်ရာကို ဦးစားပေးပါက ရှေးဟောင်းအယူသီး

သွားပေသည်။

ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကွဲပြားသော အမြင်အရ မိမိတို့ မြင်တွေ့သိရှိရသော ရူထောင့်မှနေ၍ ငြင်းခုံခုံကြသည်မှာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ် သော်လည်း လူတိုင်း လက်မခံခဲ့ကြသည်မှ ထင်ရှားပေသည်။

အဆိုပြုချက် အတော်များများသည် စာတွေ့သာဖြစ် ၍ လက်တွေ့မပါ။ အတွေ့အကြုံကင်းလှပေသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အယူအဆနှင့် သမားရိုးကျ အစဉ်အလာအရ လက်ခံထားသော အယူအဆများသည် အတွေ့အကြုံပေါ်တွင် အခြေတည်ပေသည်။

ဂန္ထဝင်မြောက် စာပေများဖြစ်သည့် အာအမ်ဘာ(စ်) R.M. Bucke ရေးသားသည့် (Cosmic Consciousness) စာအုပ်နှင့် ဝီလျံဂျိမ်း William James ရေးသားသော (Varieties of Religious Experience) စာအုပ်တို့က အမြင်အာရုံအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဥပမာများ ဝေဝေ ဆာဆာ တင်ပြထားရာ အဆိုပါ စာတွေ့ဗဟုသုတများအရ ငြင်းခုံခုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးယခင်က “သေခြင်းတရား”ကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့ကြသောသူအချို့သည် ထိုစာအုပ်များပါ အတွေး အခေါ်များကို လေ့လာပြီးသော် အဆိုပါ ကြောက်ရွံ့မှုသည် ဖုံးအုပ်ထားသော ဝတ်ရုံလွှာကဲ့သို့ လျှော့ကျရလေသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ကြောက်ရွံ့မှု ပယ်ခွာသွားခြင်းသည် ယထာ ဘူတသဘောအရ ဆင်ခြင်သိမြင်၍ မဟုတ်ဘဲ စာပေမှ တစ်ဆင့် သိရသော အချက်သာ ဖြစ်သည်။

“သေခြင်းတရား၏ နောက်ဘဝ” အခြေအနေကို သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း အဓိကကျ သော အခန်းများဖြင့် ခွဲခြားထားရှိလေသည်။

- ၁။ နတ်ဝင်သည်များ။
- ၂။ လူအတော်များများ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးသော ပရ လောကသား တစ္ဆေ့ မှင်စာကလေးများ။
- ၃။ လူဝင်စားတို့၏ မှတ်ဉာဏ်များ။
- ၄။ လက်ရှိခန္ဓာဟောင်းကို စွန့်ပယ်ပြီး
- ၅။ သေအံ့မှူးမှူး (မရဏာသန္ဓ)ချိန်ခါ၌ မြင်တွေ့ရ ပုံများ။

တာနာတိုလိုဂျီ (Thanatology)

သိပ္ပံနည်းကျ အမြင်ဖြင့် သေခြင်းတရားအား လေ့ လာခြင်းကို Thanatology တာနာတိုလိုဂျီဟု ခေါ်သည်။ ဤတာနာတိုလိုဂျီသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်က စတင်ခဲ့ ပြီး စိတ်ပညာရှင်များနှင့် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ကုဆရာတို့ ၏ သေအံ့မှူးမှူး မြောနေသူများနှင့် ၎င်းတို့မိသားစုအတွေ့ အကြုံများ လေ့လာချက်များ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဆေးရုံအမှတ်ထမ်းများနှင့် သူတို့၏ ဆွေမျိုး များ အကူအညီဖြင့် ဆေးရုံပေါ်တွင် မြောနေသော သေခြင်း တရားကို ငုံ့လင့်နေသူများ၏ အမြင်အတွေ့ အာရုံတို့ကို မေးမြန်းမှတ်သားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်း လေ့လာခဲ့ခြင်းဖြင့် အဆိုပါ လူနာများ၏ အပြုအမူ၊ အပြော အဆိုများကို သိရှိခဲ့ရသည်။

တာနာတိုလိုဂျီသည် သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက် ၍ ခန္ဓာပေဒဆိုင်ရာနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများကို အခြေခံ၍ သေခြင်းဆိုင်ရာ လူမှုရေးပုံစံသဏ္ဍာန်တို့ကို ပုံဖော်လေသည်။

ယနေ့ခေတ်မီ သိပ္ပံပညာရှုထောင့်မှ ကြည့်သော် တာနာတိုလိုဂျီ Thanatology သည် လက်ခံရန် မလွယ် ကူသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သိပ္ပံပညာရှင်အချို့ကမူ တာနာတိုလိုဂျီကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာရာမှ အဆိုပါ ပညာရပ်သည်လည်း လက်တွေ့ကျကျ သိပ္ပံပညာဆန်ဆန် လေ့လာနိုင်ကြောင်း သိလာရသည်။

သို့ဖြင့် Thanatology ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ဒေါက်တာ အယ်လီဘေဘာ ကူဗလာရော့စ် Dr. Elisabeth Kubler Ross လည်း ပါဝင် သည်။

သူမသည် Thanatology ဖြစ်သည်နှင့်အညီ “သေ ခြင်းနှင့် မြောခြင်းအပေါ် လေ့လာတွေ့ရှိချက်” (On Death And Dying) ကို ရေးသားခဲ့ရာ အရောင်းသွက်ဆုံး စာအုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏အဆိုအရ သူမကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိရသော သေအံ့မှူးမှူး လူနာများ၏ အကြောင်းအရာများကို အခိုင်အမာ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာပါက “သေပြီးနောက်ဘဝ” ကို သိနိုင် သည်ဟု ဆိုပေသည်။

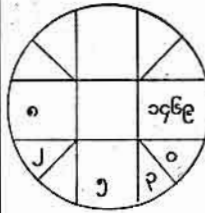
လှတိုး(စိတ်ပညာ)

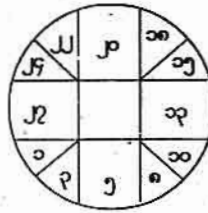
ရောင်ပြန်ပူရင်း ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၉-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလ - တပေါင်းလ
2018 FEBRUARY

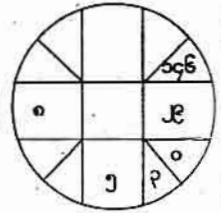
ကြာသပတေး	1 ဝ ဂုဏ်ဆု	
သောကြာ	2 ၂	
စနေ	3 ၃	
တနင်္ဂနွေ	4 ၄ ယာအုတ်ကြီး	18 ၄ ဂုဏ်ဆု
တနင်္လာ	5 ၅	19 ၅ ယာအုတ်ကြီး
အင်္ဂါ	6 ၆ ဂုဏ်ဆု	20 ၆
ဗုဒ္ဓဟူး	7 ၇	21 ၇ ဂုဏ်ဆု
ကြာသပတေး	8 ၈ ဂုဏ်ဆု	22* ၈
သောကြာ	9 ၉	23 ၉
စနေ	10 ၁၀	24 ၁၀
တနင်္ဂနွေ	11 ၁၁	25 ၁၁ ဂုဏ်ဆု
တနင်္လာ	12 ၁၂ ပြည်ထောင်စု	26 ၁၂
အင်္ဂါ	13 ၁၃ ဂုဏ်ဆု	27 ၁၃
ဗုဒ္ဓဟူး	14 ● တပို့တွဲလကွယ်	28 ၁၄ ဂုဏ်ဆု
ကြာသပတေး	15 ဝ	
သောကြာ	16 ၂	
စနေ	17 ၃	

၁. ၂. ၂၀၁၈

စန်းပြောင်းရက်စွဲ

၁၃. ၂. ၂၀၁၈

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၃. ၂. ၂၀၁၈ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၃ နာရီ ၃၉ မိနစ်တွင် ကုမ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၁၅. ၂. ၂၀၁၈ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၄ နာရီ ၁၄ မိနစ်တွင် ကုမ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၆. ၂. ၂၀၁၈ အင်္ဂါနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ ၄၆ မိနစ်တွင် ကုမ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့် စန်းယှဉ်ချိန်

(၁၅. ၂. ၂၀၁၈)ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက် ၈ နာရီ ၂၈ မိနစ် ၀ စက္ကန့်။

အမြို့တူစုတ်၊ ပုဂံမှာ လုပ်ဆောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် ပြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပါ။
 တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။
 အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။
 ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။
 ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။
 သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပါ။
 စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံ့ကော်ပင် စိုက်ပါ။

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက်

နွယ်သင်္ကေအောင်

သူငါမကွဲအောင် ပိတ်ကာဆီးလေသည် မြူလွှာနှင်းတို့သည်လည်း ယခုအခါ ဘယ်ဝယ် ဘယ်ဆီ ပျောက်သွားလေသည် မသိ။ ရာသီတွေလည်း တိကျလေးနက်မှု မရှိတော့။ စင်စစ် သဘာဝတရားသည် လူသားတို့အပေါ် ဖြူစင်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ဓာတ်ညစ်ထေးကြသူများကား လူသား ထဲမှ ငတေလို ကောင်စားများ ဖြစ်ချေ၏။ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ပတ်ဝန်းကျင် ဂေဟစနစ် ကို အလေးမထားတော့။ ထိုအခါ ရာသီတွေ ကမောက်ကမဖြစ်လာကြ၏။

ဤတွင် သဘာဝသည် ငတေမည်သော လူစုကြောင့် လူသားတို့အပေါ် ကျိန်စာတိုက်နေ ပါပြီလော။

၁။ နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၈)၊ (၂)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

များ အစရှိသည်တို့ကို ဖမ်းယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ တား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၆)၊ (၈)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် မော်တော်ကားနှင့်တကွ ယာဉ်အမျိုးမျိုးဝယ်ယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်း တူးဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ရွှေတွင်း၊ ကျောက်တွင်းများတူးဖော်ထုတ်လုပ်ဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ ရေနေသတ္တဝါဖမ်းဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၈) စသော ရက်များသည် ရေနေသတ္တဝါများဖြစ်ကြသည့် ငါးများ၊ ပုစွန်

၅။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ခြင်း ကိစ္စရပ်များအတွက် အကောင်းဆုံး

ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ ခရီးဝေးနီး ထွက်ဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် ရပ်ဝေးရပ်နီး ခရီးထွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံး ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)၊ (၁၃)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုလုပ်ဖို့ရာ အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၆)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ရမည့်ကိစ္စများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ ကျောင်း/အိမ်ဆောက်ဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၃)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက်များ သည် ကျောင်းများ၊ လူအိမ်အဆောက်အအုံများ ဆောက် လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ အရောင်းအဝယ်ပြုဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြု လိုသည့် ကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက် များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)၊ (၁၃)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့များကြဲရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၆)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်များ တူးဖော်ဖို့ရာ အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ အတတ်ပညာ သင်ဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၆)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅) စသော ရက်များသည် အတတ်ပညာများကိုသင်ယူဖို့ရာ အကောင်း ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ မင်္ဂလာအခါပေးလိုလျှင်

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် မင်္ဂလာ အခါပေးသင့်သည့် ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရှင်ပြုနားသ ပြုဖို့ရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၁)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် ရှင်ပြုနားသမင်္ဂလာ ကျင်းပပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျင်းပရာ

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅) စသောရက်များသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၇။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန်

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန် အကောင်းဆုံး ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့နိုင်ငံသည် စိုက်ပျိုးရေးကို အဓိကထားသော စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပေ၏။ စိုက်ပျိုးရေးမှ ရရှိလာသော နိုင်ငံခြားငွေတို့ဖြင့် တိုင်းပြည်ထူထောင် ရေး၊ နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းရပ် ကိစ္စအဝဝကို လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပေ၏။ ဤ၌ စိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်ကိုင်ကြသည့် တောင်သူဦးကြီးများအဖို့ မိမိတို့လုပ်ငန်းခွင်အတွက် အထောက်အကူပြုသည့် လောကီလုပ်ငန်းရပ်များကို သိရှိထားဖို့ လိုပါသည်။ လုံ့လ စီရိယကို အခြေတည်၍ လောကီပညာရပ်များနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သည်ရှိသော် ပဒေ သာမြေကပေါက်လာသည့်အလား ဝေဆာသော အကျိုးတို့ကို ခံစားရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရင်း...

- သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြရန်အတွက်
ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)၊ (၁၃)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့ကြရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- အပွင့်၊ အသီး၊ အနှံ၊ အရွက် အပွင့်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်း တို့အတွက်
ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)၊ (၁၃)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အပွင့်၊ အသီး၊ အနှံ၊ အရွက် များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်း ရွှေ့စိုက်ခြင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြ ပါသည်။
- ၂။ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုး ရန်၊ အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ရန်အတွက်
ဖေဖော်ဝါရီလ (၆)၊ (၇)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက် များသည် ၂။ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ထွန်ယက်ခြင်း၊ ဝိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင် ချုံနွယ်မီးရှို့ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် ၃။ အမြစ်များ တူးရန်အတွက်
ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)၊ (၁၃)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ဝိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်ချုံနွယ်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် ၃။ အမြစ်များတူးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

သည့်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက်

နေမျိုးထွင်ခေါင်

၁။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၅) စသောရက်များသည် “နန္ဒာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဘုရား၊ ဂူကျောင်း၊ ဇရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတားများခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၂။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၁)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် “ဘဒြာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်းမင်္ဂလာဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၃။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် “ဇယာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် “ရိတ္တာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊

လှေကားထောင်ခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၅။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၄)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၄) စသောရက်များသည် “ပုဏ္ဏာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံခြင်း စသောအမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၆။ ဖေဖော်ဝါရီလ “အမြီတ္တစုတ်” ကျရောက်သောရက်မရှိပါ။

၇။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် “ရက်ရာတီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်ပြီးနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာ့မြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထီမြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်းလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

■ နေမျိုးထွင်ခေါင်

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်နိုင်ဖို့

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက်

မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၅)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

တနင်္လာသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၅)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၂၁)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ကြာသပတေးသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၂)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

သောကြာသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

စနေသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၃) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ရာဟုသားသမီးများအဖို့

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅) စသောရက်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည်များ တိုးတက်ကြီးပွားကြပါလိမ့်မည်။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

သည့်လပွားအတွက် ကံကတက

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

အစုစပ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ပါက ငွေကြေးအရှုပ် အထွေးများနှင့် ကြုံမည်။ သားသမီးပညာရေးအတွက် စိတ် သောကရောက်စရာ ကြုံမည်။ အကောင်အထည်ဖော်လို သော ကိစ္စကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ် သည်။ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်စေသော ကိစ္စရပ်များ ပေါ်လာ တတ်သည်။ ဖခင် (သို့မဟုတ်) ကြီးကဲသူတစ်ဦးအတွက် စိတ်သောကရောက်စရာ ကြုံတွေ့ရဦးမည်။

ရာသီဖျားဝေဒနာကို ဦးဦးဖျားဖျား ခံစားရမည်။ ငွေများဝင်လာမည်။ စုပိဆောင်းမိဖြစ်မည်။ ပျိုရွယ်သူများ အဖို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုရန် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာလိမ့် မည်။ လူကြီးသူမများက ကြီးကြပ်စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။ ရပ်ဝေးနေ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦး ရောက်ရှိလာတတ် သည်။ အကျိုးပြုမည် မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများတွင် ထူးခြားမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ် သည်။ အလှူဒါနများ ပြုလုပ်ရတတ်သည်။

မိသားစုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဖြစ်ရပ်များ ကြုံလာရတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စမှ ငွေကြေး များ ဝင်လာတတ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်၌ တပည့်လက် အောက်ငယ်သားကိုသာ လွှတ်မထားဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လုပ်ပါမှ အကျိုးအမြတ်ခံစားရပါလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်း ဖြစ်ပါက အထက်အကြီးအကဲများ၏ သူ့ကောင်းပြုမြှောက် စားခြင်းကို ခံရတတ်သည်။

ကံပေးသော ငွေကြေးပစ္စည်းများ ရရှိမည် ခရီးဝေး သွားရောက်ရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်၏ ကျန်းမာရေး ကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုမည်။ ဆေးဝါးကုသမှုကို ခံယူရတတ်သည်။ ငွေကုန်ကြေးကျမှုမည်။ ငွေကြေးဆုံးရှုံးခြင်းများ ဖြစ်တတ် သည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ဆောင်ရန် မသင့်တော်သေး

ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကံစမ်းမဲသော်လည်းကောင်း၊ အောင် ဘာလေထိသော်လည်းကောင်း ပေါက်တတ်သည်။ လက် ဆောင်ပစ္စည်းများ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ အလုပ်အကိုင် လုပ်မည်ဆိုလျှင် အစစအရာရာ တတ်သိနားလည်သူများ နှင့် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း လုပ်ဆောင်သင့်သည်။ မိမိ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် အများ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချသင့် ပါသည်။

ကျန်းမာရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြောပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများ တွင် အရှုပ်အထွေးများ ပေါ်လာတတ်သည်။ အချုပ်အနှောင် ခံရတတ်သည်။ သွေးတိုးနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများ ခံစားရတတ်သည်။ ရေလမ်းခရီးကို ရှောင်သင့်ပါသည်။ လူယုံ၏ ဒုက္ခပေးခြင်းကို ခံရတတ်သည်။ ယုံစားမိသမျှ အလိမ်ခံရခြင်းကြုံမည်။ အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် နှင်နှို သဘောတူ ပြေလည်သော်လည်း ကြီးသူတို့၏ ဟန်တား မှုကို ခံရတတ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စများတွင် အခက်အခဲအစွဲ အထစ်များ မပြေလည်မှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ မောင်နှမသားချင်းများကြောင့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များ ဖျက် တတ်သည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများကို အောင်မြင်စွာ ဆောင် ရွက်ရတတ်သည်။ ပြည်ပခရီးသို့ သွားရတတ်သည်။ စသော အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက သင်တန်းတက်ရောက်ရတတ်သည်။

ယတြာပြုလုပ်လိုပါက - သံဃာတော်တစ်ပါး အား ဖိနပ်လှူပေးပါ။

ပီတိမျက်ရည် လွှမ်းသောနေ့

ကောင်းဆက်ဟိန်း

ဒီနေ့

ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးက ကျွန်တော့်ကို ဆင်သင်တန်းတက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာ ကြားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မတက်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ရပါ။ ဪ အခုတော့ဖြင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလို့ ကြံကြိုက်ပါပြီ။

၂၅-၉-၂၀၁၇

ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိင်္ခံ ပညာအမွေ လက်ဆင့် ငမ်းအမှတ်တရအဖြစ် ကော်သဗျာကရဏဗေဒပညာရှင်များ၏ ပညာဒါနကျောင်း သင်တန်းအမှတ်စဉ် ၅၄/၂၀၁၇ ကို ဆရာမ

ဒေါက်တာစောယုနွယ် ဦးစီး၍ ၂၅-၉-၂၀၁၇ ရက်နေ့ ညနေ ၃:၀၀ နာရီအချိန်တွင် အမှတ် (၂၀၅-က)၊ ပိတောက် (၅)လမ်း၊ မြို့သစ် (ဂ)ရပ်ကွက်၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန် မြို့နယ်၌ စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါ အခမ်းအနားသို့ သင်တန်းသား၊ သင်တန်းသူ ၅၀ ခန့် တက်ရောက်ပြီးလျှင် အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဆရာ လှိုင်ဘွားဦးမှ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပါသည်။ ဦးစွာပထမ ပညာပွဲအပ်၍ ကန်တော့ပွဲအကြောင်းကို ဆရာလှိုင်ဘွားဦးမှ ရှင်းလင်းပြောဆိုပါသည်။ ထို့နောက် သင်တန်းဆရာများ နေရာယူကြရာ ဆရာသုတဇော်၊ ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေး၊

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်၊ ဆရာခန့်စည်သူနှင့် ဆရာမ မျိုးသီကီတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဆရာသုတေသန အဖွဲ့အမှတ်စဉ် ၁ ပြောကြားရာတွင် “ဤသင်တန်းသည် နှစ်လတစ်ကြိမ် ဖွင့်လှစ်သည့် ကိုးနှစ်မြောက် သင်တန်းလည်းဖြစ်သဖြင့် နဝင်းနှစ်ထပ်မံနေပုံမှာ ထူးခြားကြောင်း၊ လက်ရှိသင်တန်းသားဦးရေအတိုင်း သင်တန်းကာလ ပြီးစီးသည်အထိ မှန်မှန်တက်ကြစေလိုစာကောင်း၊ ဗေဒင်ပညာတတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆရာများဘက်မှ တာဝန်ယူပါကြောင်း၊ လက်ရှိသင်တန်းတက်ရောက်ကြသူများသည် ပညာသင်ကျောင်းသားများ မဟုတ်ကြောင်း၊ အတိတ်ဘဝက ဗေဒင်ဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပါရမီဆက်၊ ပဗ္ဗန်းဆက်ရှိသူများဖြစ်ကြ၍ ဤသင်တန်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ သင်တန်းပို့ချပေးသည်ဟူ၍ မခံယူဘဲ အတိတ်ဘဝက မေ့နေသော ပညာရပ်များကို ပြန်လည်နိုးဆွပေးသည်ဟုသာ ယူဆစေလိုကြောင်း” အစရှိသဖြင့် ပြောကြားသွားပေရာ ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏ “မသွားမီက ရောက်နိုင်သည်” ဟူသော စကားရပ်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရကာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတို့ကို တိုးပွားစေခဲ့ရပါသည်။

ဆရာမကြီး ဒေါက်တာစောယုနွယ်မှလည်း မှတ်သားစရာ စကားနှစ်ခွန်းဖြင့် သင်တန်းသားတို့၏ အသွေးအသားများထဲထိ ပျော်ဝင်စီးဆင်းအောင် ဖန်ဆင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ “(၁) တတ်ချင်ရင်သင်၊ တော်ချင်ရင်လေ့ကျင့်၊ မမှားချင်ရင် ပြန်ထင် (၂) ဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် မွေးလာလျှင် အပြစ်မရှိဘူး ဒါပေမဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သေသွားရင် အပြစ်ရှိတယ်” ဟု၏

ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးက “သင်တန်းစတင်ပြီး ပေါ်လာအောင် စီစဉ်ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ဆရာကြီး ပံ့ပိုးပေး ဖြစ်၍ အသက် ၇၆ နှစ်တွင် ဆရာပံ့ပိုးပေး ကွယ်လွန်သောအခါ ယခု သားဖြစ်သူ ဆရာခန့်စည်သူကို အင်အားဖြည့်ဆည်းထားပါကြောင်း၊ နောင်တွင် သင်တန်းကျောင်းဖွင့်လှစ်၍ ဗေဒင်ဘွဲ့ရ ဆရာ/ဆရာမများ ပေါ်ထွန်းလာအောင် စီစဉ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း” အစရှိသဖြင့် ဗေဒင်ခေတ်ဇာတ်ကြောင်းကို သမိုင်းတစ်ခေတ် ထူထောင်နိုင်ရန် အားဖြည့်လောင်းသွားခဲ့ပါသည်။

ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသည်နှင့် ဆရာသုတေသန မဟာဘုတ်ဗေဒင်ပညာကို အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆဖြင့် အသေးစိတ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသင်ကြားပါသည်။ ယခု အခမ်းအနားသည် နောက်ဆုံးအစဉ်အနေဖြင့် ဆက်တမ်း

www.burmeseclassic.com

မင်းသိင်္ခ၏ အစဉ်အလာအတိုင်း အခမဲ့သင်ကြားပေးရုံသာ မက အစားကျွေးသော အစီအစဉ်ဖြင့် နန်းကြီးသုပ်နှင့် ကော်ဖီတို့ဖြင့် ညှဉ်ခံကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ သင်တန်းကာလ သည် ၇-၁၀-၂၀၁၇ အထိ ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့အခမ်းအနားကြီးသည်ကား ကော်သဆရာများ၏ စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာတို့ ပေါင်းစပ်၍ သိစေချင်၊ တော်စေချင်၊ တတ်စေချင်သော မေတ္တာ၊ ကရုဏာစိတ် အပြည့်အဝဖြင့် ပညာပေး၊ အစားကျွေး၍ သင်ကြားပေးသော မြန်မာနိုင်ငံ ဗေဒင်လောက၏ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပညာ ခံကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါပေသည်။

၂၆-၂၀၁၇

ဆရာသုတဇော်ကပင် ဆက်လက်၍ မဟာဘုတ် ဂြိုဟ်ခွင်၌ ဂြိုဟ်များရပ်တည်ပုံ၊ ဟောကွက်အသေးစိတ် ချင်းလင်းချက်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဇာတာတော်၊ ဆရာကြီး မင်းသိင်္ခ၏ ဇာတာ၊ မဟာဘုတ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေး၊ မဟာ

ဘုတ်နှင့် ရောဂါဗေဒတို့ကို သင်ကြားပြသပေးခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ အစားကျွေးအစီအစဉ်မှာ ကြာဆံကြော်နှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။

၂၇-၉-၂၀၁၇ နှင့် ၂၈-၉-၂၀၁၇

ဆရာမကြီး ဒေါက်တာစောယုနွယ်မျှ လဲကွဏာ ပညာရပ်များကို သင်ကြားရာတွင် အမိဝမ်းတွင်းမှ သန္ဓေ တည်ပြီး သုံးလကတည်းက လဲကွဏာ စပေါ်ကြောင်း၊ လဲကွဏာဆိုတာ လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှာပါတဲ့ သင်္ကေတအမှတ် အသားဖြစ်ပါကြောင်း၊ အဓိကလမ်းကြောင်း ရှစ်ခုအကြောင်း၊ အရန်လမ်းကြောင်း ရှစ်ခုအကြောင်း၊ ဂြိုဟ်ခုံများအကြောင်း၊ လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ အသေးစိတ်အမှတ်အသားများအကြောင်း၊ လက်ဝါးပြင်အရောင်သုံးမျိုး၊ ကော်သလဲကွဏာများ၊ လဲကွဏာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုစီ၏ အသေးစိတ်ဟောကွက်များ၊ လက်ဝါး ပြင်အမျိုးအစားများ၊ လက်ချောင်းနှင့် လက်ဆစ်အမျိုးအစား များ အစရှိသည်တို့ကို အသေးစိတ် အကျယ်တဝင့် မမော

သွေးကြောဖြစ်ပေသော ယတြာပညာ အကြောင်း အသေးစိတ်၊ ဘေးဥပဒ် အန္တရာယ်ကင်းရန်ယတြာများ၊ အရောင် အဝယ်ကောင်းမည့် ယတြာများ၊ အချစ် ရေးနှင့်ပတ်သက်သော ယတြာများ၊ ဓာတ်ဘိသိက်ပန်းချီစီရင်နည်း၊ အယု တော်မင်္ဂလာ၊ အမှုကိစ္စယတြာ၊ အလုပ် အကိုင်ယတြာ၊ အောင်ထီးဆန်ယတြာ အစရှိသည်ဖြင့် သင်ကြားသွားပြီးလျှင် ယနေ့ အစားကျွေးသော အစီအစဉ်မှာ

နိုင် မပန်းနိုင် မေတ္တာစေတနာအပြည့်အဝဖြင့် သင်ကြားပို့ချ သွားခဲ့ပါသည်။ ၂၇ ရက်နေ့ အစားကျွေးအစီအစဉ်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် ကော်ဖီဖြစ်၍ ၂၈ ရက်နေ့ အစားကျွေး အစီအစဉ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။

ဆီချက်ခေါက်ဆွဲနှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။

၁-၁၀-၂၀၁၇

ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးမှပင် အင်းစမအကြောင်း များကို ဆက်လက်သင်ကြားရာတွင် ကုမ္ဘာ့သယံ ပစ်တိုင် ထောင် စမ၊ သိကြားစေတန်ခိုးပြ စမ၊ အင်းနှင့်အိုင် ခွဲခြားပုံ အင်းရဲ့ စင်ကြယ်ခြင်းသုံးပါး၊ အင်းသွားလေးမျိုး၊ ဘိုဘို အောင်အင်း၊ စောထွေနေ့နောင်းဓာတ်၊ စပေဝ အစီအရင်များ အလုပ်အကိုင်ပြေလည်စေသောအင်း၊ အတိုက်အခံအပြိုင် အဆိုင်တွေမှာ သုံးသောအင်း၊ အစရှိသဖြင့် သင်ကြားပို့ချ ပေးခဲ့ပြီးလျှင် ယနေ့ အစားကျွေးအစီအစဉ်မှာ ကြာဆံကြော် နှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။

၂၉-၇-၂၀၁၇

ဆရာမကြီး ဒေါက်တာစောယုနွယ်ကပင် ဆက်လက် ၍ ဂဏန်းဗေဒင်ပညာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချရာတွင် ကြိုတင် သိမြင် ဂဏန်းဗေဒင်ကဏ္ဍ၊ တစ်ရာရစ်မျိုးသော ကိန်းဂဏန်း များကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်း၊ ဂြိုဟ်တို့၏ သင်္ကေတများ၊ ဆယ့်နှစ်လရာသီဇာတာခွင်၊ ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့အား ဟော ကွက်အသေးစိတ်၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားဂဏန်းသမားများ၊ အဆောင်၊ ဓာတ်စာ၊ အကျိုးပေးအရောင်၊ အကျိုးပေးနေ၊ အကျိုးပေးဂဏန်း၊ ကံကောင်းစေသော ရက်၊ ယတြာ၊ နာမည်ကျော်ကြားသူများအား တစ်နှစ်တာတွက်ကိန်းများ အစရှိသည်တို့ကို အသေးစိတ် အကျယ်တဝင့် မမောနိုင် မပန်းနိုင် မေတ္တာစေတနာအပြည့်အဝဖြင့် သင်ကြားပို့ချသွား ခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ အစားကျွေးအစီအစဉ်မှာ နန်းကြီးသုပ်နှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ မုတ်သားစရာ စကားတစ်ခွန်းမှာ ဆရာအနားမှာနေပြီး ပညာမယူတတ်ရင် ဟင်းခပ်တဲ့ ယောက်မလှိပ် ဘာမှအရသာမသိဘူး ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၂-၁၀-၂၀၁၇ နှင့် ၃-၁၀-၂၀၁၇

ဆရာသုတေသနနှင့် သုံးတန်ပေါ်နှစ် အခြေခံ၊ သင် ရောက်အကြောင်း၊ တိုင်နှစ်တိုင်ထူနည်း၊ ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန်များ၊ သဒ္ဒါဆွမ်းနှင့် ယတြာဆွမ်း၊ အိမ်ဆောက်အယု အဆ အစရှိသည်တို့ကို နှစ်ရက်ဆက်တိုက် အသေးစိတ် သင်ကြားပို့ချပေးသွားပါသည်။ ၂ ရက်နေ့ အစားကျွေး အစီအစဉ်မှာ ဂျေဒိုးနတ်စံနှင့် ကော်ဖီဖြစ်ပြီးလျှင် ၃ ရက်နေ့ အစားကျွေးအစီအစဉ်မှာ နန်းကြီးသုပ်နှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။

၃၀-၉-၂၀၁၇

ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးမှ ဗေဒင်ရဲ့ အသက်

၄-၁၀-၂၀၁၇

ဆရာခန့်စည်သူမှ တရောင်ပညာရပ်ကို သင်ကြား

ပို့ချရာတွင် မိုင်နာကတ်နှင့် မေဂျာကတ်အကြောင်း၊ တဲရော့ခဲ ကျင့်စဉ်၊ တဲရော့ခဲအခင်းအကျင်း၊ တဲရော့ခဲနှင့် ရင်းနှီးမှုရယူ ပုံ၊ ကတ်တစ်ကတ်ချင်းစီ၏ အဟောအသေးစိတ်၊ လတ်တ လောကီစွရပ်များ အစရှိသည်ဖြင့် သင်ကြားပို့ချသွားပြီးလျှင် ယနေ့စားကျွေးအစီအစဉ်မှာ ကိတ်မုန့်နှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါ သည်။ သီတင်းကျွတ်အဖိတ်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ညပိုင်းတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဆီမီးပူဇော်ခြင်းအစီအစဉ်ကို အားလုံး တပျော်တပါး ဆင်နွှဲကြပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ လပြည့်နေ့ တွင် သင်တန်းနားပါသည်။

၆-၁၀-၂၀၁၇

ဆရာမကြီးဒေါက်တာစောယုနွယ်မှ အင်္ဂလိပ်စာပညာ ရပ်ကို သင်ကြားရာတွင် အင်္ဂလိပ်စာဆိုသည်မှာ ဆပွတ်ခွင်နှင့် စတုရန်းခွင်၊ အငွေလက်ခွင် အသေးစိတ်၊ ဂြိုဟ်ပရိယာယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအစ သူရဇ္ဇ၊ မင်းကုသနှင့် စေတီယ၊ အထက် ဆောင်ပန်း အောက်နင်းကြမ်း အစရှိသည်တို့ကို သင်ကြား ပြီးလျှင် ယနေ့ အစားကျွေးသော အစီအစဉ်မှာ ဂျေဒိုးနတ်စ်

နှင့် ကော်ဖီ ဖြစ်ပါသည်။

၇-၁၀-၂၀၁၇

ဆရာမကြီးဒေါက်တာစောယုနွယ်မှ ဆက်လက်၍ အင်္ဂလိပ်စာပညာ၏ မြင့်မားသော အတွေးအခေါ်အယူအဆ အပိုင်း၊ စာခြောက်တန်းအကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် အမည်ပေး ခြင်း၊ ထိပေါက်ကိန်း၊ အနိုင်ဓာတ်၊ တိုင်နှစ်တိုင် ယှဉ်တွက် ကိန်း၊ ချစ်စေချင်ရင် ဓာတ်ပန်းဆင်၊ လာစေဝင်စေလိုသော်၊ ညှပ်ကိန်း အစရှိသည်တို့ကို နောက်ဆုံး သင်ရိုးညွှန်းတမ်း အဖြစ် မမောနိုင် မပန်းနိုင် တရစပ် သင်ကြားပေးရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ဦးနှောက်လိုက်မမီနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေ သည်။ အင်္ဂလိပ်စာပညာ၏ အတိမ်အနက်သဘောတရား တီး ခေါက်မြည်းစမ်းခွင့် ရနိုင်စေရန် ဆရာမကြီးမှ သင်တန်းသား များအား တစ်ဦးချင်း လက်တွေ့တွက်ချက်စေခဲ့ပါသည်။ ဆရာများ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ဆရာများ၏ တတ်မြောက် စေချင်သော စိတ်ဆန္ဒ၊ ဆရာများ၏ စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာဖြင့် အပင်ပန်းခဲ သင်ကြားပို့ချမှုအပေါ် ကျွန်တော်

တို့ ကြည့်ညှိလေးစားမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သည်လိုသင်တန်း မျိုးကို တက်ရောက်ခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် မိသကဲ့သို့ ဤသင်တန်းတက်ရန် အသိနောက်ကျလေခြင်း ဟူသော နောင်တတရားလည်း ဖြစ်ပေါ်ရပေသည်။ ယနေ့ အစားကျွေးအစီအစဉ်မှာ ကြက်သားပလာတာနှင့် အအေး ဖြစ်ပါသည်။

သင်တန်းဆင်းပွဲ အခမ်းအနား

ဆရာလှိုင်ဘွားဦးက အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် တာဝန် ယူ၍ အခမ်းအနားကို အပိုင်းနှစ်ပိုင်းခွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ဆရာသုတဇော်မှ အမှာစကားပြောကြားရာ ၌ ယခုသင်ကြားပို့ချရသည်ကို အားမရ မရောင့်ရဲ မတင်း တိမ်နိုင်ပါကြောင်း၊ နောင် မွမ်းမံသင်တန်းများတွင် သည်မျှ မကသော အဆင့်မြင့်ပညာရပ်များကို သင်ကြားပို့ချပေးလို ပါသဖြင့် ယခု သင်တန်းဆင်းပြီးသူများသည် မွမ်းမံသင်တန်း များကို ထပ်မံတက်ရောက်ကြစေလိုကြောင်း၊ အလျဉ်းသင့် သလို ဆရာများထံ မကြာခဏ လာရောက်၍ လိုအပ်သည် များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး မေးမြန်းနိုင်ရန် ထာဝရ တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုပါကြောင်းနှင့် ပြောကြားသွားပါသည်။

ဆရာမကြီး ဒေါက်တာစောယုနွယ်မှ ဆုံးမဩဝါဒ ပြောကြားရာတွင် မိမိတို့ သင်တန်းသားများသည် ဗေဒင် ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘက်စုံထောင့်စုံ ကျွမ်းကျင် သူများ ဖြစ်ကြစေလိုကြောင်း၊ ဆရာမည်သည် ကျောင်းသား များ တကူးတက လိုက်လံခေါ်ယူမည်မဟုတ်ဘဲ ယခု သင် တန်းသားများသည် နောက်သင်တန်းများတွင် မိမိတို့၏ ပညာ ရည်မြင့်မားရေးအတွက် မိမိတို့၏ အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် လာ ရောက်ကြစေလိုကြောင်း၊ မိမိတို့သည် ဆရာကြီးဒေါက်တာ မင်းသိမ် ရိုစဉ်အခါက ဆရာနှင့် လက်ပွန်းတတ်၊ အနီးကပ် ပညာသင်ယူကြသဖြင့် ပညာကုန်ရရှိခဲ့ကြသကဲ့သို့ လက်ရှိ သင်တန်းသားများသည်လည်း အခြားသော ကော်သပွဲများတွင် ပါဝင်ကြစေလိုကြောင်း၊ ဆင်းရဲလျှင် လူနိမ့်ခဲရမည် ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာအောင် ဗေဒင်ပညာရပ်ဖြင့် ကြီးပမ်းကြစေလိုကြောင်း၊ ဥပမာ ဥပမေယျများဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးကာ ဩဝါဒစကား များ ပြောကြားသွားပါသည်။ ဆရာကန်တော့ခန်းတွင် ကော်သ

ပညာ ကန်တော့ချိုးဖြင့် ကန်တော့ကြရပါသည်။

ဒုတိယပိုင်း အခမ်းအနားတွင် သင်တန်းဆင်းလက် မှတ်များကို ဂန္တီရပညာဖြင့် ပူးတွဲချီးမြှင့်ပါသည်။ သင်တန်း ဆင်းလက်မှတ်၊ ကမ္မည်းမော်ကွန်းလွှာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိမ်၏ အန္တေဝါသိက တပည့်ရင်း ကြီးများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ဆရာကြီး ဒေါက်တာ မင်းသိမ်သည် ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ဗေဒင်ပညာ၊ လောကီ ပညာများကို မခြွင်းမချန် သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လည်း ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိမ်၏ ပညာရပ်များကို မခြွင်း မချန် ရရှိခဲ့ပြီး လောကအလယ်တွင် နာမည်ထင်ရှား လူသိ များခဲ့၏။ ထို့ပြင် အောက်တွင်ဖော်ပြထားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိမ်၏ ပညာအမွေကို ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ တစ်ဆင့် ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအား ပရိသတ်လူပုဂ္ဂိုလ်အလယ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က ဤ ပညာအမွေ လက်ဆင့်ကမ်း မော်ကွန်းလွှာကို ချီးမြှင့်လိုက် သည် ဟူ၍ ပါရှိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ နှလုံးသွေးတို့သည် ဆူပွက်ခဲ့ရပေပြီ။ ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိမ်၏ လက်ဆင့်ကမ်းဗေဒင် ပညာ အမွေအနှစ်သည် ကျွန်တော်၏ ဆရာ/ဆရာမများမှ ပေးအပ် ချီးမြှင့်မှုကြောင့် ကျွန်တော်နှလုံးသားအတွင်းထဲထိ ထိုးဖောက် ပျော်ဝင် စီးဆင်းခဲ့ရပါပေသည်။ မည်သည့်အချိန်က ကျွန်တော် ၏ ပါးပြင်သို့ ယိုစီးခဲ့လေမှန်း မသိပါလေသော ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်မှု၊ ပီတိမျက်ရည်တို့သည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်မီမှာပင် ကျွန်တော်နှလုံးသားထက်သို့ ဖြတ်သန်း ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဗေဒင်ဆရာလောကအလယ်တွင် ကောင်းဆက်ဟိန်း ဟူသော ဆရာပေးသော ဂန္တီရအမည် ဖြင့် ကော်သမျိုးဆက်သစ်တစ်ဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့ရပါပေပြီ။ ကျွန် တော်ဗေဒင် ပညာတတ်ပါပြီ...။

ဆရာမကြီးဒေါက်တာစောယုနွယ်၊ ဆရာဦးမောင် မောင်မြင့်အေး၊ ဆရာသုတဇော်၊ ဆရာခန့်စည်သူနှင့် သင် ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာအပေါင်းတို့အား ဤဆောင်းဖီး ဖြင့် ကန်တော့ပန်းဆင်ပါသည်။

ကောင်းဆက်ဟိန်း

နယူးယောက်မှ နယူးယောက်သို့

(၁)

မောင်ကောင်းမြင့်

နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းသည် တတိယ အကြိမ် ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလနှင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတို့တွင် ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်တွင် ခေတ္တနေထိုင်ပြီးနောက် မေလတွင် ဗာဂျီးနီးယားသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ နယူးယောက်နှင့် ဗာဂျီးနီးယားအတွေ့အကြုံတို့ကို ရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ရောက်ရှိရာနေရာဒေသတို့တွင် တွေ့ မြင်၊ ကြား၊ သိ၊ မှတ်

မိသမူကို ဘဝအတွေ့အကြုံအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သလို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ လာရောက်လိုသော မြန်မာနိုင်ငံသားတို့အတွက်လည်း စာတွေ့ဗဟုသုတရ၍ ရေခြားမြေခြားသို့ ရောက်ရှိလာလျှင် တွေ့ကြုံရသော လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖော်ပြခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။
မိမိ၏ US ခရီးသည် ကိုယ်တွေ့အမေရိကား (၂၀၁၃ အောက်တိုဘာလ နဝဒေးစာပေ) မြေးကလေးဖတ်ဖို့ ကိုယ်

တွေ့အမေရိကား ၂ (၂၀၁၅၊ ဧပြီလ ယောမင်းကြီးစာပေ) နှင့် စံတော်ချိန်သတင်းစာတွင် ၂၀၁၃ အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားခဲ့ပြီး “ရေခြားမြေခြား ကိုယ်တွေ့အမေရိကား ၃” (အားမာန်သစ်စာပေ)တို့တွင် မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားရာတွင် စာဖတ်သူတို့ကို “ကိုယ်တွေ့ လူမှုဘဝအတွေ့တွေ”ကို အရင်းအတိုင်း မျှဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်နိုင်ငံမျှ အကောင်းသက်သက်၊ အဆိုးသက်သက်ချည်း မရှိ။ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာများလျှင် နာမည်ကောင်းဖြင့် ထင်ရှားပေလိမ့်မည်...”ဟူသော နယူးပိုက်ရှ် မျှတသောစိတ်ဖြင့် အထင်ကြီးခြင်း၊ အထင်သေးခြင်း ကြိုတင်သတ်မှတ်မထားဘဲ စာဖတ်သူတို့ကို မိမိမြင်တွေ့ကြားသိသမျှကို အတုယူဖွယ်၊ ရောင်ကြဉ်ဖွယ်တို့ဖြင့် မျှဝေခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိအတွေ့အကြုံကို ကိုယ်တွေ့ထိမြင်မိသမျှ သာမက အမေရိကားရောက် မြန်မာတို့၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် အမေရိကားရောက် မြန်မာစာရေးဆရာနှင့် စာပေပညာရှင်တို့၏ ရေးသားချက်များနှင့်ပါ ပေါင်းစပ်ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် မှတ်တမ်းအချက်အလက်များ၊ သမိုင်းဝင်အရေးအသားတို့ကို ကြော်ငြာများ၊ လက်ကမ်းစာစောင်များ၊ ထုတ်ဝေထားသော စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် Wikipedia မှ ဖော်ပြချက်တို့ကိုပါ ကောက်နုတ်၍ ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ ကျမ်းတစ်စောင်ကဲ့သို့ လေးလေးပင်ပင် မဟုတ်သော်လည်း မှန်ကန်သော အချက်အလက်မှတ်တမ်းများ ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ တာဝန်ယူပါသည်။

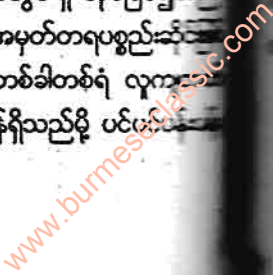
မိမိသည် မျှဝေပေးသူဖြစ်သဖြင့် မိမိ၌ရှိသော အသိအမြင်၊ အတွေ့အကြုံကို အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ဖော်ပြပါသည်။ “ငါ့စာဖတ်စေ၊ မမြတ်တိုင်စေ၊ မရှုံးစေသား” ဟု ခံယူပါသည်။ စာဖတ်သူတို့၏ ရင်းနှီးရသော စာအုပ်တန်ဖိုး၊ အချိန်နှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ကို မဆုံးရှုံးစေချင်သော စေတနာထား၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိမိသည် နယူးယောက်မှ ဗာဂျီးနီးယားသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့စဉ် ဗာဂျီးနီးယားအတွေ့အကြုံများကို ရေးသားရာ၌ ကျန်ရှိနေသေးသော အရောင်းဈေးသည် အတွေ့အကြုံကို ဤစာ၌ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် Crystal City ရှိ Hyatt ဟိုတယ်တွင် Travel Traders ကုမ္ပဏီက ဖွင့်လှစ်ထားသော Gift Shop အရောင်းဆိုင်၌ လက်ထောက်အရောင်း Sale Assistant အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်တည်းခိုကြသော ခရီးသွားတို့အတွက် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်း၊ စာနယ်ဇင်းမျိုးစုံနှင့် (တိုတိုထွာထွာ အစားအသောက် သရေစာ) ရောင်းသောဆိုင် ဖြစ်သည်။

Travel Traders ကုမ္ပဏီကြီးသည် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဆိုင်ခွဲများစွာ ရှိသည်။ အလားတူ Hyatt ဟိုတယ်သည်လည်း မြို့ကြီးတိုင်းတွင် ရှိသည်။ ခရစ္စတယ်စီးတီးအပါအဝင် ဗာဂျီးနီးယား၏ တာဝန်ခံမှာ Ms. Claudia အမည်ရှိ အာဖရိကန်စုတန်နိုင်ငံသူ ဖြစ်သည်။ ထိုဟိုတယ်ရှိ မိမိတို့ဆိုင်၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူးမှာ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့သူဖြစ်၍ စင်ကာပူတွင် နှစ်အတော်ကြာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးမှ အမေရိကားသို့ ရောက်လာရာ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုဆိုင်တွင် မြန်မာဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝင်း၊ ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်၊ မဂ္ဂဗွားနင်းမသင်းသင်းနိုင်တို့ ရှိကြသည်။ အီသီယိုးပီးယားအမျိုးသမီး အမျိုးသားတစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ (အီသီယိုးပီးယား အမျိုးသား ထွက်သွားသောကြောင့် မိမိဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခွင့် မရခြင်း ဖြစ်သည်။) ဆိုင်ဖွင့်ချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီမှ ည ၁၀ နာရီအထိဖြစ်၍ နှစ်ဆိုင်ခွဲ တာဝန်ချထားသည်။ (နံနက် ၇ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီ၊ ညနေ ၃ နာရီမှ ည ၁၀ နာရီအထိ) အလုပ်သင်အဖြစ် သုံးလေးရက် သတ်မှတ်သည်။ (အလုပ်သင်ရက်ကိုလည်း လုပ်အားခ သတ်မှတ်နှုန်း တစ်နှစ်ကိုးဒေါ်လာ ပေးချေသည်။) ကုမ္ပဏီကြီးများမို့ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကလေးများ အထူးသဖြင့် အာရှသား တရုတ်၊ ဗီယက်နမ်၊ ကိုရီးယားဆိုင်များကမူ အချို့က အလုပ်သင်ရက်ကို မပေး။ အချို့က လျော့ပေးတတ်သည်။

အလုပ်တာဝန်မှာ ဟိုတယ်တွင်းရှိ ဆိုင်ဖြစ်၍ ကောင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် အမှတ်တရပစ္စည်းဆိုင်ဖြစ်၍လည်းကောင်း သန့်ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကုန်သည်မှအပ အရောင်းအဝယ် ပုံမှန်ရှိသည်မို့ ပင်ပန်း

ကြီးမဟုတ်။ သို့သော် မိမိနေအိမ်နှင့်မှ အတော်လှမ်းသည်။ ကား၊ ရထား နှစ်ဆင့်စီ (ကားနှစ်ကြိမ်၊ ရထားနှစ်ကြိမ် ပြောင်းရသည်)မှ အချိန် နှစ်နာရီခွဲခန့် ကုန်သည်။ နံနက် ၄ နာရီခွဲ အိမ်မှထွက်ပါမှ နံနက် ၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်လောက် အလုပ်ခွင် ရောက်သည်။ ဆိုင်ဖွင့်ပြီးလျှင် ငွေသေတ္တာစစ်ရ သည်။ ကွန်ပျူတာစာရင်းသွင်းရသည်။ ထိုနောက်မှ ငွေ နှစ်သေတ္တာနှင့် ကွန်ပျူတာ ဖွင့်/ပိတ်ခွင့်ရ၏။ ၇ နာရီ မတိုးမီ ငါးမိနစ်လောက်အလိုတွင် အလုပ်ဝင်မှတ်တမ်း ကတ်ထိုးရ သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်ဖွင့်ရင်း သတင်းစာနှင့် အရောင်း အတွက် စစ်ဆေးမှုလိုအပ်သော စာရင်းအချို့ စစ်ရ၏။ အရောင်းစာရင်းမှာ ငွေသားနှင့် Credit Card နှစ်မျိုးရောင်း ပြီး ငွေသေတ္တာကို ကွန်ပျူတာနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ မိမိ ရေးခဲ့ဖူးသော "တစ်ပြားမကျန် တစ်ပြားမချန်" (ဆောင်းပါးကို စတော်ချိန်သတင်းစာ ၁၅ ဇွန်၊ ၂၀၁၃ နှင့် ကိုယ်တွေ့အမေ နိကား စာအုပ်၊ စာမျက်နှာ ၈၈-၉၀)တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း Cent တစ်ပြားကအစ အတိအကျ လက်ခံယူရ သလို တစ်ပြားမကျန်စေဘဲ အတိအကျ အမ်းပေးရသည်။ တစ်ပြားကို ဝယ်သူတက်မှ တိတိကျကျပေးသလို စောင့်၍ ထည်း ယူကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညပိုင်း ဆိုင်သိမ်းပြီးသော် အရောင်းစာရင်းနှင့် ငွေသားစစ်ဆေးသောအခါ တိကျမှန်ကန် ပြု ထွက်သည်။ (တစ်ခါတစ်ရံ ပြားစွန်းကလေးမျှ ကွာနေ သော ငွေစာရင်းမှတ်တမ်း၌ ဖော်ပြရသည်။)

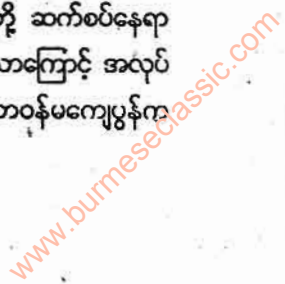
ဟိုတယ်တွင်း၌ဖွင့်သော ဆိုင်ဖြစ်၍ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာကို ဟိုတယ်(ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းအား ပေး) အခမဲ့ကျွေးမွေးသည်။ ကိုယ်တိုင်ယူစားစနစ်ဖြစ်၍ နေ့စဉ်သည်။ နို့ အိုက်စ်ကရင်နှင့် မုန့် သစ်သီးများပါ ကြိုက် သလိုချစ် စားသုံးနိုင်သည်။ အစားအသောက်မှာ စေတနာ၊ အခမဲ့ စကားမဆိုသော်လည်း လုံလောက်အောင် စီစဉ် ထားသည်မှာ စကားအရာထက် လက်တွေ့ကျလှသည်။ အလုပ်တိုင်းအစာ၊ မက္ကဆီကန်အစာနှင့် အရှေ့တိုင်းအစာ စားခြင်း ကျွေးပေးသည်။

အလုပ်သဘော သန့်ပြန့် သက်သာသော်လည်း

အလုပ်သဘာဝ အထိုင်အလုပ် Sitting Job ခေါ် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ဖြင့် မဟုတ်။ အလုပ်ချိန်အတွင်း ရပ်၍လုပ်ရ သည့် မတ်တတ်အလုပ် (ဟိုတယ်ရှိ ဧည့်ကြိုနှင့် မှတ်တမ်း အလုပ်များအပါအဝင် အခြားဌာနများ၌လည်း မတ်တတ် အလုပ်များက များပါသည်။) ဖြစ်၍ ခြေထောက်ကြွက်သား ပင်ပန်းလှသည်။ ဤနိုင်ငံတွင် သတင်းစာကြော်ငြာများ၌ Painful Varicose Veins & Swollen Legs ဆိုင်ရာ ရောဂါများနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးခန်းများစွာကို ဖော်ပြ ထားသည်။ ထိုရောဂါသည် မတ်တတ်နှစ်ရည်လများ ရပ်ရသူ တို့အတွက် ဒုက္ခပေးသော ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အလုပ်မှ ဝင်ငွေနှင့် တာဝန်သည် အချိုးညီလှ၏။ အလုပ်ချိန်အတွင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖုန်းပြောခြင်းကိုပင် မနှစ်သက်ကြပေ။ မိမိဖုန်းကို အနားယူချိန်၊ သို့မဟုတ် ဇရ အိမ် Restroom သွားချိန်၌သာ ပြောကြရသည်။ Missed Call ဝင်သမျှ အလုပ်နားမှ ပြောရသည်။ အားလုံးမှာ စည်း ကမ်းစနစ်ကျသော စက်ရုပ်များသဖွယ် လုပ်ဆောင်နေကြ သည်။ (ရောက်လျှင် သတင်းစာဖတ်၊ ရေအိမ်တက်၊ စကား ပြော၊ အလုပ်နည်းနည်းလုပ်၊ ဟိုကသည် ထသွား၊ ထမင်း စား ဟူသော မြန်မာ့ဝန်ထမ်းများနှင့်မူ ခြားနားလှသည်။ ထမင်းစားချိန် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီယူပါက အလုပ်နာရီ အဖြစ် မသတ်မှတ်ချေ။) တစ်နာရီ ကိုးဒေါ်လာမှ ၁၅ ဒေါ်လာအထိ သတ်မှတ်ထားသည်နှင့်အတူ အချိန်နှင့်အမျှ တာဝန်ကျေရ သည်။ CEI = Customer Experience Index ခေါ် မိမိ ၏ဖောက်သည် အတွေ့အကြုံညွှန်းကိန်း မှတ်တမ်းကောင်းဖို့ အရေးကြီးလှ၏။ ဖောက်သည် (ဝယ်သူ၊ အလုပ်အပ်နှံသူ) က ပြောလာသော တိုင်ကြားချက် Complain သည် အလုပ် သမား၏ မှတ်တမ်း၌ အရေးပါလှသည်။ တာဝန်ကျေမှု၊ အလုပ်ကျွမ်းကျင်မှု အရေးပါလှသည်။

အလုပ်တာဝန်နှင့် ရပိုင်ခွင့်ဆက်စပ်နေသလို မိမိ အလုပ်ဝင်ငွေနှင့် လစဉ်ပေးဆပ်ရသော အသုံးအဆောင် စရိတ်၊ အိမ်လခနှင့် စားစရိတ်ပေးချေမှုတို့ ဆက်စပ်နေရာ အလုပ်ပြုတ်လျှင် အားလုံးရပ်ဆိုင်းသွားသောကြောင့် အလုပ် ပြုတ်မှာ ကြောက်ကြသည်။ အလုပ်တာဝန်မကျေပွန်က

ဆောက်တင်နေလာရန်မလိုဟု သဘောပေါက်ထားကြသော အလုပ်သမားနှင့် ကြီးကြပ်သူ (ပိုင်ရှင်)တို့ ဆက်ဆံရေးသည် တိကျလှသည်။ (တစ်ခါအလုပ်ရလျှင် တစ်သက်နေလေရော ဟု မထင်ပါနှင့်။ မကြာခဏ အလုပ်ပြောင်းကြရသည်။ နေရာပြောင်းကြရသည်။ ကြီးကြပ်မှုအဆင့်ဆင့်က စည်းကမ်း နှင့် သတ်မှတ်ချက်ပဲ ကြည့်သည်။)

မိမိ၏ စာတစ်ပုဒ်တွင် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ “အလုပ်သမား တင်သွင်းသောတိုင်းပြည်” “စည်းကမ်းများနှင့် ဥပဒေများကို ကြိမ်လုံးသဖွယ် ကျင့်သုံးကာ အလုပ်သမားတို့ကို မောင်းနှင် နေသော တိုင်းပြည်” “တစ်က ပြန်စရသော တိုင်းပြည်” “အကြွေးစနစ် (Credit Card)ဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသော တိုင်းပြည်”ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်နေပြီးမှ သိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် လုပ်အားနှင့်အမျှ စားသောက်နေထိုင်ခွင့်၊ ဥပဒေ အတွင်း လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် (မစားဖူးသော အစား၊ မနေဖူး သောအနေ ယခုမှ စားရ နေရသူတို့) နှစ်သက်ဖွယ် လူနေမှု တို့ကြောင့် “အမေရိကန်အိမ်မက်”သည် အိမ်မက်ကောင်း တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သေလုအောင် လာချင်သူတွေရှိကြ သလို သေလုအောင် ပြန်ချင်သူတွေ ရှိနေကြောင်း ရေးခဲ့ဖူး ပါပြီ။

ဤနိုင်ငံရှိ အစိုးရသည် အခွန်(Tax)ဖြင့် အစစ စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်နေသည်။ အခွန်ကို စနစ်တကျ (နေရာလပ် မကျန် ကောက်သည်) ရယူသလို စနစ်တကျ သုံးစွဲသည်။ လူတိုင်း အခွန်ထမ်းရသည်။ အခွန်ကို ထောင့်စေ့အောင် ကောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အခွန်ပေးဆောင်ရာတွင် ဗဟို အစိုးရအတွက်၊ ပြည်နယ်အစိုးရအတွက်နှင့် ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် စသည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ်များဖြင့် ဝင်ငွေ မှ ဖြတ်သည်။ ဘဏ်စနစ်၊ ချက်လက်မှတ်စနစ်ဖြင့် ပေးချေ သဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာက ဖြတ်တောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ (လစ်ဟင်းမှုကို ရှာတတ်သော လူ့သဘာဝအတိုင်း ချက် အစား ကက်ရှို ငွေသားတိုက်ရိုက် အပေးအယူဖြင့် ရှောင် ကြသည်လည်း ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် အာရှသား တရုတ်တို့ က အရောင်းအပေးတွင် ငွေသားဖြင့်ပေး ယူခြင်း ပို၍ လုပ် တတ်သည်။ အစိုးရကသိ၍ စစ်ဆေးတွေ့ရှိပါက ဒဏ်ရိုက်

သည်။ မိခါမှ မိရော လုပ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ လူစရိုက်ပုံ ရှိသည်ပင်။

ဆိုင်ဝန်ထမ်းများကို ကွန်ပျူတာနှင့် CCTV Closed Circuit Television ခေါ် ဆာဗလဲ(နစ်)များဖြင့် ထိန်းချုပ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ (ဆားပုလင်း သို့မဟုတ် စီစီတီဗွီ၊ စံတော်ချိန်နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ၂၃ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၃) ကွန်ပျူ တာသည် အရောင်းငွေ ပစ္စည်းကို စနစ်တကျ အချိန်အတိ အကျဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ငွေအမ်းချိန်ကိုပင် သတ်မှတ် ပေးထားရာ အချိန်ပိုကြာလျှင် အသံပြည်လာသည်။ အလုပ် စတင်ချိန်၊ အလုပ်သိမ်းချိန် အတိအကျ မှတ်တမ်းရှိသည်။ အရောင်းသမားအမည်၊ ပစ္စည်း၊ တန်ဖိုး (ရငွေ၊ အမ်းငွေပါ) အကုန်မှတ်တမ်း ရှိသည်။ အံ့ဆွဲဖွင့်သော အကြိမ်ပါ မှတ် တမ်းရှိရာ အလွန်ခိုင်မာတိကျသော ထိန်းချုပ်မှုဖြစ်သည်။

အလားတူ CCTV က ဆိုင်များ၊ လမ်းများ အိမ် များ၊ ပန်းခြံများ၊ မီးပွိုင့်များ၊ ရုံးဌာနများ၊ ရထားဘူတာ ဝင် ပေါက်များမှအစ နေရာလပ်မကျန် တပ်ဆင်ထားရာ “သင့်ကို အထက်မှ (ကောင်းကင်မှတ်တမ်းဖြင့်) စောင့်ကြည့်နေ သည်”ဟု မှတ်ယူထားပါ။ အလားတူပင် တယ်လီဖုန်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်ကွန်ပျူတာများကိုလည်း ထိန်းချုပ်ထားရာ သင်ဘာ ပြော၊ ဘာလုပ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရှားမှု မှန်သမျှ အပြစ်မကျ လွန်သမျှ အရေးမယူသော်လည်း သိနေသည်။ လူမျိုးစုံ စရိုက်ပုံ၊ နိုင်ငံစုံမှ စုဝေးရောက်ရှိလာသောသူများကို ထိန်းချုပ် ထားသော စနစ်ဖြစ်၏။ မော်တော်ကားဖြင့် သွားလျှင် မိမိ သွားလိုသော လိပ်စာကို ရိုက်ထည့်ပြီး ကောင်းကင်လမ်း ညွှန်ဖြင့် သွားနိုင်သော GPS နှင့် Nagivator - သင်္ဘော လေယာဉ်၊ ကားတို့ကို သွားနေစဉ် ထိန်းကျောင်းပေးသော စနစ်(စက်)သည် သက်သေဖြစ်တော့၏။

မောင်ကောင်းမြင့်

ခက်မာသောနုလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းစေလိုလျှင်

တက္ကသိုလ်သစ်

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရင် အလုပ်လုပ်ရခက်တယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကံရဲ့ ခုနစ်ရက်၊ ချီးမွမ်း ခုနစ်ရက်ပါပဲ” ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုတတ်ကြ၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နဲ့” ဟူသော စကားကို တရားသူအနေဖြင့် မထောက်ခံလိုပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့သည် ကျွန်းကိုင်မိုး၊ ကိုင်းကျွန်းမိုး အပြန်အလှန် အကြောင်းအကျိုးပြုလျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသဘောအရ လူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာ၍ မရှိနိုင်ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလေးဂရုပြုနေရပေမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် လူတစ်ဦး၏ ဘဝအခြေအနေ ပြောင်းလဲစေသည်။ “အကောင်း” ကို ဖြစ်စေနိုင်သလို “အဆိုး” ကိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မုဆိုးနားနီး မုဆိုး၊ တံငါနားနီး တံငါ” ဟူသော စကားသည် လူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ အပြန်အလှန် အကြောင်းအကျိုးပြုနေခြင်းကို ပြဆိုလျက်ရှိ၏။

ထင်ရှားသော သာဓကတစ်ရပ်ကို ဖော်ပြလိုပါ၏။ ဘင်ခဲသော် ကျေးညီနောင်နှစ်ကောင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် မြူးထူးပျော်ရွှင်စွာ နေကြသည်။ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုလည်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် မိုးသက်လေမြင်းကျ၍ ငှက်ညီနောင်နှစ်ဦးသည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကွဲကွာသွားကြ၏။

တစ်ကောင်သော ကျေးသားမှာ ရသေ့ကြီးသတင်းကို ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးသို့ ရောက်သွားပြီး အခြားကျေးသားတစ်ကောင်မှာ လူဆိုးစားပြုများနေထိုင်ရာ အနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ရသေ့ကြီးကျောင်းသင်္ခမ်းအနီး ရောက်

သွားသော ကျေးသားသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရသေ့ကြီး၏ တရားစကားကို နာကြားရပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာသည်။ ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးသို့ ရောက်လာသူများကို ပျူငှာစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

လူဆိုးစားပြုအနီး ရောက်သွားသော ကျေးသားသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခိုးဆိုး၊ လုယက်အသံများကိုသာ ကြားနေရသဖြင့် ဆိုးသွမ်းသော ကျေးသားဖြစ်လာသည်။ အနီးအနားသို့ ရောက်လာသူမှန်သမျှကို လုကြ၊ ယက်ကြ၊ သတ်ကြ ဖြတ်ကြဟူ၍ အော်မြည်တတ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးသည် ခြံရံသင်းပင်းနှင့်တကွ တောလည်ထွက်လာရာ ထိုကျေးသားနှစ်ကောင်၏ အခြေအနေကို မြင်တွေ့သိရှိရပြီး မျူးကြီးမတ်ကြီးတို့အား အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားစေသည်။ ထိုအခါ မျူးကြီးမတ်ကြီးတို့က ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဖန်တီးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ကျေးညီနောင်နှစ်ဦး အမှုအကျင့် ပြောင်းလဲသွားရပုံကို လျှောက်ထားရာ ဘုရင်ကြီးက “ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ လူကို မဆိုထားဘိ၊ ကျေးငှက်သာရကာတို့ကိုပင် ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းကို ဖြစ်စေပါကလား” ဟူ၍ သံဝေဂစကား ဆိုလေသည်။

အချို့သောသူတို့သည် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယနှင့် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါလျက် မသူတော်နှင့် ပေါင်းသင်းမိ၊ မသူတော်စကားကို နာကြား မသူတော်တို့၏ စာပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုရသောကြောင့် လမ်းလွဲပြီး လူယုတ်လူညံ့များအဖြစ် သနားစဖွယ်ကျ ရောက်ရရှာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကောင်းကျိုးများ၊ သို့မဟုတ် ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်နိုင်သော ဖိအားများရှိနေတတ်ပါ၏။ ကိုယ်

အနာဂတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည့် ဖိအားပေးမှု အားလုံးနီးပါးကို စနစ်တကျ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး ရှောင်၍ရနိုင်က ရှောင်သင့်၏။

“ရောမရောက်လျှင် ရောမလိုကျင့်ရမည်” ဟု ဆိုစကားရှိ၏။ ဆိုလိုသည့်သဘောမှာ ရောက်လေရာတိုင်းတွင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်ရန် ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ခွန်း ရှိ၏။ Survival for Fitness ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုချက်မှာ “နေရာသစ်တွင် ကျင်လည်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝင်ဆံ့အောင် ပြောင်းလဲရတာ မွေတာပါပဲ” ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

သက်ရှိသတ္တဝါတို့တွင် လူသည် အတိုးတက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသားသည်သာလျှင် အသိဉာဏ်အရှိဆုံးဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ကို အသုံးချတတ်ဆုံးနှင့် အလုပ်ကို အလုပ်တတ်ဆုံးလည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

လူသည် အသက်ရှင်ရေးအတွက် အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း သဘာဝအင်အားစုများကို စူးစမ်းလေ့လာ၍ အသုံးပြုရင်း အလုပ်များကို တိုးတက်စေခြင်းဖြင့်ပင် အသိဉာဏ်ပညာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဘဝ (Intelligent and Culture Life) ကို တိုးကတ်ဖြစ်ပေါ်အောင် သယ်ဆောင်လာသော ထူးခြားသည့် သတ္တဝါပင် ဖြစ်သည်။

လူသည် အသိဉာဏ်ပညာကို မည်သို့မည်ပုံ ရရှိသနည်းဆိုသော် လူသည် အသိဉာဏ်ပညာကို ပတ်ဝန်းကျင်မှရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် လူကို အကျိုးပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အပြင်ဘက်ကျသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်စရာ၊ ကြားစရာ၊ ရူစရာ၊ နံစရာ၊ စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ ထိတွေ့စရာ ဟူသော အာရုံငါးပါး ရုပ်တရားများသည် အသီးသီးရှိနေကြ၏။ ဖြစ်နေကြ၏။

မျက်လုံးနှင့် မြင်စရာတို့ တွေ့ဆုံသောအခါ မြင်စရာကို သိသော မြင်သိစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ နားနှင့် နားစရာတို့ တွေ့ဆုံသောအခါ ကြားစရာကို သိသော ကြားသိစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ နှာခေါင်းနှင့် ရှူစရာ၊ နံစရာတို့ တွေ့ဆုံသောအခါ နံသိစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ လျှာနှင့် စားသောက်စရာတို့ တွေ့ဆုံသောအခါ စားသောက်စရာ အရသာကိုသိသော အရသာသိစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုနည်းတူ အခြား ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနှင့် ထိတွေ့စရာတို့ တွေ့ဆုံသောအခါ ထိတွေ့စရာကို သိသော တွေ့သိစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လေသည်။

မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ နံသိစိတ်၊ အရသာသိစိတ်၊ တွေ့သိစိတ် ဟူသော အသိတရားငါးပါးသည် လူသား၏ ပစ္စုပ္ပန်အတွေ့အကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်သော ပစ္စုပ္ပန်အသိစိတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအသိတရားငါးပါးကို လူသားဦးနှောက်က မှတ်သားပြီးသောအခါ ထိုအသိတရားငါးပါးသည် တွေ့သိစရာ အာရုံများအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြ၏။

ဤသည်မှာ လူသားတို့၏ အသိတရားဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း အကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ လူသားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုများကို လူသားတို့သည် စာပေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ကြ၏။ အတိတ်လူသားတို့၏ မှတ်တမ်းတင်မှုကို ပစ္စုပ္ပန်လူသားတို့က လေ့လာဆည်းပူး နည်းနာယူ၍ အနာဂတ်အတွက် ဖန်တီးခြင်းဖြင့် လူ့ဘဝ သံသရာကြီးသည် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဟူသော ကာလသုံးပါးတွင် လည်ပတ်နေလေသည်။

ထိုအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ စာရေးဆရာကြီး ဦးဉာဏက -

“လူသည် လူ၏ ကျပ်ပြည့်အရည်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံရန် စာကိုဖတ်၊ စာကိုတတ်၊ စာကိုစား၊ စာကိုဝါး၊ စာကိုဖတ်၊ စာကိုမှတ်၊ စာကိုချစ်၊ စာကိုရစ်၊ စာကိုရှု၊ စာကိုဆာ၊ စာကိုသိမ်း၊ စာကိုထိန်း၊ စာကိုလိုက်၊ စာကိုကြိုက်၊ စာ၌ပျော်မွေ့တရွေ့ရွေ့ဖြင့်၊ စေ့စေ့တွေးကြံ၊ အသိဉာဏ်သည် ကေန်တိုးတက်ရလတ္တံ့” ဟု ဆိုပါ၏။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ရေသည် ခက်မာသော ကျောက်ဆောင်ကို သဲမှုန့်လေးများ ဖြစ်နိုင်သလို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မှီပွင့်သည် ခက်မာသော မြေကြီးကို ဖောက်ထွက်လာနိုင်သလို စာပေကို လေ့လာလိုက်စားသူ၊ စာပေဖြင့် မွေ့လျော်သူ၊ စာတတ်ပေတတ် စာပေပညာရှင်များသည်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကျိုးပြုနည်းကို သုံးလျက် လူသားတို့၏ ခက်မာသော နှလုံးသားများကို ပျော့ပျောင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်သင်္ခ
၀၉-၄၃၁၉၂၂/၇

ချစ်သူလက်စွဲ - ၃

ကိုတိုး(ရန်ကင်း)

သင်လမှအဆက်

ကြောင်

ကြောင်သည် လူတို့၏ ချစ်ခင်ယုယခြင်းကို ခံရသည့် သတ္တဝါ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများက ကြောင်ကို နှစ်ခြိုက် ချစ်ခင် တတ်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် “ကြောင်ရုပ်” အဆောင်လေးများ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း လှူဒါန်း အကျိုးပြုစေသည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိကြသည်။

ကြောင်ရုပ်လှလှလေးများကို တစ်ခြားသော ပစ္စည်းများနှင့် ချိတ်ဆွဲ၍ သော်လည်းကောင်း၊ စားဖိုဆောင်တွင် ဆွဲဆောင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အသုံးပြုတတ်ပေ၏။

အချို့သော အရပ်ဒေသများ၌ “ကြောင်” ရုပ်လေးများကို ကံကောင်းစေသည့် အဆောင်များအဖြစ် အိမ်များတွင် ထားရှိတတ်ကြသည်။

ရှေးခေတ် ရောမများကမူ... ကြောင်တို့၏ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်တတ်ကြသည့် စရိုက်ပေါ်တွင် မူတည်ကာ “ကြောင်ရုပ်” လေးများအား လွတ်လပ်မှု အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သုံးစွဲခဲ့ကြလေသည်။

အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် “ကြောင်” များအား အထွတ်အမြတ် အဖြစ် ထားရှိသော အစဉ်အလာတစ်ရပ် ရှိခဲ့လေသည်။ ကြောင်၏ မျက်လုံးများသည် ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်မှ

လမင်းကြီးနယ် မိုတ်ချည် ဖွင့်ချည် သဘာဝရှိသော
ကြောင့် ကြောင်သည် လမင်းကို ကိုယ်စားပြုသည်ဟု
ဆိုခဲ့ကြလေ၏။

ကြောင်အနက်ရောင်ကို တစ်ချို့က ကံကောင်း
သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသလို တစ်ချို့ကလည်း ကံဆိုးစေ
သည့် နိမိတ်ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြလေသည်။

ခရစ်ယာန်တို့ကမူ ဆေတန်နတ်ဆိုးသည်
ကြောင် အနက်အသွင်ကို ယူကာ လူ့ပြည်သို့
ထောက်လှမ်းမှုလာပြုသည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့ကြ
လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အနက်ရောင်ကြောင်နှင့် အနက်
ရောင် ကြောင်ရုပ်များအား ရှောင်ရှားခဲ့ကြလေသည်။

ကြောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂျပန်တို့၏ အယူအဆ
မှာ လာဘ်ကောင်းသည်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာ
ဈေးဆိုင်များတွင် ဇီးကွက် ရုပ်များဆောင်၍
လာဘ်ခေါ်သည်နည်းတူ ဂျပန်များက ဈေးဆိုင်တွင်
ကြောင်ရုပ်ထား၍ လာဘ်ခေါ်သည်ဆိုခြင်းလောက်
သာသိပါ၏။

ကြောင်၏ တစ်ခြားထူးခြားသည့် စွမ်းရည် တစ်ရပ်မှာ
ကြောင် သည် လွန်စွာ အသက်ပြင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။

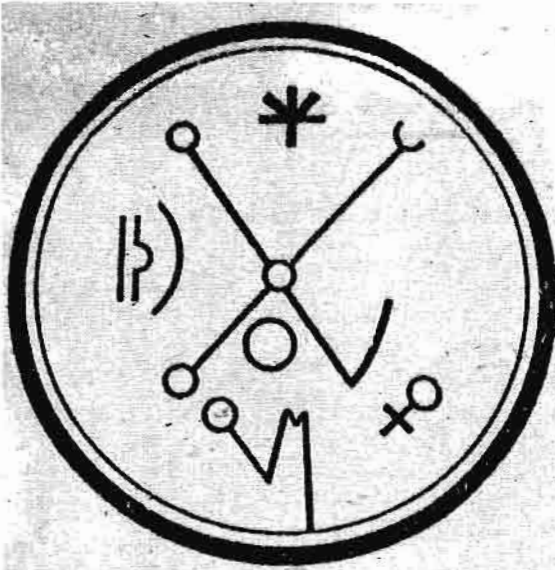
ကြောင်သည် တော်ရုံ သတ်၍မသေ။ သေပြီ
အထင်ဖြင့် ပစ်ထားခဲ့ပါလျှင် မသေဘဲ ပြန်လည်၍
ရှင်သန်လာတတ်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြောင်ကို “ကိုးသက်” ရှည်သည့်
သတ္တဝါဟု တင်စားပြောဆိုခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချက်များအပေါ်တွင် မူတည်ကာ
ဘဝဒဏ်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်း ကြွယ်ဝလာစေရန်
ခရီးသွားလာရာတွင် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရန်အတွက်
ရည်ရွယ်ကာ ကြောင်အရုပ်လေးများအား ဆောင်ထား
တတ်ကြလေ၏။

ချစ်သူခင်သူများအနေနှင့်မူ
မိမိတို့၏ ချစ်ခရီးလမ်း ဆားမသီရန်မခတ် ပြောင်ဖြူ
နေစေရန် လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စေရန်တို့အတွက်
စိတ်ရည်သန်ကာ အဆိုပါ ကြောင်ရုပ်လေးများအား
ဆောင်ထားတတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

The Talisman of Venus

ထို့ကြောင့် ထိုအင်းကွက်အား ချစ်သူတို့ ကိုယ်နှင့် မကွာ ဆောင်ထား သင့်ကြသည်ဟူ၍ ဆိုခဲ့ကြလေသည်။ ဆက်ပါဦးမည်

ကိုတိုး (ရန်ကင်း)

ချစ်သူတို့ဆောင်ရန်အတွက် အချစ်ကံကောင်း စေသည့် အင်းကွက်

ရှေးပဝေသဏီက အချစ်ရေးအဆင်ပြေရန် အလိုတူ အဆောင် အင်းကွက်ဟူ၍ ရှိခဲ့လေသည်။

ခေါမတို့က "အေပရိုဒိုက်" Aphrodite ဟု ခေါ်ဆိုကြကာ ရောမတို့က "ဗီးနပ်စ်" Venus ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့သော အချစ် နတ်ဘုရားမ၏ အင်းကွက်များသည် အချစ်ကို ဝင်နိုင်သည့် ဗီးနပ်စ် နတ်ဘုရားမ၏ တံဆိပ်တော်ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ခံယူထား ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုဗီးနပ်စ်အင်းကွက်အား ချစ်သူတို့ဆောင်ထားကြပါမူ အချစ်ရေးတွင် ကုသိုလ်ကံကောင်းမွန်ကာ ချစ်ခရီး သစ်ပြောင့်တန်း၍ ပန်းခင်းလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြ သည်ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

၈၂ ရာစု

မြေးလေး...ရွှေယွန်းဝတီကျော်ရေး...

မြေးလေးဟာ ဩဂုတ်လဘွားလေးမို့ ဩဂုတ်လရဲ့ မွေးနေ့သမားတွေရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတတ်တာလေးတွေ ဘိုးဘိုးပြောပြပြီးနောက်...

မြေးလေးရေး...

မြေးလေးဟာ ... လူ့ဘဝကြီးထဲကို လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ ရောက်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး မြေးလေးရဲ့...

မြေးလေးကို ကိုယ်ဝန်မဆောင်ခင် ကတည်းက မြေးလေး ဘိုးဘိုး ဘွားဘွား ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ဘဝထဲရောက်လာဖို့ ကို ဆုတောင်းရတာလေးလည်း အလီလီပါပဲ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေဆိုရင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာသားပိုက်ရုပ်ထုကြီးမှာ ဆုတောင်းရတာ အမောပါပဲ။ မြေးလေး မေမေ ကိုယ်ထဲ ရောက်တော့လဲ မေမေ ဟာ တတ်သမျှ၊ ပရိတ်တွေ၊ ဂါထာတွေ ရွတ် ရတယ် မြေးလေးရဲ့။

မြေးလေး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွား ဖေဖေ မေမေ တွေနဲ့ တွေ့ဖို့ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီမှာ စတာပဲလို့ ပြောရမှာပါ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေက မြေးလေး မွေးဖွားဖို့ ဘယ်လို ဆရာဝန်နဲ့အပ်ရမလဲ ဘယ်ဆေးရုံမှာ မွေးရမလဲက တာပါပဲ။ သူတို့က ခေတ်မီ နည်းပညာတွေ တတ်တော့ အင်တာနက်ဆိုတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး ကွန်ယက်တွေမှာ ချော့ဖွေတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ မြေးလေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်မကြီးကို တွေ့ရတော့တာပေါ့။

ဒီဆရာဝန်မကြီးက ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မျိုးဦးတဲ့ မီးယပ်နဲ့ သားဖွား အထူးကုပေါ့။ ဒီဆရာမကြီးရဲ့ ကောင်းသတင်း တွေကို စုဆောင်းပြီး ဒီဆရာဝန်မကြီးနဲ့ အပ်ရဖို့က ချော့ဖွေတော့ သုခကမ္ဘာဆေးရုံကြီးနဲ့ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံကြီး ဆိုတာ သွားတွေတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီဆရာမကြီးကို ဆက်ဆံရတာက မလွယ်ကူဘူး။ တိကျတယ်၊ လူ့အသစ်လက်မခံဘူး။

လက်ခံထားတဲ့သူတွေကိုပဲ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ရတယ် ဆိုတော့ မြေးလေးဖေဖေနဲ့ မေမေက ဒေါင်းစားရပြန်တာ ပေါ့ ဒီတော့လည်း ဒီနေရာမှာ ဘိုးဘိုးကြီးက ဝင်ပါရပြန်တာ ပေါ့ကွယ်။ အဖေတဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးဦးက သုခကမ္ဘာနဲ့ ပန်းလှိုင် မှာထိုင်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်မှာပြုရမလဲဆိုတော့ သားတို့အိမ်နဲ့ သုခကမ္ဘာက နီးတော့ သုခကမ္ဘာမှာ ပြဆိုတော့ သူတို့ သွားမေးတယ်။ လူ့သစ်လက်မခံတော့ဘူးတဲ့ အဖေ လုပ်ပါဦးဆိုတော့ ဘိုးဘိုးကြီးလဲ သုခကမ္ဘာဆေးရုံ သွားရ တာပေါ့။

သုခကမ္ဘာဆေးရုံကြီးဆိုတာ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ဘွားဘွား ကြီးတို့ မစိမ်းတဲ့ ဆေးရုံကြီးပေါ့ မြေးလေးရယ်၊ အခု မြေးလေးတို့ခေတ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အပေါင်း အသင်းရှိမှ အဆင်ပြေတာကွယ်။

ဒီတော့ ဆေးရုံပိုင်ရှင် အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ဗိုလ်မှူး သန်းဇင် ဆီကို သွားရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကပြည်ပ ခရီးထွက်နေတော့၊ သူ့ဆေးရုံက မန်နေဂျာနဲ့ ဝင်တွေ့ရ တာပေါ့။ ဒီဆေးရုံက ဘိုးဘိုးတို့နဲ့က လုံခြုံရေး က အစ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အထိ သိကျွမ်းနေတော့ အဆင်ပြေ တာပေါ့ မြေးလေးရယ်။

ဒါနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ညွှန်ကြားကောင်တာ ကို ဖုန်းဆက်ပြီး တုံ့ကင်နံပါတ်(၅) ရတယ်မြေးရဲ့။

အဲဒီကစပြီး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးနဲ့ စတွေ့ရတော့တာပါပဲ။ ဆရာဝန်မကြီးက အပြောမချိုပေ မယ့် အလုပ်ကတော့ တိကျသေချာတယ် မြေးလေးရေး တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ဆိုတာ ဒီ ဆရာဝန်မကြီး ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ အဆင့်ဆင့် ကုသမှုတွေကြောင့် မြေးလေးဟာ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ လူ့လောကကြီးထဲကို ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ ရောက်ခဲ့တော့တာပေါ့။

ဆရာဝန်မကြီး အစီအစဉ်နဲ့ပဲ သုခကမ္ဘာမှာ မြေးလေး ကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ မြေးလေး မေမေ ဆေးရုံ တက်၊ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ခံရသေးတယ်။

ဆရာမကြီးက တစ်နေ့ကို (၂)ကြိမ်လောက် လာလာကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုကြည့်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ လိုအပ်တာတွေ ညွှန်ကြားတယ်။ ကုသမှုတွေပေးတယ်။ ထူးခြားတာက ညစဉ်(၇)နာရီမှာ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တွေက သူ့ဆီသတင်းပို့ရတယ်။ တော်တော်ကို စေ့စပ်သေချာတဲ့ ဆရာဝန်မကြီးနဲ့တွေ့ရတာ မြေးလေးရဲ့ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေပဲ မြေးလေး။

သူခက်မှာက အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီး ဗိုလ်မှူးသန့်စင်နဲ့ကလည်း ခဏခဏ တွေ့ရတော့တာပေါ့။ သူကလည်း သူ့ဝန်ထမ်းတွေကို ဂရုစိုက်ဖို့မှာထားတော့ ဆေးရုံမှာလည်း လိုလေသေးမရှိပါဘူး။ မြေးလေးရယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြေးလေးရေ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ(၁၆)ရက်နေ့ ညနေ(၃)နာရီ(၂၅) မိနစ်မှာ မြေးလေးကို မွေးဖွားခဲ့တာပေါ့။ ဩဂုတ်လမှာ မွေးတဲ့လူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဘိုးဘိုးပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ အခု မြေးလေးမွေးတဲ့နေ့က (၇)ဂဏန်းဆိုတော့ မြေးလေးမွေးတဲ့နေ့ဟာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရရင် Lucky Seven ပါပဲ။ ခုနှစ်ဂဏန်းဆိုတာ (၃)ဂဏန်းနဲ့ (၄) ဂဏန်းပေါင်းစပ်ထားတာမို့ (၃)ဂဏန်းကို လူ ဂဏန်း(၄) ဂဏန်းကို နတ်ဂဏန်းလို့ ရှေး အတိတ်ပဝေဿဏီက ဩဃာတစ်ခေါ်တဲ့ ပညာရှင်တွေက မှတ်ယူကြတယ်။ ဒါကြောင့် (၇)ဂဏန်းဟာ လူ၊ နတ်ချစ်ခင်တဲ့ ဂဏန်းပေါ့ မြေးလေးရယ်။

ဒီ(၇)ဂဏန်းကို လာဘ်လာဘရတဲ့ ဂဏန်းလို့ ပြောကြတယ်။ နောက်ပြီး (၇)ရက်မှာ မွေးတဲ့ လူတွေဟာ ထူးခြားထင်ရှား တာတွေလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးတွေ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီးတွေ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဟာ (၇)ဂဏန်းသမားတွေများတယ်။ ထိပ်တန်း အောင်မြင်မှုတွေလည်းရကြတယ်။ ဘာသာရေးကို လေးစားတယ်။

ဂန္တီရပညာတွေကိုလည်း လိုက်စားတတ် ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ခင်သန်းနုလည်း (၇)ဂဏန်းပဲ။ စာရေးဆရာမ ဒေါ်ခင်နှင်းယု ကလည်း (၇)ဂဏန်းပဲ။ အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား စာဆိုပညာရှင် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ဟာလည်း (၇)ရက်နေ့မွေးတာပဲ။ ဘိုးဘိုးကြီး တို့ ဆရာကြီး မင်းသိင်္ခကလည်း (၇) ဂဏန်းသမားပဲ ပိုပြီးတိုက်ဆိုင်တာကတော့ မြေးလေးရယ် မြေးလေးရဲ့ ဘွားဘွား ဆရာမကြီး ဒေါက်တာ စောယုနွယ်ဟာလည်း မြေးလေးနဲ့ တစ်ရက်တည်းမွေးတဲ့ (၁၆)ရက်နေ့ မွေးတဲ့ (၇) ဂဏန်းသမားပေါ့။

(၇)ဂဏန်းသမားတွေဟာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာကိုပဲစဉ်းစားစဉ်းစား သဘာဝ ထဲကအတိုင်းလုပ် ကတ်ကြတယ်။ စေတနာ သဒ္ဓါ တရားတွေ ပိုတတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာနဲ့နဲ့ မျှတာက များများ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဘက်က တစ်ဆုပ်ကျဲရင် ညာဘက်က တစ်လှည်းဝင်တတ်တာ (၇) ဂဏန်းသမားတွေပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ မကျေနပ်ရင်ဆန္ဒပြတတ်၊ စိတ်ကောက်တတ်တယ်။ အခုပဲကြည့်လေ မြေးလေးဟာ အလိုမကျရင် တော်တော် အော်တတ်တယ်လို့ ဆိုပဲ။ ဒါဟာ (၇) ဂဏန်းသမားပါပဲ။

အဲဒီတော့ မြေးလေးရေ...
မြေးလေး လျှောက်လှမ်းရမယ့် ဘဝလမ်းမှာ မြေးလေးအတွက် မတောင့်မတ မကြောင့်မကျဘဲနဲ့ လျှောက်မှာပါလေ။

ဘိုးဘိုးကြီး

မောင်မောင်

ဆရာကြီးမင်းသိမ်က
ဦးမောင်မောင်မြင့်အေးကို
ပေးသော ပညာပြေမွှေး

ငွေတွေဝင်စေချင်လျှင်

ဟော . . . ဟိုမှာ ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးတို့
ဆရာမစောယုနွယ်တို့ လာပြီ . . . ကလေးတွေ ထမင်းချိုင့်ကြီးသွားယူဦး၊ အဘစားဖို့ ယူလာတာ၊
တစ်ယောက်က ခုံလေးချပေး၊ သူတို့ထိုင်ရအောင်။

“ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး ဝက်သားမှပါရဲ့လား”
ဟု တဆက်တည်း မေးလိုက်၏။
ဆရာကြီးက ညှဉ်ဆောင်တွင်းမှပရိသတ်ကို ယတြာ
ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက သောကြာနေ့ဆိုလျှင်
ထမင်းချိုင့်ကြီးနှင့်သွားလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြီး
ကို ကန်တော့လိုက်ပြီး...

“အသီးမှာ သရက်၊ အသား မှာ ဝက်၊ အရွက်မှာ
လက်ဖက် လို့ခေါ်တော့ ဒီသုံးမျိုးလုံးပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက...

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး ရေ ထိုင်ကြဦး”

ဟု ပြောပြီး ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို တဖွာဖွာလိုက်ပြီး
ပရိသတ်ဖက်လှည့်ကာ...

“အဆောင်တွေ ဘာတွေဆိုရင် ပရိသတ်တွေက
သဘောကျကြတယ်။ စစ်ကိုင်းက စောင်းချမ်းသား ဇော်ဂျီ
ဆေးကြိတ်တဲ့ပုံ ထုပြီး ဆောင်ရတယ်။ ဒီ အဆောင်ကို
ဘယ် ဗေဒင်ဆရာမှ အလွယ်တကူ ပေးလို့မရဘူး။
ကျွန်တော် လည်း မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီလောက် လူအများကြီး
ဘယ်လိုလုပ် ရပ်တုတွေ ထုနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း
ပေးချင်တော့ မြစ်ဆိပ်က ကျောက်ခဲသန့်သန့်လေးတွေ
ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရေဆေးရတယ်။ ပြီးတော့မှ
ညစဉ်(၂၀၀)နာရီမှာ ထပြီး မေတ္တာပို့ရတယ်။ ဒါလေးတွေ
ဆောင်ချင်ရင်တော့ ပေးမယ်ယူကြမလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ပရိသတ်ကြီးက
“ယူပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက...

“ကဲ ကဲ ကလေးတွေ ပေးလိုက်ပါ။ တစ်ချို့က ကိုယ့်
အတွက် နောက်ပြီး အိမ်က ကလေးတွေ အတွက်၊
ယောက်ျားအတွက်၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တောင်းလိမ့်မယ်၊
ဟောဟိုမှာ တောင်းနေပြီ။ အဲဒီ လူတွေလဲ ပေးလိုက်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သန္ဓေကလေးများက အပြေးအလွှား
ပေးကြ၏။ ပရိသတ်ကလည်း အလှအယက် ယူကြ၏။
ထိုကဲ့သို့ အဆောင်လေးများပေးပြီးနောက်

“ကဲ ခင်ဗျားတို့လည်း မောပြီ ကျွန်တော်ဆီကို နေရာ
အသီးသီးက လာကြတော့ ဆာမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့
ကျွန်တော့် တပည့်တွေရဲ့ လှူတာလေးတွေနဲ့ စားရတော့
ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက်ပေါ့။ ထမင်း
အဝကြီး မဟုတ်လဲ အဆာပြေပေါ့ဗျာ။ ထမင်းပူပူလေး
ပေါ်မှာ သီးစုံကုလားဟင်းနဲ့ ငပီချက်လေးနဲ့ ပြီးရင် ရေခဲ
ရေလေးနဲ့၊ နောက်ပြီး၊ မနောမယ လက်ဖက်ရည်ပေါ့ဗျာ၊
စားကြမယ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ စားပါမယ်ဟု ပရိသတ်က အော်ကြ
၏။

“ဆရာကြီးက ကဲ ထမင်းစားမယ်တဲ့ ဖိုကြီး ကို
ခေါ်တော့ဟု ပြောလိုက်လျှင် သန္ဓေလေးများက ဖိုကြီး
ဘက်သို့ အပြေး အလွှားသွားကြ၏။ ကက်ဆက်မှလည်း
မြန်မာပြည် သိန်းတန်၏ လှေလှော်သံ သီချင်းဖွင့်
ပေးလိုက်ရာ သန္ဓေများက လောင်းလှေကြီးကို ထမ်း
လာကြ၏။ ညှဉ်ဆောင် တည့်တည့်တွင်ချပြီး လှေပေါ်တွင်
အသင့်အနေ အထားရှိနေပြီး ဆရာကြီးက...

“ကဲ မင်းတို့ ချက်ထားတာပြပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထမင်းတောင်း နားက ထမင်းပါ
ခင်ဗျ”

ဟု ထမင်းတောင်ကြီး ဖွင့်ပြလိုက်၏။

ကုလားဟင်းဟု အော်ပြီး အိုးကြီးက တစ်ယောက်
ဖွင့်ပြ၏။

ငပီကြော်ဟု တစ်ယောက်က ပြော၏။

ရေခဲရေဟု တစ်ယောက်က အော်၏။

လက်ဖက်ရည်ဟု တစ်ယောက်က အော်၏။

ဆရာကြီးက

“ကောင်းပြီ ခူးခဲတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ

ဆရာကြီးအတွက် တစ်ပန်ကန်၊ ကျွန်တော် တို့ အတွက် တစ်ပန်းကန် ခူးလာ၏။ ဆရာကြီးက တစ်ခွန်း ခပ်စားပြုပြီး

“ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ စားပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ စားတယ်။ ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း စားတယ်ဟု ပြောလိုက်၏။

သန္ဓေများက လက်ဆင့်ကမ်း ထမင်းပန်းကန်များ ပေးကြ၏။ ထမင်းပန်းကန် စေ့သွားသော အချို့က စားပြီး ပန်းကန်များကို သိမ်း၏။ အချို့က ရေခဲရေကိုပေး၏။ အချို့က ရေခဲရေခွက်များ သိမ်း၏။ အချို့က လက်ဖက် ရည်ခွက်များပေး၏။ အချို့က လက်ဖက်ရည်ခွက်များ သိမ်း ကြ၏။ အားလုံးစုံသောအခါ တံမြက်စည်း လှည်းသူက လှည်း ထိုနေရာ အားလုံးကို ထုံးမှုန့် ဖြူသူက ဖြူးကြ၏။

ထိုကဲ့သို့ ထမင်းကျွေးခြင်း၊ ရေခဲရေတိုက်ခြင်း လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်း၊ ပန်းကန်သိမ်းခြင်းတို့သည် လူ (၅၀) (၁၀၀)ကို နာရီဝက်အတွင်း အပြီးဆောင်ရွက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးက

“ကဲ ... အားလုံးပဲ စားသောက်ပြီးကြပြီ ကျွန်တော် လည်း ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးတို့ရဲ့ ထမင်းကိုစားရဦးမယ် ညနေကြမှပြန်တွေ့ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီး၏ ဝိုးခဲကြီးကို အောင်သန်း က တွန်း၏ ပရိသတ်ထံမှ ဖြတ်ပြန်ရာ ဆရာကြီးကို ထန်တော့ကြ၏။ အလှူငွေများကို ထည့်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း . . . ဆရာကြီး နောက်မှ လိုက်ပြီး ဆရာကြီးအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့၏။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဆရာကြီးက

“ကဲ... ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးရေ မင်းရဲ့ အသားမှာ ထက် အသီးမှာ သရက်၊ အရွက်မှာ လက်ဖက်အကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က

“ဒါက မြန်မာတွေရဲ့ စာချိုးပါ။ ဘယ်ကစာချိုး၊ ဘယ်သူရေးတယ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ လူမျိုးတွေရဲ့ မိရိုးဖလာ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား ဆိုသလို မှတ်သားမိတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အင်းစိန် ဈေးထဲက ဝက်သားသည်ဆီက ဝက်သား မိုးခိုသားပေါ့။ ပေါင်သားအတွင်းသားကိုပဲ ဆရာကြီးအတွက် ချက်ရ တော့တာပေါ့။ ဝက်သားကို မြန်မာတွေက ဗမာချက်ရယ်၊ တရုတ်ချက်ရယ် ဒီနှစ်မျိုးကို ခံတွင်း အတွေ့ဆုံးပါပဲ။ အခြား နိုင်ငံသားချက်နည်းတွေက ဟော်တယ်တွေမှာပဲ။ ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်းနဲ့ မဝကြဘူး၊ ဗမာချက်ကတော့ ဆရာကြီးရေဝက်သားတုန်းကြီး လက်သီးဆုပ် သဏ္ဍာန်တို့ ဝက်သားကို သွားဖုန်းမြုပ်အောင် ကိုက်တယ်တို့ စာတွေထဲ ဖတ်ဖူးတာပဲ။ ဝက်သားအတုံး ကြီးကြီးကို ချင်းရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူရယ်၊ သကြားရယ်၊ ပဲငံပြာရည် အချိုရည်ကို နယ်ဖက်ပြီး နပ်ထားရတယ်။ ဇယ်အီးထဲ ပဲခေါ်နဲ့ ကြက်သွန် နီလေး တစ်လုံးလောက် ဆီသတ်ပြီး အဲဒီ ဝက်သားတုံး တွေထည့်ပြီး ရေနည်းနည်းနပ်ထားရတာပဲ။ ဖျစ်ဖျစ်ဖျစ်ဖျစ် မည်တော့ အနီရောင်သန်းလာတော့ ကြက်သွန်ဥ (၂)လုံး (၃)လုံးရယ်၊ ငရုပ်ပွဲကြီး (၂)တောင့်လောက်နဲ့ ရေနဲ့ ပြန်နပ် ရတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီး ရေးတဲ့ ပုဂံသား မောင်ဘမော်ထဲက အပျိုကြီးက ဘမော်ကို သင်ကြား ပေးတဲ့အတိုင်းပေါ့”

ဟုပြောပြီး ရေနွေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရာ ဆရာကြီးက . . .

“အေးကွ မင်းပြောသလို အချို့ကလည်း ပုဂံသား မောင်ဘမော်ထဲက ဝက်သားချက်နည်း လာ လာတောင်း နေတာ အခု မင်းပြောတော့ အတော်ပဲပေါ့ကွာ”

ဟု စီးကရက်သောက်ပြီး နားထောင်နေရာ ကျွန်တော်က . . .

“အဲဒီလို ကြက်သွန်လဲနဲ့၊ ဝက်သားလည်းနူးပြီဆိုရင် ပဲငံပြာရည် အနောက်ကိုအပေါ်က ထပ်ဆမ်းလိုက်ရင် အရမ်းစားကောင်းပြီပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက မင်း ပြောတာနဲ့ ဆာလာပြီ အဖျိုကြီး ထမင်းပြင်တော့ ဟု ပြောလိုက်ရာ အဖျိုကြီးခေါ် ဆရာမအိခိုင်ပွင့် က ထမင်းပွဲကြီးကို ပန်းကန်ကြီး ပန်းကန်ငယ်တို့တွင် ထည့်ပြီး လင်ပန်းကြီးနှင့် ယူလာ၏။

ကျွန်တော်က . . .

“ဟင်းရည်ကတော့ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းပဲ ပါတယ်။ ခရမ်းသီးအကြီးကို မီးခွေးမီးနဲ့ဖုတ်ပြီး သုပ်ထား တယ်။ ဒါက လက်ဖက် အသားဆီစိမ်၊ ဒါက ရင်ကွဲ သရက်သီး၊ ဒါက ဒြည်းဝက်ကြော်၊ ဒါက ငံပြာရည်ချက်” ဟု ပြောပြလိုက်၏။

ဆရာကြီးက ၎င်းစားနေကျ ငွေလင်ပန်းကြီးထဲသို့ ထမင်းကို ကိုယ်တိုင်ခပ်ထည့်၏။ ဝက်သားတုံးကြီးကို ထည့်၏ လက်ဖက်ဆီစိမ် တစ်ဇွန်းထည့်၏။ ၎င်း၏ လက်ဖြင့် အားရပါးရနယ်၏။ ဝက်သားတုံးကြီးကို လက်နှင့် ဖဲ့၏။ တစ်ကိုက်ကိုက်၏။ လက်ဖက်နှင့် ဝက်သား အဆီ များ နယ်စား၏။ ချဉ်ရည်ဟင်းကို ရှူးကနဲသောက်၏။ ဒြည်းဝက်ကြော်ကို ၎င်း၏ ရှေ့သွားဖြင့်ကိုက်၏။ ပြီးနောက် သရက်သီးတစ်စိပ်ကို ထမင်းနှင့် နယ်စားလိုက်၏။ ပြီးသော် ရေခဲရေခွက်ကြီးကို တဝှတ်ဝှတ် သောက်လိုက်ပြီး . . .

“အား . . . နောက်ဆုံးတော့ ရေခဲရေက အကောင်းဆုံး ပါပဲကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ပြီးနောက် ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို မျက်စိလေးမေးပြီး ဖွားပြီးနောက် . . .

“ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး ရေ မင်းရဲ့ အသီးမှာ သရက်၊ အသားမှာ ဝက်၊ အရွက်မှာ လက်ဖက် အစီအစဉ်ကတော့ ကောင်းပါရဲ့ နည်းနည်းတော့ အိပ်ချင်လာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က

“ကျွန်တော်လည်း ပြန်မှာပါပဲ၊ ဆရာကြီးသမီးက ကျန်ခဲ့မှာ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရယ် ကျွန်တော့် စာဖတ် ပရိသတ်တွေ အတွက်တော့ တစ်ခုခုလေးပေးဦးမှပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက

“ဘာများတုန်းကွာ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်က

“ငွေလေ ငွေ လောကမှာ ငွေဟာလေ” ဆိုတော့ ငွေရဖို့ အစီအရင်လိုတယ်။ လစ်ပိုပုလင်းတို့၊ နှင်းဆီနဲ့ အရက်ပုလင်းတို့က လုပ်နေကြဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အသစ်ကလေးတော့ ပေးပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက မျက်စိ တစ်ချက် မှိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီနည်းကတော့ ငါပေဒင်ဆရာ စဖြစ်စဉ်က သုံးခဲ့ တာပဲ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ဖို့တော့လိုတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘာနည်း လဲ၊ ဘယ်ဘိုးတော်ပေးတာလဲ မမေးနဲ့ ငါပေးရင် ငါ့နည်းပဲ မင်းသိခံနည်းပဲ၊ အဲဒါ လေးလုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့-

ငါးသေတ္တာပူး အပိုင်းလေးပေါ်မှာ ပယောင်းတိုင်ထွန်း ပူဇော် ဆုတောင်းနည်းပဲ၊ ပယောင်းတိုင်ထွန်းတဲ့ ခွက်ကလေး အစား ငါးသေတ္တာပူးလေး ပေါ်ဖိုးထွန်း ပေါ့ကွာ၊ အဘယ်အချိန်လဲ ဘယ်နှစ်ရက်လဲတွေ မမေးနဲ့ကွာ၊ မင်းလဲ သွားတော့ ငါလဲ အိပ်တော့မယ်၊ စောယုနွယ် ထု-ဟာ”

ဟု ပြောပြီး အနီးရှိသင်ဖြူးပေါ် လှဲချလိုက်လေတော့ သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

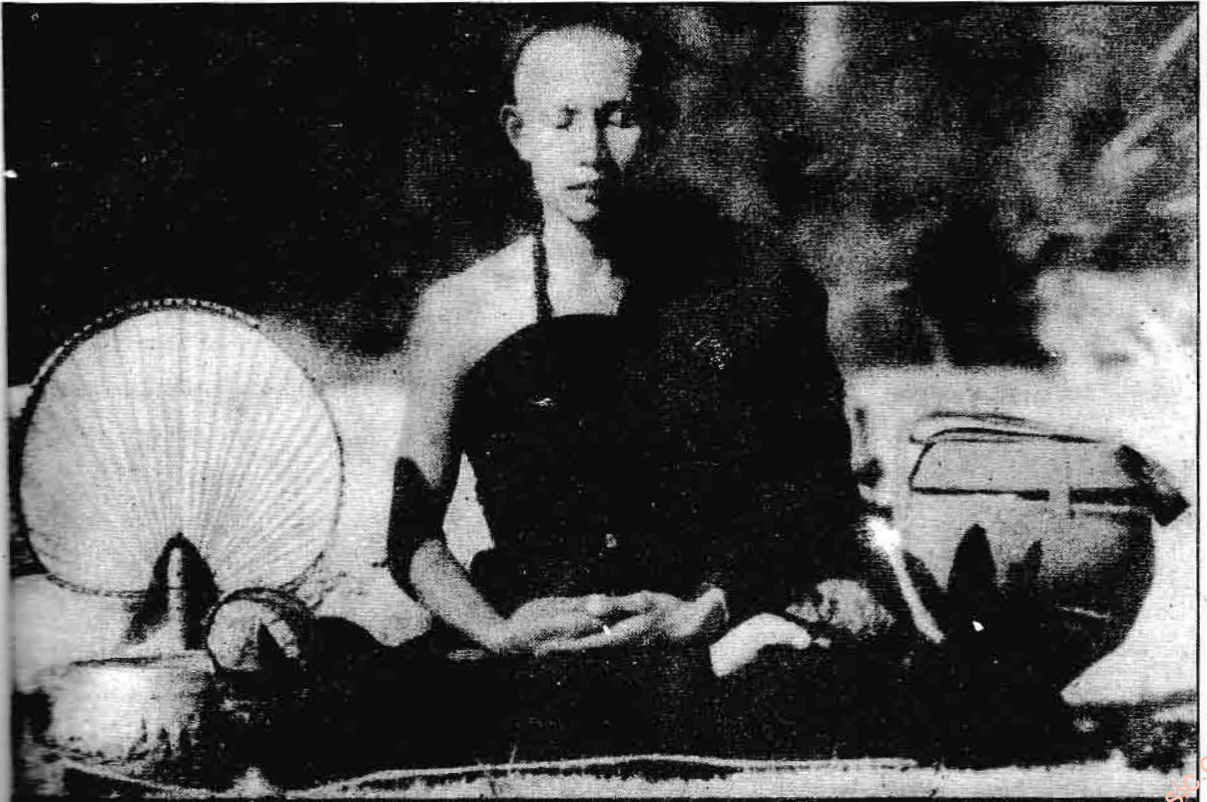
မောင်မောင်မြင့်အေး

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်၏ အကျင့်မြတ်နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်း

ကျော်ဇောဟိန်း(နို့သာ)

မိုင်းဖုန်းဆိုသော ရွာကလေးသည် ရှမ်းပြည်နယ်
တောင်ပိုင်း၊ တာချီလိတ်မြို့နယ်ထဲတွင် တည်ရှိသော ရှမ်း
တိုင်းရင်းသားတို့ နေထိုင်ကြသော ရွာငယ်ကလေးပင် ဖြစ်
သည်။ တာချီလိတ်မြို့မှ ၂၇ မိုင်ခန့် ကွာဝေးသော မိုင်းဖုန်း

ဆရာတော်၏ကျောင်းတော်ကို ကားဖြင့်သွား၍ ရနိုင်လေသည်။
မိုင်းဖုန်းရွာကလေးရှိ ရွာသူရွာသားများ၏ ပစ္စယာနက္ခဟကို
ခံယူတော်မူပြီး တောရဆောက်တည် ကမ္မဋ္ဌာန်းသာဝနာ
စီးဖြန်းနေသော ဆရာတော်ဖြစ်သဖြင့် အများက မိုင်းဖုန်းဆရာ

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်

တော်ဟူ၍ ဘွဲ့အမည်တပ်ခေါ်ဆိုနေကြသည်။ ဒေသခံတိုင်းရင်း
သားများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ၊ ထိုင်းနိုင်ငံမှ ဒကာ၊
ဒကာမများ၊ ဘုတန်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အထူးကြည်ညိုမှုကို
ခံယူရရှိလျက်ရှိသော ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်ရင်းမှာ ဘဒ္ဒန္တ
ဉာဏသံဝရ ဖြစ်ပေသည်။

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်သည် ငယ်ဖြူကိုယ်တော်ဖြစ်ပြီး
ရှင်သာမဏေဘဝကပင် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ဗုဒ္ဓနဿတိ
ဘာဝနာကို အမြဲပွားများအားထုတ်ခဲ့သည်။ ရှစ်နှစ်သားအရွယ်
ကပင် တောထဲ၊ တောင်ထဲသွား၍ ဝိပဿနာတရား အား
ထုတ်နေခဲ့သည်။ ခန္တီပါရမီ ကြီးမားသူဖြစ်ပြီး မည်သူနှင့်မျှ
ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုမျိုးမရှိခဲ့။ အေးဆေးစွာနေတတ်ပြီး အသက်
၁၂ နှစ်အရွယ်မှစ၍ စပ်မောင်းလုံတရားခွေကို နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် နာယူခဲ့သည်။ ငယ်စဉ် ရှင်သာမဏေဘဝကပင် တော
ထဲ တောင်ထဲသို့ သွားရောက်ပြီး တရားကျင့်ကြံခဲ့ခြင်းကြောင့်
စရဏအားကောင်းလှသော ဘုန်းကံကြီးမားလှသော ဆရာ
တော် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

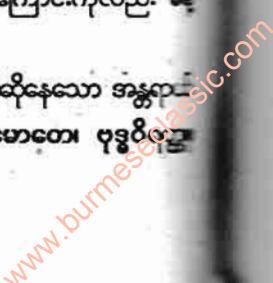
မိုင်းဖုန်းဆရာတော် တရားဟောသောအခါ တရားနာ
ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ရှမ်း၊ မြန်မာ၊ ထိုင်း၊
လာအို စသော ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးနှင့် ဟောကြားလေ့
ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်
ခွင်၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ တောင်ကြီးတို့တွင် ရှမ်းဘာသာ
စကားဖြင့် တရားဟောကြားတတ်လေသည်။ ဆရာတော်၏
ထူးခြားချက်များမှာ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
ထိုသူ၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိရှိခြင်း၊ ဆရာတော်အား
ဖူးမြော်ရသူတိုင်း ဖူး၍မဝသော ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊
ဘာသာစကားများကို မည်သူမျှ သင်ပေးခြင်းမရှိဘဲ အလိုလို
တတ်ပြောနေခြင်း၊ သက်သတ်လွတ် ဘုဉ်းပေးသော ဆရာ
တော်ဖြစ်ခြင်း၊ ငယ်စဉ်မှစ၍ ယခုတိုင် ဝါတွင်းသုံးလတွင်
မည်သူနှင့်မျှ အတွေ့မခံဘဲ မိုင်းပူးအွန်နမ်ဂုန်းဂူထဲတွင် သစ်
သီးများကိုသာ ဘုဉ်းပေး၍ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်း၊
ဆရာတော်ရောက်ရှိရာ နေရာတိုင်းတွင် လူအများ အလိုလို
အဖူးအမြော် ရောက်ရှိလာခြင်း၊ ထေရ်ကြီးဝါကြီးဆရာတော်
ကြီးများနှင့် ဆုံတွေ့ရသောအခါ တွေ့မြင်ရသူများ ကြက်သီး

ထဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြားပြားဝပ်ဝပ် ရိုရိုသေသေ
ရိုခိုးကန်တော့ခြင်း၊ တရားဟောကြားသောအခါတွင်လည်း
ဆရာတော်ဘုရား၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် အတွေ့အကြုံများကို
ထည့်၍ ဟောကြားလေ့ရှိလေသည်။ စာရေးသူမသိသေးသော
ဆရာတော်၏ ထူးခြားချက်များလည်း အများအပြားပင် ရှိပေ
လိမ့်ဦးမည်။

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်းတည်နေရာသည်
မြန်မာနိုင်ငံ တြိဂံနယ်မြေဟု အများခေါ်ဆိုနိုင်ကြသော
လာအို၊ ထိုင်း၊ မြန်မာ သုံးနိုင်ငံ၏နယ်စပ် မြန်မာပိုင်နယ်မြေ
ထဲတွင် ရှိနေသဖြင့် တရားဟောကြားရာတွင် ဒေသခံဘာသာ
စကားဖြင့် ဟောကြားရသည်များရှိသလို ထိုင်းနှင့် လာအို
နိုင်ငံတို့မှ လာရောက်တရားနာယူကြသူများအတွက်လည်း
ထိုင်းဘာသာ၊ လာအိုဘာသာစကားတို့ဖြင့် ဟောကြားပေးရ
လေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား အဓိကထား၍ ဟောကြားလေ့
ရှိသော တရားသည်ကား သစ္စာလေးပါးနှင့် ဆက်နွယ်နေ
သော ဝိပဿနာတရားများကို အထူးအလေးပေး ဟောကြား
လေ့ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓိနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ခန္ဓာ
ဉာဏ်ရောက်တရားတော်များကို ဟောကြားပြီးတိုင်း ဆရာ
တော်ဘုရားကိုယ်တိုင်ပင် ရေခရားငွေခွက်ကို အသုံးပြုပြီး
အမြဲပင် ရေစက်ချအမျှအတမ်း ပေးဝေလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်ကြီးသည် ရှမ်းပြည်နယ်
မြောက်ပိုင်း၊ လားရှိုးမြို့ (၅)ရပ်ကွက်ရှိသော ခေးတိုင်းကျောင်း
ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ ပင့်ဖိတ်မှုကြောင့် ခေးတိုင်းကျောင်းသို့
ကြွရောက်ပြီး ရှမ်းဘာသာဖြင့် တရားဟောကြားခဲ့လေသည်။
ထိုတရားပွဲတွင် ခေးတိုင်းကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝါယာ
(ဓမ္မစရိယ)၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်အရ လက်တွေ့
အန္တရာယ်ကင်း ကိုယ်ပျောက်ဂါထာနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့
အကြုံတစ်ခုကို တရားကိုယ်ထဲတွင် ထည့်သွင်းဟောကြား
လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ထိုအန္တရာယ်ကင်း ကိုယ်
ပျောက်ဂါထာကို အမြဲရွတ်ဖတ်လေ့ရှိကြောင်းကိုလည်း မိန့်
ဆိုခဲ့လေသည်။

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ကြီးအမြဲရွတ်ဆိုနေသော အန္တရာယ်
ကင်းကို ကိုယ်ပျောက်ဂါထာမှာ (နမောတော၊ ဗုဒ္ဓဝိရဉ္ဇာ

ဝိပူဇော်သိ၊ သဗ္ဗမိသဗ္ဗာဓ ပဋိပန္နောသ္မိ၊ တဿမေ သရဏံဘဝ)ဟူသော နမောတေဂါထာတော်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဂါထာတော်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ဝီရ-ကြီး မြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓ-မြတ်စွာဘုရား၊ တေ-အရှင်မြတ်အား၊ နမော-ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု-ဖြစ်ပါစေ သတည်း။ တွဲ-ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ သဗ္ဗမိ-ခပ်သိမ်းသော ဥပဓိတရားတို့၊ ဝိပူဇော်-ကင်းလွတ်သည်။ အသ္မိ-ဖြစ်တော် မူ၏။ အဟံ-ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား။ သဗ္ဗာဓပဋိပန္နော- အကျဉ်းအကျပ်သို့ ရောက်၍နေသည်။ အသ္မိ-ဖြစ်ပါ၏။ တွဲ- အရှင်သည်။ တဿမေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ သရဏံ-ကိုး ကွယ်ရာသည်။ ဘဝ-ဖြစ်တော်မူပါလော့ဟူ၍ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရလေသည်။ ထိုဂါထာကြောင့် အန္တရာယ်ကင်း ကိုယ်ပျောက် ခဲ့ခြင်းအကြောင်းကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးက တရားဟော ကြားရာတွင် ဤသို့ ထည့်သွင်းဟောကြားခဲ့လေသည်။

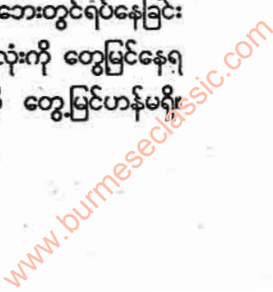
ဆရာတော်ကြီး မြန်မာနိုင်ငံအနောက်ဘက် ကလေး တပုဒ်တစ်ဆင့် အိန္ဒိယ၊ နီပေါနိုင်ငံများထဲသို့ ခြေလျင်ခရီး ဖြင့် ဘုရားဖူးကြွရင်း သာသနာပြုခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံနယ် ဝယ် အိန္ဒိယနယ်မြေထဲမှ ရွာတစ်ရွာရှိ ယာတောအနီး သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တရားရူပတ်နေခဲ့စဉ် အိန္ဒိယ ထောင်ယာသမားများသည် ရုပ်ရည်ရူပကာအဆင်း တင့်တယ် ဖြီး ဣန္ဒြေအနေအထိုင် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ဝတ်ရုံ ထားသော သင်္ကန်းတော်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသော မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကြည်ညို၍မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ သူတို့၏ ကြည်ညိုသောစိတ်တွင် ပိုင်ဆိုင်လိုမှု၊ တပ် မက်မှုများလည်း ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်အား သူတို့အိမ်သို့ ပင့်ဆောင် သွားကြသည်။ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ကလည်း မိမိနှင့်ပတ်သက် ဖြီး သူတို့တစ်တွေ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလာ ဆည်ဆိုလျှင် သာသနာပြုရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့အိမ် ဆောက်မှ လူအများတို့ကို တရားဟောတော့မည်ဟူသော ဆန္ဒနှင့် အသာတကြည် လိုက်ပါကြွခဲ့လေသည်။ တောင်ယာ သမား၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့စကား ကိုယ်မသိ၊ နည်းစကား သူမသိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ (ယခုအခါတွင် မိုင်းဖုန်း

ဆရာတော်သည် ဘာသာစကားမျိုးစုံကို မည်သူမျှ မသင်ပေး ဘဲ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်) ထို့နောက် တောင်ယာသမား က သူ့သမီးကိုခေါ်လာပြီး အမှုအရာဖြင့် လက်ဟန်ခြေဟန် ပြုပြီး ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလွန်းလှသဖြင့် သူ၏သမီးဖြင့် လက်ထပ်ပေးစားရန် ပြောလာခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်က လုံးဝ လက်ခံခြင်း မရှိပေ။

ဆရာတော်က သဘောမတူသော်လည်း တောင်ယာ သမားသည် သူ၏အဖော်များကိုခေါ်ပြီး သူ၏အိမ်တွင် အလှ အပ တန်ဆာဆင်စေသည်။ သူ၏သမီးကိုလည်း ဆရာတော် နှင့် အနေနီးအောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပေးကြသည်။ ဆရာတော်ကလည်း အဖြားယောင်းမခံဘဲ သတိကြီးစွာဖြင့် ဖော်ပြပါဂါထာကိုသာ စိတ်ထဲမှ အမြဲရွတ်ဖတ်နေခဲ့လေ သည်။ တောင်ယာသမားတွေကို အခမ်းအနား ဘာကြောင့် ပြင်နေပါသလဲဟု ဆရာတော်ကမေးရာ သူတို့က ဆရာတော် နှင့် သူ့သမီးကို လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပေးမည့်အကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာ တော်ကို ဆွမ်းလာ၍ကပ်ကြသည်။ ဆရာတော်သည်လည်း တရားကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှုပြုကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ဂါထာ ကိုလည်း သတိဖြင့် ရွတ်ဖတ်နေသည်။ ဆရာတော် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးပြီးသောအခါ သပိတ်ကို ဆေးကြောရန် တောင်ယာ သမား၏သမီး လာယူသည်။

ဆရာတော်က မပေးခဲ့။ ကိုယ်တိုင် သပိတ်ကိုယူပြီး ရေဆေးစင်ရှိရာသို့ ကြွခဲ့သည်။ သပိတ်ဆေးနေရင်းလည်း ဂါထာတော်ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဖတ်နေသည်။ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲကလည်း ၁၂ နာရီအချိန်တွင် စတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်အတွက် အခက်အခဲကြီးတစ်ခု ကြုံတွေ့နေရလေ ပြီ။ ဆရာတော် သပိတ်ဆေးပြီးချိန်တွင် တောင်ယာသမား များနှင့် ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ညွှန်သည်များ တို့သည်လည်းကောင်း ဆရာတော်ကို ရှာမတွေ့၍ ပျာယာ ခတ်နေပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။ မိုင်းဖုန်း ဆရာတော်မှာ ဂါထာရွတ်လျက် ရေစင်ဘေးတွင်ရပ်နေခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် သူတို့အားလုံးကို တွေ့မြင်နေရ သော်လည်း သူတို့ကမူ ဆရာတော်ကို တွေ့မြင်ဟန်မရှိ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာတော်၏စိတ်တွင် ဒီလူတွေ ငါ့ကို မတွေ့ဘူးဟု သိသွားပြီး ရေစင်နားမှတစ်ဆင့် တောထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

ခရီးအတန်ကြာ သွားမိသောအခါ လမ်းဘေးဝဲယာ တွင် မိမိကို လိုက်ရှာနေသူများနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိပြန်သည်။ ဆရာတော်ကသာ သူတို့ကို တွေ့မြင်နေသော်လည်း သူတို့က ဆရာတော်ကို လုံးဝမတွေ့ကြ။ ဆရာတော်လည်း မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်သောစိတ်၊ ဂီတအစွမ်းကို ယုံကြည်သော စိတ်များ ပိုမိုပြည့်ဝခိုင်မာလာပြီး အဆက်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ခဲ့သောကြောင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ရမည့် ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ရလေသည်။ တစ်ကြိမ်ကလည်း ဆရာတော်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာတောကြီးထဲတွင် နှစ်နှင့်ချီ၍ တရားအားထုတ်နေစဉ် ထိုဂါထာတော်ကြောင့် အန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေသည်။ တောနက်ကြီးအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တရားထိုင်နေစဉ် အိန္ဒိယလူရိုင်းများ၏ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံရလေသည်။

လူရိုင်းများက ဆရာတော်အား ညအချိန်ရောက်သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြီးနှင့် အသေအချာ အခိုင်အမာ ချည်ထားပြီး အိပ်စက်အနားယူကြသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ပြုမူဝတ်အတိုင်း နမောတေဂါထာတော်ကိုသာ မပြတ်ရွတ်ဖတ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှစွာ အခိုင်အမာတပ်ချည်ထားသော ကြီးများသည် အလိုလိုလျော့ကျ၍ ပြေသွားခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည်လည်း အိန္ဒိယလူရိုင်းများလက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကိုလိုက်ရှာနေသော လူရိုင်းများသည်လည်း နမောတေဂါထာအစွမ်းကြောင့် ဆရာတော်ကို မတွေ့နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ နမောတေဂါထာတော်ကို သိရှိပြီးရသူ အများအပြားရှိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုဂါထာတော်သည် ရဟန်းတော်များအတွက်၊ လောကီလူသားများအတွက် အကျဉ်းအကျပ် အနှောင်အဖွဲ့ဘေးမှ လွတ်ကင်းအောင် ဝမ်းဆောင်ပေးနိုင်ကြောင်း မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ကြီး၏ အတွေ့အကြုံများအရ သိရှိနိုင်ကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဇာတိပေးရပ်မြေ

ကျိုင်းဆိုင်နှင့် မဲခေါင်မြစ်အနီး ရွှေကြိတ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော ခမည်းတော် ဦးပေါ်ခမ်းလှနှင့် မယ်တော် ဒေါ်နန်းဆိုင်လာတို့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး မကြာမီ ထူးခြားသည့် နိမိတ်များနှင့် အိပ်မက်များက ဒေါ်နန်းဆိုင်လာ မြင်မက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ၎င်းထူးခြားသော အိပ်မက်များ မက်လေသည်။ အိပ်မက်တစ်ခုတွင် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ ရွှေသင်္ကန်းအပြည့်ကပ်လှူထားသည့် ဘုရားကြီးတစ်ဆူကို အထင်အရှားဖူးမြင်ကြသည်။ ရာသီဥတုကောင်းကောင်း ယင်းအိပ်မက်ထူး၌ ဘုရားဖူးမြင်မက်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ပင်ကျခဲ့ရသည်ဟုဆို၏။ မကြာမီ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်အလောင်းအလျာကို ပဋိသန္ဓေတည်လာခဲ့၏။ ကိုယ်ဝန်သက် ခုနစ်လခန့်အရတွင် မိဘနှစ်ပါးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာမရှိဘဲ တစ်နေရာဆီ ခွဲခွာနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ (ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဝင့်နှင့်ကံတရားကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု နောင်အခါ၌ သုံးသပ်မိကြောင်း အမိန့်ရှိသည်။)

ဒေါ်နန်းဆိုင်လာ၌ ပဋိသန္ဓေတည်လာခဲ့သည်မှာ ၁၀ လတင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ချေပြီ။ သာသနာတော်နှစ် ၂၅၀၈ ခုနှစ် သက္ကရာဇ် ၁၃၂၆ ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၃ ရက် (၅.၁.၁၉၆၅) အင်္ဂါနေ့နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း ထိုအခါ အခါသမယတွင် မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ဖြစ်လာမည့် သာကောင်းသားမြတ်အလောင်းအလျာကို ပန်ပိုင်ဆက်ရွာ၌ ငါးခုသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့၏။ ဖွားမြင်ခါနီးအချိန်နှင့် ဖွားမြင်ပြီးသည့်အချိန်အထိ အခါမဲ့ မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများနှင့် မိုးရွာသွန်းချမှုများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် အမေကြီး(အဘွား)နှင့် မိခင်ဒေါ်နန်းဆိုင်လာက သားစိုင်းဝန်းစုန်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ထိုသို့ စိုင်းဝန်းစုန်အဖွားမြင်ပြီးနောက် ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ အသိပေး မှာကြားခဲ့သည်။ ဖခင်က အဝတ်အစား အသေအဆောင်တွေဝယ်ပြီး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ခဏနေထိုင်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။ ပြန်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ရောဂါဖြစ်၍ ဖခင်ဦးပေါ်ခမ်းလှ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားသိရသည်။

စိုင်းဝန်းစုနဲ့ခမျာ လူမမယ်အရွယ်ကပင် အဖမဲ့သား ဖြစ်ခဲ့ရ ရာ၏။

ထို့နောက်ပိုင်း သားအမိနှစ်ဦးမှာ ဒုက္ခသုက္ခများစွာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ အဘွားဖြစ်သူမှာလည်း ဆင်းရဲချို့တဲ့ နေ၍ အကူအညီမပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းဆိုင်လာ မှာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာ၌ အခက် အခဲဒုက္ခများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ စိုင်းဝန်းစုနဲ့မှာ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကပင် ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံတို့ကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ ခြင်းရှိ၏။ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ (ဒုက္ခမရှိလျှင် သုခဆိုတာလည်း မရှိနိုင်ကြောင်း နောင်တွင်မှ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆို ၏။) နောက်ပိုင်းတွင် စိုင်းဝန်းစုနဲ့တို့ သားအမိမှာ ရေကြည် ရာ မြက်နုရာ လှည့်လည်သွားလာ လုပ်ကိုင်ရင်း ဇင်းမယ် ဒေသဘက်သို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ တစ်ပင် လဲမှု တစ်ပင်ထူဆိုသည့်အတိုင်း မိခင်ဒေါ်နန်းဆိုင်လာက ဦးစိုင်း ကျွမ်းဆိုသူနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လေသည်။ ယင်းနောက် အိမ်ထောင်ဖခင်နှင့် သားစိုင်းလျှန်နှင့် သမီး နန်းအွမ်ဖတို့ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

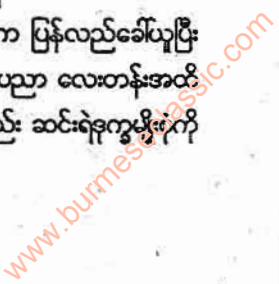
နန်းအွမ်ဖမှာ အသက်လေးနှစ်ခန့်အရောက်တွင် ခွေး တိုက်ခံရပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ၏။ ၎င်းနောက်ပိုင်း၌ သမီး ထွေးလေးတစ်ဦးကို ထပ်မံဖွားမြင်ခဲ့သည်။ နန်းမိုးဟွေးဟု အမည်ပေးခဲ့ကြ၏။ သားသမီးသုံးဦးနှင့်အတူ ရုန်းကန်ရာဖွေ စားသောက်လာခဲ့ကြရာမှ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမှာ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြ၏။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် အခက်အခဲ များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ အလွန်ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရှိခဲ့ကြ သဖြင့် စိုင်းဝန်းစုနဲ့မှာ အသက်ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ ဝင် မိဘနှင့် ညီ-ညီမလေးတို့အတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ အလုပ်မရှိသောနေ့တွင် အခက်အခဲများ ရှိခဲ့ရ၏။ အကျပ် အတည်းများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဘဝမျိုးထိ ဆိုက်ရောက် ခဲ့လေ၏။ ရရာအလုပ်ကြမ်းလေးများကိုလည်း ရှာဖွေလုပ် ကိုင်ခြင်း ပြုခဲ့ရသည်။ အလုပ်မရသည့်အခါမှာသာ စေတနာရှိ ချုပ်ထံမှ အကူအညီတောင်းခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရရှိခဲ့သော ဝင်ငွေလေးများ အစားအသောက်များကို မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီမ

လေးတို့ကို ပြန်လည်ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။

စိုင်းဝန်းစုနဲ့သည် ထိုကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ကိုင်၍ ရှာဖွေ ခြင်း၊ အခြေအနေအရ ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းမှလွဲပြီး ပိုင်ရှင်မသိ အောင် ခိုးဝှက်ခြင်း၊ လိမ်ညာယူခြင်းတို့ကိုမူ လုံးဝ ကျူးလွန် ပြုလုပ်မှု မရှိခဲ့ချေ။ မည်မျှပင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရှိစေကာမူ ကိုယ်ကျင့်သီလကိုတော့ ချိုးဖောက်ခြင်းမပြု။ ကောင်းမွန်လုံ ခြံ့စွာ စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့၏။ စိုင်းဝန်းစုနဲ့မှာ လောကဓံအဆိုး လေးပါး၏ ရိုက်ခတ်ညှဉ်းပန်းမှုဒဏ်ကို အရွယ်နှင့်မမျှ ငယ် စဉ်ဘဝကပင် အလူးအလဲခံစားရ၏။ မီးလွတ်စားခြင်း၊ သက် သတ်လွတ်စားခြင်း ဆိုသည်တို့မှာ ကျင့်စဉ်အရမဟုတ် ဘဝ ပေးအခြေအနေအရ စတင်စားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ဆို၏။ ကြုံရာရရာတို့ကို ခြိုးခြံချွေတာ၍ စားခဲ့ခြင်းဖြင့် အကျင့်ပါလာ၍ ဖြစ်သည်။ ထမင်းကို ငှက်ပျောသီးနှင့်၊ ဆား နှင့်၊ ငရုတ်သီးနှင့် ရေနှင့် ကြည့်သလိုရရာနှင့် စားခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့ သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ငါးပါးသီလမြဲခဲ့၏။

သူတစ်ပါးအပေါ် မလိမ်မကောက် မတော်မတရား မလုပ်။ ပြောမတ်ဖြူစင်အောင်သာ ကြိုးစားလာခဲ့၏။ ကိုယ် ရည်သွေးနေခြင်းမဟုတ်။ ဘဝအမှန်ကို ရိုးသားစွာ ပြောပြ ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြန်လည်ရှင်းပြတော်မူ၏။ ယင်းကဲ့သို့ မိဘနှင့် ညီ ညီမလေးတို့အတွက် မလိမ်မကောက် မခိုးမဝှက် ဘဲ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခြင်း၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းတို့ဖြင့် စိုင်းဝန်းစုနဲ့ အသက်ခြောက်နှစ်ကျော်လာခဲ့၏။ မိခင်၏ရောဂါ မှာလည်း သက်သာလာပြီဖြစ်သည်။ နောက် အပေး(ပထွေး) ၏ ကျန်းမာရေးကတော့ မကောင်းသေး။ မိခင်က သူ့အစ်မ ကြီးမှာလည်း ကလေးတွေများနေ၍ မကျွေးနိုင်ပြန်။ တခြား ဆွေမျိုးတော်စပ်သူတို့ထံလည်း ခွဲပေးဖို့ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ညီစိုင်းလျှန်နှင့် ညီမလေး နန်းမိုးဟွေးတို့ကို မွေးစားဖို့ အခြား ဆွေမျိုးများထံ ခွဲပေးလိုက်၏။ စိုင်းဝန်းစုနဲ့ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒုက္ခခံပြီး ဆွေမျိုးများထံ၌ နေလာခဲ့ရ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အဒေါ်ကြီးက ပြန်လည်ခေါ်ယူပြီး အတန်းကျောင်း ထားပေးခဲ့၏။ ကျောင်းပညာ လေးတန်းအထိ သင်ကြားခဲ့ဖူး၏။ ကျောင်းနေရင်းမှာလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးကို

တွေကြုံခဲ့ရ၏။ ဒုက္ခကို တွေ့မြင်မှလည်း သစ္စာတရားကို မြင်နိုင်မည်ဟု နောက်မှ ဆင်ခြင်မိသည်ဆို၏။ စိုင်းဝန်းစုန်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အရွယ်နှင့်မလိုက် စိတ်ထားစေတနာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းခဲ့၏။ (ထားရှိခဲ့သော စိတ်ထားစေတနာအတိုင်း ပင် နောင်တွင် အကျိုးပေးခဲ့လေသည်။) ကျောင်းပညာ (၄) တန်းအထိ သင်ကြားနေထိုင်လာပြီးနောက် စိုင်းဝန်းစုန်တစ် ယောက် လောကီလူ့ဘဝကနေ လမ်းခွဲနေဖို့ချိန် ကျရောက် လေပြီဟု ဆိုရပေမည်။ အသက်ကလည်း ၁၀ နှစ် ကျော် လာပြီ။ ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲဖို့လည်း ကြုံလာပြီဖြစ်၏။

စိုင်းဝန်းစုန်လေးဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းခဲ့ချေပြီ

ဝမ်လှိုင်လုံ ပန်မိုင်ဆတ်ရွာကျောင်း၌ သာသနာ ဘောင်သို့ ရှင်သာမဏေအဖြစ် စတင်ကူးပြောင်းရောက်ရှိခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းဒေသမှာ မိုင်းဖုန်းဒေသနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် နေရာဖြစ်၏။ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား မျိုးနွယ်စုဝင်တို့ များစွာရှိကြ ၏။ စိုင်းဝန်းစုန်သည် သာသနာတော် ၂၅၁၉ ခုနှစ် နယုန် လဆန်း ၁၁ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် သာသနာ အမွေခံ ရှင်သာမဏေအဖြစ် သွတ်သွင်းရောက်ရှိခဲ့ရ၏။ စိုင်းဝန်းစုန် (ခ) စပ်ဝန်းစုန်နှင့်အတူ ရှင်သာမဏေ ၃၂ ပါး အတူတကွ ရှင်ပြုခဲ့ကြ၏။ နောက်ပိုင်း၌ ၎င်းတို့မှာ ကွဲကွာသွားကြပြီး လူထွက်သူ အိမ်ထောင်ကျသူနှင့် သူတစ် ပါးတည်းသာလျှင် ရှင်သာမဏေအဖြစ် မြဲကျန်ခဲ့၏။ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများအားထုတ်မှု၌ အထုံဝါသနာကြီးမားသည့် ပါရမီရှင်ဖြစ်၍ ပဋိပတ်နယ်ပယ်တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ဆရာသမားများထံ ချဉ်းကပ်ပြီး နည်းနာနိဿယ ဆည်းပူး ခဲ့၏။

သာမဏေငယ် ဘဝကပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတို့ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ပွားများအားထုတ်တော့၏။ ကျောင်းတိုက် ၏ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ငန်းနှင့် သပိတ်ဆေး တံမြက်လှည်း၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်များကိုလည်း မလစ်ဟင်းစေခဲ့ရ။ အောက် ခြေသိမ်း အကုန်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အားလပ်ပါက အချို့ကိုရင် ကျောင်းသားတို့လို ဆော့ကစားခြင်းမရှိ။ တစ်ပါးတည်း ဆိတ်

ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားဘာဝနာများကို ပွားများအား ထုတ်နေလေ့ရှိ၏။ အချို့က တရားအားထုတ်နေစဉ် ကိုယ်ထိ လက်ရောက် စကြ၊ ပြောင်ကြသည်။ ကျောက်ခဲနှင့်လည်း ပေါက်ကြ၏။ အနောင်အယုက်သဘောမျိုး မကြာခဏ လုပ်ခဲ့ ကြ၏။ စိတ်ဒေါသမထွက် ပြုမထွက်အောင် ကြိုးစားသည်ခဲ ခဲ့ရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလေ့အကျင့်ရလာပြီး သည်းခံခွင့် လွတ်လာနိုင်ခဲ့တော့၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုလည်း ပိုမိုတိုး၍ အားထုတ်လာနိုင်ခဲ့၏။ လူအချို့က ကိုရင်လေး ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားလာသည်ဟု ပြောကြ၏။

ဘုန်းတန်ခိုးဆိုတာလည်းမသိ။ ဆရာတော်ထံမှ သင် ယူလေ့လာထားသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြိုး စားအားထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရဟန်းတော် များ ပျံလွန်သည့်အခါ အင်္ဂါစာပေကျင်းပရာ အရိုးထားသည့် ဌာနများသို့ပါ ကြွရောက်၍ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မရဏ နုဿတိ ပွားများအားထုတ်ခြင်း ပြုခဲ့၏။ ရှင်သာမဏေဘဝ ဖြင့် တရားအားထုတ်နေစဉ် သူတစ်ပါးတို့ လာရောက်လှူဒါန်း သော ရွှေငွေရတနာများကို လက်ခံခြင်းမပြု။ ကိုယ်ကျိုး အတွက်လည်း သုံးစွဲခြင်းမရှိခဲ့။ သာသနာအကျိုးအတွက်သာ ပြန်လည်လှူဒါန်း ညွှန်ပြပေးခဲ့၏။ ဝမ်လှိုင်ရွာကျောင်းတွင် ပထမဆုံး ရှင်သာမဏေဖြင့် ဝါဆိုဝါကပ်ခဲ့၏။ ရှင်သာမဏေ သုံးဝါအရတွင် ၄၉ တောင်ရှိ စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူကို ပထမဆုံး စတင်တည်ထားရ၏။ ၎င်းစေတီတော်၏ ဘွဲ့တော် မှာ ဓာတ်လျှိုင်ဝင်းကျောက်(ဓာတ်တော်တောင်စေတီတော်) ဖြစ်၏။ စေတီထီးတော်ကိုမူ ချက်ချင်းမတင်လှူသေးရန် နတ် များက နိမိတ်လာပေးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

စပ်ဝန်းစုန်ထင်ရှားလာ၍ နောင်သောအခါတွင် စပ် ဝန်းစုန်၏ ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူးပြီး စီးပွားရေးသမားအချို့ က ရောင်းစားခဲ့ကြ၏။ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ့ပို အပြစ်မဆို တော့ဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့၏။ (ရှင်သာမဏေစပ်ဝန်းစုန်သည် ရှင်သာမဏေဘဝကပင် “မဟာရှင်သီဝလီဂါထာတော်” ကို လည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ပွားများခြင်းပြုခဲ့သည်ကို ထိုမဟာရှင်သီဝလီ ဂါထာတော်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ဘုန်းလာဘ်ပွင့်ဂါထာတ လည်း ဆိုကြသည်။

သီဝလီစ မဟာထေရော၊
ဒေဝနရပူဇိတော၊ မဟာလာဘော၊
မဟာလာဘံ ဘဝန္နု (မေ) (တေ)

မိမိအတွက်ဆိုလျှင် (မေ) သူတစ်ပါးအတွက်ဆိုပါက (တေ)ဟု ရွတ်ဆိုရန်ဖြစ်၏။ မိုင်းဖုန်းဆရာတော် ရှင်သာမဏေဘဝကစပြီး အမြဲကြည်ညို ရွတ်ပွားခဲ့၏။ မဟာသီဝလီအမည်ရှိ ဂါထာတော်ဖြစ်၏။ အက္ခရာပေါင်း ၂၇ လုံးရှိပြီး ၂ + ၇ ကိုပေါင်းလျှင် ၉ ဂဏန်းရကြောင်း ဉာဏ်ရှိသလို ခဲ့ထွင်၍ အကျိုးရှိအောင် သုံးစွဲသွားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပညာရှိများက ညွှန်းဆိုထား၏။ ထိုမဟာသီဝလီဂါထာတော်ကိုပင် ဘုန်းလာဘ်ပွင့်စေရန်အတွက် ဒါနပြုဝေငှပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်သာမဏေသည် ဒုတိယဝိဆိုကိုလည်း ဝမ်းလှိုင်စွာကျောင်းမှာပင် ကပ်ခဲ့ရ၏။ ရှင်သာမဏေ ခြောက်ဝါတွင် တိုင်းမယ်(လင်းမယ်)၌ ဝါဆိုဝါကပ်ခဲ့ရသည်။ ရှင်သာမဏေဘဝအရောက်တွင် ဘုရားပွင့်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာသို့ သွားရောက်ဖူးပျော်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ၏။ ငွေမရှိ၍ မကြွနိုင်။ သို့သော်လည်း ဘုရားဂုဏ်တော်ပွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြခဲ့ရာ ထိုင်းဒကာတစ်ဦးက ကုသိုလ်ယူပို့ဆောင်ပေးလာ၍ နန္ဒသတ္တ-သတ္တာဟ-စံတော်မူရာ အဓိကရတ္တနများသို့ ရောက်ပြီး တရားအားထုတ်ပွားများ၍ ဘုရားရှင်အား အထူးပူဇော်ရရှိတော်မူခဲ့၏။ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင်ကျမိ၏။ နန္ဒာယာတွင် နေရာအနံ့ ရောက်ရှိဖူးမြော်ခဲ့ရ၏။ သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)နိုင်ငံသို့ပါ ရောက်ရှိခဲ့၏။ သီရိလင်္ကာမှ ဗုဒ္ဓစ္စယ်ဘော်မြတ်နှင့် ဓာတ်တော်များကိုလည်း ဖူးမြော်ကြည်ညိုခွင့်ရခဲ့၏။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဟိမဝန္တာတောသို့ ကြွရောက်ပြီး သောတာပန်များကို ခံစားထုတ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒများ အထူးဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံး နိပေါင်နိုင်ငံ ခတ္တမန္တုမြို့သို့ တွင် ကြွရောက်ဝါဆိုခဲ့၏။ ၎င်းနေရာ၌ သီလရှင်များနှင့် နီးကပ်စွာ ယောဂီများလည်း ရှိကြ၏။ မြန်မာနှင့် ရှမ်းလူမျိုးတို့လည်း တွေ့ရ၏။ ထောင်ချီသော မျောက်သတ္တဝါများလည်း တွေ့ရ၏။ အမြီးရှည်ပြီး ဟာနမာန်မျိုးဆက် မျောက်တို့လည်းရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုနေရာမှ လူများမှာ

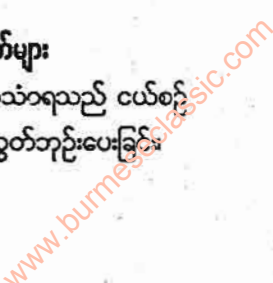
ပါဠိစကား အပြောများကြသည်။ လူအချို့က အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြောကြ၏။ ဈေးတွင် အာလူးမှာကြားဝယ်ယူပြီး ပြုတ်စားသုံးရ၏။ ၎င်းပျောသီးများပါ ဝယ်ယူစားသုံးရပြီး မျောက်များကိုလည်း ကျွေးမွေးဒါနပြုခဲ့သေး၏။ ဝါတွင်းကာလပတ်လုံး သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် ပြီးခဲ့ရ၏။ တရားသာဝနာကိုတော့ အမြဲစီးဖြန်းအားထုတ်ဖြစ်၏။

မိုင်းဖုန်းဆရာတော်သည် သီဒီနယ်ကို ဗဟိုပြု၍ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်လုံး၌ သာသနာပြုလုပ်ငန်းစဉ်များ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။ ဒေသခံ ရဟန်းရှင်လူများ၏ စေတီတော်တည်ဆောက်ခြင်း၊ စေတီတော်ဟောင်းများကို ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ သာသနိက အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ရှမ်းပိဋကတ်တိုက်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ စသည့်လုပ်ငန်းများကိုလည်း အထူးအားပေး ကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူလျက် ရှိပါသည်။ ဆရာတော်အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသမျှသော ဒါနအစုစုတို့သည် အထက်ပါ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများအတွက် အားလုံး ပြန်လည်စွန့်လှူပူဇော်သွားသည်အညီသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ကြည်ညိုရ၏။

ဆရာတော်ရောက်ရှိရာ ဒေသများမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းရင်းသားများကလည်း ဆရာတော်အား တစ်ခဲနက် ကြိုဆိုပူဇော်ပြီး ဆရာတော်၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းစဉ်များအတွက် စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာ ပါဝင်လှူဒါန်းကြသည်။ ဆရာတော်၏ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူဇော်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ စေတနာသုံးတန်ပြဋ္ဌာန်း၍ လှူဒါန်းရသော အကျိုးကြောင့် မိမိတို့မှာလည်း ကျန်းမာချမ်းသာပြီး စီးပွားဥစ္စာ ပိုမိုဖြစ်ထွန်း ကြီးပွားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ကမူ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆည်းကပ် ကြည်ညိုမှုထက် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တရားအဆီအနှစ်ကိုသာရယူပြီး ကြီးပမ်းကြရန် အစဉ်အမြဲ ညွှန်ပြဟောကြားလေ့ရှိတော်မူကြောင်း ကြည်ညိုမှတ်သားခဲ့ရပေသည်။

ဆရာတော်၏ ထူးခြားချက်များ

မိုင်းဖုန်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဉာဏသံဘရသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး သက်သတ်လွတ်ဘုဉ်းပေးခြင်း

- ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး ကမ္ဘာ့စွန်းဘာဝနာ ကျင့်ကြံခြင်း။
- လူသူကင်းမဲ့သည့် တောတောင်အတွင်းရှိ ဂူများတွင် တစ်ပါးတည်း မကြောက်မရွံ့ တရားအားထုတ်ခြင်း။
- မတ်တတ်အနေအထားဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မလှုပ်မရှားဘဲ တစ်ဆက်တည်း ကျင့်ကြံနိုင်ခြင်း။
- ထိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တစ်ထိုင်တည်း တရားအားထုတ်နိုင်ခြင်း။
- ဝါတွင်းသုံးလကာလ၌ ဂူ (သို့) တော်တောင်တစ်နေရာရာတွင် စဉ်ဆက်မပြတ် တရားထိုင်ခြင်း။
- ဝါတွင်းသုံးလ ဂူအောင်းနေစဉ် သစ်သီး၊ သစ်ညှု၊ သစ်မှများသာ အာဟာရအဖြစ် မှီဝဲခြင်း။
- ဝါတွင်းသုံးလကာလအတွင်း အမြဲတမ်း ဝစီပိတ်ကျင့်ကြံခြင်း။
- လူ၊ နတ်၊ သတ္တဝါအားလုံး အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ မျှမျှတတ မေတ္တာထားဆက်ဆံခြင်း။
- ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊ အစားအစာများအားလုံး နှမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိ၊ လူအများကို ပြန်လည်ဒါနပေးစွန့်လှူခြင်း။
- မရေမတွက်နိုင်သော သာသနိက အဆောက်အဦစေတီပုထိုး တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်လှူဒါန်းခြင်း။
- ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ မည်သည့်နိုင်ငံ မည်သည့်နေရာ ဌာနမဆို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက အခက်အခဲမရှိ ကြွရောက်တော်မူနိုင်ခြင်း။
- မျက်နှာမြင်ရုံမျှဖြင့် တစ်ဖက်သား၏ စိတ်သန္တာန်ကို ခန့်မှန်းသိတော်မူခြင်း။
- နေ့စဉ် နံနက်/ည မပျက် မြတ်စွာဘုရားထံ ဝတ်ပြုဆုတောင်း မေတ္တာပို့သခြင်း။
- ဗုဒ္ဓသာသနာဆိုင်ရာ တန်ခိုးကြီး အထွတ်အမြတ်နေရာဌာနများအား သိမြင်တော်မူခြင်း။
- သီလ သမာဓိဂုဏ်ကြောင့် အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများ အကိုက်ခံရမှု မရှိခြင်း။

- ကိုယ်ခန္ဓာ မကြီးမသေး၊ မနိမ့်မမြင့်၊ မပိန်မဝ၊ အသံဩဇာရှိခြင်း။ လူအများ သူထက်ငါ ဖူးမြော်လိုခြင်း။ တစ်ကြိမ်ထက်မက လှူဒါန်းလိုခြင်း။ တရားနာပြီးရင်း ထပ်နာလိုခြင်း။ သတင်းကြားရုံဖြင့် ဖူးမြော်လိုစိတ် အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာခြင်း။
- မြန်မာနိုင်ငံ၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ လာအိုနိုင်ငံ၊ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ဘူတန်နိုင်ငံများမှ ဆရာတော်များက ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဆက်ကပ်ခြင်း။
- နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းထားခြင်း။

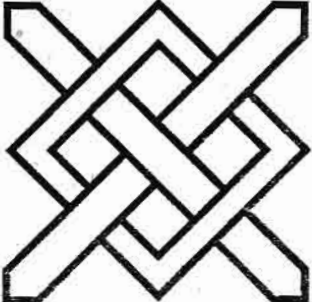
မပြီးဆုံးသေးသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ

ယခုအခါ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်သည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများနှင့် ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှု လုပ်ငန်းစဉ်များကို မရပ်မနားလှည့်လည်ကြံချီကာ အထူးကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်တော်မူလျက်။

သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးမခ အေးမြရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ပါစေ
ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ)

ကိုးကား

လှမောင်လတ် ရေးသားပူဇော်သည့် ပါရမီခရီးလမ်းမှ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်။

လောဘ်လောဘာဘွဲ့သခင် တောဒဂ်တော်ဝင် ရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်

ပထမံသရာကြီးဦးအောင်သူ

တစ်ချိန်သောအခါ ဂေါတမဘုရားရှင်ဟာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူတဲ့အခါမှာ ရှင်သီဝလိမထေရ်ဟာ ဘုရားရှင်ကို အရိုအသေပြုကာ -

“မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်ရဲ့ ဘုန်းကံကို လက်ဆွမ်းတော်မူပါဘုရား” လို့ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်တင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် “တပည့်တော်ကို ရဟန်းတော်ငါးရာကိုလည်း အဖော်အဖြစ် ထည့်ပေးပါဘုရား” လို့ လျှောက်တဲ့အခါမှာ ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော်မူပါတယ်။

အရှင်သီဝလိမထေရ်လည်း အဖော်ရဟန်းတော်ငါးရာတို့ကို ပင့်ဆောင်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ညီတော်ရှင်ရေဝတ ရဟန်းတော်ရှိရာ ဟိမဝန္တာတောကြီးမြိုင်မဟာကြွတော်မူကြပါတယ်။

အဲဒီရဲ့ လမ်းခရီးမှာ -

၁။ ရှေးဦးစွာ ပညောင်ပင်ကြီးကို တွေ့ရပြီး အဲဒီပညောင်ပင်စောင့်နတ်က ရဟန်းတော်များကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ခုနစ်ရက်ကြာတဲ့အထိ အလှူပေးတော်မူပါတယ်။ ဒီနောက် ရှင်သီဝလိမထေရ်

မြတ်ဟာ ရှေ့ကိုခရီးဆက်ကြရာမှာ -

- ၂။ နှစ်ကြိမ်မြောက်မှာ မဏ္ဍဝတောင်
- ၃။ သုံးကြိမ်မြောက်မှာ အစိရဝတီမြစ်
- ၄။ စရသာဂရမည်တဲ့ သမုဒ္ဒရာ
- ၅။ ဟိမဝန္တာတောင်
- ၆။ ဆဒ္ဒန်အိုင်
- ၇။ ဂန္ဓမာဒနတောင်၊

ဒီနောက်မှာ အရှင်ရေဝတ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောက်ရှိခဲ့ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာပဲ နတ်

တို့က ဖန်ဆင်းပြီး ခုနစ်ရက်စီ ရှင်သီဝလိမထေရ်နဲ့ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို လှူဒါန်းပူဇော်ကြပါတယ်။

ထူးခြားဖြစ်စဉ်က ဂန္ဓမာတောင်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ နာဂဒတ္တ အမည်ရှိတဲ့ နတ်မင်းက ခုနစ်ရက်ကြာအောင် အလှူဒါန်းများ ပြုပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ရဟန်းသံဃာတို့က စုဝေးပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။

“ငါ့ရှင်တို့၊ ဒီနတ်မင်းက နို့စားနွားမများကို နို့ညှစ်နေတာကိုလည်း ငါတို့မတွေ့ရ၊ ထောပတ်ဖြစ်ဖို့ နို့ဆွမ်းတွေ ချက်နေတာကိုလည်း ငါတို့မမြင်ရ။ ဒါယကာ နတ်မင်း၊ သင့်အဖို့ ဤနို့ဆွမ်းနဲ့ ထောပတ်ဆွမ်းများကို ဘယ်နည်းနဲ့ ရရှိပါသလဲ” လို့ မေးမြန်းစုံစမ်းကြပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ နာဂဒတ္တနတ်မင်းက “အရှင်ဘုရားတို့၊ ဒီနွားနို့ဆွမ်း၊ ထောပတ်ဆွမ်းတို့ကို လှူဒါန်းနိုင်ခြင်းမှာ ကသပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အချိန်မှာ စာရေးတံပဲအဖြစ် နွားနို့ဆွမ်းကို လှူဒါန်းတဲ့ဒါနကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးကြောင့် ယခုလိုဖြစ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား” လို့ ပြန်ကြားလျှောက်တင်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွတော်မူခြင်း

အခါတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်လကို ရောက်တဲ့အခါ ဂေါတမဘုရားရှင်ဟာ ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ညီဖြစ်သူ ရဟန်းတော် ရှင်ရေဝတ သီတင်းသုံးရာရှားတောအရပ်ကို ကြွတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လမ်းခရီးမှာ အတော်လေးဝေးတဲ့ နေရာကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ညီတော်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်ကို လျှောက်တင်ပါတယ်။

“မြတ်စွာဘုရား . . . တပည့်တော်တို့ ရှင်ရေဝတ သီတင်းသုံးရာ ရှားတောကျောင်းကို ရောက်ဖို့မှာ လမ်းနှစ် သွယ်ရှိပါတယ်ဘုရား။ တစ်လမ်းက ယူဇနာ ၆၀ ဝေးတဲ့ လမ်းခရီးက ရှည်ပါတယ်ဘုရား။ တစ်ခုက ယူဇနာ ၃၀ သာ ကွာဝေးတဲ့ ဖြတ်လမ်းခရီးတို့ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ယူဇနာ ၆၀ ဝေးကွာတဲ့ခရီးမှာ လမ်းဟာ ချောမွေ့ ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့နဲ့အတူကြွမည့် နောက်ပါ သံဃာ တော်ငါးရာတို့ရဲ့ ဆွမ်းကိစ္စ၊ ကျောင်းသင်ခန်းကိစ္စများကို ဖြည့် စွမ်းပေးမယ့် ရှေ့စကိမ်းရွာများလည်း အဆင်သင့်ရှိပါတယ် ဘုရား။ လမ်းကလည်း လမ်းကောင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ယူဇနာ ၃၀ သာဝေးတဲ့ ဖြတ်လမ်းခရီးက သွားပါ က လမ်းကလည်ကြမ်း၊ ဘီလူးရက္ခများနဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန် မျိုးစုံတို့ရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်မှာလည်း များလှပါတယ်ဘုရား။ ရာသီဥတုနဲ့ ဆွမ်းကိစ္စအတွက် သီတင်းသုံးရန် ကျောင်း သင်ခန်းမှာလည်း ပြည့်စုံလုံလောက် ရှိမယ်မထင်ပါ။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းတို့နဲ့ ကြုံရပါလိမ့်မယ်ဘုရား။”

ဤသို့ဖြင့် ညီတော်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘုရားရှင်က ညီတော်အာနန္ဒာကို -
“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ ငါဘုရားကြွတော်မူမယ့် လမ်းခရီးမှာ ရှင်သီဝလီရဟန်းတော် လိုက်ပါနိုင်ပါ့မလား” လို့ ဘုရားရှင်က မေးတော်မူပါတယ်။

ညီတော်အာနန္ဒာကလည်း ရှင်သီဝလီမထေရ် တပည့် တော်တို့နဲ့အတူ လိုက်ပါမည်ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပါ တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘုရားရှင်က ကြမ်းတမ်းတဲ့လမ်းက ကြွတော်မူဟု မြွက်ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ယူဇနာ ၃၀ သာ ကွာဝေးတဲ့ လမ်းကြမ်း ခရီးမှ ကြွတော်မူပါတယ်။ အဆင်ပြေချောမွေ့လှတဲ့ လမ်းက ကြွ၍ ဘုမ္မစိုး၊ ရက္ခစိုး၊ အာကာသစိုးနှင့် အခြားသော နတ် ဒေဝတာများသည် တစ်ယူဇနာလျှင် ကျောင်းသင်ခန်းပေါင်း များစွာကို တန်ခိုးနဲ့ တည်ဆောက်ကြပြီး ဘုရားအစရှိတဲ့ ရဟန်းတော်အရှင်သူမြတ်တို့ကို ဆွမ်း၊ ဆေး၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း စတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးတို့အပြင် ခမ်းနားဆန်းပြားလှ တဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို လှူသည့်အပြင် စားသောက်ဖွယ်ရာ များကို လှူဒါန်းပူဇော်ကြပါတယ်။

အရှင်သီဝလီကို တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးများကို ပေးတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကား ရှင်သီ ဝလီမထေရ်ရဲ့ ဘုန်းကံစွမ်းကို သိတော်မူတဲ့အတွက် ရှင်ရေ ဝတရဲ့ကျောင်းတော်ကို ကြွရောက်တော်မူခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြုပြီး အရှင်သီဝလီမထေရ်အား

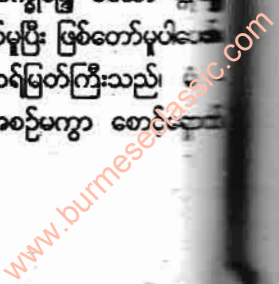
“တေ ဒဂ္ဂဘိက္ခဝေ မမသာဝကာနံ ဘိက္ခုနံ လာဘိနံ ယဒိတံ သီဝလီ” စတဲ့ ဂါထာကို မိန့်ပါတယ်။

ရဟန်းတို့ ပစ္စည်းလေးရပ် လာဘ်လာဘအရာမှာ ပေါများပြည့်စုံလှတဲ့ ငါဘုရားရဲ့ တပည့်သာဝက ရဟန်းတို့ အနက် သီဝလီရဟန်းတော်ဟာ အသာဆုံးအဖြစ် ဖြစ်ပေ တယ်ဟု ချီးကျူးမိန့်မြွက်တော်မူကာ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော တဒဂ်အရာကို ပေးတော်မူပါတယ်။

ကြီးပွားချမ်းသာရေးနှင့် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားရေးအတွက် ရှင်သီဝလီဂါထာတော်များ

- ၁။ အမှုကိစ္စအောင်မြင်လိုလျှင် ရွတ်ရန်
- သီဝလီမ မဟာထေရော၊
- ဒေဝမနဿ ပုဇိတော၊
- လာဘာ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
- အဂ္ဂပတ္တော ဝိတိန္ဒြိယော၊
- သောစ မံ အနပါလေတု၊
- ဇယံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပုဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွှင် တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ် ကြီးသည်ကား၊ လာဘာ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော် သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော - သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရှင်ပြုကြည်သာ မဟာသာဝက စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ် တော်မူပါပေ၏။ ဝိတိန္ဒြိယော - စက္ခုန္တေ စသော ဣန္ဒြိယ အလုံးစုံကို အကုန်အောင်မြင်တော်မူပြီး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလီမထေရ်မြတ်ကြီးသည်၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ အနပါလေတု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်

တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ ဇယံ - အလုပ်အကိုင်အကြံအစည် အလီလီ အဝဝ အောင်မြင်ခြင်းမင်္ဂလာဟူသမျှကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူပေးတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

၂။ ဘုန်းကျက်သံဃေတိုးလိုလျှင် ရွတ်ရန်
သီဝလီစ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနဿ ပုဇိတော၊
လာဘ သက္ကရ ဌာနေသု၊
အဂ္ဂပတ္တော မဟာပညော၊
သောစ မံ အနုပါလေတု၊
ပုညံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

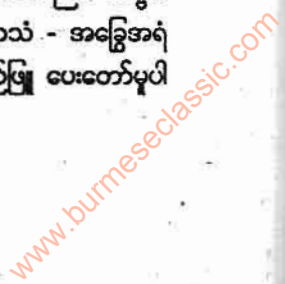
ဒေဝမနဿ ပုဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ် တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ် ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော် သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော - သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ် တော်မူပါပေ၏။ မဟာပညော - ကြီးမားသော ဘုန်းကျက် သရေ ရှိတော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလီမထေရ် မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ ပုညံ - ဘုန်းကျက်သရေမင်္ဂလာအဖြာ ြာကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

၃။ ဥစ္စာတိုးပွား အရောင်းအဝယ်သမားများ ရွတ်ရန်
သီဝလီစ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနဿ ပုဇိတော၊
လာဘ သက္ကရ ဌာနေသု၊
အဂ္ဂပတ္တော မဟာလာဘော
(လာဘောမဟာ)
သောစ မံ အနုပါလေတု၊
လာဘံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။
ဒေဝမနဿ ပုဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်

တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ် ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော် သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော - သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ် တော်မူပါပေ၏။ မဟာလာဘော - ကြီးမားသော ဘုန်းကျက် သရေ ရှိတော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလီမထေရ် မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ် မကွာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ် သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ လာဘံ - လာဘ်ကောင်းမင်္ဂလာ အဖြာဖြာကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်မူပါ အရှင် ဘုရား။

၄။ အခြွေအရံအလိုရှိလျှင် ရွတ်ရန်
သီဝလီစ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနဿ ပုဇိတော၊
လာဘ သက္ကရ ဌာနေသု၊
အဂ္ဂပတ္တော မဟာယသော၊
သောစ မံ အနုပါလေတု၊
ဇယံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပုဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ် တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ် ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော် သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော - သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ် တော်မူပါပေ၏။ မဟာယသော - အခြွေအရံများစွာ မင်္ဂလာ ကို ကောင်းစွာရရှိတော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီ ဝလီမထေရ်မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ ယသံ - အခြွေအရံ များစွာ မင်္ဂလာကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

၅။ လူများ ချစ်ခင်စေလိုလျှင် ရွတ်ရန်
 သီဝလီစ မဟာထေရော၊
 ဒေဝမနဿ ပူဇိတော၊
 လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
 အဂ္ဂပတ္တော ဇနံပီယော၊
 သောစ မံ အနုပါလေတု၊
 ဇယံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပူဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်
 တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ
 အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
 ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်
 သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌ အဂ္ဂပတ္တော -
 သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက
 စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ်
 တော်မူပါပေ၏။ ဇနံပီယော - လူအပေါင်းတို့ ညွတ်ပျောင်း
 လေးမြတ် ချစ်ခင်အပ်သော မင်္ဂလာကို ကောင်းစွာရရှိတော်
 မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလီမထေရ် မြတ်ကြီးသည်၊
 မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်
 တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ -
 အကျွန်ုပ်အား၊ ပီယံ - လူအပေါင်းတို့၏ ချစ်ကြောင်းမင်္ဂလာ
 အဖြာဖြာကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်မူပါ အရှင်
 ဘုရား။

၆။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလိုသူများ ရွတ်ရန်
 သီဝလီစ မဟာထေရော၊
 ဒေဝမနဿ ပူဇိတော၊
 လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
 အဂ္ဂပတ္တော မဟိန္ဒကော၊
 သောစ မံ အနုပါလေတု၊
 ဣဒ္ဓိံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပူဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်
 တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ
 အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
 ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်
 သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌ အဂ္ဂပတ္တော -

သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက
 စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ်
 တော်မူပါပေ၏။ မဟိန္ဒကော - စကြဝဠာ ကမ္ဘာမြေမိုး ဖြန်း
 ဖြန်းကျိုးမှု တန်ခိုးတော်ဂုဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါပေ
 ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလီမထေရ် မြတ်ကြီးသည်၊ မံ -
 အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်
 တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ -
 အကျွန်ုပ်အား၊ ဣဒ္ဓိံ - လွန်ကဲလွှမ်းမိုး ဂုဏ်တန်ခိုးကို၊
 ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

၇။ ထင်ရှားကျော်စောလိုလျှင် ရွတ်ရန်
 သီဝလီစ မဟာထေရော၊
 ဒေဝမနဿ ပူဇိတော၊
 လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
 အဂ္ဂပတ္တော ငုတိန္ဒရော၊
 သောစ မံ အနုပါလေတု၊
 ငုတိ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပူဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်
 တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလီ - အရှင်သီဝလီ
 အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
 ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်
 သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌ အဂ္ဂပတ္တော -
 သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက
 စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ်
 တော်မူပါပေ၏။ ငုတိန္ဒရော - ထွန်းလင်းထိန်ပြောင် ဂုဏ်
 တော်ရောင်ကို ဆောင်တော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်
 သီဝလီမထေရ်မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေ
 တု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ
 - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ ငုတိ - ကျော်စော
 အလင်း ဂုဏ်သတင်းကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်
 မူပါ အရှင်ဘုရား။

၈။ ပညာသင်ကြားရေး အောင်မြင်လိုလျှင် ရွတ်ရန်
 သီဝလီစ မဟာထေရော၊
 ဒေဝမနဿ ပူဇိတော၊

လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
အဂ္ဂပတ္တော မဟာပညော၊
သောစ မံ အနုပါလေတု၊
ပညံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပူဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်
တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလိ - အရှင်သီဝလိ
အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်
သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော -
သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက
စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ်
တော်မူပါပေ၏။ မဟာပညော - သစ္စာလေးဆင့်ဗု လင်း
အောင်ပွင့်သည့် မြင့်မြတ်သော ဉာဏ်ပညာဂုဏ်နှင့်လည်း
ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်
မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ်
မကွာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်
သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ ပညံ - သင်အုပ်ကြားအပ်
အတတ်ပညာ ဂုဏ်ရောင်ဝါကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ
ပေးတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

၃။ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အရေးကြုံလျှင် ရွတ်ရန်
သီဝလိစ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနဿ ပူဇိတော၊
လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
အဂ္ဂပတ္တော မဟာပညော၊
သောစ မံ အနုပါလေတု၊
ပညံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပူဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်
တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလိ - အရှင်သီဝလိ
အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်
သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော -
သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက
စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ်
တော်မူပါပေ၏။ မဟာပညော - အလွန်ကြီးမား စွမ်းပကားဟု

အင်အားသတ္တိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။ သောစ -
ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊
အနုပါလေတု - အစဉ်မကွာ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေ
သတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား၊
ပညံ - အလုပ်အကိုင်အကြံအစည် အလီလီအဝဝ အောင်မြင်
ခြင်းမင်္ဂလာ ဟုသမျှကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ ပေးတော်
မူပါ အရှင်ဘုရား။

၁၀။ အရုံးအနိုင် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ ရွတ်ရန်
သီဝလိစ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနဿ ပူဇိတော၊
လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု၊
အဂ္ဂပတ္တော မဟာ တေဇော၊
သောစ မံ အနုပါလေတု၊
တေဇံ မေ ဒေတု သဗ္ဗဒါ။

ဒေဝမနဿ ပူဇိတော - နတ်လူအများတို့ ညွတ်
တွားလေးမြတ် ပူဇော်အပ်သော၊ သီဝလိ - အရှင်သီဝလိ
အမည်တော်ရှိသော၊ မဟာထေရောစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
ကြီးသည်ကား၊ လာဘ သက္ကာရ ဌာနေသု - လာဘ်ပူဇော်
သကာ လွန်စွာများမြတ်သော အရာတို့၌၊ အဂ္ဂပတ္တော -
သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဟု ရွှင်ပြုံးကြည်သာ မဟာသာဝက
စာရင်းဝင် မိန့်ခွန်းတော်ဆင့်ခဲ့သည့် အရှင်မြတ်တစ်ပါး ဖြစ်
တော်မူပါပေ၏။ မဟာတေဇော - ကြီးမားသော ဘုန်းကျက်
သရေ ရှိတော်မူပါပေ၏။ သောစ - ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်
မြတ်ကြီးသည်၊ မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ အနုပါလေတု - အစဉ်မကွာ
စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊
မေ - အကျွန်ုပ်အား၊ တေဇံ - ယှဉ်ပြိုင်လျှင် အနိုင်ရ
တေဇရိန်ဇော် အာနဘော်ကို၊ ဒေတု - သနားကြည်ဖြူ
ပေးတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

(မှတ်ချက် ။ ။ ပုံတော်ကို ဂုဏ်တော်ကပ်ရန်
အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ၊ ခရီးသွား၊ ဈေးရောင်း၊ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေး စသော နေရာတိုင်းတွင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက
မုချအကျိုးပေးပါသည်။)

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ

မိဘကျေးဇူးဆပ်ဂါထာ

အဖခြေရာ ရှိခိုးဂါထာ

ဝုစီကာရော အာလိင်္ဂေတွာ၊ ဥမ္မိတွာ ပီယပုတ္တကံ၊
ရာဇမဇ္ဈံ သုဂတိဋ္ဌံ၊ ပီတုပါဒံ နမာမဟံ။

- ယောပီတု - အကြင်အဖသည်
- ဝုစီကာရော - ကြီးပွားကြောင်းကိုပြုလျှောက်
- အာလိင်္ဂေတွာ - လည်၌ဖက်၍
- ဥမ္မိတွာ - နမ်း၍
- ပီယပုတ္တကံ - ချစ်လှစွာသော သားသမီးကို
- ရာဇမဇ္ဈံ - မင်းမှူးမတ်တို့အလယ်၌
- သုဂတိဋ္ဌံ - ကောင်းစွာတည်စေ၏
- သောပီတု - ထိုအဖ၏
- ပါဒံ - ခြေအစုံကို
- အဟံ - ကျွန်ုပ်သည်
- နမာမိ - ရှိခိုးပါ၏

အမိခြေရာ ရှိခိုးဂါထာ

ဒဿမာသေ ဥရေကတွာ၊ ပေါသေတိ၊ ဝုစီကာရဏံ၊
အာယုဒီယံ ဝဿသတံ၊ မာတုပါဒံ နမာမဟံ။

- သာမာတာ - အကြင်အမိသည်
- ဒဿမာသေ - ဆယ်လတိုင်တိုင်
- ဥရေကတွာ - ရင်ဖြင့်ပိုက်လွယ်သည်ကိုပြု၍
- ဝုစီကာရဏံ - ကြီးပွားခြင်းအကြောင်းကို
- ကတွာ - ပြု၍
- ပေါသေတိ - နို့ရည်တိုက်ကျွေးမွေးပြုပေ၏
- ဝဿသတံ - အနှစ်တစ်ရာတိုင်တိုင်
- အာယုဒီယံ - အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး
- သာမာတု - ထိုအမိ၏
- ပါဒံ - ခြေအစုံကို
- အဟံ - ကျွန်ုပ်သည်
- နမာမိ - ရှိခိုးပါ၏

ဂါထာရွတ်ပွားခြင်းအကျိုး

ဖော်ပြပါဂါထာကို နေ့စဉ် ပွားများပါ။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ ပွားများပါ။ ကြက်သီးမွေးညှင်းထမူ မေတ္တာပီတိလှိုင်းများ တရိပ်ရိပ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် အသက်ရှည်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းခြင်းများ ဖြစ်ထွန်းလာမည် ဖြစ်သည်။ ရာသက်ပန် ပွားများခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ သိဒ္ဓိစွမ်းအင်အမျိုးမျိုး ကောင်းရမည်အမှန်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဓမ္မဒါန

ထိပေါက်စေနိုင်သော လာဘာသိန္နိ ရှင်သီဝလိဒိပံ အစီအရင်

စိုးဝင်းထွဏ်း(တာမွေ)

လာဘာသိန္နိ ရှင်သီဝလိဒိပံ

ဤအစီအရင်ကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် အလွန်အမင်း အကျိုးအမြတ် ရရှိစေရမည် ဟု ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ယူဆကြပါစေ

ဦး									
၁			၂				၃		
ယော									
လာ			မု				ထေ		
မော			နီ				ဘီ		
န			ရော				တ္တ		
ယော			၃				ယော		
န			၃				န		
က			ဟု				မ		
၃									
၈			၉				၆		
၈			၉				၆		
၈			၉				၆		

ဤ “ရှင်သီဝလိဒိပံ” ကို အဝင်နက္ခတ် အမြဲတ္တစုတ်ကြိုက် နစ်ဖက်မြင် သောကြာနေ့ နေဝန်းပေါ်သောအချိန်တွင် ဖြုတ်ပုံရမည်။ ဤအင်းတော်ကို မိတ္တူကူးကာ စီရင်ပြီး ဖယောင်းတိုင်တွင်ပတ်၍လည်း မီးထွန်းပူဇော်နိုင်သည်။

တန်ခိုးကြီးဘုရားငါးဆူမှ ဖယောင်းကို ပျားဖယောင်းနှင့် ဆတူရောရမည်။ ပြီးလျှင် ကျိဉ်စစ်ပြီး အပြားပြုလုပ်ထားရမည်။

အထက်က ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း သောကြာနေ့ နေထွက်ပေါ်စ အချိန်တွင် ရှင်သီလီ မထေရ်မြတ်ကို ရည်စူး၍ သစ်သီးမျိုးစုံ တစ်ပွဲ ကပ်လျှူရမည်။

ထို့နောက် ဖယောင်းပြားတွင် ဖော်ပြပါ "ဒီပုံပုံ" အတိုင်းရေး၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဖော်ပြပါ "သီလီဒီပုံအင်းပုံ" ကို မိတ္တူကူး၍ ဖယောင်းတိုင်တွင် ပတ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ရပါမည်။

ပြုလုပ်နည်း စီရင်ဟန်

ထထမ - အင်းကွက်ချမှ ၎င်းအင်းကွက်တွင် "သီလီ ကုတီ ဝိသုတောတီဟု" ဟူ၍ ဝဲယာအစဉ်အတိုင်း အင်းဆန် ရေးသွင်းပါ။

ဒုတိယ - အင်းကွက်တွင် "ဘာဟုနေယျော့ ပါဟု နေယျော့" အင်းဆန်ရေးသွင်းပါ။

တတိယ - စမရပ်

စတုတ္ထ - အင်းကွက်တွင် "လာဘီန မုတ္တမော ထေရော နံ" ရေးသွင်းပါ။

ပဉ္စမ - အင်းကွက်တွင် "ဒက္ခိဏေယျော့ နံ" ရေးသွင်းပါ။

ဆဋ္ဌမ - အရံ။

သတ္တမ - လက်ဝဲစက် "စ-ဝ-စ-မ" ရေးသွင်းပါ။

အဋ္ဌမ - လက်ယာစက် "ဋ က သ ဉ" ရေးသွင်းပါ။

သိမ်ဝင်ချည်ကို သက်စေ့ မီးစာထည့်ရမည်။ ထို့နောက် ပုံတွင် ပြထားသည့်အတိုင်း အောက်ပါဂါထာ မန္တန်ကို အရံအဖြစ် ဖြင့် ရေးရမည်။

အရံဂါထာ

ဥုံ သီလီဒါမေနေ ထေရေန၊ စတုဓာတု ပသိဒ္ဓိယာ၊
သဒ္ဓိဋ္ဌိက ပလံ၊ စတုက္ခရံ သိဒ္ဓိလာဘံသုဟေ။

ဤအရံ ဂါထာမန္တန်ဖြင့်ပင် ၁၀၀၀ အုပ် စုတ်ရမည်။ ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင် ပြုလုပ်ရမည်။

ဤရှင်သီလီဒီပုံ ဖယောင်းတိုင် အစီအရင်ကို စုန် အဘိညာဉ်ရ ရှေးဆရာကြီးများက အက္ခရာ ၄၁ လုံးကို မူလ အမှန် ဘူတပြန်၍ ဝိဇ္ဇာယာန လောကီယ အတတ်ပညာဖြင့် စီရင်ထားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ မီးထွန်းသောအခါ၌ အရံဂါထာမန္တန်ကို ၇ အုပ် ရွတ်ဆို ကျူးရင့်နေရမည်။

အညွှန်း

ထိဝိသနာရှင်များအဖို့ ထီးဖွင့်သောနေ့၌ ထိလက်မှတ် နှင့်အတူ ရှင်သီလီဒီပုံဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းပါ။ ထိပေါက် နိုင်ပါသည်။

ကုန်အရောင်းအဝယ်၊ အိမ်အရောင်းအဝယ်၊ မော်တော်ကားအရောင်းအဝယ်၊ ခြံမြေ၊ လယ်မြေ၊ ယာမြေ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သောနေ့များ၌ ဤဒီပုံ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းပါ။ မိမိပြောဆိုသော ဈေးနှုန်းအတိုင်း အဆင်ပြေသွား ပါလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် တတ်နိုင်မည်ဆိုပါက ဤဒီပုံဖယောင်းတိုင်ကို နေ့စဉ် မီးထွန်းပူဇော်ပါ။ တစ်နေ့တခြား သိသိသာသာ စီးပွား ဥစ္စာ တိုးတက်လာမည်။ လာဘ်လာဘ ပေါများမည်။ အလုပ် အကိုင် အကြံအစည် မှန်သမျှ ထမြောက်အောင်မြင်မည်။

ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ အိမ်ဆိုင်ကြီးများဖွင့်၍ ရောင်းချ နေပါက ဤဒီပုံဖယောင်းတိုင်ကို နေ့စဉ် မီးထွန်းဖို့ မမေ့ပါနှင့်။

ရှင်သီလီ မဟာထေရ်မြတ်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် က လာဘ်လာဘအရာ၌ တေဒင် ပေးထားတော်မူခဲ့သဖြင့် ဤ ရှင်သီလီဒီပုံ အစီအရင်ကို ရှေးဆရာကြီးများက "လာဘသိဒ္ဓိ လာဘ်ခေါ်ဒီပုံ" ဟု အမည်ပေးထားကြောင်း မူရင်းပေစာတွင် ရေးထားသည်။

စိုးဝင်းထွန်း(တာမွေ)

စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်၍ လာဘ်လာဘာ ပေါ်ပွားစေသော

ရှင်သီဝလိ အစီအရင်

(ရှင်သာမဏေ သင်္ကန်းတောင်း၍ ရှင်သီဝလိဂါထာ အုပ်မန်းကာ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး ပူဇော်ရမည်)

စီရင်နည်း စီရင်ဟန်

ဝါးပျံ သို့မဟုတ် နံသာဖြူကို ပရိက္ခရာ စုံလင်စွာနှင့် ရှင်သီဝလိ ရုပ်တုတော် ထုလုပ်ရမည်။ သားရေနွယ် ပါစေရမည်။ ပလ္လင်တော်တွင် လေးကွက်အင်း ချ၍ “ဥ ရှင်သီဝလိ” ဟု အင်းဆန် ထည့်သွင်းရမည်။ ထိုနောက်...

- နဖူးတော်၌ “ဝိယံ”
 - သပိတ်တော်၌ “လာဘံ”
 - ယပ်တော်၌ “သုခိ”
 - တောင်ရိုးတော်၌ “ခနံ”
 - သားရေနွယ်၌ “မနာပံ”
- ဟူ၍ အသီးသီး ရေးရမည်။

အသက်သွင်းရန် ဂါထာ

ဥ ရှင် ဣတိပိ အရဟံ အဝိညာဏကံ သို့ အံး အံး။ ဤဂါထာဖြင့် ၇ အုပ် စုတ်ပြီး အသက်သွင်းရမည်။

သာမဏေပြုခွင့်တောင်းရန် ဂါထာ

ဥ၊ သံသာရဝဇ္ဇဒုက္ခတော ဓမ္မစနတ္ထာယ
ပဗ္ဗဇ္ဇယာစာမိ။

ဤဂါထာကို ၇ ခေါက် ရွတ်ကာ ရှင်သာမဏေပြုရန် တောင်းဆိုရမည်။

ဥ	သီ
လိ	ဝ

ဆရာထံသို့ သင်္ကန်းကပ်ရန် ဂါထာ

ဥ၊ သကလ ဝဇ္ဇ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိ ကရဏတ္ထာယ ဣမံ ကာသာဝံ ဂဟေတွာ ပဗ္ဗာ ဇေထ မံ ဘန္တေ အနုကမ္မံ ဥပါဒါယ။

ဤဂါထာကို ၇ ခေါက် ရွတ်ဆိုကာ ဆရာထံသို့ သင်္ကန်း ဆက်ကပ်ရမည်။

ဆရာထံမှ သင်္ကန်းတောင်းရန် ဂါထာ

ဥ၊ သကလ ဝဇ္ဇ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိ ကရဏတ္ထာယ ဧတံ ကာသာဝံ ဒတွာ ပဗ္ဗာဇေထ မံ ဘန္တေ အနုကမ္မံ ဥပါဒါယ။

ဤဂါထာကို ၇ ခေါက် ရွတ်ဆိုကာ ဆရာထံမှ သင်္ကန်း
တောင်းရမည်။

ထိုသို့ သင်္ကန်းတောင်းပြီးနောက် ရှင်သာမဏေ
ဆယ်ပါးသီလ ခံယူရမည်။

ထို့နောက် အောက်ပါ ဂါထာ ၄ ပုဒ်ကို ၇ အုပ်စီ
စုတ်ရမည်။

၁။ ဤ သောတာပတ္တိမဂ္ဂံ ဘာဝေတွာ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ
ပတာနေန ပဟိနာယဂမနော သတ္တကုတ္တု ပရမော
သောတာပဇ္ဇနာနာမ ဟောတိ။

(၇) အုပ်

၂။ ဤ သကဒါဂါမိမဂ္ဂံ ဘာဝေတွာ ရာဂဒေါသ
မောဟာနံ တနုကရတ္တာ သကဒါဂါမိနာမ ဟောတိ။
သင်္ကဒေဝ ဣမံ ဝေလကံ အာဂန္နာ။

(၇) အုပ်

၃။ ဤ အနာဂါမိမဂ္ဂံ ဘာဝေတွာ ကာမရာဂ
ဗျာပါဒါန မနဝသေသပဟာနေန အနာဂါမိ
နာမဟောတိ။ အနာဂန္နာ ဣတ္ထတ္တံ။

(၇) အုပ်

၄။ ဤ အရဟတ္တမဂ္ဂံ ဘာဝေတွာ အနဝသေသ
ကိလေသပဟာနေန အာရဟာနာမ ဟောတိ။
ဇိကာသဝေါ လောကေ အဂ္ဂဒက္ခိဇောယေျာ။

(၇) အုပ်

ထိုသို့ (၇) အုပ်စီ စုတ်ပြီးနောက် “သုပ္ပဋိပန္နော”
အစရှိသော သံယုဂဏ်တော်ပါဠိကို (၃၇) အုပ် စုတ်ရဦးမည်။
ထို့နောက် သိမ်ထဲတွင် ပဉ္စင်းလောင်းများ ပဉ္စင်းခံ
သည့်အတိုင်း ပဉ္စင်းလောင်း ဆုံးမသော ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆုံးမပြီး
ပဉ္စင်းပြုရမည်။ ပြီးမှ...

ဤ ဇောဒဂ္ဂံ တိက္ခမေ မမ သာဝကာနံ လာဘိနံ
ယဒိခံ သီဝလိ။

ဟူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က အရှင်သီဝလီ မထေရ်မြတ်
အား တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးပေးသော ဗုဒ္ဓမုခပါဠိ ပါဠိတော်နှင့် (၇)အုပ်
စုတ်ရမည်။ ထိုပြင်...

ရှင်သီဝလီ ၁၀ ဂါထာနှင့် ရာမမူ (၇)အုပ်၊ ရှင်သီဝလီ
သုတ်တော်နှင့် (၇)အုပ် အသီးသီး စုတ်ရမည်။

ပြီးလျှင် ထိုသီဝလီရုပ်တုတော်အား သိဒ္ဓိတင်ခြင်း
ရွှေချခြင်းများ ပြုလုပ်ကိုးကွယ်ရမည်။

နေ့စဉ် ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ပန်းကပ်လှူခြင်း၊ ရေချိုး
ကပ်လှူခြင်း၊ ဆီမီးကပ်လှူခြင်းတို့ကို တတ်နိုင်လျှင် တတ်နိုင်
သလောက် ပူဇော်ပြုလုပ်ရမည်။

အညွှန်း

အရှင်သီဝလီမထေရ်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
တိုင်က လာဘ်လာဘ ပေါများသည့်အရာတွင် “တေဒဂ်” ဘွဲ့ထူး
ပေးခြင်းခံရသည့် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်သည့်အတိုင်း
ထိုရှင်သီဝလီ ရုပ်တုတော် ကိုးကွယ်သည့်နေ့မှစ၍ သီဝိသာသာ
ထူးထူးခြားခြား လာဘ်လာဘများ ဝင်လာလိမ့်မည်။

ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၍ လူအများ၏ ရိုသေမှု လေးစားမှုကို
ခံယူရမည်။

အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်များ လုပ်ကိုင်တိုင်း မယ
ကြည်လောက်အောင် အောင်မြင်လိမ့်မည်။

ဘေးဒဏ် ရန်မာန် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးမှ ကင်းဝေး
ပ.ပျောက်မည်။

အထွေထွေသော ဣစ္ဆာသယနှင့် ပြည့်ဝလိမ့်မည်။
ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ကိုးကွယ်ပူဇော်ပါ။ “ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ” ဆိုသကဲ့သို့ ကုသိုလ်လည်း ရရှိမက
လောကီသုခ အနန္တလည်း ရရှိသည့် အစီအရင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် “ရှင်သီဝလီသုတ်တော် နှင့် ဂါထာတော်များ
တတ်နိုင်သမျှ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါက ပိုမို၍ ကောင်းကျိုးသုခ အနန္တ
ကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ ရှာဖွေတင်ပြသည်။

ရှင်သီဝလီ ရုပ်တော် စီရင်နည်း (၅၄) အဆောင်လက်ဖွဲ့

ထွန်းလူ(တောင်တွင်းကြီး)

ရှင်သီဝလီ ရုပ်တော်ကို အချို့က ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ ရှေးဆရာကြီးများ မိန့်မှာသည်မှာ ဘုရား၊ ရဟန္တာများ၏ ရုပ်တော်များကို တိရစ္ဆာန်တို့၏ အစွယ်များ၊ အရိုးများဖြင့် မပြုလုပ်ကောင်းဟု ဆိုကြ၏။

အချို့ ဝါးပျံဖြင့် စီရင်ကြ၏။ လောကီအစီအရင်များတွင် ဝါးပျံကို ထုလုပ်ကြောင်း အများဆုံး တွေ့ရပေ၏။ မိမိ စိတ်ကြိုက် ဉာဏ်တော် ရရှိရန်မှာ နံသင့်သစ်၊ အမြစ်ပြိုဟ်သစ်၊ အညွန့်ပြိုဟ်သစ်၊ အမြစ်နှင့်နံတွဲ၊ မွေးနံနှင့် အညွန့်တွဲ၊ အမြစ်နှင့် အညွန့်တွဲ၊ မွေးနံနှင့် ဆပွတ်တွဲ စသည် ထုလုပ်ကိုးကွယ်ရာ၏။ ဤရန်၊ စတုရန်းနှင့် ဆပွတ်သစ်များကို မည်သည့်အခါမျှ မပြုလုပ်ရ။

အမြစ်ပြိုဟ်နံသစ်များ

- တနင်္ဂနွေ - ထိန်
- တနင်္လာ - အင်
- အင်္ဂါ - ကံ့ကော်
- ဗုဒ္ဓဟူး - ဇီး(ဆီး)၊ ညောင်
- ကြာသပတေး - လင်းလွန်း
- သောကြာ - ပျဉ်းမ
- စနေ - သီး

မွေးနံသင့်သစ်များ

- တနင်္ဂနွေ - အင်၊ အုန်း
- တနင်္လာ - ကံ့ကော်
- အင်္ဂါ - ညောင်၊ ဇီး(ဆီး)
- ဗုဒ္ဓဟူး - လင်းလွန်း၊ ရုံး
- ကြာသပတေး - ပျဉ်းမ၊ ပေါက်
- သောကြာ - သီး၊ သီဟိုဠ်၊ သရက်
- စနေ - ထိန်၊ ထန်း

အညွန့်သစ်များ

- တနင်္ဂနွေ - ကံ့ကော်
- တနင်္လာ - ညောင်၊ ဇီး(ဆီး)
- အင်္ဂါ - လင်းလွန်း၊ ရုံး
- ဗုဒ္ဓဟူး - ပျဉ်းမ၊ ပေါက်
- ကြာသပတေး - သီး၊ သီဟိုဠ်၊ သရက်
- သောကြာ - ထိန်၊ ထန်း
- စနေ - အင်၊ အုန်း

ပဉ္စပွတ်သစ်များ:

- တနင်္ဂနွေ - ပျဉ်းမ၊ ပေါက်
- တနင်္လာ - သီး၊ သီဟိုဠ်၊ သရက်
- အင်္ဂါ - ထိန်၊ ထန်း
- ဗုဒ္ဓဟူး - အင်း၊ အုန်း
- ကြာသပတေး - ကံ့ကော်
- သောကြာ - ညောင်၊ ဇီး(ဆီး)
- စနေ - လင်းလွန်း၊ ရုံး

အမြစ်ပြိုဟ် နှင့် မွေးနံ့ပြိုဟ်တွဲသစ်များ:

- တနင်္ဂနွေ - ထအောင်း၊ ထန်း၊ အုန်း
- တနင်္လာ - အင်ကြင်း
- အင်္ဂါ - ကညင်း၊ ခူဝံ
- ဗုဒ္ဓဟူး - ဇလပ်
- ကြာသပတေး - လက်ဖက်
- သောကြာ - ဖက်သန်း
- စနေ - သနပ်

အမြစ်ပြိုဟ် နှင့် အညွန့်ပြိုဟ်တွဲသစ်များ:

- တနင်္ဂနွေ - ထောက်ကြန့်
- တနင်္လာ - ဩဇာ
- အင်္ဂါ - ကလော
- ဗုဒ္ဓဟူး - စိန်ပန်း
- ကြာသပတေး - လောက်သေ
- သောကြာ - ပိတောက်
- စနေ - သစ်အယ်

မွေးနံ့ နှင့် အညွန့်ပြိုဟ်တွဲသစ်များ:

- တနင်္ဂနွေ - အင်ကြင်း
- တနင်္လာ - ကညင်း၊ ခူဝံ
- အင်္ဂါ - ဇလပ်
- ဗုဒ္ဓဟူး - လက်ဖက်
- ကြာသပတေး - ဖက်သန်း
- သောကြာ - သနပ်
- စနေ - ထအောင်း၊ ထန်း၊ အုန်း

မွေးနံ့ နှင့် ပဉ္စပွတ်တွဲသစ်များ:

- တနင်္ဂနွေ - အောင်မြဖြူ
- တနင်္လာ - ကသစ်
- အင်္ဂါ - စန္ဒကူးနီ
- ဗုဒ္ဓဟူး - ဝဉ
- ကြာသပတေး - ပိတ်ချင်း
- သောကြာ - သစ်ဆိမ့်
- စနေ - နှံ့

၎င်းဖော်ပြပါ အသားများထဲမှ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ အမြစ်ပြိုဟ်သစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မွေးနံ့သစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အညွန့်သစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဉ္စပွတ်သစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်နံ့တွဲသစ်များကိုသော်လည်းကောင်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သစ်သားကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်နိုင်ပါသည်။

ဤပြဆိုခဲ့သည့် နေ့နံ့နှင့်လျော်သော သစ်များအနက် လိုရာသစ်ကို ရှင်သီဝလီပုံတော်ထု၊ မွှေး ရက်၊ နက္ခတ် စသည် ရွေးလိုလျှင် ရွေးလေ။

ဤသို့ ပုံတော်ထုရာဝယ် အများထုနေကျအတိုင်း သပိတ် ပရိက္ခရာအပြင် ယပ်၊ တောင်ဝှေးနှင့် ပုတီးတို့ထည့်၍ ထုလေ။

အမှန်အားဖြင့် ယပ်နှင့် တောင်ဝှေး ပုတီးတို့သည် မပါရှိရပေ။ သို့သော် ၎င်းတို့မပါလျှင် ရှင်သီဝလီ မဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ အစွဲအလမ်း ရှိသောကြောင့် ထည့်၍ထုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပါသင့်လျက် မပါသော ဒုက္ခသက်န်းကြီးကို ပခုံးတွင် ထည့်၍ထုလေ။

စနစ်တကျ စီရင်လိုသော် ရှင်သီဝလီရုပ်တုတော်ကို ရှင်သာမဏေပြုရာတွင် ထည့်ပေးရသည်။ သို့မဟုတ် သက်နံ့ကပ်၊ သက်နံ့တောင်း စသည့် သာမဏေသီလ စသည့် ရှင်သာမဏေ ပြုသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုပြုလုပ်ရသည်။

ထိုသို့ သာမဏေဖြစ်ပြီး အနေမှာပင် ရှင်သီဝလီသည် သာမဏေပြုဆဲမှာပင် ရဟန္တာဖြစ်သည်ကိုရည်၍ "အရဟတ္တဘာဝေတွာ အနဝသေသ ကီလေသ ပဟာနေန အရဟန္တာနဟောတိ၊ ဒီဏာသဝေါ လောကေ အဂ္ဂဒက္ခိဏေယျော ဟူ၍ သုံးကြိမ်ကြားရသည်။

ထိုနောက် ရဟန်းခံရာတွင် ထည့်၍ သိမ်ဝင်း၊ သို့မဟုတ် သိမ်တွင်းသွားကာ ဥပသမ္ပဒါ ကမ္မဝါဖြင့် ရဟန်းခံ သကဲ့သို့ပြုလေ။

၎င်းနောက် တန်ခိုးကြီးဘုရားရှေ့တွင် “တေဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ၊ မမ သာဝကာနံ လာဘီနံ ယဒိဒံ သီဝလီ” ဟူ၍ တေဒဂါကြားလေ။ သုံးခေါက် သုံးကြိမ်ကြားလေ။ “ဤသို့ တေဒဂါ မကြားသမျှ လာဘသိဒ္ဓိ မပြောက်” ဟု ဆရာမြတ်တို့ အဆိုမိန့် ရှိသည်။

ဤကိစ္စရပ်များ ပြီးဆုံးမှ ရှင်သီဝလီဂါထာများနှင့် စုတ် ရသည်။ အခြားရုပ်တုများ လက်ဖွဲ့များကဲ့သို့ အသက်သွင်းခြင်း၊ စသည်ပြုရန် မလို။ ရှင်ရဟန်းပြုခြင်း၊ တေဒဂါကြားခြင်း၊ ဂါထာ စုတ်ခြင်း မည်သည်ပင် အသက်သွင်းခြင်း သိဒ္ဓိတင်ခြင်း မည် ပေသည်။

နံနက်ည ဝတ်မပျက်စေဘဲ ရှင်သီဝလီ ၁၀ ဂါထာ၊ ၇ ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆိုပူဇော်လေ။ နံနက် ဆွမ်း၊ ညဆွမ်း ပန်း၊ ဆီမီး ပူဇော်လေ။

လောကီနွယ်သော ရုပ်တုအစီအရင်

ထိုပြဆိုခဲ့ပြီးသော ရှင်သီဝလီရုပ်တုကိုပင် လောကီ အစီအရင် ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လောကီအစီအရင် ဖြည့်စွက်ရာ၌ ရုပ်တု လုပ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ရသည်။

- ယပ်တောင်တွင် “အရဟံ” ရေး။
- သပိတ်တွင် “ဋ-က-သ” ရေး။
- ရင်ဘတ်တွင် “နဇယနဝင်းပိတ်အက္ခရာ” ရေး။
- သပိတ်အဖုံးတွင် “လာဘ” ရေး။

ဤမျှသာ ထူးသည်။ ကျန်အစီအရင်များမှာ ရုပ်တု အစီအရင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်သီဝလီ ဓာတ်တော်အစစ် ရလျှင် ရင်တွင်နံလေ။

ရှင်သီဝလီရုပ်ရေး အစီအရင်

- အောက်ခြေအင်းကို ပထမ ရေး၊ အင်းဆန်မှာ -
- လာဘီန မုတ္တမော ထေရော၊
- သီဝလိ ဣတိ ဝိဿုတော၊
- သော ရဟော ပစ္စယာဒိန၊
- သဒါ လာဘိကရောတု မေ။

၎င်းအပေါ်မှ ရုပ်တုပုံအတိုင်း အရုပ်တော်ရေး၊
၎င်းနောက် အရုပ်၏လက်ယာဘက်ရှိ အင်း ၃ ခုကို အပေါ်အင်းက စ၍ အစဉ်အတိုင်းချ။

ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်အင်းများအပေါ်မှ အောက် အလားတူချ။

အရုပ်အောက်မှ အင်းတွင် “တေဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ မမ သာဝကာနံ လာဘီနံ ယဒိဒံ သီဝလီ” ရံလေ။

အားလုံးကို “ဝေ အစိန္တိဟာ သံယာ” ရံလေ။
အင်းအရံဖြင့် ၁၀၈ စုတ်။

ထို့နောက် (၁၀)ဂါထာ၊ (၇)ဂါထာဖြင့် (၁၀၈)စီစုတ်။
အားလုံးပြီးလျှင် “ဝေ အစိန္တိဟာ သံယာ” (၁၀၈)

စီစုတ်။

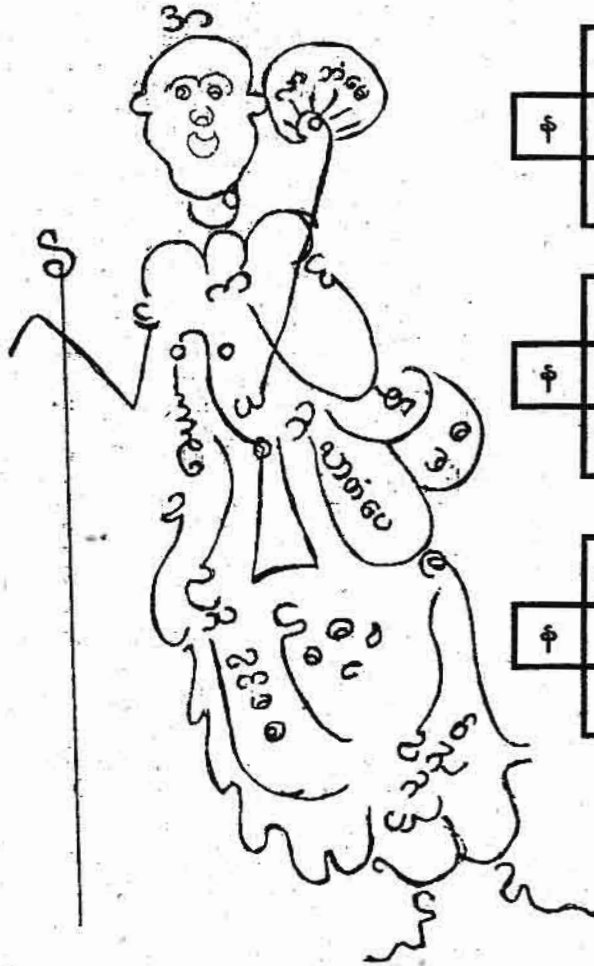
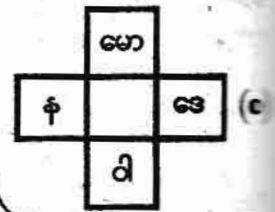
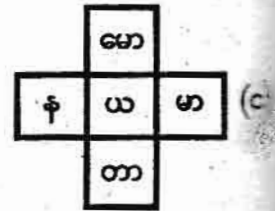
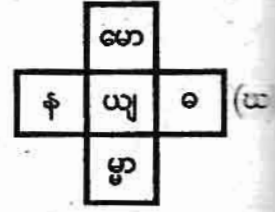
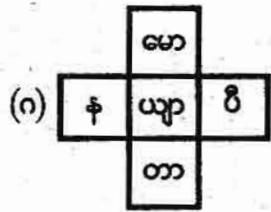
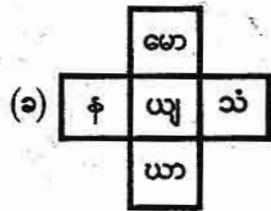
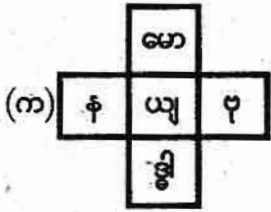
ဤအားလုံးပြီးလျှင် အစီအရင် ပြည့်စုံပြီး အထူးညွှန်း ဖွယ်မရှိ။ စက္ခုကောင်းတွင် စီရင်၍ မှန်သွင်းကိုးကွယ်လေ။
ရှင်သီဝလီလက်ဖွဲ့

- ပထမ “အရဟံ” ကို ပုံအတိုင်း ရေး။
- ၎င်းကို “တေဒဂုံ လာဘီနံ သီဝလီ” ရံလေ။
- လေးထောင့်တွင် “ဋ-က-သ-ဥ” ရေး။
- (၁၀)ဂါထာ၊ (၇)ဂါထာဖြင့် (၁၀၈)စီစုတ်။
- ရွှေပြားတွင် စီရင်၍ လက်ဖွဲ့လုပ်၊ ယောက်ျား လက်ယာ လက်မောင်း၊ မိန်းမနှင့် ကလေးများ လက်ဝဲဆွဲလေ။
- အကျိုးညွှန်းရန် မလိုပြီ။

ထွန်းလူ(တောင်တွင်းကြီး)
ရာဇဓမ္မစာအောင်းတင်ပြသည်။

ရှင်သီဝလီ အင်းတော်

၁၆	၁၇	၁၈	၁၉
၂၀	၂၁	၂၂	၂၃
၂၄	၂၅	၂၆	၂၇
၂၈	၂၉	၃၀	၃၁

ဤပွဲမှ ၆ အင်းဖြစ်သော (က)၊ (ခ)၊ (ဂ)၊ (ဃ)၊ (င)၊ (စ) နှင့် စမ ရှင်သီဝလီ ရှင်ရှင်ပုံတော်အင်းကို မိတ္တူကူးကာ ပြာချ၍ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်သောက်၊ ၉ ရက်၊ ၉ ကြိမ်သောက်။ "ဣတိပိသော(လ)ဘဂဝါ" ဂါထာကို တစ်နေ့ အပတ် ၉၀ မိန့်၊ ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး "သိဒ္ဓိဂါထာ" ၃ ပတ်မိန့်၊ တစ်နေ့အတွက် ပြီး၏။ ဤကဲ့သို့ ၉ ရက် မိန့်ပါသော။

ဝင်လာမစ

တသံသ

ရှင်သီလိ

ပူဇော်ပွဲ

မောင်မောင်မြင့်အေး

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာကြီးရေ ငါးရဲ့အကြီး တစ်ကောင်ကို အနေတော်တုံးပြီး ဆန်လှော်ဟင်းချက် ထားခဲ့တယ်။ ဆန်ကလေးကိုလှော်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူ ဂျင်းနဲ့ဆီသတ်ပြီး ပြုတ်ရတာပေါ့။ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆန်ပွက်ပွက်ဆူမှ ငါးကို ဆီသတ်ထားတာထည့်၊ စပလင်ကိုထုံးထည့် ဆူတော့ အနံ့သင်းနေတာပေါ့။

ထိုရှင်သံလဲအညွှန်းစာပေပုံနှိပ်ရေးဦးစီးဌာနမှ ထုတ်ဝေသည်။

အောက်ဖွဲ့လာသော ပုံနှိပ်ရေးဦးစီးဌာနမှ ထုတ်ဝေသည်။

ငါးရံဆန်လျှော်ဟင်း ပုပုထေး
ရယ် ဝက်သားကို မန်ကညာ
ပုညနဲ့ချက်ထားတာရယ်၊ ပုစွန်
အကြောလေးတွေကို ငြိမ်သိမ်း
ကြပ်နေအောင်ကြော်ထားတာ
ရယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ ဟ
ကျွန်တော်က ပြောပြီး ဦး
လိုက်၏။ ဆရာကြီးက ...

မင်း ရောက်လာတာနဲ့
အတော်ပဲကွာ၊ “ကလေး တစ်
ယောက် ညက အာဆွဲထား
တဲ့ ပုံသွားယူစမ်း” ဟုပြော
လိုက်၏။ ထို့နောက် ကလေး
တစ်ယောက်က ၂၀×၃၀
အရွယ်ကတ်ပြားကြီးယူလာပြီး
ဆရာကြီးကိုပေးလိုက်၏။ ဆရာ
ကြီးက... “ဒါညက ငါ့ဆွဲထား
တာ အဲဒီပေါ်မှာ မင်းက စ
တွေရေးကွာ” ဟု ပေးလိုက်
ရာ ကျွန်တော်က

“ဒါက ရှင်သီလိပုံတော်
ရှပ်ပုံကြီးပါလား” ဟု ပြောလိုက်
၏။ ဆရာကြီးက -

“အေးကွာ ရှင်သီလိ
ကို စမနဲ့တွဲဖို့ ငါ့မှာ အား
ရလာတော့ ဒီနေ့လည်း မင်း
လာမှာပါဘဲဆိုပြီး ငါ့ခံကြောင်
ထားတာ အဲဒီပုံကို မင်း
တွေဖြည့်ကွာပြီးရင် ဒီပုံ
သိဒ္ဓိတင်မယ်” ဟု ပြောလိုက်
၏။ ကျွန်တော်က ...

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ကျွန်တော်ဒါကို အခုပြန်ရင်ယူသွားမယ်။ အလုပ်တိုက်မှာ ဖြည့်မယ်။ ညနေပြန်လာပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ ရှင်သီဝလီအကြောင်းရယ် ဒီပုံကို ပူဇော်ပုံပူဇော်နည်းကိုတော့ ပြောရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက ...

ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမောင်မြင့်အေး ရယ် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရှင်သီဝလီအကြောင်းလည်းပြောပါမယ်။ ပူဇော်ပုံ ပူဇော်နည်းလည်း ပြောပါမယ်။ ပြီးရင် ခင်ဗျားကို လက်ဖက်ရည်လည်းတိုက်ပါမယ်ဟု ငေါတော့တော့ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ရှင်သီဝလီ ပုံကြမ်းပါရှိသော ကပ်ပြားကြီးကို သာသာယာယာလိပ်ပြီး ကျွန်တော်၏အလုပ်ခန်းသို့ ယူလာလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ခန်းတွင် အခြားအလုပ်များ မလုပ်တော့ဘဲ ရှင်သီဝလီပုံတွင် ၈-၈-၀ ၀-၀ ၀မများ ဖြည့်ရာ ညနေစောင်းတွင် အထက်ပါပုံကြီးကို ရရှိတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် ၈မပုံရေးဆွဲပြီးသော ရှင်သီဝလီပုံတော်ကြီးကို လိပ်ကာ လမ်းချောင်း ပုသိမ်လမ်းမှ မြေနီကုန်းသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုနောက် စမ်းချောင်းညဈေးတန်းမှ ဘယာကြော်သုပ်ကိုဝယ်၍ အမှတ်-၅၆ ကားစီးပြီး ပုသိမ်ညွန့်လမ်းထိပ်တွင်ဆင်း၏။ လမ်းတစ်ဖက်သို့ကူးကာ အမှတ်-၅၂ ကားကို စီးရပြန်၏။ ဆရာကြီးရှိရာ မာကျူရီလမ်းထိပ်ရှိ ဆေးသမုတ်တိုင်တွင် ဆင်းရ၏။

ဆရာကြီးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးက - “ဘာတွေပါလဲကွ” ဟုမေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က

“အထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ် ဘယာကြော်သုပ်ကလေးပါပဲဟုပြောပြီး ဦးချကာ ရှင်သီဝလီပုံကြီးပေးလိုက်ရာ၊ ဆရာကြီး က လှမ်းယူလိုက်ပြီး -

“ဒီလိုကွ ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးရ ရှင်သီဝလီပုံတော်အကြောင်းကို သိပြီးသားကို ငါ့ကိုဘာလို့ ထပ်ဘာလဲဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က ဆရာကြီး

လောက်တော့ သိပ်မသိပါဘူး။ ရှင်သီဝလီ ရဟန္တာဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က သံဃာတော်အပါး ၅၀၀ နဲ့ ဆွမ်းခံကြွမယ်လုပ်ရာ ဘုရားက ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါတို့နဲ့အတူ ရှင်သီဝလီ ကောပါရဲ့လားလို့ မေးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။

အာနန္ဒာက ရှင်သီဝလီကို မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလိုကျ အမြဲတမ်းခေါ်သွားရတယ်။ အဲဒီလို ခေါ်သွားရင်လည်း ဆွမ်းတွေဟာ မလိုချင်လောက်အောင် အများကြီးရတယ်လို့ ကြားဖူးတာဘဲ။ အဲဒီလောက်ပါတဲဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက ဒီလိုကွ ...

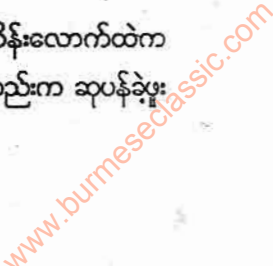
ဒို့တတွေ ဗေဒင်ဆရာလောကမှာ လူတွေအတွက် လာဘ်လာဘတွေဝင်ဖို့ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ယတြာတွေပေးလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါက ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေပေါ့ကွ။

အဲဒီလို ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေနဲ့အပြင် လူတွေက ကိုယ်ဟာကိုယ် လာဘ်လာဘတွေဝင်နေအောင် လုပ်ရတဲ့ နည်းတွေကို သူတို့ကမသိကြဘူး။ အဲဒါကတော့ လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာဘဲ။ ဒါဟာလည်း လုပ်ကြည့်တဲ့သူတို့မှ သိတယ်။

ကျမ်းဂန်တွေထဲမှာတော့ လာဘ်လာဘရအောင် ရှင်သီဝလီကို ကိုးကွယ်ပါလို့တော့ ငါမဖတ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သီဝလီကို ကိုးကွယ်တယ်။ သူ့ရဲ့ပုရိတ်နဲ့ ဂါထာတော်တွေကို အမြဲရွတ်ဖတ်သူတွေကတော့ လာဘ်လာဘတိုးတယ်လို့ဖတ်ဖူးတယ်။ ငါအယူအဆနဲ့ ကြည့်ရင်လည်း ဒါမှန်တယ်လို့ ယူဆရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ...

ရှင်သီဝလီဆိုတဲ့ ရဟန္တာဟာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်မှာ လာဘ်ပေါများခြင်းနဲ့ အခြံအရံ များခြင်းမှာ တောဒင်က္ခဲထူးကိုရရှိခဲ့တယ်။ ဒါကလည်းကွာ သူက တို့မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ရော့ ယူလို့ပေးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။

ဟိုး လွန်လေပြီးတဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းလောက်ထဲက ပွင့်ခဲ့တဲ့ပဒုမတ္တရ ဘုရားရှင်လက်ထက်တည်းက ဆုပန်ခဲ့ဖူး

တယ်။ အဲဒီဘုရားရှင်ရဲ့ တရားပွဲကြီးမှာ ရဟန်းတော် တစ်ပါးကိုလားတည်းများသော ရဟန်းတို့တွင် အမြတ်ဆုံးသော ရဟန်းလို့ တေဒဂ်ဘွဲ့ကို ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီ တရားပွဲကြီးမှာ တရားလာနာတဲ့ လူလင်ပျိုတစ်ယောက်ဟာ ငါလည်း ဒီဘွဲ့ကို လိုချင်လိုက်တာ နောင် တဆူဆူသော ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ဒီဆုကိုရပါစေဟု ဆုတောင်းပြီး အဲဒီ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတွေကို နေအိမ်မှာ ပင့်ပြီး (၇) ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကပ်တာပေါ့ကွာ။ နောက်ဆုံး ရက်ကျတော့ အဲဒီလူလင်က အရှင်ဘုရား ဘုရား တပည့်တော်ဟာ ဤကဲ့သို့ ဒါနကုသိုလ်ကံကြောင့် အခြား နတ်စည်းစိမ်၊ လူ့စည်းစိမ်လည်း ဆုမတောင်း ပါဘူးဘုရား။ လွန်ခဲ့သောတပတ်က ရဟန်း ၁ ပါးကို အရှင်ဘုရားပေးတဲ့ လာဘ်ပေါများတဲ့အရာ၌ တေဒဂ်ဘွဲ့ကိုရရှိသလို တပည့် တော်လည်း နောင် တဆူဆူသော ဘုရားရှင်လက်ထက် မှာ လာဘ်ပေါများသော ရဟန်းတော်တို့တွင် အမြတ်ဆုံး သော ရဟန်းဖြစ်ရပါလို့၏ဟု ဆုတောင်းခဲ့တယ်။

အဲဒီတော့ကွာ

ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်ကလည်း သူတောင်းတဲ့ဆုဟာ အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုတော့ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်မှာ ပြည့်စေသတည်းလို့ပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ပေါ့ကွာ ဒီလူလင်က ဒါန သီလတွေ အမြဲ လုပ်တော့ နတ်ပြည်သွားလိုက် လူ့ပြည်လာလိုက်နဲ့ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်မှာလည်း မြို့သူ မြို့သားတွေ ဟာ မင်းနှင့်အပြိုင် အလှူကြီးပေးနေတော့ ပျားရည်တွေလို နေတာပေါ့ကွာ။

အဲဒီမှာ တောကတက်လာတဲ့ လူလင်ဟာ ပျားရည် ရောင်းဖို့လာတာ မြို့ဝင်ဟာ အသပြာတစ်ထောင်ပေး ပေမယ့် မရောင်းတော့ဘဲ ဝိပဿီဘုရားကို ကိုယ်တိုင် လှူလိုက်တယ်ဟု ပြောပြီး ဆရာကြီးက အနားတွင်ရှိသော လက်ဖက်ရည်ကို တင်သောက် လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အဲဒီဇာတ်ကို ကျွန်တော် ရေဒီယိုထဲ နားထောင်ဖူးတယ်ဆရာကြီးရဲ့ ဘယ်သူကလဲတော့ ကျွန်တော်မသိတော့ဘူးဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီး ဟုတ်တယ် အဲဒါကို ဇာတ်ထဲမှာကဖူးတယ်။ အဲဒီအပိုင်း လောက်ပေါ့ကွာ။

ပြီးတော့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက် ကြတော့ပေါ့ ကောလိယမြို့မှာ ပဋိသန္ဓေတည် တယ်လို့ ပြောပြန်တယ်။ သူက ထူးခြားတာကတော့ သူများတကယ် လို ၉ လလွယ် ၁၀ လဖွားမဟုတ် ဘဲ (၇)နှစ်လုံး အမိဝမ်းတွင်းမှာ နေရတယ်။

သူမွေးတဲ့နေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ။ ဘုရားရှင် ရဟန်းတွေကို ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြန်ရော။ အဲဒီနေ့မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က သူ့ကို ရဟန်းပြုဖို့ပြောတာ အဲဒီမှာ ရှင်သာမဏေပြုခဲ့တယ်။

ပထမ ဆံပင်အစုကို ဓားနဲ့ရိတ်တဲ့အခါမှာ သောတာပတ္တဖိုလ်တည်တယ်။

ဒုတိယဆံပင်အစုကို ရိတ်လိုက်တော့ သက္ကဒါကာ ဖိုလ်တည်တယ်။

တတိယဆံပင်အစုကိုရိတ်လိုက်တော့ အနာဂါမိဖိုလ် တည်တယ်။

ဆံပင်တွေအားလုံးလဲ ရိတ်လိုက်ကော အရဟတ္တဖိုလ် တည်လိုက်တာပေါ့ကွာ။

အဲဒီတော့ ရှင်ဘဝကနေ ရဟန္တာဖြစ်သွားတော့ ရှင်သီဝလိလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့ကွာ။

အဲဒီမှာ ဒီကိုယ်တော်ကြွလေရာမှာ အလှူတွေ ပေးကြတော့ ရဟန်းတွေထဲမှာ လာဘ်လာဘ အများဆုံး အမြတ်ဆုံးဆိုပြီး တေဒဂ်ပေးကြတာပေါ့။

ထူးဆန်းတာကတော့ ရှင်သီဝလိကို မြန်မာနိုင်ငံ တင်မက ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားတဲ့ ထိုင်း၊ လော၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို တို့မှာလည်း ကိုးကွယ်ကြတယ်လို့ သိရတယ်။

တယ်ဟု ပြောလိုက်ပြီး အနားတွင်ရှိသော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဆရာကြီးပြောမှ ပြည်ပြည်စုံစုံ သိတော့တယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒီတော့ ဒီကားချပ်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု မေးလိုက်ရာ ဒီလိုကွာ -

ရှင်သီဝလီကို လာဘ်လာဘာပေါများစေတယ် ဆိုပြီး ရှေးဆရာကြီးတွေက ပူဇော်ကြတယ်။ တချို့က အင်း၊ စမတွေမှာရေးကြတယ်။ တချို့ကလည်း ဂါထာတွေ ရွတ်ကြတယ်။ အဲဒီရွတ်ဖတ်ထားတဲ့ ပုံတော်တွေ၊ ရုပ်ပုံတွေကို အဲဒီဆရာကြီးက ဝေငှကြတော့ လူတွေက ယူကြတာပေါ့ကွာ။ လူဆိုတာကလည်း ခက်သားလား။

အဆောင်ပေးရင်တော့ ယူကြတာပေါ့။ ပြီးရင် အဲဒီအဆောင်တွေကို အစွမ်းထက်အောင် ဆက်မလုပ်ကြဘူး။ ငါပေးတဲ့နည်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွာ။

အဲဒီရှင်သီဝလီ ရုပ်ပုံကြီးကို ငါက လစဉ် မြန်မာလဆန်း (၈)ရက်နေ့တိုင်းမှာ ပူဇော်မယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ရှင်သီဝလီကိုယ်တော်ကြီးက လစဉ်လဆန်း(၈)ရက်နေ့တိုင်း အပူဇော်ခံထွက်လေ့ ရှိတယ်လို့ဆိုထားတယ်။

အဲဒီတော့ကွာ ငါတို့က စိတ်ထဲမှာ ရှင်သီဝလီ နယ်တော်မြတ်ကြီးက ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဆွမ်းခံကြွနေပြီ ဆိုရည်စူးရမယ်။ ပြီးရင် အဲဒီကိုယ်တော်ကြီးကို ဆွမ်းတွေ သောင်းရမယ်။ အဲဒီတော့ပေါ့ကွာ ငါလည်း လစဉ်လဆန်း (၈)ရက်နေ့တိုင်းမှာ ရှင်သီဝလီကို ဆွမ်းကပ်မယ်။

ရှင်သီဝလီဂါထာတော်ကို ၂၇ ခေါက်ရွတ်မယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းတို့အိမ်တွေမှာလည်း အဲဒါကို အမြဲတမ်းလုပ်ကြ။ မင်းတို့ချမ်းသာပြီးရင် ချမ်းသာမယ်။ မချမ်းသာရင်တောင် အိမ်မှာ စားစရာ ဝတ်စရာတွေ လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘူး။ ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်ကြဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မှတ်ချက်

အထက်ပါအကြောင်းအရာတို့အား ပြောပြီးနောက် ဆရာကြီးသည် သူ၏ဇာတ်ခန်းထဲတွင် ထိုရုပ်ပုံကြီးအား ချိတ်ပြီး လစဉ် မြန်မာလဆန်း (၈)ရက်နေ့တိုင်း ဆွမ်းတော်ကပ်၏။ ရောက်လာသော တပည့်များအား ရှင်သီဝလီ ပရိတ်တော်နှင့် ဂါထာတော်များကို ရွတ်ခိုင်း၏။ ဆရာကြီး၏အိမ်တွင် ပရိသတ်များသည် ဝင်လာမစဲတသဲသဲ ဖြစ်၏။ အချို့က ဆန်များလာလှူ၏။ အချို့က ဆီများလာလှူ၏။ တခါတရံတွင် ဆရာကြီးက တခုခုစားချင်သည်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုစားစရာများသည် တယောက်ပြီး တယောက်လာပို့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရောက်သည့်အခါတွင် ရွတ်၏။ ကျွန်တော်က ရှင်သီဝလီ ဗျည်းစမပုံကို ပုံနှိပ်စက်နှင့်ရိုက်၍ အမြဲတမ်းဝေငှ၏။ ရောင်ပြန် စာအုပ်ထဲ ထည့်ပေး၏။ အချို့က ရိုရိုသေသေယူ၏။ အချို့က ဖာသိအာသာယူ၏။ ဆရာကြီး ဂန္ဓာရီခရီး ထွက်သောအခါတွင် ဆရာကြီးက ထိုပုံကြီးအား ကျွန်တော်ကိုပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ဇနီး ဆရာမ စောယုနွယ်က သူ၏အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ကြေးပိသာ ၂၀၀ ကျော် ရှိသော ရှင်သီဝလီပြည်ဝင်ပုံကြီးကိုထု၏။ ထိုရှင်သီဝလီ ရုပ်ထုတော်ကြီးအား သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံအလင်ဖြင့် ဆွမ်းများကို လစဉ် မြန်မာလဆန်း (၈)ရက်နေ့တိုင်း ပူဇော်၏။ ဆရာကြီး၏ ညွှန်ပြချက်အတိုင်း ပရိတ်တော်၊ ဂါထာတော်များကို ၂၇ ခေါက် တိတိ ရွတ်ဖတ်ကြ၏။ ပထမပိုင်းတွင် မိသားစုပဲရွတ်၏။ ထို့နောက် ဗေဒင်လာမေးသူများက ရွတ်ကြ၏။ အမြဲတမ်း ပူဇော်သူများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်မှုများ များလာ၏။ (အမည်နာမအား ဖော်ပြမည်ဆိုပါက လျှောက်လွှာ စာရွက်(၁)ရွက်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်၍ မဖော်ပြလိုတော့ပါ)

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မောင်မောင်မြင့်အေး

စီးပွားလာဘ်လာဘ ပေါကြွယ်ဝသည့် ဖြည့်ဝင်ဖြည့်ထွက် ရှင်သီဝလီ

အင်ကြင်းဖြူဖြူ (တောင်ငူ)

ဖြည့်ဝင်ဖြည့်ထွက် ရှင်သီဝလီရုပ်တုနှစ်ခုကို ထုလုပ်
၍ ကိုးကွယ်ပူဇော်ပါက အလွန်လာဘ်လာဘာရွှင်လန်း၍
ချမ်းသာစေပါသည်။

ဖြည့်ဝင် ရှင်သီဝလီရုပ်တု၏ ပုံတော်သဏ္ဍာန်မှာ
သပိတ်ပိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်ပါသည်။ ဖြည့်ဝင်ရှင်သီဝလီရုပ်တု
တော်ကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်စေပါ
သည်။

ဖြည့်ထွက် ရှင်သီဝလီရုပ်တု၏ ပုံတော်သဏ္ဍာန်မှာ
တောင်ငှေ၊ ပုတီးကိုင်း၊ ယပ်ထမ်းထားသောပုံ ဖြစ်ပါသည်။
ဖြည့်ထွက်ရှင်သီဝလီရုပ်တုတော်ကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့်
လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝစေပါသည်။

ထိုရုပ်တုတော်နှစ်ခုကို အတူယှဉ်တွဲ၍ အရှင်မြတ်
ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိသကဲ့သို့ နေ့စဉ် ဆွမ်း၊ သစ်သီး၊
ပန်း၊ ရေချမ်းများ ကပ်လှူပူဇော်၍ အောက်ပါဂါထာကို ရွတ်
ဖတ်ပူဇော်ပါ။

သီဝလီစ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော၊
သော ရဟော ပစ္စယာဒိနံ၊
မဟာလာဘံ ကရောတု မေ။

အနက်ပြန်ဆိုသော်...

ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော - နတ်လူတို့သည် ပူဇော်
အပ်သော၊ သီဝလီစ မဟာထေရော၊ ရှင်သီဝလီဟု အညွှန်
ကျော်လတ် မထေရ်မြတ်သည်၊ ပစ္စယာဒိနံ - ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း
ကျောင်း၊ ဆေး ဟူသော ပစ္စည်း စသည်တို့ကို၊ ရဟော -
ခံယူသုံးဆောင်ခြင်းရာ ထိုက်တော်မူ၏။ သော - ထိုရှင်
ဝလီ မထေရ်သည်၊ မေ - အကျွန်ုပ်အား - မဟာလာဘံ -
လာဘ်များခြင်းများကို၊ ကရောတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤသို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးပါက
ပျိုဟ်ဆိုး ဘေးကင်းပြီး အေးချမ်းလာဘ်ရွှင် ပျော်မွေ့စေ
များစွာ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့သာ
၍ စီးပွားလာဘ်လာဘ ပေါကြွယ်ဝပါလိမ့်မည်။

(မှတ်ချက် - ကျွန်းမွှေးသား ရခဲလျှင် ထိုကျွန်း
သားဖြင့် ပြည့်ဝင်ဖြည့်ထွက် ရှင်သီဝလီရုပ် ထုလုပ်၍
ကိုးကွယ်ပူဇော်ပါက ပိုမို၍ အကျိုးထိရောက်ပါသည်။)

အင်ကြင်းဖြူဖြူ (တောင်ငူ)

ရှင်သီလီ ပရိတ်တော်

နတ်တလင်းဆရာဦးအုန်းမောင်

ပြောင်း - နမော သိဒ္ဓိ သီလီရာဇာ ဟေမတ္တာ ဟေကရုဏာ
ဟေလာဘာ ဟေနာနာဝတ္ထုကာ။

ပြောင်း - အန္တရာယ်ကင်း ရန်စွယ်ရှင်း၍ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ
ပြည့်စုံပါစေသတည်း။ သိဒ္ဓိ - သိဒ္ဓိစုံ ပြီးပြည့်စုံစေတတ်သော။ သီလီရာဇာ-
သီလီမည်လတ် မထေရ်မြတ်ကို။ နမော - ရှိခိုးပါ၏။ မေတ္တာ - ချမ်းမြ
အေးစွာ မေတ္တာတရားသည်။ ဟေ - လာလော့။ ကရုဏာ - ကြင်နာသနား
ကရုဏာတရားသည်။ ဟေ - လာလော့။ လာဘာ - လာဘ်ဟူသမျှသည်။
ဟေ - လာလော့။ နာနာဝတ္ထုကာ - အထူးထူးသော ဝတ္ထုတို့သည်။ ဟေ-
လာလော့။

ပြောင်း - ဒေဟိ ဒေဟိ သကလ ပရိယံ ဓမ္မဒီပါ ပိယံ မမ ယာစ
ဣတ္ထိယာဝါ ယေစ ပုရိသေဝါ သဗ္ဗေ ဒေဝါ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန သုဝတ္တိ
ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလာ။

ပြောင်း - အန္တရာယ်ကင်း ရန်စွယ်ရှင်း၍ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ
ပြည့်စုံပါစေသတည်း။ သကလ ပရိယံ - အလုံးစုံ အပိုင်းအခြားရှိသော။
ဓမ္မဒီပါ - ဓမ္မဒိပ်ကျွန်းမှ။ ယာစ - ဣတ္ထိယာဝါ - အကြင်မိန်းမတို့သည်
လည်းကောင်း။ ယေစပုရိသေဝါ - အကြင်ယောက်ျားတို့သည်လည်းကောင်း။
သဗ္ဗေ - အလုံးစုံကုန်သော။ ဒေဝါ - နတ်မြဟွာတို့သည်။ အတ္ထိသန္တိ -
ရှိကုန်၏။ တေ - ထိုမိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ နတ်၊ မြဟွာတို့သည်။ မမ -
အကျွန်ုပ်အား။ ပိယံ - ချစ်ခြင်းကို။ ဒေဟိ ဒေဟိ - ပေးပါ ပေးပါလော့။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန - ဤသို့ မှန်ကန်သော စကားကို ဆိုရခြင်းကြောင့်။
မေ - အကျွန်ုပ်အား။ သုဝတ္တိ - ချမ်းသာခြင်းသည်။ ဟောတု - ဖြစ်ပါစေ
သတည်း။ မေ - အကျွန်ုပ်အား။ ဇယမင်္ဂလံ - အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်။
ဟောတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

[ရှင်သီလီ(၁၀)ဂါထာနှင့် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ် သရဏ္ဍာယ်သူ
တို့အား ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပြီး လူ့ခပ်သိမ်းတို့၏ ပူဇော်သက္ကာရကို
ခံရ၍ လာဘ်လာဘာတို့သည် ရောက်ကုန်၏။ သူ့ခပ်သိမ်းပြင်လျှင် ချစ်ခင်
မြတ်နိုးကြကုန်၍ ခုံမက်ကုန်၏။ ပြောတိုင်းဆိုတိုင်း ဩဇာရှိ၍ မကောင်းသော
အိပ်မက်ကို ပယ်လျက် ကောင်းသော အိပ်မက်လာရ၏။ ရိုသေစွာ ရွတ်ဖတ်
ကြပါလော့။]

သတို့သား၏ ဖခင်လောင်း သူ့ပုဝါလောင်းသမီး ထိကိုင်သမျှ
အကျိုး ဘာသာတိုက်များ ပွဲထွားပြီးစေ ပြည်လှူနေပုံ။

နတ်တလင်းဆရာဦးအုန်းမောင်

ရှင်သီလိ ဆယ်ဂါထာ

အနက်အဓိပ္ပာယ်

နတ်တလင်းဆရာ ဦးအုန်းမောင်

၁။ သီလိစ မဟာနာမ်၊
 သဗ္ဗလာဘ် တာဝိဿတိ၊
 ထေရဿ အာနုဘာဝေန၊
 သဗ္ဗေ ဟောဉ္စူ ပိယံ မမ၊

မမ - ရှင်သီလိကို ပူဇော်လေ့ရှိသော အကျွန်ုပ်အား
 ပိယံ (ပိယာ) - မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ကြကုန်သည်
 ဟောဉ္စူ - ဖြစ်ကြစေကုန်သည်။

၂။ သီလိစ မဟာဝိရော၊
 ဇယ ဇယ ပဿန္တူ ဖံ ပိယံ၊
 ဇော ဇော ပဿန္တူ ပရမံ၊
 ဇနပဗံ ပူဇယန္တူ၊

အနက်
 မဟာနာမ် - ကြီးမြတ်သော အမည်ရှိသော၊
 သီလိစ - ရှင်သီလိမထေရ်မြတ်သည်လည်း။ သဗ္ဗ
 လာဘ် - အလုံးစုံသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရ ဟူသမျှကို၊
 တာဝိဿတိ - ဖြစ်စေလတ္တံ့။ ထေရဿ - ရှင်သီလိ
 မထေရ်မြတ်၏။ အာနုဘာဝေန - တန်ခိုးတေဇော် အာနု
 ဘော်တော်ကြောင့်။ သဗ္ဗေ - ခပ်သိမ်းသော လူတို့သည်။

အနက်
 သီလိ - ရှင်သီလိမထေရ်မြတ်သည်။ မဟာ
 ဝိရောစ - ကြီးမြတ်သော ရဲရင့်ခြင်းလည်း ရှိတော်မူ၏။

တသ - ထိုရှင်သီဝလီမထေရ်၏။ တေနေ - တန်ခိုး
တော်အားဖြင့်၊ ယေယေ - အကြင် အကြင်သူတို့သည်၊
မံ - အကျွန်ုပ်ကို၊ ပီယံ - ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ပဿန္တ - ရှု
ကြည့်ကြစေကုန်သတည်း။ ဇနပဒံ - ဇနပဒံသည်၊ ဝါ
- ဇနပဒံနေသူများ ဝိုင်းလှူသည်၊ ပူယေန္တ - ပူဇော်လာ
ကြစေကုန်သတည်း။

၃။ သီဝလီစ မဟာထေရော၊
မမ သီသေ ဌပေတွာန၊
ဇမ္ပူဒီပ မဏ္ဍလေန၊
ဇေယာမန္တာ သုခါဝဟာ၊

အနက်
မဟာထေရော - ကြီးမြတ်သော မထေရ်တစ်ပါး
ဖြစ်တော်မူသော၊ သီဝလီစ - ရှင်သီဝလီ အရှင်မြတ်သည်
လည်း၊ မမ - အကျွန်ုပ်၏၊ သီသေ - ဦးခေါင်းရတနာ
မြတ်အင်္ဂါ၌၊ ဌာတု - တည်ပါစေသတည်း။ ဌပေတွာန -
ဤသို့ တည်နေသောကြောင့်၊ ဇမ္ပူဒီပမဏ္ဍလေန - ဇမ္ပူ
ဒီပကျွန်းအဝန်းနှင့်အမျှ၊ ဇေယာ - အောင်မြင်ခြင်းသည်၊
ဟောတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။ မန္တာ - အောင်မြင်မှန်
ကြောင်း ဂါထာမန္တန်တို့သည်၊ သုခါဝဟာ - ချမ်းသာကို
ဆောင်ကြသည်၊ ဟောန္တု - ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

၄။ သီဝလီစ မဟာနာမံ၊
ဣန္ဒနာဒေဝါ သဗြဟ္မကာ၊
မနုဿ ပရိသော ဣတ္ထိ၊
မဟာလာဘံ ဘဝိဿတိ၊

အနက်
မဟာနာမံ - ကြီးမြတ်သော နာမရှိတော်မူသော။
သီဝလီစ - ရှင်သီဝလီမထေရ်သည်လည်း၊ အတ္ထိ - ရှိ
တော်မူ၏။ တဿာနဘာဝေန - ထိုရှင်သီဝလီထေရ်၏
အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့်၊ သဗြဟ္မကာ - ဗြဟ္မာနှင့်တကွ
သော၊ ဣန္ဒနာဒေဝါ - သိကြား၊ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။

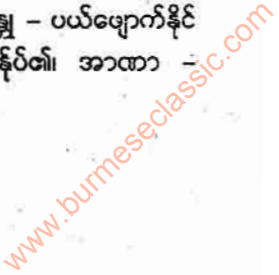
မနုဿပရိသော ဣတ္ထိစ - လူယောက်ျား၊ လူမိန်းမတို့
သည်လည်းကောင်း၊ မဟာလာဘံ - ကြီးစွာသော လာဘ်
သပ်ပကာကို၊ ဘဝိဿတိ - ရသည်ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း။

၅။ သီဝလီစ မဟာလာဘံ၊
နာ နာ ဒေဝီ ဝရံ သုခံ၊
ဣဒမ္ပိ ပုဇိတံ ဒေဝီ၊
မဟာသုခံ ဘဝိဿတိ၊

အနက်
သီဝလီ - ရှင်သီဝလီမထေရ်မြတ်သည်၊ ဝရံ -
တောင့်တအပ်မြတ်သော၊ မဟာလာဘံ - လာဘ်လာဘ
အများအပြားကို၊ နာနာ - အမျိုးမျိုး၊ ဒေဝီ - ပေးတတ်
ပေ၏။ ဝရံ - မြတ်သော၊ ဣဒမ္ပိ ပုဇာတိ - ပူဇော်အပ်
သော ဤပစ္စည်းဝတ္ထုများကိုလည်း၊ ဒေဝီ - ပေးအပ်
ပေ၏။ တေန - ထိုရှင်သီဝလီထေရ်၏ ဘုန်းတော်ကြောင့်၊
မဟာသုခံ - ကြီးမြတ်ချမ်းသာသည်၊ ဘဝိဿတိ - ဖြစ်
ပေလတ္တံ့။

၆။ ဝဏ္ဏံ ဒန္တံ နာ တိတ္ထိ၊
အာဏာ ယေ ဘဝေ ဘဝေ၊
ဘဝရုက္ခေ ရာဇာဓိတာ၊
သဗ္ဗေ ဧကာမံ ဝိနဿန္တု၊

အနက်
ဘန္တေ - ထေရ်ရှင်သီဝလီအရှင်ဘုရား။ တေ -
အရှင်ဘုရား၏။ ဝဏ္ဏံ အဆင်းတော်သည်လည်းကောင်း၊
ဒန္တံ - ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တော်မူသည်လည်းကောင်း၊ နရာ
တိတ္ထိ - လူတို့အား မရောင့်ရဲစေနိုင်ပါ။ တဝ - အရှင်
ဘုရား၏၊ ရုက္ခေ - ရုက္ခမူကျောင်း၌၊ ရာဇာဓိတာ -
ရုက္ခစိုးနတ်သမီးသည်၊ ရုက္ခတု - စောင့်ရှောက်မှုမြဲစေ
သတည်း။ သဗ္ဗေ - ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည်၊
ဧကာမံ - အမျက်ဒေါသကို၊ ဝိနဿန္တု - ပယ်ဖျောက်နိုင်
ကြပါစေသတည်း။ မယံ - အကျွန်ုပ်၏၊ အာဏာ -

အာဏာစက်သည်လည်း။ ဘဝေ - ဖြစ်စေလိုရာ၌၊ ဘဝေ - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၇။ သီဝလိစ မဟာလာဘ်၊
သဗ္ဗလာဘ် ဘဝိဿတိ၊
ထေရဿ အာနုဘာဝေန၊
သဒါ ဟောတု ပိယံ မမ၊

အနက်
သီဝလိစ - ရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်သည်လည်း။
မဟာလာဘ် - ကြီးမြတ်သော လာဘ်လာဘရှိတော်မူ၏။
မမ - အကျွန်ုပ်အား။ သဗ္ဗလာဘ် - ခပ်သိမ်းသော လာဘ်လာဘသည်။ ဘဝိဿတိ - ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ထေရဿ - ရှင်သီဝလိထေရ်၏။ အာနုဘာဝေန - တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်တော်ကြောင့်၊ သဒါ - အခါခပ်သိမ်း။ မမ - အကျွန်ုပ်အား။ ပိယံ - လူအပေါင်းတို့က ချစ်မြတ်နိုးအပ် သည်။ ဟောတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၈။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊
ယေ ယေ ပဿန္တု မံ ပိယံ၊
တေ တေ ပဿန္တု ပိယံ၊
ဇနပဒံ ပူဇယန္တု။

အနက်
သီဝလိစ - ရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်သည်လည်း။
မဟာထေရော - ကြီးမြတ်သော ထေရ်တစ်ပါး ဖြစ်တော် မူ၏။ တဿ - ထိုရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်၏။ အာနုဘာ ဝေန - တန်ခိုးတော် အာနုဘော်တော်ကြောင့်၊ ယေယေ - အကြင် အကြင်သူတို့သည်။ မံ - အကျွန်ုပ်ကို။ ပိယံ - ချစ်မြတ်နိုးစွာ၊ ပဿန္တု - ရှုကြည့်ကြပါစေသတည်း။ တေတေ - ထိုသူတို့သည်။ မံ - အကျွန်ုပ်ကို။ ပိယံ - နှစ်နှစ်သက်သက်၊ ပဿန္တု - ကြည့်မြင်ကြပါစေကုန် သတည်း။ ဇနပဒံ - ဇနပုဒ်နေ ပြည်သူအပေါင်းသည်။ ပူဇယန္တု - ပူဇော်ကြပေကုန်လတ္တံ့။

၉။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊
မမ သီသေ ဌပေတွာန၊
သော ရဟော ပစ္စယာဒိနံ၊
မဟာလာဘ် ကဇရာတုဓမ၊

အနက်
မဟာထေရော - မထေရ်မြတ်ဖြစ်တော်မူသော သီဝလိစ - ရှင်သီဝလိ ရဟန္တာသည်လည်း။ မမ - အကျွန်ုပ်၏။ သီသေ - ဦးခေါင်းရတနာ၌၊ ဌာတု - တည်ပါစေသတည်း။ ဌပေတွာန - တည်နေပြီး၊ မန္တ တေဇေ ဇယောမန္တ - ထက်မြက်သော မန္တန်၊ အောင်အပ် သော မန္တန်ကို ပေးတတ်သော၊ တံ - ထိုထေရ်ရှင်သီဝလိ ကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗဒါ - အမြဲမပြတ်၊ ဝန္တာမိ - ရှိခိုးပါ၏သူများ။

၁၀။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊
ဇေဝ မနုဿ ပူဇိတော၊
သော ရဟော ပစ္စယောဒိနံ၊
မဟာလာဘ် ကဇရာတုဓမ၊

အနက်
ဒေဝမနုဿပူဇိတော - နတ်လူတို့သည် ပူဇော် အပ်သော၊ ပစ္စယောဒိနံ - ပစ္စည်းလေးပါး အစရှိသော ပူဇော်အထူးတို့ကို၊ ရဟော - ခံယူတော်မူလိုက်သော သော သီဝလိမဟာထေရောစ - ထိုရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ် သည်လည်း။ မေ - အကျွန်ုပ်အား။ မဟာလာဘ် - လာဘ်လာဘပေါများခြင်းကို၊ ကဇရာတု - ပြုတော်မူပါ စေသတည်း။
ဤဆယ်ဂါထာမှာ သဒ္ဓါအရေးအရ အတန်စင် ကြယ်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ် ပိုမို၍ သင့်မြတ်လှပေရာ ကောင်းစွာ ကျက်မှတ်ရွတ်ဆို ပူဇော်နိုင်ကြပေသည်။

နတ်တလင်း ဆရာဦးအုန်းမောင်

လာဘ်သပ္ပကာပေါများသောအရာ၌ အမြတ်ဆုံးတောဒင်္ဂါတွဲရ အရှင်သီဝလီမထေရ်မြတ်

■ ကိုမောင်သန်းဝင်း

ပူပင်ကြောင့်ကြသော စိတ်ကို ငြိမ်းအေးစေအောင်ပြုတတ်သောကြောင့် “သီဝလီ” ဟု အနွတ်သညာ ပြုကြသည်။ “မောင်ငြိမ်းအေး”၊ “မောင်ငြိမ်းချမ်း” ဟူသတည်း။

“သီဝလီ” မင်းသားကို ခမည်းတော် ကောလိယမင်းသား၊ မယ်တော်ပုပ္ဖဝါသာ မင်းသမီးတို့က ဖွားမြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သီဝလီသူငယ်သည် အမိဝမ်းဗိုက်၌ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပဋိသန္ဓေနေရသည်။ ခုနစ်နှစ် စေ့၍ ဖွားမြင်ခါနီး၌ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မဖွားမြင်နိုင်သဖြင့် မိခင်ရော သားငယ်ပါ ကြီးစွာသော ဒုက္ခဒေဝနာ ခံခဲ့ရပြီးမှ ပုဒ္ဂုရှင်တော်မြတ်၏ မေတ္တာတော်အာနုဘော်ကြောင့် လွယ်ကူစွာဖွားမြင်ခဲ့ရလေ၏။

ကောလိယမင်းသားနှင့် သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးတို့သည် သားတော်လေး သီဝလီအား ဖွားမြင်ခဲ့သည့် အတွက် ကြည်နူးသောမနုဿဖြစ်ကာ ဘုရားအမှု၌ရှိသော သံဃာတော်တို့အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရားပွားများကာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူကိုပေးခဲ့လေ၏။

သီဝလီမင်းသားလေးသည် အမိဝမ်းဗိုက်၌ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင်နေ၍ ဖွားမြင်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဖွားမြင်ပြီး သောအခါတွင် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် သူငယ်အဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သီဝလီမင်းသားလေးဖွားမြင်သည်နေ့မှစ၍ ဆွမ်းအလှူခံကြွ ရောက်ပြီး ခုနစ်ရက်စေ့မြောက်သောနေ့တွင် မင်းသားလေးနှင့်အတူ စကားစမြည်ပြောဆိုခြင်းအမှုပြုသည်။

ရှင်သီဝလီလောင်း သတို့သား ဆံချနေပုံ နှင့် သား သာမဏောကို
မိဘနှစ်ပါးတို့က ဆွမ်းလောင်းနေပုံ

“သူငယ် သီဝလီ၊ ကျန်းကျန်းမာမာရှိလော။ ဆင်ရဲဒုက္ခကင်းပါ၏လော”

အရှင်သာရိပုတ္တရာမေးမြန်းသည်ကို သီဝလီက လက်အုပ်ချီမိုးပြီး -

“အရှင်ဘုရား . . . တပည့်တော်အဘယ်မှာ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်း ပြည့်စုံပါအံ့နည်း။ တပည့်တော်သည် ဝမ်းအတွင်း ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သွေးထဲမှာ နေနေခဲ့ရပါသည်”

ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထို့နောက် ဝင်သာရိပုတ္တရာက -

“သူငယ်၊ သီဝလီ၊ အဘယ်သို့နည်း။ သည် အမိဝမ်း၌ ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ခံစားနေရခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ယခု ရှင်နန်းပြုရန် မသင့်လျော်ပါလော”

ဟု မေးတော်မူရာ သီဝလီမင်းသားက မဆိုင်းမတွပင် -

“ရှင်ရဟန်းပြုခွင့်ရလျှင် ပြုလိုပါ့ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သီဝလီသားလေး၏ မယ်တော် သုပ္ပဝါသာသမီးအား -

“ဒါယိကမာ သုပ္ပဝါသာ၊ သီဝလီသားလေးက မိမိခံစားရသည့် နန္ဒဆင်းရဲခြင်းကို ပြောပြီး ရှင်ရဟန်းပြုသည်ဟု ဆိုလေပြီ။ သင်တို့ထံမှ ခိုလှောင်ဖြင့် ရှင်ရဟန်းပြုစေမည်”

ဟု ဆိုလေရာ၊ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီး

“အခွင့်ပြုပါသည် အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ သားကလေးအား ရှင်သာမဏေပြုပေးတော်မူပါဟု လျှောက်ကြားလေလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် မြတ်ကြီးသည် သီဝလီမင်းသားလေးအား ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလျက် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေးပြီး ရှင်သာမဏေပြုမည့်ဆဲဆဲတွင် -

“သီဝလီ၊ သင့်အား တစ်ပါးသော အဆုံးအမဩဝါဒကို ပေးနေဖွယ်မလိုပြီ။ သင် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး အစဉ်ခံစားခဲ့ရသော ဆင်းရဲခြင်းကိုသာ ဆင်ခြင်ပါလေ”

ဟု မိန့်တော်မူရာ ရှင်သီဝလီက -

“အရှင်ဘုရား၊ ရှင်သာမဏေဖြစ်အောင်ပြုပေးခြင်းသာလျှင် အရှင်ဘုရား၏ တာဝန်ဖြစ်ပါစေ။ တပည့်တော် ဆင်ခြင်ရမည့် ကိစ္စကိုသာ ဆင်ခြင်နေပါမယ်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ထို့နောက် သီဝလီမင်းသားအား ရှင်ပြုရန် ဆံချသောအခါ သီဝလီမင်းသားသည် ဆံပင်အစုကို ပထမအကြိမ်ရိတ်၍ ချလိုက်သောအခါ၌ ပထမ-အရိယာစခန်းပေါက်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ဒုတိယ-ဆံပင်အားလုံး ရိတ်ပြီးသောအခါတွင်ကား အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါသည်ကား မရှေးမနှောင်းတစ်ပြိုင်တည်းပင် ဖြစ်လေသတည်း။

ရှင်သီဝလီ ခုနစ်နှစ်

ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှေးအကြောင်းကံ

ရှင်သီဝလီသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် ခေါင်းရိတ်အဆုံးသင်ခုန်းလွတ်ရုံမျှဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှေးကုသိုလ်ကံပါရမီ အလွန်ထူးမြတ်ပေလှတကား။ သို့စဉ်မျှလောက် ကုသိုလ်၊ ဘုန်းကံထက်သန်ထူးချွန်ပါလျက်ကယ်နဲ့မိခင်ဝမ်းတွင်း ခုနစ်နှစ်ပဋိသန္ဓေနေပြီး ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဒုက္ခကြီးစွာ ဖွားမြင်ခဲ့ရသည်ကတော့ အကြောင်းရှိပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် ဘုရားရှင်အား သိလိုသမျှ သံယာအပေါင်းမှ လျှောက်ထားလေရာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က -

“ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရားပွင့်တော်မမူမီ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ဤအမျိုးကောင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော်လွန်တော်မူသောအခါ မင်းအဖြစ်ကို ရလျက် စည်းစိမ်းချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ ထိုအခါ အစွန်အဖျားတိုင်းတစ်ပါးမင်းသည် “ဗာရာဏသီပြည်ကို ယူအံ့”ဟု ချီတက်လာသော် မြို့ကို ပိတ်ဆို့လျက် တပ်စခန်းတည်လျက်ရှိသည်။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် မယ်တော်နှင့် စိတ်တူသဘောတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရန်သူမင်း၏ တပ်စခန်းမြို့ကို အရပ်လေးမျက်နှာပိတ်ဆို့ထားသည်။ အဝင်အထွက်မရှိရလေအောင် ပြုသည်။ မိဂဒါဝန်တောကျောင်းရှိ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း အပိတ်အဆို့ခံနေရသည့်အတွက် ကြွေးကြော်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဇာသီမင်းသည် ထိုကြွေးကြော်သံကို
ဘူးရသည့်အတွက် မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေး
ရန်သူမင်းလည်း ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

ဗာရာဇာသီမင်းသည် ထိုမကောင်း
ကံကြောင့် ငရဲစသည့် ဝဋ်ဆင်းရဲကိုခံစား
ရပြီး ငါဘုရားလက်ထက်တွင် မင်းအိမ်
နေရသော်ငြားလည်း မယ်တော်နှင့်
တူ ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲဒုက္ခ
ခံစားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။”

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

**ရှင်သီဝလီမထေရ်၏
ဘုန်းကံကို စမ်းသပ်ခန်း**

အခါတစ်ပါး ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည်
ဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူခဲ့လေရာ ရှင်
သီဝလီမထေရ်သည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်
အား ရှိခိုးပြီး -

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ရှင်
တော်မြတ်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ဘုန်း
ကံကို စမ်းသပ်လိုသည့်အတွက် ရဟန်း
အရာကိုပေးတော်မူပါဘုရား။”

ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ
ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ဆောင်
ဘက်မူပြီးသကာလ လူသူမနီးတောခရီး
စစ်သော ဟိမဝန္တာသို့ ရှေ့ရှုကြွတော်မူ
သည်။

ထိုတောလမ်းခရီး တောစခန်း၌ ရှင်
သီဝလီ မထေရ်အား ရှေးဦးစွာ ဖူးတွေ့ရ
သော ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ခုနစ်
ကံပတ်လုံး ဆွမ်းအလှူပေးသည်။ နှစ်
ကြိမ်မြောက်တွင် ပဏ္ဍာတောင်သို့လည်း
ကောင်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်တွင် အစီရဝတီ

မြစ်သို့လည်းကောင်း၊ လေးကြိမ်မြောက်
တွင် ဝသောဂရုအိုင်သို့လည်းကောင်း၊ ငါး
ကြိမ်မြောက်တွင် ဟိမဝန္တာတောသို့လည်း
ကောင်း၊ ခြောက်ကြိမ်မြောက်တွင် ဆန္ဒန္တ
အိုင်သို့လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်
တွင် ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့လည်းကောင်း
ရောက်၍ ရှစ်ကြိမ်မြောက်တွင် ရေဝတ
တောကျောင်းသို့လည်းကောင်း ရောက်
လေ၏။

ထိုသို့ ရောက်လေရာရာအရပ်အား
လုံးတွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်စီမျှ ဆွမ်း
အလှူကို ပေးကြကုန်သည်။ သို့ဖြင့် ရှင်
သီဝလီရဟန်းဖြစ်သည့်အခါမှစ၍ ပစ္စည်း
လေးပါးတို့သည် အလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံလေ
၏။

**အရှင်သီဝလီဘုန်းကံ
ထပ်မံစမ်းသပ်ခန်း**

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့်ရဟန်းအပေါင်း
တို့သည် ရေဝတမထေရ်၏ ရှားတော
ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူသောအခါ ခရီးတစ်
နေရာတွင် လမ်းနှစ်သွယ်ခွဲရာသို့ရောက်၍
အရှင်အာနန္ဒာက ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား-

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်
စွာဘုရား၊ သည်နေရာတွင် ခရီးနှစ်သွယ်ခွဲ
လျက်ရှိနေပါသည်။ အဘယ်လမ်းက ကြွ
တော်မူလိုပါသနည်း။”

ဟု မေးလျှောက်လေရာ ဗုဒ္ဓရှင်
တော်မြတ်မှ -

“အဘယ်လမ်းက ဖြောင့်သနည်း
အာနန္ဒာ”ဟု မေးလေ၏။

“ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးသည်

လမ်းဖြောင့်ပါသည်။ သို့သော် လူသူမရှိ
သော လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ယူဇနာခြောက်
ဆယ်ရှိသော လမ်းက ကွေ့ကောက်ပါ
သည်။ ဤလမ်းခရီးသည် လမ်းကြောင်း
သာယာပြီး ဆွမ်းကွမ်းရရှိပါလိမ့်မည်အရှင်
ဘုရား။”

ဟု အာနန္ဒာက လျှောက်ကြားလေ
သော် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က -

“အာနန္ဒာ၊ ငါတို့နှင့်အတူ သီဝလီ
ပါလာသည်မဟုတ်လော”

ဟု မေးရာတွင် ပါလာပါကြောင်း
လျှောက်ကြားသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်
မြတ်က -

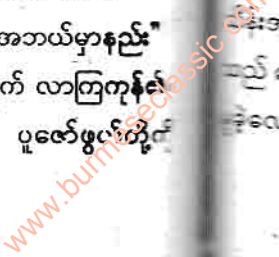
“သီဝလီပါလာလျှင် လမ်းဖြောင့်
အတိုင်းသွားစေလော။ သီဝလီဘုန်းကံကို
စုံစမ်းကြရကုန်အံ့”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး ရဟန်းအပေါင်းခြံ
ရံလျက် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော တော
လမ်းကို ဦးဆောင်ကြွတော်မူလေ၏။

ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့
ကြွတော်မူလေရာ တောအတွင်းသို့
ရောက်သည့်အချိန်မှစပြီး နတ်အပေါင်းတို့
သည် တစ်ယူဇနာရောက်တိုင်း၊ တစ်ယူဇ
နာရောက်ရှိလေတိုင်း မြို့တစ်မြို့ ဖန်ဆင်း
စေပြီး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့
သီတင်းသုံးရန် ကျောင်းတို့ကို စီစဉ်ထား
ကြသည်။ နတ်သားတို့သည် အမှုလုပ်မင်း
ယောက်ျားတို့သဖွယ် ယာဂု၊ ခဲဖွယ်ဘော
ဇဉ် စသည်တို့ကို ယူဆောင်ကာ -

“အရှင်သီဝလီ အဘယ်မှာနည်း”
မေးကြကုန်လျက် လာကြကုန်၏။

အရှင်သီဝလီလည်း ပူဇော်ဖွယ်တို့ကို

ဆောင်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ဆက်ကပ်
လ၏။ ရဟန်းအပေါင်းတို့နှင့်အတူတကွ
ဦးပေးတော်မူလေ၏။ ဤနည်းဖြင့်သာ
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းအပေါင်းတို့သည်
စုစည်းနေတိုင်း တစ်ယူဇနာခရီးကို ကြ
မ်းတော်မူပြီး ယူဇနာသုံးဆယ်မျှပေး
သာ အရှင်ရေဝတ၏ ရှားတောကျောင်း
သို့ ကြွတော်မူသတည်း။

အရှင်သီဝလီအား

ဝတဒဂ်ပေးတော်မူခြင်း

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် အရိယာဖြစ်
သာ ရဟန်းအပေါင်းတို့၏အလယ်၌
ကပ်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူလျက်
အရှင်သီဝလီမထေရ်အား -

“ဧတဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ
ဘိက္ခုနံ လာဘီနံ ယဒိဒံ သီဝလီ”

“ရဟန်းတို့ ငါ၏တပည့်သားဖြစ်ကြ
နိဗ္ဗာန်သော လာဘ်အခြံအရံပေါများသော
ရဟန်းတို့တွင် ဤသီဝလီရဟန်းသည်
မြတ်ဆုံး၊ အလွန်ကဲဆုံး ဖြစ်ပေ၏”

ဟု လာဘ်သပွကာပေါများသော
ရာ၌ အမြတ်ဆုံး ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီး
ူးခတ်နှိပ်တော်မူပါသတည်း။

**အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းပြန်
ဆုပန်ခဲ့သည့် သီဝလီ**

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပြန်လည်ရေတွက်
ည့်အခါ လွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်
န်းအထက်တွင် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား
ည် လောကအလွှား၌ ထင်ရှားပွင့်တော်
လေ၏။ ရှင်သီဝလီမထေရ်လောင်း

သည်လည်း ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသီ
တင်းသုံးတော်မူရာ ဟံသာဝတီပြည်တွင်
အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ရှင်သီဝလီအမျိုးကောင်းသားသည်
တတ်သိလိမ္မာသောအရွယ်သို့ရောက်လတ်
သော် မိဘနှစ်ပါးတို့ ကွယ်လွန်သဖြင့်
အမွေစည်းစိမ်ဖြင့် အိမ်ယာတည်ထောင်
လျက် ဟံသာဝတီပြည်တွင် အခြေတည်
နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ဟံသာဝတီပြည်
သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ပန်း၊ နံ့သာ
တို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာ
ဘုရားတရားဟောတော်မူရာ ကျောင်း
တော်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်ကို
မြင်တွေ့ရသည်ကြောင့် ထိုသူတို့နှင့်အတူ
လိုက်ပါသွားကာ ပရိသတ်အစွန်တစ်နေ
ရာတွင် ထိုင်၍ တရားနာလေ၏။

ထိုအခါ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား
သည် ရဟန်းတစ်ပါး(ပါဠိတော်၌ သုဒဿ
နရဟန်း-ဟုလာရှ်သည်။)ကို လာဘ်ပေါ
များသူတို့တွင် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော
ဧတဒဂ်ရအရာထားသည်ကို မြင်သဖြင့် -

“ငါသည်လည်း နောင်အခါ၌ ဤ
ရဟန်းကဲ့သို့ ဖြစ်သင့်ပေ၏”

ဟု ကြံစည်စဉ်းစားပြီး တရားပွဲပြီး
သောအခါ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာ
တော်တို့အား မိမိသည် အိမ်သို့ ဆွမ်းအလှူ
ခံ ကြွပါရန် ပင့်ဖိတ်ခဲ့သည်။

ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့
အား ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အလှူကြီးပေး
လျက် နောက်ဆုံးတွင် မြတ်စွာဘုရားအား
ရိုသေစွာလက်အုပ်ချီမိုးပြီးသကာလ-

“ဘုန်းတော်ကြီးလှပါသော မြတ်စွာ
ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဤသို့ ခုနစ်
ရက် ခုနစ်လီ ကြီးကျယ်စွာလှူဒါန်းခြင်း
အမှုကို ပြုခြင်းကုသိုလ်ကံကြောင့် တစ်
ပါးသော စည်းစိမ်းချမ်းသာကို မတောင့်တ
ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့်မူ နောင်တစ်ဆူဆူ
သော ဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်၌
အရှင်မြတ်စွာဘုရား၏ လာဘ်လာဘ
အရာ၌ အမြတ်ဆုံးသော ဧတဒဂ်ရထား
တော်မူသော ရဟန်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါလို၏
မြတ်စွာဘုရား”ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

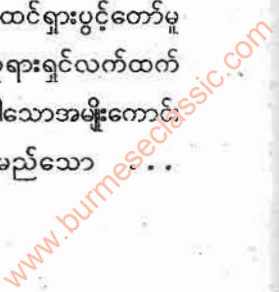
ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ထို
အမျိုးကောင်းသားတောင်းဆိုသော ဆု၏
တစ်စုံတစ်ရာသော အန္တရာယ်ကိုမျှ မြင်
တော်မမူသဖြင့် -

“သင် အမျိုးကောင်းသား တောင်း
ဆိုသော ဆုသည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား
၏ သာသနာတော်၌ ပြည့်စုံခြင်းသို့
ရောက်လတ္တံ့”

ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူလေ၏။
ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် အသက်
ထက်ဆုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြု၍ နက်
ပြည်၊ လူ့ပြည် နှစ်လီသော ဘုံဘဝတို့၌
သာ အစုန်အဆန်ကျင်လည်ခဲ့လေ၏။

ဝိပဿီဘုရားလက်ထက်

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်လည်ရေတွက်သော်
“ဉာ ကမ္ဘာထက်”တွင် ဝိပဿီမည်သော
မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားပွင့်တော်မူ
လေ၏။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်လက်ထက်
တော်ကဆုတောင်းခဲ့ပါသောအမျိုးကောင်း
သားသည် ဗန္ဓုမတီမည်သော

နေပြည် တော်ကြီး၏မနီးမဝေးသော
ပုံရိတ်တစ်ခုသောရွာကြီးတွင် အမျိုးသား
ဦးဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဗန္ဓုမတီပြည် မြို့သူ
သားတို့သည် ဗန္ဓုမတီမင်းကြီးနှင့်
ဒိုင်အိုင်ကြီး ကြီးကျယ်သော အလှူကြီး
စီရင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း
ပြင်ဆင်နေကြသည်။ တန်ဖိုးအားဖြင့်
သုံးကောင်း၊ ပစ္စည်းအားဖြည်းလည်း
ဘင်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလှူအောက်
မကျရောက်ရန် ဝါယမစိုက်ထုတ်စီမံ
ကုန်၏။

ပြင်ဆင်၍ နီးကပ်လာသောအခါ
တို့၏အလှူတွင် မည်သည့်ပစ္စည်း
အပ်နေမည်နည်း” ဟု စစ်ဆေးသုံးသပ်
သောအခါတွင်ကား ပျားရည်နှင့် နို့ဓိမ်း
နေကြောင်းသိကြရလေသောအခါ လူ
ပွဲခွဲ၍ အရေးတကြီးရှာဖွေကြကုန်၏။

မိ၊ ဈေးစသည်တို့၌ ရှာဖွေကြသော်ငြား
သုံး မရရှိလေသောအခါ မြို့တံခါးတိုင်း
စေလွှတ်၍ ပျားရည်၊ နို့ဓိမ်းယူဆောင်
သူတစ်စုံတစ်ယောက်အား တွေ့လျှင်
ရအောင် ဝယ်ယူကြရန်မှာကြားလေ

ထိုစဉ်တွင် သီဝလီလောင်းဖြစ်လာ
အမျိုးကောင်းသားသည် မိမိရွာမှ
မတီမြို့သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် လာရာတွင်
မိမိတစ်အိုးကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။
နှင့်ပြည်သူတို့ အလှူပြိုင်လုပ်နေသည်
စိုးစဉ်းပျံ့ပင်မသိ။ မိမိအလိုအလျောက်
မှတ်အထင် အကြောင်းအားလျော်စွာ
တင်ယူလာခဲ့ခြင်းသာ။ မြို့အဝင် ရေ

ကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တွေ့မြင်၍ ခြေလက်
တို့ကို ဆေးကြောရန် ရေကန်သို့အဆင်း
ပျားငယ်တစ်ကောင်မှ မကျန်တော့သော
ပျားလဘို့နှင့်တကွ ပျားအုံကြီးတစ်အုံကို
အမှတ်မထင်တွေ့ရသည်ကြောင့် သစ်
ကိုင်းကို ဖြတ်၍ ယူဆောင်ကာ မြို့အတွင်း
သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ပျားရည်နှင့် နို့ဓိမ်းဝယ်ရန်
မြို့တံခါးမှ စောင့်စားနေသော ဥပါသကာ
သည် ပျားရည်နှင့် နို့ဓိမ်းကို ထမ်းဆောင်
လာသော အမျိုးသားကို တွေ့မြင်ရလေ
သော် . .

“အို . . မိတ်ဆွေ၊ ဤပျားရည်နှင့်
နို့ဓိမ်းကို မည်သူ့အတွက် ယူဆောင်လာပါ
သနည်း။ အကျွန်ုပ်အားရောင်းပါလေ”

ပြောကြားကာ ငွေကြေးအသပြာ
တို့ကို ပေးသည်။

အမျိုးသားသည် ဤသို့ စဉ်းစားလေ
၏။

“ငါ၏ ပျားရည်နှင့် နို့ဓိမ်းသည် အဖိုး
အနည်းငယ်သာ ထိုက်သည်။ ဤသူသည်
တစ်ပြိုင်နက်တည်းနှင့် အသပြာများစွာကို
ပေးနေချေပြီ။ ထူးသောအကြောင်းရှိနေ
ပေလိမ့်မည်။ စူးစမ်းလေဦးမှ”

ဤသို့ ကြံစည်စဉ်းစားပြီးသကာလ-
“ဤမျှလောက်နဲ့ မရောင်းနိုင်ပါ”

ဟု ဆိုလေရာ ဥပါသကာသည်
အသပြာကိုတိုး၍ တိုး၍ ပေးသော်ငြား
လည်း အမျိုးသားသည်လည်း မရောင်းနိုင်
ပါဟု အတန်တန်ပြောသည်။ နောက်ဆုံး
ဥပါသကာက အသပြာတစ်ထောင်ပေး
ဝယ်မည်အထိ ပြောလာလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသားသည် “အလွန်
ဈေးကိုင်၍ မသင့်တော့ပြီ၊ အကြောင်းချင်း
ရာကို မေးတော့အံ့” ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ -

“အို . . ဦးကြီး၊ ဤပျားရည်နှင့် နို့
ဓိမ်းသည် ဤမျှလောက်အဖိုးမထိုက်ပါဘဲ
နှင့် မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စများရှိလို့ ဤ
ပျားရည်နှင့် နို့ဓိမ်းကို လွန်ကဲစွာ ဝယ်လို
နေပါသနည်း”

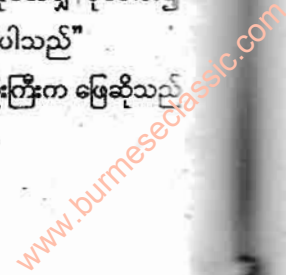
ဟု မေးမြန်းလေရာ မြို့သား
ဥပါသကာကြီးက -

“အမောင်၊ ဤမြို့၌ မြို့သူ မြို့သားတို့
နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် အပြိုင်အဆိုင် ဝိပဿီ
မြတ်စွာဘုရားအား ပင့်ဖိတ်၍ အလှူကြီးကို
လှူဒါန်းနေကြပါသည်။ ငါတို့ မြို့သူ မြို့
သားတို့ အလှူပွဲတွင် ဤပျားရည်နှင့် နို့
ဓိမ်းနှစ်မျိုးသာလျှင်အပ်လျက် ရှိနေပါသည်။
အကယ်၍ ဤနှစ်မျိုးသာ မရရှိခဲ့ပါလျှင်
ငါတို့ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် ဘုရင့်အား
အနှုံးပေးကြရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်မို့
အမောင့်ထံမှ ပျားရည်နှင့် နို့ဓိမ်းကို အသ
ပြတစ်ထောင်အထိပေးရခြင်းဖြစ်ပေသည်”
ဟု ဖြေကြားလေ၏။

“အသို့ပါနည်း ဦးကြီး၊ ဗန္ဓုမတီမြို့
သူ မြို့သားတို့သည်သာ ဤအလှူ၌ ပါဝင်
လှူဒါန်းရပါသလား၊ အခြားအရပ်သားတို့
ပါဝင်လှူဒါန်းခြင်းကို တားမြစ်မှုရှိပါသ
လား”

ဟု အမျိုးသားကမေးလေရာ-
“မရှိပါ။ တတ်နိုင်သမျှ စုပေါင်း၍
လှူဒါန်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်”

ဟု ဥပါသကာဦးကြီးက ဖြေဆိုသည်
တွင် အမျိုးသားက -

“အို . . ဦးကြီး၊ ဤအကျွန်ုပ်၏ ပျား
ညှပ်နှင့် နို့ခမ်းသည် အသပြာတစ်ထောင်
ဝန်နေပြီမဟုတ်ပါလော့”

ဟု ပြောရာ ဥပါသကာကြီးက ဟုတ်
န်ကြောင်းဆိုသည်။

“အို . . ဦးကြီး၊ သည်လိုဆိုပါမူ မြို့
ပျိုသားတို့အား သွား၍ပြောကြားပါ
တော့။ အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ပျား
ညှပ်နှင့် နို့ခမ်းကို အဖိုးအခဖြင့် မရောင်း၊
အသင်တို့နှင့်အတူ စုပေါင်း၍ ကောင်းမှု
ပြုပါမည်ဟုပြောကြားလေတော့”

“ကောင်းပါပြီအမောင်၊ ဤအလှူပွဲ
တွင် အမောင်သည် အကြီးအမှူးခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ဦးသား အလှူ
ဏှပ်ရုံရာသို့ ခြေဦးတည်လိုက်ကြလေ
၏။

အမျိုးသားသည်ရွာမှ စရိတ်အတွက်
ပူလာသော ငွေစအနည်းငယ်ကို ထုတ်
အမွှေးအကြိုင်များကိုဝယ်ကာ ပါလာ
သော နို့ခမ်းနှင့်ပျားရည်တို့ကို ပြုပြင်ခွမ်း
သည်။

နို့ခမ်းမှ ရက်တက်ရည်တို့ကို ညှစ်၍
ညှင်းကောင်း၊ ပျားလဘို့မှ ပျားရည်တို့ကို
ညှစ်ထုတ်၍လည်းကောင်း၊ ကြာဖက်ပေါ်
တွင် အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် စပ်ကာ ပြုပြင်
ခမ်းမံ၍ ကြွရောက်လာသော ဝိပဿီ
တံရွာဘုရား၏အနီးသို့ ဆောင်ယူသွား
သည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းလောင်းရန် တန်းစီ
သော မြို့သူမြို့သားတို့နှင့်တကွ မိမိ
ညှပ်ကို စောင့်နေပြီးလျှင် မိမိအလှည့်

သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြတ်စွာ
ဘုရား၏အနီးသို့ ကပ်ကာ -

“ဘုန်းတော်ကြီးလှပါသော မြတ်စွာ
ဘုရား၊ ဤပျားရည်နှင့် နို့ခမ်းသည် ပင်ပန်း
နွမ်းပါးဆင်းရဲသား၏ လှူဖွယ်ပစ္စည်းဖြစ်ပါ
သည်။ တပည့်တော် ဆင်းရဲသားအား
သနားတော်မူပါသဖြင့် အလှူခံတော်မူပါ
ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးသား
အား သနားတော်မူသဖြင့် စတုမဟာရာဇ်
နတ်မင်းကြီးတို့၏ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်
သော ကျောက်ညိုဖြင့် ပြီးသည့် သပိတ်
တော်ကို ညွတ်စေ၍ ခံယူတော်မူကာ
ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ ခွဲဝေဘုဦးပေး
သည့်တိုင်အောင် မကုန်မခန်းစေရန်
အဓိဋ္ဌာန်တော်မူလေ၏။

ထပ်မံဆုတောင်းပြန်ခြင်း

အမျိုးသားသည် မိမိ၏ ပျားရည် နို့
ခမ်းတို့မှာ ရဟန်းပေါင်းခြောက်သန်း၊ ရှစ်
သိန်းမျှခွဲဝေဘုဦးပေးသည့်တိုင်အောင်
မကုန်မခန်းနိုင်သည်ကို တွေ့မြင်ရကား
ကြည်နူးဝမ်းမြောက်လျက် ဆွမ်းကိစ္စပြီး
ပြီးသော မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံ
ကို ဦးခိုက်ရိုခိုးလျက် -

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှပါသော
မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဤဗန္ဓု
မတီပြည်သူပြည်သားတို့က အရှင်မြတ်စွာ
ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတော်တို့အား
များပြားလှပါသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းတို့ဖြင့်
ပြုစုဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းကို မြင်ရ သိရ

ကြည်ညိုရပါပြီ။ တပည့်တော်သည်လည်း
တတ်အားသမျှ စွမ်းနိုင်သမျှဖြင့်လှူဒါန်း
ပူဇော်ခွင့်ရပါပြီ။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်
လေရာရာ ဘဝတို့၌ မြတ်သော လာဘ်၊
မြတ်သောအခြံအရံတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့်
ကိုယ်ဖြစ်ရပါလို၏အရှင်မြတ်ဘုရား”

ဟု ဆုတောင်းခြင်းအမှုကို ပြုလေ၏။
ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် -

“အို . . အမျိုးကောင်းသား၊ ဤသို့
လျှင် သင်ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံ
ပါစေ”

ဟု ဆုပေးတော်မူကာ အမျိုးသား
လုံလင်အားလည်းကောင်း၊ ဗန္ဓုမတီပြည်
သူ ပြည်သားအပေါင်းတို့အားလည်း
ကောင်း ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားကို
ဟောကြားတော်မူပြီး ကျောင်းတော်သို့
ပြန်လည်ကြွချီတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးကောင်းသားသည်
အသက်ထက်ဆုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို
ပြုလျက် အသက်၏အဆုံးတွင် လူ့ရပ် နတ်
ပြည် နှစ်လီကျင်လည်ခဲ့ပြီးသကာလ ဤ
ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက်
တော်၌ သီဝလီအမည်ရ မင်းသားငယ်
တစ်ပါးဖြစ်လျက် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်တစ်
ပါးအဖြစ်သို့ ရောက်ကာ မိတ်ဆွေများဆီ
က ဆုတောင်းခဲ့သည့်အတိုင်း လာဘ်အခြံ
အရံပေါများသော ရဟန်းတို့တွင် အမြတ်
ဆုံး အလွန်ကံဆုံးသော လာဘ်သပွကာ
ပေါများသောအရာ၌ အမြတ်ဆုံးတေဒဂ်
ဘွဲ့ထူးရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနိမ့်ချ မာန်မာနကင်းမှု အနုပညာ

■ မောင်ကျေးဇူး

လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူပေါ်ဦးစ ကိုယ်တုံးလုံးဘဝ ကုသယမယ့်သူ ကင်းဝေးတဲ့ အထီးကျန် အဖြစ် ပြန်လည်စဉ်းစားမိတဲ့အခါ...

မိမိတို့ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ထောင်ပေါင်း များစွာသော စစ်ပွဲများတွင် လူသန်းပေါင်းများစွာဟာ သူတို့ အသက် စွန့်လွှန်အသေခံသွားကြပါလားလို့ သဘောပေါက်တဲ့ အခါ...

ရှေးပဝေသဏီမှစလို့ ခေတ်အဆက်ဆက် လူသား တွေဟာ ကမ္ဘာလောကကြီး နေချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အမျိုး မျိုး ကြီးပမ်းအလှဆင်သွားခဲ့ကြတာပါလားလို့ သိရှိရတဲ့အခါ ကိုယ့်လုပ်အားမပါ ရှေ့ဘိုဘွားတို့ ကြီးပမ်းမှုနဲ့ တန်ဖိုး မဖြတ် မရေတွက်နိုင်တဲက အမွေအနစ်ကို ဆက်ခံရသူပါ လားလို့ သိတဲ့အခါ...

သိစရာတွေအားလုံးထဲမှာ ကိုယ်သိတာက မဖြစ် စလောက် အသေးအဖွဲ့မျှသာလို့ စဉ်းစားမိတဲ့အခါ...

ဒဿနပညာရှင် ဝစ်လ်ဒူးရန့်က သူ ၇၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင် ကျုပ်ကတော့ သမုဒ္ဒရာကြီးကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ရေတစ်စက်မျှပါပဲ"လို့ ရေးခဲ့တာကို ဖတ်ရ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ...

ညအခါ မရေတွက်နိုင်တဲ့ ကြယ်တာရာများကို ကြည့် ပြီး အနန္တကြေငလ္လာကြီးနဲ့ နှိုင်းစာရင် ကိုယ်ဘာမှအရေး မပါ ပါလားလို့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပွားမိတဲ့အခါ...

လူသားမျိုးနွယ်တို့အတွက် လုပ်စရာအလုပ် တောင်ပုံ ရာပုံနဲ့ မျက်မှောက်တွင် ကိုယ်အရည်အချင်း မပြည့်မီသေးပါ လားလို့ တိုင်းတာမိတဲ့အခါ...

လူ့အသိတရား အတွေးအခေါ်မပါဘဲ သူ့သဘာဝ

အလျောက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ နှလုံးခုန်မှုနဲ့ အသက်ရှူမှုကို ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ အစာချေချက်ခြင်း၊ ဓာတ်များပေါင်းစပ်ပေး ခြင်း၊ ကလာပ်စည်းများ အသစ်အသစ်ဖြစ်စေခြင်း၊ ရောဂါ တိုက်ဖျက်ခြင်း၊ ဒဏ်ရာအနာများကုသခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးပွေလီ တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းပေးခြင်း စတာ တွေကို လေးနက်စွာ ဆင်ခြင်နိုင်ဆဲတဲ့အခါ...

မိမိကိုယ်ကို နိမ့်ချမာန်မာနကင်းသူ ဖြစ်လာတယ်။ တကယ်ပဲ ဟန်ကျသွားပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို သင်ပေးနိုင်တာ အများကြီးထဲမှာ သူသိတာက နည်းနည်း လေးဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးထွားမှုကလည်း ဘယ်တော့မှမရပ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် အကန့်အသတ်များကို သဘောပေါက်လာလို့ ဖြစ်တယ်။ သူတစ်ပါးအပေါ် သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုနဲ့ နားလည်မှု ပိုလာလို့ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် သူတစ်ပါးက တိုင်းတာ လို့မရနိုင်လောက်တဲ့ လူအား၊ ငွေအား ပါဝင်လှူဒါန်းအကျိုး ပြုခဲ့မှုများအတွက် ကျေးဇူးတင်ရမှန်း သိလာလို့ ဖြစ်တယ်။ မိုးမမြင် လေမမြင် မာနတံခွန်ထူမှုများ ကင်းစင်သွားလို့ဖြစ် တယ်။

အတ္တ မာန ကင်းစင်သွားတော့ သူ့အမြင် ပိုကျယ် လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနိမ့်ချ မာန်မာနကင်းမှုဟာ စိတ်နဲ့ နှလုံးကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာရောက်ပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် မှုဆိုတဲ့ လူ့တန်ဖိုး ကိန်းအောင်းလာကြောင်း တွေ့ရှိရပါလိမ့် မယ်။

မောင်ကျေးဇူး

Ref: The Art of Humility from The Art of Living by W.Peterson, American essayist.

ကွမ်းမိပါသည့်

မမီးသိမ့်

အသက်အရွယ် ကြီးလာလေလေ ငယ်ဘဝလေးကဲ့သို့ ဇာတိမြို့ကို သတိရလေလေပါပဲ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဘက်ထိ ပေါင်းတည်မှာ နေခဲ့ရပြီး ဖေဖေ အလုပ်ပြောင်း ခေသတွေကို လိုက်ပြောင်းနေခဲ့ရပေမယ့် ပေါင်းတည် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

ပေါင်းတည်မှာ နေစဉ်တုန်းက အနောက်ဘက် ယ်ပြင်တန်း(အနောက်လမ်း)မှာ နေခဲ့ကြတာပါ။ ဖေဖေရဲ့ မေ (ဒေါ်စိန်ဘူး)က ခြံအကျယ်ကြီးဝယ်ပြီး အမေကြီးတို့ အစ်မတစ်ယောက် နေခဲ့ကြပါတယ်။ ခုခေတ်ဆိုရင် ပေ x ပေ ၁၂၀ ခြံကျယ်ကြီး လေးကွက်တွဲပေါ့။ အမေ ရဲ့ညီမ အမေကြီးသိန်းသိန်းတို့၊ အမေကြီးဒေါ်ပုံတို့၊ မေကြီး ဒေါ်ကျင်တို့က ခြံကို ကန်ပြီး နေကြပါတယ်။ နိမ့်တိုခြံအနောက်ဘက်မှာ လယ်ကွင်းတွေပဲ ရှိပါတယ်။ ယ်ကွင်းတွေအလယ်မှာ သစ်ဋ္ဌာရုံဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ ရေကန်က ရေကို သောက် အတွက် ခပ်ယူကြရပါတယ်။ အခုတော့ လယ်ကွင်းတွေ ခြံကွက်တွေရှိကံပြီး မြို့သစ်တွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ရှေးတုန်း အကြောင်းတွေ ပြောရ၊ ရေးရတာ ကြည့်နူးပါတယ်။ ဦးခေတ်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၅၀ က လူနေမှုစနစ်နဲ့ ခုခေတ် ကို သိစေချင်တာလည်း ပါပါတယ်။ ခေတ်ရေစီးကြောင်း မျောပါနေပေမယ့် အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီအခါက အစား သောက်၊ အနေအထိုင်၊ လူမှုဆက်ဆံရေးအားလုံးကို ဘပြချင်နေတာ။

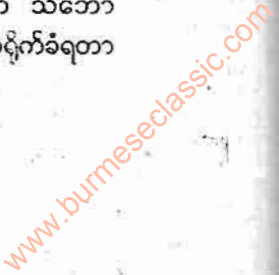
ပြည်မြို့က ညီမတွေဆီကို အလည်သွားလို့ ပေါင်း တည်ကို ဖြတ်သွားရရင် အမှတ်ရစရာတွေကို တငေး မောကြီး ကြည့်ပြီး လွမ်းရပါတယ်။ မြို့ဝင်နားက ဆက်တန်းကျောင်းကြီး၊ အကျဉ်းထောင်၊ ရဲစခန်း၊ ဗဟိုတန်းကျောင်း၊ တိုင်းချစ်ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဘိုတဲကြီး၊ လွန်ခဲ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က ဖြတ်သွားဖူးတာပါ။ ပြောင်းလဲနေ တော့ အများကြီးပါပဲ။

ဘုရားကြီးလမ်းနဲ့ ရန်ကုန်လမ်းထောင့်က ဆိုင်ကြီး

ရဲ့ မှန်ဗီရိုကြီးထဲမှာ လက်ပြနုတ်ဆက်နေတဲ့ ကပ္ပလီရုပ် လေးလည်း မှတ်မိပါ။ အဲဒီဘေးက အောင်ကြည်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးရဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးလည်း မြင်ယောင်မိ တယ်။ ဝက်ခေါင်းသုပ် တစ်မတ်ဖိုးဝယ်ရတဲ့ခေတ်က ဆိုင် လေးဆိုတော့ အခု ဘယ်ရှိတော့ပါ့မလဲ။ သူငယ်ချင်းလေး လည်း ရှိပါတော့မလား။ ဘူးစိမ်းကြီး လက်ဖက်ခြောက် ဆိုင်က ပန်းချီဆွဲကောင်းတဲ့ ကိုကျော်ဝင်းကိုလည်း အမှတ် ရမိရဲ့။ ရဲရဲတောက် သံဆိုင်က ကိုမြင့်ဆွေတို့ကိုလည်း သတိရ မိပါရဲ့။ သူညီမ ချန်းရာ(မအေးမြင့်)ကိုလည်း သတိရ တယ်။ သူဟာ ဘွဲ့ရပြီး မင်းသမီးတောင် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပဲ။

ကျွန်မတို့ကျောင်းက မြို့စွန်မှာလေ။ ကျောင်းသွား ရင် ဖေဖေနဲ့ သွားရပါတယ်။ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာ ဆိုတော့ တစ်မြို့လုံးနဲ့ သိနေတယ်။ အပျိုဖော်ဝင်စဆိုပေ မယ့် စိတ်မကစားရဲပါဘူး။ အဲဒီခေတ်က နယ်မြို့လေးတွေ မှာ ပန်းခြံရယ်လည်း မရှိ၊ ချိန်းတွေ့စရာလည်း မရှိ၊ အချိန် ပိုင်း တည်းခိုခန်းလည်း မရှိဆိုတော့ အပျို၊ လူပျို လက် လွတ်စပါယ်ကိစ္စတွေ မရှိကြဘူး။ ချောင်းကြည့်၊ ပြုံးပြန် အဆင့်အထိပါပဲ။

ပေါင်းတည်မှာ သူငယ်တန်းက စနေခဲ့ရပါတယ်။ ပထမဆုံးသင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းက ရွှေတောင်လမ်းမှာ ရှိပါ တယ်။ ဦးအောင်ကြီး၊ ဦးအောင်လေး တိုက်လို့ မြို့ခံတွေ သိကြတဲ့ တိုက်ကြီးဘေးက ကျောင်းလေးပါ။ ဘာပု ကျောင်းလို့ ကျွန်မတို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဘွားရဲ့မောင် အဘ ပုက ကျောင်းအုပ်ကြီးပေါ့။ မျက်မှန်ထူကြီးအောက်က မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်ရပါတယ်။ စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာက ဦးစိုးဝေတဲ့။ သူ့သမီးနဲ့ သူငယ်တန်းမှာ စာအတူသင်ရပါတယ်။ ဆရာ က သဘောကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့သမီးလေးကို ရန်ဖြစ်ရင်းနဲ့ ကျောက်တံနဲ့ထိုးပစ်လိုက်တာ သဘော ကောင်းတဲ့ ဆရာ့မျက်နှာကြီး နီပြီး သုံးချက်အပိုက်ခံရတာ

မှတ်မိပါသေးတော့။ ငယ်ကတည်းက စွာခဲ့၊ ဆိုးခဲ့တဲ့ ကျွန်မပါ။ နောက်တော့ ၁၃ လမ်းက ဆရာစံကျောင်းကို ပြောင်းရပါတယ်။ ဆရာစံဆိုတာ 'မောင်ရည်နန်း' ရဲ့ ယောက္ခမတဲ့။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ စပ်မိကြရင်း ဆရာပြောပြတာပါ။

အဲဒီကျောင်းမှာ ဆရာမ ဒေါ်ခင်မြင့်တို့၊ ဒေါ်အေးမေတို့နဲ့ သင်ရပါတယ်။ ဆရာဦးဘညွန့်တို့၊ ဆရာဦးစိုးတင့်တို့လည်း သတိရနေသလို ရထားလမ်းဘေး အလယ်တန်းကျောင်းက ဆရာရော တပည့်တွေရော ကြောက်ရတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းတင်ကိုလည်း သတိရနေတာပါပဲ။

ပိုက်ဆံစုပြီး ဓာတ်ပုံခိုးခိုးရိုက်ရတဲ့ ဘုရားကြီးလမ်းက အညှစ်ဓာတ်ပုံတိုက် (လူထု)ဓာတ်ပုံတိုက်မှာ ကိုယ့်ပုံလေးများ ချိတ်ထားတာတွေရင် ခဏခဏ ဖြတ်သွားရင်း ကြည့်ရတာ အမော။ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ သတိရသလို ငယ်က ပေါင်းခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သတိရတာပါပဲ။ သူတို့တွေ ဘယ်ဆီတွေရောက်နေကြလဲတော့ မသိပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ပြန်တွေ့ရတဲ့သူလည်းရှိရဲ့။ ကျွန်မတို့ ရှစ်တန်းနှစ်က ၁၀ တန်းကျောင်းသား လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေကို ချောလို့ လိုက်ကြည့်ရတဲ့ အစ်မကြီး ခင်အုန်းဝင်းတို့၊ ကိုအောင်မြင့်တို့၊ ကိုတင်အောင်တို့ကိုလည်း ရန်ကုန်မှာတွေ့ရပါတယ်။ ကိုအောင်မြင့်ကတော့ ဆုံးရှာပါပြီ။ ကိုတင်အောင်ကတော့ ဝတ်တံကြီးဖြစ်နေပြီလေ။

အထက်တန်းကျောင်းရှေ့က မုန့်ဆိုင်တန်းမှာ ထမင်းသုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး ၁၅ ပြားဖိုးကို အကြော်နဲ့ ရပါတယ်။ ဗယာကြော်သုပ်တို့၊ အာလူးကြော်တို့ ငါးပြားဖိုးဆိုကတော့ကြီးတစ်ခု ရပါတယ်။ ပလတ်စတစ်လည်း မသုံးကြဘူး။ အသုပ်ဆိုလည်း အင်ဖက်နဲ့ ထုပ်တာပါ။ မုန့်ဆိုလည်း စက္ကူကတော့တွေ သုံးကြတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ပါဆယ်ဆွဲရင် နို့ဆီဘူးခွဲနဲ့ ထည့်ပေးတာ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့။

ထမင်းချိုင့်မပါတဲ့နေ့ဆို အစ်မက တစ်မတ်ပေးပါတယ်။ ဈေးထဲ ထမင်းဆိုင်မှာ တစ်မတ်ဖိုး (၂၅ ပြား)ကို ဝက်သားဟင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်နဲ့ ငါးပိရည်၊ တို့စရာပါ ရပါတယ်။ ဟင်းကလည်း ခုခေတ်လို အပေါ်မှာ ဆီဝေပြီး အောက်မှာ အရည်ကျဲမဟုတ်ပါဘူး။ ခုခေတ်ကလေးတွေက (ကျွန်မမြေးတွေက) ရယ်လိုက်တာ အူကိုတက်လို့။ ကျွန်မတို့လည်း ငယ်ငယ်က အဘွားက တစ်ပြားဖိုး ဘိန်းမုန့်အကြီးကြီး တစ်ချပ်ရတယ်။ လစာ တစ်လလုံး

ခုနှစ်ကျပ်ဆိုတော့ ရယ်မိတာပါပဲ။

ငယ်တုန်းက ဈေးနှုန်းတို့၊ လူစနစ်တို့ကို ကလေးတွေ သိစေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခေတ်မှာ တိုးတက်မှုကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့က ငါးတန်းရောက်မှ A.B.C.D သင်ရပြီး ဦးမောင်ကလေးနဲ့ ဒေါ်လှမယ်၊ မောင်လှနဲ့ မလှဝင်းကို အသားကုန် ကျက်မှတ်နေရပေမယ့် အခု မြေးလေးက ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာတွေများ ဆိုလိုက်တာ ဒေါင်းဒေါင်းပြေး။ ဖုန်းဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့က မပွတ်တတ်သေးဘူး။ သူက ဂိမ်းဆော့သတဲ့။ ကာတွန်းကားကြည့်သတဲ့။ အင်္ဂလိပ်လိုများ ပွတ်လို့။ စပ်မိလို့ ရယ်စရာပြောပါဦးမယ်။ ရှစ်တန်းနှစ်ကပေါ့။ ကျွန်မတို့ကို အင်္ဂလိပ်စာသင်တာက ဆရာဦးထွဋ်တို့။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်လှိုင်းတွန့်လေးတွေနဲ့ အသားက အညိုဘက်ခပ်လုလု၊ မျက်နှာမှာ စန်း(မိုးပွင့်)တွေ လူးတတ်တယ်။ ဘန်ကောက် ရေညှိရောင်၊ တိုက်ပုံအပါကို အမြဲဝတ်တတ်ပါတယ်။ သူက အခန်းထဲဝင်လာရင် Good Morning ကစပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပါတယ်။ သူက စာသင်တာ ရွတ်ရွတ်ရှက်ရှက်နဲ့ပေါ့။ စကားပြောတာတွေကို အငေးသားနားထောင်နေတဲ့ ကျွန်မတို့က သင်ခန်းစာပြီးလို့ ဆရာက Do you understand. လို့လည်း ဆိုရော တစ်တန်းလုံး မတ်တတ်ထရပ်ကြတာ ဝုန်းခနဲပေါ့။ ဆရာက ပထမတော့ ကြောင်နေသေးတာပေါ့။ နောက်တော့ ရယ်လိုက်တာ အားရပါးရ။ ကျွန်မတို့က ဆရာရဲ့ ဘိုစကားတွေထဲမှာ stand ပဲ နားလည်လိုက်တာလေ။ တုံးချက်ပြောတာပါ။

အခုတော့ ဆရာက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတဲ့။ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ သတိရနေပါတယ် ဆရာ။

စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့အခါ စာတွေရေးနေရတာ ပျော်ပါတယ်။ ခြောက်ထိပ်စီး ကျော်နေတဲ့ အဘွားကြီးဆိုတော့ လက်ရေးလည်း သိပါတယ်။ ဘာမဆို ညာမဆိုင်တွေ ရေးနေတာကလည်း ဟိုတုန်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၅၀ က စားဝတ်နေရေး၊ လူနေမှုစနစ်လေးတွေ ခုခေတ်လူတွေ သိရှိစေချင်လို့ပါ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ တပည့်တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ကြားရ၊ သိရတော့လည်း ကျွန်မတို့ခေတ်က ဆရာ၊ တပည့် ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောပြချင်ပါတယ်။ နောင်ကို အခွင့်အရေးရရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာတွေအကြောင်း ရေးပြချင်ပါသေးတယ်။

မမိုးသိဋ်

၀၉-၀၇၃၇၈၂၅၇၆

ပြိတ္တာဈေးရောင်းနည်း မပြစ်ရလေအောင်

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

မိုးဦးကာလအတွင်း H_2N_2 ရာသီတုပ်ကွေးရောဂါ
များသည့်နေ့မှစ၍ ငါး၊ ပုစွန်၊ ဝက်သား၊ ဆိတ်သားနှင့်
သီးဟင်းရွက်၊ အခြောက်အခြမ်း စသည့် ကုန်စိမ်းများ
ဟုန်တည်း ဈေးတက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင်
ဦးကြီး ပေးဝယ်ခြင်းထက် အလေးခိုးခြင်း၊ မမှန်မကန်
နည်းများဖြင့် ဈေးရောင်းချနေကြသော တချို့တချို့သော

ဈေးသည်များကြောင့် အိမ်ရှင်မများ ဈေးဝယ်ရာတွင် အခက်
တွေ့လျက်ရှိပါသည်။

စီးပွားဥစ္စာ ရှာမီးကြရာဝယ် မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက်
တည်း စားသုံးရန်၊ သုံးစွဲရန် မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအားလုံး
သုံးစွဲရန် ရှာဖွေနေကြရခြင်း ဖြစ်သည်ကို လူတိုင်း အသိပင်
ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း အများသုံးစွဲရန်အတွက် မိမိ

တစ်ဦးတည်းကသာ မရှိသေးသောနည်း အမှန်ကန်သောနည်း လမ်းများဖြင့် ရှာဖွေခဲ့ရသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့သည် မိမိကွယ် လွန်သော်လည်း မရှိသေးစွာ ရှာဖွေခဲ့ခြင်း၏ မကောင်းမှုက သည် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ခံရမည်ဖြစ်ပါကြောင်းကိုလည်း သိရှိရန် အထူးလိုအပ်လှပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရာဇပြိုဟ် ပြည်ဝယ် ဈေးသည်အမျိုးသမီး လေးဦးရှိပါသည်။ ထိုအမျိုး သမီး လေးဦးတို့သည် လင်ယောက်ျား သမီးများအား ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆား၊ အစရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများအား မသမာသောနည်း၊ မမှန်ကန်သောနည်း များဖြင့် ဈေးရောင်းကာ လုပ်ကျွေးကြပါသည်။ မသမာသော နည်းလမ်းဖြင့် စီးပွားရှာကြသော အမျိုးသမီးလေးဦးတို့သည် နေ့ချင်းညချင်း စီးပွားများတက်ကာ အိမ်ခြံများကိုပင် ဝယ်ယူ နိုင်သည်ထိ စီးပွားများ တိုးတက်နေကြပါသည်။ တိုးတက် လာသော ဥစ္စာပစ္စည်းများအား လှူဒါန်းခြင်းလည်း မပြု ကုသိုလ်တရား အမြေကြီးမေ့နေကြကာ ကာမဂုဏ်အာရုံများ နှင့်သာ အချိန်ကုန်ကာ ပျော်ပါးလျက်ရှိကြပါသည်။

ဤသို့နှင့် အမျိုးသမီးလေးဦးတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့်ဆိုသကဲ့သို့ ရောဂါမည်မည်ရရ မဖြစ်ဘဲ ကွယ်လွန်သွား ရှာကြပါသည်။ သူတို့လေးဦး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လူ့ဘဝမှ မကောင်းမှုပြုလုပ်ခဲ့သော ကံတရားကြောင့် မြို့ကျိုးအပြင် ဘက်တွင် ပြိတ္တာလေးဦး ဖြစ်သွားကြပါသည်။

မိမိတို့ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် လင်ယောက်ျားများ မှာလည်း ဇနီးအသစ်ကလေးများ ကိုယ်စီဖြင့် ဇနီးဟောင်း တို့ ချန်ရစ်ခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်းများအား သုံးစွဲကာ ပျော်ပါး လျက်ရှိနေကြပါသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ပြိတ္တာမ လေးဦး မြင်တွေ့သော် လင်ယောက်ျားအပေါ်၌ မခံမရပ်ဖြစ်ကာ ဒေါသထွက်ပြီး မြို့တွင်းမှ လူများကြားအောင် နေ့စဉ် အော် ဟစ်နေကြပါတော့သည်။ ၎င်းတို့၏ အသံနက်ဆိုးကြီးများ ကြောင့် လူအားလုံးတို့သည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကြ လေတော့သည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်နေသော ထိတ်လန့်ဖွယ် ကိစ္စ အား ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်း ပြီး ဖြစ်ကြောင်းအသေးစိတ်ကို လျှောက်တင်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က လူအပေါင်းအား အန္တရာယ်ပြုရန် အတွက် အော်ဟစ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူ့ဘဝက မကောင်း မှုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက် ရှိနေကြသော ဈေးရောင်းသူတို့၏ လင်ယောက်ျားအပေါ် မကျေနပ်၍ ဤသို့ အော်ဟစ်နေကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူ ပြီး လူတို့အပေါ် မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှု ကံတို့သည် ကွယ် လွန်သော် မိမိတစ်ဦးသာ ခံစားရကြောင်း တရားဟောတော် မူလေသည်။

သို့ပါ၍ မိမိတို့သည် စားဝတ်နေရေးအတွက် မည် သည့်ပစ္စည်းကိုပဲ ရောင်းရောင်း စေတနာအရင်းခံပြီး မှန်မှန် ကန်ကန် ရောင်းခြင်း ရိုးသားစွာ ရောင်းချခြင်းသည် လက်ရှိ ဘဝရော နောင်ဘဝတွင်ပါ အကျိုးသက်ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး မမှန်မကန်၊ မရှိမသား ရှာဖွေခြင်းသည် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ရရှိလာသော မကောင်းမှုကံအား ကိုယ်တစ်ဦးတည်းသာ ခံစား ရမည် ဖြစ်ပါ၍ -

“မလှူတတ်လျှင် ဈေးရောင်း”ဟူသော အဖိုးတန်လှ သည့် စာပိုဒ်လေးအား နည်းလမ်းယူ၍ မိမိတို့ ရိုးသားစွာ ရှာဖွေခဲ့ကြသော ဥစ္စာပစ္စည်းများအား လှူပါ။ တန်းပါ။ ကောင်းမှုကုသိုလ် စုဆောင်းပါ။ -

“မနေလို့ သေကြတဲ့အခါ ကိုယ့်နောက်ကိုကား ဘာများပါမှာ၊ ကိုယ်ပြုထားကံများ ကိုယ်နောက်ပါ” ဆိုသကဲ့သို့ ဈေးရောင်းသူများအား ပြိတ္တာဖြစ် ဈေး ရောင်းနည်း မဖြစ်ရလေအောင် မေတ္တာတရား ရှေ့ထားလျက် လေးစားစွာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

စေတနာအရင်းခံလျက် . . .

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

မှတ်ချက် ။ ။ ရဝေနွယ်(အင်းမ)၏ အတွေးများ နှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းမှ ကိုးကားတင်ပြပါသည်။

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 0412 YR 004687

လိုင်စင် ၇/၂၀၀၈၊ တဆထလ(တိုး)-၁၃၂

အဆီကျ အကြောပြေဆီး၊ ဝမ်း၊ မှန်စေတဲ့

မုံရွာ ဆရာမိုး ရဲ့

ရွှေဂါတစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး

ကြေးမုံရွာမြို့နယ်အမှတ်တံဆိပ်(စာနယ်ဇင်း)၀၃၀/၀၀၀၁၄

“ကိုဇော်ရဲခိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ၊ အသားပည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက် တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရှိရင် လက်တို့သတင်းပေးပါဦး။”

“သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ဆို မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရွှေဂါတစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး လက်ကိုင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်ကရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မမှန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား။ အတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါး ညီညွတ်မှုတပြီး မဖောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း မှန်ကန်ခြင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ယ့်မှာ စည်းနဲ့ဝါးဟာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း မခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲခိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက် စားတာလား၊ လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့။”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရွှေဂါတစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းနုတ်ဆေး မဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်ရုံသက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေငန်းလေဖြတ် ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေ၊ လက်များ ညှိ ကိုက်ခဲလေးလဲခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ် နှိုး၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီးဝမ်း၊ လေချုပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်းမှိုင်းပြီး ညောင်းညာတိုက်ခဲခြင်း၊ နှိုးဆိုးခြင်း၊ ချွေးနုမကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း၊ အသားအရေ အက်ကွဲခန်းခြောက်ခြင်း၊ စီးမှုများ၍ ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုလျှံနေသော အဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို ကင်းစင်စေရုံမက ဝန်ဆောင်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်ကန်၍ မွေးဖွားရလွယ်ကူပြီး ကလေးတွင် လေနာကင်းတာ ဘာစေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်။”

“ကိုဇော်ရဲခိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရွှေဂါတစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ကျား/မ စွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်း ဘက်ပဲဗျို့။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကွန်ပျူတာသမားတွေ၊ ဘုန်းထိုင်သူတွေ၊ အဆီများ အလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်း ညောင်းညာတိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက ဘိဆေးက မဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် ဆေးကောင်းတစ်လက်မို့ ဆေးရဲ့ကောင်းခြင်း ဂုဏ်သတင်းကို ငါးအသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ။”

နိဗ္ဗာန်မန္တလေးပြည်နှင့် မုံရွာမြို့ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြန်မာ့ဆေးမှူးစုံ ပြန်ချီရေးဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ပြန့်ချိပေးနေပါပြီ။

ပဇာနည် - မုံရွာ - ဆရာမိုး တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးနှင့်ဆေးကုခန်း
မှတ် - ၈၂/၃၅၆၊ မေဓာဝီလမ်းမကြီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ပုန်း-ဝ-၆၉၀၅၈၇၊ ၀၉-၅၁-၈၈၆၃၂
မုံရွာဆရာမိုး - ပုန်း-၆၉၉၆၃၁ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)၊ ၆၉၀၄၅၆ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)

www.burmeseclassic.com

နိဗ္ဗာန်လမ်းပြ ဝိပဿနာ တရားတော် (၁၃)

(ရုပ်ဓာတ်ရှစ်ပါး ပေါင်းရှင်း)

■ မဟာထွန်း

အဝိနိဗ္ဗာန် ရုပ်ဓာတ်ရှစ်ပါး။

သုဒ္ဓတ္ထကလာပ် ရှစ်ပါး။

အဋ္ဌကလာပ် ရှစ်ပါး။

စသည်ဖြင့် သုံးမျိုး အခေါ်ရှိသည်။

ကုန်ခဲ့သည့်လက ဤရုပ်ဓာတ်ရှစ်ပါးကို ဩဇာဓာတ်

ပိုင်အောင် ရေးခဲ့ပြီ။ စာဖတ်သူများလည်း နားလည်ပြီး

သဘောပေါက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သဘော

ပေါက်ဘဲ ရှိခဲ့လျှင်လည်း မဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပြီး

မေးမြန်းလျှောက်နိုင်သည့် အကြောင်းကို သတိပေးကာ ဖုန်း

ပါတ်ကိုလည်း ပေးထားသည်။

ဤစာရေးသူ အနေဖြင့်မူကား စာပေရေးသားခြင်း၌

အားရတင်းတိမ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်

တရားတစ်ပါးတည်းကိုပင် နှစ်နှင့်ချီ၍ ရေးသားတင်ပြလိုပေ

မည်။ စာဖတ်သူ ဓမ္မယောဂီများသည် စာရေးသူ ရေးသား

နေသည့် ဓမ္မစာပေကို တရားကိုယ် တရားသားနှင့်တကွ

တတ်ပြတ်သားသား ရရှိကြပြီးနောက် ပျင်းရိငြီးငွေ့သွားသည်

ထိ ရေးသားတင်ပြလိုပေသည်။

ဝိပဿနာတရားတော်ကို ရှုမှတ်ပွားများခြင်းမှာလည်း

မိတို့ နိုင်ရာပိုင်ရာ တရားတစ်ပါးတည်းကိုသာ ရဟန်းကိစ္စ

သည်အထိ (အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ကို ရရှိသည်အထိ) ရှုမှတ်

ပွားရသည်သာဖြစ်သည်။ ရှုမှတ်ပွားများနေဆဲ တရားတော်

သည် မဂ်မတက်၊ အကျိုးမများဟု တိကျပြတ်သားစွာဖြင့်

မိလ္လာမှ အခြားသော တရားတော်တစ်ပါးပါးကို ပြောင်း၍

တော်ကြရသည်။

ထိုသို့သဘောရှိသောကြောင့်လည်း ယခုတစ်ဖန်

အသစ်၍ ရုပ်ဓာတ်ရှစ်ပါးလုံးကို အစမှပြန်ကောက်ကာ ရှင်းပြ

ဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဤရုပ်ဓာတ်ရှစ်ပါး တရားတော်ကို စခဲ့သည့်

အတိုင်း ပထဝီဓာတ်ကြီးကပင် ပြန်ကောက်ရပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း တရားရှုမှတ်နည်းကို မတင်ပြသည်မှာ

ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဤလတွင် အသေးစိတ် တရားရှုနည်းကို

တင်ပြပေးဦးမည်။

ဦးစွာ ငါးပါးသီလ စသည် ဆောက်တည်ပါ။ (သီလ

ကို ဦးစွာဆောက်တည်ခြင်းမှာ သီလပြည့်စုံခြင်းဖြင့်သာ ဓမ္မ

ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်စေလို၍ဖြစ်သည်)

ထို့နောက် နမောတဿ စသည်ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးပါ။

မေတ္တာပို့

ထို့နောက် မေတ္တာပို့ပါ။ မေတ္တာပို့ကို ဤစာရေးသူ၏

နည်းဖြင့် အပြည့်အစုံကို ရေးသားပေတော့မည်။

၁။ ငါသည် ဘေးရန်ကင်းပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းပါ

စေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့်

မိမိ၏ခန္ဓာကို ရွက်ဆောင်နိုင်ပါစေ။

၂။ ဤကျောင်းအတွင်း၌ (အိမ်၊ ဇရပ်၊ သစ်ပင်

အောက်၊ လှေ၊ သင်္ဘော စသည်ဖြင့် မိမိ

တည်နေရာကို ထည့်၍ဆို) ရှိကြကုန်သော

အားလုံးသော သတ္တဝါတွေကို ဘေးရန်ကင်းကြ

ပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ

ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာကို

ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

၃။ ဤရပ်ကွက်/ရွာ အတွင်း၌ (မိမိတည်နေရာ

မြို့နယ်ကို ထည့်၍ဆို) ရိုကြကုန်သော (..)
ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

၄။ ဤမြို့နယ်အတွင်း၌ (မိမိတည်နေရာမြို့နယ်ကို ထည့်၍ဆို) (....)ကြပါစေ။

၅။ ဤနိုင်ငံအတွင်း၌ (မိမိနေသော နိုင်ငံကို ထည့်၍ဆို) (....)ကြပါစေ။

၆။ ဤကမ္ဘာအတွင်း၌ (....)ကြပါစေ၏။

၇။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအတွင်း၌ (....)ကြပါစေ။

၈။ စကြဝဠာအတွင်း၌ (....)ကြပါစေ။

၉။ စကြဝဠာ အနန္တ၌ ရိုကြကုန်သော အားလုံး သော သတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ထိုင်ပုံထိုင်နည်း

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ ဘယ်ခြောက်အောက်၊ ညာခြေအပေါ် ဘယ်ဘက်ပေါင်နှင့် ခြေသလုံးကြားမှာ ညာဘက်ခြေဖဝါးကိုထား။

ဘယ်လက်အောက်၊ ညာလက်အပေါ်၊ လက်မထိပ်ချင်း ထိကပ်ထား။ ခါးကို ဆန့်ထုတ်ထား။ ခေါင်း မျက်နှာကိုလည်း ကိုယ်နှင့် တစ်ပြောင့်တည်းထား(အားလုံး ကြည့်ညှိ ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါစေ) ထို့နောက် တစ်ကိုယ်က အကြောများကို လျှော့ချထား။ (ခါးကို ချခိုင်းခြင်းမဟုတ်)

ထို့နောက် လွင့်/ပျံနေသော စိတ်အစဉ်ကို နှာသီးဝမှာ စုထား။ လွင့်လျှင် ပြန်စု/လွင့်လျှင်ပြန်စု၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စိတ်၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကို ရရှိလာအောင် ရှုမှတ်ပြီးနောက် အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း လေ၊ နှာသီးဝမှာ တိုးနေသည်ကိုမှတ်။

၁။ လေ၊

၂။ နှာသီးဝ၊

၃။ တိုး။

ဤသုံးမျိုးတွင် လေသည်လည်း ပညတ်၊ နှာသီးဝလည်း ပညတ်၊ တိုးသည်သာ ပရမတ်စစ်စစ် ဖြစ်သည်။

တိုး-ဟူသည်ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြ၍ သ၍မရပေ။ တို့၍၊ ထိ၍၊ ကိုင်၍၊ ယူ၍လည်း မရပေ။ ကြည့်၍လည်း မမြင်။ အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း နှာသီးဝမှာ တိုးနေရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ နားလည်သည်ကို သိမြင်လာမှ ပညတ်လွတ်၍ ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။ ဤနည်းကို ဝိ၍ပင် ပရမတ်တရားတော် အားလုံးကို သိနိုင်သည်။ (နောင်တွင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဉာဏ်မှီသမျှ တရားစုံအောင် တင်ပြပြီး ရေးသားသွားပေမည်။)

လေ၊ နှာသီးဝ၊ တိုး ဤသုံးပါးကို မှတည်ကာ တိုးကိုသာ ရှုမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။

(ယခုဆက်ရေးမည့် ဓာတ်ရှစ်ပါး ပေါင်းရှင်းသည်ကို တရားရှုမှတ်နေချိန်ဟု သတ်မှတ်ရန်)

ပထဝီ

ဆိုခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ပထဝီဓာတ်သည် အမာနှင့် အပျော့ နှစ်မျိုးတည်းသာရှိသည်။ အရာအားလုံးကို ခြံ၍ကြည့်လျှင် အမာအုပ်စုနှင့် အပျော့အုပ်စု နှစ်မျိုးတည်းသာ၊ အကျယ်ကို ဤဓာတ်ရှစ်ပါး အစ ပထဝီနားမှာ ရေးခဲ့ပြီ။

မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်စမ်းကြည့်ပါ။ အမာနှင့် အပျော့ နှစ်မျိုးတည်းကိုသာ တွေ့ရမည်။ ထိုအမာနှင့် အပျော့ကိုလည်း ကိုင်၍၊ ယူ၍မရ၊ ကြည့်ရှု၍လည်း မမြင်၊ တွေ့ရုံမျှသာဖြစ်၍ ပညတ်လွတ်သဖြင့် ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။

အာပေါ

အာပေါ၏ သဘောကို ခြံ၍ဆိုရလျှင် ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယိုစီးခြင်း နှစ်မျိုးတည်းဟု ဆိုခဲ့ပြီ။ ပြေမှုန်အစရှိသည်များကို အာပေါတည်းဟူသော ရေဖြင့် ရောနယ်လျှင် လုံး၍ ခဲ၍ ရနိုင်သည်မှာ အာပေါ၏ ဖွဲ့စည်းခြင်းသဘောဖြစ်သည်။ ရေများလျှင် အာပေါဓာတ်လွန်ကဲခြင်းသို့ ရောက်သွား၍ ယိုစီးခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် (ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း) အာပေါဓာတ်မှာ

ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယိုစီးခြင်း နှစ်မျိုးတည်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း အာပေါဓာတ်၏ ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယိုစီးခြင်းကို နားလည် ရန် ဉာဏ်အမြင်ဝေးသောကြောင့် တရားအဖြစ် ရှုမှတ်ရန် ခက်နေတတ်သည်။ အဘိဓမ္မာ၌လည်း အာပေါကို ရုပ်ကြမ်း ထဲမှာ မထည့်ဘဲ ကြည့်ဖယ်ထားသည်။

အာပေါဓာတ်၏ ပရမတ်သည် ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယိုစီး ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယိုစီးခြင်းကို စမ်းသပ် နည်းမရှိပေ။ ဉာဏ်ဖြင့်သာ သိ/မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အာပေါဓာတ်ဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ဖွဲ့စည်းခြင်း နှင့် ယိုစီးခြင်း နှစ်မျိုးကိုသာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ထိုဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယိုစီးခြင်းကိုလည်း ကိုင်၍ ယူ၍ တို့ထိ၍ မရပေ။ ကြည့်ရှု၍ မမြင်နိုင်သောကြောင့် အကောင် အထည် အလုံးအဝန်း စသည်ဖြင့်လည်း ပြော၍ ပြ၍ မရပေ။ သဘောမျှသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မြေမှုန့် စသည်ကို ပညတ်၊ ဖွဲ့စည်းခြင်းကို ပရမတ်ဟု သိနိုင်သည်။

(ပညတ်ကို စစ္စာ ပထမကပင် အကျယ်ပြခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရှေ့တွင် ပရမတ် သက်သက်ကိုသာ ပြသွားပေတော့မည်။)

တေဇော

တေဇောဓာတ်မှာ ဥဏှတေဇော၊ သီတတေဇောဟု အပူနှင့်အအေး နှစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်စမ်းကြည့် လျှင် အပူ၊ သို့တည်းမဟုတ် အအေးဟု တစ်ခုခုကို တွေ့ရ ပေလိမ့်မည်။

ထိုအပူနှင့် အအေးကို ကိုင်စမ်း၍ တွေ့သော်လည်း ထူထင်တို့ထိ၍ မရပေ။ ကြည့်၍လည်း မမြင်ပေ။ ရှိရုံသက် သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။

ဝါယော

ဝါယောဓာတ်ကို တွန်းကန်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းဟု နှစ်မျိုးဆိုလိုက်လျှင် သိလွယ်နိုင်သည်။ ယောဂီများ အရှု အမှတ်များနေကြသည့် ဤစာရေးသူလည်း အခါအားလျော် နှုတ်လေ့ရှိသည့် မဟာစည်နည်းဖြင့် ရှင်းပြမည်။

အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း ဝမ်းဗိုက်ကြီး ဖောင်းလိုက်ပိန် ခြင်း ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဝါယော(လေ)တိုးခြင်း၊ တွန်းခြင်း၏

သဘောဖြစ်သည်။ အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း ဗိုက်၊ ဖောင်းပိန်နေ သည်ကို ကိုင်၍ ယူ၍ တို့ထိ၍ မရပေ။

ကိုင်လျှင် ဗိုက်ကိုကိုင်မိမည်။ တို့ကြည့်လျှင်လည်း ဗိုက်ကိုသာ တို့မိမည်။ ဖောင်းပိန်ကို တို့ထိ၍ မရပေ။ ထို့ ကြောင့် ဖောင်းပိန်သည် လေတိုးခြင်း/ဝါယောဓာတ်၏ သ ဘောဟု ဆိုရသည်။ ကိုင်,ယူ,တို့ထိ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ပရမတ်ဟု သိနိုင်သည်။

ဝဏ္ဏ

ဝဏ္ဏမှာ အရောင်အဆင်းဖြစ်သည်။ အရောင်ဟု တစ်မျိုးတည်းယူလျှင် ကျဉ်းကျဉ်းဖြင့် ပိုသင့်သည်။ လူစသည့် အရာဝတ္ထုများကို ကြည့်၍မြင်ခြင်းမှာ ဝဏ္ဏဓာတ် အရောင် ရှိနေ၍ဟု သိနိုင်သည်။

ထိုအရောင်ကိုလည်း ကိုင်၍ ယူ၍ တို့ထိ၍ မရပေ။ လူမှာရှိနေသည့် အရောင်ကို ကိုင်လျှင်လည်း လူကိုသာ ကိုင်မိပေမည်။ အရောင်ကို ကိုင်၍မရပေ။ အခြားသော အရာဝတ္ထုများကိုလည်း ထိုအတိုင်းပင် သိနိုင်သည်။ ထို ကြောင့် အရောင်အားလုံးကို ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။

ဂန္ဓ

ဂန္ဓမှာ အနံ့ဖြစ်သည်။ အရာဝတ္ထုတိုင်းမှာ အနံ့ရှိ သည်။ ထိုအနံ့ကိုလည်း ကိုင်ယူ တို့ထိ၍ မရပေ။ ရှိနေရုံ သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနံ့အားလုံးကို ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။

ရသ

ရသာဟူသည်မှာ အရသာဖြစ်သည်။ မျက်စိ အရသာ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် အရသာဟု အာရုံခြောက်ပါး/ရသာခြောက်ပါးဖြစ်သည်။ ကုန်ခဲ့ သည့်လက ရသာဓာတ်နှင့် ဩဇာဓာတ်ကို ရှင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော် လည်း ဤ၌ လျှာနှင့်ပတ်သက်သော အရသာကိုမျှ တိုတို ကျဉ်းကျဉ်း ရှင်းပြဦးမည်။ အချို့ရသာတစ်ခုကို ယူလိုက်ပါ။ သကြားဆိုပါစို့။

သကြားကို လျှာမှာတင်လိုက်လျှင် အချို့ရသာ ပေါ်

လာပေလိမ့်မည်။ ထိုအချို့ရသသည် သကြားမှာလည်း ရှာ၍ မရ လျှာမှာလည်း ရှာ၍မရ မျက်စိနှင့်ကြည့်၍လည်း မမြင်။ လက်နှင့် ကိုင်စမ်း၍လည်း မတွေ့။ လျှာပေါ်တင်ကြည့်မှ ပေါ်လာသော အချို့ရသ ဖြစ်သည်။

သကြားနှင့် လျှာသည် ပညတ်ဖြစ်ပြီး အချို့ရသသည် ကြည့်၍မမြင်၊ ကိုင်၍မရ စသည့်သဘောတရားမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ပရမတ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို သိထားလျှင် စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ တရားရှုမှတ်၍ ရပြီ။ ဓာတ် ၁၀ ပါး အခန်းကို ရောက်သော အခါ အကျယ်ရှင်းပြဦးမည်။ ဓာတ် ၁၀ ပါးကို ကြေညက် လျှင် အရာခပ်သိမ်း အခါခပ်သိမ်း တရားရှုမှတ်၍ ရပြီ။

ဩဇာ

ဩဇာဓာတ်မှာ ရုပ်အသစ်ကို အမြဲမပြတ် ဖြစ်စေ ခြင်း သဘောရှိသည်။ ရသဓာတ်နှင့် တူသယောင်ရှိသည်။ ဩဇာဓာတ်က ရုပ်အသစ်ကို ဖြစ်စေသည်မျှသာ ထူးသည်။

စားမျှထားသော အစာဟာရများမှ ရသ ဩဇာကို ဖြစ်စေသည်။ ထိုရသ ဩဇာဓာတ်၏ အထောက်အပံ့ ကြောင့် အမေပွေးပေးစတုပင် ယခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်ပြီး ကြီးထွားလာနေခြင်းမှာ စားသောက်နေသော အစာအာဟာရ ရသနှင့် ဩဇာဓာတ်တို့၏ အထောက်အပံ့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် မွေးဖွားစကပင် အစဉ်သဖြင့် ကြီး ပြင်းလာခြင်းမှာ ဩဇာဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပင်လေး တစ်ပင် ပေါက်စမှ ကြီးထွားလာခြင်းမှာလည်း ဩဇာဓာတ် ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဩဇာဓာတ်သည် သက်ရှိလူသားဖြစ်စေ သက်မဲ့ မြက်သစ်ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်အသစ်ကို တရပ်စပ်အားဖြင့် မပြတ်ဖြစ်နေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ဤဩဇာဓာတ်သည်လည်း ဉာဏ်အမြင်ဝေးသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ တော်ရုံဉာဏ်ဖြင့် ဩဇာဓာတ်ကို တရားရှုမှတ် ရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဩဇာဓာတ်၏ သဘော တရားကို သိမှတ်ရုံမျှသာ သင့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တရားတော်များကို ရှင်းပြသော အခန်းအား တရားရှု မှတ်နေသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ ထို့ကြောင့် ယခု တရားရှု မှတ်ပြီးလျှင် နိဂုံးအနေဖြင့် ဤစာရေးသူ၏ မူအတိုင်း ထပ်၍ မေတ္တာပို့ပြီးမှ အဆုံးသတ်မည်ဖြစ်သည်။ ဤ၌ကား မေတ္တာ ပို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ပြီ။

၁။ မြေ၌ ရှိကြကုန်သော အားလုံးသော သတ္တဝါ တွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ် ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာ ရွက်ဆောင် နိုင်ကြပါစေ။

၂။ ရေ၌ ရှိကြကုန်သော -

၃။ လေ၌ရှိကြကုန်သော အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွက် ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

နိဂုံး

ယနေ့တိုင်အောင် ပြုလုပ်ရသော၊ အားထုတ်ရသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ပါက ရသမျှကို သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင့်လည်ကြကုန်သော သုခိတ၊ ဒုက္ခိ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အမျှ-အမျှ-အမျှ ပေးဝေငှကုန်၏။ အမျှရ၍ ကျန်းမာကြသည် ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

(ဆက်ရန်...)

မဟာထွန်း

ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ကိုယ်ထံချီပြန် ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

သူဌေး သူကြွယ်ဟူသည် ရှေးရှေး ဘဝများစွာ အချိန်အခါက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အမှုကောင်းစွာ ပြုခဲ့ကြသည့် ဖြစ်၍ ယခုဘဝအချိန်အခါတွင် အကျိုး ပေးချိန်တန်လာသောအခါ ယခင်ဘဝ များစွာက ပြုခဲ့ကြသည့် ဒါနမျိုးဆက်ကို ပြန်လည်ရရှိခံစားကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။

မိမိ၏ ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်အညီ လိုက် လျောညီထွေဖြစ်အောင် ဒါနအမှု၊ သီလ အမှု၊ ဘာဝနာအမှုမပြုကြသည့် စိတ်ဝင် စားမှုပင်မရှိသည့် “အာဂန္တုက” သူဌေး၊ သေလွန်သည့်အခါ သားထောက်သမီးခံ မရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းယူခြင်းခံရသည်ကို အကြောင်းပြု လျက် ဤအတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မြတ်ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့လေ သည်။

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံလျက် ရှိသည်။ ဗာရာဏသီ သူဌေးကြီးသည် သဒ္ဓါ တရား ခေါင်းပါးလှ၏။ တစ်နေ့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးထံသို့ ခစားရန် ထွက် အလာ လမ်းတွင် ဆွမ်းခံထွက်လာ

သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးနှင့် ဆုံတွေ့ သည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဆွမ်းရပါသလော” ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။

“ဆွမ်းရမည်ထင်၍ ဆွမ်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည် ဒကာသူဌေးကြီး”

ဟု ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။ သူဌေးက သူ၏ နောက်ပါတပည့်အား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဆောင် သွားစေပြီး သူထိုင်နေကျ ပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေပြီး သူ့အတွက် ချက်ပြုတ်ထား သော ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို သပိတ် ပြည့်အောင် လောင်းလှူလိုက်ရန် သေ ချာစွာ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သူဌေး၏တပည့်ကလည်း သူဌေး မှာကြားလိုက်သမျှကို သူဌေးကတော် အား ပြန်လည်ပြောပြသဖြင့် သူဌေးက တော်ကလည်း သူဌေး၏ အမှာစကား အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။ သူဌေးသည် မင်းကြီးထံပါးတွင် ခစားခဲ့ ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် လမ်းတွင် ပြန်လည်ဆုံ တွေ့ရသည်တွင်-

“အရှင်ဘုရား . . . ဆွမ်းရခဲ့ပါ

သလော”

ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကလည်း ရရှိခဲ့သည့် အကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

သူဌေးသည် ဆွမ်းများကို ကြည့်ရှုလျက် “ငါသည် ဤထမင်း၊ ဤဟင်းများ ကို ငါ၏ အိမ်အမှုထမ်းများအား ကျွေး ခဲ့လျှင် အလုပ်ကြမ်းများကို ခိုင်းချင် သမျှ ခိုင်းလိုရနိုင်ကောင်း၏။ ယခုတော့ ငါ့အတွက် လုပ်အားတွေ များစွာ ဆုံး ရုံးနစ်နာကုန်ပြီ”

ဟု အတွေးပေါက်မိသွားသည်။ အာဂန္တုက သူဌေးသည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအား မဆွကမူ စေတနာ သဒ္ဓါ ပေါက်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူခဲ့ သည့် အကျိုးကြောင့် ဥစ္စာများစွာ ရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် စေတနာပျက် ယွင်းသွားသဖြင့် မိမိရရှိထားသော ဥစ္စာ များကို ခံစားသုံးဆောင်နိုင်ခြင်း မပြုရ တော့။

ဘုရားအလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်တွင် ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝ သည့် သူဌေးဖြစ်ခဲ့ရာက မိမိအိမ်ရှေ့ တွင် အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်လျက်

နေ့စဉ်မပြတ် လာသမျှ အလှူခံများ အား ပေးလှူသည်။ သူ့တွင် သားတစ်ယောက် ရရှိသဖြင့် ထိုသားငယ် သွားလာတတ်သည့်အချိန်တွင် မိမိ၏ပစ္စည်း ဥစ္စာအားလုံးနှင့် မယားကို ညီဖြစ်သူအား လွှဲအပ်၍ ရသေ့ပြုလုပ်ပြီး ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ များမကြာမီ အဘိညာဉ်ရပြီး သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်သွားသည်။

ကာလအတန်ကြာသောအခါ ညီဖြစ်သူသည် သားတစ်ယောက်ရရှိလာခဲ့၏။ ထိုအခါတွင် ဥစ္စာပစ္စည်းများကို တူနှင့် သားအား ထက်ဝက်စီ ခွဲဝေပေးရမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်လာလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တူကို မလိုမုန်းထားဖြစ်ကာ တစ်နေ့မှာ မြစ်အတွင်း အတူတကွ ရေချိုးကြစဉ် တူကို ရေတွင်နှစ်လျက် သတ်ပစ်ခဲ့၏။ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့်အခါမူ မိမိ၏ မယားအား တူဖြစ်သူ ရေနစ်၍ သေဆုံးသွားသည်ဟု လီဆယ်ပြောပြခဲ့၏။ ဇနီး(အစ်ကိုမယား)က ဘာမျှမသိသဖြင့် ယုံကြည်လိုက်မိလေသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် သိမြင်ထားသော အစ်ကိုရသေ့သည် ဟိမဝန္တာမှ ထွက်ခွာလာလေသည်။ မိမိ၏ နေအိမ်ဟောင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြခိုက် မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာ မေးလိုက်၏။

“သူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မတွေ့ပါကလား”

ညီဖြစ်သူကလည်း ရေအတူကူး

နေကြရင်း ရေနစ်သွားပြီး သေဆုံးခဲ့ကြောင်း လိမ်လည်ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ရသေ့သည် ညီဖြစ်သူအား -

“ဟယ် . . . လူယုတ်မား၊ သင့်အကြောင်းကို ငါမသိလို သင်ထင်နေသလား။ သင်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သင့်သားတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်စေလိုသောကြောင့် ထိုသူငယ်လေးကို

တူကို
မလိုမုန်းထားဖြစ်ကာ
တစ်နေ့မှာ မြစ်အတွင်း
အတူတကွ
ရေချိုးကြစဉ် တူကို
ရေတွင်နှစ်လျက်
သတ်ပစ်ခဲ့၏။
အိမ်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိသည့်အခါမူ
မိမိ၏ မယားအား
တူဖြစ်သူ ရေနစ်၍
သေဆုံးသွားသည်ဟု
လီဆယ်ပြောပြခဲ့၏။

ရေတွင်နှစ်၍သတ်ခဲ့သည်မဟုတ်လော။ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ရနိုင်စွမ်းရှိမည်ဟု သင်ထင်နေသလား။ သင်သည် မယုကငှက်လို လူစားမျိုးပဲ”

ဟု ပြောကြားလေသည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ဆက်လက်၍

“မယုက ငှက်များသည် ညောင်သီးမှည့်ချိန်တွင် ညောင်သီးကိုစားကာ ညောင်ပင်ထက်မှနေ၍ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ဥစ္စာဟု အော်မြည်နေတတ်သည်။ အခြားငှက်များကမူ စားသောက်ပြီး ပျံထွက်သွားကြသည်။ မယုက ငှက်တွေကမူ ထိုအချိန်အထိ ပိုင်ရှင်လုပ်နေတုန်း။ ထိုနည်းတူစွာ လူတို့သည် မိမိဥစ္စာများကို စုထားရုံမျှ စုထားကြပြီး မိမိကိုယ်တိုင်လည်းမသုံး။ အဆွေအမျိုးတို့အားလည်း ဖြန့်ဝေခြင်းမပြု၊ ဒါနမူ၊ သီလမူ၊ ဘာဝနာမူများကိုလည်း မသိကြ၊ မပြုကြ။ နောက်ဆုံး၌မူ ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ လက်သို့ ပါသွားရ၏။ ထိုစဉ်တိုင်အောင် ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ဥစ္စာဟု ပြောဆိုနေကြဆဲပဲ”

ဟု ပြောကြားလျက် ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းသွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ မိမိအစ်ကို၏ သားအား သတ်ဖြတ်ခဲ့သော အကျိုးကား ရှိရှိသမျှ ဥစ္စာပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဘဝပါပျက်လျက် အသက်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။ မဟာအဝီစိငရဲမှလည်း မထွက်ရချေတော့။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ကျမ်းကိုး

နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော် ငါးရာ့ငါးဆယ် မယုကဇာတ်။

ပုဏ္ဏားအကြောင်း သိကောင်းစရာများ (၂)

ပထမံသရာကြီးဦးအောင်သူ

ပုဏ္ဏားမများအကြောင်း

မဏိပူရပုဏ္ဏားအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ ပုဏ္ဏားမလေးများသည် ရထိုက်သော အခွင့်အရေးများ ပိုမိုရရှိလေ့ရှိသည်။ မိဘတို့ကလည်း ခေတ်မီသည်။ ခေတ်ပညာ သင်ကြားပို့ချပေးလျှင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားသည်။ သို့အတွက် ပညာတတ်ဘွဲ့ရများ မြောက်များစွာပေါ်ပေါက်လာပေသည်။ အရောင်းအဝယ်လောကတွင်လည်း အမြင်ကျယ်ကျယ်နှင့် ဦးဆောင်စေ့ရောင်းကြခြင်း အုပ်ချုပ်ကြခြင်းများကို ပြုလုပ်လာကြသည်။ သမီးကညာကို ကလေးဘဝမှ စေ့စပ်ခြင်း၊ ဇစ်ကံထပ်ပေးခြင်း စသည်ကိစ္စတို့ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိကြတော့သဖြင့် မိန်းကလေးများမှာ ပို၍လွတ်လပ်လာသည်။ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိလာကြသည်။ ခေတ်မီလာသည်။ ခေတ်နှင့် ရင်ပေါင်တန်းလာနိုင်ကြသည်။ မည်မျှခေတ်မီစေကာမူ ပညာတတ်စေကာမူ ပြင်ပတွင် ထွက်ခွင့်ပေးစေကာမူ ပုဏ္ဏားမလေး၊ ပုဏ္ဏားယဉ်ကျေးမှု၊ ပုဏ္ဏားစည်းကမ်းအတိုင်းပင် ပုဏ္ဏားအချင်းချင်းနှင့်သာ လက်ထပ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားများနှင့် လုံးဝသဘောတူလေ့မရှိပေ။ လက်ထပ်လာလျှင်လည်း လက်ခံလေ့မရှိပေ။ အတွေးအခေါ်များသာ ခေတ်ဘောင်ရေးစည်းမျဉ်းများမှာမှ ရိုးရာကို ဖြိုဖျက်မည်လုပ်ရပ် မုန်သရွေ့အား ဖယ်ထုတ်ပစ်လေ့ရှိသည်။

ဥညဝတီပုဏ္ဏားမလေးများမှာ ရိုးရာအခွဲကြားမှာပင် ဖြစ်တည်လာကြရသည်။ အပျိုဘော်ဝင်လျှင် လူကြီးဖြစ်ပြီး ပညာရေးလုံလောက်ပြီဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် ကျောင်းမှထုတ်ပစ်လေ့ရှိသည်။ ပို၍ဆိုသည့် အချက်တစ်ချက်က မိန်းကလေးသည် ပညာကောင်းနေစရာမလို၊ အိမ်တွင်းရေးကို ကောင်းမွန်စွာထိန်းသိမ်းနိုင်လျှင် လုံလောက်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး

ကံကောင်းရန်သာ လိုသည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးခပ်များများမှာ အပျိုဘော်မဝင်ခင်အထိ လွတ်လပ်စွာ ပညာသင်ကြားခွင့်ရပြီး အပျိုဘော်ဝင်ပြီးလျှင်မူ များသောအားဖြင့် ကျောင်းမှထုတ်ပစ်တတ်သည်။ အနည်းငယ်မျှသာ မိန်းကလေးငယ်တို့သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျောင်းတက်ခွင့် ရကြသည်။

အလယ်တန်းပညာ၊ အထက်တန်းပညာ၊ တက္ကသိုလ်ပညာတို့ သင်ကြားခွင့်ရကြသည်။ ဥညဝတီပုဏ္ဏားမလေးများတွင် ယခုအထိ ဘွဲ့ရသူ နှစ်ဆယ်ယောက်ထက်မကျော်ပေ။ ဘွဲ့ရပြီး နိုင်ငံဝန်ထမ်းသော မိန်းကလေး သုံးယောက်ပင် မရှိသေးပါ။ မည်မျှ ပညာသင်ကြားခွင့် ရထားကြပါစေ အိမ်ထောင်ပြုပြီးလျှင် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေးသာ တာဝန်ရှိသည်။

မဏိပူရပုဏ္ဏားမလေးများထက် ဥညဝတီပုဏ္ဏားမလေးတို့သည် ခေတ်နောက်ကျကြသည်။ ပြင်ပဖဟုယုတအတွေ့အထိနည်းကြသည်။ ရိုးရာ၏စည်းဝိုင်း၊ ဓလေ့၏ဘောင်၊ ဘာသာရေး၏ ပညတ်ချက်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ခွင့်မရကြချေ။ အပျိုဘော်ဝင်ခြင်း

ပုဏ္ဏားမလေးတို့သည် ဆယ်နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလာလျှင် မည်သည့်ခြံဝိုင်းအတွင်း အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပြုပေ။ ဥညဝတီပုဏ္ဏားမလေး၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူစိမ်းအိမ်တစ်အိမ်တွင် အပျိုဘော်ဝင်ပါက ထိုအိမ်၏တန်ဖိုးကို ငွေကြေးဖြင့် ပေးချေရသည်။ နေသောသူများနိုက်သည်ဟူ၍ ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးအိမ်တွင် စတင်အပျိုဖော်မဝင်ရေးအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းကြသည်။ မဏိပူရပုဏ္ဏားတို့၏ ဓလေ့တွင် အပျိုဘော်ဝင်ခြင်း

မှာ သာမန်သွေးရိုးသားရိုး လုပ်ငန်းတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး ငယ်သွေးပေါ်ပြီး ငါးရက်မြောက်၍ ခေါင်းလောင်းရေချိုးသန့်ပြီးလျှင် လုံလောက်သည်။ အပျိုဘော်ဝင်သော မိန်းကလေးအတွက်လည်း အထူးကရိကထမများပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း ဂရုတစိုက်ရှိရန် မလိုပေ။ မိန်းကလေးငယ်မှာ နေတတ်ထိုင်တတ်လျှင် လုံလောက်သည်။

ညောင်တီပုဏ္ဏားတို့တွင် အပျိုဘော်ဝင်ခြင်းမှာ လွန်စွာကြီးကျယ်သည်။

စတင်၍ အပျိုဘော်ဝင်သည်မှ လေးရက်တိတိ ဖခင်မှအစ မည်သည့်ယောက်ျားကမှ လုံးဝ ကြည့်ခြင်း ထိခြင်းမရှိပေ။ ယောက်ျားအသံကိုလည်း နားထောင်ခွင့် မရှိပေ။ အမှန်မှာ စတင်၍ အပျိုဘော်ဝင်သည်မှာ မိန်းမပျိုမှာ ရာဂစိတ်မှန်ယိုသလို ဖြစ်နေတတ်သည်။ အပျိုမမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်မှားယွင်းနိုင်သဖြင့် ရှောင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤစနစ်မှာ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့သော ညောင်တီပုဏ္ဏားတို့၌သာ ရှိသည်။ အခြား မည်သည့်နေရာတွင်မူ မရှိသောခလေ ဖြစ်သည်။

အပျိုဘော်စတင်၍ ဝင်ပြီဆိုလျှင် ငါးရက်မြောက်နေ့နှင့် ၁၆ ရက်မြောက်နေ့တွင် နှစ်ခါသန့်ရပါသည်။ လေးရက်မြောက်နေ့တွင် သန့်ရခြင်းက ရာသီလာပြီး -

ပထမရက်သည် စန္ဒာလီနီ (ဝါ) စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်သည်။

ဒုတိယရက်သည် ဗြဟ္မာယာတီနီ (ဝါ) နတ်ဒေဝတာများပင် စိတ်ထိန်းနိုင်ခြင်း မရှိတတ်ပါ။

တတိယရက်သည် ရတနီပရိတာ (ဝါ) အပူရှိန်ပြင်းထန်သည်။

စတုတ္ထရက်သည် ကိလေသာစိတ် နည်းပါးသွားပြီး သန့်ရှင်းပါသဖြင့် သန့်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လေးရက်မြောက်သန့်သော်လည်း မီးကိုကိုင်ခွင့်မပြုပါ။ ဘုရားကျောင်းထံသို့ ဝင်ခွင့်မပြုပါ။ ငါးရက်မြောက်နေ့၌ သန့်ပြီးမှ မီးကိုကိုင်ခွင့်ရသည်။ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှစ၍ ဘုရားကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ၁၆ ရက်မြောက်နေ့တွင် အိမ်ထောင်သည်မိန်းမလူကြီးများက အပျိုဘော်ဝင်သော မိန်းမငယ်ကို မြစ် (သို့မဟုတ်) ချောင်းတွင်းခေါ်သွားကာ ခေါင်းလောင်းရေချိုးစေသည်။ မြစ်ဆိပ်ချောင်းဖျားတွင် ရေချိုးခြင်းကိုပါ သူရာနီ ဟူ၍ခေါ်သည်။ သွေးပေကျံသောထတီအား လွှင့်ပစ်စေသည်။ မီးယပ်လာပြီး လေးရက်အတွင်း မည်သူ့ကိုမှ ထိ၍မရပေ။ ထမင်းဟင်းချက်ခွင့်မရပေ။ မီးကိုထိခွင့် မရှိပေ။ လေးရက်နေ့နံနက်တွင် ခေါင်းလောင်းရေချိုးသန့်ပြီးမှ ထိ၍

ရသည်။ ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် ထမင်းစတင်၍ ချက်ပြုတ်ခွင့်ရပြီ ဖြစ်သည်။ ဤစနစ်သည် မည်သည့်အနွယ်တွင်မှ မရှိပေ။ ဘင်္ဂလားနယ်မှာပင် မရှိပေ။ ညောင်တီပုဏ္ဏားများတွင်သာ ရှိသော ခလေဖြစ်သည်။ မဏိပူရပုဏ္ဏားတိုင်း၏ ခလေ၌ပင် မရှိပေ။

အပျိုဘော်ဝင်ပြီးသည်နှင့် ထိုမိန်းမငယ်ကို အရွယ်ရောက်ပြီဟူ၍ ယူဆကြသည်။ သို့အတွက် မီးဖိုချောင်တွင် စတင်၍ စေခိုင်းလေ့ရှိသည်။ ဗိမိထောင်မထိန်းသိမ်းမှု အတတ်

www.burmeseclassic.com

ပညာကို မတတ်မနေ သင်ပေးတတ်သည်။ သီးသန့် စား
တတ်ရန်၊ သီးသန့် အိပ်တတ်ရန်၊ အပြောအဆိုမှအစ
ဣန္ဒြေရရန် သင်ကြားပေးလေ့ရှိသည်။

ညောင်တီပုဏ္ဏားမလေးတို့အား မိဘများက အသက်
၁၆ နှစ်ခန့်တွင် အိမ်ထောင်ပေးစားလေ့ရှိကြသည်။ ရှေးက
မထိပုဏ္ဏားမလေးများအား ဤသို့နှင့်ပြုလုပ်လေ့ရှိသော်
လည်း ယနေ့၌မူ အသက် ၁၈ နှစ်မကျော်လျှင် စဉ်းစားလေ့
မရှိကြပေ။ ပုဏ္ဏားလူရွယ်ထက် ပုဏ္ဏားအပျိုမလေးများမှာ
ပို၍ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ထိန်းချုပ်ထားလေ့ရှိသည်။

၁။ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မှ ချစ်၍ကြိုက်၍ လက်
ထပ်ခွင့်မရှိစေရ။ ၂။ မိဘသဘောမတူသူအား လုံးဝ စဉ်းစား
ရန်မလို။ ၃။ လင်နောက်လိုက်ပြေးရန် လားလားမှမစဉ်းစား
ရ။ ၄။ မိဘထံမှ တောင်းရမ်း မိဘကကျေနပ် မိဘက
လက်ထပ်ပေးသောသူနှင့်သာ လက်ထပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပုဏ္ဏားလူမျိုးတို့၌ မိန်းမအတွက် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်
ပတ်သက်လျှင် မည်သည့်အခွင့်အရေးမှ မရနိုင်ပါ။ အခွင့်
အရေးလည်း မပေးပါ။ မိဘက သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပါက
အလိုအလျောက် ပုဏ္ဏားမလေးက လက်ခံရမည်သာဖြစ်
သည်။ မိဘကိုလည်း မည်သူမည်ဝါနှင့် ရည်ငံနေပါသည်ဟူ
၍ လုံးဝပြောခွင့်မရှိပေ။ မိဘများက စီစဉ်သောအိမ်ထောင်
ရေးကို မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မှ ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိပေ။

ပုဏ္ဏားအပျိုမလေးတစ်ဦးမှာ မိဘများ၏နောက်ကွယ်
၌ ရည်းစားထားမိခဲ့လျှင် ရည်းစားထားသည်ဟူ၍ သတင်း
ထွက်ခဲ့လျှင် မည်သည့်ပုဏ္ဏားလူရွယ်ကမှ လက်ထပ်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။ ပုဏ္ဏားလူရွယ်တို့မှ ထိုဖြစ်ရပ်အား အထူးရှောင်
ကြဉ်လေ့ရှိသည်။ မိဘတို့ကလည်း ပုဏ္ဏားမလေး အရွယ်
ရောက်သည်နှင့် လက်ထပ်ပေးနိုင်ရန်မှအပ အခြားမည်သည့်
ကိစ္စကိုမှ စဉ်းစားလေ့မရှိကြပေ။ အပျိုမကို လက်ထပ်ပေးခွင့်
ရလျှင် အထူးမင်္ဂလာရှိပြီး ပြည့်စုံသည်ဟူ၍ ယူဆကြသည်။

ပုဏ္ဏားမလေးများ ဆယ်နှစ်ကျော်လျှင်ဖြစ်စေ လက်
မထပ်ခင်ဖြစ်စေ ပဉ္စဂဗျ (ငါ) နွားချေး၊ နွားသေး၊ နွားနို့၊
ထောပတ်၊ ဒိန်ချဉ်တို့ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ရေကိုသောက်
ပြီး သိက္ခာပေးဆရာက အေမန္တန်ကို ပေးလေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ်
ရွတ်ဖတ်သရဋ္ဌာယ်ပြုရန် ဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏားမငယ် တစ်ဦး၏

နေ့စဉ် ဝတ္တရားများမှာ များပြားလှပေသည်။
အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးကို ဦးဆောင်ပြီး ပြုလုပ်ရပေသည်။
ဘုရားကျောင်း ဝေရာဝစ္စများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးရသည်။
ဘာသာရေးပွဲတော်များ၌လည်း ချက်ပြုတ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီ
ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရသည်။ အိမ်ထောင်မကျမချင်း မိဘအိမ်
တွင် ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ လုပ်ကိုင်ကြရပေသည်။

မထိပုဏ္ဏားမလေးများကိုမူ တေးဂီတပညာသင်
ကြားခြင်း၊ ရာသီလာအကကို သင်ပေးခြင်း၊ အိမ်တွင်းမှုလုပ်
ငန်းများကို သင်ကြားပေးခြင်း၊ ဘာသာရေးပွဲတော်များကို
နှံ့စေခြင်း စသည်များဖြင့် မအားမလပ် ပြုလုပ်ကြရသည်။
လွန်စွာပင်ပန်းသည်။ ရှေ့ကမူ မထိပုဏ္ဏားမသည် မင်္ဂလာ
ဆောင်သည့်အချိန်၌ ဝတ်မည့် မင်္ဂလာထဘီကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ ရက်ကန်းခတ်ရသည်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော
ဒီဇိုင်းကို ရက်ရသည်။ မင်္ဂလာထဘီကို ပန်းရောင်ပိုးတွဲဖြင့်
ခက်ကြသည်။ ပုဏ္ဏားမ၏ စိတ်ကူးကောင်းမှု၊ အနုပညာလက်
ရာ ဝီရိယတို့မှာ လက်ထပ်သည်အခါ မြင်သာသည်။ အကယ်
၍ မင်္ဂလာထဘီကိုယက်ပြီး မဝတ်ဖြစ်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့လျှင်
ညီမ၏သမီးကို အမွေပေးခဲ့လေ့ရှိသည်။ အခြားသူစိမ်းကို
ပေးလေ့ မရှိပါ။

ယခုခေတ်တွင်မူ အိန္ဒိယဝတ်စုံကိုသော်လည်းကောင်း၊
မြန်မာဝတ်စုံကိုသော်လည်းကောင်း နှစ်သက်ရာကို ဝတ်စား
ပြီး လက်ထပ်ကြလေ့ရှိသည်။ အပျိုမထဘီကို ကိုယ်တိုင်
ရက်ကန်းခတ်၍ မင်္ဂလာဆောင်ရှိ ဝတ်စားသော စနစ်က
ရှေ့ခေတ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ဦးစနစ်ဦးစ ရှိလင့်
ကစား လွန်စွာရှားပါးနေပြီ ဖြစ်သည်။

သမီးငယ် အရွယ်ရောက်လာပြီလျှင် ရောက်ရှိလာကြ
မည့် သတို့သားလောင်းတို့၏ မိဘများနှင့် စကားပြောဆိုရန်
အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေရသည်ကား သမီးရှင်တို့၏
ဝတ္တရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ

၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၀

ကျမ်းကိုး ။ “ရာဇဝင်ထဲမှ ပုဏ္ဏား” ၊ ဒေါက်တာဒဂုန်။

ကိုးတောင်ပြည်စေတီ ပုတီးစိပ်နည်း

ဇေယျတု (B.A)

ကျေးဇူးတော်ရှင် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီး ဦးဂါယာမာဘိဝံသသည် စာရေးသူကို အခြေခံကျင့်စဉ်ဖြစ်သော သရဏဂုံ ၃၀ ပုတီးစိပ်နည်း အဓိဋ္ဌာန်ကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်စခန်းကျင့်စဉ်ဖြစ်သော ဂုဏ်တော်ဝါစဉ် ပုတီးစိပ်နည်းကျင့်စဉ်ကိုလည်းကောင်း နည်းပေးလမ်းပြညွှန်ကြားပြီး အဓိဋ္ဌာန်များကို ပြုလုပ်စေခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုးတောင်ပြည်စေတီ ပုတီးစိပ်နည်းကိုလည်း အဓိဋ္ဌာန်စိပ်ခိုင်းပါသည်။ စာရေးသူလည်း ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို တစ်ပါးလျှင် ကိုးတောင်ပြည်စေတီတစ်ဆူစီဖြင့် ကိုးဆူအဓိဋ္ဌာန် စိပ်ခဲ့ပါသည်။ ဤအဓိဋ္ဌာန်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဘုရားဂုဏ်တော်ကွန်ခြာ ဂါထာ ရှစ်ဂါထာဖြင့်လည်း ကိုးတောင်ပြည်စေတီ ရှစ်ဆူကို ထပ်မံပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများ စိပ်ခိုင်းပြန်ပါသည်။

ဤကိုးတောင်ပြည်စေတီ ပုတီးစိပ်နည်းမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်တစ်ပါးကို ပုတီးပတ်ရေ ၉၀၀၀ ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ စိပ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရာ၌ တစ်နေ့လျှင် မိမိစိပ်နိုင်သည့် ပုတီးပတ်ရေကို အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ စိပ်ရပါသည်။ တစ်နေ့ ပုတီးပတ်ရေ အဓိဋ္ဌာန်မှာ အနည်းဆုံး ကိုးပတ်ထားရပါသည်။ မိမိစိပ်နိုင်သမျှ များများစိပ်နိုင်ပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ရက် အပိုင်းအခြားကိုလည်း ရက်ကန့်သတ်၍ စိပ်နိုင်ပါသည်။ ဥပမာ - ပုတီးပတ်ရေ ၉၀၀၀ ကို ရက်ပေါင်း ၁၀၀ ဖြင့် ဦးအောင် သတ်မှတ်ပါလျှင် တစ်နေ့ ပုတီးပတ်ရေ ၉၀ ဖြင့်ထား၍ စိပ်ရပါမည်။

မိမိအဓိဋ္ဌာန်ထားသော တစ်နေ့တာ ပုတီးပတ်ရေ မစိပ်နိုင်ခဲ့ပါက အဓိဋ္ဌာန်ပျက်၍ အစမှ ပြန်စိပ်ရပါမည်။ မိမိအဓိဋ္ဌာန်ထားသော ပုတီးပတ်ရေထက် နည်း၍ မရပါ။ ပို၍ရပါသည်။ ဤနေရာမှာ စာရေးသူ အတွေ့အကြုံကို တင်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူသည် တစ်နေ့တာ ပုတီးပတ်ရေ

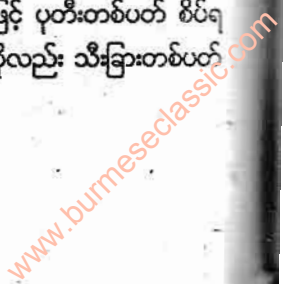
အဓိဋ္ဌာန်ကို ၁၀၀ ဖြင့် ရက်ပေါင်း ၉၀ အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အဓိဋ္ဌာန်မပျက်စေရန်အတွက် ပုတီးပတ်ရေကို အနည်းဆုံး ကိုးပတ်ထားပြီး အများဆုံး စိပ်နိုင်သမျှ စိပ်ရပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးသူသည် ဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့၍ အခြေအနေမပေးခဲ့သော် အဓိဋ္ဌာန်မပျက်ရအောင် တစ်နေ့တာအတွက် အနည်းဆုံး ပုတီးပတ် ကိုးပတ်ထားပြီး အများဆုံး ရာကျော် စိပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့မှသာ မိမိသတ်မှတ်ထားသော အဓိဋ္ဌာန်ရက် ၉၀ အတွင်း မူလအဓိဋ္ဌာန်ပုတီးပတ်ရေ ၉၀၀၀ ပြည့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုးတောင်ပြည်စေတီ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးပတ်ရေ ၉၀၀၀ ပြည့်သည့်အခါ စေတီတော်အတွက် ထီးတော်တင်ရပါမည်။ ထီးတင်ရန်အတွက် အနေကဇာတင်ဂါထာများဖြင့် ပုတီးစိပ်ရပါမည်။ ဂါထာတစ်ပိုဒ်ဆုံး ပုတီးတစ်လုံးချဖြင့် တစ်ဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ်စီ စိပ်ရပါမည်။ ထီးတင်ရန်ဂါထာ ၂၇ ပိုဒ် ရှိပါသည်။ ထိုဂါထာများကို ဖော်ပြထားပါမည်။

အရံစေတီများ တည်ခြင်း

ကိုးတောင်ပြည်စေတီတစ်ဆူ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ပြီးနောက် အရံစေတီများကိုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရပါမည်။ အရံစေတီကို အနည်းဆုံး လေးဆူ၊ သို့မဟုတ် အများဆုံး ရှစ်ဆူ စိပ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို ရည်စူးလျှင် အရံစေတီ လေးဆူ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ရည်စူးလျှင် အရံရှစ်ဆူ ဖြစ်ပါသည်။

အရံစေတီတစ်ဆူအတွက် ပုတီးပတ်ရေမှာ ၉၀ ဖြစ်ပါသည်။ အရံစေတီတစ်ဆူပြီးလျှင်လည်း ထီးတင်ရပါမည်။ ထီးတင်ရန် အနေကဇာတင်ဂါထာဖြင့် ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်ရပါမည်။ အရံစေတီ ထီးတင်ဂါထာကိုလည်း သီးခြားတစ်ပတ် စိပ်ရပါမည်။

အရံစေတီပုတီးစိပ်သည်အခါ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီကြီးအတွက် ပုတီးစိပ်ခဲ့သော ဂုဏ်တော်၏ နောက်အစဉ်အတိုင်း ဂုဏ်တော်များကို စိပ်ရပါမည်။ ဥပမာ - အရဟံ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ထီးတင်ပြီးလျှင် အရံစေတီ လေးဆူကို (၁) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ (၂) ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ဗုဒ္ဓော၊ (၃) သုဂတော၊ (၄) လောကဝိဒူ စသော ဂုဏ်တော်များဖြင့် အရံစေတီ လေးဆူကို အဓိဋ္ဌာန်ရပါမည်။

သို့သော် ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာ ဂါထာဖြင့် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ အဓိဋ္ဌာန်သည်အခါ အရံစေတီငယ်များကိုလည်း ကိုးတောင်ပြည့် စေတီကြီးအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သည့် ဂါထာဖြင့်ပင် ပုတီးစိပ်ရပါမည်။ ဥပမာ - ဣရဇ္ဇာဂတ္တရဿာ ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာဂါထာဖြင့် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီကို အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သော် အရံစေတီငယ်များကိုလည်း ထိုဂါထာဖြင့်ပင် ပုတီးစိပ်ရပါမည်။

ကိုးတောင်ပြည့်စေတီအတွက် ထီးတင်ဂါထာများ

၁။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ သန္တဝိသံအနိဗ္ဗိသံ၊ ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာဇာတိပုနုပ္ပန်၊ ဂဟကာရကဒိစ္စောသိ၊ ပုနဂေဟနကာဟသိ၊ သဗ္ဗေတေဖာသုကာဘဂ္ဂါ၊ ဂဟကုဋံ ဝိသင်္ခတံ၊ ဝိသင်္ခါရဂတံစိတ္တံ၊ တဏှာနံခယမဇ္ဈဂါ။

၂။ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပ၊ နာမရူပပစ္စယာ သဠာယတနံ၊ သဠာယတနပစ္စယာ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ၊ ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ၊ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနသု ပါယသာ သမ္ဘဝန္တိ ဝေမေတဿ ဧဝံလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ။

၃။ အဝိဇ္ဇာယတွေဝ၊ နသေသဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော၊ သင်္ခါရနိရောဓာ၊ ဝိညာဏနိရောဓော၊ ဝိညာဏနိရောဓာ၊ နာမရူပနိရောဓော၊ နာမရူပနိရောဓာ၊ သဠာယတနနိရောဓော၊ သဠာယတနနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓော

ဓာ၊ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိရောဓာ၊ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝနိရောဓာ၊ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနသုပါယသာ နိရုဇ္ဈန္တ၊ ဝေမေတဿ ဧဝံလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿနိရောဓော ဟောတိ။

၄။ ယဒါဟဝေ၊ ပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊ အာတာပိနော ဈာယတော ဗြဟ္မဏဿ၊ အထဿကသင်္ခါ၊ ဝယန္တိသဗ္ဗာ၊ ယတောပဇာနာတိ သဟေတုဓမ္မံ။

၅။ ယဒါဟဝေ၊ ပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊ အာတာပိနော ဈာယတော ဗြဟ္မဏဿ၊ အထဿကသင်္ခါ၊ ဝယန္တိသဗ္ဗာ၊ ယတောဓယံ ပစ္စယာနံ အဝေဒိ။

၆။ ယဒါဟဝေ၊ ပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊ အာတာပိနော ဈာယတော ဗြဟ္မဏဿ၊ ဝိပူပယံတိမာရသေနံ၊ သူရိယောဝဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ။

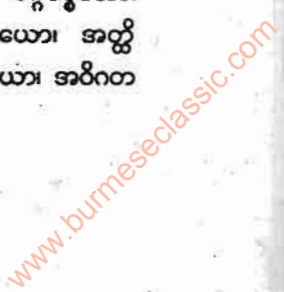
၇။ ဇယန္တော ဗောဓိယမူလေ၊ သကျနံ နန္ဒိဝဗုဒ္ဓော၊ ဝေမေဝ ဇယောဟောတု၊ ဇေတု ဇယမင်္ဂလေ။

၈။ အပရာဇိက ပဏ္ဍုကေ၊ သိသေပုထဝိပုက္ခလေ၊ အဘိသေကေသဗ္ဗဗုဒ္ဓိနံ၊ အဂ္ဂပ္ပတ္တော ပမောဒတိ။

၉။ သုနက္ခတ္တံ သုမင်္ဂလံ၊ သုပ္ပဘာသံသုဠိတံ၊ သုခဏော သုမဟုတ္တော၊ သုယိဋ္ဌံ ဗြဟ္မစာရိသု။

၁၀။ ပဒက္ခိဏံ ကာယကမ္မံ၊ ဝါစာကမ္မံ ပဒက္ခိဏံ၊ ပဒက္ခိဏံ မနောကမ္မံ၊ ပဏိဓိတေ ပဒက္ခိကော၊ ပဒက္ခိဏနိကတ္တာနံ၊ လဘန္တတ္ထေ ပဒက္ခိကော၊ တေအတ္ထလဒ္ဓါသုခိတာ၊ ဝိရုဠာ ဗုဒ္ဓသာသနေ၊ အရောဂါ သုခိတာ ဟောထ၊ သဟသဗ္ဗေ ဟိဉာတိတိ။

၁၁။ ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော၊ အဓိပတိပစ္စယော၊ အနန္တရပစ္စယော၊ သမနန္တပစ္စယော၊ သဟဇာတပစ္စယော၊ အညမညပစ္စယော၊ နိဿယပစ္စယော၊ ဥပါနိဿယပစ္စယော၊ ပုရေဇာတပစ္စယော၊ ပစ္ဆာဇာတပစ္စယော၊ အာသေဝနပစ္စယော၊ ကမ္မပစ္စယော၊ ဝိပါကပစ္စယော၊ အာဟာရပစ္စယော၊ ဣန္ဒြိယပစ္စယော၊ ဈာနပစ္စယော၊ မဂ္ဂပစ္စယော၊ သမ္ပယုတ္တပစ္စယော၊ ဝိပုယုတ္တပစ္စယော၊ အတ္ထိပစ္စယော၊ နတ္ထိပစ္စယော၊ ဝိဂတပစ္စယော၊ အဝိဂတပစ္စယောတိ။

- ၁၂။ ဣတိပိသော ဘဂဝါ၊ အရဟံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ဗန္ဓော၊ သုဂတော၊ လောကဝိဇ္ဇာ၊
အနတ္တရောပုဂ္ဂိုလံ၊ ဒဗ္ဗသာရထိ၊ သတ္တာဒေဝ မန
ဿာနံ၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝါတိ။
- ၁၃။ သုက္ခတော ဘဂဝတာဓမ္မော၊ သန္နိဋ္ဌိကော၊ အကာလိ
ကော၊ ဧဟိပဿိကော၊ ဩပနေယျိကော၊ ပစ္စတ္တံ
ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညုဟိတိ။
- ၁၄။ သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံယော၊
ဥဋ္ဌပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံယော၊
ဉာယပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံယော၊ သာမိ
စိပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံယော၊ ယဒိဒံ
စတ္တာရိ ပုရိသယုဂါနိ အဋ္ဌပုရိသ ပုဂ္ဂလာ သေ
ဘဂဝတော သာဝကသံယော၊ အာဟုနေယျော၊
ပါဟုနေယျော၊ ဒက္ခိဏယျော၊ အဉ္စလီကရထိယျော၊
အနတ္တရံ ပုညက္ခေတ္တံ လောကဿာတိ။
- ၁၅။ ဧဝံ ဗုဒ္ဓံ သရန္တာနံ ဓမ္မံ သံယဉ္စ ဘိက္ခုဝေါ၊ ဘယံဝါ
ဆတ္တိ တတ္ထံဝါ လောမဟံသော နှဟေဿတိ။
- ၁၆။ ယံဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊ ယောစာမနာပေါ၊ သက္ခ
ဏဿ သဒ္ဓေါ၊ ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ ဗုဒ္ဓါ
နဘာဝေန ဝိနာသမေန္တံ။
- ၁၇။ ယံဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊ ယောစာမနာပေါ၊ သက္ခ
ဏဿ သဒ္ဓေါ၊ ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ ဓမ္မာ
နဘာဝေန ဝိနာသမေန္တံ။
- ၁၈။ ယံဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊ ယောစာမနာပေါ၊ သက္ခ
ဏဿ သဒ္ဓေါ၊ ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ သံယာ
နဘာဝေန ဝိနာသမေန္တံ။
- ၁၉။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ ရက္ခန္တံ သဗ္ဗဒေဝတာ၊ သဗ္ဗ
ဗုဒ္ဓါ နဘာဝေန သဒါသုခိ ဘဝန္တမေ။
- ၂၀။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ ရက္ခန္တံ သဗ္ဗဒေဝတာ၊ သဗ္ဗ
ဓမ္မာ နဘာဝေန သဒါသုခိ ဘဝန္တမေ။
- ၂၁။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ ရက္ခန္တံ သဗ္ဗဒေဝတာ၊ သဗ္ဗာ
သံယာ နဘာဝေန သဒါသုခိ ဘဝန္တမေ။
- ၂၂။ ဇယောဟိ ဗုဒ္ဓဿ သီရိမတော၊ အယံမာရဿစ၊
ပါပိမတော ပရာဇယော ဥဏ္ဍေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍော
ပမောဒိတာ ဇယံတဒါ နာဂဂဏ မဟေသိနော။
- ၂၃။ ဇယောဟိ ဗုဒ္ဓဿ သီရိမတော၊ အယံမာရဿစ၊

- ပါပိမတော ပရာဇယော ဥဏ္ဍေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍော
ပမောဒိတာ ဇယံတဒါ သုပဏ္ဍဂဏ မဟေသိနော။
- ၂၄။ ဇယောဟိ ဗုဒ္ဓဿ သီရိမတော၊ အယံမာရဿစ၊
ပါပိမတော ပရာဇယော ဥဏ္ဍေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍော
ပမောဒိတာ ဇယံတဒါ ဒေဝဂဏ မဟေသိနော။
- ၂၅။ ဇယောဟိ ဗုဒ္ဓဿ သီရိမတော၊ အယံမာရဿစ၊
ပါပိမတော ပရာဇယော ဥဏ္ဍေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍော
ပမောဒိတာ ဇယံတဒါ ဗြဟ္မဂဏ မဟေသိနော။
- ၂၆။ စက္ခုမာစရ မာစိဏ္ဍော၊ ဓမ္မညုဓမ္မ သာမိကော၊
ဗလူပေတော ဗလဒဏ္ဍော၊ ဝရဒေါဒေတု မေဝရံ။
- ၂၇။ ဒိဝါတပတိ အာဒိဇ္ဇော ရက္ခိမာ ဘာတိစန္ဒိမာ၊ သန္တုဒ္ဓေါ
ခတ္တိယော ဓပတိ၊ ဈာယိတပတိ ဗြဟ္မာဏော၊
အထသဗ္ဗ မဟေရတ္တိ ဗုဒ္ဓေါတပတိတေသော၊
တာဒိသံတေဇ သမ္ပန္နံ ဗုဒ္ဓဝန္ဓာမိ အာဒရံ နမက္ကာရာ
နဘာဝေန သဗ္ဗေ ပူရေန္တံ သင်္ကပ္ပိ။

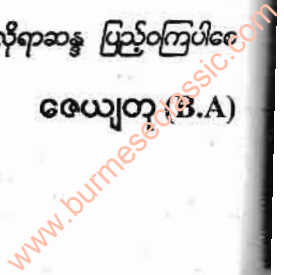
အရံစေတီအတွက် အနေကဇာတင်ဂါထာ

အနေကဇာတိသံသာရံ သန္ဓာဝိသံ အနိဗ္ဗိသံ၊
ဂဟကာရံ ဂဟေသန္ဓော၊ ဒုက္ခာဇာတိ ပုနပ္ပုနံ၊ ဂဟထာရက
ဒိဇ္ဇောသိ ပုနဂေဟံန ကာဟသိ၊ သဗ္ဗတေမာသုကာဘဂ္ဂါ
ဂဟကူဋံ ဝိသင်္ခိတံ၊ ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ တဏှာနံ စယ
မဇ္ဈဂါ။

ဘုရားဂုဏ်တော်ကွန်ဒြာဂါထာ

- ၁။ ဣရဇ္ဇဂတ္တရဿာ၊
- ၂။ တိဟံစတော ရောထိနံ၊
- ၃။ ဝိသရလောပုသဗု၊
- ၄။ သောမ္မာဏ ကရိတ္တာဒ္ဓေါ၊
- ၅။ ဘသသဝိသဒေဘ
- ၆။ ဂမ္မမုဒ္ဒဒဝဂ
- ၇။ ဝါဒ္ဓေါန္တော အပ္ပမဝါ
- ၈။ အဝိသုနုဿာနတိ။

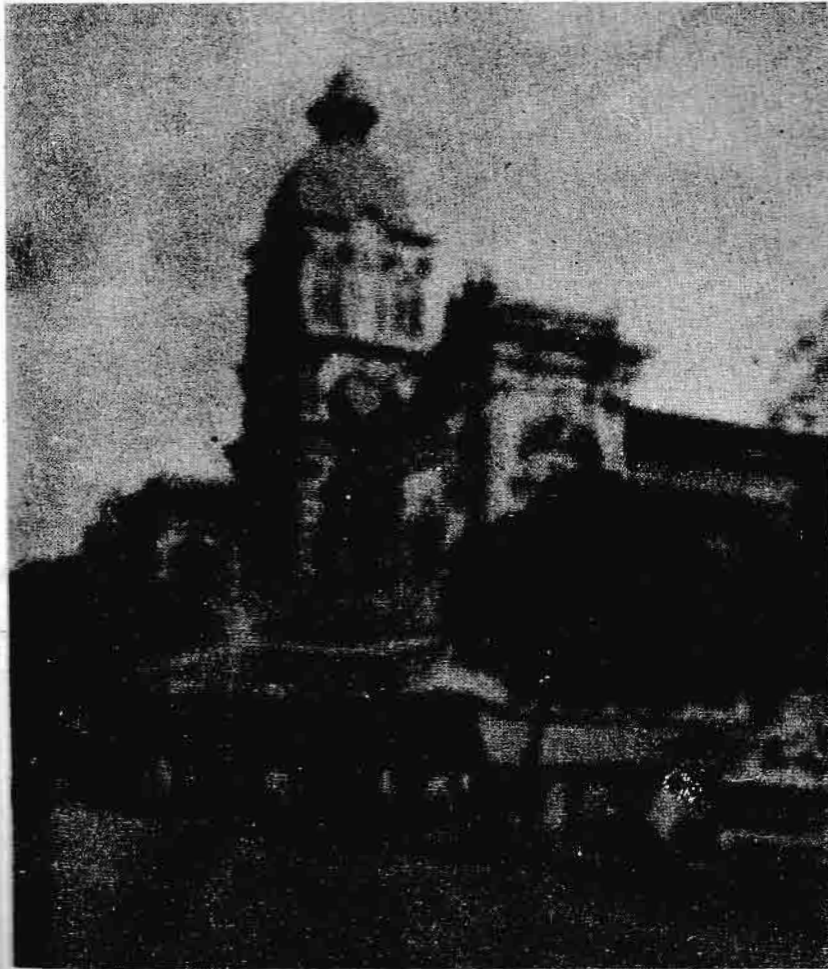
လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ
ဇေယျတု (B.A)

လှပခေတ်မှီ - မြို့တော်ဆီသို့

▣ မောင်အေးသန့် ▣

ယခင်လမှအဆက်

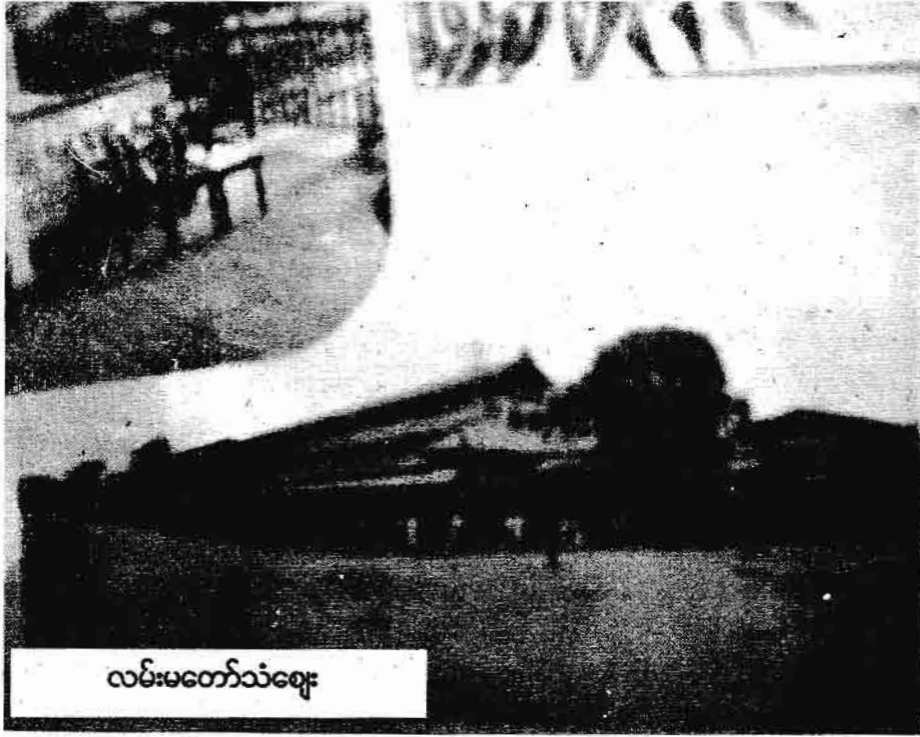
ခရစ်နှစ် ၁၈၇၄ ခုနှစ်၊
ဩဂုတ်လ(၁)ရက်နေ့တွင် အက်
ဥပဒေ အမှတ်(၇)အရ ရန်ကုန်မြို့
၏ အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်များကို
မြို့ဝန် (MAGISTRATE) လက်မှ
မြူနီစီပယ်အဖွဲ့သို့ လွှဲပြောင်း
တာဝန်အပ်ခဲ့သည်။

မြို့နီစီပယ်ကော်မတီတွင်
အဖွဲ့ဝင်(၃၂) ဦးပါဝင်ရာ ပဲခူး
ကော်မရှင်နာမင်းကြီး၊ ကျန်းမာ
ရေးအရာရှိ၊ မြို့ဝန်၊ လက်ထောက်
မြို့ဝန်၊ ဆရာဝန်ကြီး အမှဆောင်
အင်ဂျင်နီယာတို့ အဖွဲ့ဝင်များ
ဖြစ်လာကြသည်။

ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးသည်
ကျန်(၂၆)ဦးကိုဆက်လက်ခန့်ထား
ခဲ့သည်တွင် အရာရှိ(၁၁)ဦးနှင့်
မြို့သူ မြို့သား(၁၅)ဦးတို့ ပါဝင်လာ
ကြပြီး ဥက္ကဋ္ဌမှာမြို့ဝန် ဖြစ်လာ
သည်။ မြို့နီစီပယ်ကော်မတီ
အသစ်သည် မြို့တော်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးအတွက်ဆောင်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမတိုင်မီ တွေ့ရသော
သိမ်ကြီးဈေး နာရီစင်ကြီး(စုရတီဘုရားသဏ္ဍာန်)

အသစ်သည် မြို့တော်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးအတွက်ဆောင်

လမ်းမတော်သံဈေး

လှသဖြင့် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ စူရတီဈေး(သိမ်ကြီးဈေး)၏ မြောက်ဘက်တွင် အလွန်စုတ်ချာညံ့ဖျင်းလှသော အိမ်ငယ်ကလေးများ၊ ရေပြောင်းများ၊ အညစ်အကြေးများနှင့် ပုပ်ဟောင် နံ့စေ့နေပေသည်။

စူရတီ (သိမ်ကြီးဈေး)ကို စူရတီလူမျိုး (ပါရုန်၊ ယခု အီရန်အနွယ်) မစ္စတာဆိုရပ်ဂျီ (MR. SORABJEE)

ရွက်ရာတွင် တာဝန်များ များပြားလာသည့်အလျောက် သီးသန့်ရုံးတစ်ရုံး လိုအပ်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘဏ်လမ်း(ရှပ်ဖရက်)လမ်းမြောက်ဘက်ရှိနှစ်ထပ် အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် မြူနီစီပယ်ရုံးတစ်ရုံးကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

မြူနီစီပယ်အဖွဲ့၏ ပထမဆုံးသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်မှာ အများပြည်သူတို့အတွက် ဈေးများ တိုးတက် ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။

၁၈၅၃ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သော စူရတီဈေးကြီး (သိမ်ကြီးဈေး)မှာ ၁၈၅၇ နှစ်တွင် မီးလောင်သွားသဖြင့် ပြန်လည် တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုဈေးကြီးအပြင် အာဏာပိုင်တို့က အခြားဈေးငယ် ကလေးများကိုပါ ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ရာ ဘိုကလေးဈေး အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဈေးအများစုမှာ ပုဂ္ဂလိကဈေး များသာဖြစ်ပြီး မီး၊ ရေ၊ လေဝင် လေထွက်၊ ရေစီးရေလာ ရေပြောင်းများ မကောင်း

ဆိုသူက ၁၈၅၃ ခုနှစ်တွင် ပထမဦးစွာ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

နောင် လေးနှစ်ကြာသောအခါ ဈေးကို မီးလောင်သဖြင့် စူရတီကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ယာများခေါ်ယူ၍ ပြန်လည် တည်ဆောက်သည်။

ထိုစဉ်က ဈေးကြီးမှာ ဧက (၂၀)ကျယ်ဝန်းပြီး ရံကြီး (၄)ရံ၊ ဆိုင်ပေါင်း (၃၀၀၀)ကျော် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဘိုကလေးဈေး

ဘိုကလေးဈေးသည် ရန်ကုန်မြို့ ဘဇားကုမ္ပဏီလီမိတက် (BOLGALAY BAZAAR CO.LTD.) မှ မစ္စတာ ဘိုကလေးဆိုသူတည်ဆောက်သော ဈေးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ခန်းပေါင်း (၂၀၀) ခန့်ပါဝင်ပြီး ၁၈၇၈ ခုနှစ်တွင် မစ္စတာ ဟာရင်အရစ် (HASHIM ARIFF) ဆိုသူက ထိုဈေးငယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုဈေးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဖောင်း (FOWLE) ဆိုသူ၏သား အက်ဒွပ်ဖောင်း (EDWARD FOWLE)

www.burmeseclassic.com

ပိုင်ဆိုင်သော ဈေးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မြန်မာ တို့က ဘိုကလေးဟု သိရှိကြရာမှ ဘိုကလေးဈေးအမည် တွင်လာကြောင်း အဆိုတစ်ရပ်ရှိသည်။

မြူနီစီပယ်ကော်မတီသည် ဈေးများတည်ဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ဗိုလ်တထောင်တွင် မြူနီစီပယ်ဈေးတစ်ဈေး ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ပေ။

* ထို့ပြင် တရုတ်တန်းလမ်းနှင့် ရွှေဘုံသာလမ်း အဆုံး တောင်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် မြူနီစီပယ် ကမ်းနားဈေးကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုဈေးကို ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် စတင်အသုံးပြုခဲ့ပြီး ဈေး၏ထူးခြားချက်မှာ ကုန်ဈေးတန်း (EDWARD ST.) ရှိ ရေတွင်းရေကို သွယ်ယူ၍ ရုပ်တုငယ် (၄)ခု ထောက်ခံ တည်ဆောက်ထားသော ပန်းခြင်းတောင်းမှ ရေပန်း များ ပန်းထွက်နေခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မြူနီစီပယ် ကော်မတီသည် ဈေးများ ကို မြို့ဆင်ခြေဖုံးအရပ် များတွင်လည်းကောင်း၊ ယာယီဈေးကို နာနော် ရထားလမ်းပေါ်တွင် လည်းကောင်း ဖွင့်လှစ် ခဲ့ပေးသေးသည်။

လမ်းများပြုပြင်ခြင်း

ရန်ကုန်မြူနီ စီပယ်အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီးနောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းသွယ် လမ်းမြောင်းများတွင်သာ အရှည် မိုင် ၅၀- ၆၀ ခန့် ကျောက်ခင်း နိုင်ခဲ့ပေး၏။ နွားလှည်း များကလည်း မြေလမ်းများ ကို အသုံးပြုကြသဖြင့် နွေအခါ ဖန်ထူ၊ မိုးအခါ ရွံနွံများ ဖြစ်သွားတော့သည်။

စင်စစ်လမ်းခင်း ကျောက်ခဲရရှိမှု၊ အခက်အခဲ၊ လုပ်သား အခက်အခဲနှင့် မိုးကာလ အလုပ်ရပ်နားထားရ သဖြင့် လမ်းဖောက်လုပ်မှု၊ ပြုပြင်မှုလုပ်ငန်းများမှာ တိုးတက်မှုမရှိလှချေ။

၁၈၇၈-၇၉ ခုနှစ်တွင် မြို့လယ်ရှိ ပေ (၁၀၀) နှင့် ပေ (၅၀)အကျယ်လမ်းများကို ကျောက်ခင်းနိုင်ပြီး (၂၅)ပေ အကျယ် လမ်းအချို့မှာ သဲခင်းသည့်အဆင့်တွင်သာရှိနေ ပေးသေးသည်။

ထူးခြားသော တိုးတက်မှုတစ်ရပ်မှာ ၁၈၇၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် လမ်းမီးတိုင်များ စတင်ထွန်းညှိနိုင်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ မြူနီစီပယ်အဖွဲ့သည် ရေနံဆီထွန်း လမ်းမီး တိုင် (၄၉၈)တိုင် စိုက်ထူ၍ ခြောက်သွေ့ရာသီ လမိုက် ရက်များနှင့် မိုးရွာစဉ် ညလုံးပေါက်ထွန်းညှိ ပေးနိုင်ခဲ့ သည်။

ကျန်းမာသန့်ရှင်းရေး

ရန်ကုန်မြို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးနှင့် လူထု ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုကြည့်လျှင် အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားနေပေးသေးသည်။ သို့သော် အိမ်များမှ စွန့်ပစ်သည့် အညစ်အကြေး အမှိုက်သရိုက်များကို မြစ်အတွင်း စွန့်ပစ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ မြို့ပြင်တွင်သာ စုပုံထားကြသည်။ ထို့ပြင် ယခင်က အိမ်သာကျင်းများကို အသုံးပြုခဲ့ရာမှ ၁၈၇၃ ခုနှစ် ရောက်သည့်အခါ မိလ္လာစွန့်ပစ်သည်များကို စနစ်တကျ စတင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့၏ လူဦးရေမှာလည်း တိုးတက်များပြားလာပြီး မြူနီစီပယ်အဖွဲ့ စတင်တာဝန် ယူသည့် ၁၈၇၄ ခုနှစ်တွင် လူဦးရေမှာ (၁)သိန်းခန့်အထိ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ လူဦးရေအများစုမှာ မိမိတို့လုပ်ငန်း ရိရာ မြို့တွင်း၌ စုပေါင်းနေကြရသဖြင့် နေထိုင်ရန် အိမ် အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့လာရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မြစ်၏အရေအနောက် တစ်လျှောက်နှင့် ဆန်စက်များ၊ သစ်လုပ်ငန်းများတည်ရှိရာ ပုဇွန်တောင် ချောင်းကမ်းပါးပေါ်တွင် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိသော ကျူးကျော်တဲ့ အများအပြားပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ရပ်ကွက် အသီးသီးရှိ မြို့လူထုအားထားအသုံးပြု နေရသောရေတွင်းများမှာလည်း အိမ်သာများအိမ်သာကျင်း များကြောင့် ညစ်ညမ်းနေပေသည်။ ခြံကြည့်လျှင် ရန်ကုန် မြို့သည် ကျန်းမာရေးအရ နေထိုင်ရန် မသင့်လျော်သည့် အခြေအနေတွင်ရှိနေသည့်အပြင် ရောဂါဖြင့် သေဆုံးမှုနှုန်း မှာလည်း ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် လူဦးရေတစ်ထောင်လျှင် (၂၂ · ၂၇) ဦး၊ ၁၈၇၂ ခုနှစ်တွင် (၂၆ · ၅၁) ဦးရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်သည် ထိုအားနည်းချက် များကိုဖြေရှင်းရန် ၁၈၇၃ ခုနှစ်တွင် မိလ္လာများကို လှည်း များဖြင့် မြစ်သို့သယ်ယူစွန့်ပစ်ရန် ကြိုးပမ်းပြန်သည်။

သို့သော် ယင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အလုပ်သမား လုံလောက်စွာ မရရှိခဲ့သည့်အပြင် လက်ရှိ အနည်းငယ်မျှသော အလုပ်သမားများကလည်း လစာ တိုးပေးရန် တောင်းဆို ဆန္ဒပြသဖြင့် အာဏာပိုင်တို့က အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ကိုးလ်ကတ္တာမြို့မှ အလုပ်သမားများကို ခေါ်ယူခဲ့သော်လည်း လုံလောက်မှု မရှိခဲ့ချေ။

မိလ္လာစွန့်ပစ်မှု

မိလ္လာအလုပ်သမားများ မလုံလောက်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နောက်ဆုံးတွင် မြို့ဝန်က ရေတွင်းများအနီးရှိ ရာပေါင်း များစွာသော အညစ်အကြေး မိလ္လာတွင်းများကို ပိတ်ပစ်ရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကာလ သက်ဆိုင်ရာက မိလ္လာ ခွန်ကောက်ခံခဲ့သော်လည်း အခွန်ထမ်းများက ပေးဆောင် ခြင်းမပြု ခဲ့ကြပေ။ စင်စစ်၊ အာဏာပိုင်တို့ကလည်း မိလ္လာ သိမ်းစနစ်ကို မြို့တစ်ဝက်ခန့် (မြို့တွင်းနှင့် လမ်းမတော်) လောက်သာ ချမှတ်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ကိုတွေ့ရသည်။ မိလ္လာသိမ်း ဝန်ထမ်းများက အညစ်အကြေးများကို ညအခါ ဗိုလ်တထောင် နှင့် လမ်းမတော်ဆိပ်ခံ တံတားများသို့ သယ်ယူ၍ ဒီရေကျချိန်တွင် စွန့်ပစ်ကြရသည်။

ယင်းသို့ မိလ္လာ အညစ်အကြေးများကို မြို့တွင်းမှ ဖြတ်၍ လှည်းဖြင့် သယ်ယူသည်ကို မြို့လူထုအများစု ကပင် ကန့်ကွက်ကြသည်။ သင်္ဘောအရာရှိများကလည်း

ဒီရေဖြင့်ကမ်းသို့ ပြန်တက်လာသော မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည့် အညစ်အကြေးကိစ္စရပ်များကို သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြတိုင်ကြားခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် အာဏာပိုင်တို့က အညစ်အကြေးများကို ဆိပ်ခံ သင်္ဘောတံတားနှစ်စင်းအရှည် ဆက်စပ်၍ မြစ်တွင်း သို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သော်လည်း ထိရောက်မှုမရှိချေ။ နောက်ပိုင်း တွင် မြေအောက်ပြွန်များ တည်ဆောက်၍ မိလ္လာများ စွန့်ပစ်နိုင်သည်အထိ အခြေအနေမှာ တစ်စတစ်စ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာသည်။

သောက်သုံးရေရရှိရေး

ရန်ကုန်မြို့သည် တစ်နေ့တခြား လူဦးရေတိုးတက် များပြားလာသည်နှင့်အမျှ မြို့တော်သန့်ရှင်းရေး၊ သန့်ရှင်း သောသောက်သုံးရေ အလုံအလောက်ရရှိရေး၊ သစ်သား ဖြင့် အများဆုံး ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက် အအုံများ၏ မီးဘေး ကာကွယ်ရေးအတွက် ရေအလုံ အလောက်ရရှိရေး၊ မြေပေါ်တွင်ဖောက် လုပ်ထားသော ရေမြောင်းများ သန့်ရှင်းရေးတို့အပြင် ခြောက်သွေ့ရာသီ များတွင် ဖုန်ထူ သော လမ်းများကို ရေပက်ဖျန်းရေး စသည်များ ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်လာသည်။

ထိုအချိန်က ကမ်းနားလမ်းရှိ ရေလှောင်ကန်နှင့် ကျုံးမှရေကို လှည်းများဖြင့် သယ်ယူအသုံးပြုရသည့် စရိတ်စကမှာလည်း ကြီးမားလှသည်။ ယင်း အခြေအနေ တွင် ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးသည် ကန်တော်ကြီးမှ ရေကို ဆက်သွယ်ရယူနိုင်ရန် ကော်မတီ တစ်ရပ်ဖွဲ့စည်း၍ ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။ ၁၈၇၇-၇၈ ခုနှစ်တွင် ရေသွယ်ယူ မှုလုပ်ငန်းကိုစတင်ပြီး ဗိုလ်တထောင်၊ ပုဇွန်တောင် နယ်မြေများသို့ ရေဖြန့်ဝေနိုင်ခဲ့၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် ကုက္ကိုင်းတွင် ရေလှောင်ကန်တစ်ကန်ကို ကျပ်ငွေ (၁,၇၇၅,၀၀၀) အကုန်ကျခံ တူးဖော်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

◆

ဆက်ပါဦးမည်

မောင်အေးသန့်

ကျွန်မနဲ့ သူမ

မေလတ်ဟန်

“ဟော...မေမေ...၊ လာထိုင်၊ မေမေလာမယ်ဆိုလို့ ကိုကိုတောင်မှ ဘယ်မှမသွားဘူး။ ကိုကိုရေ...မေမေ ရောက်နေပြီ”

သမီးဖြစ်သူက ကျွန်မကို အပြုံးဖြင့် ဧည့်ခံရင်း သူ့လင်သားကိုပါ ကိုကိုဆိုတဲ့ နာမ်စားသုံးပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဆိပ်မှာချထားတဲ့ ဆက်တီခုံပေါ် ထိုင်ထိုင်တဲ့အချိန် သမီးက အရန်သင့်

လုပ်ထားတဲ့ ပန်းသီး၊ ကော်ဖီနဲ့ မန္တလေးထိုးမှန်တွေ ချလာတယ်။ သမီးမျက်နှာကတော့ ပြုံးလို့။ သမီးကိုမြင်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ကျေနပ်ကြည်နူးသွားရသည်။

“စား...မေမေ၊ ကော်ဖီလည်း သောက်”

“အေး...အေး”
ကျွန်မကြိုက်မှန်းသိတဲ့ ကော်ဖီကို အရန်သင့်ဖျော်၊ ကျွန်မဆီကို

ကော်ဖီ ခွက်ပေးတယ်။ ကျွန်မက တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး ခွက်ကို ပြန်ချတဲ့ အချိန် သမီးရဲ့အိမ်သား ကျွန်မရဲ့သမက်ရောက်လာတယ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့မြေးကြီးကို ချီလို့...

“လာ...မြေးကြီး...”

ကျွန်မက မြေးကြီး ဇေထွင်နိုင်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ချီလိုက်တယ်။ မြေးကြီးက ပြုံးလို့။ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်လို့။ တကယ်တော့... သမီးဆီကို

တစ်လတစ်ခေါက်တော့ ရောက်ဖြစ် တယ်လေ။ ရောက်တိုင်းလည်း သမီး ရော သမက်ပါ တာဝန်ကျေကြပါတယ်။ စားသောက်စရာအပြင် ငွေကြေးဆိုတာ လိုလေသေးမရှိခဲ့ကြတာကိုး။ ကျွန်မ မှာ သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ် ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ။ သားကြီးက နေ ပြည်တော်မှာ။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကိုင် နေသူ တစ်ဦး။ သားကြီးရဲ့ငွေနီးကလည်း ဌာနတစ်ခုမှာ အရာရှိတစ်ဦး။ သားကြီး ကမွေးတဲ့ မြေးမလေးက သက်စံထား။

သားနဲ့ သမီးတို့က စီးပွားရေး အဆင်ပြေကြတယ်လေ။ သမီးက သိမ် ကြီးရေးမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရောင်း နေသလို သူလင်သားက ကုမ္ပဏီတစ်ခု မှာ မန်နေဂျာတစ်ဦး။

ဒီတော့... အဆင်ပြေကြတယ်။ အဲသလို အဆင်ပြေလို့လည်း သားကြီး က ကျွန်မအတွက် လစဉ် ငွေတစ်သိန်း အမြဲပေးသလို သမီးတို့ကလည်း ငွေ တစ်သိန်း အမြဲကန်တော့ခဲ့ကြသည်။ တစ်လကို နှစ်သိန်းရနေသည့် ကျွန်မ အတွက်ကတော့ ဘုရားသွား၊ ကျောင်း သွားရင်း၊ အလှူအတန်းပေးရင်းနဲ့သာ ကုန်ခဲ့တာများတယ်။

အရင်တုန်းက ကျွန်မယောက်ျား ရှိစဉ်ကတည်းက အဆင်ပြေခဲ့ကြပါ တယ်။ ကျွန်မကလည်း အစိုးရဝန်ထမ်း။ ကျွန်မယောက်ျားကလည်း အစိုးရဝန် ထမ်း။ သားကြီးမွေးပြီး သမီးငယ်ကိုယ် ဝန်ရှိစဉ်မှာပဲ ကျွန်မယောက်ျား တိမ်း ပါးသွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် သားသမီးနှစ် ယောက်နဲ့ ပြည်စုံတဲ့ ဆွေမျိုးအလယ် မှာ နေခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့...

သားကြီးရော သမီးငယ်ပါ ကျွန်မစီစဉ် တဲ့အတိုင်း ကျွန်မပေးစားတဲ့သူတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့စကား ကို သားကြီးရော သမီးငယ်ပါ နား ထောင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ လိမ္မာတယ် လို့ ပြောရမယ်လေ။ ကျွန်မလည်း စိတ် ချမ်းသာ သားရောသမီးပါ စိတ်ချမ်း သာတယ်။ ပြောရရင် ကံကောင်းတယ်။ သားအတွက် ချွေးမရှာတာရော၊ သမီး အတွက် သမက်ရှာတာရော... ကျွန်မ ရှာပေးတဲ့သူတွေက ရိုးသား၊ ကြီးစား ကြသူတွေလေ။ ပြီးတော့ . . . သူတို့ အချင်းချင်းလည်း သိပ်ချစ်ကြသူတွေဆို တော့ ရေမြင့်တော့ ကြာတင့်ဆိုသလို နေနဲ့လ ရွှေခွဲမြဲ၊ လိုက်ဖက်တဲ့ အိမ် ထောင်သည်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။

အဲ . . . သားကြီးနဲ့ သမီးငယ် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်မှာတော့ သား ကြီးက နေပြည်တော်ကိုပြောင်း၊ သမီး ငယ်က သူ့စီးပွားရေးနဲ့သူ။ သူလင်သား နောက်လိုက်သွားကော။ နေခဲ့ကြတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း...။ “မေမေ... ဒီမှာ တစ်ဦးတည်း ပျင်းရင် သားကြီးတို့နဲ့ နေပြည်တော် လိုက်နေပါနော်”

သားကြီးက တောင်းဆိုခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ မလိုက်ခဲ့ပါဘူး။

သမီးငယ်ရဲ့ မိသားစုကလည်း သူ တို့နဲ့လိုက်နေဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မက သားကြီးဆီလည်း လိုက်မနေ၊ သမီး ငယ်ဆီလည်း လိုက်မနေ...။

“ကဲပါကွယ် . . . သားကြီးရော သမီးငယ်ပါ မေမေ တောင်းပန်ပါ

တယ်။ သားကြီးဆီလည်း မနေပါဘူး။ သမီးငယ်ဆီလည်း မနေပါဘူး။ မေမေ လေ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပဲ တစ်ဦး တည်း နေပါရစေ။ မေမေအပေါ် သား ရော သမီးပါ ကျေးဇူးသိတတ်တာ မေမေသိပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာပါ တယ်။ သာဓုလည်း ခေါ်ပါတယ်ကွယ်”

ကျွန်မ တောင်းပန်လိုက်ရတယ် လေ။ နောက်တော့ သားကြီးက လစဉ် တစ်သိန်းပို့မယ်။ သမီးငယ်ကလည်း လစဉ် တစ်သိန်းကန်တော့မယ်ဆိုပြီး နေခဲ့ကြတာ။ ကျွန်မကတော့ သားကြီး ဆီ မရောက်ဖြစ်ဘူးလေ။ သားကြီးတို့ မိသားစုလာမှ တွေ့ဖြစ်တာ။ သမီးငယ် မိသားစုဆီတော့ တစ်လတစ်ခေါက် တော့ ရောက်ဖြစ်တယ်။ ခုဆို သမီး ငယ်မှာ သားတစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးလို့ နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်တောင် ရနေပြီ လေ။ ရောက်တိုင်းလည်း တာဝန်ကျေ ကြပါတယ်။

အခု ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ မနေ ညက ကျွန်မဆီကို သမီးငယ်က ဖုန်း ဆက်တယ်။ မေမေ မနက်ဖြန်လာခဲ့ပါ တဲ့။ ကျွန်မလာခဲ့ရတယ်လေ...။

“မေမေ... စားလေ...” သမက်ဖြစ်သူက ကျွန်မကို သမီး ခေါ်တဲ့အတိုင်း မေမေဆိုတဲ့ နာမ်စာ သုံးရင်းခေါ်သည်။ ဒီလိုခေါ်တာကလည်း သူတို့ ရပြီးကတည်းက ခေါ်ခဲ့တာ သမက်ဖြစ်သူမှ မဟုတ်ဘူး။ သားကြီး ရဲ့ငွေနီးကလည်း ကျွန်မကို မေမေလို့ ခေါ်ကြတာလေ။ ကံကောင်းခဲ့တဲ့ကွ...

www.burmeseclassic.com

သားကြီးအတွက်ရော သမီးငယ်အတွက်
ရော သူတို့ သူတို့ မိသားစုအတွက်
အားလုံးစိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရစေတဲ့
ကျွန်မ။ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရ
မယ့် ကျွန်မ...။

လင်သားဖြစ်သူ သိတတ်လွန်း
တော့ သမီးဖြစ်သူက ဂုဏ်ယူတဲ့အပြု
နဲ့ ပြုံးနေတာပေါ့လေ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်
ဦး နားလည်မှုဆိုတဲ့ မိသားစုရဲ့ အေးချမ်း
မှုရဲ့အရသာက ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။

“ကဲ...မေမေ့ကိုခေါ်တဲ့ ကိစ္စက”
“ကိုကို...ပြောလိုက်လေ”
ကျွန်မ မေးတော့ သမီးက သူ့
လင်သားကို စစ်ကူးတောင်းလိုက်သည်။

“ဒီလို မေမေရဲ့...မေမေကတော့
မေမေတို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းဆိုပြီးတော့
တစ်ဦးတည်းနေတာ ဟုတ်ပါတယ်။
သားတွေ၊ သမီးတွေက ပစ်ပယ်မထား
ကြဘူးဆိုတာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရော
ဆွေမျိုးတွေရော နားလည်ကြပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ သားရဲ့”
ကျွန်မက ပြန်မေးလိုက်တယ်။
သူတို့ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ
နားမလည်နိုင်သေးဘူး။

“ဒီလို မေမေရဲ့ သားတို့ တိုင်
ဝင်ပြီးမှ မေမေ့ကို ခေါ်တာပါ။ ဟိုလေ
မေမေ တစ်ဦးတည်းနေရတာကြောင့်
တို့...အိမ်ဖော်တစ်ဦး ခေါ်ထားတယ်
မေမေ။ အဲဒါ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်နေရင်
သာပို့လိမ့်မယ်။ ပွဲစားနဲ့ ပြောထားတာ
ကြာပြီ။ အဲဒါ ပွဲစားက ရှာထားတယ်
မေမေ။ အစစအရာရာ အားလုံး တာဝန်
ချတယ်တဲ့။ သိလား။ ဟို...မေမေ
အဲဒီတော့ လက်ခံရမယ်နော်”

သမက်ဖြစ်သူက သူတို့စီစဉ်
သည့်အတိုင်း ပြောရင်း အစီအစဉ်ကို
လက်ခံဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သမီးက
ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ သားရေး
နာရေး သွားတာမျိုး၊ ဥပုသ်သီလစောင့်
သွားတဲ့အခါမျိုးမှာဆိုရင် အခန်းမှာ
အစောင့်ကျန်ခဲ့မှ၊ ပြီးတော့...မေမေ
အဝတ်အစားလျှော်ဖွပ်တာ၊ မေမေ
အတွက် ချက်ပြုတ်ရေးအထိပေါ့။
အဲဒါကြောင့် အိမ်ဖော်ခေါ်လိုက်တာ
မေမေရဲ့။ အိမ်ဖော်အတွက် လစာကို
သမီးတို့က ပေးမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ အိမ်ဖော်
လေးရှိတော့ စိပ်ပုတီး ပြောင့်ပြောင့်
စိပ်နိုင်တယ်လေ။ အဝတ်လျှော်ရတာ၊
ချက်တာပြုတ်တာ တာဝန်ပေါ့သွားတာ
ပေါ့။ ကောင်မလေးက အစစအရာရာ
အားလုံးလုပ်ပေးလိမ့်မယ်နော် မေမေ”
သမီးနဲ့သမက်က ဆက်တိုက်ဆို
သလို ပြောလာကြတော့ ကျွန်မပြုံးမိ
သည်။ သူတို့အစီအစဉ်က ကောင်းပါ
တယ်။ လက်ခံပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ချက်ပြုတ်ရ၊ ဈေးဝယ်ထွက်
ရတာက တစ်မျိုးလုပ်၊ ဆွမ်းတော်ကပ်၊
ပုတီးစိပ်ရတာတစ်လုပ်၊ လျှော်ရဖွပ်ရ
တာတစ်လုပ်၊ လူမှုရေးသွား၊ ဥပုသ်
သီလ စောင့်ရတာတစ်လုပ်...။

ခုလို အိမ်ဖော်လေးရှိတော့ လျှော်
ရဖွပ်ရ၊ ချက်ပြုတ်ရ သက်သာတော့
တခြားအလုပ် ပိုလုပ်နိုင်တာပေါ့လေ။

“အင်း...သားတို့၊ သမီးတို့
ကောင်းသလို စီစဉ်ကြလေ။ ဟုတ်ဘူး
လား။ စာရိတ္တကောင်းကောင်းလေးနဲ့

လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့
မိန်းကလေးဆိုရင် မေမေကျေနပ်ပါ
တယ်။ လက်ခံပါတယ်။ သမီးရယ်...
နော်”

“ဒီလို မေမေရဲ့၊ ဒီလိုစီစဉ်တာ
ကို သမီးတို့နှစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘူး။
နေပြည်တော်က ကိုကိုကြီးတို့နဲ့ တိုင်
ပင်ပြီးမှ စီစဉ်တာ။ ကိုကိုကြီးကလည်း
အဲဒါသိပ်ကောင်းတယ်။ မေမေအတွက်
အမြန်စီစဉ်လိုက်လို့ ပြောတယ်လေ။
အဲဒါနဲ့ ပွဲစားကိုခေါ်ပြီး လူရှာခိုင်းရတာ”
သမီးကပြောရင်း ကျွန်မကို ပြုံး
ကြည့်နေတယ်။ ဩတ်...သားကျိုး၊
သမီးကျိုး ကံကောင်းတဲ့ ကျွန်မ။ ဘုရား
တစ်ဆူ ဂုဏ်လုံး ထားခဲ့ကြတဲ့ သား
သမီးတွေရဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်မှုက ကျွန်မ
အတွက်တော့ အကုသိုလ်ကင်းတဲ့
ကုသိုလ်မြေကိုပဲ အမြဲနင်းနေရတာ
တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။

စကားစမြည်ပြော မနက်စာစား
ပြီးတော့ သမက်က ကျွန်မကို သူ့ကား
နဲ့ လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။

“ဟင်္တင်အင်း...မေမေ့ ဘာသာ
လိုင်းကားစီးရင် လူတွေရဲ့ဘဝ အရင်း
အမြစ်ဒုက္ခကို ခံစားရင်း ပြန်မယ်။
ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ကြနဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား မေမေရယ်...”

“လိုင်းကားတွေ ကျပ်ပါတီနဲ့”

“ရပါတယ်သမီးရယ်...အဲဒါမှ
ဘဝအရင်းအမြစ်အမှန်ကို သိရတာ
လေ။ ငါပြည့်စုံတယ်။ ချမ်းသာတယ်။
ဂုဏ်ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ဇိမ်ခံကားနဲ့ပဲ
သွား တိုက်ပေါ်ကတိုက် အောက်မဆင်း
ရင် ဘယ်တော့မှ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့

ဘဝသရုပ်ကို မသိနိုင်ဘူးလေ။ အခု မေမေက လူသားတွေရဲ့ ဘဝ အနိမ့် အမြင့် ရယ်သိသံတွေကို ကြားချင်လို့ ကျွန်မက အဲသလို ပြောတော့ သမီးနဲ့သမက်က ရယ်ကြတယ်။ ကျွန်မ ကလည်း ကိုယ့်စကားကို ဘာပြောလို့ ဘာပြောမှန်း မသိအောင်ဖြစ်လို့ ပြုံးမိ သွားပြန်ရော။

နောက်တော့ သမီးတို့ကိုနှုတ် ဆက်၊ မြေးကြီးကိုနမ်း၊ သမီးကိုလည်း ကိုယ်ဝန်ကို ဂရုစိုက်ဖို့မှာ...

ပြန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။

လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။

လိုင်းကားဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျပ်မှကျပ်၊ လူငွေရှိကတော့ ချွေးတွေ ထွက်လာတယ်။ ချွေးနံ့၊ လူနံ့တွေ၊ ညည်းညူသံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေ၊ လောဘအသံ၊ မောဟအသံတွေက အပြည့်။ ခရီးသွားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ထဲမှာ လိုအပ်ချက်တွေ အပြည့်။ လူ တွေပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားလုံး တွေထဲမှာ တပ်မက်မှုတွေ အပြည့်။

မှတ်တိုင်ကတက်တက်ချင်း ထိုင် ခုံမှာ လူအပြည့်။

“အဘွား... အလယ်ကို တိုး စီးပေးပါ အဘွားနော်”

“အေး... အေး”

ကျွန်မက စပယ်ယာကို ပြန်ပြော ရင်း အနည်းအကျဉ်းတိုးတိုးပြီး ရွှေ လိုက်တယ်။ နောက်မှာလည်း လူက အပြည့်ဆိုတော့ ဆက်တိုးလို့ မရတော့ ဘူး။ ထိုင်ခုံတွေဆီ မျက်လုံးဝေဝေ

ကြည့်ပြီးတော့ လူလတ်ပိုင်း လူငယ် ပိုင်းတွေချည်း။ သူတို့ကိုလည်း အသေ အချာမကြည့်ရဘူး။ ကြည့်မိရင် သူတို့ က ကျွန်မကို နေရာဖယ်ပေးလေမလား ဆိုပြီး အသနားခံတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့် တယ် ထင်မှာစိုးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကားအပြင်ကိုဘဲ ငေးကြည့်ရင်း အပေါ် က တန်းကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ ပါလာ ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ...

“အဟင်... မေမေ...”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့ ပြော...”

ခပ်ချွဲချွဲ ခပ်နဲ့နဲ့ အသံကြောင့် ရော၊ ခပ်ပျစ်ပျစ် အာလုတ်သံကြောင့် ရော အပြင်ကို ကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်မ အဲဒီအသံတွေကြောင့် ကြည့်မိတော့ ကျွန်မရှေ့တည့်တည့်ဆီက အသံတွေ ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင် နေကြတာ။ ကျွန်မနဲ့ကပ်လျက်က မိန်းမ ကြီး၊ သူ့ဘေးမှာ အသက် ၁၅/၁၆ နှစ် ခန့်အရွယ်၊ ကြည့်ရတာ သားအမိပဲ ဖြစ် ရမယ်။ မျက်နှာပေါက်ချင်း ဆင်တယ်။

အသေအချာကြည့်တော့ ကောင် မလေးက မဖြူမညို အသားအရေနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပေါစားမိတ်ကပ်ကို လိမ်း ခြယ်ထားသလို၊ အပေါစား နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးဆေး ဆိုးထားတယ်။ အဝတ်အစား ကိုကြည့်တော့ စကတ်တိုတိုလေးနဲ့ အိတ်လေးကို လွယ်ထားတယ်။ အပေါ စားဖုန်းကို ကိုင်လို့။

“ပြောလေ သမီးရဲ့”

“ဒီလို ဖုန်းမျိုး မကိုင်ချင်ပါဘူး ဆိုနေ။ ဖေဖေက ဖုန်းလဲပေးမယ်ပြော ပြီး လဲလည်းမလဲပေးဘူး တကယ်ပဲ”

“သမီးရယ်... ဖေဖေက ကုမ္ပဏီ

အလုပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ မအားသေးဘူး လေ။ ခရီးသွားရာက အပြန်ကျမှ ဝယ် ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဟင်... အဲသလိုပြောတာ သုံး လေးလရှိပြီ။ ဒီဖုန်းကိုင်ရတာ သိပ် အဆင်မပြေဘူး။ ဒီတစ်ခါ ဖေဖေပြန် လာရင် လဲပေးဖြစ်အောင် လဲပေးဖို့ပြီး ပူဆာမှဖြစ်မှာ”

“အေးပါ၊ မေမေကလည်း သမီး ဖေဖေကို ကူပြောပေးပါမယ်။ ဟန်း ဆက်ကောင်းကောင်းလေး ဝယ်ပေး လိုက်ဆိုပြီး ပြောပေးပါမယ်”

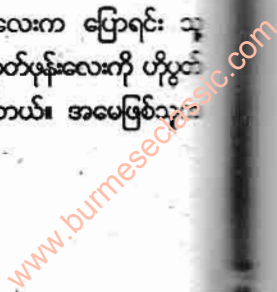
သူတို့က သားအမိဆိုတာ သေ ချာပြီး ကျွန်မ သူတို့စကားကို နား ထောင်ရင်းရှိစဉ် စကားပြတ်သွားကြ သည်။ အဲဒီအချိန် ကောင်မလေးက သူ့ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း မျက်နှာပြင်ကို ကြည့် မှန်လို့ သဘောထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်နေတယ်။ အတော်ကြာတဲ့ အထိ ကြည့်နေပုံက အမြင်ကတ်စရာ တော့ ကောင်းသား။ ဘေးလူတွေက တော့ သူတို့ပြောနေတဲ့ စကားနဲ့ သူတို့ ရဲ့ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြ ပြန်ရော...

“မေမေ...”

“ပြော...”

“တော်ဝင်စင်တာမှာ ဖက်ရှင်တွေ ရောက်နေပြီ။ သုံးသောင်းကျပ်ပဲရှိတယ် တဲ့။ ဖိနပ်လည်း ဝယ်ချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ စတော်ကင်ရော။ အခု ဝင်ပြီး ဝယ်မလား မေမေ”

ကောင်မလေးက ပြောရင်း သူ လက်ထဲက ခလုတ်ဖုန်းလေးကို ဟိုပွတ် ဒီပွတ် လုပ်နေတယ်။ အမေဖြစ်သူ့

စဉ်းစားဟန်ပြုရင်းနဲ့...

“အိမ်မှာလည်း အဝတ်အစား တွေ ပုံနေတာပဲ သမီးရယ်။ နောက်မှ ဝယ်လေ”

“ဟာ...မေမေကလည်း သန့် ဘက်ခါဆိုရင် သမီး အလုပ်ဝင်ရတော့ မယ်လေ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရင် ဝတ်စုံက ဝယ်ရဦးမယ်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အဲဒီအခါ ကျမှ ကြည့်စီစဉ်တာပေါ့”

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်က လေမုန်တိုင်း ထန်နေကြတာ။ ဘေးလူ တွေ ပြုံးသူပြုံး၊ မဲ့သူမဲ့၊ တကယ့်ကို အမြင်ကတ်၊ အသည်းယားလောက်တဲ့ စကားလုံးတွေ။ ကျွန်မ အသာပဲ နား ထောင်ရင်း ဟို...အပြင်ကို ငေးကြည့် နေမိတာ။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မက အဘွားအရွယ်။ နေရာလေး ဖယ်ပေးရ မှာ။ ခုတော့ အာလူးဖုတ်ရင်းနဲ့ ပဲကြီး လှော်ဝါးနေတဲ့ သားအမိ...။

နောက်ဆက်တွဲ စကားတွေက တော့ မိုးတစ်လုံး လေတစ်လုံး မိုးမဆုံး ခြေမဆုံး...

နှစ်ရက် အကြာမှာတော့ သမီးတို့ လင်မယား ကားနဲ့ရောက်လာပြီး ကျွန်မ အတွက် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလာပို့ တယ်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို မြင်ရ တော့ ဘုရားတစ်တယ်။ ဟိုနေ့က သမီး ခံကအပြန် လိုင်းကားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရ တဲ့ ကောင်မလေး။ တော်ဝင်စင်တာ ချေးဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့

ကောင်မလေး။ ဖုန်းအစုတ်မကိုင်ချင်ဘူး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ အဲဒီကောင်မ လေးနှင့်အတူ ပွဲစားဒေါ်မြမြ၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေးရဲ့ မိခင်ဆိုသူလည်း ပါ သေးတယ်လေ။

လူဆိုတာ ကိုယ့်အထွာနဲ့ ကိုယ့် ဘဝမှာ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကကြရသည့် သားကောင်တွေပဲ မဟုတ်လား။ အခု တော့ လူကြားသူကြား ဘေးလူအထင် ကြီးအောင်ပြောရင်း သင်္ကြန်အမြောက် လုပ်တာ။ ဝါးလုံးခေါင်းထဲလသာ၊ တစ် မျိုးတော့ မြင်ကြားရသူအတွက် အမြင် ကတ်စရာကောင်းသည်ဟု နားလည် သင့်သည်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိလုပ် ရမည်က သူတစ်ပါးအိမ်မှာ အခိုင်းစေခံ အလုပ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုသိရက်နဲ့ အသား လွတ်ကြီး ကြားတာမျိုးကတော့ လွန် လွန်းသည်ဟု ထင်သည်လေ။

ကျွန်မက မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်ရတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့အမည် ကို မေးကြည့်တော့ ချိုမာတဲ့။ အဲဒီ ကောင်မလေးနှင့် ကျွန်မ အရှည်ဆက် ဆံလို ရပါမလား။ ဆန်မရှိ ခောက်စား ကြီး ခပ်ကြားကြားနေချင်တဲ့ ချိုမာနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား။

ဘုရားတရင်း ကျွန်မ ကောင်မ လေးကိုပဲ ငေးကြည့်ရင်း သတိမေ့နေ သလိုလို...

တစ်ချိန်ချိန်တော့ ချိုမာဆိုသည့် ကောင်မလေးကို အကြောင်းစုံပြောရင်း ဆုံးမရပါလိမ့်ဦးမည်...

မေလတ်ဟန်

ဧရာဝတီ ၀၅၀

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း ၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင် လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထား စရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာ ပါပြီ။

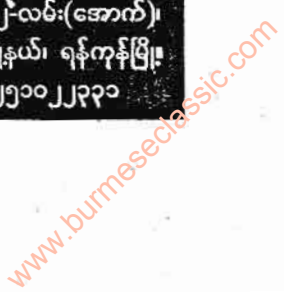
ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင် လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ် ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်း အင်ဖြင့် စိမ့်၍ထားသဖြင့် ပါရမီ ရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့် မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စိမ့် ထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုး နှင့် တွဲဖက်၍ စိမ့်ထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူ နိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းထိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

ပေဒင်ပညာနှင့် ကံ-ဉာဏ်-ဝီရိယ

၇၀၇ အမှတ် (၃)

ဂုရုအောင်

ဤဇာတာရှင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မှရှာဦးသိန်းထိုက်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်ကြာ (၈.၄.၁၉၈၈) က ကျွန်ုပ်ထံတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပေဒင်မေးခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ၎င်း၏ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ သာမန်အဆင့်ဖြစ်သည့် (မရှိမရှား) အခြေအနေမျိုးတွင် ရှိနေခဲ့သော်ငြားလည်း ယခုအခါတွင်မူ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့၏ အထောက်အပံ့ကောင်းများကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားကာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် နေနိုင်သည့် အခြေအနေသစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိနေခြင်းမျိုးကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်အရ တင်ပြပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မွေးဖွားသည့် (ခု၊ လ၊ နှစ်၊ ရက်နေ့၊ မွေးချိန်နာရီ၊ မွေးဖွားသည့်ဒေသ)တို့အရ တွက်ရဇာတာတွင် ဇာတာရှင်၏ ကိုယ်ပွားအမှတ်ဖြစ်သော လင်သည် တူရာသီ ၆ အံသာခန့်၌ ရပ်တည်လျက် စိတြနက္ခတ်ပါးပြည့်ကို စီးနေပါသည်။ ၎င်းလင်စီးနက္ခတ်၏ အကျိုးပေးပုံမှာ ဆန်းကြယ်ထွေထွေ အကျိုးတွေ ပေးစေတတ်၏ဆိုဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ တူရာသီလင်၏ သဘာဝစရိုက်ကတော့ မျှတခြင်း အကင်းပါးခြင်း ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်ခြင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကောင်းခြင်းနှင့် လက်တွေ့ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရာတွင် စည်းကမ်းစနစ်ရှိမှုကြောင့် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာတွင် အခြေအနေကောင်းပြီး နေရာကောင်းသို့ တိုးမြှင့်ရောက်ရှိသွားခြင်းမျိုးကို တွေ့ကြုံရရှိခံစားရတတ်ပေသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းပြင် လဂ္ဂနအရှင်ဂြိုဟ် သောကြာသည် သိဟ်ရာသီတွင် ရပ်တည်၍ နေပြန်ပါသေးသောကြောင့် ဓနုဥစ္စာပါသည့် အိမ်ထောင်ဘက်မျိုးနှင့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်ရတတ်

သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘာဝစက်ဇာတာတွင်လည်းကောင်း သောကြာသည် ၁၁ တန် လာဘာဘာဝတွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနှင့် အတူတကွ ရပ်တည်၍နေသောကြောင့်လည်း ဇွဲလုံ့လရှိလျက် ကြီးပွားချမ်းသာသည့် အခြေအနေဘက်သို့ ရောက်ရှိလိုသည့် ရည်မှန်းချက်မျိုး ရှိနေသလို လက်တွေ့ကြိုးစား၍ လုပ်ဆောင်နိုင်မှုကြောင့်လည်း ကံကောင်းလျှင် အမှန်တကယ် ကြီးပွားချမ်းသာသည့် အခြေအနေသစ်သို့ ရောက်ရှိသွားရမည်ကိုပင် ညွှန်ပြနေပါသည်။

အထူးဖော်ပြအပ်သည်မှာ ၎င်းဘာဝစက် ဇာတာတွင် တူရာသီလင်အဖို့ ၉ တန် သုဘာဘာဝမှသည် ၁ တန် တနဘာဝသို့အထိ ဘာဝ ၅ အိမ်တို့၌ တနင်္လာဂြိုဟ် စန္ဒြေလင်မှအပ ဂြိုဟ်များ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ရပ်တည်၍ နေကြသောကြောင့် ပါသယုဂ်ကို ရရှိနေသလို ကုမ်ရာသီ တနင်္လာဂြိုဟ် စန္ဒြေလင်မှ သုံးသပ်ပြန်ပါကလည်း ၄ တန် ဗန္ဓုဘာဝ ပြိဿရာသီမှ ၈ တန် မရဏဘာဝ ကန်ရာသီသို့တိုင်အောင် ဂြိုဟ်များ အကြားမလပ် ရပ်တည်လျက်ရှိနေကြသေးသောကြောင့်လည်း ပါသယုဂ်ကိုပင် ရရှိနေပြန်ပါသည်။ ၎င်းပါသယုဂ်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတို့ကို ကောင်းမွန်သည့် စေတနာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ဖြစ်စေ မကောင်းသည့် စေတနာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ဖြစ်စေ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရာတွင် ရုန်းထွက်ပြီး လွတ်မြောက်မသွားနိုင်အောင် အသုံးပြုရသော ကြိုးများ၊ သစ်သား၊ ကြိမ်ဝါး စသည်တို့၌ တင်ကြိုပြီး စီမံပြုလုပ်ထားရသည့် ကွင်းလျှော့တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ အကျိုးပေးပုံမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် ဆွေမျိုးတို့အား ကူညီထောက်ပံ့နိုင်မှု စသည်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုပြင် ဆက်သွယ်ရေးဂြိုဟ်ဗုဒ္ဓဟူးသည် တူရာသီ လက်မှ ၁၂ တန်း ဗျူဟာဝင်ဖြစ်သည့် မိမိပိုင် ဥစ်ရာသီတွင် ရပ်တည်၍နေသောကြောင့် အဆက်အသွယ်ကောင်း ရရှိကာ ဗွဲ့လုံလအနည်းငယ်စိုက်၍ လုပ်ကိုင်ရုံမျှနှင့်ပင် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အောင်မြင်မှုများ ရရှိပြီး တိုးတက်ကြီးပွားသည့် အဆင့်သို့ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားစေနိုင်သည့် ဝိပရိသရာဇယုဂ်ကိုလည်း ရရှိနေပြန်ပါသေးသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးသည်တို့မှာ လက်တည် ရာသီများ ဂြိုဟ်စီးနက္ခတ်များနှင့် ယုဂ်များ၏ သဘာဝအကျိုး ပေးပုံများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ယခုမှစ၍ အခြေခံဇာတာများနှင့် တကွ က-ဉာဏ်-ဝိရိယတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဂြိုဟ်များ ရပ်တည်နေပုံတို့ကို မူလ တူရာသီလက်မှရာ ကုမ်ရာသီ တနင်္လာဂြိုဟ် စန္ဒြေလက်တို့မှပါ အကျိုးပေးပုံများနှင့် ယှဉ်တွဲ လျက် ဆက်လက်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဇာတာအမှတ် - ၃

(ဖွား) မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၅ ခုနှစ်၊ သီတင်း ကျွတ်လဆန်း ၁၃ ရက် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၄၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက် တနင်္လာနေ့ နံနက်စက် ၇ နာရီတိတိအချိန်တွင် မုံရွာမြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။

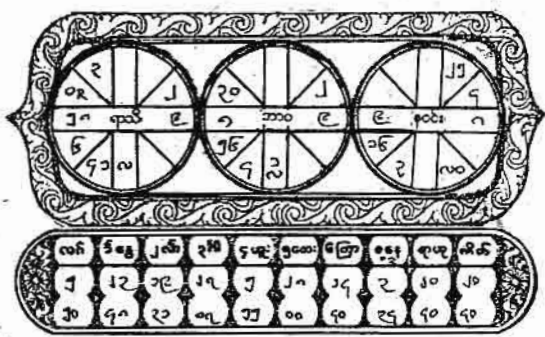
(ကံ) အတိတ်ကံနှင့် ပတ်သက်၍ ပါပဂြိုဟ်ကြီး ဝနေသည် ၉ တန်း သုဘဘာဝဖြစ်သည့် မိတ်အိမ် မေထုန် ဇာသီတွင် ဝဂ္ဂအားဖြင့် ရပ်တည်၍နေသောကြောင့် ကောင်းကံ များနှင့် အခါအားလျော်စွာ လွဲချော်ရတတ်သည်ကို ဖော်ပြနေ ပါသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းစနေဂြိုဟ်သည် တူရာသီလက်အဖို့

ကောင်းကျိုးပြုသည့် ယုဂ်ဂြိုဟ်လည်း ဖြစ်နေပြန်ပါသေး သောကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနှင့် ကြိုးစားလုပ်ဆောင် နိုင်မှုဖြင့် ပစ္စည်းရှင်အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရောက်ရှိ သွားနိုင်သည်ကိုလည်း ဖော်ပြနေပါသည်။ ဤတွင် ယင်းစနေ ဂြိုဟ်ကြီးသည် ဘာဝစက် ဇာတာတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် ၇ အံသာခန့် အနီးကပ်နှင့် ပူးယှဉ်လျက်ရှိနေပြန်ပါသောကြောင့် လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းတတ်သည်ကို ဖော်ပြနေပါသည်။

(ကံ) ပစ္စုပ္ပန်ကံ တစ်နည်း အလုပ်ကံနှင့် ပတ်သက် ၍ ဘာဝစက် ဇာတာတွင် ၁၀ တန်း ကမ္မဘာဝဖြစ်သည့် ကြကင်ရာသီ၌ ရာဟုဂြိုဟ်ကြီး ရပ်တည်၍နေသောကြောင့် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စွမ်းရည်နှင့် သူရသတ္တိရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ယင်းရာသီဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော တနင်္လာဂြိုဟ်သည် ၅ တန်း ပုတြဘာဝဖြစ်သည့် ကုမ်ရာသီ တွင် ဥဒါသိန်ဂြိုဟ်အဖြစ် ရပ်တည်၍နေသောကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်ရင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ထပ်တက်ခါ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် နေရတတ်ခြင်း ရှိ သည်ကိုလည်းကောင်း အသီးသီး ဖော်ပြနေလျက်ရှိပါသည်။

(ဉာဏ်) အကြံဉာဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ တူရာသီ လက်အဖို့ ကုမ်ရာသီသည် ၅ တန်း ပုတြဘာဝ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းရာသီဘာဝတွင် စိတ္တကာရကဂြိုဟ်တနင်္လာ ရပ်တည်၍ နေသလို ယင်း၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်စနေသည်လည်း ၉ တန်း သုဘဘာဝတွင် ရပ်တည်၍နေသေးသောကြောင့် ထက်မြက် သည့် ဉာဏ်ပညာအရင်းခံဖြင့် ကြိုးစား၍ ကြီးပွားနိုင်ခြင်း ပရဟိတအလုပ်များကြောင့်လည်း ကုသိုလ်ကံတက်နေခြင်းရှိ သည်ကို ဖော်ပြ၍နေပေသည်။

လတ္တီတွဒ် 22°N07' လောင်ဂျီတွဒ် 95°E09' ဖွားဒေသ (-)9'-24"

ရာဟုထူလဒေသာအနာဂတ် -
၀ နှစ်၊ ၇ လ၊ ၂၅ ရက်ဖွား

(ဝိရိယ) အလွယ်တကူ အလျော့မပေးတတ်သည့် ဝိရိယနှင့် ပတ်သက်၍ ၃ တန်း သဟဘောဝဖြစ်သည့် ဓနရာသီသည် ဝိရိယအိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းရာသီဘာဝတွင် ဂြိုဟ်များရပ်တည်နေမှုမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ၎င်းရာသီဘာဝသို့ ဝိရိယကာရကဂြိုဟ်ကြီးစနေက မေထုန်ရာသီမှ သမသတ် မြင်ရှိ၍နေပါသည်။ တစ်ဖန် ယင်းရာသီဘာဝ၏ အိမ်ရှင် ဂြိုဟ်ကြီး ကြာသပတေးသည် ရာသီစက်တွင် ဥစ်ရာသီ၌ ရပ်တည်၍နေပြီး ဘာဝစက်တွင် ၁၁ တန်း လာဘာဘာဝ၌ လဂ္ဂနအရှင်ဂြိုဟ်သောကြာနှင့် အတူတကွ ရပ်တည်၍နေပြန် ပါသေးသည်။ အကျိုးပေးပုံတို့မှာ လုံ့လဝိရိယနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်း၊ အရည်အသွေးရှိသည့် ပညာရှင်မျိုးလည်း ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံလျက် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်ရတတ်ခြင်းမျိုးကို ဖန်တီးပေးတတ်ပေသည် ဟူ၍ ဖော်ပြထားပါသည်။

(ဓနဥစ္စာ) ဥစ္စာဓန အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ မူလ တူရာသီ လက်မှရော ကန်ရာသီ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သုရိယ လက်နှင့် ကုမ်ရာသီ တနင်္လာဂြိုဟ် စန္ဒြေလင်တို့မှပါ သုံးသပ် ပေးလိုက်ပါသည်။

ဇာတာတွင် တူရာသီလက်အဖို့ ၂ တန်း ကဋ္ဌမ္ဘာ ဝသည် ဗြိစ္ဆာရာသဖြစ်ပါသည်။ ဂြိုဟ်များ ရပ်တည်နေမှုမရှိ ကြပါ။ ယင်းရာသီ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်အင်္ဂါသည် ဘာဝစက် ဇာတာတွင် ၉ တန်း သုဘာဘာဝ၌ စနေဂြိုဟ်နှင့် ပူးယှဉ်ရပ် တည်၍ နေပါသည်။ ၎င်းစနေဂြိုဟ်သည် တူရာသီလက်အဖို့ ကောင်းကျိုးပြုသည့် ယုဂ်ဂြိုဟ် ဖြစ်ပါသည်။ အကျိုးပေးပုံ မှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွင် ခပ်ပါးပါးရှိပြီးလျှင် ဇွဲလုံ့လ သူရဿတ္တိနှင့် လုပ်ဆောင်ရတတ်သလို ဥစ္စာဓနများကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် တိုးတက်ရရှိလာလိမ့်မည်ဖြစ်သည် ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ၁၁ တန်း လာဘာဘာဝတွင် ဓနကာ ရကဂြိုဟ်ကြီး ကြာသပတေးနှင့် လဂ္ဂနအရှင်ဂြိုဟ် သောကြာ တို့ အတူတကွ ရပ်တည်၍ နေကြသလို ထိုဘာဝ၏ အိမ်ရှင် ဂြိုဟ်တနင်္ဂနွေသည်လည်း လက်တည်ရာသီဖြစ်သည့် ၁ တန်း တနင်္ဂနွေဘာဝတွင် ပူးယှဉ်ရပ်တည်၍ နေပြန်ပါသေးသည်။ အကျိုးပေးပုံမှာ ကိုယ်တိုင်ကြီးစားခြင်းဖြင့် အရည်အချင်း ပြည့်ဝလာသလို အလိုရှိသည့် ဥစ္စာဓနများကိုလည်း ရရှိထား သည့် အရည်အချင်းဖြင့် ကြီးစားလုပ်ဆောင်၍ အောင်မြင်

မှုတည်းဟူသော သရဖူကို ဆောင်နိုင်လိမ့်ဦးမည်ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ အသီးသီး ဖော်ပြထားလျက်ရှိပေသည်။

ကန်ရာသီ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် သုရိယလက်အဖို့ ၂ တန်း ကဋ္ဌမ္ဘာဝသည် တူရာသီဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းရာသီတွင် မူလ လက်မှအပ ဂြိုဟ်များ ရပ်တည်မှုမရှိပါ။ ၁၁ တန်း လာဘာ ဘာဝသည် ကြကင်ဂြိုဟ်တို့ ရပ်တည်၍ နေကြပါသည်။ အကျိုးပေးပုံမှာ လူမျိုးခြားမိတ်ဆွေများကြောင့် တိုးတက်ကြီး ပွားရခြင်း၊ နည်းနည်းလုပ်၍ များများအကျိုးအမြတ်ရရှိခြင်း တို့နှင့်တကွ ပရဟိတလုပ်ငန်းများတွင်လည်း အလှူဒါနပြုရ ခြင်း စသည်တို့ကို ဖော်ပြထားပေသည်။

ကုမ်ရာသီ တနင်္လာဂြိုဟ် စန္ဒြေလင်အဖို့ ၂ တန်း ကဋ္ဌမ္ဘာဝသည် မိန်ရာသီဖြစ်ပြီး ၁၁ တန်း လာဘာဘာဝ သည် ဓနရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းရာသီတို့တွင် ဂြိုဟ်များ ရပ်တည်မှုမရှိကြပါ။ ယင်းရာသီဘာဝ ၂ အိမ်တို့ကို ဓနကာရ ကဂြိုဟ်ကြီး ကြာသပတေးက ဖိုပိုင်ထားပါသည်။ ၎င်းကြာသ ပတေးသည် ၆ တန်းဖြစ်သည့် ကြင်ရာသီတွင် ဥပစာ ဥစ် ဂြိုဟ်အဖြစ်နှင့် ရပ်တည်နေသလို ရာဟုဂြိုဟ်နှင့်လည်း ပူး ယှဉ်၍နေပါသေးသည်။ အကျိုးပေးပုံမှာ ဓနဥစ္စာရှာဖွေရာ တွင် အနှောင့်အယှက်အခက်အခဲများနှင့် ကြုံရသည့်တိုင် အောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့်ပင် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားရယူခြင်း ဖြင့် အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်သည်ကို ဖော်ပြထားပေသည်။

ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးသည်တို့မှာ ဇာတာများတွင်ပါရှိနေကြ သော အခြေခံ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိရိယတို့နှင့်တကွ ဥစ္စာဓန အခြေအနေတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကောက်နုတ်ချက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဆက်လက်၍ ဖော်ပြပါ အကျိုးပေးကောက် နုတ်ချက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ ညီညွတ်သွားသည့် အပိုင် အခြားကာလ ငါးမျိုးကို ဝိသောတ္တရီဒသာစံနစ်ဖြင့် ဖြည့်စွက်၍ တင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

(၁) နိုင်ငံခြားသို့ ပညာတော်သင်သွားရခြင်း

ခရစ်သက္ကရာဇ်အားဖြင့် ၆-၆-၁၉၇၉ မှ ၃-၁၁-၁၉၈၀ (ထိ) နှစ်နှစ်နှင့် ငါးလကျော်ကြာ ကာလသည် အခြေခံ ဇာတာတွင် ဗုဒ္ဓဟူးထူလ ဗုဒ္ဓဟူးအန္တရ ဒသာများစားနေရာ ၎င်းဗုဒ္ဓဟူးသည် ၁၂ တန်း ဗျာသာဘာဝတွင် ဥစ်နေ၍ နေသောကြောင့် ထူးခြားစွာ ကောင်းကျိုးပေးတတ်သော ဝိဝ ရိသ ရာဇယုဂ်ကို ရရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဖန် ၎င်း

ဗုဒ္ဓဟူးသည် ဘာဝစက် ဇာတာတွင် လက်၌ ပူးနေသော တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ကြီးက ချုပ်ကိုင်ထားသည့် ဥတ္တရာဘဂဂဏ္ဍီ နက္ခတ်ကို စီးနေသေးသောကြောင့် ခရီးသွား၍ ဥတ္တရာခြင်း ဟူသော စမတ္တာစိန္တမဏိကျမ်း၏ ဥပဒေသနှင့်လည်း ညီညွတ်၍ နေပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတာရှင်သည် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏ ထူလ အန္တရပျတန္တရ ဒသာများစားနေစဉ် ၁၀-၆-၁၇၇၉ ၌ နိုင်ငံခြားသို့ အထူးပညာတော်သင်အဖြစ် တစ်နှစ်ကျော်ကြာ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂) ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ်ကြီးတွင် အလုပ်ရခြင်း

ခရစ် ၆-၇-၁၉၈၆ မှ ၆-၁၂-၁၉၈၇ ထိ တစ်နှစ်နှင့် ငါးလကြာ ကာလသည် ဇာတာတွင် ဗုဒ္ဓဟူးထူလ တနင်္ဂနွေ အန္တရ ဒသာများစားနေပေရာ အထူးသဖြင့် အန္တရဒသာ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ၁၀ တန့် ကမ္ဘာဝင် အိမ်ရှင်ဖြစ်လျက် ၅ တန့် ပုတြဘာဝတွင် ကမ္ဘာအိမ်တွင် ရပ်တည်နေသော ရာဟုဂြိုဟ်က စိုးပိုင်ထားသည့် သတ္တဘိသျှနက္ခတ်ကို စီး၍ ရပ်တည်နေသောကြောင့် ဇာတာရှင်သည် ဗုဒ္ဓဟူးထူလ တနင်္ဂနွေအန္တရ စနေပျတန္တရ ဒသာများ စားနေစဉ်အတွင်း ၁၇-၃-၁၉၈၇ တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ် လုပ်ငန်းခွင် ဒေသဖြစ်သော လောနိုင်ငံ(လာအို)သို့ သွားရောက်၍ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်နှစ်ကြာ လုပ်ငန်း နောက် ဗုဒ္ဓဟူးထူလ ရာဟုအန္တရ ရာဟုပျတန္တရ ဒသာများ အတွင်း ၁၆-၃-၁၉၈၉ တွင် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

(၃) လောနိုင်ငံတွင် ကိုယ်စားလှယ်ရုံး ဖွင့်ခြင်း

ခရစ် (၂၇-၉-၁၉၉၃ မှ ၆-၆-၁၉၉၆ ထိ နှစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လကျော်)ကြာ ကာလသည် ဇာတာတွင် ဗုဒ္ဓဟူးထူလ စနေအန္တရဒသာများ စားနေပေရာ အထူးသဖြင့် အန္တရဒသာ စနေဂြိုဟ်သည် တူရာသီလက်အဖို့ ကောင်းကျိုးပြုသည့် ခက်ဂြိုဟ်ကြီးဖြစ်လျက် ဘာဝစက်ဇာတာတွင် သုဘဘာဝ အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်ပူးပြီး ရပ်တည်နေသလို ယင်းအင်္ဂါ ဂြိုဟ်က စိုးပိုင်ထားသည့် မိဂသီနက္ခတ်ကိုလည်း စီး၍နေပြန်ပါသေး သောကြောင့် ဇာတာရှင်သည် ဗုဒ္ဓဟူးထူလ စနေအန္တရ ကိတ် ဂြိုဟ်ပျတန္တရ ဒသာများ စားနေစဉ်အတွင်း ၁၄-၉-၁၉၉၄ တွင် လောနိုင်ငံ၌ ကိုယ်စားလှယ်အေးဂျင့် AGENT ရုံးကို

လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၄) A.1 ခြံလမ်းရှိ တိုက်အိမ်ကို ဝယ်ယူခြင်း

ခရစ် ၉-၅-၁၉၉၈ မှ ၉-၁၂-၁၉၉၈ ထိ ခုနစ်လကြာ ကာလသည် ဇာတာတွင် ကိတ်ဂြိုဟ်ထူလ တနင်္ဂနွေအန္တရ ဒသာများစားနေပေရာ တူလဒသာကိတ်ဂြိုဟ်သည် ခြံမဲ့ ဂြိုဟ်ဖြစ်လျက် ယုဂဂြိုဟ်စနေကို ကိုယ်စားပြုနေခြင်း အန္တရ ဒသာတနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည်လည်း ကိန်းအိမ်ရှင်ဂြိုဟ်ဖြစ်လျက် တြိကောကာအိမ်တွင် ရပ်တည်၍နေခြင်း အထူးသဖြင့် ၎င်း တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ၁၀ တန့် ကမ္ဘာဝင်တွင် မွန်းတည့်နေ သော ရာဟုဂြိုဟ်ကြီးက စိုးပိုင်ထားသည့် သတ္တဘိသျှနက္ခတ် ကိုလည်း စီး၍နေပြန်သေးခြင်းတို့ကြောင့် ဇာတာရှင်သည် ကိတ်ထူလ တနင်္ဂနွေအန္တရ စနေပျတန္တရ ဒသာများ အတွင်း ၁၂-၈-၁၉၉၈ တွင် A.1 ခြံလမ်းမှာရှိနေသည့် တိုက်အိမ် တစ်အိမ်ကို ဝယ်ယူပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် နေထိုင် သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၅) လောနိုင်ငံတွင် ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီဖွင့်လှစ်ခြင်း

ခရစ် ၁-၅-၂၀၀၁ မှ ၉-၆-၂၀၀၂ ထိ တစ်နှစ်နှင့် တစ်လကျော်ကြာ ကာလသည် ဇာတာတွင် ကိတ်ဂြိုဟ်ထူလ စနေအန္တရ ဒသာများစားနေပေရာ ၎င်းဂြိုဟ် နှစ်လုံးတို့သည် လက်မှက်ကိန်း တြိကောကာ အိမ်တို့တွင် ရပ်တည်နေကြ၍ ကောင်းခြင်း အထူးသဖြင့် အန္တရဒသာစနေဂြိုဟ်သည် ၎င်းနှင့် ပူးယှဉ်နေသော အင်္ဂါဂြိုဟ်က စိုးပိုင်ထားသည့် မိဂသီနက္ခတ် ကိုပင် စီးလျက်ရှိနေပြန်ပါသေးခြင်းတို့ကြောင့် ဇာတာရှင် သည် ကိတ်ဂြိုဟ်ထူလ စနေအန္တရ ကိတ်ဂြိုဟ်ပျ တန္တရ ဒသာများ စားနေစဉ်အတွင်း ၂၁-၉-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် အဆင့်မြင့်ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီကို ထူထောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသတည်း။ မှတ်ချက်။ ဒသာအားလုံးတို့သည် ပါသယုဂနှင့် ဝိပရိသ ရာယုဂများ အတွင်းတွင် အကျိုးဝင်လျက် ရှိနေကြပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ . . .

ဂုရုအောင်

သူတော်ပွားရဲ့ ရှိပြီးရင်းရှိ

မြင့်မြတ်ကျော်ခေါင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုစိုးသန်းလင်းဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ငှုဂ္ဂကြီးရုပ်လျက်နေသည့် ကိုစိုးသန်းလင်းအား -

“ကဲ...ပြော၊ မိတ်ထဲမှာ ရှိသလောက်မက အကုန်သာပြောပေတော့ ကိုစိုးသန်းလင်းရေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကျွန်ုပ်ရှေ့တည့်တည့် ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကိုစိုးသန်းလင်းက

“မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကလည်း အလုပ်နားသွားပြီ။ ကွန်ပျူတာတွေလည်း ပျက်နေလို့ ပြန်မပြန်သေးဘူး။ မီဒီယာလုပ်ငန်းတစ်ခု စီစဉ်တာလည်း ပျက်သွားပြီ။ မိန်းမနဲ့လည်း အဆင်မပြေတော့ဘူး။ အိမ်က နှစ်ချုပ်ပြည့်လို့ ပြောင်းရတော့မယ်။ အဲ...ပြီးတော့...”

ဟု စကားမဆက်နိုင်သေးဘဲ သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်ကြီးမှ ချွေးများကို လက်ဖမ်းနှင့် သုတ်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က -

“အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး ခရီးသွားနေသည်ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးချိတ်ထားပြီး ပတ်ပြေးနေရတယ်။ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေရပြီ။ လုပ်ပါဦးလို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းက -
“ဟုတ်...ဟုတ်...ပါ...တယ်ဗျာ...”

ဟု ထစ် ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောကာ သူ့လွယ်အိတ်ကြီးအား ဆက်တီပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ပြုံးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေပြန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သောကတွေ ပင်လယ်ဝေနေသည့်သူအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု စဉ်းစားနေစဉ် ဒုတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရ၏။

အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းအမြဲကိုင်ဆောင်တတ်သည့် ယောက်ျားဆောင်ထီးကြီး လဲသွားသဖြင့် ထွက်လာသည့် အသံဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထီးလဲကျသည့် နိမိတ်ကိုကြည့်ရင်း ဆရာသူတော်ပွား၏ အံ့ဩဆန်းကြယ်စရာ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တစ်ခုအား ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် အသေးစိတ်ပြန်စဉ်းစားပြီး ကိုစိုးသန်းလင်းအား -

“ကျွန်ုပ် ဆရာသူတော်ပွားနဲ့ မိုးကုတ်နယ်ဘက်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးအပြန် မန္တလေးက သူ့တပည့် အရာရှိတစ်ယောက်ကို လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဇေယျာသိဒ္ဓိ ဝိဇ္ဇာပညာနည်းတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါ သေချာယုံကြည်စွာသာလုပ်၊ အဟုတ်အောင်မြင်မှာ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းသာအားကိုးသော အသံကြီးဖြင့် -

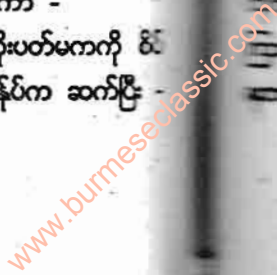
“သေသေချာချာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ကို လုပ်ပါမယ်” ဟု ကတိပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်ကာ -

“ကဲ...လိုက်မှတ်ပေတော့”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းလည်း ဝမ်းသာအားရ ဘောလ်ပင်ကိုလှမ်းယူရင်းက

“ဘယ်လောက်ခက်ခက် လုပ်ပါမယ်”ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ် ဆရာသူတော်ပွားအား မနောဖြင့် ဦးတိုက်ကာ ဇေယျာသိဒ္ဓိ နှင်းဝိဇ္ဇာနည်းကို စတင်ပြောရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က -

“ဂမ္ဘီရအသိပညာအရ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရတဲ့ ဇေယျာသိဒ္ဓိနှင်းဓာတ်သဘောကို ဆောင်ရမယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာကြီး သူတော်ပွားက လက်တွေ့သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒီနှင်းဓာတ်ကိုယူဖို့ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုဝင်ရမယ်။ ကိုစိုးသန်းလင်းက အင်္ဂါသားဆိုတော့ ကသစ်သားပုတီးနဲ့ သုဂတောပုတီးတစ်လုံးချ ကိုးပတ်၊ ကိုးရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမယ်”ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ပြောသမျှ လိုက်မှတ်နေရင်းမှ ခေါင်တည့်တည့်နှင့် ပြုံးပြုံးကြီး မော့ကြည့်ကာ -

“လုပ်မယ်ဆရာ...ပုတီးကို ကိုးပတ်မကကို ဝိပင်မှာ”ဟု အားရပါးရ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဆက်ပြီး -

“ရှေးမင်းများတွေက ဆင်တော်စီးပြီး စစ်သည်ဗိုလ်ပါ မင်းပရိသတ်များက မြင်းတွေနဲ့ ဘေးမှရံကာ မင်းခမ်းမင်းနား ဖွဲ့ပြီး တိုင်းပြည်အေးချမ်းဖို့ လှည့်လည်ကြတဲ့ မင်္ဂလာရေးအစီအရင်ကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းက -

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးတယ်။ ကြားဖူးတယ်” ဟု ပြောကာ ရှေးဆက်မည့် စကားကို မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဆက်ပြီး -

“ကျွန်ုပ်တို့ ဂန္တီရပညာအရာမှာလည်း ရာထူးတိုးဖို့၊ ခြွေရံပရိသတ်များဖို့၊ စည်းစိမ်တိုးပွားဖို့၊ ရန်အပေါင်းကိုအောင်ဖို့၊ ဘုန်းကံကြီးမားဖို့၊ ရာထူးဌာနန္တရအောင်ဖို့၊ လူနတ်ဒေဝါလေးစားဖို့၊ လက်အောက်ငယ်သား ယုံကြည်ကိုးစားဖို့၊ ပြိုင်ဘက်များ ဝေးရာရှောင်ရှားဖို့အတွက် ဆင်စီးမြင်းရံဘုရားကို ကိုးကွယ်ရတယ်...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းသည် နိုင်တွေတွေ့မျက်နှာလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အားကြည့်ကာ -

“ကျွန်တော်မှာ...ငွေ...” ဟု စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်နေရာ ကျွန်ုပ်က -

“ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ငွေက ဘယ်ကမှ ရှာမရနိုင်ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်။ မင်းရဲ့ ကံနိမိတ် အကျိုးပေးက ကောင်းနေပြီဟေ့။ ကျွန်ခဲတဲ့လက မန္တလေးသုဋ္ဌေးလေးကျောက်နဂါးက သူ့ဆရာကြီး သူတော်ပွားကို လှူသွားတဲ့ ဆင်စီးမြင်းရံဘုရားတစ်ဆူကို ဆရာကြီးသူတော်ပွားက ကျွန်ုပ်ကို ပြန်လှူသွားတာ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါ ပင့်သွားပြီးတော့...” ဟု ပြောရာ ဝမ်းသာကြည်နူးသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်နေရင်း အားရရွှင်ကြည်သော အသံကြီးဖြင့် -

“ကျေး...ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာရယ်” ဟု ပြောကာ နဖူးမှချွေးများကို လက်ဖမ်းနှင့်သုတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်

“ကိုစိုးသန်းလင်း သေသေချာချာ မှတ်ပြီးတော့ ဂန္တီရဘောနဲ့ ဆင်က ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ မြင်းက ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ ကိုယ်စားပြုကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ ကြာသပတေးနဲ့ ပေါင်းစပ်ရင် နဝင်းဖြစ်နေတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သက်က ၁၇ နှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက်က ၁၉ နှစ်။ ပေါင်းလိုက်တော့ ၃၆ နှစ်။ အဲဒါက မင်္ဂလာနဝင်းဖြစ်နေပြန်ရော။ ဒီလို နဝင်း

ဓာတ်ကိန်းဝပ်တော့ လောကီအကြံအစည်တွေ အောင်မြင်စေတယ်။ စီးပွားဖြစ်ထွန်းတယ်။ လာဘ်ရှင်အကျိုးပွားလွယ်တယ်တဲ့...” ဟု ရှင်းပြလေရာ ကိုစိုးသန်းလင်းက...

“ဟုတ်ကဲ့...ခုလို ဆရာရှင်းပြမှပဲ သိရတော့တယ်” ဟု ပြောကာ ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်လုပ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က -

“ဆင်စီးမြင်းရ အဓိဋ္ဌာန်ကို စနစ်တကျ ကြိုးစားပြီး ဝင်ရမယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမယ့်အချိန်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၁၀:၃၀ နာရီမှာ စဝင်ရမယ်။ အဓိဋ္ဌာန် ဂန္တီရဓာတ်နဝင်း အလှူက ကံ့ကော် ၁၅ ညွန့်၊ ဂန္ဓမာပန်း ၃၄ ပွင့်၊ အုန်းယို ၉ ချ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ပွဲကို လှူဒါန်းပြီး ဒီဂါထာကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်၊ လိုရာဆုကိုသာ တောင်းပေတော့ ကိုစိုးသန်းလင်းရေ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုစိုးသန်းလင်းလည်း ကျွန်ုပ်ပြောသမျှ လိုက်ရေးမှတ်ပြီး ကျွန်ုပ် အသင့်ပုံနှိပ်ထားသည့် ဂါထာကတ်ပြားလေးအားယူကာ -

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် တစ်သွေမတ်မီး လုပ်ပါမယ်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး” ဟု ပြောရင်း ကတ်ပြားလေးကို သူ့အိတ်ကပ်ထဲသို့ တရိုတသေ ထည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကျောင်းဆောင်တော်မှ ဆင်စီးမြင်းရံ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့်ဆောင်ကာ ကိုစိုးသန်းလင်းအား လက်ထဲသို့ ချီးမြှင့်လိုက်၏။

ကိုစိုးသန်းလင်းက ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြည့်ညှိလက်ခံပြီး ယောက်ျားဆောင်းထီးကောက်ကြီးကို လှမ်းယူ၍ သူ့လက်မောင်းတွင် ချိတ်လိုက်၏။

မျှော်လင့်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိအဟုန်ဖြင့် -

“ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားမယ် ဆရာရေ” ဟု ပြောကာ ရဲရင့်ယုံကြည်သော ခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်သွားလေ၏။

* * *

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ ကိုစိုးသန်းလင်းသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုပိုက်၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ရောက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ ဆက်တီစားပွဲပေါ်သို့ အထုပ်ကြီးကို ရိုသေစွာတင်လိုက်ရင်း ကိုစိုးသန်းလင်းက -

“တယ် . . . ဘယ်လိုမှန်း ပြောမပြတ်အောင်ကို အိုကေသွားပြီ ဆရာသမားရေ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆက်တီ ခွံဝင်ထိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစိုးသန်းလင်းကို ကြည့်ပြီး လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ရလေ၏။ ကိုစိုးသန်းလင်းသည် သူ့ အထုပ်ကြီးကို ဂရုတစိုက်ဖြေပြီး ဖွင့်လိုက်ရာ လွန်စွာ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ဆင်စီးခြင်းရုံ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ၊ စက္ကူနှင့်ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်၊ ပန်းသီးတစ်ထုပ်၊ လိမ္မော်သီးတစ်ထုပ်နှင့် ကတ်ထုဘူးလေးတစ်ဘူးတို့ကို အစီအရီချထားလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ကန်တော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာကြီးသူတော်ပွား သွန်သင်ခဲ့သော နည်းဖြင့် မေတ္တာပွားများနေမိလေ၏။

ထို့နောက် ကိုစိုးသန်းလင်းသည် ဆက်တီခွံပြန်ဝင် ထိုင်ကာ ရွှင်ပြုံးကြည်သာစွာဖြင့် -

“ဆင်စီးခြင်းရုံ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးက ကျွန်တော့် လို ဒုက္ခတောထ ရောက်နေသူအတွက် ဆရာပညာ ဆက်ပူဇော်လှူဒါန်းပေးဖို့ ကျွန်တော် အဓိဋ္ဌာန်ပြီး လှူတာပါ။ ဒီအထုပ်ကလေးက ပညာပူဇော်တဲ့ ငွေထုပ်ပါ။ ဒီကတ်ဘူးလေးကတော့ ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ ရိုးရင်းရို ဂါထာတော်မြတ် ကတ်ပြားလေးတစ်ရာပါတဲ့ ကတ်ဘူးလေးပါ။ ဆရာကယ်လို့ ဒုက္ခနယ်က လွတ်ပါပြီ” ဟု ပြောကာ သူ့နဖူးမှ ချွေးစို့လေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါလေးနှင့် သုတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆင်စီးခြင်းရုံ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ဘုရားကျောင်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်သွားကာ အသင့်လှူဒါန်းသည့် သစ်သီးများနှင့် ကပ်လှူပူဇော်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်က -

“ဒီရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို မန္တလေးက ပူဇော်ပင့်ဆောင်လာခဲ့တာလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းက အံ့ဩသောမျက်နှာကြီးဖြင့် -

“ဗျာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ မနေ့ညကမှ မန္တလေးက ပြန်ရောက်လာတာပါ။ ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာကအစ ယဏ္ဍာတွေအားလုံး တစ်သွေမတိမ်း လုပ်လိုက်တာ နှစ်လအတွင်း စတင်အဆင်ပြေလာတယ်။

လေးလပြည့်တဲ့နေ့မှာ သတင်းကုန်နယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းက အလွန်အောင်မြင်လာတော့ သူ့ငွေက ကျွန်တော့်ကို မန္တလေး တာဝန်ခံအဖြစ် ပို့လိုက်တာ ဆရာရေ ခုနေရာထိုင်ခင်းသွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ။ ကြွေးတွေလည်း ကျော့ပွားပြီး မိန်းမနဲ့လည်း အဆင်ပြေ အားလုံး ချောမွေ့ပွားပြီး ဒါကြောင့် ပထမဆုံးရတဲ့လစာနဲ့ ခိတ္တန်အောင် ဆန္ဒ ပြည့်ဝ ကန်တော့နိုင်တာပါ ဆရာရေ” ဟု အားရပါးရ ပြောကာ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစိုးသန်းလင်း လှူထားသည့် ကတ်ပြားဘူးလေးထဲမှ အချို့ကို ယူလိုက်ပြီး -

“ကိုယ်တွေ့အောင်မြင်တဲ့ ပညာသုခ ခံစားမှုနဲ့အတူ ကိုစိုးသန်းလင်းလို ဒုက္ခပင်လယ်ဝေသူတွေကို စနစ်တကျ ရှင်းပြပြီး ပညာကုသိုလ်ယူပေတော့” ဟု ပြောကာ ဂါထာကတ်ပြားလေးများကို ပေးလိုက်ရာ ကိုစိုးသန်းလင်းက -

“ဆရာက ဒီလို ကုသိုလ်ယူခွင့်ရရင်တော့ ကျွန်တော် မပျက်မကွက် သစ္စာဆိုပြီး ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လှူဒါန်းသွားမှာ မယ် ဆရာရယ် . . .” ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်သည့် ရိုးရင်းရို ကတ်ပြားလေးများကို ကိုင်ကာ ဝမ်းမြောက်ဖော်ရွှင် ပေါ့ပါးသည့် ခြေလှမ်းကြီးများဖြင့် သူ့ယောက်ျားဆောင်ထီးကောက်ကြီးကို မေ့ထားကာ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ပင်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

ဆရာကြီးသူတော်ပွား၏ ရိုးရင်းရိုဂါထာတော်
ဗုဒ္ဓဇေယျံ ဓမ္မဇေယျံ သံဃဇေယျံ
ဗုဒ္ဓသုခံ ဓမ္မသုခံ သံဃသုခံ
ဗုဒ္ဓလာဘံ ဓမ္မလာဘံ သံဃလာဘံ
ဗုဒ္ဓဓနံ ဓမ္မဓနံ သံဃဓနံ။ ။
သိဒ္ဓိ ဇေယျံ၊ သိဒ္ဓိ သုခံ၊ သိဒ္ဓိ လာဘံ၊ သိဒ္ဓိ ဓနံ။

ဣန္ဒိတော

မြင့်မြတ်ကျော်ခမ်း

ဝေဖန်
အလှူငွေ

2017

ကမ္ဘာ့ရမမ

■ ပီတာမြည်း

“ဟယ်လို... ၂၀၇၃၀၅ ကပါ
လားရှင်”

“ဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ၇၇၄၇၇
ကပါ”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
ကျွန်မက ၂၀၇၃၀၅ ကို ခေါ်နေတာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို
လိမ်းပူးနေလို့ ဖြစ်မိလိမ့်မယ်”

လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၉ ခုနှစ်က ဖြစ်
ပါသည်။ နေရာကား ရန်ကုန်ယာယီ
အချုပ်စခန်းတွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်း
ထောင်မှ လက်အောက်ဝန်ထမ်း ဆယ်
နှစ်အတူ ဤအချုပ်စခန်း အချိန်မီ
နှင့်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် အောက်တိုဘာ
ဆန်းကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန်
ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

မြို့လယ်ကောင်တွင် ထီးထီးကြီး
နေသော ရန်ကုန် အကျဉ်းထောင်
ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်က ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီး
ဆက် အကျဉ်းသားအိပ်ဆောင်များကို
အကြာရန်နှင့် တည်းခိုရေးစခန်းအဖြစ်
ဆက်လက်အသုံးပြုထားခဲ့သည်။ ယခု
အကျဉ်းသားအိပ်ဆောင်များအနက်
ဆက်တက်အစွန်းဆုံးရှိ အမှတ်(၃)
ဆောင်ကို လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရ
အခြားစီးဌာနက ပြန်လည်အသုံးပြု
ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်း
ထောင်တွင် အချုပ်သားအရေအတွက်
တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်များပြားလာ
လျက်ရှိရာ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တရား
ရုံးများသို့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော် ၁
နာရီခန့်မှသာ အပြည့်အစုံ ရောက်ရှိ
နိုင်ခဲ့သဖြင့် တရားစီရင်ရေး နှောင့်နှေး
ကြန့်ကြာမှု အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့နေ
ရ၏။

ထိုအခက်အခဲကို ပြေလည်စေ
ရန် အထက်ဖော်ပြပါ ရန်ကုန်မြို့လယ်
ပြည်လမ်းနှင့် စိန်ဂွန်းလမ်း (ယခု မင်းရဲ
ကျော်စွာလမ်း)ထောင့်ရှိ ရန်ကုန်ထောင်
ဟောင်း အမှတ်(၃) အိပ်ဆောင်ကို
ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံကာ ရုံးထွက်ရမည့်
အချုပ်သားများကို အင်းစိန်ထောင်မှနေ
၍ တစ်ပတ်ကြိုတင်ပေးပို့ထားရန် စီစဉ်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အဆိုပါ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်
စခန်း ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁
ရက်နေ့တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ထို
စဉ်က တာဝန်ခံအရာရှိမှာ ထောင်မှူး
ကြီး ဦးတင်ဦးဝင်းဖြစ်ပြီး ထောင်မှူး
နှစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်မှူးဦးစိုးသိမ်း
ဖြစ်ကာ လက်အောက်ဝန်ထမ်း သုံး
ဆယ်နီးပါးခန့် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစခန်းစဖွင့်သည့် ည
မှာပင် တာဝန်မှူးကျခဲ့၏။ ထိုနေ့ည

၈ နာရီခန့်တွင် ထောင်ဘူးဝရုံးခန်းရှိ
တယ်လီဖုန်း ရုတ်တရက်ပြည်လာသည်။

“ကရင်... ကရင်... ကရင်...
ကလင်... ကလင်”

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဪ... ဟိုလေ ၂၀၇၃၀၅
က မဟုတ်လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒါ ၇၇၄၇၇ ကပါ”

“ဒါဆို ကျွန်မ စောစောက တစ်
ခေါက်ခေါ်တုန်းကလည်း ဒီနံပါတ်ပဲ
ရောက်နေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ စောစောက
ဖုန်းကိုင်တာလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အားနာလိုက်တာရှင်။
ဒါနဲ့ အဲဒီက ဖုန်းနံပါတ်ကို ၇၇၄၇၇
လို့များ ပြောလိုက်သလားလို့”

“မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီနံပါတ်ပါပဲ”

“အဲ... ဟိုလေ ဒီဆို ရှင်တို့
ဖုန်းနံပါတ်က ငါးလုံးထဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။
အမှန်က ဂဏန်းခြောက်လုံး ဖြစ်ရမှာ
လေ။ ကျွန်မ ခေါ်နေတာကလည်း
ဂဏန်းခြောက်လုံးပဲလေ”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်
က တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေက ဂဏန်း
ငါးလုံးပဲလေ။ အားလုံးအတူတူပဲဟာ။
ဒါနဲ့ အခု ဘယ်ကဆက်နေတာပါလိမ့်။
နိုင်ငံခြားကများလား”

“အို... ဘယ်က နိုင်ငံခြား ဟုတ်
ကလင်... ကလင်”

ရမှာလဲ။ ကျွန်မ ရန်ကုန်မြို့ထဲက ဆက် နေတာရှင့်”

“ဟင်...ဒါဆို ဘာလို့ ဂထန်း ခြောက်လုံးလှည့်နေရတာလဲဗျ။ ငါးလုံး ပဲ လှည့်ရမယ့်ဥစွာ”

“အင်း...ဟင်း ခက်တော့နေ ပါပြီ။ ကျွန်မခေါ်လိုက်တိုင်း ဘာလို့ ဒီ ဖုန်းဆီပဲ ရောက်နေရတာလဲ။ ဒါနဲ့.. နေပါဦး။ ရှင်တို့ပြောနေတာ ဘယ်နေရာ ကလဲ”

“ရန်ကုန် ယာယီအချုပ်စခန်းက ပါ”

“ရှင်...ဟို...အဲဒါက ဘယ် နေရာလဲ”

“ဪ...ဟို...စိန်ဂွန်းဈေး တော့ သိမှာပေါ့”

“ရှင်...စိန်ဂွန်းဈေး”

“ကျွန်တော်တို့စခန်းက အဲဒီ စိန် ဂွန်းဈေးရဲ့အနောက် စိန်ဂွန်းလမ်းပေါ်က ရေနံရုံးကြီးရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်လောက်မှာ ရှိတာလေဗျာ။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိ တယ်။ ကျွန်တော်တို့စခန်းက ဒီနေ့မှ အသစ်ဖွင့်လိုက်တာမို့လို့ သိချင်မှသိဦး မှာပါ”

“ဟိုလေ...ရှင် အခုပြောနေတာ ကို ကျွန်မ သိပ်နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေ တယ်”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မရှင်းလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်ပြောတဲ့ စိန်ဂွန်းဈေးဆိုတာက ကျွန်မတက္ကသိုလ် တက်နေတုန်းက အထည်ဝယ်ရင်း မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဈေးက အခု မရှိတော့ဘူးလေရှင်။

မတူကုန်းဘက်ကို ရွှေပြောင်းလိုက်လို့ အခု မင်္ဂလာဈေးသစ်ကြီးတောင် ဖြစ်နေ ပြီပဲဟာ။ ပြီးတော့ အဲဒီစိန်ဂွန်းဈေး နေရာနားမှာ ဂျပန်ဆေးရုံလို့ခေါ်တဲ့ အထွေထွေရောဂါကု ဆေးရုံသစ်ကြီး တောင် ဖြစ်နေတဲ့ဥစွာ”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“ပြီးတော့...ရှင်ပြောတဲ့ စွမ်းအင် ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ ရေနံရုံးကြီးကတော့ ခုထိ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုံးကြီး ရှေ့က စိန်ဂွန်းလမ်းဆိုတာက အခု မင်းရဲကျော်စွာလမ်းဖြစ်နေပြီရှင့်”

“ဗျာ...ဘာလမ်း”

“နောက်ပြီး...ရှင်ပြောနေတဲ့ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းဆိုတဲ့ နေရာ က အထွေထွေရောဂါကု ဆေးရုံတည် ဆောက်ရေးပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်လို့ရှင့်”

“ဗျာ...ဒီမှာ အခု ခင်ဗျားဘာ တွေ့လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အိုရှင်...ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်ပြောနေရမှာလဲ။ ရှင်ပြောနေ တာတွေက မဟုတ်တာလေ။ အဲဒါကို ကျွန်မက ရှင်းပြနေရတာရှင့်”

“ဒီမယ်အမိ၊ ကျွန်တော်ပြောနေ တဲ့ စကားတွေထဲမှာ မဟုတ်တာ တစ် လုံးမှ မပါတဲ့။ အားလုံး အမှန်တွေချည်း ပဲ။ ကျွန်တော်က အမေမွေးကတည်း က အမှန်တွေပဲပြောလာတဲ့ လူဗျ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ...ခင်ဗျားနဲ့ကျမှပဲ မဟုတ် တာတွေ ပြောသလေးဘာလေးနဲ့”

“ဩ...ဟော်ဟော်၊ ရှင်က အမှန်တွေပဲ ပြောနေတာတဲ့လား။ ဟင်း ဟင်းဟင်း...ဒါဆိုလည်း ကျွန်မက တောင် အားနာပါးနာနဲ့ တောင်းပန်ရ

မလိုတောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လားရှင်...။ အင်း...အင်း...ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်မ တို့ကြားမှာ တစ်ခုတော့ မှားနေတာများ လား။ အို...ရှုပ်ပါတယ်လေ။ ကဲ... ကဲ...ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“တောက်”

ကျွန်ုပ် အတော်ပင် ဒေါသထွက် မိသည်။

ကြည့်လေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အောက်တို ဘာလဆန်းကတည်းက ရန်ကုန်ယာယီ အချုပ်စခန်း အချိန်မီ ဖွင့်လှစ်နိုင်ရေး အတွက် နေ့မနား ညမအား ပင်ပင်ပန်း ပန်း ကြိုတင်ပြင် ဆင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ ရသည်။ အချုပ်စခန်း ဖွင့်လှစ်ခါနီးမှ ကပ်၍ ရောက်လာကြသော တာဝန်ခံ အရာရှိ ထောင်မှူးကြီး ဦးတင်ဦးဝင်း ထောင်မှူးဦးစီးသိမ်းတိုနှင့်အတူ အင်းစိန် ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ ကြိုတင်ပို့ဆောင် လာသော အချုပ်သားများကို လက်ခံ ထိန်းသိမ်းထားရသည်။

ယနေ့နံနက် ၉ နာရီမှ စတင်ကာ မြို့တွင်းသို့ ရုံးထွက်မည့် အချုပ်သားများ ကို ရုံးထုတ်ပေးခဲ့ရသည်။ ညနေ ၄ နာရီကျော်မှစ၍ အဖွဲ့ဖွဲ့ပြန်ရောက်လာ သော အချုပ်သားများကို စနစ်တကျ ရှာဖွေ၍ စိစစ်လက်ခံခဲ့ရသည်။ အချုပ် ကားအချို့ နောက်ကျမှ ရောက်လာ၍ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ထောင်ပိတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ တောက်လျှောက် ယ ပန်းလာရသည့်ကြားထဲမှာမှ တာဝန်မှ ပါ ဗွေဆော်ဦး ဝင်လိုက်ရပြန်လေ။ လူက မလှုပ်ချင်တော့အောင် နွမ်းနယ် လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စောစော အိပ်ရာဝင်မည်ကြံခါမှ ဘယ်တိုင်းပြန်

ကမုန်းမသိရသည့် စနေဂြိုဟ်မတစ်
ယောက်၏ နောင်ယုတ်ခြင်းကိုပါ မမျှော်
လင့်ဘဲ ခံခဲ့ရခြင်းပါလေ။ ထိုစနေမ
လုပ်ပုံကလည်း အတော်သင်းသည်။

အိပ်ရာက နှစ်ခါထပြီး သူမေး
သမျှကို စေတနာဖြင့် နားလည်အောင်
ရှင်းပြခဲ့ရသည်။ ဒါကိုပင် သူက နောက်
သလို ပြောင်သလိုနှင့် အတည်ပေါက်
ကြီး လာပြောနေသေးသည်။

ကြည့်ပါဦး။ သူပြောတဲ့စကား
တွေကလည်း။ ဘာတဲ့ တယ်လီဖုန်းက
ဂဏန်းခြောက်လုံးတဲ့။ အထွေထွေ
ရောဂါက ဆေးရုံသစ်ကြီးတဲ့။ မင်္ဂလာ
ဈေးတဲ့။ မင်းရဲကျော်စွာလမ်းတဲ့။

ရန်ကုန်မှာမွေးပြီး ရန်ကုန်မှာ ကြီး
ပြင်းလာတဲ့ ကျွန်ုပ်ပင် တစ်ခါမှ မကြား
ဖူးသော အမည်နာမတွေလေ။ ဘယ်
ဂြိုဟ်နဲ့မှားပြီး လျှောက်ပြောနေတာလဲ
မသိ။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် နှစ်ခါတောင်
မှား၍ ဆက်မိလို့ ရှက်ရမ်းရမ်းကာ စိတ်
ကူးတည့်ရာ ပေါက်တတ်ကရတွေပဲ
လျှောက်ရွတ်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်
က လူကြီးတွေအလစ်မှာ ဖုန်းခိုးဆက်
နေတာပဲဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုညက စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်၍ အတွေးလွန်ကာ တော်
ဆာန်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ မိုးလင်းခါ
နီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်
နေ့ကား ကျွန်ုပ်၏နားရက်ဖြစ်၍ အိမ်
ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် နံနက်စာစား
တာ တစ်နေ့ကုန် အနားယူလိုက်သည်။

“ကလင် . . . ကရင် . . . ကလင်
ကရင်”

ကျွန်ုပ် နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့
တွင် ဒုတိယအကြိမ် တာဝန်မှူးကျပြန်
ပါသည်။ ထိုနေ့ည ၈ နာရီခန့်တွင်
တယ်လီဖုန်းပြည်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်
ကောက်ကိုင်၍ ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . . အမိန့်ရှိပါခင်ဗျား။

ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းကပါ”

“ရှင် . . . အို . . . ဘယ်နှယ်
ဒီရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်းကိုပဲ ခေါ်မိ
ပြန်ပြီလား။”

“ဪ . . . ဟိုနေ့က စနေ . . .
အဲ . . . အမျိုးသမီးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါရှင်။ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်
လိုက်တိုင်း ရှင်တို့ဖုန်းကိုပဲ ရောက်
ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုင်တဲ့
လူကလည်း ရှင်ပဲ ဖြစ်နေပြန်တယ်။
အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်”

“အင်း . . . ဖုန်းကိစ္စတော့ ကျွန်
တော်မျိုးလည်း မလျှောက်တတ်ဘူး။
တစ်နေ့က ကျွန်တော် တာဝန်မှူးကျ
တဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားဖုန်းဆက်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းကိုင်ရတယ်။
ဟော . . . ဒီနေ့တစ်ခါ တာဝန်မှူးထပ်ကျ
တဲ့ညမှာ ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်ပြန်တော့
ကျွန်တော်ပဲ ဖုန်းကိုင်ရပြန်တာပေါ့ဗျား။
အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို . . . ဘာ . . . ဘာမှ မဖြစ်ပါ
ဘူးရှင်။ ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်လိုက်တိုင်း ရှင်
တို့အချုပ်စခန်းဆိုလား အဲဒီကိုချည်း
ရောက်နေတာကိုပဲ စိတ်လည်းညစ်
တယ်။ အားလည်းနာတယ်ရှင်”

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားက အခု ဘယ်
ဂြိုဟ် အဲ . . . ဘယ်ကနေဘယ်ကို ဖုန်း
ခေါ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ လမ်း ၄၀ ကနေ
အပေလကို ခေါ်နေတာပါ”

“ဗျာ . . . လမ်း ၄၀ ကနေ
အပေလကို ဟုတ်လား။ အာ . . .
နီးနီးလေးပဲဥစ္စာ။ လူကိုယ်ကိုင်သွား
လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စကိုဗျာ”

“သူတို့က မြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ မွေးမြူ
ရေးဥစ္စာ အနေများတာရှင်။ အိမ်ကို
တစ်ခါတလေမှ ပြန်လာပြီးတော့ ည
အိပ်တတ်ကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့်
ကျွန်မလည်း အားတဲ့ညပိုင်းမှာ တွေ့လို
တွေ့ပြား လှမ်းဆက်ကြည့်နေတာပါ”

“ဪ . . . အေးဗျာ။ ဘယ်လို
ပြောရမလဲ။ ခုဆို ခင်ဗျားနဲ့ ဖုန်းပြော
ဖြစ်တာ သုံးခါတောင်ရှိနေပြီနော်။ လူ
မမြင်ဖူးတော့ ဖြူသလား။ မည်းသလား
လည်း မသိရ။ နေတာကတော့ လမ်း
၄၀ နော်။ ဒါနဲ့ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ
မသိဘူး”

“အို . . . ရှင် အရင်ပြောလေ။
မိန်းကလေးက စပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ
နော် . . . ဟင်းဟင်း”

“ဟားဟားဟား . . . ရပါတယ်ဗျာ။
ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုကိုပါ”

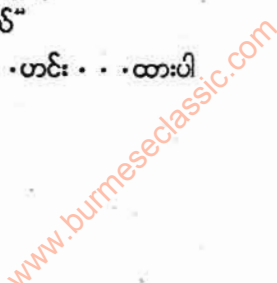
“ဟွန်း . . . နာမည်ကြီးကလည်း
တင်စီးလိုက်တာရှင်။ ခေါ်ရမှာတောင်
လျှာယားပါရဲ့”

“အမေက ချစ်စနီးလေးပေးထား
တာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကရော”

“မမတဲ့”

“ဗျာ . . . မမ ဟုတ်လား။ အမလေး
ဗျာ။ သူ့နာမည်ကမှ ပိုတောင် တင်စီး
လွန်းနေသေးတယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ထားပါ။

တော့လေ၊ အဲ...ကိုကိုနဲ့ မမဆိုတော့ သရေပေါ့။ ကျွဲပြီနော်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား...အဲ...မမ၊ အာ...ခေါ်ရတာ ဖီလင်အောက်တယ် ကွာ။ ကဲပါလေ မထူးပါဘူး။ ဟို...မမ က လမ်း ၄၀ ဘယ်နားနေတာလဲ”

“အင်း...လမ်း ၄၀ ထိပ် ဆိုပါ တော့။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမပေါ်မှာ။ ၃၉ လမ်းနဲ့ လမ်း ၄၀ ကြားက ရှစ်ထပ် တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာပါ။ အောက် ထပ်မှာ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ပင်းမင်းဆိုင်ရှိ တယ်”

“အင်း...အင်္ဂလိပ်လို မြန်မာ ပင်းမင်းဆိုင်၊ လမ်း ၄၀ ထိပ်၊ မျက်စိထဲ တော့ မြင်နေသလိုလိုပါပဲ။ အဲဒီနားက သွားနေလာနေကျပါ။ ဒါနဲ့ မမရဲ့ ဖုန်း နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“ဖုန်းနံပါတ်က ၀၉၁၆၇၂”

“ဟ...နေပါဦး မမဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ရှေးက ၀၉ ဆိုတာကြီး က ဘာလဲ”

“ဒါက ဆယ်လူလာဖုန်းလေ”

“ဗျာ...ဘယ်လို ဆယ်လူလာ ဖုန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဆယ်လူလာ လက်ကိုင်ဖုန်းပါ”

“ဗျာ...လက်ကိုင်ဖုန်း ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ရှေ့ က ၀၉ ခံပြီး နောက်က ဂဏန်းငါးလုံး ပါတယ်လေ။ ကိုကို စကားဖြတ်လိုက် လို့ နောက်ဆုံးတစ်လုံးတောင် ပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်။ ကဲ...ရေးလိုက်ဦး”

မမ ပြောသည့် ဂဏန်းတစ်လုံးကို ကျွန်ုပ် အကြောင်ကြောင်ဖြင့် လိုက်မှတ်

လိုက်မိသော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ဇေ ဇေဖြင့် ဘဝင်မကျနိုင်သလို ခံစားနေ ရသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးမမ။ ဘာတဲ့ မမ ပြောတာ။ ဆယ်လူလာ လက်ကိုင်ဖုန်း ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဒါ ပထမဆုံး ကြားဖူးတာပဲ။ အခု ကျွန်တော်ပြောနေ တာက ဂဏန်းငါးလုံးပဲလှည့်ရတဲ့ ကြီး ဖုန်းလေ မမရဲ့”

“အေး...အဲဒါကြောင့် မမ ဟိုတစ်နေ့ညက ပြောတာပေါ့။ မမနဲ့ ကိုကိုတို့ကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေ ပြီလို့လေ။ ဒါနဲ့ ကိုကို အခုနေတဲ့ အိမ် လိပ်စာကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်နေတာ ဗဟိုစည် ရပ်ကွက်မှာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းပေါ်မှာ။ ဗဟိုစည် ၁ လမ်းနဲ့ ၂ လမ်းကြား။ အိမ်နံပါတ်က ၇၇၇။ ဒါ ကျွန်တော်တို့ဌာနက ပေးထားတဲ့ အရာ ရှိအိမ်ရာလေ”

“အင်း...ခက်တာတော့ တော် တော်ကို ခက်နေပါပြီ။ မမပြောပြန်ရင် လည်း ကိုကိုစိတ်ဆိုးဦးမယ်။ မပြော လို့ကလည်း မဖြစ်နဲ့”

“ရပါတယ် မမ၊ ပြောသာပြောပါ။ ဘာများဖြစ်နေပြန်လို့လဲ”

“ဟ...ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အခု ကိုကိုပြောနေတဲ့ ဗဟိုစည်ရပ်ကွက်ကြီး မရှိတော့တာကပဲ ဆယ်လေးငါးနှစ် တောင် ရှိရော့မယ်။ အခု အဲဒီနေရာမှာ လေးထပ်တိုက်ကြီးတွေ အစီအရီနဲ့ ရေကူးကန်နဲ့ ဗဟိုစည်အိမ်ရာ ဖြစ်နေပြီ လေ။ အဲဒီရပ်ကွက်က လူတွေကို ရွှေ ပြည်သာဆိုလား။ ရွှေပေါက်ကံဆိုလား ပြောင်းရွှေ့နေရာချပေးခဲ့တာတဲ့ရှင်”

“အင်း...မမနဲ့ စကားပြောရတာ ခပ်တည်တည် နောက်နေသလိုလို ပြောင်နေသလိုလို ခံစားရတယ်။ ကွန် တော်က အခုလက်ရှိ ဗဟိုစည်ရပ်ကွက် ထဲမှာ မိသားစုနဲ့အတူ နေနေတာပဲ။ မမပြောတဲ့ ရွှေပြည်သာတို့၊ ရွှေပေါက် ကံဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း နားမလည် ဘူး။ ကြားရတာ ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး ရူးချင်သလိုတောင် ဖြစ်လာမိတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်။ မမလည်း ကိုကိုနဲ့ စကားပြောရင်း ရူးချင်သလို ဖြစ်နေတာ ဟိုနေ့ညကတည်းကပဲ။ ဒီလိုလုပ်ပါ ကိုကို။ မမတို့ အချိန်ကာလတွေကို နည်းနည်းစိစစ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အင်း...ဘယ်လို စိစစ်မှာလဲ”

“ကိုကိုပြောနေတဲ့ စကားထဲမှာ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ငါးလုံးရယ်၊ စိန်ဝွန်း ဈေးရယ်၊ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်း ရယ်၊ ဗဟိုစည်ရပ်ကွက်ရယ် ပါနေတာ ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဲဒါတွေ က ၁၉၈၀ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက် မှာ ရှိခဲ့တာလို့ မမ ထင်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ မမရဲ့ ဒီနေ့က ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့ လေ”

“ဟုတ်လား။ အင်း...ဒါဆို ဟုတ်ပြီ။ ဒီအတိုင်းသာ မှန်တယ်ဆိုရင် တော့ မမတို့ဟာ အင်မတန် ထူးဆန်း ပြီး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို ဆန်းကြယ်လွန်းလှတဲ့ အချိန်ကာလ လွဲချော်မှုပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်နေကြရပြီ ကိုကို”

“ဗျာ...ဘယ်လို အချိန်ကာလ လွဲချော်မှုပြဿနာလဲ မမရဲ့”

“အဲဒါက အခု မမရောက်နေတာ ခရစ်နှစ် ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“အာ...မမကလည်းဗျာ၊ ဘယ် လိုလုပ် မရောက်သေးတဲ့ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ကို ရောက်နေနိုင်မှာလဲလို့၊ မမတော့ အတည်ပေါက်ကြီး နောက်နေပြန်ပါပြီ။ ဒါက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲဟာ”

“မှန်ပါတယ်။ ကိုကိုလိုပဲ မမ လည်း ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်လေ။ တစ်ခုထူးခြားတာက ဒီနေ့ဟာ ကိုကို ပြောတဲ့ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြက္ခဒိန်အရ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုကိုပြော တဲ့ ၁၉၇၉ ခုနှစ်ကနေ စတုဂံရင် ၁၇ နှစ်တောင် အချိန်ကွာခြားနေတယ်”

“ဪ...ဒါဆို မမ ဆိုလိုချင် တာက မမက ၁၇ နှစ်စောပြီး ၁၉၉၆ ခုနှစ်ကို ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ၁၇ နှစ် နောက်ကျပြီး ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ ကျန်ရစ်နေတယ်။ မမပြောချင်တာ ဒီလို မဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ကိုကို။ အဲဒီအတိုင်း အတိအကျပဲ”

“ဒါဆို မမလည်း ဦးနောက် ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ စဉ်းစား ကြည့်ပါ။ ဒီလိုအချိန်ကာလ ၁၇ နှစ် ကြီးများတောင် ကွာခြားနေတဲ့ လူနှစ် ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တယ်လီ ဖုန်းဆက် စကားပြောလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ မမရယ်။ ဒါအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ မမလည်း အဲဒါကို

စဉ်းစားလေ ဦးနောက်ခြောက်လေးနဲ့ အတွေးရ တော်တော်ကျပ်နေပြီ။ အင်း...မမနောက်ဆုံးစဉ်းစားလိုရတဲ့ အဖြေ တစ်ခုကတော့ မမတို့ အသိဉာဏ်နဲ့ လိုက်မမီနိုင်တဲ့ အချိန်ကာလယန္တရား ကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟာ အချိန် လွဲချော်ပြီး မမတို့ရဲ့ တယ်လီဖုန်းလိုင်း ထဲများ လာဝင်ပူးနေသလားလို့”

“အာ...မမကလည်း ဘာက ယန္တရားကြီးလဲဗျာ။ ကိုယ့်မမတော့ စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး အတွေးချော်လွန်းနေပြီ ထင်ပါ ရဲ့။ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာကိုပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ မမအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

“၃၅ နှစ်ရှိပြီ”

“ဒါဆို မမက ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတာပေါ့”

“ကိုကိုအသက်ကရော”

“ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ အသက် ၃၀ ပြည့်တာ မမရဲ့”

“ဪ...အတော်ငယ်သေးတာ ပဲနော်။ အို...အို အမလေး...သေ ...သေပါပြီရှင်”

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အား...အ...အာ... ကယ်ကြပါဦး...အို”

“မမ...မမ...မမ”

“အမလေး...အား...အီး... အစ်...သေပါပြီရှင်...အင့်”

“မမ...မမ...ကြားလား”

“....”

“မမ...မမ...မမ”

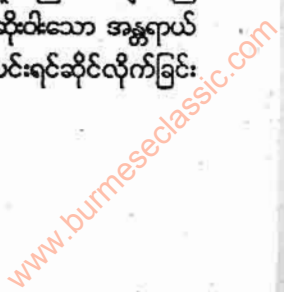
“မမ...ကြားလား...မမ... မမ”

“...တူ...တူ...တူ...တူ”

တယ်လီဖုန်းမှာ တတူတူအော်၍ လိုင်းပြတ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်လှုပ် ရှားစွာ ကတုန်ကရီဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ပုခက်ပေါ် ကယောင်ကတမ်း လှမ်းတင် လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သတိရကာ မမ ပေးထားသော တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်၍ လှည့်လိုက်သည်။ ၀၉ ဖြင့် စသော ဂဏန်းခုနစ်လုံးပေါ်တွင် တတူ တူ တတီတီ အသံမျှပင် ပေါ်မလာဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကျွန်ုပ် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်လှည့် ခေါ်ကြည့်သည်။ ယခင်အတိုင်း ဘာတုံ့ ပြန်သံမှ မကြားရ။ တတိယအကြိမ် တွင်လည်း အကြောင်းမထူး။ စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ပဉ္စမအကြိမ် တချောက် ချောက် လှည့်ခေါ်ကြည့်သော်လည်း ထူးမခြားပါပင်။ စင်စစ် ကျွန်ုပ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော ၀၉ နှင့် စသည့် ဂဏန်း ခုနစ်လုံးကို ယောင်ချာချာဖြင့် ယခုတစ် ကြိမ်သာ ထူးထူးဆန်းဆန်း လှည့်ခေါ်ဖူး ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်...ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ မမ အတွက် စိုးရိမ်မှုပန်မှုများ တငွေငွေ လောင်မြိုက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်း ပြောနေရင်းတန်းလန်း မမဘာဖြစ်သွား တာလဲ။ မမ၏ ရုတ်တရက် ကြောက် လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံမှာ တယ်လီဖုန်းထဲမှာပင် နားကွဲမတတ် ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအော်ဟစ်လိုက် သံမှာ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် တစ်ခုခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်းခနဲ ကြံ တွေ့လိုက်ရဟန်တူသည်။ သေချာသည် မမသည် အလွန်ဆိုဝါးသော အန္တရာယ် တစ်ခုနှင့် ပက်ပင်းရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်ုပ် မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။
ထိုစဉ် အကျဉ်းထောင်ထဲမှ ည
၁၀ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ တခေါင်
ခေါင် ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ
ထိုနေ့ တာဝန်ကြပ်ဖြစ်သူ တပ်ကြပ်ကြီး
ဦးဘဝင်းအား အပြင်ခဏသွားမည်ဟု
ပြောကာ တာဝန်ကျယ်ာဉ်မောင်းကို ခေါ်
ယူ၍ ဌာနကားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

“အင်္ဂလိဘားမားပင်းမင်း”

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ မဟာ
ဗန္ဓုလမ်းပေါ် လမ်း ၄၀ နှင့် ၃၉ လမ်း
ကြားအရောက် အပြာရောင်နောက်ခံ
ပေါ်တွင် အနီရောင်ထွင်း စာလုံးကြီး
များဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ် ထိုဆိုင်းရေ
တွင် ကားရပ်ခိုင်းကာ လျှောက်လာခဲ့
သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ။ ပင်းမင်း
အပ်မလိုလား”

ကျွန်ုပ် ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင်
ဆိုင်ရှင်ဖြန်ဟန်တူသော အသက် ငါး
ဆယ်ကျော်ခန့် ဆံပင်ဖြူဖြူ ဥပမိရပ်
ကောင်းကောင်း ဟိန္ဒူအမျိုးသားကြီး
တစ်ဦးက ဆီးကြို၍ မေးသည်။ ဆိုင်
သိမ်းလာစ ဖြစ်နေသော်လည်း ဆိုင်ရှေ့
သံဘာဂျာတံခါးတစ်ခြမ်း ဖွင့်လျက်သား
ရှိနေသေး၍ ဆိုင်ရှင်က မေးရင်း ဆိုင်
ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ဆိုင်ခန်းတွင်း လှမ်းဝင်
ကာ ကြိမ်ဆက်တီတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ မမဆိုသူနှင့် တယ်လီဖုန်း
ဆက်သွယ်မိရာကအစ စောစောက

ငယ်သံပါအောင် အော်သံကြားရပြီး ဖုန်း
အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားသည်အထိ
ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်က ကျွန်ုပ်ရှင်းပြသမျှ တစ်
ခွန်းမှ ကြားဖြတ်မမေးဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်
စကားဆုံးသောအခါ သူ၏ဆွတ်ဆွတ်
ဖြူနေသော ဆံပင်များထဲသို့ လက်သုံး
ချောင်း ထိုးသွင်းကာ တဂျစ်ဂျစ် ကုတ်
ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသား
များကို အောက်သွားများဖြင့် ဖိကိုက်
ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင်ကား
ကျွန်ုပ်အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်
သဖွယ် အရိပ်လက္ခဏာများ သိသိသာ
သာ ထင်ဟပ်နေလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တောင် ဒီပင်းမင်းဆိုင်ဖွင့်
ထားတာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်နေပါပြီ။
ဒီတိုက်မှာနေတဲ့လူတွေ ကျွန်ုပ်တော်မသိ
တာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဆရာ
ပြောတဲ့ ဒေါ်မမဆိုတာရော ဒီနာမည်နဲ့
တူတဲ့ နာမည်တောင် တစ်ခါမှ မကြား
ဖူးတာပါပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“နောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တော့ပင်းမင်း
ဆိုင် နာမည်က ဆရာတွေတဲ့အတိုင်း
အင်္ဂလိဘားမားပင်းမင်းပါ။ ဆရာ ခုနက
ပြောသလို အင်္ဂလိမြန်မာ မဟုတ်ပါဘူး။
နောက်တစ်ခု ဒီတိုက်ကြီးဟာ ဆရာ
ပြောသလို ရှစ်ထပ်တိုက်မဟုတ်ပါဘူး။
နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ကျော်နေတဲ့ သုံးထပ်
တိုက်အိုကြီးပါ”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့လည်း ခုန ဆရာပြော
တဲ့ ဂဏန်းခုနစ်လုံးလှည့်ရတဲ့ ဆယ်လူ
လာလက်ကိုင်ဖုန်းဆိုတာ နိုင်ငံခြားမှာ

တော့ ပေါ်ပြီလားမသိဘူး။ ဒီမှာလေး
ကျွန်ုပ်တော်ဆိုင်က ဂဏန်းငါးလုံးလှည့်
ရတဲ့ ကြိုးဖုန်းကတော့ ဟိုနာအေး
တောင် မနည်းခေါ်နေရတဲ့ အဆင့်
ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဪ...”

“ပြီးတော့ ဆရာပြောသလို ပြီး
တဲ့ နာရီဝက်လောက်က ဒီတိုက်ထဲ
ငယ်သံပါအောင် အော်သံကြားလိုက်
တယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တော်တို့လည်း ကြား
မှာပဲ။ ည ၉ နာရီခွဲ ၁၀ နာရီလောက်
ဆိုတော့ အတော်လေး တိတ်ဆိတ်
ပြီလေ။ တော်ရုံအော်သံမျိုးတောင် အ
လုံးကြားနိုင်လောက်တယ်ဗျ”

ကျွန်ုပ် သက်ပြင်းရှည်တစ်လုံး
မောပန်းစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။
နေရာမှထရပ်ကာ ဆိုင်ရှင်အား ကေးဇု
တင်စကားပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ဆိုင်
ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်
မတက်မီ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်ရပ်ကာ
တိုက်ကြီးဘက်လှည့်၍ မော့ကြည့်လိုက်
မိသည်။

တိုက်ကြီးကား ဆေးဝါးရောင်များ
ပင် လွင့်ပြယ်ကာ အတော်ပင် ဟောင်း
အိုနေလေပြီ။ တိုက်နံရံ၏ အချို့နေရာ
များတွင် ညောင်မြစ်များ ဟိုတစ်ကွက်
ဒီတစ်ကွက် တွယ်ကပ်နေကာ အခင်း
လိုက် အက်ကြောင်းကြီးများကိုပင် လမ်း
မီးရောင်အောက်၌ မြင်တွေ့နေရသည်။
အိမ်ရှေ့ဂရုန်တာတွင် ရှေးဟောင်းဆန်
သော ပွတ်လုံးတိုင်လေးများက ဤသို့
ထပ်တိုက်အိုကြီး၏ သက်တမ်းကို ဖော်
ပြနေကြသည်။

အပြန်လမ်းကားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်
၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပဟောဠိဆန်လှည့်

ပြီး လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်များအပေါ် အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်လျက်ရှိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ မမပြောသည့်အင်္ဂလိပ်ပြန်မာပင်းမင်းမဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်ဘားမားပင်းမင်း ဖြစ်နေရပါသနည်း။ ဘာဖြစ်လို့ မမပြောသည့် ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ဟောင်းအိုသော သုံးထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်နေရပါလေသနည်း။

အသံသာကြားလိုက်ရ၍ လူရိပ်ကို မမြင်ခဲ့ရလေရာ မမ၏ ပုံရိပ်အမျိုးမျိုး ကျွန်ုပ်၏အာရုံဝယ် သက်ဝင်ကြီးစိုးနေပါလေသည်။ ထိုနေ့နောက်ပိုင်း တာဝန်များကျသည့် ည ၈ နာရီရောက်လျှင် တယ်လီဖုန်းသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ မမ၏ ကရုဏာသံပါပါ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောတတ်သော အသံအောအောကလေး ပြန်လည်ကြားချင်လာမိသည်။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြား၍ အပြေးအလွှား ကောက်ကိုင်မိတတ်လာသည်။ မမဆီကများလာ။ သို့တစေ ဆိုနေမှစ၍ ထပ်မံမကြားရပါတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်နားထဲမှာ မကြာခဏ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်ကား "အမလေး သေပါပြီရှင်၊ သေပါပြီ။ အား . . . အား" ဟု သံသံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံ သနားစဖွယ်အသံများသာတည်း။

ကျွန်ုပ်မှာ ၁၀.၁၀.၁၉၈၂ ရက်နေ့တွင် ထောင်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့် နည်းစားခံရကာ ရန်ကုန်-မန္တလေးအပြန် ဝမ်းဖောက်လုပ်သည့် အလုပ်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ယာယီ အချုပ် စခန်းတာဝန်ခံဖြစ်သူ ထောင်မှူးကြီးဦးတင်စိန်က ကျွန်ုပ်အတွက်

နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့၏။

အရာရှိဝန်ထမ်းများက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြားကြရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားနိဂုံးချုပ်တွင်ကား ရင်ထဲက စကားတစ်ခွန်း အတားအဆီးမဲ့ ထွက်ကျသွားခဲ့ပါတော့၏။

"မမဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆီက တယ်လီဖုန်းလာရင် ကျွန်တော့်ဆီ အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပေးကြပါခင်ဗျာ"

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရန်ကုန်-မန္တလေး အပြန်လမ်း ဖောက်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် နယ်အကျဉ်းထောင်အလုပ်စခန်းများသို့ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ လှည့်လည်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုအတောအတွင်း ရောက်လေရာ အကျဉ်းထောင် အလုပ်စခန်းများတွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရလေတိုင်း မမကိုသာ တာသသ ပြန်သတိရနေမိသည်။ တစ်ခါတရံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆရာနဲ့ ပြောချင်လို့တဲ့ဟု ပြောသံကြားလျှင် မမများ ဖြစ်နေမလား ဆိုပြီး အမောတကောဖြင့် သတိလက်လွတ် ပြန်လည်ထူးဆီရသည်က အကြိမ်ကြိမ်။

သို့တစေ ကျွန်ုပ် အလွန်မျှော်လင့်တောင့်တနေခဲ့သော မမကား မဟုတ်။ မမကား ဆယ်စုနစ်တစ်ခု ကျော်လွန်လာသည်အထိ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါလေပြီ။

"ထောင်ပိုင်ကြီး . . . လုပ်ငန်းညှိ

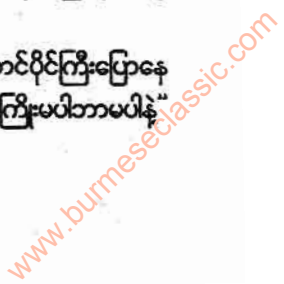
နှိုင်းအစည်းအဝေးက ဒီတနင်္ဂနွေနေ့ အရောက်တဲ့။ ရုံးချုပ်က ဖုန်းလာတယ်"

ကျွန်ုပ်မှာ ရာထူးအဆင့်ဆင့်တက်ပြီးနောက် တာဝန်ခံအရာရှိအဖြစ် နယ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အထက်ပါ ဖုန်းသတင်း ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ တာဝန်ခံအရာရှိအနေဖြင့် ပထမဆုံး တက်ရောက်ရမည့် အစည်းအဝေးဖြစ်သည့် အပြင် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ ကင်းကွာနေခဲ့သော ရန်ကုန်မြေကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မိုးပျံ့အဆောက်အဦများဖြင့် အံ့မခန်း တိုးတက်လာနေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တောသား မြို့ရောက်လာသလို ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အစည်းအဝေးမှာ အင်းစိန်ရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့မှ ၈ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပမည့် အကြောင်း အမိန့်စာအရ သိရှိရသည်။ ရုံးချုပ်အစည်းအဝေး ခန်းမကြီးမှာကား ယခင်ကာလများထက် များစွာ အဆင့်အတန်းမြင့်ကာ ခေတ်မီနေပါလေပြီ။ မတွေ့ရတာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ပြန်ဆုံရ၍လည်း ရှေးဖြစ်နှောင်းကြောင်းများ ပြောမဆုံးပေါင်တောသုံးတောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုစဉ် . . . အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ တာဝန်ခံအရာရှိဖြစ်သူ စောင်ပိုင်ကြီးက အစည်းအဝေးခန်းမရှေ့ ကော်ရီတာတွင် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် ဖုန်းပြောရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဒါနဲ့ ဟိုထောင်ပိုင်ကြီးပြောနေတာ ဘာဖုန်းလဲဗျာ ကြီးမပါဘာမပါနဲ့"

ကျွန်ုပ်က ဘေးမှ ထောင်ပိုင်တစ်
ယောက်အား မေးကြည့်မိသည်။

“ခင်ဗျားလည်း နယ်မှာ အနေ
ကြာလို့ ခေတ်နောက်ကျနေပြီနဲ့ တူ
တယ်။ အဲဒါက ပေါ်တာမကြာသေးတဲ့
ဆယ်လူလာလက်ကိုင်ဖုန်းလေဗျာ”

“ဗျာ... ဆယ်လူလာ လက်ကိုင်
ဖုန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ။ ဖုန်းနံပါတ်
တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ အခုပြော
နေတဲ့ ကြီးဖုန်းလို ဂဏန်းငါးလုံးမဟုတ်
တော့ဘူး။ ရှေ့က ၀၉ ခံပြီး နောက်က
ဂဏန်းငါးလုံး ထပ်နိုင်ရတာလေဗျာ”

“ဘယ်လို... ရှေ့က ၀၉ ခံပြီး
ဟင်... ဟာ... ဒါဆို”

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်ထဲ
က ရုတ်တရက် လူးလွန်ထွက်ပေါ်လာ
သော အတွေးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်
ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်သံ ကြားလိုက်ရ၏။
လေအေးစက်တပ်ထားသော ခန်းမဖြစ်
ပါလျက် ကျွန်ုပ်၏ နူးဆံစပ်တွင် ချွေစ
များ တစ်စိတ်စိတ်ထွက်လာသည်။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ငါ့နယ်
မေ့တတ်လိုက်တာ ဒီနေ့ ၁၉၉၆ ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့ဆိုတော့ ငါ
မမနဲ့ နောက်ဆုံးဖုန်းပြောခဲ့တဲ့နေ့ပါလား။
ငါနဲ့ ၁၉၇၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်
နေ့တုန်းက ဖုန်းပြောခဲ့တုန်းက မမက
သူ့ရောက်နေတာ ၁၉၉၆ ခုနှစ် နိုဝင်
ဘာလ ၄ ရက်နေ့လို ပြောခဲ့တာမဟုတ်
လား။ မမပြောခဲ့တဲ့ အဲဒီနေ့က အခု
ဒီနေ့ပဲလေ”

ကျွန်ုပ် မမရှိရာသို့ ချက်ချင်း
အတောင်ပေါက်ပြီး အရောက်ပျံသွား
လိုက်ချင်မိသည်။ သို့သော် တိုက်တိုက်

ဆိုင်ဆိုင် အစည်းအဝေးက အခုမှ
စတင်ကျင်းပနေသည်။ နေ့ဘက်တွင်
သာ မဟုတ်။ လိုအပ်လျှင် ညအချိန်
မှာပါ ခေါ်ယူည့် နိုင်းနေလေရာ ကျွန်ုပ်
မှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ခဏထွက်သွားရန်
ပင် အခွင့်မသာနိုင်ဘဲ ထိုရက်များကျော်
လွန်အောင် အောင့်အည်းသည်းခံ၍
စောင့်နေခဲ့ရ၏။

အစည်းအဝေးကြီး ပြီးဆုံးသည့်
နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ ညနေမှာ
လည်း ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ ကျင်းပနေ
သေးရာ ကျွန်ုပ် ညစာစားပွဲမပြီးမီ ရုံး
ချုပ်က ကားတစ်စီး အကူအညီတောင်း
ကာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
ကားမှာ မြေနီကုန်းကိုကျော်ကာ ပဲခူး
ကလပ်အလွန် အရောက်တွင် သတိရ
၍ စိန်ဂျွန်းဈေးနေရာကို လှမ်းကြည့်
လိုက်မိရာ အထွေထွေရောဂါကု ဆေးရုံ
သစ်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ဆက်
တည်း ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်စခန်း နေ
ရာဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဖြူဖွေး
သစ်လွင်သော ဆေးရုံအဆောက်အဦ
များကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်က ကားကို စိန်ဂျွန်းလမ်း
ဘက်သို့ ကွေ့မောင်းစေခဲ့ရာ လမ်းထိပ်
တွင် မင်းရဲကျော်စွာလမ်း ဆိုင်ဘုတ်ကို
မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ဗဟိုစည်ရပ်
ကွက်ဘက် မောင်းစေခဲ့ရာ ဟိုတုန်းက
လို သွပ်မိုးထရံကအိမ်များ မရှိတော့
ဘဲ လှပခေတ်မီသော လေးထပ်တိုက်
တန်းများဖြင့် ဗဟိုစည်အိမ်ရာကို တအံ့
တဩ တွေ့ရတော့၏။

“အလို . . . တကယ်ကို မယုံ
ကြည့်နိုင်စရာတွေပါလား”

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်မျက်စိဖြင့် တပ်

အပ်မြင်နေရသော ပြောင်းလဲမှုများကို
မယုံ၍မရတော့လေရာ ပါးစပ်အဟောင်း
သာဖြင့်သာ ငေးမောကြည့်နေရပါတော့
၏။ ဤပြောင်းလဲမှုများမှာ လွန်ခဲ့သော
(၁၇ နှစ်က မမပြောခဲ့သည့်အတိုင်း
တစ်သေမတိမ်း ဖြစ်နေပါလေသည်။
ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှပါဘိ။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ
မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်က လမ်း ၄၀ နှင့်
၃၉ လမ်းကြားတွင်လည်း ယခင်ကကဲ့
သို့ အက်ကြောင်းထနေသော သုံးထပ်
တိုက်အိုကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ ခေတ်မီ၍
သစ်လွင်လှသော ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်
နေခြင်းပင်။

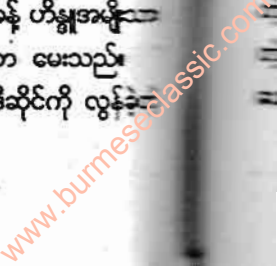
ထို့ထက်ထို့ထက်ပို၍ ဆန်းကြယ်
သည်ကား တိုက်ကြီး၏အောက်က ဓမ္မ
ညီထပ်တွင် ရှိနေသော ပင်းမင်းဆိုင်
နာမည်မှာ ယခင်ကလို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
မဟုတ်တော့ အင်္ဂလိပ်ပြန်မှာ ဖြစ်နေသည်
ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့လိုက်လေသည်။

ကြည့်စမ်း... မမပြောခဲ့သည့်
စကားများအတိုင်း အရာရာသည် တစ်
ချက်မလွဲ အတိအကျ မှန်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။ ဤအတိုင်းသာဆိုပါက
ကျွန်ုပ် မမနှင့်တွေ့ရတော့မည်မှာလည်း
အသေအချာပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဝင်
တုန်လိုက်ပါဘိ မမရယ်။

“လာပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ဘ
များအကူအညီပေးရပါမလဲ”

ကျွန်ုပ်က တိုက်ကြီးပေါ်သို့
ကြည့် မမရှိနိုင်မည့် အခန်းအား မှန်
ဆကြည့်နေစဉ် ပင်းမင်းဆိုင်ထဲ
အသက် လေးဆယ်ခန့် ဟိန္ဒူအမျိုးသ
တစ်ဦး ထွက်လာကာ မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီဆိုင်ကို လွန်ခဲ့

၁၉၇၉ ခုနှစ်က တစ်ခါရောက်ခဲ့ဖူးသေး
တယ်။ အဲဒီတုန်းက အသက်ငါးဆယ်
ကျော်လောက် ခေါင်းဖြူဖြူ ဆိုင်ရှင်လူ
ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်ဗျာ”

“ဪ . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်
ဦးလေးပါ။ တစ်နှစ်က ဆုံးသွားပါပြီ”

“ဟုတ်လား . . . ကြားရတာ စိတ်
မကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“ဒါနဲ့ ဆရာ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ဪ . . . ဒီတိုက်ပေါ်မှာနေတဲ့
ဒေါ်မေဆိုတာ ဘယ်အခန်းမှာများ ဖြစ်
မလဲ ကြည့်နေတာပါ”

“ဒေါ်မေ ဪ . . . သိပြီ။ ဟိုလေ
ဒီအပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ ဒေါ်စိုးမမမျိုးကို
မေးတာနဲ့ တူတယ်”

“ဗျာ . . . ဒေါ်စိုးမမမျိုးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီဆရာမကြီး
အကြောင်း လာလာမေးနေတာ ဆရာနဲ့
ဆိုရင် သုံးယောက်ရှိနေပြီလေ”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ . . . ဒီဆရာမကြီးအဖြစ်
က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို
ထူးခြားဆန်းကြယ်နေလို့ပါ”

“ဗျာ . . . ဘယ် . . . ဘယ်လိုထူး
ခြားဆန်းကြယ်တာလဲ”

“ဟို . . . ဆရာ အချိန်ရရင် ခဏ
ဝင်ထိုင်ပါလား”

ကျွန်ုပ်က ပင်းမင်းဆိုင်တွင်း လှမ်း
ဝင်ကာ ဆိုဖာတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါဆရာ။ ဒီဒေါ်စိုးမမမျိုး
ဆိုတာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ဆရာမကြီး
တဲ့။ ရှေးခေတ်ဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ဆိုင်
တဲ့ ဌာနဆိုလား။ ရှေးခေတ်က လူ
ဟောင်းတွေကို လေ့လာတဲ့ ဌာနကဆို

လား အသေအချာတော့ မပြောတတ်
ဘူး။ သူ့အိမ်မှာက လူရိုးခေါင်းပုံတွေ၊
လူသွားပုံစံတွေ၊ လက်ချောင်း၊ လက်ဖျံ
ရိုး ပုံစံကြီးတွေ ရှိတယ်လို့ အဲဒီအိမ်မှာ
အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး ပြောဖူး
တယ်။ သူက အပျိုကြီး။ တစ်ယောက်
တည်းနေတာ။ ဒီတိုက်ကို ပြောင်းလာ
တာလည်း သိပ်မကြာသေးဘူး။ လပိုင်း
လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်တဲ့”

“ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲဗျာ”

“ကျွန်တော် တစ်ခါလှမ်းမြင်ဖူး
တာ အသက် ၃၅ နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်
လောက် ရှိမလားပဲ။ လူကတော့ ဖြူဖြူ
ချောချောနဲ့ ခုံခုံပါဆရာ။ သူ့နေတာက
ခြောက်ထပ်လား။ ခုနစ်ထပ်လား တစ်ခု
ခုပဲ။ အခန်းက အမြဲလိုလို ပိတ်ထား
တတ်ပြီး တစ်ခါတလေမှ ပြန်လာတာ
တဲ့။ အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့လည်း သိပ်
အဆက်အသွယ်မရှိဘူးတဲ့။ သူ့အိမ်မှာ
နေဘက်ခေါ်ခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးက
ပြောတာ”

“အဲဒါ သူက ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ
ဗျာ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်
လောက်က သူတစ်နေရာက ပြန်လာ
တာ ထင်ပါရဲ့။ လက်ထဲမှာလည်း ခရီး
ဆောင်အိတ်ကြီးနဲ့။ အင်း . . . အဲဒီနေ့က
တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ (နံရံက ပြက္ခဒိန်
ကို လှမ်းကြည့်ကာ) မှတ်တယ်ဆရာ။
ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာ၊ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်
နေ့ ဖြစ်မယ်။ ကောင်မလေးတောင်
အဲဒီနေ့ညနေပိုင်းလောက်က သူ့အင်္ကျီနဲ့
ထဘီတွေ ပင်းမင်းလာအပ်သွားသေး
တယ်။ အဲဒါဗျာ . . . အဲဒီည ၉ နာရီ
ခွဲလောက်မှာ သူ့အခန်းက ကြောက်

လန့်တကြား ငယ်သံပါအောင် အော်
ဟစ်သံကြားလိုက်ရလို့ အိမ်နီးချင်းတွေ
သူ့အခန်းရှေ့ ဖုန်းရောက်သွားကြတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ အကူအညီပေးဖို့ အော်
မေးကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်
ရှေ့ထွက်ပြီး အပေါ်မော့ကြည့်တော့
သူ့အခန်းဝရန်တာမှာ လျှပ်စီးလက်
သလို နစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် ဝင်း
ခနဲ လက်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်သေးတယ်
ဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“အိမ်နီးချင်းတွေက အခန်းတံခါး
ကိုထုပြီး ဝိုင်းအော်မေးကြပေမယ့် ပြန်
ထူးသံ မကြားရတာနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီး
ကို အကြောင်းကြားလိုက်တာ မကြာ
ခင် ရဲတွေရောက်လာတယ်။ ရဲတွေက
လည်း ပြန်ထူးသံ မကြားရတာနဲ့ အပြင်
က ကျွန်းတံခါးနဲ့ အတွင်းက သံပန်း
တံခါးတွေကို သော့ဖျက်ပြီး ဝင်ကြရ
တယ်တဲ့”

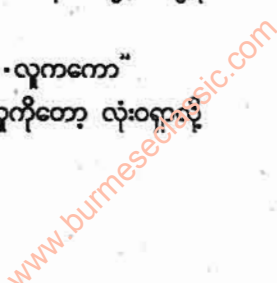
“အထဲကျတော့ မမနဲ့တွေ့လား
ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

ကျွန်ုပ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးမိ
သည်။

“ဟာ . . . အဲဒါပြောမလို့ ဆရာရေ။
ဘယ်လောက်တောင်ထူးဆန်းပြီး အံ့ဩ
ဖို့ကောင်းလဲဆိုတော့ အိမ်ထဲရောက်
တော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်တွေ
ဖယိုဖရဲဖြစ်နေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း
ဆယ်လူလာ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး ကျ
နေတယ်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကြေမှုနေ
တဲ့ အနီရောင်နင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် တွေ့ရ
သတဲ့”

“ဒါဖြင့် . . . လူကကော”

“အဲ . . . လူကိုတော့ လုံးဝရှာလို့

မတွေ့ရဘူးတဲ့”

“ဗျာ...ရှိရမှာပေါ့။ အိပ်ခန်းထဲတို့ အထပ်ခိုးတို့ ဘာတို့ တက်မရှာကြဘူးလား”

“ရှာတာပေါ့ ဆရာရယ်။ အိပ်ခန်းအထပ်ခိုး ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာ အပြင် ရေတိုင်ကီကြီးထဲပါ ပိုင်းရှာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့...လူအရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူးတဲ့”

“ဟင်..အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါကို ပြောကြတာပေါ့ ဆရာ။ အော်သံကြားကြားချင်း အိမ်ဘေးကရော အောက်ထပ်ကပါ လူတွေ တက်လာကြတာဆိုတော့ လှေကားက ဆင်းသွားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာရော အိမ်နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်တွေမှာပါ သံပန်းသံတံခါးတွေ အပြည့်အခိုင်အလုံ တပ်ထားတာတဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီအပေါက်တွေကလည်း ထွက်မသွားနိုင်ဘူးလေ...။ သူ့ဟာက ငှက်ဖြစ်ပြီး အတောင်နဲ့ ပျံပြေးသွားမှပဲ ရတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ်”

“အင်း...”

“ရဲတွေက သူ့အိမ်မှာ ခေါ်ခိုင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါ်စစ်တော့ သူပြန်ဆင်းလာတဲ့ ည ၇ နာရီခွဲလောက်မှာ ဆရာမကြီးက ဘုရားမီးပူဇော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာလို့ သိရတယ်”

“ဒါနဲ့ အိမ်ထဲမှာ တခြား ဘာထူးထူးခြားခြားတွေရ တာမျိုးရှိလဲ။ ဥပမာ သွေးတိုဘာတို့”

“အဲ...ဟတ်ပြီ။ ဆရာမေးမှပဲ သတိရတော့တယ်။ သွေးစသွေးနတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကျ

နေတဲ့ ကြမ်းပြင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ခြေရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်ဆိုပဲ။ ထူးခြားတာက အဲဒီခြေရာတွေဟာ သာမန်လူခြေရာထက် နှစ်ဆလောက်ပိုကြီးနေတာ တွေ့ရသတဲ့ ဆရာရေ”

အိုဗျာ...ကြားရတဲ့ သတင်းတွေ မယုံကြည်နိုင်စရာပါလား မမရယ်။

အခုနေ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ဟိုတုန်းက မမပြောခဲ့သလို အချိန်ကာလ ယန္တရားကြီးက အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ချို့ယွင်းလွှဲချော်သွားခဲ့လို့ မမနဲ့ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းလိုင်းထဲမှာ ဆုံမိခဲ့ကြတာဟာ အမှန်တကယ်များ ဖြစ်နေလေမလား။

အဲဒီတုန်းက...ကျွန်တော်က ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ ရှိခဲ့ပြီး မမက ၁၉၉၆ ခုနှစ်ထဲ ရောက်နေပြီနော်။ ဒါတွေဟာ ၁၇ နှစ် ကြာခဲ့ပြီး မမကလည်း အခု ၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ အသက် ၅၂ နှစ်လောက် ဖြစ်နေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမက လုံးဝ အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ အရင်ကအတိုင်း အသက် ၃၅ နှစ်ပဲလို့ သိရတော့ ဒါဟာ လွှဲချော်နေတဲ့ ကာလယန္တရားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလို့ မမက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ကမ္ဘာကြီးထဲကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တာများလား။

ဒါပေမဲ့လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့က ဖြစ်ရပ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် သိပ်ကို ပဟေဠိဆန်လွန်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လွန်းနေပြန်တယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသလောက် အတင်းဖျစ်ညှစ်ပြီး အစွမ်းကုန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်

တော့ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေတဲ့ မမရဲ့ကာလယန္တရားကြီးဟာ အဲဒီနိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့ ညကျမှ ရုတ်တရက် ပြန်ချီယွင်း လွှဲချော်ပျက်စီးသွားပြန်တာကြောင့် ဟိုရောမလူကြီးတွေက ကာလယန္တရားကြီးနဲ့ ပြုန်းခနဲရောက်လာပြီး မမထံ ရဲမှုလအနာဂတ်ကမ္ဘာကြီးဆီကို အတင်းပြန်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ကြတာများလား။

အိုဗျာ...ဒီအကြောင်းတွေ တွေ့ကြည့်ရတာ လူပဲ ရှုကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားမလား။ ဦးနှောက်သွေးကြောတွေ ထောင်းခနဲပြတ်ပြီး ဘဝပဲ မေ့သွားမလား။ ဒါတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်မှန်း မသိပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မဘဝရဲ့ အတွေးပင်ကုအိမ်ထဲမှာ ရန်ထွက်လို့မရ ငြိတွယ်စွဲကပ်လို့ နေရပါပြီ။ အသည်းခိုက်အောင် ရင်နာလေကောင်းတာက...။

တကယ်လို့သာ နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်နေ့ညမှာ ကျွန်တော် အချိန်မီသာ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ရင် မမရဲ့ ကရုဏာသက်ပြီး ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်ပြောတတ်တဲ့ အသံအောအောလေးကိုလည်း နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရမှာနော်။ ကျွန်တော်နဲ့ နေတော့ ဟိုလူကြီးတွေလည်း အတင်းဆွဲခေါ်ချင်မှ ခေါ်ကြတော့မှာနော်။

ခုတော့ ဒါတွေအားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒါတွေ အားလုံးက ကျွန်တော့်အမှားတွေပါ။ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါဗျာ။ ဒီတစ်သက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့နော်။ “ဪ...ဘယ်ဆီမှာများထဲ မမရယ်”

ပီတာမြို့

ကျွန်တော်ကြိုက်သော ဝတ္ထုရှည်များ

အသက် ၅ နှစ် ၆ နှစ် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဝတ္ထုဖတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် စုံထောက်ဝတ္ထု၊ သိုက်သမိုင်း၊ အချစ်၊ ဘဝသရုပ်ဖော် စာအုပ်များစွာကို ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်များတွင် ကျွန်တော်အနေနှင့် စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့ပါက စာအုပ်များကို ဝယ်ယူသိမ်းထားခဲ့ပါသည်။ တခါတရံတွင် ထိုဝတ္ထုများကို သတိရသည်ရှိသောအခါ ပြန်လည် ဖတ်ရှုခဲ့သည်။

ယခုအခါ ထိုဝတ္ထုတို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဖတ်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ပြပေးပါသည်။

အကြိုက်ချင်းမတူပါက မဖတ်ဘဲ ကျော်သွားနိုင်ပါသည်။

မောင်မောင်ပြိုင်အေး

ယခင်လမှအဆက်

“မင်းအဲဒါကို မစဉ်းစားမိသေးဘူးမဟုတ်လား”

ကုသက အပြစ်တင်သံကလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“စဉ်းစားသလိုလဲ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး။ ကျမတို့ ဘာလုပ်လို့ရမှလဲ ကျမ ရင်တွေတုန်နေပြီ”

မကြည်ပွင့် ငိုသံနှင့်ပြောသည်။ မျက်ရည်များလည်း ဝဲလာသည်။ သို့သော် မျက်ရည်တွေ မကျစေရန် မျက်လွှာပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်လုပ်ပြီး ဝမ်းကိုဖြုတ်ကာ ဟားကနဲ သက်ပြင်း နုတ်ထုတ်သည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မကြည်ပွင့်တွင် လည်ချောင်းတွင် အစ်ဆို့နေသော အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ရင်ပေါ်သွားသည်ဟု ထင်သည်။

“ရာသီဥတု ကောင်းပါတယ်။ ဘို့နှစ်ယောက် ပုန်းနေစရာ နေရာရာ

ပြီး ညှိရမှာဘဲ၊ တိမ်တွေမရှိရင်တော့
လရောင် တွေ့ရမှာဘဲ”

ကုသက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိပ်လို့တော့မဖြစ်ဘူး တို့ဆီ
ကို တစ်ယောက်ယောက်လာနေတာ
တွေ့ရင်တော့ အနားကပ်လာတာနဲ့
သေနတ်နဲ့ အသေပစ်မှာဘဲ”

ကုသက အံ့ကြိတ်၍ ကြိမ်း
လိုက်သည်။

အပေါ်သွား အောက်သွား
ကိုက်ကာ ကျွဲကနဲ မြည်သံကိုပင်
မကြည်ပွင့် ကြားရပေသည်။

“ချမ်းရင်တော့ မင်းဒီအဝတ်
တွေကတော့ ဒုက္ခဘဲ”

“သေရင် ဒီထက်ပိုအေးနေ
မှာဘဲ”

မကြည်ပွင့်က ပြန်ပြောသည်။

နေ့ခင်းက ထိုင်ခဲကြသော
နေရာကိုလွန်၍ ကျွန်း၏အရှေ့ဘက်
စွန်းရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများရှိ
ရာဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ရေကျချိန် ဖြစ်၍ ကျွန်းစပ်နှင့်
ရေစပ်မှာ ပေနစ်ရာခန့် ကွာသည်။

“ဟိုကဟာ ဘာလဲ”

ကုသက ရေမရှိသော ကမ်း
စပ်မှ ကျောက်ခဲများဆီသို့ လက်ညှိုး
ထိုးပြသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ”

ကုသက ပြသော်လည်း
မကြည်ပွင့်ကမမြင်၍ ကုသက လက်
ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သို့သော်မကြည်ပွင့်
က ရုန်းဖယ်နေသည်။

“အင့်ဟင်း...အင့်အင်း...”

သူမအား ရေစပ်ခေါ်သွားပြီး
ရေနစ်သတ်လေမည်လားဟု စိုးရိမ်၍
မလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကုသက ရိပ်မိသည်။

ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်ပြီး
မကြည်ပွင့်လက်ကို လွှတ်လိုက်ကာ
ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်။

“သောက်ကောင်မ နင့်ကို ငါ
သတ်ချင်ရင် ဟိုခေါ်သွားပြီးသတ်မှ
ဖြစ်တာလား၊ ဒီနေရာတင် လည်ညှစ်
သတ်လို့ မရဘူးလား”

ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြော
ရင်း ထွက်သွားသည်။

ကုသနောက်သို့ မကြည်ပွင့်
အပြေးလိုက်သွားသည်။ ကုသ
တနေရာသို့ရောက်လျှင် မတ်တတ်
ရပ်ကာ တနေရာသို့စိုက်၍ ကြည့်နေ
သည်။ ထိုအခါမှလည်း မကြည်ပွင့်
သည် ခြေနှစ်ဘက်ကို မြင်သည်။

“အင်း...ဒါကြောင့် တို့ရှာလို့

မတွေ့တာဘဲ၊ အလောင်းကို ကျောက်
တုံးတွေနဲ့ ဖိထားတော့ ရေထဲလဲ ပါမ
သွားဘူး၊ တို့ရှာတုန်းကလဲ မတွေ့ဘူး။
ရုတ်တရက်တော့ ကျောက်ခဲတွေ
ထင်တာဘဲ”

ဒေါက်တာ လူဇော်မင်း ။
အလောင်းမှာ ပက်လက်လန်လျက်
သူ၏ ရင်ပေါ်တွင် ကျောက်တုံး
ကလေး အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့်ဖြင့် ဖိထား
သည်။

ကမ္ဘာပထဝီမြေကြီး ခုခု
လည်သွားသည်ဘဲ မကြည်ပွင့်ထင်
သည်။

သတ္တိကောင်းပါသည် ဆိုသော
ကုသသည် သေနတ်ကို လျှောက်
မျက်စိများ ပြောသွားသည်။

လူဇော်မင်း၏ အလောင်းကို
အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီး
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖိုးသာအေးကို ဘယ်သူသတ်
သလဲ”

ကုသက မေးသည်။

“ပန်းအိုးတွေ သူ့ခေါင်းပေါ်ထဲ
ဘယ်သူပစ်ချသလဲ”

ကုသက ဆက်လက်၍မေးပြီး
သည်။

“ရှင်ဘဲ ဖြစ်ရတော့မယ်”

မကြည်ပွင့်က စွတ်စွဲသည်။

“အို . . . မင်းရူးနေသလား
ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ ငါလူသတ်
သမားသာဖြစ်ရင် နင့်ကိုပါသတ်ပြီး
တာကြာပြီ”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့ ရှင်က
ကဗျာဆန်ဆန်နဲ့ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ

သူနည်းနဲ့သူ သတ်သေတာဘဲမဟုတ်
လား သူ့အချိန်နဲ့သူ သတ်ရတာမို့လဲ
တပြိုင်ထဲမသတ်ဘူး”

“နင်ရှူးနေပြီ”

“ပန်းအိုးတွေ ခေါင်းပေါ်ကျ
အောင်လို့ ရှင်တနည်းနည်းနဲ့ ဖန်တီး
ခဲ့တာ ဖြစ်မှာဘဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်
တယ်ဆိုတာတော့ ကျမ မတွေ့တတ်
ပေမဲ့ ရှင်မှာ နည်းတခုခုတော့ ရှိလိမ့်
မယ်”

“တော်စမ်း . . . ဘာတွေပြော
နေတာလဲ၊ နင်ရှူးနေတာ၊ သွေးရှူးသွေး
တန်းနဲ့ လျှောက်ပြောနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ရှင်ဘဲ၊ ရှင်မှရှင်။
ဘကယ်အစစ်ဘဲ။ ကဲ ကျမကို ဘယ်
တော့သတ်မှာလဲ၊ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့
တော့၊ သတ်မှာဖြစ်ရင်လဲ အခုသတ်
လိုက်ပါ”

မကြည်ပွင့်သည် ကိုယ်များ
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို အသံ
တွေလည်းတုန်နေသည်။ ကုသကိုရင်
ကော့ပေးသည်။

“ပစ်လေ . . . ပစ်ပါ . . .”

ကုသက သေနတ်ကိုတဘက်
မှကိုင်၍ မကြည်ပွင့်နှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်သို့ရပ်လိုက်ခါ သေနတ်ကိုင်ထား
သောလက်ဖြင့် ပါးကိုလက်ပြန် ရိုက်
လိုက်သည်။

မကြည်ပွင့်မှာ ဘေးသို့ရိုင်သွား
သည်။ ကိုယ်ကိုထိန်းလိုက်၍သာ လဲ

ကျပြီး ကျောက်တုံးတုံးနှင့် ခေါင်း
မဆောင့်မိဘဲဖြစ်သည်။

မကြည်ပွင့်က ကျောက်တုံးကို
လက်ထောက်၍ရပ်နေပြီး ကုသအား
အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။
ကုသက သူ့လက်ထဲမှ သေ
နတ်ကို ခါးကြားထဲထိုးလိုက်ပြီး ရှေ့တိုး
လာသည်။

“ဆောရီး . . . မင်း အရှူးလို
ဖြစ်နေလို့ စိတ်ကွက်သွားမှာကြောင့်
ရိုက်လိုက်ရတာ”

မကြည်ပွင့်က ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။

“ကျမ သိပ်ငိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
မျက်ရည်လဲ ထွက်လို့မရဘူး၊ ငိုလို့လဲ
မရဘူး”

“ငိုချင်ရင် အားရပါးရငိုလိုက်ပါ။
ဒါမှ မင်းစိတ်ချမ်းသာရာမယ်၊ ရင်ပေါ့
သွားမယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ခရီးက
မဆုံးသေးဘူး တို့နှစ်ယောက်အပြင်
ဟောဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်
သော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်
သော်လည်းကောင်း ရှိနိုင်တယ်လို့
ခံတွေးစရာဖြစ်လာပြန်ပြီ”

“ဒေါက်တာအလောင်းကို ရွှေ
ထားရရင် မကောင်းဘူးလား”

“အိမ်ပေါ်က သူ့အခန်းထဲကို
ပို့ရမှာလား၊ တော်ပါပြီ လူသတ်သမား
က အလောင်းတွေ တလောင်းပြီး
တစ်လောင်း သူ့အခန်းနဲ့သူ ရှိနေ

အောင် ဖြစ်ချင်မိလို့ ကိုယ်လုပ်မပေး
တော့ဘူး”

“ရေတက်လာရင် အလောင်း
က ရေထဲပြန်မြုပ်သွားလိမ့်မယ် . . .”

“သေတဲ့လူ ရေမမွန်းနိုင်ပါ
တော့ဘူး”

ကုသကပြောပြီး လူဇော်မင်း၏
အလောင်းကို ကြည့်သည်။

မကြည်ပွင့်ဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်၍ပြောပြီး အလောင်းဘေးတွင်
ဒူးထောက်၍ ကျောက်တုံးကလေးများ
ကိုမပြီး ဘေးသို့ပစ်သည်။ လူဇော်မင်း
၏ရင်တွင် ခြောက်လက်မခန့် အသွား
ရှည်သော ခါးမြှောင်စိုက်နေသည်မှာ
လက်ကိုင်ရိုးသာလျှင် ပေါ်နေတော့
သည်။

“အိမ်ရောက်အောင်တော့ ပြန်
ပို့မပေးတော့ဘူး၊ ရေတက်ရင်လွတ်
မဲ့နေရာကို ရွှေထားပေးလိုက်မယ်”

ကုသကပြောရင်း လူဇော်မင်း
၏အလောင်းကို ချိုင်းမှနေ၍မပြီး ကမ်း
စပ်သဲပြင်ရှိရာသို့ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲသွား
သည်။

“အို . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါရင်”

မကြည်ပွင့်ပြောရင်း ကုသ
ဘေးမှဝင်ခါ ကူ၍မပေးသည်။ ခြေ
ဘက်မှကိုင်၍ မပေးရန်မှာ မကြည်ပွင့်
၏ အင်အားနှင့်မနိုင်၍ဖြစ်သည်။

ရေတက်ရာတွင် ရေမရောက်
နိုင်လောက်သည့်နေရာသို့ကြည့်သော

www.burmeseclassic.com

အခါ ကုသက လူဇော်မင်း၏ကုတ် အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ လက်တို့ မှာတောင်နေပြီဖြစ်၍ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ချွတ်ယူရသည်။

ရင်ဝတွင် စိုက်သောမီးကိုမူ လက်နှင့်မထိမိရန် အထူးသတိပြု သည်။ ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် လူဇော်မင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်ပေးပြီး ဘေးဘက် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်၍ မျက်နှာမှ ချွေးတို့ကို သုတ်သည်။ အခြားအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးနှင့်မီး ခြစ်ကိုထုတ်ယူပြီး စီးကရက်ညှိကာ ဖွာရှိုက်ရင်း ကုန်နေပြီဖြစ်သော ဘူးကိုပစ်ချပြီး မီးခြစ်ကို အိတ်ထဲပြန် ထည့်သည်။

သူ၏လက်သည် ခါးဆီသို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားသည်။ သေနတ်ကို မစမ်းမိ၍ လူဇော်မင်း ဒရုတ်တိုက်ပါလာသော အရာတ လျှောက် မျက်စိဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟေ့ . . . ကိုယ်သေနတ် ဘယ်မှာလဲ မသိဘူး . . .”

လူဇော်မင်း၏ အလောင်း ပထမတွေ့သောနေရာကို လျှောက် မည့်ဟန်ပြင်ရင်းပြောပြီးမှ တစုံတရာ ကို သတိရဟန် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူး လျက် မကြည်ပွင့်ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်သည်။

သူ မသင်္ကာသည့်အတိုင်းပင် ဟုတ်နေသည်။

မကြည်ပွင့်လက်ထဲ သေနတ် ရောက်နေပြီ ပျောင်းဝက ကုသ ဘက်သို့လှည့်ထားသည်။

“ဟဲ ဟဲ ကိုယ်ကျွဲပြီမှတ်လို့” ကုသက အိန္ဒြေမပျက်ပြော ကာ သေနတ်ယူရန် လက်ဖြန့်ခံလိုက် သည်။

မကြည်ပွင့် နောက်ဆုတ်လိုက် သည်။

“ဆောရီးဘဲ . . .”

“ဘာ . . .”

မကြည်ပွင့်နောက်သို့ ထပ်ကာ ဆုတ်ရင်း မခန့်လေးစားအမှုအရာနှင့် ရယ်လိုက်သည်။

“နောက်မနေပါနဲ့ကွာ . . . ပေး စမ်းပါ . . .”

“ဟင် နောက်တာမဟုတ်ဘူး အတည်ဘဲ . . .”

မကြည်ပွင့်က ပြောသည်။ ကုသသည် မိမိ သေဘေးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ရောက်နေပြီကို မကြည် ပွင့်မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင် ပေသည်။ သေဘေးနှင့် အကျပ်အ တည်း တိုးခဲ့ဘူးသည့်အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့သော အကျဉ်းအကျပ်မျိုးကို တခါမှ မကြုံဘူး ခဲ့သေးပေ။

မကြည်ပွင့်လက်ထဲမှ သေနတ် ပြန်လည်ရရှိရန်မှာ ပရိယာယ်သည်

အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစား မိသည်။

“ဟေ့ . . . မကြည်ပွင့်၊ တို့နှင် ယောက်ထဲ ရှိတော့တယ်၊ တို့နှင် ယောက်က ကျောချင်းမကပ်ရင် ရှေ့ သူက ဝမ်းသာတော့မှာ သေချာတယ် နားလည်ရဲ့လား”

“ဘာရန်သူမှ မရှိဘူး . . .”

“ဒီလောက်နောက်ရရင် တော် ပါတော့ဗျာ၊ မင်းကို အခုနက ပါးရိုက် လိုက်လို့ မင်းက ကိုယ့်ကို စိတ်ညှင် အောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

ကုသသည် စကားတပြော ပြောနှင့် တဖြည်းဖြည်းရှေ့သို့ တိုးလာ သည်။ မကြည်ပွင့်နှင့် ခြေလှမ်းဆုံး လှမ်းခန့်သာ ဝေးတော့သည်။ ခုန် အုပ်၍ သေနတ်ကို လှေမည်လား သို့မဟုတ် မည်သို့ ပရိယာယ်ကို သုံးရပါမည်လဲဟု အကြံထုတ်နေ သည်။

ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းသူဖြစ် ၍လည်း ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ သည်။ ယခုအရေးတွင် မည်သို့သော ဖြတ်ထိုးဉာဏ်မျိုးမှ ထွက်မလာဘဲ ဖြစ် နေ၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် တဟုန်ထိုးခုန်၍ အုပ်လိုက်သည်။ သံပေါ်မှ ခြေနစ် ဘက်ကြွကာ လွှားကနဲ ခုန်လိုက် သည်နှင့် မကြည်ပွင့်၏ လက်ထဲ

သေနတ်က ခိုင်းကနဲ ကျည်ဆန် ထွက်သွားသည်။

ကုသ၏ ကိုယ်သည် မကြည် ပွင့်နှင့် တလှမ်းကွာ လောက်တွင် မှောက်လျား ထိုးကျပြီးမှ ပက်လက် လန်၍ ငြိမ်သွားသည်။

မကြည်ပွင့်က ကုသ၏ခေါင်း ကိုချိန်ထားပြီး မျက်နှာကို သေသေချာ ချာကြည့်သည်။

ကုသကို ကြောက်ရန်မလို၊ ကျွန်းပေါ်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်း သာ ကျန်တော့သည်ဟူ၍ သဘော ပေါက်သွားသည်။

“ငါတစ်ယောက်ထဲဘဲ ကျန် တော့တယ်”

နောက်ကို ဆုတ်ရင်း ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

◆

၄၂

“ဘရင်ဂျီကျွန်းပေါ်မှာ ငါတစ် ယောက်ထဲ”

ကုသ၏အလောင်းနှင့် ခပ် လှမ်းလှမ်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ထူထူနှင့် လူဇော်မင်းတို့၏ အလောင်း ထို တလှည့်စီ ထိုင်ကြည့်၍နေသည်။

မကြည်ပွင့် စိတ်ချမ်းသာသွား သည်။ လည်ချောင်းတွင်လည်း တစ် ဆင့် တစ်ဆင့်မဖြစ်၊ ရင်လည်းမခန့်၊ ပူပင် ခြောင်ကြခြင်းလည်းမရှိ၊ ကြောက်ရွံ့ ခြိမ်းရမှန်းလည်း မသိတော့ပေ။

“ကျွန်းပေါ်မှာ ငါတယောက်ထဲ ဘဲ...တစ်ယောက်ထဲကော ဘာဖြစ် သလဲ၊ ငါအသက်ရှင်နေတယ်၊ ငါ့ အသက်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မြဲနေတယ်၊ ရန်သူ မရှိလို့ ကြောက်စရာမရှိတော့ဘူး”

နေစောင်းသွားသည်။

နေဝင်စပြုနေပြီ။

နေကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင် အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်တွင် အနီ ရောင် လိမ္မော်ရောင်များပင် လွှမ်းနေ ချေပြီ။

မကြည်ပွင့်မှာ ထိုနေရာမှာ တချက် တချက်တွင် ငိုက်သွားသည်။

အခန်းတံခါးပိတ်၊ ကုတင်ပေါ် ပစ်လှဲအိပ်လိုက်ရရင်တော့...

“ဗိုက်ထဲမှာလဲ အစာမရှိလို့ လေခံနေပြီ။ နည်းနည်းပါးပါးရရာကို စားပြီး အခန်းတံခါးပိတ် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်ရင် ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ မထိခင် အိပ်ပျော်သွားမှာဘဲ”

မကြည်ပွင့် လှုပ်ရှားလာသည်။

ခါးကော့၍ အညောင်းဖြေရင်း ကုသ အလောင်းကိုကြည့်သည်။

လူဇော်မင်း၏ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကာ အိမ်ကြီးဘက်သို့ ချာကနဲလှည့်၍ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သေနတ်ကို လက် တွင်တင်းကျပ်စွာ ကိုင်လျက် အိမ်ကြီး ဆီသို့ တလှမ်းချင်းလျှောက်သွား

သည်။ ဆင်ဝင်အောက်နားဆီမှ ပန်းအိုးကွဲများ ခြံရံလျက်ရှိသော ဖိုးသာအေး၏ အလောင်းကို တချက် ကြည့်ပြီး ရှေ့တံခါးပေါက်မှ တလှမ်း ချင်းလှမ်း၍ဝင်သွားသည်။

နေဝင်နေပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင်းမှာ လုံးဝမမှောင်သေးသော်လည်း မြင်နိုင် တွေ့နိုင်ရုံ အလင်းရောင်ကို ရရှိနေ သည်။

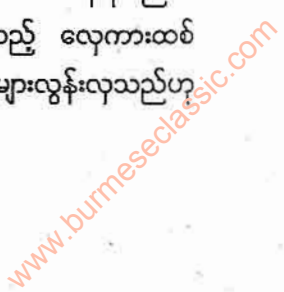
လှေကားရင်းသို့ ရောက်လျှင် မီးဖိုဘက်သို့သွား၍ တစ်စုံတစ်ခု စားရန် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် အိပ်ချင်စိတ်တွေက ပိုများ နေသည်။

စိတ်ပန်း ကိုယ်ခွမ်း ဖြစ်နေ သည်။ စိတ်ချ လက်ချ အိပ်ရန်ကိုသာ စိတ်အားသန်နေသည်။ မျက်စိ တို့ကိုလည်း အနိုင်နိုင် ဖွင့်နေရသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် ငိုက်၍ လဲကျ တော့မလို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ သည်။

ကြောက်စရာမလို၊ ကျွန်းပေါ် တွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်မို့ စိတ်ချ လက်ချ အိပ်နိုင်ပေပြီ။

လှေကားပေါ်သို့ တထစ်ချင်း တက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က နွမ်းနေ၍ လှေကားလက်တန်းကို လက်တစ် ဘက်မှကိုင်ကာ တက်နေရသည်။

တက်ရသည့် လှေကားထစ် တွေကလည်း များလွန်းလှသည်ဟု

စိတ်ထင်နေရသည်။ ဤလှေကားမှ တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်မက ဆင်း တက်ခဲ့ပြီးပြီ...

ယခုမှ လှေကားထစ်တွေ တိုး လာလေသလားဟု တွေးမိသည်။

လှေကားထိပ်ရှိ အုန်းဆံ ခြေသုတ်ပေါ်သို့ လက်ထဲမှ သေနတ် လွတ်ကျ သွားသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက် နိုင်ဘဲ အင်္ကျီတွင် ချိတ်နှင့် ထိုး၍ ဆွဲထားသော အခန်းတံခါး သော့ကို ဖြုတ်သည်။

တံခါးရေတွင်ရပ်ကာ မျက်စိ တို့ကို အားခဲ၍ ဖွင့်ပြီး သော့ပေါက်ကို ကြည့်၍ သော့ကို ထိုးလျက် ဖွင့် သည်။ တံခါးဖွင့်သည့် ဘုရားကြီးကို လှည့်၍ တံခါးကိုတွန်းရင်း သော့ကို လည်း ဖြုတ်နေသည်။

သူမ အလွန်ရောက်ချင်နေ သော အိပ်ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့် သည်။

ထိုင်ငိုက်နေရာမှ ခေါင်းရေသို့ ကျပြီး ဆတ်ကနဲ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်လုံး ပွင့်သွားသည်။

အခန်းအလယ်တည့်တည့် မျက်နှာကျက်ရှိ ပန်ကာချိတ်သော သံချိတ်ကြီးမှ ကြိုးတစ်ချောင်းသည် တွဲလောင်းကျနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဟင် ကြီး...အောက်စက ဝှင်းလျောနဲ့ တက်ရပ်ဘို့ ကုလားထိုင် ကလဲ အဆင်သင့် ချထားတယ်”

မကြည့်ပွင့် မျက်လုံး ပို၍ ကျယ်လာသည်။

မျက်နှာကျက် ချိတ်မှ တွဲ လောင်းကျကာ အောက်ဘက်မှ ဝှင်းလျောဖြစ်နေသော ကြိုးကို မကြည့်ပွင့် အတန်ကြာ ဝိုင်၍ ကြည့် နေသည်။

မှန်ပြုတင်းပေါက်မှ ဝင်နေ သော ကျန်ရှိနေသေးသည့် နေရောင် ၏ အလင်းကြောင့်လည်း ထိုကြိုးကို မြင်နေရသည်။ ကြက်သေသေနှင့် ရပ်ကြည့်နေရာမှ သံပတ်ပေးလိုက် သောစက်ရပ်ကလေးပမာ မကြည့်ပွင့် လှုပ်ရှားလာသည်။

ကြိုးဝှင်းရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။

ကုလားထိုင်အနီးသို့ရောက် လျှင် မတွန့်မဆုတ် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တက်ရပ်သည်။

ဝှင်းလျောဖြစ်နေသော ကြိုးကို ခေါင်းမှ လျှို၍ စွပ်ကာ လည်မျိုဆီသို့ ဆွဲချပြီး လည်ပင်းတွင် တင်းအောင် ဝှင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။

ထို နောက် ရပ်နေသော ကုလားထိုင် နောက်ကို ခြေဖြင့် ကန် လိုက်သည်တွင် ကုလားထိုင်သည် ထိုနေရာမှ အနည်းငယ်လျော့သွားပြီး ပက်လက် လန်လဲကျသွားသည်။

မကြည့်ပွင့်၏ ခြေဖဝါးနှင့် နှစ်ပေခန့် ကွာဝေးသော ကျမ်းပြင်

အကြားတွင် ပွင့်နေသော တံခါး ဝင်လာသော လေသာလျှင် ရိုထား သည်။

◆
၄၃

ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးလို့ မရနိုင် အောင်ပါလားကွ”

ရဲမင်းကြီးက သူ့စာပွဲရေတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော စုံထောက်ဌာနမှရဲဝန်ထောက် လူမော် ကို ပြောရင်း သူ့လက်ထဲမှ အမှုတို့ကို စာပွဲပေါ်တွင် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ” လူမော်က လေးလေးစားစား ပြန်ပြောသည်။

ဘရင်ဂျီကျွန်းမှ အလောင်း ဆယ်လောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်း ရန် မင်းကြီးက ရန်ကုန်သို့အကြောင်း ကြားအကူအညီတောင်းရာ စုံထောက် ဌာနမှ ရဲဝန်ထောက် လူမော်နှင့်အတူ တစ်ဖွဲ့ရောက်လာခဲ့ပြီး အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ကြည့်ကာ ဆွေးနွေး နေခြင်းဖြစ် သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတဲ့ အတွက်လဲ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါ ဘူး။ ဒီကလူတွေက ပြည်ပြည်ရံရံ လုပ်ထားပြီးသားပါ”

လူမော်က ဆက်လက်၍ ပြော သည်။

“ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်း ပေါ်မှာ လူဆယ်ယောက် သေတယ်။ ရင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကျုပ်တော့ စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သူတို့ကို တစ်ယောက် ယောက်က သတ်မှာပေါ့ လူမော်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဿနာပါဘဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပဟေဠိပါဘဲ”

“ဆရာဝန် အစီရင်ခံစာတွေ ထဲက ဘာမှ အကူအညီမရဘူးလား”

မရဘူးခင်ဗျာ။ ဦးနေအောင် ထွန်းနဲ့ ဗိုလ်ကုသတို့က သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတယ်။ ဦးနေအောင်ထွန်းက နဖူးကို အပြစ်ခံရတယ်။ ဗိုလ်ကုသက ရင်နှလုံးကို အပြစ်ခံရပါတယ်။

ရန်အောင်သိန်း၊ ဒေါ်နှင်းဦးနဲ့ မခင်ဦးတို့က ဆိုင်နိုက်အဆိပ်နဲ့ သေကြပါတယ်။ ရန်အောင်သိန်းနဲ့ မခင်ဦး တို့က ပါးစပ်က မျိုရပြီး ဒေါ်နှင်းဦး ကတော့ ဇက်ကျောကနေ ဆေးထိုး အပ်နဲ့ ထိုးသွင်းပေးခံရတာပါ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ”

“ဖိုးသာအေးရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို တော့ ပန်းအိုးကျပြီး သေရပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးစံကင်းမောင်ကတော့ နောက် က အုတ်ဆက်ကို တစ်ခုခုနဲ့ အရိုက်ခံ ရပြီး သေပါတယ်။ ကိုချစ်ပိုင်ကတော့ ခေါင်းကို ပုဆိန်နဲ့ အခွဲခံရတယ်။”

ဒေါက်တာ လူဇော်မင်းက နှလုံးကို ခါးနှံထိုးခံရတယ်။ မကြည့်ပွင့်ကတော့ ဇွဲကြိုးချ အသတ် ခံရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ..”

သူတို့ဘယ်လို အသတ်ခံရတယ် ဆိုတာကိုသိရပါပြီ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဘယ်သူသတ်သလဲ၊ ဘာလဲ ဆိုတဲ့ သက်သေခံကလေး ဘာလေး မရဘူးလား။ တခြားကျွန်းနီးနားခြင်း တွေဆီက ဘာမှ မသိရဘူးလား”

“ဘာမှ မသိရပါဘူး”

“သူတို့ တစ်ခုခုတော့ သိတဲ့ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မသိကြပါဘူး”

“ဒီလူတွေကို ဒီကျွန်းပေါ် ဘယ်လိုသွားသလဲဆိုတာတော့ သိရ ပြီ။ အဲဒီ မော်တော်ဘုတ်သမားက ဘာပြောသလဲ”

“အဲဒါပေါ့ခင်ဗျာ။ သူက ဘာမှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ သူလဲ သေပါပြီ”

လူမော်က ပြန်ပြောသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီကျော်ကျော် ခန့်က သူသည် အစီရင်ခံစာ ဖိုင်တွဲကို မင်းကြီးက ထားခဲ့ပါ။ တစ်နာရီလောက် ရှိမှ ပြန်လာပါဆို၍ ထားခဲ့သည်။

မင်းကြီးသည် အစီရင်ခံစာကို အသေးစိတ်ကြည့်ရန် အချိန်ရဟန် မတူ။ ထိုနေ့မှလည်း မင်းကြီးနှင့်လာ ရောက် တွေ့ဆုံသောဧည့်သည်တွေ က ပို၍ များနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မင်းကြီးအနေနှင့် အမှုဖြစ်ပွားသည့် အစီရင်ခံစာအကြမ်းပြင်းကိုသာ ဖတ်ရှု ထားနိုင်ပေသည်ဟု လူမော်ရိပ်မိ သည်။

“သူနာမည်”

“ဘသော်တဲ့ ခင်ဗျာ။ မော် တော်ဘုတ် ပိုင်ရှင်ပါပဲ။ ဘရင်ဂျီကျွန်း ကို အဲဒီ ဧည့်သည်တွေ ပိုပြီးတဲ့ ညကဘဲ ဆုံးသွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးတာလဲ”

“အရက် သောက် တာမှ ဘဲ အဲဖတ်ဆိုပြီး သေတယ်လို့ ပြောပါ တယ်။ ဒီလူက နှလုံးရောဂါအခံလဲရှိ တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။”

“အင်း... သေတာကလဲကွာ”

ဒီကိစ္စတွေဖြစ်နေမှဘဲ တိုက်ဆိုင်လွန်း လှတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုဖြစ် ၍ ထိပ်သီးပိုင်းမှပင် စိတ်ဝင်စားနေ ကြသည်။ လူမော်တို့ လူစု မော်လမြိုင် သို့ ရောက်လာစဉ်က မင်းကြီးသည် မြိတ်သို့ တာဝန်တစ်ခုနှင့် ထွက်ခွာ သွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေ့စဉ်စုံမမ်းဖြစ်ပျက် နေသမျှတို့ကို အသေးစိတ်မသိခြင်းဖြစ်သည်။

“တိတ်ရီကော်ဒါ တစ်ခုတွေ တယ် ဆိုတာကကော ဘယ်လိုလဲ။ အဲဒါက အမှုရဲ့ သဲလွန်စကို ရမလို့လို့ ပြောသံကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဒီလူတွေဘာကြောင့် ဒီလို အသတ်ခံရသလဲ ဆိုတာသာ သိလာ ရပါတယ်ဗျာ၊ လူသတ်ကောင် ဘယ် သူလဲဆိုတာကို သဲလွန်စမပေးနိုင်ပါ ဘူး”

“အော်...အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အသံသွင်း ထားတဲ့ စွတ်စွဲချက်တွေကို ကျွန်တော် တို့ အသေးစိတ် ထောက်လှမ်းကြည့် ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုတဲ့အချက် အလက်တွေကို ရန်ကုန်က လူတွေ ကလဲ ကူညီပြီး စုံစမ်းပေးပါတယ်”

“အင်း...ပြောပါအုံး”

“ချစ်ပိုင်တို့ လင်မယား... မခင်ဦးနဲ့ ချစ်ပိုင်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ စွတ်စွဲ ချက်အရ စုံစမ်းကြည့်တော့ သူတို့ အိမ်တစ်လုံး အမွေရလိုက်တဲ့ အဖွား ကြီးဟာ အဆိပ်ကျွေးခံရလို့ သေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်ကလည်းကြီးပြီး ရောဂါကလဲကျွမ်းနေတယ်လို့ အဘွား ကြီးကို ဆေးကုတဲ့ ဆရာဝန်က ပြော ပါတယ်၊ မဟုတ်တာလုပ်လို့ သေ တယ်ဆိုရင်တော့ အဘွားကြီးကို အသက်မရှူနိုင်အောင် နှာခေါင်း ပါးစပ်တွေပိတ်ပြီး သတ်တာဘဲ ဖြစ်နိုင် မယ်ဆိုတာ ပြောပါတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံးရုံးရောက်ကြပါတယ်၊ အပြစ်မရှိ လို့ ရုံးက လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“စက်ရှင်မင်းကြီးဟောင်း ဦးနေ အောင်ထွန်း ခင်ဗျာ၊ သူကြီးဒဏ် ပေးလိုက်ရတဲ့ မောင်ဆက်ကို ဆရာ ကတော့ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင်နေကြ ပါတယ်၊ တကယ်တော့ မောင်ဆက် ဘက်က တရားလွှတ်တော် အထိ အယူခံဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ တရားဥပဒေ အရ မောင်ဆက်ကို ကြီးဒဏ်ကလွှဲပြီး ပေါ့စရာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ မောင်ဆက် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ပါတယ်လို့ ပိုပြီးထင်ရှားစေတဲ့ သက်သေခံတွေ ကတော့ မောင်ဆက်သေပြီးမှတောင် ထပ်တွေ့ ကြပါသေးတယ်။ ဆိုလိုတာ က ဒီလိုပါ၊ မောင်ဆက် ဟာ မတရား သက်သက် ကြီးပေးခံရတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ တကယ်အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ”

“အင်း”

“မကြည်ပွင့်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး အကြောင်း စုံစမ်းလိုက်တော့ နောက် ဆုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကလေးတင် ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ သားကလေး ရေနစ်သေဘူးတယ် ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ကောင်ကလေး ရေနစ်တာမှာ မကြည်ပွင့်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ် သက်ပါဘူး၊ မကြည်ပွင့် ကိုယ်တိုင် အသက်စွန့်ပြီး ရေကူးလိုက်တဲ့ အကြောင်း သက်သေခံခဲ့တဲ့ လူတော် တော်များများရှိခဲ့ပါတယ်”

“မကြည်ပွင့် တရားစွဲခံရပါ သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြည်ပွင့်ရဲ့ တာဝန်မရှိလို့ ရုံးကဆုံးဖြတ် ပေးခဲ့ပါ တယ်၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကလေး တင်က ကျေနပ်လို့တဲ့ မကြည်ပွင့်ကို ရှေ့နေခန့် လုပ်သက်ဆုတွေပေးပါ သေးတယ်လို့ စုံစမ်းရပါတယ်”

“ဒေါက်တာ လူဇော်မင်း က ကော”

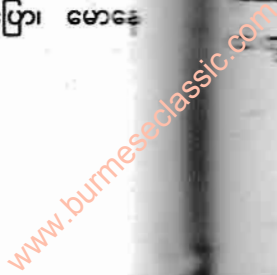
မင်းကြီးက ဖိုင်တွဲကိုလှန်ကာ ရှေ့ဆုံးမျက်နှာတွင် ရေးထားသော လူစာရင်းကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါက်တာ လူဇော်မင်းရဲ့ ဆရာဝန်သက်တမ်းမှာ တော့ မမြညွန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမ တင် ယောက်ကို အရေးတကြီး ခွဲစိတ် ကုသ ရခဲ့ကြောင်း စုံစမ်းလို့ရပါတယ်၊ မမြညွန့်ဟာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာဘဲ သေသွားတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ သေတဲ့ လူတိုင်းဟာ ဆရာဝန် ကြောင့်ပါလို့ စွတ်စွဲနေရင် မခက်ဘူးလား ခင်ဗျာ ရောဂါလွန်နေတာကြောင့် သေမင်းနဲ့ အသက်လုတာမှာ ဆရာဝန်က ရုံးတဲ့အခါလဲ ရှိတာပါဘဲ”

လူဇော်က ရှင်းပြသည်။

မင်းကြီးက သူ့စီးကရက်ဘူးကို လူဇော် ရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပြော၊ မောနေ မယ်”

မင်းကြီးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပြောလိုက်သည်။

လူမော်က စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိကာ သုံးလေးဖွာ ဖွာလိုက်သေးသည်။

မင်းကြီးက လူမော် ဆက်လက် ပြောပြမည့် စကားတို့ကို စောင့်မျှော်ရင်း အမည်စာရင်းကို ကြည့်နေသည်။

“ဒေါ်နှင်းဦးကကော ဘယ်လိုလဲ”

“သူနဲ့ လမ်းလျှောက်သွားရင်း ဘောတံတားပေါ်က ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဒိန်းကလေးတစ်ယောက် လိမ့်ကျပြီး ရေနစ် သေသွားပါတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်နှင်းဦးနဲ့ ကောင်မလေး အဆင်ပြေကြတူးတဲ့ခင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်ဝန်မှာ ပိုင်ရှင်မပေါ်တာကြောင့်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ ဒေါ်နှင်းဦးက ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချဘို့စဉ်တယ်ဆို တာလဲ စမ်းလို့ရပါတယ်”

“အင်း... မလွယ်ပါလား။ ဒီအမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းရေး ဘာဝန်ယူရတဲ့ လူတွေလဲ မနည်းဘူးလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ တပ်ဖြန့်ပြီး အဲဒီဘယ်လိုဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တွန့်တော်ဒီက သိချင်တဲ့ အချက်

အလက်တွေ အားလုံးကို တပြိုင်တည်းရတာပါ”

“အေး... တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု စုံစမ်းရင်တော့ တစ်နှစ်နဲ့မှ ပြီးပါ့မလား မသိဘူး”

မင်းကြီးက ပြောသည်။

“ရန်အောင်သိန်းကတော့ ကားမောင်းရမ်းတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ရှိပါတယ်။ ကားရပ်ထားပြီး ကားရှေ့မှာ ကစားနေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို မမြင်ဘဲ တက်ကြိတ်တဲ့ အပြစ်ပါပဲ။ ဒဏ်ရိုက်ခံရတယ်။ လိုင်စင် တစ်နှစ် အသိမ်းခံရတယ်”

“အင်း... ဘရင်ဂျီကျွန်း လူသတ်သမားကတော့ တရားဥပဒေက လွတ်မြောက်ရတဲ့ အမှုတွေကို ဇွတ်စီရင်ချက်ချပြီး အပြစ်ပေးတာဘဲ ထင်ပါရဲ့”

“အဲဒီလို ကလေးငယ်တွေ ကားတိုက်ခံရတဲ့ အမှုတွေမှာတော့ တိုက်တဲ့လူလဲ ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ပေးပြီး ကလေးကို အုပ်ထိန်းတဲ့ မိဘတွေကိုလဲ အပြစ်ပေးသင့်တယ်”

“ဘရင်ဂျီကျွန်း လူသတ်သမားတွေတဲ့အခါမှာ အဲဒီ အကြံပေးလိုက်ရမယ်”

မင်းကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဗိုလ်မှူးစံကင်းမောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ စုံစမ်းလို့

မရဘူးခင်ဗျာ၊ စစ်ပွဲမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမို့ ကြောင့်ဘဲ ထင်ပါတယ်။ သူ့ဘက်မှာ စိန်အောင်ကြီးဆိုတဲ့ ဗိုလ်ရှိခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ သူနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးတဲ့ တပည့်အရင်းဆိုတာရယ်၊ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်ဆိုတာရယ်သိရပါတယ်”

“နောက် ဗိုလ်တစ်ယောက်ကကော”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကုသပါ။ သူက ကြည်း တပ်မတော်က မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ကို လူတွေမရှိခင်က လဲပီးတပ်လို့ခေါ်တဲ့ အရံတပ်က ဗိုလ်ပါ။ အဲဒီတပ်တွေ ဘယ်လိုဖွဲ့စည်းခဲ့ရတယ် ဆိုတာလဲ မင်းကြီးအသိပါပဲ ပြောစရာမလိုဘူး။ သူတို့တတွေဟာ စစ်သင်တန်းလဲ ကောင်းကောင်း မရလိုက်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် တိုက်ရေး ခိုက်ရေးတွေမှာ ညံ့တဲ့ တပ်တွေလဲ တော်တော်ဘဲ ညံ့ခဲ့ပါတယ်။ သေနတ် ကိုင်ပြီး အကျိုးရှာချင်လို့ ဝင်တဲ့ လူတွေလဲ ပါလာတယ်။ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာ ထွက်ပြေးတဲ့ လူတွေရှိခဲ့သလိုဘဲ အသေခံတိုက်တဲ့လူတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်”

“အခု ဗိုလ်ကုသကိစ္စမှာတော့ သူ့တပ်သားတွေက ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ အသေခံတိုက်ပြီး သူက ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ သဘောပါပဲ”

ဆက်ပါဦးမည်.....

ရဲခိုး

တံမမှီတော့သည့် အချစ်

မြမြလှိုင်

မြမြလှိုင်

စံမာ်တော့သည့် နေ့ရက်

မြမြလှိုင်

ဘဝသည် အလှည့်အပြောင်းရှိသည်ဆိုသည့် စကားကို သူလက်ခံလိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကတော့ ဘာဆိုဘာမှ မသိခဲ့။ ခေါ်လာသည့် နေရာကို လိုက်လာခဲ့သည်။ နေရာမည့် နေရာသို့ ရောက်သော်လည်း ကျွေးတက်စားပြီး ထားသလိုနေခဲ့သည်။ သူ့ဘဝသည် ရေရေရာရာ မသိတတ်သေးသည့် သုံးနှစ်သားအရွယ်ကပင် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

“မြေးလေး လာ အဘိုးနဲ့လိုက်ခဲ့”
ရေးရေးလောက်သာ မြင်ခဲ့ဖူးသော အဘိုးဆိုသူ အဘိဌ၏နောက်သို့ သူလိုက်လာခဲ့သည်။ အဘိဌမလာခင် ရွာတွင် အဖေနှင့် အမေတို့နှင့်အတူ နေခဲ့ရသည်။ ညနေ စောင်းလျှင်အဖေနှင့် အမေ ပြန်လာလျှင် အမေ နို့နီလုပ်လုပ်ကို သူ့မျက်နှာအပေါ်ပြီး အမ်းမရ စို့သည်။

“သားလေးက သုံးနှစ်ပဲ ပြည့်သွားမယ်၊ နို့က မပြတ်ချင်သေးဘူး”
နို့ကို အားပါးတရစို့နေသည့် သူ့အမေက ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် အော်ဆိုပြီး စကားပြောသည်။ အမေသည် သူ့စိတ်တိုင်း ချီမြမြနှင့် အတူပြောစေသည်။

“ကဲ...တော်တော့ သားလေး

ရယ်။ အမေကိုယ်က ငါ့ညီနဲ့တွေ့ နံတယ်။ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ရေချိုးထမင်းစားပြီးမှ အိပ်ရာထဲမှာ အမေဆက်တိုက်မယ်နော်”

ငါ့ညီနဲ့သင်းနေသည့် အမေခန္ဓာကိုယ်မှ နို့ရည်သည် သူ့အတွက် မဟာအာဟာရဖြစ်သည်။ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းမရှိတော့သည့် အမေခန္ဓာကိုယ်မှ နွေးထွေးလှသော အမေရင်ခွင် ဖြစ်သည်။ သည်အဖေ၊ သည်အမေနှင့် ကြမ္မာဆိုးက သူ့ကို ကွဲကွာစေသည်။ မုတ်မိသလိုလို၊ မမုတ်မိသလိုလို ရှိသော ပုံရိပ်တို့က ဝေဝေဝါးဝါးထင်မိသည်။ လူတွေအများကြီး စကားတွေ ပြောကြသည်။

“မနေ့ညဦးပိုင်းကတည်းက လေ နဲ့ လှိုင်းက အရမ်းဆိုးနေတာ။ အဲဒါကို နင်းမှုန်တို့လင်မယားက အကြွေးဆပ်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး လှေထွက်တာ”

“အလောင်းတွေကို ကွေ့ချောင်း အထက်ဘက်မှာ သွားတွေ့တယ်...။ ကလေးတော့ ဒုက္ခပဲ...”

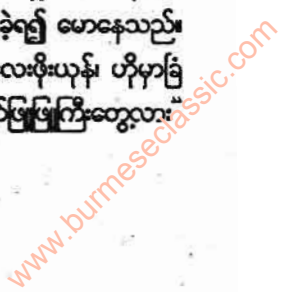
လူကြီးတွေ စကားပြောကြပြီး နောက် သူ့ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လာတွေ့သည်။ ပြောရလျှင် လာခေါ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဆီမရှိ၊ ချေးညှော် အတိနှင့်ရှိသည့် သူ့ခေါင်းက ဆံပင်ကို

အဘိုးကြီး၏ လက်ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့် ပွတ်သပ်ပေးသည်။ အမေနှင့် အဖေကို မတွေ့ရလျှင် ငိုချင်လာသည်ကိုပင် အားရပါးရ မငိုရတော့ဘဲ အဘိဌဆိုသည့် အဘိုးကြီးနှင့်အတူ တစ်နေရာသို့ သင်္ဘောစီးသည်။ ကားကြီးပေါ်တွင် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် တိုးတက်စီးလာပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် မောလောက်အောင် လမ်းလျှောက်လာရသည်...။ အာခဲတွင်းတွေ ခြောက်လာသည်။ ရေဆာလာသည်။ အဘိဌက သူ့ကို ချီသည်အခါ ချီသည်။ လမ်းလျှောက်လည်း ခိုင်းသည်။

“သား ရေဆာတယ်...”
“အေး...အေး...အဘိုးနေတဲ့နေရာကိုရောက်ရင် မြေးလေး ရေသောက်ရမယ်နော်”

မနက်စောစောက သင်္ဘောစီးလာစဉ် အဘိဌဝယ်ကျွေးသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းသာ စားခဲ့ရသည်။ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် သောက်ရသည်။ ယခုတော့ အဘိဌနှင့် လိုက်လာရင်းက ရေဆာနေသည်။ အဘိဌကလည်း နေပူပူ၊ လမ်းပူပူပေါ် လျှောက်လာရင်းက သူ့ကိုလည်း ချီလာခဲ့ရ၍ မောနေသည်။

“ကဲ...မြေးလေးဖိုးယုန်း၊ ဟိုမှာခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ တိုက်ဖြူဖြူကြီးတွေလား”

အဘိုးပြု၍ သူလုမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသော အဆောက်အအုံဖြူဖြူကြီး ထိုနေရာ သို့ရောက်လျှင် ရေသောက်ရမည်ဆို၍ ပျော်သွားသည်။ ထိုဖြူဖြူကြီး အဆောက်အအုံကြီး၏ ခြံထဲတွင် အသားမည်းမည်း ထတုတ်တုတ် အရပ်မြင့်မြင့် လူကြီးတစ်ယောက် ခြံကြီး၏ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“လာမြေး...လာလာ၊ သူဌေးနဲ့ သွားတွေ့ရအောင်”

အဘိုးပြောသည့်စကားလုံးတွေကို သူနားမလည်။ လက်ဆွဲခေါ်၍ သူပါလာသည်။

“မြေးလေး...ဒီနေရာမှာ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်”

အဘိုးချွတ်ခိုင်းသည့် နေရာမှာ ပင် ဖိနပ်ချွတ်လိုက်သည်။ အဘိုးနှင့် လိုက်လာစဉ် ဝယ်ပေးသော ခြေညှပ်ဖိနပ် အသစ်လေးဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီးသည်နှင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...မြေးလေး ဖိနပ်ကို ပြန်ချထားလိုက်”

အဘိုးပြောသည့်စကားအတိုင်း သူမလုပ်ဘဲ သူဖိနပ်နှစ်ဖက်ကိုသာ ရင်မှာအပ်ထားလိုက်သည်။

“ရတယ် ဦးခြံ၊ လာလေ... ကလေးပဲ။ ဘယ်သံပိုမလဲ။ သူပစ္စည်း သူမက်တာပေါ့”

အဘိုးထက် အသားဖြူဖြူ လူကြီးတစ်ယောက်က အခန်းထဲရှိကုလားထိုင်လှလှကြီးကြီးအပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စကားဆိုသည်။

“သူလေးက...”

“သူက ကျွန်တော့်တူမ လင်မယားက မွေးတဲ့ မြေးလေးပါ။ တူမရော သူ့ယောက်ျားပါ ပင်လယ်ထဲမှာ ငါးလှထွက်ရင်း မုန်တိုင်းမိပြီး နှစ်ဦးလုံး ဆုံးရှုတယ်။ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးသားချင်းက ကျွန်တော်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကလေးကို ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ”

အဘိုးခြံ၏စကားကို သနားညှာတာ အားနာစွာဖြင့် အိမ်ကြီးရှင်က လက်ခံလိုက်သည်။ အဘိုးခြံ၏ အိမ်ကြီးရှင်မှာ ဦးမိုးကောင်းဖြစ်သည်။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ဖြစ်သည်။ အင်အားကြီးမားသော ဓနုဂုဏ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ထိုအတူ မာနအဟုန်ကလည်း ထည့်သည်။ အဘိုးခြံကိုတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ထားသည်။ စေတနာလည်းထားသည်။ ဦးမိုးကောင်းက စေတနာထားသလောက် ဖိုးယုန်တို့ မြေးအဘိုးအား စေတနာမထားနိုင်သူမှာ အိမ်ကြီးတွင် နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူတို့မှာ ဒေါ်စိမ့်တို့ မောင်နှမဖြစ်သည်။

ဒေါ်စိမ့်ဆိုသူမှာ ဦးမိုးကောင်း၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်တပ်ခေါ်ရသော်လည်း အသက်မှာ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။ လှသည်။ ချောသည်။ ဖြောင့်သည်။ တောင့်သည်။ ကိုယ်နေဟန် အလှအပကြွယ်ဝသလို မာနကနည်းဘဝင်ထိပ်ကပ်နေသည်။

ဒေါ်စိမ့်၏ အစ်ကိုက ဦးစိတ္တဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိမ့်လှသလောက် သူအစ်ကိုက ရုပ်ဆိုးသည်။ အသားအရေက ကြမ်းသည်။ ရုပ်ကလည်း ဆိုးသွမ်းသည်ပုံ။ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ

သည်က ရက်စက်သည့်ပုံပင်။ ဦးမိုးကောင်းက အစဉ်အဆက် စီးပွားရေးသာ အင်တိုက်အားတိုက် ရှာဖွေခဲ့၍ လူမှုရေးနှင့် ကင်းဝေးသလို အခွန်ရေးနှင့်လည်း အလှမ်းဝေးခဲ့သည်။ မျက်စိထဲတွင် ချစ်ရမည့်သူကို ရှာမတွေ့သေး၍ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် လာသည့်အခါတွင် ရင်ခွင်နွေးထွေးရန် နနုရွှေအတွေးလေးတွေ ဝင်လာသည်။ ဦးမိုးကောင်း ငွေကြေးချင်သလို မှုကိုသိကြ၍ အောင်သွယ်တော်တံ့ခင်းကြသည်။ အရန်သင့်၊ အခန်းသင် အနေအထားကို ဦးမိုးကောင်းက မလေးစားပေ။ သူချစ်ရမည့်သူသည် သူ့ခွင်ကို နွယ်ရစ်ပတ်နိုင်ပြီး သူ၏နားသားကို စိုးမိုးနိုင်သူဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့အပြင် အေးအလှပူအမျှ ဖေးမနိုင်မည့် လက်တွဲလည်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဤဓနု ပေါ်ကြွယ်ဝစရာမလို၊ မနော့ချီသဘောဖြူ သိမ်မွေ့သူလေးလည်း ဖြစ်ရမည်။

ဒေါ်စိမ့်သည် ရုပ်ရည်လှပလှလည်း ဘဝမလှရှာသူ ဖြစ်သည်။ ငါးမရှိ၊ မှီခိုအားထားစရာ ဆွေမျိုးကလည်း ကင်း၍ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ခွဲစွာဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်နေရာမရှိသည်။ ဦးမိုးကောင်း အလုပ်ကိစ္စနယ်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာတွင် ဒေါ်စိမ့်တို့မောင်နှမကို ပွဲရုံအလုပ်သမားအဖြစ် တွေ့ရသည်။ သူဌေးဦးမိုးကောင်းအပေါ်တွင် စေသည့်ကျွန်၊ ထွန်သည့်နွားပမာ ကျိုးနွံလှသည်။ ထိုသို့ သူရင်း မကြာခဏ တွေ့ရဖန်များလာသည်။

အခါတွင် ဒေါ်မိအပေါ် ဦးမိုးကောင်း သနားမိသည့် သဒ္ဓါလွန် အကြင်နာ ကျွဲရာမှ မေတ္တာပါသွန်မိ၍ တင့်တင့် တယ်တယ် လက်ထပ်ယူလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းမိုးကောင်း... သူတို့က ဒီအရပ်က မဟုတ်ဘူး။ အရပ် တကာလှည့်ပြီး ပန်းပင်အမျိုးမျိုး၊ ဂမန်းပင် အမျိုးမျိုး ရောင်းကြရင်းက ဒီပွဲရုံမှာ ဝင်လုပ်ပါရစေ ဆိုပြီး ဝင်လုပ်ကြတာ။ မောင်နမတော်တယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ ရုပ်ရည်ချင်းကတော့ မတူတာ မင်းအမြင်ပဲ။ နည်းနည်းတော့ မင်းစဉ်းစားသင့်တယ်...”

ပွဲရုံပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်းက သတိပေးဟန့်တားသော်လည်း ရင်မခန့်ဖူးသော လူပျိုရိုင်းကြီးမှာ စံမီဆိုသည့် အလှနတ်သမီးလေးနှင့်ကျမှပင် ရွှေမေတ္တာအနန္တ ဖေချစ်တာ အမှန်ပြု ဖြစ်ရတော့သည်။

“ကျုပ်မှာက ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ တစ်မြို့တစ်ရွာကို တစ်ယောက်တည်း မထည့်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ညီမလေးကို ကျုပ်က စောင့်ရှောက်ရမယ်”

သို့နှင့်ပင် နမကောင်းစားတော့ မောင်အိမ်ဦးခန်းဆိုသည့်အတိုင်း ဦးမိုးကောင်းတို့အိမ်တွင် လူတွင်ကျယ်လုပ်လာသည်။

“မိုးလေး... ကလေး၊ ဘာမဆို မိုးလေးလိုချင်တာရှိရင် အစ်ကိုကြီးကို ပြောနော်”

မိမိထက် အသက်များစွာငယ်သော ဇနီးသည်လေးအပေါ်တွင် အလိုထိုက်ကာ အကြိုက်ဆောင်ပေးလေ

သည်။ ယုယကြင်နာမှုဖြင့် ချစ်ကြင်နာပြုလျက်ရှိသည်။

“ဒါပဲနော်... အစ်ကိုကြီး၊ မိကလေ ဟောဒီချစ်လင်ကြီးရဲ့မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာတာ။ အပြစ်တွေရှင်လည်း မှီအပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနော်... နော်”

ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ခွဲခွဲသံသာအညှအတာ အခရာတွေနှင့် သမုဒယအနေမှ မခွာရက်နိုင်အောင်ကို ဒေါ်မိကလည်း ပြောတတ်သည်။ ဦးမိုးကောင်းနှင့် ဒေါ်မိမိတို့ လက်ထပ်သည့်အချိန်တွင် ဖိုးယုန်မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား ရှိပြီ။ ယုန်သွားလေးသဖွယ် ရှေ့သွားလေးနှစ်ခုက အပေါ်လွှာနှုတ်ခမ်း၏ အပြင်ဘက်သို့ လေညှင်းခံထွက်နေ၍ ဖိုးယုန်ဟုခေါ်သော်လည်း ခန္ဓာက အသက်အရွယ်ထက် ပိုပြီးထွားနေသည်။ မျက်နှာအနေအထားက တည်ကြည်သည်။ ယုန်လေးကဲ့သို့လည်း ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည်။ အဘခြံအသက်ကြီးလာ၍ အေးအေးချမ်းချမ်း အားယူစေပြီး ဦးမိုးကောင်း လိုအပ်သမျှကို အစစအရာရာ ဖိုးယုန်ကပင် လုပ်ပေးသည်။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင်လည်း ယုန်လေးကဲ့သို့ ဖျတ်လက်သည်။ ဦးမိုးကောင်းက ကျောင်းထားပေး၍ ဖိုးယုန် ၁၀ တန်း အောင်သည်။

“ဘာရယ်... ကျွန်တော် ရတဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး အဝေးသင်တက်ပါမယ်”

“မင်း အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ မင်းအလုပ်လုပ်ရင် ဦးခြံအတွက် ရော ဘာဘာအတွက်ပါ အဖော်မရှိဘဲ

ဖြစ်နေမှာပေါ့။ အဝေးသင်တက်တာတော့ ဘာဘာကြိုက်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီးကလည်းလေ ပညာလည်း သင်ပေးပြီးပြီ။ သူ့ဘာသာ သူ့ဘဝဝမ်းရေးအတွက် လုပ်ပါစေတော့”

“ဒါပေါ့။ ကျွန်တော်ညီမပြောတာ မှန်တယ်။ အလကားလူပိုတွေကို အိမ်ပေါ်မှာ နေခိုင်းရတယ်လို့”

“သူတို့မြေးအဘိုးက အိမ်အတွက် သိပ်အဖော်ရတာ နောက်ပြီး ခမျာများမှာ မီးဖိုဆောင်ရဲ့ ဘေးအခန်းက စတိုခန်းလေးမှာပဲ နေကြတာပါ”

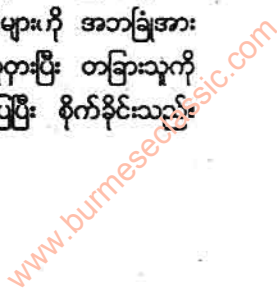
ဆက်ပြီး မပြောကြသော်လည်း ဖိုးယုန်တို့ မြေးအဘိုးကို ဆက်ဆံရာတွင် ဦးမိုးကောင်း၏ရှေ့တွင်တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာတစ်မျိုး ဆက်ဆံကြလေသည်။ ဦးမိုးကောင်း၏ ကွယ်ရာတွင် နိမ့်ပြီး ဆက်ဆံကြသည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ်... အဘိုးကြီးက ခြံထဲမှာ ဘာတွေစိုက်ထားမှန်းလဲ မသိဘူး။ မှီကြိုက်တာတွေ ပြောင်းစိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . မိုးလေးရဲ့ သဘောပါ”

“ဟေး... ဒါမှ မိုးလေးရဲ့ ချစ်လင်ပေါ့”

သို့နှင့်ပင် ခြံထဲရှိ အဘခြံစိုက်ထားသည့် ပန်းပင်တွေအားလုံးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မိမိ၏ စိတ်တိုင်းကျ ပန်းပင်၊ ဂမန်းပင် စသည်တို့ကို ဝယ်ပြီး အိမ်သို့ယူလာသည်။ သူဝယ်လာသည့် အပင်များကို အဘခြံအား မစိုက်ခိုင်းဘဲ လူတားပြီး တခြားသူကို ဒေါ်မိမိက ညွှန်ပြပြီး စိုက်ခိုင်းသည်။

ဦးမိုးကောင်းအားလည်း သူက သူသိ သမျှ ဂမန်းပင်ရာဇဝင်ကို ခင်းပြသည်။

“ဂမန်းဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ မှီတို့မောင်နှမ နယ်မှာနေတုန်းကဆို ဂမန်းပင်အမျိုးမျိုးကို ရှာဖွေပြီး လိုချင် တဲ့သူတွေဆို ပို့ပေးပြီး ရောင်းခဲ့ရတာ”

“ဒါဆို မှီလေးက ဂမန်းပင်တွေ အကြောင်း သေသေချာချာ သိမှာပေါ့။ ပြောပြပါဦး”

“ဂမန်းဖြူတဲ့...သူက ဖြူတယ်။ အရွက်က နန္ဒင်းရွက်နဲ့တူတယ်။ ထူးခြားတာက တစ်နှစ်တစ်ခါ နေရာပြောင်းပြီး ပေါက်တတ်လို့ သူ့ကို ဂမန်းရွာလည်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဂမန်းဖြူ၊ ဂမန်းနီ၊ ဂမန်းနက်၊ ဂမန်းခတ္တာတဲ့။ တခြားဂမန်းနာမည်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဂမန်းဘီလူးတဲ့။ အဲဒီ ဂမန်းပင်ကို မကြာခဏ မြေကြီးနဲ့ အသားစိမ်းရောပြီး မြေစာကျွေးရသလို သွေး စသည်တို့ကိုလည်း လောင်းပေးရတယ်။ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတယ်။ ဒေါင်းဂမန်းက ညအချိန်ဆို အရွက်များယှက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတဲ့ပုံလို ပိတ်ပြီးနေတယ်။ ဂမန်းဣန္ဒာကျတော့ ညဘက်မှာ လေမတိုက်ဘဲ ယိမ်းကသလို တတ်ကြတယ်။ အဲ...လူလာရင် ရပ်သွားကြရော”

“ဟ...အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးလေးက ဗဟုသုတကြွယ်သားပဲ။ မှီလေးကြိုက်တဲ့အပင် စိုက်ပါ”

သို့နှင့်ပင် ဒေါ်ခင်စိတ်တိုင်းကျ ဂမန်းပင်စိုက်ဖို့ စီစဉ်တော့သည်။ သူယူလာသည့် အပင်များအား ဦးမိုးကောင်းကို မပြော။ အဘခြံတို့ မြေးအဘိုးကိုလည်း မခိုင်း။ သူတို့မောင်နှမသာ မြေ

ဖွဲ့ စိုက်ပျိုး ရေလောင်း လုပ်ကြသည်။
“ကိုယ်တိုင်လုပ်တော့ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်တာပေါ့။ ကျန်းမာရေး အတွက်လည်း ကောင်းတယ်လေ”

“ဒီအပင်က သိပ်ရှားတယ်။ အသိတစ်ယောက်က ရှားရှားပါးပါး ယူလာပေးတာ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြွေပန်းအိုးနဲ့ အလှထားပြီးစိုက်မှာ...”

ဝယ်လာသော ကြွေပန်းအိုးထဲတွင် မြေဩဇာတို့မထည့်ခင် ပတ္တမြားကျောက်စိမ်း စသော ကျောက်အဖြန်းကလေးကိုခံပြီး ဂမန်းပင်ကို စိုက်သည်။ သူတို့မောင်နှမကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်အိတ်စွပ်ပြီးမှ အပင်ကိုကိုင်ကာ ပန်းအိုးတွင်စိုက်ပြီး ပန်းပင်အား ရွှေရည်၊ ငွေရည်လောင်းသည်။

“အဲဒါ ဘာဂမန်းလဲ မှီလေး”

“မယ်တော်ကြီးဂမန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကိုစိုက်ထားတော့ အိမ်မှာလည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ စီးပွားဥစ္စာလည်း တိုးတယ်လေ။ သူ့အရွက်တွေက ဖားဖားကြီး ထူထူအန်းအန်းနဲ့ နွားသားရေလိုပဲ။ ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင်ရှိတော့ ကြည့်ရတာ မျက်စိလည်းအေးတယ်။ နောက်ပြီး အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်အမြဲတမ်း အေးချမ်းစိမ်းလန်းစိုပြည်တော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မှီတို့နှစ်ယောက်အတွက် အမြဲတမ်း သာယာစိုပြည်တဲ့ ဘဝရှိအောင် နိမိတ်ယူပြီး စိုက်လိုက်တာ...”

ထိုအပင်အား လက်အိတ်စွပ်ပြီးမှ အပင်ကိုကိုင် သည်။ ရေလောင်းခြင်း၊ အရွက်အပင်တို့ကို ထိတွေ့ခြင်း

ပြုသည်။ ဦးမိုးကောင်းကလည်း ဒေါ်ခင်လုပ်သမျှကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်ခွင့်ပေးသည်။ ချိုသည်။ ခါးသည် တစ်ခုမှ မပြော။ အဘခြံတို့မြေးအဘိုးကလည်း သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အဘ...အဲဒီအပင်က ဘာအပင်လဲဟင်”

“အဘလည်း မသိဘူး မြေးရယ်။ အသက်ကြီးကြီးလာတော့ မျက်စိတွေကလည်း ဝေဝါးတော့ သေသေချာချာ မမြင်ရဘူးကွဲ့။ သူတို့အကျိုးရှိဖို့အတွက် စိုက်တာနေမှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်မှီတို့ မောင်နှမသည် ထိုဂမန်းပင်အား ကိုင်သည့်အခါတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို လက်အိတ်စွပ်ရုံမျှမက အရွက်ကြွေတို့ကို သံညှပ်နှင့် သေသေချာချာကောက်ယူပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းထားသည်။

ဒေါ်ခင်မှီတို့ မောင်နှမက စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ချင်ကြသည်။ ဦးမိုးကောင်းကလည်း ယခုတလော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေအပေါ် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု မရှိ။ တစ်နေရာတည်းတွင် ထိုင်နေတတ်သည်။ ငွေစားသလိုလိုနှင့် အေးအေးဆေးဆေး မချင်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကြည့်ရတာ... ခုတလော လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိဘူး မိုဖျော်ပေးတဲ့ လိမ္မော်ရည်ရော မုန့်ကုသောက်ရဲ့လား”

မနက်အလုပ်ကိစ္စအတွက် မသွားခင် ဒေါ်ခင်က ဦးမိုးကောင်းအတွက် လိမ္မော်ရည်ကို အသီးလတ်လတ်ဆတ်

ဆတ်မှ အရည်ညှစ်ပြီး သကြားအနည်းငယ်ထည့်ကာ အဆင်သင့်သောက်ရန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

“ညီမလေးကတော့လေ . . . ယောက်ဖကြီးကို တော်တော် ဂရုစိုက်တာပဲ”

အစ်ကိုလုပ်သူဦးစိတ္တက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ပြောတတ်သည်။ ထမင်းဟင်းအတွက်ကိုမှ အဘိဓမ္မာစီစဉ်ချက်ပြုတ်သည်ကို ဖိုးယုန်က ကူညီပေးသည်။

“ကုန်ပစ္စည်းတွေအတွက် နယ်ဘက်ကို အဝယ်ဆင်းဦးမှ အစ်ကိုကြီးရေ . . .”

ဦးမိုးကောင်း ထုတ်ပေးထားသည့် ငွေအရင်းအနှီးကို ကိုင်တွယ်သုံးပြီး ဒေါ်စိမ့်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ခရီးထွက်တတ်သည်။ ခရီးထွက်လျှင်လည်း လေးငါးရက်မက တစ်ပတ်လောက်ကြာသည်။ ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာလျှင်လည်း ဒေါ်စိမ့်တို့အား လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ဘာတစ်ခုမျှ ဦးမိုးက မမေ့ လုံးဝစိတ်ဝင်စားမှုကင်းသည်။ အဘိဓမ္မာချက်ကျွေးသမှုကို စားသည်။ ဒေါ်စိမ့်တို့မောင်နှမ ခရီးထွက်နေလျှင် ဦးမိုးကောင်းက ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်သည်။ အသက်အရွယ်ရလာ၍လား မသိ ဦးမိုးကောင်း၏ ဟန်အမူအရာမှာ အေးဆေးဖြည်းလေး နေ့ကွေးလာသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲရတာလဲ . . .”

ဒေါ်စိမ့်တို့ ခရီး ၁၀ ရက် ထွက်သည်။ ပြန်လာသောအခါတွင် အိပ်ရာထက်တွင် အားအင်တွေ နွမ်းနယ်သော

အသွင်နှင့် နေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်စိမ့်မှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်သည်နှင့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ တက်လာသည့်ပမာ မျက်နှာအမူအရာက အစ ပြောင်းလဲသွားပြီး အဘိဓမ္မာအပြစ်တင်သောလေသံနှင့် မေးလာသည်။

“သူဌေးကတော်တို့ မောင်နှမခရီးထွက်ပြီး မကြာပါဘူး။ ဆရာကြီးလည်း အစားအသောက် ပျက်လာတယ်။ နောက် အားအင်ကုန်ခန်းသလို ဖြစ်လာပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ လဲတော့တာပဲ”

“ဆရာဝန် ခေါ်မပြောဘူးလား။ ရှင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ခေါ်ပြပါတယ်။ ဆရာဝန်က နှလုံးက အလုပ်သိပ် မလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“ဆေးရုံတွေတာတွေတင်ဖို့ မပြောဘူးလား”

“ပြောပါတယ်။ ထူးခြားမှုရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ နေ့တိုင်းတော့ လာလာကြည့်ပါတယ်”

အဘိဓမ္မာတို့ မြေးအဘိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအတူ ဒေါ်စိမ့်တို့ မောင်နှမကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။

“အေးလေး . . . ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုကြီးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လေး ဘာလေး လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

ဦးမိုးကောင်းရှိသည့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးစိတ္တအား ညှော်ခန်းသို့ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေး . . . ကျွန်တော် ဘာဝိုင်းကူပေးရမလဲခင်ဗျာ”

“နေ . . . နေ . . . မင်းနေရာမင်းနေ ဒီမှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး”

ဖိုးယုန် ညှော်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာသည်ကို အတင်းပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

မနက်မိုးလင်းသည့်အခါ အိမ်ထဲတွင် ဒေါ်စိမ့်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် လှုပ်ရှားပုံကို အဘိဓမ္မာ တွေ့လိုက်သည်။ အမြင်က ဝေဝါးသော်လည်း ပုံရိပ်များကို မျက်မှန်းတန်းမိ၍ သိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိမ့်၏အစ်ကို ဦးစိတ္တသည် ညှော်ခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်ဟန်ဖြင့် ညှော်ခန်းရှိ ပရိဘောဂများကို ဟိုပြောင်းသည်ပြောင်း နေရာပြောင်းသည်။ ဖုန်ခါသလိုလိုနှင့် တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေသလိုပင်။

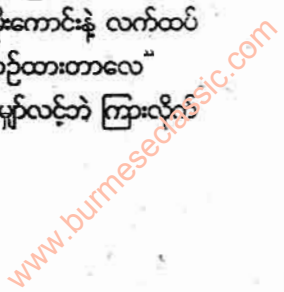
အဘိဓမ္မာ ဦးမိုးကောင်း၏အခန်းထဲတွင် နေရစ်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် လူအဝင်မခံလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးယုန်မှာ စာကျက်စရာလည်းမရှိ၊ အလုပ်လည်းမရှိသည့်အတွက် သူ့ဝါသနာအတိုင်း ဖုန်းကိုယူကာ အေးအေးဆေးဆေး ခြံထဲရှိ တစ်နေရာတွင် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်စိမ့်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ညှော်ခန်းထဲရှိ ဂမုန်းပင်အား နေရာအပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

“မမို့ . . . တို့ကိစ္စ ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ရှင်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ . . .”

“မင်းနဲ့ ဦးမိုးကောင်းနဲ့ လက်ထပ်စဉ်က စဉ်းစားစိစဉ်းထားတာလေ”

ဖိုးယုန် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်

ရသော စကားသံတွေဖြစ်သည်။ ဦးမိုးကောင်းနှင့် လက်ထပ်စဉ်က စီစဉ်ထားသည်ဆိုလျှင် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ တိုးတိုးလေး သီချင်းဆိုပြီး အသံဖမ်းယူနေစဉ် ဖိုးယုန်နေသည့်အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ပုဏ္ဏားရိက်ပင်အုပ်ကာကွယ်နေလျက် ဖိုးယုန် သရက်ပင်အောက်တွင် ရှိနေသည်ကို သူတို့မသိကြ။ ဖိုးယုန်၏ ဖုန်းလေးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှအသံကိုလည်း ဖမ်းယူနိုင်သည်။

“သနားတော့ သနားပါတယ်။ သူ့ခမျာ မှီကို တကယ်ချစ်ရှာတာ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို တကယ်မောင်နှမအရင်း ထင်နေတာ”

“ဒါကတော့ကွာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှီကိုချစ်လွန်းတော့ ဘာမဆို လိုက်လျောရှာပါတယ်”

“ဒီမှာ မမှီ၊ ကျုပ်က မယားတစ်ယောက်လုံး မျက်နှာလွှဲခဲပစ် ပေးထားရတာ။ ဒီလောက်တော့ အလျော်ပြန်ယူရမှာပဲ”

ကြားရသည့် စကားတို့ကြောင့် ဖိုးယုန် အံ့အားသင့် သလို ဒေါသလည်း ထွက်မိသွားသည်။ ရက်စက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

“မင်းကို သူ့ခြံနဲ့အိမ် မလွှဲသေးဘူးလား။ အတွင်းပစ္စည်းတွေရော ဘယ်လောက်ပေးထားသလဲ။ ခု မင်းကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ တစ်ဆင်စာပဲ ငါတွေ့တယ်။ အမွေလွှဲစာချုပ်တွေ ရအောင်လုပ်ပါလို့ မင်းကို ငါအတန်တန် ပြောထားသားနဲ့”

“အချိန်တန်တော့ ရမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မက သူ့ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားပဲလေ”

“ထင်ပါနဲ့ ဒေါ်စမီ”
အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးယုန်၊ အဘဩနှင့် ဦးမိုးကောင်း။ ထိုအပြင် ရဲအရာရှိ ယူနီဖောင်းနှင့်တစ်ယောက် ပုဏ္ဏားရိက်ပင်နောက်မှ ထွက်လာကြသည်။

“ဒီမယ်တော်ကြီးဂမုန်းဟာ... အဆိပ်ပင်ဆိုတာ အဘဩက သိပြီးသား။ ဒီမယ်တော်ကြီးဂမုန်းကို လူတယ်။ စီးပွားတက်တယ်ဆိုပြီးသာ လူတွေက သိကြတာ။ သူ့ရဲ့အာနိသင်ကို လူတိုင်းမသိကြဘူး။ သိတဲ့လူကနည်းတယ်။ ဒီဂမုန်းရဲအရွက်တွေက ထွက်လာတဲ့အစေးဟာ လူ့ရဲ့အသားနဲ့ ထိတွေ့ရင် ပူလောင်စေပြီး ယားယံစေတယ်။ ဒါကြောင့် ဂမုန်းပင်ကို ဖြတ်ရတဲ့အခါ အစေးမထိအောင် ကာကွယ်ရတယ်။ ငရဲမီးလိုပဲ ပူလောင်တယ်။ အသားအရေတွေ ဖူးရောင်လာတာပဲ။ အရွက်အနည်းငယ်လောက် ကလေးတွေစားမိရင် ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်မိသလိုခဲစားရတယ်။ ဒါကို မမှီကသိတော့ အရွက်ခြောက်ကိုသိမ်းပြီး အဖတ်လေးတွေ အနည်းငယ်ထည့်ထည့်ပြီး ဦးမိုးကောင်းကို လိမ္မော်ရည်နဲ့ ထည့်တိုက်တာကို အဘဩက အပြောဦးလို့ ဦးမိုးကောင်းက သောက်ဟန်ဆောင်ပြီး သွန်ပစ်တာ။ ခုတော့ ထင်သလို ဖြစ်မလာတော့ဘူးလေ ဒီတော့...”

“ဟင်...ခင်...ခင်ဗျားတို့”
ဦးစိတ္တနှင့် ဒေါ်စမီ ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး။ ကိုစိတ္တခေါ် ဓားပြ လူဆိုးကြီး မြသီး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မှုခင်း

တွေကို ကျုပ်တို့ ဖော်ထုတ်ပြီးပြီ။ ခုလည်း ဦးမိုးကောင်းကို ဟညာပါပါ သတ်ဖြတ်ဖို့ကြံစည်တာတွေကို သက်သေခံတွေနဲ့အတူ မိထားပြီးပြီ”

ဦးမိုးကောင်းကလည် မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်လျက်...

“မင်းတို့က ငါ့စေတနာနဲ့ ငါ့မေတ္တာကို စော်ကားခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ မင်းတို့စေတနာ မင်းတို့ကို အကျိုးပေးတော့မယ်။ ငါလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ဦးစိတ္တခေါ် ဓားပြကြီးမိုးသီးက အံ့ကြိတ်လျက်...

“ခင်ဗျားကြီး သေပေတော့...”

ခါးကြားထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်၍ ဦးမိုးကောင်းကို ခြေထိုးသည်။ အနီးမှာရှိနေသည့် ဖိုးယုန်က ဦးမိုးကောင်းရှေ့မှ ဝင်၍ ကာကွယ်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ...သေစမ်း”

“အား...အ...အ...”

ဓားက ဖိုးယုန်၏ ရင်ဘတ်ထဲသို့ တစ်ဆုံး စူးနှစ်ဝင်ရောက်သွားသည်။ အရာရှိနှင့် ဦးမိုးကောင်းက ဦးစိတ္တခေါ် ဓားပြကြီးမြသီးကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြ၏။

ခူးတွေ ညွတ်ကွေးကျသွားရာ သည့် ဖိုးယုန်ကလေးကတော့ သူ့ဘဝကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ကြသော အဘိုးနှင့် ကျေးဇူးရှင် ဦးမိုးကောင်းကို ဝေဝေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ရင်း။

မြမြလှိုင်

သမားတို့ဆက်

ဆေးဝမ်းထက်မြက်

မိန့်ဘယကံ

ဆေးပိုက်ပုဂ္ဂိုလ်လုပ်ဆောင်

မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးဝမ်းကောင်းများ

သမားတို့ဆက်

ဆေးဝမ်းထက်မြက်

မိန့်ဘယကံ

ဆေးပိုက်ပုဂ္ဂိုလ်လုပ်ဆောင်

မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးဝမ်းကောင်းများ

မင်းသား

ဘိုးဘေးဘိဘင်

(ယခင်လမှအဆက်)

ဝန်ချီ ဝံလွင်တောင်

ဘိုးဘေးဘိဘင်

မင်းသိင်္ခ

(ယ ခ င် လ မှ အ ဆ က်)

ကြောက်တတ်သော ညီအစ်ကိုငါးဦးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ငမသည် မြင်းတစ်စီးနှင့် ခြေဦး တည်ရာ ထွက်လာခဲ့ရာ ကျွန်းကလေး ဟူသော အရပ်သို့ရောက်လျှင် မြင်းကို ရပ်နား၍ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် ထမင်းဆိုင်ကိုရှာ၏။ တစ်ဦး နှစ်ဦးကို မေးလိုက်လျှင် ကျွန်းကလေးရွာဦးပိုင်း၌ ဘဲကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုတဲ့ကြီးမှာ ညအိပ်၍ရသော ထမင်း ဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထို ကြောင့် ငမသည် မြင်းကိုဆွဲ၍ ထမင်း ဆိုင်ကြီးဆီသို့ ခြေလျှင်လျှောက်ခဲ့ရာ ထမင်းဆိုင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် လူငါး ယောက်သည် ထမင်းဆိုင်ရှေ့ရပ်၍ စားပြောနေရာမှ ၎င်းအားလှမ်း၍ ဩဉ်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိလေ သောအခါ ငမသည် ထိုသူများအနီးမှ ခြေထိသန်း၍ မြင်းချည်တိုင်သို့ သွား၏။ ထိုလူငါးဦးသည် ငမ သွားသည်ကို သိက်၍ကြည့်ကြ၏။ ငမလည်း မြင်းကို နှည့်ပြီးနောက် ထမင်းဆိုင်အတွင်း သို့ ဝင်ရန်ပြင်၍ လျှောက်လာရာ ထို သူငါးဦးအနီးသို့ရောက်လျှင် ထိုလူငါး ဦးသည် ငမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့် ၍ ငမသည် ဤသို့ ကြည့်နေသည်ကို သိသော် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကြည့်လှချည်လာ။ ခင်ဗျားတို့

နမကို ခိုးသွားတဲ့လူနဲ့ ဆင်တူရိုးများ ဖြစ်နေလို့လား။

ဟု ရန်စသော စကားကို ပြော လိုက်ရာ ထိုလူငါးဦးအနက် အသက် အကြီးဆုံးလူက -

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိတ်ဆွေရာ...။ ဟောဒီနှစ်ယောက် ညီအစ်ကိုအရင်း ကျန်တဲ့သုံးယောက်က တစ်ဝမ်းကွဲတွေ။ ကျုပ်တို့က ပဲခူးသားတွေဗျ။ ကျုပ်တို့ နမအယေဆုံး မိနက်ကြောဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ငမ ဆိုတဲ့အကောင်က သွေးဆောင်ဖြား ယောင်းပြီး ခိုးယူ သွားလို့ဗျ။ အဲဒီ ငမကို လိုက်ရာနေ တာ။ မိတ်ဆွေက အဲဒီငမနဲ့ အတော် ကို တူတယ်ဗျ။ အဲဒါကြောင့် မိတ် ဆွေကို ကြည့်မိတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ငမက -

“ဪ...ဒီလိုလား။ ခင်ဗျားတို့ ယောက်ဖနဲ့ ကျုပ်နဲ့က လူချင်းတင်တူ တာမဟုတ်ဘူး။ နာမည်လည်း ဆင်တူ ရိုးများပဲ။ ဟိုက ငမ၊ ကျုပ်က ငမတဲ့။ အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပါဗျာ။ ကျုပ်လည်း ကူပြီး ရှာပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူငါးဦး သည် ကျေးဇူးတင်သောမျက်နှာများဖြင့် ငမကို ကြည့်ကြလေ၏။ ထို့နောက် အသက်အကြီးဆုံးလူက -

“ငမကို ရှာမယ့်သာရှာရတာ

တကယ် ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် ကျုပ်တို့ငါး ယောက်စလုံး သူနဲ့ မယှဉ်ဝံ့ဘူးဗျ။ ဒီ ကောင်က တကယ်ကျွမ်းတဲ့ ဓားသမား”

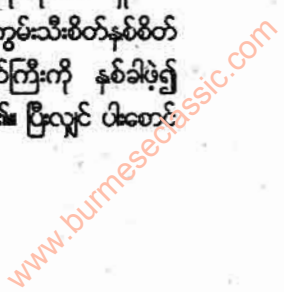
ဟု ပြောလိုက်လျှင် ငမက -

“အဲဒီဓားသမားနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲခြေ သည်းလေး နည်းနည်းရည်နေလို့။ သူ က ဓားသမားဆိုတော့ လှီးခိုင်းမလို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲဗျာ...ဒီလိုဆိုလည်း နောင် ကြီး ငမ ကျုပ်တို့ကို ကူပါဗျာ။ ခင်ဗျား ခြေသည်းအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ကျုပ် တို့ လှီးပေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ငမနှင့်အတူ တံ ကြီးအတွင်း ဝင်လေတော့၏။ ထို့နောက် ငမအတွက် ထမင်းဟင်းလျာများမှာ ပေးလေ၏။ ငမသည် ထောပတ်ထမင်း ကြက်သားကြော်၊ မရန်းသီးသနပ်၊ ကျောက်ဖရုံသီးဟင်းချိုတို့ဖြင့် မြိန်ရက် စွာစားပြီးနောက် တောင်ငူဘက်မှာလာ သော သီးမွှေးငှက်ပျောသီး၊ မင်းတုန်း ဘက်မှာလာသော မလိုင်ခဲ စလောက်မှ လာသော ဆီးချိုသီးတို့ကို စားသောက် လေ၏။ ဟိုနောက် ကွမ်းအစ်ကို တောင်းယူပြီးလျှင် ထုံးသုတ်၏။ ရှားစေး ခဲတစ်ခဲ ထည့်၏။ ကွမ်းသီးစိတ်နှစ်စိတ် ထည့်၏။ ဆေးရွက်ကြီးကို နှစ်ခဲဖဲ့၍ ကွမ်းယာထည့်ထည့်၏။ ပြီးလျှင် ပါးစောင်း

သောက်ရကြောင်း ပြောဆို၍ ၎င်း၏ တာဝန်အစစ်အမှန်ကို ဖျောက်ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မြို့အုပ်မင်း၏ သူလျှိုအလန်များသည် ငမေကို ခြေရာမခံနိုင်ဘဲ ရှိနေလေတော့သည်။

•••

ငမေ ပြေးရပြီ

ငမေ (ခေါ်) ဓာတ်ခိုးသည် ညီအစ်ကိုငါးဦး၏ အိမ်၌ တည်းခိုပြီးနောက် ငမေဆိုသူ၏ သတင်းကို နားစွင့်၍ နေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဖရဲသီးကုန်သည်များမှတစ်ဆင့် ငမေဆိုသူသည် ကောလိယ ချောင်းနံဘေးရှိ ထမင်းဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာတတ်ကြောင်း သတင်းရရှိသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ငမေသည် ငမေဆိုသူအား ဖမ်းဆီးရန်အတွက် ဝါးရင်းတုတ်ကြီး တစ်ချောင်းကို မြင်းဆီသို့ တင်ပြီးလျှင် ကောလိယချောင်းဆီသို့ ရှေးရှုခဲ့လေ၏။

(မှတ်ချက် ။ ကောလိယချောင်း ဆီသည်မှာ ယခု ဒိုက်ဦးမြို့နံဘေးမှ စီးဆင်းနေသော ချောင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ စာရေးသူ)

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကောလိယ ချောင်းနံဘေးရှိ ညအိပ်ထမင်းဆိုင်ကြီးမှာ လွန်စွာမှ လူစည်ကားလှ၏။ ဆီသည်များ အလျှိုအလျှို ရောက်လာ၍ မြင်းများကို ချည်တိုင်၌ ချည်ထားပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ဆိုင်တွင်း၌ကား ကညင်ဆီစီးတိုင်များ၊ ဆီဆန်ညှီးအောင် ထွန်းညှိထား၏။ ဆိုင်ဆိုင်တွင်း၌ ထမင်းစားနေသူများ ကြည့်လို လောင်းကစားဝိုင်းများလည်း လောင်းကစားဝိုင်းများ၌လည်း

လူစည်ကားလျက်ရှိ၏။ ငမေသည် ဆိုင်မှ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသောကလေးအား မြင်းဖက်ကြီးကိုပေး၍ -

“ဟဲ့...ကောင်လေး၊ မြင်းကို ချည်တိုင်မှာ ချည်ထားရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ရေလည်းတိုက်ဦး။ အစာရှိရင်လည်း အစာကျွေး။ ကျသလောက် ဟောဒီရွာက သူကြီးဆီမှာသွားတောင်း။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူငယ်လေးက -

“သူကြီးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့တုံး”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုပတ်သက်ရမှာတုံးကွ။ သူကြီးသမီးနဲ့ယုယု သတိုးသားလောင်းက ငါကွ။ အဲဒီတော့ ငါက သူကြီးသမက်လောင်းပေါ့ကွာ”

ဟု ဓာတ်ခိုးက ပြန်၍ဖြေလျှင် ထိုသူငယ်လေးက -

“မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ။ သူကြီးသမီးကောလိယချောင်းထဲမှာ ရေနစ်ပြီးသေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဓာတ်ခိုးက

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့။ ရေနစ်ပြီး သေတာက သူကြီးရဲ့ မယားကြီးက မွေးတာ။ ငါနဲ့ယုမှာက သူကြီးရဲ့ မယားငယ်က မွေးတာ။ သူက ဒီမှာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပဲခူးမှာနေတာ ပဲခူးသူကွ”

ဟု ဓာတ်ခိုးက ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်မှ သူငယ်ကလေးက -

“အဲဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့သူကြီးဟာ ဒီနေရာကလွဲပြီး ဘယ်နေရာမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ပြောလိုက်ဦးမယ် သူကြီးက ကျုပ်ရဲ့ ဦးလေးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဓာတ်ခိုးက “အလကား ကျီစားတာပါ ညီလေးရာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မြင်းကို အစားလည်းကျွေး။ ရေလည်းတိုက်ပါ။ ကျသလောက် ငါပေးပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဆွဲ၍ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဆိုင်ထောင့်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ထောင်ထားလေ၏။ ပြီးလျှင် ချဉ်ပေါင်ကြော်ဖြင့် ထမင်းတစ်ပွဲကို မှာစားလေ၏။ ဆိုင်အလုပ်သမားများသည် ထမင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ကြော်ကို လာချပေးရင်း -

“ဒီမှာ နောင်ကြီး ဒီဆိုင်မှာ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ချေသား၊ ဆတ်သား၊ ယုန်သား၊ ဖွတ်သား၊ ပဒက်သား အကုန်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ချဉ်ပေါင်ကြော်နဲ့ စားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဓာတ်ခိုးက -

“အသားတွေစားရတာ ညီလို့ကွ။ ငါက မကြာခဏ သက်သတ်လွတ်စားတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် အသားမကြိုက်ဘူးကွ”

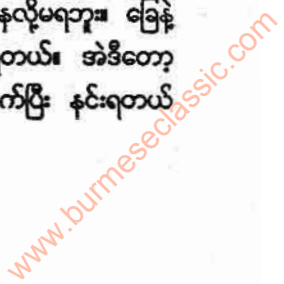
ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဆိုင်အလုပ်သမား သူငယ်လေးက -

“ဆိုင်ထဲကို ဘာဖြစ်လို့ ဝါးရင်းတုတ်ကြီး ယူလာရတာတုံး။ ဘယ်သူကို ရိုက်မလို့လဲ”

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဓာတ်ခိုးက -

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွာ။ ငါက အနိပ်သည်ကွ။ အနိပ်သည်ဆိုတော့ လက်နဲ့ချည်း နိပ်နေလို့မရဘူး။ ခြေနဲ့လည်း တက်နင်းရတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီတုတ်ကြီးကိုထောက်ပြီး နင်းရတယ်”

လေကွာ။ ကဲ...ကဲ...စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ထမင်းစားရအောင် မင်းတို့ ငါ့နားက သွားကြပါ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်အလုပ် သမားကလေးများသည် အနားမှ ထွက် သွားကြလေ၏။ လောင်းကစားဝိုင်းများ မှာလည်း အလျော်အစား ကြမ်းလှသည် ဖြစ်ရာ "ဟင်"ခနဲ "ဟယ်"ခနဲ အော်သံ ဟစ်သံထွက်လျက်ရှိ၏။ ဓာတ်ခိုးသည် ထမင်းစားရင်း ကြေ့ဝိုင်းမှ နိုင်လုပ် သောသူကို လှမ်းကြည့်၏။ သူသည် အရပ်အမောင်းကောင်း၏။ ခေါင်းပေါ်မှ သျှောင်ကြီးမှာလည်း လွန်စွာ ကြီးမား လှ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးမှာလည်း ကျွဲချို ကဲ့သို့ ကော့၍ထောင်နေ၏။ ဓာတ်ခိုး သည် ထမင်းစားရင်း စားပွဲထိုးလေး တစ်ဦးအား မျက်ရိပ်ပြ၍ ခေါ်လိုက်ပြီး လျှင် -

"မင်းတို့ဆိုင် ကစားဝိုင်းကလည်း ကြမ်းလှသည်လား။ သူကြီးက မဖမ်းဘူး လား။"

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်ရာ -
"ဟောဟို . . . နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီး ထောင်နေတဲ့လူဟာ သူကြီးပေါ့ဗျာ။ သူ က အမြဲတမ်း နိုင်ကိုင်တာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူနိုင်ရင် မဖမ်းဘူး။ သူရုံးရင် ဖမ်းတယ်။ သူရုံးသွားရင် အိမ်ကို တစ် ခေါက်ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်ခေါက်ပြန် လာတာဟာ ဖမ်းဖို့ ပြန်လာတာပဲ"

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။
"ဒီလောက် မှုတတ်သူကို မင်းတို့ ရွာက ဘာဖြစ်လို့ သူကြီးမြှောက်ထား တာတုံး"

ဟု ဓာတ်ခိုးက မေးလိုက်ရာ ဆိုင် အလုပ်သမားကလေးက -

"ကျုပ်တို့ရွာက သူကြီးတွေထဲမှာ သူအကောင်းဆုံးပဲ။ ကျန်တာတွေက သူထက်ဆိုးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက ချစ်ကြတယ်"

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ဓာတ်ခိုး သည် စားပွဲထိုးလေးအား ဟန်ပါပါ ပန်း ကို တွန့်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ရှင်သည် သူ၏အလုပ်သမားများ အား -

"မိုးချုပ်ပြီဟေ့ ဆိုင်တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်တော့ အထွက်ရှိပစေ၊ အဝင် မရှိစေနဲ့တော့"

ဟု ပြောဆိုလိုက်လျှင် ဆိုင် အလုပ်သမားများသည် ဆိုင်တံခါးရွက် ပျဉ်ချပ်များကို ယူဆောင်၍ ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မြင်း စီးလာသော ခရီးသည်တစ်ဦး ရောက် လာပြီးလျှင် ဆိုင်တံခါးကို တတုံးတုံး ထုလေ၏။ ထိုအခါ ဆိုင်အလုပ်သမား တစ်ဦးက -

"ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီ ဝင်လို့မရတော့ ဘူး"

ဟု အော်၍ ပြောလေ၏။ ထို အခါ အပြင်မှ ခရီးသည်က -

"ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်ပေးပါ။ ကျုပ်ဟာ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ"

ဟု အပြင်မှအော်၍ ပြောသော ကြောင့် အလုပ်သမားလေးများကလည်း ဆိုင်ရှင်ကို သွား၍ခေါ်ပေးလေ၏။ ဆိုင် ရှင်လည်း တံခါးရွက်နှစ်ခုခါကြားအနီး သို့ ကပ်ကာ -

"ဘယ်သူလဲ ဖွင့်လို့မရတော့ဘူး။ ဆိုင်ပိတ်ထားပြီ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အပြင်မှ ခရီး သည်က လွယ်ထားသော ဓားကို ထုတ်

၍ တံခါးကြားမှ ဆိုင်ရှင်၏ခိုက်ကို လှမ်း၍ ထောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထို သို့ ထောက်ထားပြီးလျှင် -

"ဒီမှာ ဆိုင်ရှင်ကြီး၊ ခင်ဗျားက တံခါးမဖွင့်ရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားခိုက်ကို ဖွင့်ရလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်က သူ ၏အလုပ်သမားများအား တံခါးတစ်ခုပဲ ဖွင့်ပေးရန် နှိုင်းလိုက်လေတော့၏။ ထို အခါ ခရီးသည်လည်း အတွင်းသို့ ဝင် လာ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆိုင်ရှင်၏လည်ပင်း အား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်လိုက် ပြီးလျှင် -

"ထောပတ်ထမင်း မြေပန်းကန် မောက်မောက်မှာထည့်၊ ကြက်တစ် ကောင်လုံး ကြော်ထားတာ အဲဒီပန်းကန် ပေါ်မှာတင်လိုက်။ မရန်းသီးသောနတ် နှစ်ပြားထည့်။ ဟင်းချိုမသောက်ဘူး။ လက်ဖက်ခြောက် ကောင်းကောင်း၊ ရေနွေးတစ်ကရား အဲဒါလိုချင်တယ်။ အဲဒါမရရင် ဆိုင်ကို မီးနဲ့ရှို့ပြီး ထွက် သွားမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆိုင်အလုပ်သမားလေးက -

"ဟိုမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား၊ ကြော့ပစ်နေတာ သူကြီးပဲ"

ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သည်သည် သူကြီးကို လှမ်း၍ကြည့် လျှင် -

"အေး . . . ငါထမင်းစားဦးမယ် ပြီးရင် သူကြီးရဲ့ကျောကုန်းကို လက်သုံး သုံးချက်ထုချင်တယ်လို့ သွားပြောထား"

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်ရှင် ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“အခု...ကျုပ်ပြောတဲ့ အစား အသောက်တွေ ကွမ်းတစ်ယာညက် အတွင်းမှာ မရရင် ခင်ဗျားတစ်ကိုယ် လုံးကို စားနဲ့ မွမ်းမယ်”

ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်လည်း -

“ရပါစေ့မယ်၊ ရပါစေ့မယ်”

ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ခရီးသည်လည်း စားပွဲ ဝိုင်းတစ်ခုအနားတွင် သွား၍ထိုင်လေ တော့၏။ များမကြာမီ ထိုထမင်းစားပွဲ ပေါ်သို့ ထောပတ်ထမင်း၊ ကြက်ကောင် လုံးကြော်၊ မရန်သီးသနပ်၊ ရေခွေးကြမ်း စသည်တို့ ရောက်လာလေတော့၏။ ဓာတ်ခိုးသည် ထမင်းစားရင်း ထမင်း ဆိုင်မှ သူငယ်ကလေးအား -

“ဟေ့ကောင်...အဲဒီထမင်းစားပွဲ မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့လူကို နာမည်သွားမေးစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်မှ သူငယ်ကလေးက ထိုခရီးသည်အား -

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါ သလဲ”

ဟု သွား၍မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်က -

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ငါ စသည် ငစ”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နှစ်ဦးစာတိုင်းလည်း ထမင်းစားပွဲမှထ

၍ နံရံတွင်ထောင်ထားသော ဝါးရင်း

ထက် ယူ၍ ခရီးသည်၏ခေါင်းအား

ခနဲခနဲအောင် ရိုက်ချလိုက်လေ ။ ငစလည်း ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားပြီး

သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ခရီးသည် ငစအား လက်ပြန်ကြီး

တုပ်လိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် စောင် ဖြင့် လုံအောင်ပတ်လိုက်၏။ သူကြီး လည်း ကြွေပစ်နေရာမှ ထလာပြီးလျှင် “ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓာတ်ခိုးက -

“ကျွန်တော့်ညီပါ။ အရက်မူးပြီး ဒီဆိုင်ကို မီးနဲ့ရှို့မယ်ပြောလို့ ရိုက်လိုက် ရတာပါ။ အိမ်ကျရင် အမေ့ကို ဆုံးမ ခိုင်းရဦးမယ်။ သူကြီးမင်း သွားခွင့်ပြု ပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ငစအား ဆိုင်အပြင် သို့ ထုတ်သွားပြီးလျှင် မြင်းပေါ်သို့ ကနဲ လနဲမြှောက်လျက်တင်ကာ ထွက်သွာ လေတော့သတည်း။

ငစကို ရှာကြပြီ

ငစခေါ် ဓာတ်ခိုးသည် ငစအား မြင်းနှင့်တင်ကာ ပဲခူးတွင်နေထိုင်သော ကြောက်တတ်သော ညီအစ်ကိုငါးဦးထံ သို့ ခေါ်လာလေတော့၏။ ထိုညီအစ်ကို ငါးဦး၏ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ထို ညီအစ်ကိုငါးဦးသည် ငစအား ပြေး၍ ကြိုလိုက်၏။

“ဒါက ဘယ်သူလဲ” ဟု အစ်ကိုကြီးက မေးလျှင် ငစက -

“မိနက်ကြောကို ခိုးပြောတဲ့ ငစဆို တာလေ။ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး ဖမ်း လာတာ။ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနည်းနည်းရ သွားတယ်။ ဆေးကုပေးလိုက်ဦး။ တစ် လမ်းလုံးလည်း ဘာမှ ကျွေးမလာဘူး။ ရေလေးဘာလေးတိုက်ပြီး ထမင်းလေး ဘာလေး ကျွေးလိုက်ဦး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ညီအစ်ကိုငါးဦး လည်း ငစကိုပွေ့၍ ချကြလေ၏။ ထို နောက် ပို၍ စိတ်ချစိမ့်သောမှာ အုန်း ပင်နှင့် ကပ်၍ ချည်ထားလိုက်ပြန်၏။

ငစ၏ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆေး ထည့်ပေးကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ငစအား ရေတိုက်ကြရလေ၏။ ထမင်းခွဲကြရ လေ၏။

ပြီးလျှင် အစ်ကိုကြီးက - “မိနက်ကြော ဘယ်မလဲ”

ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ငစက -

“မိနက်ကြောကို ငါ့ရောင်းစား လိုက်ပြီ။ ငါနဲ့ တစ်လပေါင်းတယ်။ ပြီးမှ ရောင်းစားလိုက်တာ”

ဟု ပြောလျှင် အစ်ကိုကြီးသည် လွန်စွာ စိတ်ဆိုးသွားပြီးလျှင် ငစ၏ပါး ကို “ဖြန်း” ခနဲ ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ငစက -

“ဟဲ့ကောင်...မိန်းမလက်ကြီးနဲ့ ရိုက်ရသလား။ မင်းလက်က နုလှချည် လား။ ငါ့ပါးမှာ ခြင်နားနေလို့ ရိုက်ပေး သလောက်ပဲရှိတယ်။ ခွေးမျိုး”

ဟု ပြန်၍ ဆဲလိုက်ရာ အစ်ကို ကြီးလုပ်သူသည် လွန်စွာ စိတ်ဆိုးသွား ပြီး ဒေါသလည်း ထွက်သွား၏။ ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးရာ အထိုး ခံရသော ငစက ရယ်လေ၏။

“မင်းလက်သီးကလည်း မိန်းမ လက်သီးလိုပဲ။ ဘာမှလည်း မနာပါလား။ လက်သီးလည်းမထိုးတတ်ဘူး။ လက် သီးဆုပ်စမ်း ငါကြည့်မယ်”

ဟု ငစက ပြောလိုက်ရာ အစ်ကို ကြီးလုပ်သူသည် ထပ်မံ၍ အရှက်ရပြန် လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်သော ညီအစ်ကို လေးယောက်က ငစအား ဝိုင်းဝန်းထိုး ကြိတ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ လေးဦးသည် မောဟိုက်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ငစက -
“လက်စသတ်တော့ မိန်းမလေး ယောက် ငါကိုဝိုင်းပြီး ထိုးကြကြိတ်ကြ လုပ်နေကြတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ငစသည် ထလာပြီးနောက် ငစ၏ပါးချိန်ကို လက် သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်လေ၏။ “ခွပ်” ခနဲဖြည့်သွားလေ၏။ ငစ၏မျက်နှာ သည် တစ်ဖက်သို့ လည်သွား၏။ ထို့ ကြောင့် ငစက -

“အေး . . . အဲဒါကတော့ ယောက်ျားအစစ် လက်သီးပဲကွ။ တော် တော်လေးနာတယ်။ အဲဒီတော့ လက် သီးနဲ့ထိုးတဲ့အကောင်ကို ငါပြောချင် တယ်။ အဲဒီကောင်တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့။ မိန်းမလျာဖြစ်သွားမယ်။ အခုတောင် မိန်းမလျာဖြစ်ချင်နေပြီ။ ကြီးနဲ့တုပ်ထား တဲ့လူကို လက်သီးနဲ့ လာထိုးတာက မိန်းမလျာရဲ့ လုပ်ရပ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ငစသည် ငစ အား ချည်ထားသော ကြိုးများအား ဖြေ ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငစက -

“ကိုယ့်လူ ယောက်ျားပြန်ဖြစ် သွားပြီ။ မိန်းမလျာတွေနဲ့ သိပ်မတွဲနဲ့။ ယောက်ျားဘဝလေး ဆုံးရှုံးသွားလိမ့် မယ်”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ငစသည် လက်ပမ်းပေါက်ကို တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်လေတော့၏။

ထိုသို့ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ခြင်း မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်

ယောက်ျားပီပီသသ ထိုးသတ်မည်ဖြစ် ကြောင်း ကြေငြာလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငစသည် ပြန်၍ လက်ပမ်း ပေါက်ခတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အကြိတ်အနယ် ထိုး သတ်ကြလေတော့သည်။

ငစက ခူးယုံနှင့် တိုက်၏။ ငစက တံတောင်ဖြင့်ပိတ်၏။

ငစက ပြောလက်သီးထိုး၏။
ငစက ခြေဖြင့်ခတ်ပစ်၏။
ငစက ငစ၏ လည်ကိုချုပ်၏။
ငစက ငစ၏အရှိုက်ကို နှံ၏။
နှံယောက်သား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

ထောင်း၏။ ကန်၏။

နက်၏။
ရိုက်၏။
တိုက်၏။

နှံယောက်စလုံး ချက်ကောင်း ကို ပြိုင်တူထိမှန်ပြီးနောက် လဲကျမေ့ မျောသွားကြလေတော့၏။

ထို့နောက် နှံယောက်စလုံး သတ်ပြန်၍ရကြ၏။ ငစသည် “ငေါက်” ခနဲ ထ၍ထိုင်ပြီးနောက် လက်ပမ်း ပေါက်ခတ်၏။ ငစကလည်း လဲနေရာမှ ထိုင်ပြီးလျှင် လက်ပမ်းပေါက်ပြန်၍ ခတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးလျှင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး -

“ကျေနပ်ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

နှံဦးစလုံးက ကျေနပ်ပြီဖြစ် ကြောင်း အပြန်အလှန် အဖြေပေးလိုက် ၍ ထလိုက်ကြလေ၏။

ကြောက်တတ်သော ညီအစ်ကို ငါးယောက်မှာ ထိုင်ခုံ တန်းတစ်ခုပေါ် တွင် စုဝေး၍ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေ

ကြလေ၏။
ငစသည် ထိုညီအစ်ကိုငါးယောက် အား -

“ဟေ့ . . . ကြက်ကလေး ငါ ကောင်၊ မိနက်ကြောကို ငါနီးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့က ငါနီးတယ်ထင် ပြီး ငါ့နောက်ကို လိုက်နေတာ ငါ့တယ်။ တကယ်ခိုသွားတာ ငဝကွ။ အဲဒီ ငဝဟာ အညာသားကွ။ ဒီကောင် လူဆိုး။ သိပ်ပြီးဆိုးတဲ့ကောင်ဆိုတာ ငါကြားဖူးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အစ်ကိုငါး ခုဖြစ်သူက -

“စောစောက အဲဒီအကြောင်း ပြောရောပေါ့ ကိုရင် ငစရယ်။ အထ ကား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အထင်တွေ လွဲကုန်ကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုငါးယောက် သင်ဖျားတို့ပြောသလို လူကြောက်တော့မိ ငဝနဲ့ မယှဉ်ပဲပါဘူး။ အဲဒီတော့ ထင် ဖမ်းပြီး မိနက်ကြောကို ကြံဆောင် ကြပါ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ပစ္စည်း ကျေးဇူးဆပ်ဆိုလည်း ပစ္စည်းနဲ့ ဆယ် မယ်”

ဟု ပြောရာ ငစက -

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောကြ အခုတော့ ငါတို့နှံယောက် ထမင်းထဲ ထမင်းလေးဘာလေး ပြင်ကြဦး”

ဟု ပြောရာ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက “ရပါတယ်၊ ရပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ငစနဲ့ ငစ၏ ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ကာ ကျွေးကြော်၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထမင်းကို ရှက်စွစား၍ ကွမ်းသီးဖတ်ဖြင့် ထားသော ဆေးလိပ်များ ကိုယ်စီ

လျှင် တစ်ရေတစ်မော အိပ်စက်ကြလေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာလျှင် ငစနှင့် ငစသည် မြင်းကိုယ်စီ စီးလျက် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သတည်း။

•••

ဘဲသားဟင်း

ငစနှင့် ငစတို့သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ထွက်ခဲ့ကြရာ မှော်ဘီဆိုသော အရပ်သို့ ရောက်လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဘဲမွေးသော လူတစ်ယောက်၏ တဲတွင် အဖိုးအခပေး၍ တည်းခိုကြလေ၏။ ဘဲများကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ကောင် ချက်၍စားကြကုန်၏။ ဘဲမွေးသူသည် ငစနှင့် ငစအား -

“ရောင်းရင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို အဖိုးစားနားနဲ့ လက်ခံတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောင်းရင်းတို့ချက်စားတဲ့ ဘဲဖိုးက ရောင်းရင်းတို့ပေးတဲ့ ငွေထက်များတယ်။ ရောင်းရင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကြာကြာထားရင် ကျုပ်ဘဲဆွ ကုန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။
ထိုဘဲတဲပိုင်ရှင်၏ အမည်မှာ “ဒေါက်တီ”ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ငစသည် ဘွဲမွေးနှုတ်ရင်း -

“ကိုရင်ဒေါက်တီကို ပြောရဦးမယ်။ လောကကြီးမှာ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းရှိခြင်းဟာ ကောင်းမြတ်တယ်။ အခုလို အဆွေခင်ပွန်းကောင်း နှစ်ယောက် ရရှိခြင်းမှာ ဘဲတွေကို မနုဗြေမှုကိုရင်ဒေါက်တီရဲ့ ဘဲမတွေဟာ ဘဲတွေပေးနေတာပဲ။ ဘဲတွေ တိုးလာမယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှ

မသွားဘဲ တစ်နှစ်လုံးစားမှ ဘဲအကောင်သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးကောင်ပဲ ကုန်မှာပါ။ ဘဲသုံးရာကျော်နဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းနှစ်ယောက်ကို လဲတော့မလိုလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တီက “ကျုပ်က မိတ်ဆွေမလိုချင်ဘူး။ ဘဲပဲလိုချင်တာ။ မိတ်ဆွေ သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးယောက်နဲ့ ဘဲနှစ်ကောင် ဘယ်ဟာယူမလဲဆိုရင် ဘဲနှစ်ကောင်ပဲယူမှာ။ ဘဲသားက သိပ်ပြီးချိတယ်။ မိတ်ဆွေတွေက မချီဘူး။ ဘဲသားက ဗိုက်ဝတယ်။ မိတ်ဆွေရှိလို့ ဗိုက်မဝဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုရင်တို့နှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါ ဘဲသားချက်စားပြီးရင် သွားကြပေတော့။ ကိုယ့်ဘဲတွေကိုယ်မွေး စိတ်အေးချမ်းသာ နေတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ငစက ငစ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင် -

“တကယ်လို့ ငါတို့ မသွားဘူးဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ငစက မေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါက်တီက -

“အိမ်ရှင်နဲ့ ဧည့်သည်ပဲဗျာ။ အိမ်ရှင်က ဧည့်သည် အလိုလိုက်ရမှာပေါ့။ ဘယ်လို အလိုလိုက်မလဲဆိုတာတော့ ဒီမှာကြည့်...”

ဟု ဆိုကာ ဒေါက်တီသည် အနီးရှိ ကိုင်းခုတ်စားကို ဆွဲ၍ ငစ၏ဇက်ကို ပိုင်းချလိုက်လေ၏။ ငစသည် မြေတွင် လိုမ့်၍ ရှောင်လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တီသည် အတင်းလိုက်၍ ခုတ်၏။ ငစသည် မြေပေါ်၌ လိုမ့်၍လိုမ့်၍ ရှောင်နေ၏။ ထိုနောက် ဒေါက်တီခုတ်ချလိုက်သော စားချက်ကို ရှောင်တိမ်း

ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ခြေဖြင့် လှမ်း၍ ထောက်လိုက်၏။ ထိုသို့ ထောက်လိုက်သောကြောင့် ဒေါက်တီသည် အရှိန်လွန်သွားပြီးလျှင် စားလွတ်သွား၏။ ထိုအခါ၌ ငစသည် “ဆတ်”ခနဲ ခါးကော့ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဒေါက်တီ၏မျက်နှာကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ပြီးလျှင် ဒေါက်တီလွတ်ကုသွားသော စားကို ကောက်ယူပြီးလျှင် အဝေသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဒေါက်တီသည် ငစအား အတင်းဝင်၍ လက်သီး ဦးခေါင်း ခြေထောက်၊ နှူးတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်လေ၏။ ငစသည် ရှောင်ရုံမျှ ရှောင်ပြီးနောက် ဒေါက်တီအား ပြန်လည်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ အမွှေးနှုတ်လက်စတဲကို ကောက်၍ကိုင်ကာ ဒေါက်တီတိုက်ခိုက်သမျှကို ဘဲမွှေးနှုတ်ရင်း ရှောင်လေ၏။ ဒေါက်တီသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်လာပြီး တရမန်းကြမ်း တိုက်ခိုက်လေသည်။ ငစသည် ထိုအခါ မီးမွှေးလေတော့၏။ ငစမှာလည်း ဘဲမွှေးနှုတ်ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ငစအား ဘဲကို ပစ်၍ပေးလိုက်၏။ ငစလည်း စဉ်းတီတုံးပေါ်တွင် ဘဲကိုခုတ်လေ၏။ ငစသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ငရုတ်ဆုံနှင့် ငရုတ်ကျည်မွှေးကို ပြေး၍ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ငစသည် ငရုတ်စိမ်းထားသော ငရုတ်သီးအချို့ကို ငရုတ်ဆုံတွင်ထည့်ကာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ရင်ဝယ်ပိုက်၍ထောင်း၏။ ဒေါက်တီသည် ဝါးရင်းတုတ်ကိုဆွဲ၍ ငစအား လိုက်၍ရိုက်၏။ ငစသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ငရုတ်သီးကို ဆက်၍ ထောင်း၏။ ငရုတ်သီးညက်သလောက်ရှိလျှင် ငစသည် ကြက် သွန်ဥများကို ငစအား ပစ်၍ပစ်၍

www.burmeseclassic.com

ပေး၏။ ငစလည်း ကြက်သွန်နီများကို ဖမ်း၍ ငရုတ်ဆုံတွင် ထည့်ကာထောင်း ၏။ ညက်လျှင် ငစသည် ငစအား ငရုတ်ဆုံ လာ၍ပေး၏။ ငစသည် ဘဲ သားများနှင့် ငရုတ်သီးများကိုနယ်ကာ ဟင်းအိုးစ၍တည် လေတော့၏။ ဒေါက် တိုသည် ငစကို ရိုက်၍မထိလျှင် ဟင်း အိုးကို ရိုက်မည်ဟု ပြေးလာ၏။

ထို့ကြောင့် ငစသည် ဟင်းအိုးကို မထိရန် ကာကွယ်ရပြန်လေ၏။ ဒေါက် တိုသည် ငစကိုလည်းကောင်း၊ ငစကို လည်းကောင်း ကြုံရာလူကို ဝါးရင်း တုတ်ဖြင့် နှက်လေ၏။ ငစနှင့် ငစသည် ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ဟင်းအိုးကို ကျက် အောင် ချက်လေ၏။ ဒေါက်တိုသည် မနိုင်သည့်အခင်း၌ သဲများကို ဆုပ် ကောက်၍ ဟင်းအိုးအတွင်းသို့ ပစ် ညှပ်လုပ်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ငစသည် ဟင်းအိုးကို ပြေး၍ဖမ်းလိုက်ပြန်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးယောက်သား ထွေး လုံးသတ်ပုတ်၍ ဘဲသားဟင်းချက်နေကြ စဉ်၌ စာစုံတစ်ယောက်သည် ရောက် ရှိလာလေတော့၏။ ဒေါက်တိုသည် ထိုစာစုံတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် လွန် စွာအားတက်၍ သွားလေ၏။ ထိုစာစုံ တစ်ယောက်က -

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ငစက -

“ဒီလို ဖြစ်နေကြတာပဲ”

ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် ထိုသူက -

“တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးလေးစား စား ဆက်ဆံကြပါ ရောင်းရင်းတို့ရယ်” ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။ ထို အခါ ငစက -

“ဒီအချိန်မှာ ဘဲသားဟင်းအိုး

လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလေးစားနိုင် ဘူး ရောင်းရင်းရေ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ထို သူက မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တိုက -

“ဒီမှာကိုရင် ငဝ၊ ဒီနှစ်ကောင်က တော့ ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခ ပေးနေပြီ။ ကိုရင်ငဝရဲ့ လက်စွမ်းလေး ဘာလေး ပြလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလျှင် ငစနှင့် ငစတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး လှမ်း၍ကြည့် လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ငစက ထိုကိုရင် ငဝဆိုသူအား -

“ဒီမှာ ငဝရဲ့ မိနက်ကြောဟာ ကိုရင်ဆီမှာပဲလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ငဝက -

“ဟုတ်တယ်၊ ပဲခူးက ကောင်မ လေးပဲ။ သူ့ရဲဘောနည်းတဲ့ ညီအစ်ကို ငါးယောက်ထဲက အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ အဲဒီ ကောင်မလေးက သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ လူကို မလိုချင်ဘူး။ ကယ်ပါဆိုလို့ ကျွန် က သွားပြီး ခိုးခဲ့ရတာ။ ကိုရင်တို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့တုံး”

ဟု ငဝက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ငစက -

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုရင်ငဝကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းသွားရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီကောင်မလေး ပြန်ရဖို့ ဒီကောင်မ လေးကို ဖမ်းယူသွားတဲ့လူကို ဖမ်းဆီးဖို့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့လူက ငွေပေးပြီး ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းလိုက်လို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ငဝက ရယ် လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက် -

“ဪ . . . လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က လူမိုက်ကြော စားတွေပဲ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ငစ သည် ဘဲသားဟင်းအိုးအား ယောက်မ ဖြင့်မွှေရင်း -

“ဟုတ်တယ် ငါတို့နှစ်ယောက် ဟာ ကြေးစားပဲ။ ကြေးတင်မဟုတ်ဘူး သံတွေလည်း စားမှာပဲ။ သွပ်တွေလည်း စားမှာပဲ။ အကုန်စားမယ်ကွာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ငစ သည် ငစအား တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့တိုး လာ၏။ ငစလည်း ယောက်မအား ဟင်းအိုးမှ နုတ်ပြီးလျှင် အနီးရှိ အင်္ဂါ အတွင်း ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် -

“ဪ . . . မင်းက ငါ့ကို တစ်ခု တစ်လမ်း အကဲစမ်းချင်တာကိုး”

ဟု ဆိုကာ လက်ပမ်းပေါက်ငါး တဖြောင်းဖြောင်းခတ်လိုက်လေတော့ ၏။ ထိုအခါ ငဝသည် ငစ၏မျက်နှာ အား ခြေဖြင့်လှမ်း၍ ခတ်လိုက်၏။ ငစက ခြေကိုဖမ်း၍ လိမ်လိုက်၏။ ငစ သည် ကျွမ်းပစ်၍ ထွက်သွား၏။ ငစ ရာတွင် ငစအနီး သို့သွား၍ ကျွေး ကြောင့် ငစက ခြေဖြင့် မျက်နှာ ဖြောင်းခနဲ ခတ်လိုက်သဖြင့် ငဝလည်း ပက်လက်လန်လဲကျ၍ မေ့မေ့သွား လေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကာ ငစ နှင့် ငစတို့သည် ငဝအား ကြီးကြီး အထပ်ထပ်တုပ်၍ လှည်းပေါ်သို့ တင် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရင်းတို့သည် ဘဲသားအိုး နူးသည်အထိ စောင့်ပြီး နောက် ဘဲသားဟင်းဖြင့် ထမင်းစားကြ ၏။ ထို့နောက် ဒေါက်တိုအား -

“ကိုရင်ဒေါက်တို ကျုပ်တို့ကို

မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ထမင်း လာပြီစားပါ။ ဘဲကလည်း ဆူလိုက်တာ မပြော ပါနဲ့တော့။ ကျုပ်တို့ ခုပဲသွားမှာ ပါ ခင်ဗျားဆိုမှာ မတည်းတော့ပါဘူး လာပါဗျာ”

ဟု ခေါ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါက် တိုမှာ မစားဝံ့ဘဲရှိ၏။ သို့သော် ငစနှင့် ငသေည် ဒေါက်တို၏လက်ကို အတင်း ဆွဲ၍ ထမင်းဝိုင်းသို့ တွန်းခေါ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တိုလည်း ဝင်ရောက် စားသောက်ရလေ၏။ ထမင်းစားပြီး သောအခါ၌ ငစနှင့် ငသေည် လှည်းဖိုး နှင့် နွားဖိုးငွေကို အပြီးချေကာ ငဝ အား သယ်ဆောင်သွားကြလေတော့ သတည်း။

•••

သုံးယောက်ပေါင်းလောင်းကျော် ဤသို့နှင့် ၎င်းတို့ တရွေရွေလာ ကြရာ ကြောက်တတ်သော ညီအစ်ကို ညီမအိမ်သို့ တစ်ဖန်ရောက်ရှိခဲ့ကြ ပြန်လေ၏။

ညီအစ်ကိုငါးဦးအနက် အစ်ကို ငြီး ဖြစ်သူသည် ငစနှင့် ငစတို့အား ခေါ်ကြို၍ လှည်းပေါ်တွင် ကြီးတပ် သက်သား ပါလာသောသူကို ကြည့်ပြီး သူ -

“ဒါ ငဝလား”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ငစက

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ မိနက် ကြောက် ခိုသွားတဲ့ ငဝဆိုတာပဲ။ နည်း နည်းပါးပါး ရိုက်လိုက်ဦး။ ပြီးရင် ရေ သဘာလေး တိုက်လိုက်။ ထမင်း သည်း ကျွေးလိုက်”

ဟု ပြောလျှင် ညီအစ်ကိုငါး ယောက်သည် ငဝကို ပွေ၍ ချကြ

လေ၏။ ထို့နောက် အုန်းပင်၌ကပ်၍ ချည်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူသည် ငဝ၏ပါးကို “ဖြန်း”ခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။ ငဝသည် ၎င်းအား လှမ်း၍ကြည့်ပြီးလျှင် -

“မိန်းမလက်ကြီးနဲ့ ရိုက်တာကိုး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူသည် ငဝအား ထိုး ကြိတ်ကန်ကြောက်ကြလေ၏။ ထို့ နောက် ၎င်းတို့သည် မော့၍နေလေ တော့၏။ ၎င်း၏ညီများကလည်း ဝိုင်း ဝန်း ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်ကာ နား နေကြလေ၏။ ထိုအခါ ငဝက -

“မင်းတို့ ငါးယောက်စလုံးဟာ ယောက်ျားနဲ့မတူဘူး။ မိန်းမတွေလိုပဲ။ မင်းတို့ ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး ထိုးကြိတ်ကြတာ အညောင်းပြေသလောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ငစက -

“ကဲ...ညီအစ်ကို ငါးယောက်၊ ငဝကို ရေတိုက်ပါ။ ထမင်းတွေဘာ တွေ ကျွေးပါ။ ကြီးမဖြစ်ချင်ရင် ခွံပြီး ကျွေးပါ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေး ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြောက် တတ်သော ညီအစ်ကို ငါးဦးသည် ငဝ အား ရေတိုက်သူတိုက်၊ ထမင်းကျွေး သူကျွေး ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ငစနှင့် ငစကိုလည်း ထမင်းပြင်၍ ကျွေး ကြရကုန်၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ငစနှင့် ငသေည် တစ်ရေးတစ်မော အိပ် ကြလေ၏။ ကြောက်တတ်သော ညီ အစ်ကိုငါးဦးနှင့် ငဝလည်း တစ်ရေး တစ်မော အိပ်ကြ၏။

အိပ်ရာမှာနီးလျှင် ငဝက -

“မိနက်ကြောနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ တကယ်ခိုတာက ငစ ဆိုတဲ့ကောင်။ ငစဟာ အခုဆိုရင် သန် လျှင်ဘက်ကို ရောက်နေပြီ။ တကယ် လို့ ကျုပ်ကို ငွေအလုံအလောက်ပေး မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ရှာပေးနိုင်တယ်။ ဒီငစဟာ နောက်လိုက်နောက်ပါနဲ့ နေ တာဆိုတော့ ကျုပ်အတွက် အဖော်လို တယ်။ အဖော်ကတော့ အခြားမခေါ် ဘူး။ ကိုရင်စစနဲ့ ကိုရင်ငစကိုပဲ အဖော် အဖြစ် ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူက -

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါ တယ်။ ကိုရင်တို့သုံးယောက် ရှာပေး ကြပါ။ ကျုပ်ကလည်း ကိုရင်တို့သုံး ယောက်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေး ပါ့မယ်”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ရွှေငွေစသည် များ ပေးလေ၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသည် နားနားနေနေ နေကြပြီးနောက် ညနေစာစားကြလေ ၏။ ညဉ့်နက်၍ လထွက်လာသောအခါ ၌ ငစ၊ ငစ၊ ငဝ စသော လူဆိုကြီးသုံး ဦးတို့သည် ဒေါက်အလျားကောင်းသော မြင်းကြီးသုံးကောင်ကို စီးနင်း၍ ဆိုသွမ်း လှသော ငစဆိုသူအား ဖမ်းဆီးရန် အတွက် ထွက်သွားကြလေ၏။ ထိုသို့ ထွက်သွားရာတွင် ငသေည် “ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့”ဟူသော သီချင်းကို အသံပြု ကြီးဖြင့် သီဆိုသွားသေးတော့သတည်း။

(ဆက်လက်ဖတ်ပါ)

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ

www.burmeseclassic.com

ကျော်မြသန်း

နိဂုံးချိန်

ယခင်လူမှုအဆက်

ပန်းချီ စံလွင်မောင်

စီရင်ချက်

ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမှ အဆက်)

(၃)

လူသည် လောဘသား။
လောဘသည် မကောင်း။
သို့သော် သမ္မာအာဇီဝလောဘ
သည်မူ ရှိကောင်း၏။

ရှိကောင်းသလို လူ့အများစုမှာ
လည်း ရှိကြသည်သာ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားတို့၏
ခေါင်းထဲတွင် လုပ်ငန်း ဘယ်လိုတိုးချဲ့
ရမည်၊ ဘယ်လိုလုပ်ငန်းတစ်မျိုး ထပ်
လုပ်ရမည်ကို အမြဲတစေ တွေးတော
နေစမြဲရှိကြသည်။

အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရင်း
နှီးသည့်အလျောက် အခွင့်အရေးနှင့်
ပတ်သက်သည့် လမ်းကြောင်းပေါ် ဘယ်
လိုလျှောက်ရမည်ကိုလည်း သိနေသည်။

တစ်နေ့ ထမင်းစားသောက်ပြီး
ညဉ့်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြရင်း စက်နှင့်
တိုက်ကို အပေါင်ထား၍ ဘဏ်မှငွေ
ချေးပြီး လုပ်ငန်းသစ်တိုးချဲ့ရန် ဇနီးဖြစ်
သူနှင့် တိုင်ပင်သည်။

စက်နှင့်တိုက်၏ တန်ဖိုးထက် ပိုမို
သောချေးငွေ ရရှိရေးအတွက် အကူ
အညီပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိနေ
သည်။

ဒေါ်မြညွန့်က လုပ်ငန်းတိုးချဲ့
မည်ကို သိပ်သဘောမတူချင်သည့် ဆန္ဒ
ကား ပြောသည်။

အကြောင်းက လက်ရှိလုပ်ငန်း
ဝင်ငွေမှာ သူတို့မိသားစုအတွက် လုံ
လောက်ရုံမက ပိုလှူသည့် အခြေအနေ
တွင် ရှိသည်။

လုပ်ငန်းတိုးချဲ့လျှင် ခင်ပွန်းသည်
ပို၍ပင်ပန်းမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သား
ကြီးကျောင်းပြီးလို့ လက်တွဲလိုရသည့်
အချိန်ကမူ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့စေချင်သည်။

ဘဏ်ချေးငွေမယူဘဲ တိုးချဲ့မည့်
လုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုရန် ဒေါ်မြညွန့်
ရထားသည့် အမွေရတနာပစ္စည်းများ
ရှိသည်။

ရှေးဟောင်း ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်
စိန်ထည်များကို ထုခွဲပြီး လုပ်လိုရမည်
မို့ လက်ရှိလုပ်ငန်းနှင့်ပင် မေးလုပ်နေဖို့
ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ။ အခွင့်အရေး
ဆိုတာ ပေါ်တုန်းပေါ်ခိုက် ရတုန်းရခိုက်
ဖမ်းဆုပ်ထားရမယ်။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး
ဆိုတာ နောက်တစ်ခါ ပေါ်ချင်မှ ပေါ်မှာ။
ဘဏ်တိုးက နည်းတယ်။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့
လိုရမယ့် ဝင်ငွေခွဲတွက်ကြည့်ရင် အကျိုး
အမြတ်က ကိုယ့်ဘက်မှာ အသာစီးရှိ
နေတယ်”

“ကျွန်မက သားကြီးရဲ့ ပညာရေး
ကို ဖိဖိစီးစီး လုပ်ရမှာမို့ အစ်ကိုကြီးကို
အကူအညီပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ ပြော
တာပါ။ ဆန္ဒသိပ်ရှိနေရင်လည်း အစ်ကို

ကြီး သဘောပေါ့”

သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ တိုင်တိုင်
ပင်ပင် ပြောဆို လုပ်ကိုင်တတ်သည့်
အလေ့အထရှိသည့်အတိုင်း ဦးတင်ထွန်း
က ဇနီးဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးတင်ထွန်းက ရှေးအပတ်ထဲတွင်
ရန်ကုန်သို့ သွားမည်။ သားကြီးကိုပါ
ခေါ်သွားမည်ဟု ပြောသည်။

“သားကြီးကဘာလုပ်ဖို့လဲ အစ်ကို
ကြီး”

“သားကြီးကို ဗဟုသုတအဖြစ်
ရောက်သင့်ရောက်အပ်တဲ့ နေရာတွေ
လည်း ပို့ရင်း သိသင့်သိအပ်တာတွေ
လည်း ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သိအောင်
ခေါ်သွားမှာ။ သူလည်း ရန်ကုန်မရောက်
တာ ကြာပြီလေ”

သူတို့ ရန်ကုန်သွားဖို့ သုံးရက်
အလို။

ညီဖြစ်သူ ကိုလှထူးက အိမ်ကို
ရောက်လာပြီး မမျှော်လင့်သော ဖောက်
ချီစကား ပြောလာသည်။

သူ့လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့အတွက် ငွေ
သုံးသောင်းထုတ်ပေးဖို့...။

“ဘာကွ...လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ငွေ
သုံးသောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နဲ့...နေပါဦး။ မင်းလုပ်ငန်းက
ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ကျောက်သွားတူးမလို့”

“ဘာက...ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်...ဖိုးထောင်တို့နဲ့ ကျောက်တူးလိုက်သွားမလို့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“မိုးကုတ်ဘက်ကိုပါ”

“ဪ...ဪ...ဟုတ်ပါကွာ။ မင်းက ဒီလုပ်ငန်းအကြောင်း ဘာများနားလည်လို့လဲ။ ဘယ်လောက်ထိကောလေ့လာပြီးပလဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ပေမယ့် ကိုဖိုးထောင်က နားလည်တယ်။ သူအစ်ကိုဝမ်းကွဲက ကျပ်ပြင်မှာရှိတယ်။ သူသွားတာ နှစ်ခေါက်တောင် ရှိပြီ”

“မင်းက အဲဒီလုပ်ငန်းကို ဘယ်လောက်အထိ လေ့လာပြီးပလဲ။ နားလည်ပြီးပလဲ။ ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ငွေရင်းအညီအမျှထည့်ပြီး လုပ်မယ်။ ရတဲ့အကျိုးအမြတ်ပေါ်မှာ ကိုဖိုးထောင်လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ယူမယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရမယ်”

“ငါမေးတာက လုပ်ငန်းသဘောကို ဘယ်လောက်လေ့လာပြီးပလဲ မေးတာပါ”

“ဒါတော့ ဟိုရောက်မှ လေ့လာရမှာပဲ”

“မင်းဟာက စကတည်းက ယဉ်သကို ဖြစ်နေပါရောလား။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တာကို အကြမ်းဖျင်း မဟုတ်ဘူးနော်။ အတော်အသင့်လေ့လာပြီး ဖြစ်ရမယ်။ ဆိုပါတော့ကွာ။ ကျောက်ကို ဘယ်လိုတူးမလဲ။ ကိုယ်တိုင်လား။ လူကားနဲ့လား။ တရားဝင်တူးမှာလား။ တရားမဝင်တူးမှာလား။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တူးမလဲ။ ဘယ်လောက်အထိ တောနက်ထဲကို သွားရမလဲ။ အဲဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုနေကြထိုင်ကြမလဲ။ ပြဿနာပေါ်လာခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။ ကဲ...ဒါတွေ မင်းဘယ်အတိုင်းအတာထိ လေ့လာပြီးပလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဖိုးထောင်ကို မေးစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ သူပြောသလောက်ကတော့ သိပ်အခက်အခဲမရှိပါဘူး။ အောင်မြင်တယ်။ မအောင်ဘူးဆိုတာတော့ ကံတရားပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်လို့မရပါဘူး။ ဖိုးထောင်က ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဒီလိုလုပ်မယ့် အပေါင်းအသင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က နှစ်ယောက်ပါ”

“ကဲ...ထားပါတော့လေ။ မင်းပြောတဲ့ဖိုးထောင်က ဘယ်ဖိုးထောင်လဲ။ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

“ဖိုးထောင်ကို အစ်ကိုကြီးသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ယောက် ထွန်းအေးကိုတော့ အစ်ကိုကြီးသိပါတယ်။ ပန်းထိမ်ဦးဘဌေးရဲ့ သားပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေဘက်ပဲ”

“ကဲ...ဒီလိုလုပ်။ ထွန်းအေးကို တော့ထား။ ဖိုးထောင်ကို ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့။ ငါမေးစရာရှိတာ မေးချင်တယ်”

လှထူး၏မျက်နှာရိပ်မှာ ကျေနပ်ပုံ

မပေါ်သည့် မျက်နှာရိပ် ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ ဦးတင်ထွန်းကလည်း အမှတ်ပြုလိုက်မိသည်။

လှထူးက ဘာမှဆက်မပြောဘဲ မကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ထထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်မယ်”ဟု ငြင်းသွားသည့်လေသံက ခါတိုင်းပြောနေတဲ့ လေသံမဟုတ်။ တိုသည်။ ပြတ်သည်။

ညီဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကြောင့် ဦးတင်ထွန်းမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာသည့် အမျက်ကို အန်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မြညွန့် ခင်ပွန်းသည်နှင့် မတူ ဖြစ်သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဝင်မပြောဘဲ နောက်ဖောက်သို့ ဝင်နေသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကံစွဲတွင် ဒေါ်မြညွန့်က တိုက်ရိုက်ဝင်ငြိလေ့မရှိ။ မတူဖြစ်သူပြန်သွားမှ အကန့်အကြောင်း မေးသည်။ ပြောဖို့လိုအပ်သည့် ကိစ္စရှိလျှင် ပြောသည်။

ပြောဖို့ မလိုအပ်သည့် မဆိုင်သော ကိစ္စမျိုးကိုမူ မပြော။

ဦးတင်ထွန်းက ကိုလှထူး ငွေတောင်းသည့်အကြောင်းနှင့် ကော့ဘဲ အလုပ်လုပ်မည့်အကြောင်းပြောပြသည်။

“အလကားပါ ညွန့်ရာ။ ဒီတောင် လက်ကြောတင်းအောင် မလှတဲ့အကောင်က မဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်လဲ။ လာပြောတာ ကိုယ်ကတော့ မပေးဘူး။ အဲဒီငွေဟာ ရေထဲပစ်လိုက်တာမှ ပလုပ်မြည်ဦးမယ်။ ပေးလိုက်လို့

ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ညွန့်ကတော့ ဒီတစ်ခါ ပေးလိုက်စေချင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးစက်မှာ သူကလည်း သက်ဆိုင်နေတာဆိုတော့ ပေးလိုက်တာပေါ့။ ကုန်လာရင်လည်း... နောက်တစ်ခါ သူမတောင်းရဲတော့ဘူး။ ညွန့်ပြောတာက အစ်ကိုကြီးတို့ ညီအစ်ကိုချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ကတောက်ကဆ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ဦးတင်ထွန်းက သူ့ကို သည်လို အလွတ်သဘော စာရင်းမှတ်ပြီး ပေးလို့ မဖြစ်သည့်အကြောင်း သူ့ရသင့်သည့် အကျိုးအမြတ် အပိုဆောင်းယူထားသည့် ငွေတွေရှိသေးကြောင်း ထို့ကြောင့် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် လက်မှတ်ထိုးပြီး သေးမှ ဖြစ်မည့်အကြောင်း ပြောသည်။ ဒါကိုတော့ ဒေါ်မြညွန့်က မည်သို့မှမပြော။

ဦးတင်ထွန်း ဖိုးထောင်အကြောင်း စမ်းလေ့လာသည်။ ဟုတ္တိပတ္တိသမား မဟုတ်။ ညီဖြစ်သူနှင့် ထူးခြားနားသောင်ခြောက်ဆယ်သမား။

ခု ကျောက်တူးသွားမည့် သူတို့ သောက်က သောက်ဖော်သောက်က အပေါင်းအသင်း။ အရက်သမား သဘာဝ သူတို့အချင်းချင်း ပြေလည်သည်။ ယုံကြည်သည်။ မူးမူးနှင့် ပြောဆိုကြသည့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကို သေးထားကြသူတွေ။

ဖိုးထောင်ကိုတွေ့ပြီး မေးမြန်းခြင်းလို့လည်း အကြောင်းထူးစရာမရှိ။ ညီဖြစ်သူထံက နောက်တစ်ကြိမ် ညီတောင်းတာမျိုး မလုပ်ပါဘူးဆို တတ်စကားကိုတောင်းပြီး အသိ

သက်သေများရှေ့မှောက်တွင် ယခင်ယူထားသော ငွေပိုများနှင့် ယခုယူမည့် ငွေကို စာရင်းပေါင်းပြီး စာချုပ်စာတမ်း ဖြင့်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုကိစ္စအတွက် ညီဖြစ်သူကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

“ဟောဒီ... စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ စာရင်းက မင်းရသင့်ရထိုက်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ငွေကို ပေးတဲ့စာရင်း။ ဟောဒီ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ စာရင်းက အပိုဆောင်းယူထားတဲ့စာရင်း။ မင်းကိုယ်တိုင် ဟုတ်မဟုတ် သေသေချာချာ ပြန်စစ်။ ငါလုပ်ထားတဲ့ စာရင်းကတော့ အတိအကျပဲ။ မရှင်းတာရှိရင်မေး ခုရှင်းမှ နောင်မရှုပ်မှာ။ ကျေနပ်ပြီဆိုရင် မင်းတောင်းတဲ့ ငွေသုံးသောင်းပါ ပေါင်းပြီး စာချုပ်ချုပ်ရမယ်။ ညီအစ်ကိုနဲ့ လုပ်ငန်းသဘောက တခြားစီ။ အဲဒါကိုတော့ မင်းနားလည်သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်။ အစ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး အပြီးအပြတ်ရှင်းမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

“ဪ... မင်းက ဒီလိုသဘောထားမျိုးတောင် ရှိနေတာကိုး”

“ကျွန်တော်ပြောတာက အစ်ကိုကြီးအပေါ် မကျေနပ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးဆုံးဖြတ်ရင် ဘာမဆိုနာခံမယ်ဆိုတဲ့သဘော ပြောတာပါ”

ဦးတင်ထွန်းလုပ်သားသည့်စာရင်းများမှာ တိကျသည်။ ဘာအတွက် အကြောင်းပြု၍ တောင်းသည်ဆိုသည်

မှတ်ချက် အပြည့်အစုံပါရှိသည်။

မရှင်းလင်းလို့ မေးစရာ ငြင်းခက်ထုတ်စရာ လုံးဝ မရှိ။ ယခုယူမည့် ငွေသုံးသောင်းအပါအဝင် တစ်ပေါင်းတည်း ယူငွေစာရင်း မှာ ခုနစ်သောင်းကျော် ရှိသည်။ ယခင်ယူငွေများကိုမူ စာချုပ်လုပ်မထား။ စာရင်းစာအုပ်ထဲ၌ လက်မှတ်ထိုးတာပဲ ရှိသည်။

ယခု စာချုပ်ကတော့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် အတိအကျရေးသားပြီး တရားဝင်ချုပ်ဆို လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည့် စာချုပ်ဖြစ်သည်။

ကိုလှထူးသာမက ဇနီးဖြစ်သူပါ ပါဝင်လက်မှတ်ထိုး ပေးရသည်။ ပြောတုန်းကတော့ ဟိုနယ်သည်နယ်။ လက်မှတ်ထိုးခါနီးကျတော့ ဣန္ဒြေဆည်လို မရအောင် မျက်နှာပျက်နေသည်။

သတင်းစကားဆိုသည်မှာ ပြန်လွယ်သည့်သဘော ရှိသည့်အတိုင်း မြို့ပေါ်မှာ ပြန်သွားသည်။ ညီအစ်ကိုချင်း သည်လိုမလုပ်သင့်ပါဘူးဟု ပြောသူများလည်း ရှိကြသည်။

သို့တစေ အနည်းငယ်သာပါ။

အများစုကတော့ ဦးတင်ထွန်းလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ... ဦးတင်ထွန်းကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မလုပ်မဖြစ် လုပ်လိုက်ရသည်ဟု သဘောမူပြီး ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

လူတွေမှာ သွေးစကားပြောသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်နာကြည်းစရာရှိရှိ တံကယံ အရေးကြုံလာပြီဆိုသောအခါတွင် ဥပေက္ခာပြု၍ လျစ်လျူမရှုနိုင်

www.burmeseclassic.com

ရာပေ။
ဘဝကို အလေးအနက်မထားသူ
ကိုလှထူးကတော့ ခဏမျှသာ စိတ်ထိ
ခိုက်သွားသော်လည်း သူ့ဝသီအတိုင်း
မထုံတက်တေးသာပင်။

* * *

ဦးတင်ထွန်းတို့ သားအဖနှစ်
ယောက် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။
စက်နှင့်တိုက်ကို အပေါင်ထား၍
ဘဏ်မှ ငွေချေးရန် ဖြစ်၏။ ဒါက
အဓိကလုပ်ငန်း။

သားဖြစ်သူကို ခေါ်လာခြင်းမှာ
သားဖြစ်သူကို ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်
သည့်နေရာကို ပိုရန်နှင့် ရန်ကုန်စီးပွား
ရေးလောက၏ အခြေအနေများကို
လက်တွေ့ ပြသရန်နှင့် လေ့လာစေနိုင်
ရန် ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
လူကြီးများထံ ဝင်ထွက် သွားလာရာသို့
မူ ခေါ်မသွားခဲ့။ ပြုစုရမည့်သူများကို
ပြုစုရသည့် စားပွဲသောက်ပွဲများသို့မူ ခေါ်
သွားခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံ
ရမည့် ဆက်ဆံပုံ ဆက်ဆံနည်း အထာ
သဘောတွေကို သိရှိရန်ဖြစ်သလို စိတ်
မပါပေမယ့် စိတ်ပါသယောင် အပြုံး
ဝေသီ၍ ညက်ညက်ညောညော ပြောဆို
ရပုံများနှင့် မည်သို့မည်ပုံ အပေးအယူ
စကား ကမ်းလှမ်းရပုံများကို သားဖြစ်
သူ လေ့လာစေနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

“သား တစ်နေ့မှာ မိရိုးဖလာ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို မင်း ဆက်လုပ်ရ
လိမ့်မယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စ ပြော
တဲ့ဆိုတဲ့အခါ ပါးစပ်ဖျားစကားနဲ့ ရင်
ထဲကစကားနှစ်မျိုး ပြောရတယ်။ ပါးစပ်

ဖျားက စကားဆိုတာ ရင်ထဲထိမပါပေ
မယ့် အဆင်ပြေသလို ကောင်းအောင်
ကြည့်ပြောရတာမျိုး ပြီးတော့ အပေး
အယူကိစ္စ၊ ဒါကမလုပ်လို့မရတဲ့ကိစ္စ၊
လိုချင်တာရှိရင် ကိုယ်ကပေးရမယ်။
တစ်နေရာမှာ အကျိုးအမြတ်ကိုတွက်
ပြီး ပေးတတ်ဖို့တော့ လိုတယ်။ ဘာကို
မဆို သိအောင် လေ့လာထားရမယ်။
နားနဲ့မျက်စိကို အလကားမထားရဘူး”

ဦးတင်ထွန်းက သားဖြစ်သူကို
ထိုသို့လျှင် ပြောစရာရှိသည်ကို တရင်း
တနှီး ပြောဆိုသွန်သင်လေ့ရှိသည်။

လောကမှာ အကောင်းနှင့်အဆိုး
ခွန်တွဲလျက်ရှိသည်။ လုပ်သင့်တာနှင့်
မလုပ်သင့်တာလည်း တွဲစပ်လျက်ရှိ
သည်။

ဒါကိုလေ့လာပြီး ဝေဖန်ပိုင်းခြား
နိုင်သည့် လူဟူသ၍ လျှောက်လှမ်းနေ
သည့် ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းတွင် ဘယ်
တော့မှ ကလိန်းကလဲ မဖြစ်။

“ခု သားပညာသင်နေတာ ဘာ
အတွက်လဲ”

ဦးတင်ထွန်း မေးလိုက်သည့် မေး
ခွန်းမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရောက်
သူတိုင်း အလွယ်တကူ ဖြေဆိုနိုင်သည့်
မေးခွန်းဖြစ်၏။

တင်မောင်အေးကလည်း မတုံ့
မဆိုင်း အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ပညာတတ်ဖို့ပါ အဖေ”

ဦးတင်ထွန်းက ပြုံးပြီး ခေါင်း
ယမ်းလိုက်သည်။

“သားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ ကျောင်းနေ
တာ ပညာတတ်ဖို့အပြင် ဘဝရှေ့ရေး
အတွက် အရင်းအနှီး ထူထောင်တာ

ဖြစ်တယ်။ ဖေဖေတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
မှာ အရင်းအနှီးများရင် အမြတ်ပေး
တယ်။ သားပညာသင်တာမှာလည်း
ဒီလိုပဲ။ ကျောင်းပညာနဲ့ နိုင်ငံဝန်ထမ်း
ဝင်လုပ်ပြီ ဆိုပါတော့။ ဆယ်တန်း
သမားတစ်ယောက်ရဲ့ လစာနဲ့ ဘွဲ့ရောင်
ယောက်ရဲ့ လစာဟာ ဘယ်တူပါးမလဲ။
ရိုးရိုး အမ်ဘီဘီအက်စ် ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ အက်စ်အက်စ်
အက်စ်၊ အမ်မာစီပီ စတဲ့ အထူးကုဘွဲ့
ရတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ဝင်ငွေ ဘယ်
တူပါးမလဲ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပညာ
သင်ကြားနေတာဟာလည်း အရင်
အနှီး စုဆောင်းနေတာပဲ။ အဲဒီလို
သားသဘောပေါက်ထားဖို့ လိုတယ်”

ဦးတင်ထွန်းက သားဖြစ်သူကို သူ
၏အယူအဆ ဥပမာ ဥပမေယျများဖြင့်
နားဝင်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြော
ပြတတ်သည်။

သားဖြစ်သူကို ရန်ကုန်တွင်
ကျောင်းထားချင်သည့် သူ၏ဆန္ဒကို
ခေါင်းထဲက ဖျောက်လိုမရသေး။

ရန်ကုန်ကအပြန်တွင် ဝန်းခြံ
သူအား နားချ၍ ရန်ကုန်တွင် ကော့ဝင်
ထားနိုင်ရန် လိုအပ်သည်ကိစ္စကိုလည်း
လုပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူ ရန်ကုန်
တွင်နေသည့်အခါ ဘယ်နေရာကို ဘယ်
လိုသွားလာရမည်။ ဘယ်နေရာမှာ
တွေ့ရှိသည်ကို နှံ့စပ်အောင် လိုက်ကြည့်
ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆယ်တန်းတွင် ရန်ကုန်မှာ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း တက္ကသိုလ်ရောက်
ရန်ကုန်မှာနေရမည်မို့ သားဖြစ်သူ
တင်လေ့လာထားနိုင်စေရန်မှာ

ဖြစ်သူအား ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကိစ္စများ ပြီးစီးသည့်အခါ သားအဖနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သူက ဘယ်ချေးငွေကိစ္စအတွက် လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဒေသဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနဆိုင်ရာများမှ ထောက်ခံချက်များ ယူရမည်။

ဒါတွေ အကုန်လုပ်ပြီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာရမည်။ ထိုအခေါက်တွင် ဝန်းဖြစ်သူကိုပါ ခေါ်ရမည်။

သူတို့ မြောင်းမြပြန်ရောက်တော့ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်မည့် စိတ်ကူးယဉ် ကိုလှထူးမှာ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် မိုးကုတ်တက်သွားပြီ။

ဘယ်သောင်ဆိုက်ပြီး ဘယ်ကမ်းကပ်၍ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ပြန်ရောက်လာမည်ကိုတော့ မပြောနိုင်။

ခု အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် စိတ်မကောင်းစရာသတင်းတစ်ခု ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ညီဖြစ်သူက သူ့မိန်းမအမ်းနွဲ့ထံမှ ဆွဲကြီးနှင့် လက်ကောက်တစ်ရန်ကိုပါ အပိုဆောင်းယူသွားသည်ဆိုသော သတင်း။

ဘယ်သို့ပင်ဆိုဆို သူ၏အပြန်အနားမှာ ချွတ်ချွတ်ကျွတ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတော့ သေချာသည်။ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ ပြောနိုင်သည်။

သည်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာရင်တော့ ခြေငြိမ်သွားတန်ကောင်းပါအလို့ပဲ ဆန္ဒပြုရတော့မည်ပဲ။

* * *

(၄)

ရန်ကုန်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ဆရာကြီး ဦးဘသော်အား ကန်တော့ရန် ရည်မှန်းပြီး သူ၏ အသုံးစရိတ်ထဲမှဖွဲ့၍ ဝယ်လာသည့် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် လုံချည်နှင့်အတူ ဆရာကြီး ဦးဘသော်ထံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“မောင်တင်မောင်အေးပါလား။ အေး...အေး...လာထိုင်၊ ကိုတင်ထွန်းတို့ မမြညွန့်တို့ရော နေကောင်းရဲ့လား။”

“ကောင်းပါတယ် အဘ။ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေနဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားတာ မနေကပဲ ပြန်ရောက်ပါတယ် အဘကို ကန်တော့ဖို့ လာတာပဲ။”

တင်မောင်အေးက သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသည့် အထုပ်ကို ဦးဘသော်ရှေ့တွင်ချ၍ ထိချင်းကြီးငါးပါးဖြင့် ဦးဘသော်အား တရိုတရသေ ကန်တော့သည်။ ကန်တော့ပြီးမှ ချထားသည့်အထုပ်ကို ယူ၍ ခူးတုပ်ပြီး ဦးဘသော်အား လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဘာများလဲကွ မောင်တင်မောင်အေးရ”

“ကျွန်တော် အဘအတွက် ရည်မှန်းပြီး ဝယ်လာတဲ့ ကန်တော့ပစ္စည်းပါ”

“အမယ်လေးကွာ...ကန်တော့တာပဲ။ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လည်း ပြီးတာပေါ့။ ကန်တော့ပစ္စည်း ပါတာ၊ မပါတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မိဘဆရာသမား၊ လူကြီးသူမတွေက ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကန်တော့လည်း ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ သိတတ်မှုသာ ပစာနပါတကွာ”

တင်မောင်အေးက သူ၏ရင်တွင်းဖြစ် စေတနာအရင်းခံသည့် ကန်တော့ပစ္စည်းကို အဘလက်ခံဖို့ ထပ်မံ၍ ပြောပြသည်။ တောင်းပန်စကား ဆင့်လိုက်ရသည်။

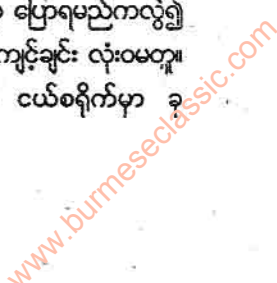
“အေး...အေး...ထားပါလေ။ အဘကတော့ ဆုပေးရမှာပေါ့။ အဘဆုပေးရိုးထုံးစံနဲ့အညီ ဆုထက် အပိုဆောင်းဆုတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းကတော့ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ဒီမိဒီဖနဲ့ ဥမကွဲသိုက်မပျက်အသက်ရှည်အောင် နေနိုင်ပါစေ၊ တိုးတက်ကြီးပွားပါစေ၊ ဘာညာပေါ့ကွာ။ အဲဒါအပြင် အဘ အပိုပေးချင်တဲ့ ဆုတောင်းက ဖခင်နဲ့ တစ်သလေမတိမ်းတူသော သားကောင်းသားမွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုပဲကွ။ အဲဒီဆုကို အဘ ဘာကြောင့်ပေးသလဲဆိုရင်...”

ဦးဘသော်က သူ၏မိခင်နှင့် ဖခင်တို့အကြောင်းကို ဆက်ပြောပြသည်။

ဦးတင်ထွန်းက ငယ်စဉ်ကတည်းက အေးအေးသက်သက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေထိုင်သည့် စရိုက်ရှိ၍ စာကိုကြိုးစားသည်။ မိဘများကို နှုတ်မပေး။

သူ၏ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုလှထူးမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဆော့သန်သည်။ စာမကြိုးစား၊ ကျောင်းပြေးသည်။ ရန်ဖြစ်သည်။ လက်လွန်ခြေလွန် လုပ်တတ်သောကြောင့် မိဘဖြစ်သူများ မျက်နှာပျက်ရသည်။ သူမဟုတ်တာ လုပ်သမျှကို နောက်ကလိုက်ရှင်းရသည်။

ညီအစ်ကိုဟု ပြောရမည်ကလွဲ၍ စရိုက်ချင်း အမှုအကျင့်ချင်း လုံးဝမတူ။ ကိုလှထူး၏ ငယ်စရိုက်မှာ ခု

ထက်ထိ မပျောက်သေး။

ဦးတင်ထွန်းကတော့ ယနေ့ထက် တိုင် ငယ်စရိုက်မပြောင်းလဲသေးရုံမက အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာသည်။

စီးပွားရေးကို အလွန်အမင်း ကြိုးစားသလို သိက္ခာကိုလည်း တည်တည်တံ့တံ့ ထိန်းသိမ်းထားသဖြင့် ရှိသည်။

ဦးတင်ထွန်းက အဖေတူသား၊ မိဘအတွက် မိဘအား အထောက်အကူပြုခဲ့သည့် ရတနာစစ်သော သား။

ကိုလှထူးကတော့ မိဘအတွက် ရတာနာသည့်သား။

“ဒါကြောင့် အဘက မင်းကို ဖခင်နဲ့ တစ်သမေတိမ်းတူသော သားကောင်းသားမွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘ၊ ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပုံမယ်”

“သာဓု သာဓု သာဓု... မင်္ဂလာစကားပေါ့ကွာ”

“ကြုံတုန်း အဘဆီက ဂီတဗဟုသုတ ကြားပါရစေ အဘ”

“မင်းက နှစ် ကောင်းသားပဲ ဦးသေးတော့ အဲဒီဘက်ကို အာရုံမစောင်းစေနဲ့။ ဂီတအနုပညာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ လိုက်စားလို့မပြီးဆုံးဘူး။ ပိုသွားတယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ လိုနေတာပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ။ ကျောင်းစာကိုလည်း ခုထက်ပိုပြီး ကြိုးစားသွားမှာပါ”

“တို့ပြန်မာဂီတဟာ နားထောင်ကောင်းရုံ အဖွဲ့အနွဲ့တွေနဲ့ သီကုံးထားရှိသလို မျိုးချစ်စိတ်ကို လှူဆွပေးတဲ့

သီကုံးမှုလည်းရှိတယ်။ တို့ဗမာသီချင်းလို ဇာတ်မာန်တက်ကြွစေတဲ့ သီချင်းတွေလည်း အများကြီးရှိတာပေါ့။ ခံစားချက်ကို ဖော်ကျူးတဲ့ သီချင်းတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ချစ်သမျှကို” ပတ်ပျိုးသည် အနောက်နန်းမတော် မမြလေးက သူမောင်တော် သာယာဝတီမင်းသားအား သူ ဘယ်လောက်ချစ်ရပါသည် ဆိုတာကို သက်သေထူ ဖော်ညွှန်းပြီး ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ စကားလုံးစာသား ရွေးချယ်ပုံနှင့် ဖွဲ့နွဲ့ပုံ အလွန်ပီပြင်သည်။

အချစ်ကို ပုံပြဖော်ပြသည့် ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုးသည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဆက်လက်တည်တံ့နေမည့် ပတ်ပျိုးကြီးလို့လည်း ဆိုနိုင်သည်။

မင်းသမီးကြီး လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်၏ နာဂဆန္ဒနဲ့ ဘောလယ်သည် မောင်တော်ကနောင်မင်းသားနှင့် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ဖွဲ့နွဲ့တင်ပြထားသော သီချင်း။ ရုပ်နှင့် ခံစားချက်ကို ဆက်စပ်ရေးဖွဲ့သည့် သီချင်း။

“အဲဒီလို ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ သီချင်းကြီးတွေကို အပြစ်မပြင်ဘဲ နှစ်သိမ့်ရရာလို ခံစားတဲ့လူတွေရှိသလို မိဖုရားတွေရဲ့ လင်မျှော်၊ လင်ကွဲတာကို ပုံချဲ့ရေးဖွဲ့ထားတယ်။ ပဒေသရာဇ်စနစ်၊ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်တွေရဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေကို ချီးမြှောက်ထားတယ်လို့ စွပ်စွဲအပြစ်မြင်၊ အပြစ်တင်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ထားပါလေ။ အဘ ထူးမခြားနားဘွဲ့အကြောင်းကို သဘောလောက်ပြောပြမယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ပြောသလဲဆိုတော့ သီချင်းကြီး အခြေခံ ကွဲပြားခြားနားတာကို သိရအောင် အဘက

အတိုချုံးပြီး ပြောမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ် အဘ၊ ဒါပေမဲ့ အဘနားနေချိန်ကိုများ ထိခိုက်မလားလို့”

“မယ်ဘွဲ့မောင်ဘွဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့နဲ့ ကွဲပြားတဲ့ သီချင်းကြီးလည်း ရှိတယ်ဆိုတာကို ထူးမခြားနားဘွဲ့ကြီးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချင်တဲ့ အကြောင်းကို လေ့လာတတ်အောင် နည်းနည်းပြောပြမယ်”

ထူးမခြားနားဘွဲ့သည် အချစ်ဘွဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ထူးခြားသည့် ရောင်ခြည်တော်ကို အခြေခံရေးဖွဲ့ထားသည့် ပူဇော်ဘွဲ့။

“ထူးမခြားနားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် ကွန့်ခြင်းပုံကို အခြေခံရေးဖွဲ့ထားတာ၊ တရားသဘောနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တေးဘုမ္မာလို သီချင်းကြီးမျိုးတွေလည်း အများကြီးရှိတာပေါ့။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုရင် ဝိပဿနာကို ဉာဏ်တင်နိုင်ဖို့ ဖွဲ့ဆိုထားတာ။ သီချင်းကြီးတွေရဲ့ နောက်ခံဇာတ်လမ်းတွေကို စာရေးဆရာမောင်ကြည်ရှင်၊ ဘုတလင်ဦးချစ်စိန်၊ မုံရွာဦးလေးခန့်တို့ရဲ့ သီချင်းကြီးသရုပ်ဖော် အသံလွှဲတတ်ကွဲ့တွေ ရှိသားပဲ လေ့လာကြည့်ပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ဧည့်သည်များ ရောက်လာသောကြောင့် ဦးဘသော်က ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ရသလို သူလည်း အလိုက်တသိ ထပ်ပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိခင်ကြီးက ဆရာကြီး ဘာတွေပြောလိုက်သည်ကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ သူက ဆရာကြီးပြောပြသည်များကို ပြန်လည်ပြောပြရင်း ပပငယ်ဝင်းဝင်း တီးကွက်ပြ

ပေးရန် ပြောလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မြညွန့်က သားယူပေးသည့် စောင့်ကြီးကို အနည်းငယ်ညှိလိုက်ပြီး အတောတစ်ကြော့ဖြင့် တီးကွက်စ လိုက်သည်။

“ပပငယ်လေး...ဝင်းဝင်း... မှန်ရဝေစောင်... ကိုယ်ရောင်တိုက်ခန်း လင်း...”

သူက တီးကွက်ကို ဂရုစာစိုက် နားထောင်၍ မှတ်သားရင်း စည်းဝါး လိုက်ပေးသည်။ တီးကွက်ဆုံသည့်အခါ သားဖြစ်သူထံ စောင်းကို လှမ်းပေးလိုက် သည်။ ဒေါ်မြညွန့်၏ တိုးညှင်းသော အဆိုနှင့် သူ၏တီးကွက်မှာ အံ့မဝင် ခွင်မကုသည့်အခါ ဒေါ်မြညွန့်က လက် ပြတားပြီး အံ့မဝင်သည့် တီးကွက်ကို ပြန်လည်တီးပြသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ နှစ်ဖက်တွင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခိုပ်များ ထင်ပြ သူက်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဦးတင်ထွန်း အိမ်မကပ်နိုင်။

စက်ကိစ္စနှင့် ချေးငွေကိစ္စအတွက် သွားလာလှုပ်ရှား နေရရှုမက နီးကပ်လာ ဖြစ်သော ရွေးကောက်ပွဲကိစ္စ အထွေ ထွေနှင့် လှုပ်ရှားနေရသည်။

သူတို့မြို့ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် အရွေး ခံသည်။ အရွေးခံမည့် ဝန်ကြီးနှင့် ဦးတင် ထွန်းက ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူ၏စီးပွားရေး သင်္ဘောငယ်ငန်းတွင် အထောက်အကူ ပြုပေး သော သို့မဟုတ် သူက အဓိကနေရာ

မှ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေရသည်။

ညီငယ်ဖြစ်သူက ကစားမက် သည့်အရွယ်မို့ အိမ်သိပ်မကပ်။

ဝေးဝေးလံလံတော့ မသွား။ အနီး အပါးမှလွဲ၍ ကစားဖော်များနှင့် ဆော့ ကစားနေတတ်သည့်အချိန်က များ သည်။ သူက ညနေ ဘောလုံးကန်သွား သည်။ လွဲ၍ အိမ်မှာပင်အနေများသည်။

မနက်ပိုင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ပြန်ထွက်တတ် သည်။ နေ့စဉ်တော့ မဟုတ်။ တစ်ခါ တစ်ရံ အပေါင်းအသင်းများ လာခေါ် သည့်အခါ လိုက်သွားတတ်သည်။

သူတို့ အပေါင်းအသင်းများမှာ နေ့စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည့် အလေ့အကျင့်တော့ မရှိပေ။

ရုပ်ရှင်ကိုတော့ ဘောလုံးလောက် အလေးအနက် မထား။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂလိပ်ကားကောင်းရင် သွားကြည့် သည်။

တစ်နေ့...

သားအမိနှစ်ယောက် ဖခင်ကြီး ခိုင်းသည့် စာရင်းများ လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ဆန်စက်လုပ်ငန်းအကြောင်း မိခင်ဖြစ် သူအား မေးမြန်းနေရင်းမှ သူတို့ပိုင် ဆန်စက်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်သူ အဘိုးဖြစ်သူအကြောင်း စကားစပ်မိ သွားကြသည်။

အဘိုးဖြစ်သူ၏ အမည်မှာ... ဦးမောင်ကြီး။ ဦးမောင်ကြီးမှာ စတီး ဘရားသားကုမ္ပဏီ၏ စပါးအဝယ်တော်။

စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီမှာ မျက် နှာဖြူအရင်းရှင်များပိုင်သည့် ကုမ္ပဏီ ဖြစ်၍ ဆန်စပါးအရောင်းအဝယ်လုပ်

ငန်းကို အဓိကထားလုပ်ကိုင်သည်။ နိုင်ငံခြားသို့ ဆန်တင်ပို့မှုကို တရုတ် ဘရားသားနှင့် အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ခဲ့ သည်။

စတီးဘရားသားမှာ ဆန်စပါးလုပ် ငန်းအပြင် သစ်လုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ် ကိုင်သည်။ သစ်လုပ်ငန်းတွင် ဘုံဘော ဘားမားကုမ္ပဏီကိုတော့ မမီ။

စတီးဘရားသားမှာ ဆန်စပါးလုပ် ငန်း သစ်လုပ်ငန်းများအပြင် ယခင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ခုတည်းသာရှိ သော သရက်မြို့ ဘီလပ်မြေစက်ရုံကြီး ကိုလည်း တည်ထောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

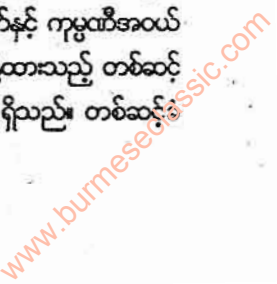
မျက်နှာဖြူအရင်းရှင်ကြီးများ ပိုင် ဆိုင်သည့် ဘီအိုစီ၊ စတီးဘရားသား၊ ဘုံဘောဘားမား ကုမ္ပဏီကြီးသုံးခုမှာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်ရေး၏ စီးပွား ရေး ခေါက်ကြီးသုံးခေါက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှဘုရင်ခံ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ကိုပင် လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်နိုင်သည်အထိ ပေါက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

စီးပွားရေးကို စိုးမိုးချယ်လှယ်နိုင် သည့် အဓိကကျသော ဘဏ်လုပ်ငန်း များကိုလည်း မျက်နှာဖြူ အရင်းရှင်ကြီး များကသာ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။

စတီးဘရားသား စပါးဝယ်ယူရန် အတွက် မြန်မာလူမျိုးထဲက ဆန်စပါး အကြောင်း နားလည်ကျွမ်းကျင်သူ ဒေသခံထဲက ရိုးသားသူများကို အဝယ် တော်အဖြစ် ခန့်ထားလုပ်ကိုင်စေသည်။

ကုမ္ပဏီနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် ရသည့် အဝယ်တော်နှင့် ကုမ္ပဏီအဝယ် တော်က လက်ခွဲခန့်ထားသည့် တစ်ဆင့် ခံအဝယ်တော်များ ရှိသည်။ တစ်ဆင့်ခံ

အဝယ်တော်များမှာ ကုမ္ပဏီနှင့် မသက်ဆိုင်။ ဦးမောင်ကြီးတို့လို တိုက်ရိုက်ခန့်ထားသည့် ကုမ္ပဏီအသိအမှတ်ပြု အဝယ်တော်များနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

တစ်ဆင့်ခံ အဝယ်တော်က ငွေကြေးလိမ်လည်မှုနှင့် အရှုပ်အထွေး ပြဿနာ ရှိလာလျှင် ဦးမောင်ကြီးတို့ နှင့်သာသက်ဆိုင်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေရှင်း။ ဖြေရှင်း၍မရလျှင် ဦးမောင်ကြီးတို့က စိုက်လျှော့။

ဦးမောင်ကြီးတို့မှာ မြို့ပေါ်မှာထိုင်ပြီး အခန့်သားလုပ်လို မရ။ လွယ်အိတ် တစ်လုံး၊ ထီးတစ်ချောင်းနှင့် ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းပြီး ရွာကို လျှောက်သွားရသည်။ လက်ခွဲအဝယ်တော်များ ထားရခြင်းမှာ စပါးပို၍ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ရန်ဖြစ်၏။

စပါးများများ ဝယ်နိုင်မှ ကုမ္ပဏီမှာ မျက်နှာကောင်းရသည်။ အသိအမှတ်ပြုခံရသည်။ နို့မဟုတ်ရင်... ကုမ္ပဏီက သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းကို ပြောင်းခန့်သည်။

နီး...နီး...လို့ ခေါင်းခါခဲလိုက်ရလျှင် နောက်နှစ် ကျွန်တော်မျိုး ကြိုးစားပါမည်ဟု စောဒကတက်လို့မရ။ တစ်နည်း အသနားခံလို့မရ။ ထီး ကိုင်ပြီး အထုပ်ထမ်းပြန်ရုံသာ။

အဝယ်စာရင်းကြည့်၍ ရက်(၆) အောရိုက်၊ ဂွတ်ပါမှ နောက်တစ်နှစ် အတွက် သေချာသည်။ ကိုယ့်နယ်မှာ အဝယ်တော်ကြီးဆိုသည့် အမည်နာမ တစ်လုံးနှင့် ဝယ်နိုင်သည်။ ဘဝအတွက် အာမခံချက် မရှိ။

ရက်(၆)နှင့် နီး စကားနှစ်လုံးသည်သာ အဓိက။ ရက်(၆) အမှတ်ရ

အောင် ကြိုးစားရသည်။

အသောက်အစား ကင်းသော၊ အလောင်းအစား ကင်းသော၊ အရှုပ်အပွေ ကင်းသော၊ ယုံကြည်စိတ်ချရသူများကို လက်စွဲအဝယ်တော်အဖြစ် ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်စေရသည်။

စိတ်လည်း ချရမည်။ လူရေလည်း လည်ရမည်။ ထိုမျှနှင့် မလုံလောက်သေး။ ရိုးသားကြိုးစား သစ္စာရှိသူမျိုး ဖြစ်ဖို့ကလည်း လိုသေးသည်။ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်၊ တိမ်မယောင်နှင့် နက်သည်ဟု ဆိုရမည် သော လုပ်ငန်း။ ငွေရေးကြေးရေးပါသော အလုပ်ဟူသည် မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်လိုမရ။

သူတို့၏ သတင်းပလင်းကို အမြဲတမ်း နားစွင့်နေရသည်။ သို့မှသာ တားဆီးရမည့်ကိစ္စကို အချိန်မီ တားဆီးနိုင်မည်။

လက်ခွဲ အဝယ်တော်တွေက အဝယ်တော်ကြီးနှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါ ရိုဂိုကျိုးကျိုး ခြေသုပ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုး သို့နယ် ဆက်ဆံကြသည်။ အဝယ်တော်ကြီးဆိုသည့် ရောမ နာမည်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဦးမောင်ကြီးတို့ကုမ္ပဏီကို ရောက်လို့ အသေးစား မျက်နှာဖြူအရာရှိလေး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်သည့်အခါ ဝင်ခွင့် တောင်းပြီး ချက်ချင်းဝင်တွေ့လို့ မရ။

တစ်မေ့တစ်မော အပြင်ခုံတန်းမှာ ထိုင်စောင့်ရသည်။ ဝင်စေ အမိန့်ရလို့ ဝင်သည့်အခါ ဆင်နားရွက်တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းသက်သာစွာ အသာအယာ တွန်းဖွင့်ပြီး ရိုဂိုကျိုးကျိုးအမူအရာနှင့် ခါးလေးကုန်းပြီး ဝင်ရသည်။ ဖိနပ်မစီးရ

ခေါင်းပေါင်း ခေါင်းပတ် မပတ်ရ။

ဦးမောင်ကြီးတို့လို ရှေးရိုးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ သူတို့ခေတ်ကာလက အပြင်သို့ထွက်လျှင် ခြင်းမပါသည့် အုပ်ပေါင်းပေါင်းလေ့ရှိသည်မှာ အစဉ်အလာ။

ဘယ်လိုနေရာကို သွားသွား၊ အုပ်ပေါင်း မပေါင်းသွားရိုး ထုံးစံမရှိ။ အစဉ်အလာထုံးစံကို ကိုယ့်သားလောက အရွယ် မျက်နှာဖြူအရာရှိ အငယ်စားနှင့် တွေ့သည်သော်မှ အစဉ်အလာထုံးစံကို ဖျက်ရသည်။

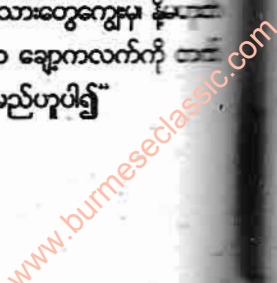
သို့တစေ သူ့ဆန်စားရဲမှ ဆိုသလို မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနှစ်ခြိုက်လုပ်ရသည်။ အဝယ်တော်၏ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ဝင်ငွေမှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။

ဒါတင်မက သတ်မှတ်စံနှုန်းထက် ဝယ်ယူနိုင်သော အဝယ်တော်ကြီးများမှာ ထပ်ဆောင်းအပိုဝင်ငွေဟုဆိုရမည် ကုမ္ပဏီမှပေးသည့် ဆုကြေးငွေကို ခံစားရရှိကြသည်။

တကယ့်စေတနာဖြင့် ပေးသည့် မျိုးတော့ မဟုတ်။ သူတို့အကျိုးကို ခြံထမ်းဆောင်စေရန် မက်လုံးသဘော ပေးခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ အသားများများ တားဆီးအတွက် အသားကပ်အရိုးကို စေတနာရေစီးကမ်းပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်မျက်နှာဖြူများ လက်ကိုင်ပြုသည့် သဘောထားတစ်ရပ် ရှိသည်။

“ကိုယ့်အတွက် လုပ်ပေးသလို ပေါင်ပုန်အနားသားတွေတွေ့မှ နို့မယူရင် အိမ်ပေါ်က ချောကလက်ကို ထားပြီးခိုးစားလိမ့်မည်ဟုပါ၍”

ဦးမောင်ကြီးတို့လို အဝယ်တော်ကြီးတွေသာ မရှိရင် သူတို့ကိုယ်တိုင် တောဆင်းပြီး စပါးဝယ်ဖို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှာ။ ထို့ကြောင့်လည်း မက်လုံးပေးတန်တာ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမောင်ကြီးတို့လို ရှေးခေတ်လူကြီးများမှာ အဖြန်းမရှိ။ အသုံးသာရှိသည်။ အသုံးကိုလည်း စစ်စစ်စိစိသုံးသည်။ စားသည့်နေရာ ဝယ်သည့်နေရာတွင် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍မစား၊ ပို၍မဝတ်။ ပပလွှားလွှား ထောင်ထောင်မားမား လုပ်သည်မျိုး မရှိ။ သူ့နေရာနှင့်သူ သင့်တင့်မျှတရုံသာ ဝတ်စားကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဝင်နှင့်အထွက် မျှတရုံမက ပိုလျှံကြသည်။

၁၈၆၇ ခုနှစ်၊ ဆူးအက်တူးမြောင်းဖောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကိုလိုနီနိုင်ငံများတွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ ဆူထောင်ထားသည့် မျက်နှာဖြူ အရင်းရှင်ကြီးများ လုပ်ငန်းပို၍ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ ရင်းနှီးငွေနှင့် အကျိုးအမြတ်ထင်ထွေး အခြေပြုပေးထားရာ တန်နေသည်အဖြစ် မရှိတဲ အတက်ဘက်သို့ ပြခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဓိကထွက်ကုန်အဖြစ် ဆန်စပါးဈေးနှုန်းမှာ ဆူးအက်တူးမြောင်းဖောက်ပြီးနောက် ခုန့်ပျံ့ကျော်အောင် တိုးတက်သွားသည်။

စူးအက်တူးမြောင်း မဖောက်ခင် ဆန်စပါးဈေးနှုန်းမှာ တင်းတစ်ရာလျှင် ၁၀ ကျပ်၊ ၂၅ ကျပ်မျှသာ ရှိသည်။

တူးမြောင်းဖောက်ပြီးနောက် တင်းတစ်ထောင် ၇၀ ကျပ်မှ ၈၀ ကျပ်ထိအထိ တက်သွားသည်။ သို့တစေ ထိုအထက်ဈေးကို စပါးစိုက်တောင်သူ

လယ်သမားကြီးများ မခံစားရပေ။ မြူးမြူးမြက်မြက် ခံစားရသူများမှာ ဦးမောင်ကြီးတို့လို အဝယ်တော်ကြီးများနှင့် စတီးဘရားသား အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီတို့သာ ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထိုစဉ်က အမြင့်ဆုံး စပါးဈေးနှုန်းမှာ ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် ပေါက်ဈေးပင်ဖြစ်၏။

၄၆ ပေါင်ကိုက် စပါးတင်းတစ်ရာ၏ ရန်ကုန်ပေါက် ဈေးနှုန်းမှာ ၂၀၀ ကျပ်ဖြစ်၏။ အမြင့်ဆုံး စပါးဈေးနှုန်းပင်။

တောင်သူလယ်သမားကြီးများ လက်ဝယ်ပေါက်ဈေးမှာမူ ၁၀၀ ကျပ်မျှသာ ဖြစ်၏။ အဆင့်ဆင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ခံခဲ့ကြရသည်။

စပါးဈေး အနိမ့်ဆုံးသို့ ထိုးကျသွားသည်မှာ ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ တင်းတစ်ရာ၏ ပေါက်ဈေးမှာ ၅၀ ကျပ်မျှသာဖြစ်၏။ ထိုစဉ်နှစ်က တောင်သူလယ်သမားတို့ လက်ဝယ်ပေါက်ဈေးမှာ ၁၈ ကျပ်မှ ၂၂ ကျပ်အထိသာ ဖြစ်၏။

ဦးမောင်ကြီးမှာ စပါးဈေး တစ်ရာငါးဆယ်အထက် ရှိခဲ့သည့် ၁၉၂၉ ခုနှစ်အထိ အဆမတန်သော အကျိုးအမြတ်ရရှိခဲ့သည့်အလျောက် ထိုလုပ်ငန်းဝင်ငွေဖြင့် လက်ရှိ ဦးတင်ထွန်း ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသော ဆန်စက်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့ပေသည်။

“သားတို့အဘိုး ဦးမောင်ကြီးအကြောင်းကို မေမေတို့ မိဘတွေက ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ သားတို့ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်တုန်းက ပြောပြခဲ့တာကို မေမေက မှတ်ထားလိုက်ရတာ။ သားတို့အဘိုး အလုပ်ကို

ဘယ်လောက် ကြိုးစားလုပ်ခဲ့ပုံ၊ ငွေရခဲ့ပုံ၊ စက်တည်တော့မယ်ဆိုတော့မှ အားလုံး အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကြရုံပဲတွေလည်း ပါတာပေါ့။”

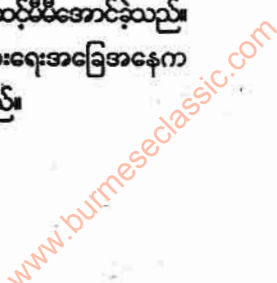
တင်မောင်အေး၏ မျက်လုံးများမှာ သူ၏မိခင်ထံမှ ခွာ၍ အိမ်ဦးခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဘိုးနှင့်အဘွားတို့၏ ဓာတ်ပုံဆီသို့ စူးရှောက်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ မိခင်ဖြစ်သူအား မေးလိုက်သည်။

“အဘိုးဟာ အလုပ်တွေ သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့လို့များ သက်ရှည်နေမသွားရလား မသိဘူးနော် မေမေ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ သားတို့ဘိုးဘိုးထက် အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတဲ့ လယ်သမားကြီးတွေထဲမှာ အသက်ရှည်ရှည် နေရတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ တရားသဘောနဲ့ပြောရင် အတိတ်ကံဆိုးလို့ ဆိုရမှာပေါ့ သားရယ်။ မေမေတို့ သဘောစီးတဲ့အခါ မအူပင်အထိ လက်မှတ်ယူထားရင် ရန်ကုန်အထိ ဆက်စီးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မအူပင်မှာပဲ ဆင်းရဲမှာပေါ့။ ဘိုးဘိုးလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ သက်တမ်းက ဒီလောက်အထိပဲလို့ သတ်မှတ်ချက်ပါလာတော့ ဒီလောက်အထိပဲ နေသွားရတာပေါ့။”

ငိုမှ ဖခင်ဖြစ်သူအကြောင်း စကားဆက်မိသည်။

ဦးတင်ထွန်းမှာ ပညာထွန်းပေါက်သည်။ ကြီးလည်းကြီးစားသည်။ ဆယ်တန်းကိုလည်း အဆင့်မီအောင်ခဲ့သည်။ မိဘများ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကလည်း ပြည့်စုံသည်။

သို့တစေ တက္ကသိုလ်သို့ မရောက်
လိုက်ရ။ တက္ကသိုလ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး
ကာမှ ဖခင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက်ကောက်
ကာငင်ကာ လေဖြတ်သွားသည်။

လေဖျန်းရုံမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တစ်
ပိုင်း လေဖြတ်သွားသောကြောင့် အိမ်ရာ
ထဲက လုံးဝမထနိုင်တော့။ မိခင်ကြီးက
လည်း တရှောင်ရှောင်သမား။

ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ဆန်
စက်ကိစ္စလုပ်ငန်းကိစ္စမှာ ဦးတင်ထွန်း
အပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

ညီဖြစ်သူမှာ လုံးဝအားပြု၍ရသူ
မဟုတ်။ ဖခင်ကြီး ထိုသူလောက် ဖြစ်နေ
သည့်တိုင် အပေါင်းအသင်းများနှင့်
လည်လိုက်ပတ်လိုက်၊ ပြဿနာပေါ်
လိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည်။

ဖခင်ကြီးကို အင်္ဂလိပ်နည်း မြန်မာ
နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြုစုကုသသော်လည်း
သုံးလကျော်ပဲ ခံလိုက်ရှာသည်။ မလွန်
ဆန်နိုင်သော အနိစ္စနောက်သို့ ပါသွားရ
သည်။ ဦးတင်ထွန်းမှာ တက္ကသိုလ်သွား
ရေးအစီအစဉ်ကို လုံးဝဖျက်လိုက်ရ
သည်။ သူ၏ဘဝကို ဆန်စက်လုပ်ငန်း
ထဲမှာ နစ်မြုပ်လိုက်ရသည်မှာ ယနေ့
ထိအောင်ပင်။

“သားတို့အဘိုး ဆုံးပြီး သုံးနှစ်
ကျော်ကြာမှ သားတို့အဘွားနဲ့ မေမေ
မိဘတွေ စီစဉ်ပြီး သားအဖေနဲ့ မေမေ
တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတော့ပဲ။ သားတို့
အဘွားက မေမေတို့အိမ်ထောင်ကျပြီး
တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ လူကြီးရောဂါနဲ့
ဆုံးသွားရှာတာ။ မေမေလက်ပေါ်မှာပဲ
အသက်ပျောက်သွားတာပေါ့”

“ဘွားဘွားက ဘိုးဘိုးထက် လေး
နှစ်ကျော်လောက် သက်ရှည်နေထိုင်

သွားရတာပေါ့နော် မေမေ”

“အေးပေါ့သားရယ်။ မေမေက
သားတို့ဘိုးဘိုးနဲ့ အနီးကပ်မနေခဲ့ရပေ
မယ့် သားတို့ ဘွားဘွားနဲ့တော့ အနီး
ကပ် နေထိုင်ပြုစုခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။ သား
တို့ဘွားဘွားဟာ သိပ်ပြီး သဘောထား
ပြည့်ဝတယ်။ လူကြီးဆန်တယ်။ မေမေ
ကိုလည်း ချစ်တယ်။ သားတို့ဦးလေး
အတွက် စိတ်မချတချနဲ့ မျက်စိမိတ်
သွားရတာပေါ့။ သားကြီးအတွက်တော့
လုံးဝစိတ်ချတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း
အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးကို သားကြီး
လက်ထဲ အပ်သွားတာပဲ။ စိန်ရွှေရတနာ
တွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သား
တို့ဦးလေး လုံးဝမသိဘူး။ ဒီနေ့အထိ
လည်း မသိဘူး။ သားတို့ဖေဖေက ဒါကို
တော့ လုံးဝ မပြောဘူး”

“ဦးလေးကို အပြင်ပန်းကြည့်ရ
တာ ဒီလောက်ဆိုးမယ်လို့ မထင်ဘူး
နော် မေမေ”

သားပြောလိုက်သည့် ထင်မြင်
ချက်စကားကြောင့် ဒေါ်မြညွန့်က
ညက်ညက်ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“သားတို့ဦးလေးအကြောင်း ဘယ်
သို့ဘယ်ညာဆိုတာမျိုး မေမေကမပြော
စကောင်းဘူး။ မေမေမှာ နှုတ်မကျွံ
အောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်ရှိ
တယ်။ ခုသားက ထင်မြင်ချက်ပြော
လာလို့ မေမေ နည်းနည်းပြောမယ်။
သားသိထားရအောင်လို့ပဲ။ ထင်လွယ်တဲ့
ဥပမာနဲ့ပြောရရင် သားဦးလေးဟာ ပျော့
ပျော့နဲ့နဲ့တဲ့ ကြောင်ချေးပေါ့။ ဒီလောက်
ဆို သားနားလည်ပါလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေကိုတော့ ဦးလေးက မလွန်
ဆန်ရဲဘူးနော်”

“ဘယ်လွန်ဆန်ရဲပါ့မလဲ သား
ရယ်။ ဒီစက်ကြီး တည်တဲ့ခိုင်မြဲပြီး တို့
တက်ကြီးပွားလာအောင် သားဖေဖေ
တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တာပဲဟာ။
သူက နိုသက်ခံစို့နေတော့လည်း ဘယ်
လွန်ဆန်ရဲပါ့မလဲ။ သားဖေဖေက သား
ကို အားကိုးအားထားပြုရမယ့် သားအင်
ယောက် ဖြစ်စေချင်တာလဲ ဒါကြောင့်
ပေါ့။ ဒီစက်ကြီးသာ သားဦးလေးလက်
ထဲ ရောက်သွားရင် မီးလောင်တာထက်
ဆိုးသွားမှာ သေချာတယ်လေ။ မီး
လောင်တာကမှ အစအနကျန်ခဲ့ပြီးမှ
သားဦးလေးလက်ထဲ ရောက်လို့တော့
အစအနမကျန်ဘဲ သူများလက်ထဲ
လုံးလျားလျား ရောက်သွားမှာ သေချာ
တာပေါ့။ မိဘရဲ့ အမွေအနှစ်ဆိုတာ
ထိန်းသိမ်းတတ်ရင် ရတာပေါ့။ သား
ရယ်။ မထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့လူလက်ထဲ
ရောက်ရင် ပလချာပေါ့။ ဒါကိုတော့
သားရင်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ ကျွန်တော်
ဖေဖေဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်အောင် ငြိ
စားပါ့မယ်”

တင်မောင်အေးက မိခင်ကြီး
လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုက်
လိုက်လှဲလှဲကြီး ကတိပေးစကား ပြော
ကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်မြညွန့်မျက်နှာပေါ်တွင်
သိမ်အားရသည့် အပြုံးများ ထွန်း
သည်။ မိဘနှင့်သားသမီး မေတ္တာ
အယူ အတုံ့အပြန်ရှိခြင်းသည် တစ်
မမြတ်နိုင်သော ကြည်နူးချင်သော
ဖြစ်စေလိမ့်မည်ပါ။

(ရှေ့လဆက်ရန်)
ကျော်မြင့်

စာရေးဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ထံမှ နှစ်ပေါင်း(၂၀)နီးပါးက စာတစ်စောင်

ဆရာဦးအောင်စိန်ဝင်း(အထက်တန်း နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာပညာရှင်)အား
၁၉၈၄-ခုနှစ်တွင် တွေ့ဆုံ၍ ဘဝရေးရာများကို
မေးမြန်းခဲ့ရာ ကျွန်တော်အား ၁၉၈၄ ခု၊ ဩဂုတ်လအတွင်း
မြန်မာပြည် အရှေ့မြောက်ဒေသ တိုင်းပြည်သို့
ဗဟိုတော်သင်ခန်း သွားရောက်ရပြီဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။
ယခုအခါတွင် ဆရာ၏ ဟောကြားချက်များအတိုင်း
တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ (၁၅-၈-၁၉၈၄)နေ့တွင်
ဗဟိုတော်သင်ခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့ရပါသည်။
တီကုန်းကုန်းမှာ ဟောကြားခဲ့သော ဆရာ၏ပညာရပ်များကို
မူ့ပြန်ကူး ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

စိန်ဝင်း
B.E (Mech.)
တပ်ပစ္စည်းဆက်ရုံး အမှတ်(၁)

၂၁ ၇၇၃

ဆရာဦးအောင်စိန်ဝင်း

(Ex. စာပေဗိမာန်)

အထက်တန်းလက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်

ASTRO-PALMIST EXPERT

သင်တန်းနည်းပြ

အလုပ်ခန်းနေရာ

အမှတ်(၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အလုပ်ချိန် - နံနက်(၈:၃၀)မှ ညနေ(၆:၀၀)နာရီထိ

မြင့်စေတနာဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှခိဋ္ဌပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ) LEUCODERMA

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)ဖြူ နီ နက်ကွက်များ ◆အနာကြီးရောဂါ ◆ယားနာ၊ ပွေး၊
ဝဲ၊ နှင်းစူ နှင့်အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, EC-
ZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်) ၊ အမှတ် (၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ခြင်၊

အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ တုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း-၀-၆၆၆၇၇၈၀၉-၇၉၈၈၆၉၁၁၅

ဌာနခွဲ - အမှတ် (၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၀ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊

ပန္နလေးမြို့ ၊ ဖုန်း - ၀၂-၂၄၆၀၉၊ ဖုန်း - ၀၉၂၀၀၂၈၄၃

www.burmeseclassic.com

ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု နန်းကြီးပြာ

ယခင်လမှအဆတ်

ပန်းချီ စံလွင်မောင်

ရှင်စောပု နန္ဒာမိုးကြွယ်

(ယ ဓ င် လ မှ အ ဆ က်)

လွမ်းစရာရှိလျှင် နာစရာနှင့် နာစရာနှင့်ဖြေ၊ နာစရာရှိတော့လည်း လွမ်းစရာနှင့် ဖြေရမတဲ့လား။

သို့ဆိုလျှင်တော့ ရှင်ဘို့မယ် အပေါ် နာစရာတွေ ရှိနေခဲ့သည်ကို ချစ်သို့ လွမ်းစရာနှင့် ဖြေရမည်နည်း။ လွမ်းလောက်စရာတွေကကော ရှိမှ နှိပ်ရဲ့လား။

ခုကျတော့ မင်းသမီးမျက်နှာဖုံး ကျွတ်ကျကာ ဘီလူးရုပ်ကြီး ပေါ်လာခဲ့ ပေပြီ။

'ပခန်းစားတရဖျား'သည် ကျေး တောင်ညို၏ သစ္စာခံဖြစ်၏။ အင်းဝ ခံတပ်နှင့် ပူးပေါင်းခုခံရန် စီစဉ်ရာ၌ ပခန်းစားတရဖျားသည် ကျေးတောင် ညို၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းကာ သစ္စာ ခံတပ်ခံခဲ့၏။ သည်အတွက် ကျေး တောင်ညို အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက် သော ပခန်းစားတရဖျားအား ဆု ခံတပ်ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

ထိုဆုလာဘ်ကား... အခြား မဟုတ်။

ရှင်စောပုပါတည်း။ သည့်အတွက်ကြောင့် နန်းတွင်း သို့ နန်းတွင်းသားများစွာ အင်းဝသူ၊ အင်းဝသားအပေါင်းတို့အနေဖြင့် ရှင် စောပုအပေါ် သနားကရုဏာသက်ခဲ့ ကြသည်။ နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင် စောပု ရှင်ဘို့မယ်၏ လုပ်ရပ်ကို ရွံ

ရှာကြသည်။ ကျေးတောင်ညိုအပေါ်၌ လည်း ကြိုးဆွဲနိုင်သော ရှင်ဘို့မယ် အဖို့ တရဖျားထံ ရှင်စောပုအား လက် ဆောင်ပဏ္ဏာအဖြစ် ချီးမြှင့်ပွဲ၌ အောင် သေအောင်သား စားလိုက်ရသလိုမျိုး ရှင်လန်းတက်ကြွလျက်ရှိသည်။ သီဟ သူ၏အချစ်ကိုလှယူခဲ့သူအား ကောင်း ကောင်းကြီး လက်စားချေလိုက်ရသလို မျိုး ပီတဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ရှင်ဘို့မယ်၏ လုပ်ရပ်က ရှင်စောပုအတွက်တော့ သေခြင်းထက် ဆိုးရွားလှပါတီ။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခြင်း ဒုက္ခ။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်း ဒုက္ခ။

ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ပြန်ဆပ်ရစမြဲ ဖြစ်သော်လည်း ရှင်စောပုအတွက် ဝဋ် ကြွေးတွေက ဆပ်၍မကုန်နိုင်လောက် အောင် များပြားလွန်းလှပါတီသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ရှင်ဘို့မယ် အနေနှင့် မိန်းမသားချင်းသော်လည်း ကောင်း၊ မဟာဆီ မဟာသွေးချင်း အပေါ်၌သော်လည်းကောင်း ကိုယ် ချင်းစာတရား ထားဖို့ကောင်းပါသည်။ အင်းဝတိုင်းပြည်၌ ရှင်စောပုကို အလို မရှိတော့ဘူးဆိုပါလျှင် ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ပို့မလွှတ်သင့်ပေဘူးလား။

ယခုတော့ လက်စားချေလိုစိတ် ကို အရင်းခံလျက် နှလုံးသားနှင့်၊ ခံစားချက်နှင့် တည်ဆောက်ထားသူ

ရှင်စောပုအား လူသားမဆန်လှစွာ သက်ပဲ့စွာတစ်ခုနယ် လက်ပြောင်း လက်လွှဲလုပ်လိုက်ခြင်းက ရက်စက် လွန်းရာကျရုံမက ယုတ်မာရာလည်း ကျပေသည်ကော။

တရဖျားအဖို့ရာမှာတော့ ရှင် စောပုကို ရလိုက်ခြင်းသည် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ဆုလာဘ်ထူး ကြီးကို ရလိုက်ခြင်းပဲဟု ထင်မှတ် ထားသည်နှင့်အမျှ အချိန်ရှိသရွေ့ ရှင်စောပု၏ အဆောင်တွင်းမှ မထွက် တော့။

ရှင်စောပု၏အဖြစ်က တရဖျား လက်ခုပ်တွင်းက ရေပမာပင်။

မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းနေသည်။ မနမ်းသော်လည်း ပင့် သက်ရှူနေရသည်။ တရဖျား၏ ရမ္မက် နှောင်အိမ်အတွင်း၌ အကျဉ်းကျကာ အသွေးအထပ်တို့ကို ပေးဆပ်နေရ သည်။ ဆန္ဒမပါဘဲနှင့် လိုက်လျောနေ ခဲ့ရပြီ။ သည်အဖြစ်မျိုးကို ကွယ်ရာ၌ ရှင်ဘို့မယ်သည် အားပါးတရနှင့် ကျေ နပ်နှစ်သက်လှစွာ ရယ်မောဟားတိုက် နေမှာ သေချာသည်။

“တောက်... ကျေးတောင်ညို ဟာ အင်းဝဘုရင်တဲ့လား။ လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်စရာပဲ”

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် မကျေမချမ်း ဆိုလိုက်သူက မိုးညှင်း သတိုးပဲ ဖြစ်သည်။

“သားတော်လည်း လုံးဝ မကျေ နပ်တာ အမှန်ပဲ ခမည်းတော်”

သည်စကားကို ဆိုလိုက်သူက မိုးညှင်းသတိုး၏သားတော်ငယ် ဝန်းသို စားပင် ဖြစ်သည်။ ဝန်းသိုစားကား အခြားမဟုတ်။ ဆင်ဖြူရှင်သီဟသူ၏ ကွမ်းတော်ကိုင် အင်းဘဲစားပင် ဖြစ်ပြီး အရှင်သခင် အရေးနိမ့်စဉ်က ကိုယ် တိုင်ဝင်ရောက် ဆင်နွဲ့ခဲ့သူဖြစ်ပြီး သခင်မ ရှင်စောပုကိုလည်း လေးစား တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်သည်။

“ကျေးတောင်ညိုကိစ္စမှာ ရှင်ဘို့ မယ်ဟာ အဓိကအချက်ပဲ။ သူ့ရဲ့ ကြီး ကိုင်မှုကြောင့် သခင် ရှင်စောပုမမှာ တရဖျားလက်ထဲ ရောက်ရတာပဲ။ အရှင်သီဟသူ လုပ်ကြံခံရမှုမှာ ကျေး တောင်ညိုနဲ့ ရှင်ဘို့မယ်တို့ ပူးပေါင်း မှုရှိနေတာ ငြင်းလို့မရဘူး ခမည်း တော်”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ သားတော် ရယ်။ ခမည်းတော်နဲ့ ကျေးတောင်ညို တို့ ဆိုတာဟာ ဘုရင်မင်းခေါင်လက် ထက်ကတည်းက မင်းကြီးရဲ့ သူ ကောင်းပြု မြှောက်စားမှုကို အတူခံ ခဲ့ကြရတဲ့ ဘဝတူတွေပဲ။ အခုတော့ သင်းက ရှင်ဘို့မယ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အင်းဝဘုရင်ဖြစ်လာတော့ ခမည်း တော်ကို သူ့ရဲ့သစ္စာခံရမတဲ့”

“သစ္စာမခံနဲ့ ခမည်းတော်။ ခုဆို ခမည်းတော်မှာ သားတော်နဲ့ နောင် တော်တို့ ရှိနေပြီပဲဟာ။ ထကြွပုန်ကန် ကြမယ် ခမည်းတော်။ အင်းဝထီးနန်း နဲ့ ထိုက်တန်တာ ခမည်းတော်ပဲ ဖြစ် ရမယ်”

“ခမည်းတော်လည်း သည် အတိုင်းပဲ တွက်ဆထားပါတယ် သား တော်”

သို့ဖြင့် မိုးညှင်းသတိုး ဦးဆောင် လျက် သားတော် မိုးရွှေစားနှင့် ဝန်းသို စားတို့လည်း စစ်သည်အင်အား များ စွာ စုဝေးလျက် အင်းဝကို ထကြွပုန် ကန်လေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ မိုးညှင်းသတိုး၏ ပုန် ကန်မှုသည် ကျေးတောင်ညိုနှင့် ရှင် ဘို့မယ်တို့အတွက်တော့ ပလ္လင်လှုပ် စရာ ဖြစ်လာရသည်။ သည်အတွက် တောင်ငူစား စောလူးသခံယား၊ တောင် တွင်းစား သီဟပတေ့နှင့် ဘယဂါ မဏိ၊ ရာသေကြန်တပ်များ၊ သစ္စာ တော်ခံလာသည့် အုန်းဘောင်စား လယ်သံဘွား၊ ပခန်းစား တရဖျားတို့ နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

အင်းဝ၏ ရေတပ်များသည် မိုးရွှေစား၊ ဝန်းသိုစား ညီအစ်ကို၏ တပ်များကို ကောင်းစွာ မနှိပ်ရသေး။ မိုးညှင်းတပ် အနားကပ်လာသည်နှင့် ပင် ကစဉ့်ကရဲနှင့် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေး ကြကုန်သည်။ ကြည်းကြောင်းမှ ချီ တက်လာသော မိုးညှင်း၏တပ်များဆို လျှင် ညီနောင်နှစ်ပါး၏ တပ်နှင့် ပူး ပေါင်းကြကာ ရွှေကြက်ယက်မှတစ် ဆင့် အင်းဝ၏ အရှေ့ဘက်သို့ကူးကာ တပ်စွဲထားကြသည်။ ရောဝတီနှင့် ဒုဋ္ဌာဝတီတို့ဆိုလျှင် ရေစီးသံပင် မညက် ညောတော့။ အင်းဝကို လက်လျှော့ စေဖို့ရာ နိမိတ်ပြနေသည့်သဘောပေ လား မဆိုသာ။

ဤတွင် မိုးညှင်းသတိုးသည် ကျေးတောင်ညို၏ သစ္စာခံများကို စည်းရုံးသည်။

သစ္စာခံများကလည်း အခြေ

အနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်သွားကြ သည်။ ကျေးတောင်ညိုထံ သစ္စာခံ ခြင်းထက် သတိုးမိုးညှင်း၏ အထင်ထွဲ မှုကို မခံနိုင်ကြ။ သည်အတွက် ပခန်း သို့ ပြန်ပြေးသွားသော တရဖျားမှတစ် ပါး အားလုံးသည် ကျေးတောင်ညိုနှင့် မပူးပေါင်းတော့ဘဲ မိမိတို့တပ်ကို ပြန် နုတ်သွားခဲ့ကြသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ရေရှည်အကျိုးကို မြင်တတ်သော လယ်သံဘွားသည်ပင်လျှင် မိုးညှင်း သတိုးထံမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ရယူကာ သူ့တပ်ကိုနုတ်ပြီး ပြန်သွား ခဲ့လေပြီ။

သည်တော့ ကျေးတောင်ညိုနှင့် ရှင်ဘို့မယ်တို့အဖို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာ ကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် ဘယဂါမဏိနှင့် ရာသေကြန် တို့က အကြံဉာဏ်များ ပေးလာကြ သည်။

“မိုးညှင်းသတိုးကို တုပြိုင်နိုင်း တာ အင်အားရှိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သည် တော့ အင်အားစုဖို့ရာ ရခိုင်ကို သွား တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

နောက်ဆုံး၌ သည်အကြံကို လက်ခံရတော့သည်။

ကုသိုလ်ကံဟူသည် အခြေအား ကောင်းနေသည်တော့ မဟုတ်။ ခြေ တစ်လက်ပြီးပါက ကြက်တစ်ခုနဲ့ ပေဦးတော့မည်။

သူတို့ သွားခဲ့သော ခရီးသည် ပန်းတိုင်ရှိရာ ရခိုင်သို့ပင် မရောက်ခဲ့ စလင်းမှ ရခိုင်သို့အသွား ပဲလွန်တော့ အရောက်၌ စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်ကာ ကျေးတောင်ညို ကံတော်ကုန်ခဲ့သော် လည်း

အောင်ပွဲများ ဆက်တိုက်ခံရ ဖြစ်သော မိုးညှင်းသတိုးအဖို့ နောက် ဆုံးမှာတော့ အင်းဝကို အလွယ်တကူ

သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်ပြီဆိုသည့် သတင်းကို ပခန်းရောက် ရှင်စောပုအဖို့ တရဖျားမှတစ်ဆင့် ကြားသိနေရသည်။

“မိုးညှင်းသတိုးဟာ မြို့စား၊ ရွာစားတွေကို သစ္စာခံအဖြစ် သိမ်းသွင်းနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သင်း ဘယ်လိုပဲ သစ္စာခံခိုင်းခိုင်း သစ္စာခံဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ပခန်းကို ခိုင်မာသထက် ခိုင်မာအောင် လုပ်မယ်။ ပြီးရင် မိုးညှင်းသတိုးကို နိုင်အောင်တိုက်မယ်။ နိုင်လိုကတော့ ကျုပ်ဟာ အင်းဝဘုရင်ဖြစ်ပြီ။ သည်တော့ ရှင်စောပုလည်း ကျုပ်ရဲ့ တောင်ညာစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ပြီပေါ့ ဟုတ်ပလား”

အလိုက်သင့်သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော်ငြား ရှင်စောပုစိတ်ထဲ လေးလေးနက်နက် မရှိ။ စိတ်အာရုံ တစ်ခုလုံးလည်း နောက်ကျနေဆဲ။

“စစ်ဘုရင်တွေဟာ အာဏာရှူးတွေပါပဲ။ သူတို့အာရုံထဲမှာ အာဏာရ နှိပ် ရှိနေကြတယ်။ အပြစ်မဲ့ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေကို ဘာမှ နားလည်စာနာမှု မရှိကြပါကလား။ စစ်ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက်တော့ အရိပ်ဆင်းကြီးပဲ”

ရှင်စောပုအဖို့ ကြီးပြင်းဖြတ်သန်းခဲ့ရာ ကာလတစ်လျှောက် မုန်းတီးရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသော စစ်ကို ကြားလည်းမကြားချင်တော့။ ကြိုသည်း မကြိုချင်တော့။

ထိုအချိန်ဝယ် မိုးညှင်းသတိုး၏ အင်အားမှာ ကြီးထွားနေခဲ့ပေပြီ။

သည်အတွက်ကြောင့်လည်း... သီဟသူ့ဘဝနာဒိတျာ ပရဝပဏှိဓမ္မဘဝဘွဲ့မည်ရည်ဖြင့် အင်းဝထီးနန်းတို့ ဦးစံသည့် မိုးညှင်းမင်းတရားကြီးအဖြစ်ပေပြီ။ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်

ပြီဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်တော်ပါ မင်းလှညက်ကိုပင် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့စံကားသားတော်ကြီး မိုးရွှေစား။

“ခမည်းတော်ဘုရား... တရဖျားဟာ သစ္စာမခံဘဲ ပခန်းကို ခြေကုပ်ယူလို့ ထောင်ထားခြားနားဖို့ လူစုနေတယ်။ အဲဒါကို တိုက်ခိုက်ဖို့ရာ ခွင့်ပေးပါ ခမည်းတော်”

သားတော်ငယ် ဝန်းသိုစား၏ ခွင့်ပန်လာသော စကား။

“တိုက်ရမှာပေါ့ကွယ်။ သင်းက ပုဂံ၊ စလေ၊ စကျ၊ ပခန်းငယ်၊ စလေ၊ ပြည် စတဲ့ နယ်စားပယ်စားတွေကိုပါ စည်းရုံးထားသတဲ့။ အေးလေ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သို့ဖြင့် မိုးညှင်းမင်းတရား ကိုယ်တော်တိုင် ပခန်းကို စစ်ချီတော့သည်။ ခုနစ်ရက်ပင် မပြည့်လိုက်။

ပခန်းလည်း မိုးညှင်းမင်းတရားအောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရပေပြီ။ ပုန်ကန်ထောင်ထားခြားနားသူ တရဖျားကို နောင်တည်းလျက် ရှင်စောပုနှင့် ဝင်တွေ့သည်။

တွေ့တော့လည်း တကယ့်ကို တလေးတစား။

“ကျန်းခံသာလို့ မာတော်မူပါရဲ့လား မိဖုရားကြီး”

“ကျန်းမာပေမဲ့ စိတ်ကတော့ တစ်နေ့ကလေးမျှ မချမ်းသာပါဘူး ရွှေနန်းရှင်ဘုရား”

“မပူပါနဲ့တော့... မိဖုရားကြီး။ သည်ကနေ့ကစလို့ မိဖုရားကြီးရဲ့ဘဝဟာ အသွင်ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာနဲ့ အင်းဝမှာ စံတော်မူရပါတော့မယ်။ ကျေးတောင်ညိုလည်း သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ ဘဝကို

နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ပါပြီလေ။ သင်းကို ရောက်တဲ့အခါ အရင်လိုပဲ အသောက်အယောင်တွေနဲ့ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ စံစားတော်မူရပါစေမယ်”

“ရွှေနန်းရှင်ဘုရား... ရှင်စောပုအနေနဲ့ ဘယ်လိုအဆောင်အယောင်မျိုးတွေကိုမှ စွဲလမ်းတက်မက်ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ရတနာသုံးပါးကို စိတ်လက်ချမ်းသာစွာနဲ့ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခွင့်ရရင်ပဲ ကျေးဇူးတော်က အတိုင်းမသိပါ ရွှေနန်းရှင်ဘုရား”

“စိတ်ချပါ မိဖုရားကြီးရယ်။ မိဖုရားကြီးအလိုရှိသမျှ အားလုံးဖြစ်စေရမယ်”

“ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိလှကြောင်းပါဘုရား”

မိုးညှင်းမင်းတရားအဖို့ သီဟသူကို လေးစားချစ်ခင်ရင်း ရှိခဲ့သည်။

သည်အတွက်ကြောင့်လည်း... သီဟသူ တမြတ်တန်းရှိခဲ့သော ရှင်စောပုအား လေးစားရင်းစွဲရှိကာ ကတိစကားအတိုင်းပင် ဆက်လက်ချီးမြှင့်ခဲ့ပါ၏။

သို့ဖြင့်ပင် ရှင်စောပုအဖို့ မိုးညှင်းမင်းတရားကြီး၏ မိဖုရားဖြစ်ခဲ့ပြန်တော့သည်။

ကံကြမ္မာကား ဆန်းကြယ်လွန်းလှပေစွ။

ကံကြမ္မာကား ခုနီ၊ ခုဝါ၊ ခုပြာ၊ ခုမိုင်း အချိန်တိုင်းမှာတော့ တိမ်လှိုင်းပမာ ပြောင်းလဲတတ်သော သဘောရှိပေသည်။

“သခင်မဘုရား... စစ်ကိုင်းဘက်မှာ ဟံသာဝတီကနေ စာပေကျမ်းဂန်သင်ယူဖို့အတွက် ရဟန်း

www.burmeseclassic.com

ကလေးနှစ်ပါး ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်ဖုရား”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

မျှော်လင့်မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ရှင်စောပု အဖို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား ရသည်နှင့်အမျှ ... ရင်ထဲမှာလည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ သည်ရဟန်းနှစ်ပါးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ လျှင်ဖြင့် ဟံသာဝတီအပေါ် လွမ်း ဆွတ်ရခြင်းအနေအထားမှာ အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိတော့ လျော့ပါးလိမ့် မှာ သေချာသည်။ သည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် အဆောင် တော်တွင်းသို့ ဆွမ်းစားပင့်ဖို့ စီစဉ်စေ တော့သည်။ သည်ကိစ္စအတွက် မိုး ညှင်းမင်းတရားကလည်း ကြည်ဖြူစွာ ဖြင့်ပင် လိုက်လျောခွင့်ပြုခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်ပင် ရှင်စောပုအဖို့ ကူခြေ သိက္ခာတော်နှင့် ပြည့်စုံလှသည့် မွန် ရဟန်းတော်ကလေးနှစ်ပါးကို ဆွမ်း လုပ်ကျွေးခွင့် ရသည်နှင့်အမျှ တရား ဒေသနာတော်များကိုလည်း နာကြား ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရဟန်းတော်ကလေး နှစ်ပါးတွင် အကြီးဆုံးသည် အရှင်ဓမ္မဓရဖြစ်ပြီး အငယ်ရဟန်းတော်မှာ အရှင်ဓမ္မညာ ဏ ဖြစ်ချေသည်။

အရှင်ဓမ္မဓရသည် စာပေကျမ်း ဂန်တို့ကို ပိုမို၍ တတ်မြောက်၏။ အပြော အဆို လိမ္မာကျွမ်းကျင်၏။ ရဟန်းဝါ နုသေးသော်လည်း ထေရ်ကြီးဝါကြီး နှင့်မခြား ရင့်ကျက်ကာ ကြည်လင် သော အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံ သည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုအရှင်တို့နှင့် စကားစမြည် ပြောရဆိုရမည်ဆိုလျှင် ရှင်စောပုအဖို့ ဘယ်သောအခါမှ

ဝလင်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။

“အရှင်ဘုရားတို့ ... ဟံသာ ဝတီနန်းတွင်းထဲမှ ဘယ်လိုအရေးကိစ္စ တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်မ သိချင်ပါတယ်ဘုရား”

“အင်းလေ ... ဒကာမကြီး အနေနဲ့ ဟံသာဝတီက ခွဲခွာလာခဲ့ရ တဲ့ ကာလတွေဆိုတာကလည်း နည်း မှ မနည်းတာကလား။ သည်တော့ လည်း သိချင်ရှာမပေါ့လေ။ ဒကာမ ကြီးဟာ စစ်မက်မဖြစ်ပွားရေး၊ ဟံသာ ဝတီငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အနစ်နာခံခဲ့ တဲ့အတွက် ဟံသာဝတီပြည်သူပြည် သားအပေါင်းဟာ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ရတာနဲ့အမျှ ရင်သွေးရတနာလေး တွေကို ခွဲခွာသွားရတဲ့အတွက် ကရု ဏာသက်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ကြပါတယ် ဒကာမကြီး”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ပြည်သူ ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သူ့အပေါ် အရေးတယူနဲ့ အလေးမှုကြပါကလား ဟု တွေးတောရင်း ရှင်စောပုအဖို့ ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်ရပါသေးသည်။

“ဒကာတော် ဗညားရံလည်း ကျန်းခံသာလို့ မာတော်မူပါတယ်။ ပြီး တော့ ဒကာမကြီးရဲ့ ရင်သွေးတော် တွေကိုလည်း ရင်အုပ်မကွာ ကျွေးမွေး ပြုစု စောင့်ရှောက်ပါတယ် ဒကာမ ကြီး။ ဟံသာဝတီမှာ ဗညားဓမ္မရာဇာ ကံကော်ကုန်ပြီးတဲ့နောက် ဗညားရံက ပဲ ဟံသာဝတီထီးနန်းကို စိုးစံတော်မူ ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

“သည်စကားကြားရတော့ ဝမ်း သာ၊ ဝမ်းနည်း ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဟာ ပုထုဇဉ်တွေမှန်သမျှ ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်တဲ့ လောကဝံတရား တွေပဲလေ။ အင်းဝမှာ မင်းပြောင်းမင်း

လွဲတွေဖြစ်ပြီး ဒကာမကြီးမဟု သောက ပင်လယ်ဝေခဲ့ရတာတွေ သတင်းသွင်း ကြားရပါရဲ့။

သည်အဖြစ်တွေကို ဂေါတမ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်နဲ့ နှလုံးသွင်း ကြည့်ပြီး အကြွေးဟောင်းတွေကို ချေ အောင် ပြန်ဆပ်နေရတာပဲလို့ သဘော ထားလိုက်ပါ ဒကာမကြီး။ လောကမှာ ဘယ်သူတွေ မကောင်း မကောင်း ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ကောင်းဖို့လိုမိ တယ်။ မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှု ဆောင်ပြီး ဖြူအောင်စိတ်ကို ထား လိုပါတယ်။ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ပါနဲ့။ သူတော်ကောင်း သူတော်မြတ်တွေကို နတ်ကောင်းတွေ က စောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်”

ရဟန်းတော်၏ အပူငြိမ်းတရား ဒေသနာများကြောင့် လေးပင်မ သောအရာများ ပေါ့ပါးသွားရသည်က အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ ... အရှင် ဘုရားတို့ အင်းဝကိုရောက်လာခဲ့ခြင်း ဟာ တပည့်တော်မကို သောကနှင့် ကနေ ဆွဲထုတ်ကယ်မနေသလိုပင် ဘုရား။ သည်ကနေ့ကစပြီး တပည့် တော်မကို ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာ အဖြစ် ဓုတ်ယူတော်မူပါ။ သီတင်း တိုင်းလည်း ဆွမ်းစားကြွရောက်တော် မူပါ အရှင်ဘုရားတို့”

“သာဓု ... သာဓု .. သာဓု ဒကာမကြီး”

သည်လိုနှင့်ပင် ... မွန်ရဟန်း ကလေးနှစ်ပါးသည် ရှင်စောပုအဖို့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်လာခဲ့သည်။ အတော် တော်တွင်းသို့လည်း ဝင်ခွင့်

ခွင့် ရထားလေသည်မို့ ရှင်စောပုနှင့် ရဟန်းငယ်နှစ်ပါးတို့မှာ တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် ရင်းနှီးမှုများ တိုးတက်လာ ခဲ့တော့သည်။

ဇာတိမြေအပေါ် အလွမ်းပြေရ သည်။

သောကအပူမီးတွေ ငြိမ်းတန် သလောက် ငြိမ်းရသည်။

ရှင်ဓမ္မနှင့် ရှင်ဓမ္မညာဏတို့ သည် စာပေကျမ်းဂန်တို့ကို အတန် အသင့် သင်ကြားပြီးကြသည့်အခါ ဂန္တိရ ဝိဇ္ဇာဓရ လောကီပညာရပ်များကို လေ့ လာလိုက်စားကြပြန်သည်။

သည်ကာလအတွင်းမှာပင် ရှင် စောပုအဖို့ သွေးလေဖောက်ပြားလေ သလား မသိ။ မသိမသာ ကြုံလိုဖျော့ တော့လာခဲ့သည်။ နာဖျားမကျန်းဖြစ် လာခဲ့သည်။ သည်အဖြစ်ကို မိုးညှင်း မင်းအနေဖြင့် ဂရုမစိုက်နိုင်အား။

သူ့အဖို့ လက်ဝယ်ရရှိပြီးသော အင်းဝကို တည်ငြိမ်မှုရှိအောင်၊ သစ္စာ ခံများ ထကြွမှုမရှိရလေအောင် ကွပ် ကဲနေရသည်။ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့် ပြေလှသော နန်းတော်အား သူ့ ထက်ထက်၌ သစ်လွင်တောက်ပလာ ချေရန် အသစ်ပြန်လည်တည်ဆောက် ချေကို လုံးပန်းနေရသည်။ သည် တွက် မိဖုရားဆောင်များသို့ ဝင်ရန် အခွင့်ပုံမှန် မပေးနိုင်ခဲ့။ ရှင်စောပု၏ နန်းမာရေးအတွက်လည်း နန်းတွင်း မာတော်ကြီးများကိုသာ လွှဲအပ် တာခဲ့သည်။

နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးများ ကျော်လည်းကျော်ကြား။ တော် တော်တော်ကြပါပေသည်။ သို့ပါသော် လည်း လူနာတစ်ယောက်အား ရောဂါ ခြင်းသင့်သင့်အောင်ပေးတတ်ခြင်း

မရှိပါက ဘယ်မှာလာ၍ ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းမှာတဲ့နည်း။

ရှင်စောပု၏ ဝေဒနာကား သက် သာလာခြင်းမရှိခဲ့။ ပင့်ဆောင်ထား သော မွန်ရဟန်းကလေးတွေ ကြွလာ သည့်တိုင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ခရီးဦးကြို မပြုနိုင်ရှာ။ သည်အနေအထားကို ရှင်ဓမ္မဓရက သဘောပေါက်သည်။

“ဒကာမကြီးရဲ့ ရောဂါဟာ ထူး ထူးထွေထွေ မဟုတ်သလို ကံနာဝဋ် နာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာပါ။”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့် တော်မအဖို့ ဟံသာဝတီကို တွေးမိ တိုင်း လွမ်းဆွတ်မဆုံးနိုင်ဖြစ်ရသလို အဖမဲ့ရုံမက အမိရင်ခွင်နဲ့လည်း ဝေး နေကြရရှာတဲ့ ရင်သွေးငယ်လေးတွေ အတွက် တွေးမိတိုင်း ဖြေမဆည်နိုင် အောင် ခံစားနေရတာမို့ ကြာရင်ဖြင့် လုံးပါးပါးတော့မှာ အမှန်ပါပဲဘုရား။”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဒကာမကြီး ရယ်။ ရောဂါဝေဒနာကို သိရင် ဆေး ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ သင့်လျော်အပ်စပ် အောင် ပေးတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဒါ ထက် ဒကာမကြီးရဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ဇာတာတော်တို့ကို ဦးစင်းတို့ စစ်ဆေး ကြည့်ပါရစဉ်း။”

သို့ဖြင့် ရဟန်းတော်နှစ်ပါးလည်း ရှင်စောပု၏ လက္ခဏာနှင့် ဇာတာ တော်တို့ကို စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုကြသည်။

“ဒကာမကြီး ... ဘယ်လိုမှ စိတ်သောက မရောက်ပါနဲ့တော့။ ဒကာမကြီးဟာ သောကအပူတွေ မငြိမ်းမချင်။ အထွတ်အထိပ်ကို မရောက်မချင်၊ ဘယ်လိုမျိုးမှ အသက် ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်မှာမဟုတ်

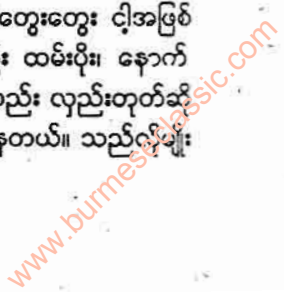
ပါဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ အဆိုးအညံ့တွေ မှန်သမျှ ကင်းပျောက်ပြီး အေးချမ်း သာယာတဲ့ ဘဝထဲကို ရောက်ရတော့ မှာပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒကာမ ကြီးရဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ တွေကြောင့်ပေါ့။ အခုခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ စိတ်သောကရောက်စရာ တွေ ဆိုတာဟာ အကောင်းဖြစ်ချင် လို့ အဆိုးရှေ့ကခံတဲ့ သဘောပါ။ ဒကာမကြီးရဲ့ ကံဇာတာကို တွက်ချက် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်းနေတာပါပဲ။ သည်တော့ နွားသိုးမှန်ရင် ချိုချက် မကင်းသလို အထွတ်အထိပ်ရောက် မယ့်သူဆိုတာလည်း ကံကြမ္မာလေ ပြင်းပန်တိုင်းတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကို ခံရ မှာပဲ။

ဒကာမကြီးဟာ သာမန်မဟုတ် ပါဘူး။ အထွတ်အထိပ်ရောက်ပြီးတဲ့ နောက် သာသနာတွေကိုလည်း စိတ် တိုင်းကျ ပြုရမယ့်သူပါ။ ဒါကြောင့် အပရိကဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲ ထည့်မထားပါနဲ့တော့။ ကိုယ်ရောစိတ် ပါ ကျန်းမာပါမှ ဒကာမကြီးအလိုကျ တဲ့ ဘဝကို စိတ်တိုင်းကျ တည် ဆောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

သည်စကားကြားရတော့ ဝမ်း သာမိသွားတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သို့ ရာတွင် ကြာကြာတော့ ဝမ်းမသာနိုင် အား။

“ဒါဟာ ငါ့ကို စကားအလိမ္မာ သုံးပြီး နှစ်သိမ့်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့် မယ်။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး ငါ့အဖြစ် က ရှေ့တိုးလည်း ထမ်းပိုး၊ နောက် ဆုတ်ပြန်တော့လည်း လှည်းတုတ်ဆို တာမျိုးလို ဖြစ်နေတယ်။ သည်လိုမျိုး

ဟုတ်လာနိုး၊ ဟုတ်လာနိုး တအံ့အံ့ တနွေးနွေးနဲ့တော့ ဘဝဟာ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေရတာမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မသေချင်အချိန်ကလေးမှာတော့ ဇာတိမြေ ဟံသာဝတီရဲ့ လေကိုရှု။ ရေကြည်ကိုသောက်၊ မြေပေါ်လျှောက်ချင်ပါသေးတယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် နောက်သီတင်းပတ်ကို ရောက်လာတော့ ရှင်မဗ္ဗရေအား လက်ရှိဆန္ဒအမှန်ကို ဖော်ထုတ်ရင်ဖွင့်လိုက်တော့သည်။

“တပည့်တော်မရဲ့ ဆန္ဒအမှန်ကတော့ ဟံသာဝတီကို ပြန်ချင်တာပါပဲ ဘုရား”

“ပြန်ချင်တော့လည်း ပြန်ရတာပေါ့လေ”

“သူများတွေအတွက်တော့... ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်မအတွက်တော့ အင်မတန်မှ ခက်ခဲလှပါတယ်ဘုရား။ တကယ်တော့ တပည့်တော်မဟာ လူသာမန်တွေလို လွတ်လပ်ခြင်းမရှိတဲ့ လက်ဆောင်အရပ်ကလေး တစ်ရပ်ပါပဲ ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့က ပြန်ချင်တော့လည်း ပြန်ရတာပေါ့လေလို့ဆိုတော့ ပြန်ဖို့အစီအစဉ်ရှိပြီနဲ့တူပါရဲ့”

“ရှိလို့လည်း မိန့်တာပေါ့ ဒကာမကြီးရဲ့။ အဲသည်အခါ ဒကာမကြီးကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားကြမယ်လေ”

တကယ်တော့... ကြားရသည့် စကားတွေက ဌာနေလွမ်းသူ ရှင်စောပုအတွက် အားရတက်ကြွဖို့ရာ ကောင်းလှချေ၏။ သို့သော်ငြား ရှင်စောပုအဖြစ်က လန်းမရွှင်သာရယ်ပါ။

“တပည့်တော်မ ပြန်လိုက်ခဲ့ရင် ငြိမ်သက်အိပ်မောကျနေတဲ့ အင်းဝ

ဟာ နိုးထလာပြီး ဟံသာဝတီကို စစ်ခင်းဖို့ရာ မျက်နှာထသစ်ဦးမှာပဲလေ။ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်မဟာ ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ တပည့်တော်မတော့ ဘဝကို လက်မြှောက်ပေးလိုက်ပါပြီ။ အရှင်ဘုရားတို့သာ ဟံသာဝတီကို ပြန်ကြွပြီး ဘာသာ၊ သာသနာကို စည်ပင်ထွန်းကားအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဒကာမကြီး”

နေရာတကာမှာ အချိန်အခါဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အခွင့်သာ အခါပေးတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့ စီစဉ်ကြတဲ့အခါမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုချည်းပဲ ဇွတ်နှစ်ဆောင်ရွက်လို့ မရမှန်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ကြပြီး သားပါ။

ခုအချိန်ဟာ ... ဒကာမကြီးအတွက် အချိန်ကောင်း အခါကောင်းဆိုရင် မမှားဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒကာမကြီးရဲ့ဇာတာမှာ သည်အချိန်ဟာ ဇာတိမြေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်ဖို့ ပြနေတယ်။ ပြီးတော့ မိုးညှင်းမင်းတရားအဖို့မှာလည်း သူပလ္လင်တည်မြဲဖို့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ရာပဲ ခေါင်းထဲရှိနေတယ်။ မိဖုရားတွေမှာ အာရုံမကျ၊ အလေးအနက် မထားချိန်မှာ ဒကာမကြီးရဲ့ ပြည်တော်ပြန်ခရီးဟာ သိပ်ပြီး ခဲယဉ်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

တွက်ချက်ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း အန္တရာယ်ကျရောက်မယ့်နိမိတ်တွေ မမြင်ရဘူး။ သည်တော့ အပြစ်ဖို့စရာ မရှိရလေအောင် မင်းတရားကြီးကို ခွင့်တောင်းကြည့်ပါ။ သည်လိုမှ အခြေ

အနေပေးမလာတဲ့အခါ ဦးဇင်းတို့အကြံအစည်ကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဒကာမကြီးအတွက် ကျန်းသေအောင် မြင်ရမယ့် အကြံအစည်တွေပါ”

အားရစရာမှ တကယ့်ကို အားစရာ။

“အခွင့်သာခိုက်မှ မလိုက်နိုင်ဘူးကတော့ အခိုက်နင့်ပြင် မရှိတော့ဘူး ရှင်စောပုရေ” ဟူ၍ သဘောပေါက်လိုက်ရပါသည်။ အရှင်နှစ်ပါးတို့လည်း ဟံသာဝတီကိုပြန်ဖို့ရာအတွက် လက်ရွေးစင်လူများကို စုထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ စားရေရိက္ခာနှင့်တကွ လေ့လာမှာလည်း အဆင်သင့်။

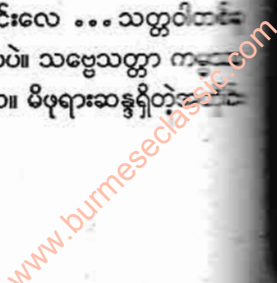
သည်တော့ အစီအစဉ်အတိုင်း ချိတ်ရည်နှင့် ကနဦးစေ့ကို ရောနှောပျော်စပ်ထားသော ဆေးရည်ကို သောက်ချလိုက်သည်။

ဆေးတန်ခိုးကား အာနိသင် ထက်လှပေစွ။

သွေးဝမ်းတို့ မရပ်မနား သွားတော့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း ချည့်နဲ့နဲ့။

သည်အကြောင်းကို မင်းတရားထံ ရွှေနားတော်သွင်းလေတော့ ရောက်ရှုစားပြီး သမားတော်တို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ ကုသစေခဲ့၏။ သမားတော်တို့မှာလည်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရှင်စောပု၏ တန်ခိုးလက်ဆောင်ကို ယူထားကြသည်ဖြစ်ရာ မင်းတရားကြီးအား ရောဂါအလွန်သည်ထင်နေ၍ ကူးစက်နိုင်သည့်အကြောင်းကိုပါ သာထိုးထိုးကလေး လျှောက်တင်ပြလေသည်။

“အင်းလေ ... သတ္တဝါတစ်ကံတစ်ခုပေပဲ။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကုသောကာပေါ့လေ။ မိဖုရားဆန္ဒရှိတဲ့အခါ

လုပ်ဆောင်ပါစေ”

“အရှင်မင်းကြီး ... သခင်မ ဖုရားဟာ သူ့ရောဂါဟာ ကျွန်တော် မျိုးတို့ရဲ့ ဆေးဝါးနဲ့ မပျောက်နိုင်။ မြို့ ပြင်ထွက်ပြီး ဗလိနတ်စာကျွေးပြီး တိုင် တည်ဆုတောင်းပါမှ ရောဂါအရှင်း ပျောက်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေပါတယ် ဘုရား”

“ဒါဆိုလည်း မိဖုရားရဲ့လိုအင် ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့”

ရှင်စောပုအဖို့ မြို့ပြင်ထွက်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရချေပြီ။

သို့ရာတွင် အပြင်သို့ထွက်ရာ၌ အင်းဝသူ အင်းဝသားတို့ တွေ့မြင် သွား၍မဖြစ်။

တွေ့မြင်သွားပါက ရှင်စောပုတို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုအစုစု၊ နောက်ဆုံး... အင်းဝမှ ထွက်ပြေးမှုတို့သည် မင်းနား တစ်ထောင်သို့ ပေါက်ကြားသွားနိုင် သည်။ ထိုအခါတွင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။ မင်းတရားကြီးအဖို့ စိတ်ကြည်သာနေလျှင် အကြောင်း မဟုတ်။ စိတ်အလိုမကျဖြစ်၍ အခန့် မသင့်ပါက ... မင်းတို့မျက်စောင်း အကြောင်းအရွေး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သည်တော့ လှုပ်ရှားမှုသည် ည အချိန်ကာလကျမှသာလျှင် အကောင်း သုံး

ရဟန်းနှစ်ပါး၏ အစီအစဉ်က နိဗ္ဗာန်ရပ်ရုံမျှမက အကွက်လည်း နေလှသည်။ ရှင်စောပု၏ အဆောင် တော်၌ ရှည်မြင့်စွာ တရားဟောတော် မြီး ဂန္ထီရုပ်ဖွဲ့စေရ လောကီအတတ် သာရင်များဖြင့် ရှင်စောပုမှတစ်ပါး အဆောင်တွင်းရှိ တရားနာပရိသတ် တို့ကို အိပ်မောကျစေခဲ့သည်။ ထို

အခါ ရှင်စောပုအား ဖျာလုပ်အတွင်း ဝင်စေပြီး ဖျာလုပ်အား သက်န်းတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ တင်ကြိုခေါ်ဆောင်လာ သော အားကောင်းမောင်းသန် မွန် ဒါယကာကို ထမ်းစေ၏။

မြစ်ဆိပ်ဆင်းရာ လမ်းတစ် လျှောက် တွေ့မြင်ကြသူများက စပ်စု မေးမြန်းကြ၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ ... သက်န်း လိပ်ကြီးကလည် ကြီးလှပါကလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ အဲဒါ ဒကာမကြီး ရှင်စောပု လှူဒါန်းလိုက်တာလေ။ ကြီး ဆို စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေကို ဖျာနဲ့ လိပ်ထားတာကလား”

“ဪ ... ဪ ... ဒါ ကြောင့်ကိုး”

စပ်စပ်စုစု လုပ်လိုသူများ ကျေ နပ်သွားကြသည်။

မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လျှင် အပျောင်ရိပ်တစ်နေရာရှိလျက် ပတ် ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ လူသူအရိပ်လေးပါး ကင်းပြီဆိုတော့ မှ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ပေါ့ ပါးလှစွာသော ဝါးသရိုးကိုင် ယွန်းလှေ ကို ရေချကာ ရှင်စောပုအား လှေဝမ်း တွင်းသို့ ဝင်ခိုအောင်းစေ၏။

ထိုနောက် ရှင်ဓမ္မရေက ပဲ့ကိုင် ၍ ရှင်ဓမ္မညာဏက လှော်ခတ်သည်။

ရောဝတီမြစ်ရေပြင်ကား မှိန်ပျဉ် လရောင်အောက်၌ လှိုင်းကြက်ခွပ် ကလေးများနှင့် ဣန္ဒြေရလှသည်။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိလှသည်။ ထိုသို့ သော အနေအထားတွင် အင်းဝမှ စုန် ဆင်းလာသော ဝါးသရိုးကိုင် လှေ ကလေးသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးလျက်ရှိ ချေသည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ချွန်နန်းရှင်ထံသို့ သတင်းရောက်လာခဲ့ သည်။

“မိဖုရားရှင်စောပုဟာ ရဟန်း နှစ်ပါးရဲ့ အကျအညီနဲ့ အင်းဝကနေ စုန်ဆင်းထွက်ပြေးသွားပါပြီ အရှင်မင်း ကြီး”

အခြားအခြားသော မင်းတွေ သာ ဆိုလျှင်ဖြင့် ဤသို့သောလုပ်ရပ် အတွက် အမျက်ပြင်းစွာထွက်ကာ လိုက်လံဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခိုင်းမည်။ သို့တည်းမဟုတ် မထီမဲ့မြင် ပြုရ ကောင်းလားဟုဆိုကာ တွေ့ရာသားခိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ ခုတ်ပိုင်းစီရင် ခိုမ်းချင် ခိုင်းပေလိမ့်မည်။

သို့ပါသော်ငြား မိုးညှင်းမင်း တရားကား ဤသို့မဟုတ်။

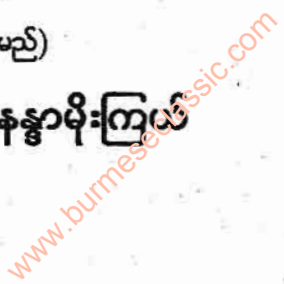
ရှင်စောပု၏ ဘဝကို ခံစားနား လည်၍ ရခဲ့သည်။ မည်သူမဆို အနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်ကာ လွတ် လပ်စွာ ပျံ့သန်းမှုကို နှစ်လိုကြောင်း လည်း သဘောပေါက်သည်။ ပြီးတော့ အရွယ်တွေကလည်း စကားပြောလာ ခဲ့ပြီ။

“မျိုးမတ်အပေါင်းတို့... မိဖုရား ရှင်စောပုနောက် မလိုက်ကြပါနဲ့တော့။ သူလည်း အိုပါပြီ။ ငါလည်း အရွယ် မငယ်တော့ပါဘူး။ လွတ်လပ်ခွင့်ပေး လိုက်ပါပြီ။ သူသွားလိုရာ သွားပါစေ တော့”

ရှင်စောပု၏ ကံကြမ္မာအလှည့် အပြောင်းကား နေခြည်မှာ ရွှေရည် လောင်းတော့မည်သဘောပေပဲလား။

(ဆက်ပါဦးမည်)

နန္ဒာမိုးကြည်

ဗန်ကောက်မြို့

အမျိုးသားစာပေဆု
လောကီလောပု ဗြဟ္မစင်္ကြံ

သေပြီးသော်မှ ပြန်ရှင်ရ၏

(၂)

(ဧရာဝတီ ပြန် အခန်း : ဆက် ရသ)

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

ထူးခြားသည်ကား ဘရက်၏ လက်ရောက်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မည်မည် သေမသပ် မဟုတ်ဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစီရီရီဖြင့် လုပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သည်း လီပိုးက ထိုထူးခြားချက်ကို ဂရီ နေးအား မြင်စေလို၍ စာကို သူ့မျက်စိ ရှေ့တွင် ထောင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂရီနေးသည် ထိုစာကို တစ်ကြောင်းချင်း ခတ်၍နေကြောင်း၊ စာရွက်ပေါ်တွင် အာရုံစိုက်၍ ဘယ်ညာအထက်အောက် ဆွဲလျားနေသော သူ၏ မျက်လုံးများ အရ အကဲခတ်သိရှိနိုင်ရ၏။

လီပိုးက စာတစ်မျက်နှာပြီးဆုံး၍ ဆက်တစ်မျက်နှာ လှန်လိုက်သော အခါ၌လည်း ပထမစာမျက်နှာအတိုင်း မျက်လုံးကစားကာ တစ်ကြောင်း ခတ်၍ ဖတ်ရှုနေကြောင်း အံ့သြဝမ်း ချက်စဖွယ် တွေ့မြင်ရ၏။ သို့ဖြင့် သူက ဆရာဝန်ကို -

“သစ်ပင်တွေလို အသိဉာဏ် ပြည့်နေသူဟာ စာဖတ်နိုင်ပါသလား” ဟု မြန်းစုံစမ်း ဆရာဝန်က ဂရီနေး အခြေအနေကို စစ်ဆေးသုံးသပ်ပြီး တစ်နေ့တွင် အဖြေတစ်ခုပေး တာ၏။ ထိုအဖြေသည်ကား ဂရီနေး

တစ်ယောက် လုံးလုံးလျားလျား အသိ ဉာဏ်ကင်းမဲ့နေသူ မဟုတ်တော့ ကြောင်းပင်တည်း။ သူတို့မောင်နှံသည် အချင်းချင်း အချစ်ပြသကော်တဖြင့် စတင်ဆက်သွယ်ကြ၏။ မျက်စိတစ် ဖက် မှိတ်ပြခြင်းသည် ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ချက်မှိတ်ပြခြင်းသည် မဟုတ်ဘူး ဟူသော သင်္ကေတစနစ်ဖြင့် ဆက်သွယ် ခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ ဥပမာ “နာကျင်နေ သလား”ဟု လီပိုးက မှိုက်ဘုတ်ပေါ် တွင် ရေးပြပြီး မေးလျှင် နာကျင်နေ ပါက ဂရီနေးက မျက်စိတစ်ချက်မှိတ် ပြမည်။ မနာကျင်ဘူးဆိုလျှင် ဂရီနေး က မျက်စိနှစ်ဖက် မှိတ်ပြမည်။ ဤ နည်းဖြင့် လီပိုးသည် ဂရီနေး၏ ခံစား နေရမှုများကို မေးမြန်းအဖြေရာ သိရှိ နိုင်၏။ အကယ်၍ ဂရီနေးတစ်ယောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဒနာခံစားနေရ ကြောင်း သိရှိရလျှင် လီပိုးသည် ဆေး ကုသရေးအဖွဲ့၏ အကူအညီကို ရယူ၏။

ဂရီနေး၏ တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်ကို ဆရာဝန်တွေက အံ့သြဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ် ဆန်းတစ်ခုဟူ၍သာ လက်ခံယုံကြည် ထားကြ၏။ ဆရာဝန်တစ်ဦးကမူ လူနာ ဂရီနေးကို နာတာရှည် ဒုက္ခိတတစ်ဦး

အဖြစ် အထောက်အကူကိရိယာများ သုံးပြီး ဖေးမစောင့်ရှောက်သွားရန် လီပိုး ကို အကြံပြု၏။ သို့ရာတွင် ခေါင်းမာ သူ လီပိုးက သူမ၏ခင်ပွန်းထောင်း ဂရီနေးသည် ပြန်လည် နာလန်ထူလာ နိုင်မည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထား လေသည်။

ဤမောင်နှံနှင့် ဆေးပညာရှင်တို့ ဝိရောစီဖြစ်နေကြရသည့် အကြောင်း ကား အဆိုပါ သမားတော်တို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ခန့် ကတည်းကပေါက်ဖွားခဲ့သည့် ဦးနှောက် နှင့်အာရုံကြောဆိုင်ရာ သီဝရီအဟောင်း ကြီးကို ဆက်ထက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

နှစ်ဆယ်ရာစု နှောင်းပိုင်းတိုင် အောင် ဆရာဝန်များ လက်ခံယုံကြည် ထားကြသည်ကား ဦးနှောက်ဟူသည် အကန့်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော စက် ကိရိယာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ကန့် ချင်းစီက လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း များအလိုက် သီးခြားစီ ဆက်သွယ်ထိန်း ကွပ် အာရုံခံ လုပ်ဆောင်နေကြရ ကြောင်း အကန့်တစ်ကန့် ပျက်စီးသွား ပါက ၎င်းနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ခန္ဓာ

www.burmeseclassic.com

အစိတ်အပိုင်းသည် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ဖြစ်သွားရကာ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု ရပ် ဆိုင်းသွားရသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ဤမှကား ဦးနှောက်ဟူသည် သူတို့တား မြစ်ထားသည်ထက် လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများနှင့် ပိုမိုလိုက်လျော့ ညီထွေ ဆက်ဆံနိုင်သော စွမ်းရည်မျိုး ရှိကြောင်း သိရှိလာကြပြီ ဖြစ်၏။

ဂရိနေးအဖို့ ဆေးရုံတွင်ရှိနေစဉ် ကာလအတွင်း သူ၏ ဦးနှောက်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ကုသခံယူမှုအတွက် အလွန်ပင် အချိန်နည်းပါးခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှကား အဆုတ်အအေးမိရောဂါ၏ တိုက်ခိုက်ခံ ရမှုကြောင့် သေလောက်သော အခြေ အနေမျိုးသို့ နှစ်ကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ရ၍ ဖြစ် သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏အသက်ကို လှယူ ရန်အတွက် အချိန်အတော်ပေးလိုက်ရ ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြားဖောက်ဝင် လာသော ရောဂါကို ကုသနေရသဖြင့် လပေါင်းအနည်းငယ် ကြာညောင်းသွား ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

မြောနေရာမှ သတိပြန်လည်လာ ပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် ခန့်အကြာတွင် သူ၏နမဖြစ်သူ ဆူဇနာ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့နာပြု ဆရာမတစ်ဦးက သူတို့အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာပြီး "စောင့်ကြည့်ကြပါ" ဟုပြော ကာ ဂရိနေး၏ လည်ကပ်၌ အပေါက် ဖောက်၍ အဆုတ်ဆီသို့ သွင်းထား သော ပိုက်၏အဝတွင် လက်ချောင်း တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆူဇနာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန် ပြုပြီး "ဒါ ဘယ်သူလဲ" ဟု ဂရိနေးကို မေးလိုက်၏။ "ဟိုင်း... ဆူဇီ" ဟု ဂရိ

နေးက နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ လီပိုးခမျာ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားရရှာ၏။

"တကယ့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ" ဟု လီပိုးက အားပါးတရ ပြော၏။

ဂရိနေး၏ နာလန်ထန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်များအနေဖြင့် လက်ရှိ ဆေးသိပ္ပံပညာအရ မည်သို့မျှ ရှင်းမပြတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ ကြရ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့က လီပိုးအား သတိပေးကြသည်မှာ ဂရိနေးနှင့် ပတ် သက်၍ နောက်ထပ် ထူးခြားဆန်း ကြယ်သော တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်မျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ချက်ထားရန်ပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်း ကား သူဦးနှောက်ထဲသို့ စိုက်ဝင်သွား ခဲ့သည့် ပုဆိန်၏ အသွားက အာရုံခံ ထိန်းချုပ်ဆက်သွယ်မှုပြုနိုင်လောက် သော အစိတ်အပိုင်းများကို ဖျက်ဆီးခဲ့ ပြီဖြစ်၍ လေဖြတ်ခံရသည့် ဒုက္ခိတဘဝ မျိုးသို့ရောက်ရှိဖို့က သေချာသလောက် ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ အဖြစ် နိုင်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကတော့ သူ့လက်ချောင်းကလေးများအနက် တစ် ချောင်းတလေ လှုပ်ရှားလာနိုင်စေရန် ပင် ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ဘီးတပ်လှုပ်စစ် ကုသားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ခလုတ် အပိတ်အဖွင့်အတွက် ထိုလက်ချောင်း ကို သုံး၍ သူ့ဟာသူ မောင်းနှင်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးက အကြံ ပြုပြောပြ၏။

ဂရိနေး၏ အခြေအနေ ပိုမို ကောင်းမွန်လာစေရန် ဆေးရုံမှ အမြန် ဆုံး ဆင်းသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း လီပိုးတစ်

ယောက် နားလည်သဘောပေါက်သွား ရပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကနေဒါနိုင်ငံ ဦး ကာမြို့ရှိ ဦးနှောက်ဒဏ်ရာရရှိသူများ နှင့် စိတ်ရောဂါကုသရေးဆိုင်ရာ နာထူး ထဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသနိုင် စေရန် ကနေဒါတပ်က စီစဉ်ဆောင် ရွက်ပေးခဲ့သည်။

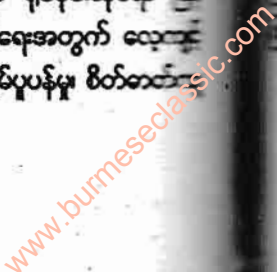
တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေ

ဂရိနေး၏ နာလန်ထန်မှု အခြေ အနေနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များက သံသယဖြစ်နေကြ သော်လည်း သူတို့စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆေးဝါးကုသပေးမှု လုပ်ငန်းကိုတော့ ဆက်လက်ပြုလုပ်ပေးကြ၏။ စကား ပြောလာနိုင်မှု စွမ်းရည်အပါအဝင် အခြားအာရုံခံနိုင်မှု စွမ်းရည်များ ပြု လည်ရရှိနိုင်ရေးအတွက် ရူပဗေဒ ဆေး ကျင့်ခန်းများကို ဖိစီးစီး ပြုလုပ်ပေး စေခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပုံမှန်အခြေအနေမျိုးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာရ၏။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံ မာမာတော့ မဟုတ်သေးချေ။

သိမြင်ဆင်ခြင်နိုင်မှု စွမ်းရည် ပြန်လည်ရရှိတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ဂရိနေးသည် လက်ရှိ သူ၏အခြေအနေ ဖြစ်စဉ်တို့ကို သိရှိနားလည်လာ၏။ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိလာ၏။

"အာဖဂန်က ဖုန်မှုန့်တွေရဲ့ အကြံ ကို ရှုရှိုက်လာရသလို ခံစားမိရတာပဲ" ဟု သူက ပြောပြ၏။

သို့ရာတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြု လည်ထူထောင်ရေးအတွက် လေ့လာ ပေးမှုများ၌ စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ စိတ်ဓာတ်

မှတို့ကြောင့် ထိရောက်မှု နည်းပါးခဲ့ရ
၏။ သူ့ကို တီဗွီ(T.V)နားတွင်ထား၍
မဖြစ်။ အကြောင်းမူကား အာဖဂန်စစ်ပွဲ
များသတင်းကို တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်တွင်
တွေ့မြင်မိရပါလျှင် သူ့အဖို့ ဆောက်
တည်ရာမရ ဖြစ်တတ်၏။

“ခင်ဗျားဟာ အခု အာဖဂန်နိုင်ငံ
မှာ ရောက်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူး
လေ။ ဒါကြောင့် ဘာမှ စိုးရိမ်ထိတ်
လန့် ပူပန်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။”

သူ့ကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်
ပေးနေသူ သမားတော်တစ်ဦးက သတိ
ပေးရင်း အားပေးစကားပြောကြားခြင်း
ဖြစ်၏။ အာဖဂန်နိုင်ငံ၊ ရှင်ကေးကျေး
ရွာကြီးတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့စဉ် ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသော နောက်ဆုံး ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်ကို
သူမှတ်မိ သတိရလာသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံခြားသား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်
သားသူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော့်ကို ရန်သူလိုမြင်ပြီး ရုတ်တ
ရက် လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ ဒီကောင်ကလေး
အဖွဲ့ဒုလ်ကရင်(စ်)ကို ကျွန်တော်က
နဲ့သွတ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဂရီနေးက အာယာတမထား
ပြောကြားခဲ့သည်။ ခြောက်လခန့်
အကြာ၌ ဂရီနေးကို ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်
ပြုလိုက်၏။ သူ၏ ပြန်လည်နာလန်ထ
င်မှု အခြေအနေမှာ တန်းဆုံးသို့
ဆက်ပြီး သည့်ထက် မပိုနိုင်တော့ဟု
ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များက ဆုံးဖြတ်
ပြီး သူ့ကို ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြုလိုက်
ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဂရီနေး၏ နာလန်ထ

မှု အခြေအနေက သည့်ထက်မပိုနိုင်
တော့ဟူသော အချက်ကို လီပိုးတို့ ဇနီး
မောင်နှံက လက်မခံနိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့
ကြောင့် လီပိုးက မိမိကို ကူညီပေးနိုင်
မည့် အဖွဲ့သစ်တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။

ကိုယ်ထူကိုယ်ထ သူတို့ဘဝ

စစ်တပ်မှ ရရှိခဲ့သော လူမှုဖူလုံ
ရေး ထောက်ပံ့ကြေးဖြင့် သူတို့အိမ်
အသစ်၏ မော်တော်ကားရုံကို အား
ကစားရုံအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်
၏။ ရူပဗေဒဆေးကုပညာရှင်များနှင့်
သွားရောက်တိုင်ပင်ပြီး အနီးကပ် ပြုစု
စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည့် သူ့နာပြုအကူ
တစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း ငှားရမ်း
ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် သူမသည်
ဂရီနေးနှင့် လက်တွဲပြီး သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာ
နှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြန်လည်ထူ
ထောင်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန် လုပ်
ဆောင်ပေးလေတော့သည်။

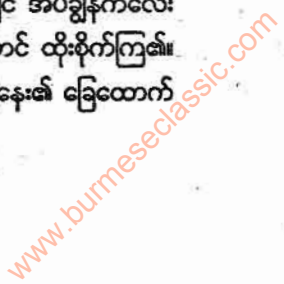
အာရုံပိုင်းဆိုင်ရာ ထိန်းကွပ်မှုနှင့်
ပတ်သက်သော ဦးနှောက်၏ အစိတ်
အပိုင်းများ ပြန်လည်သန်စွမ်းလာစေ
ရန် လေ့ကျင့်ခန်းကို နေ့စဉ် အချိန်
တစ်နာရီကြာအောင် ပြုလုပ်စေသည်။
ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ် စိတ်ဓာတ်တက်
ကြွလျက်ရှိကြောင်း ဂရီနေး၏ မျက်နှာ
တွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချက်
က လီပိုးကို ပိုမိုအားတက်စေခဲ့သည်။

ဂရီနေးတစ်ယောက် ငွေမလျှော့
ဘဲ အားကြီးမာန်တက် လေ့ကျင့်နေ
နိုင်ခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်
တစ်ခုကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်
ကူး အိပ်မက်သည်ကား သူလုံးဝပြန်၍

နာလန်ထူလာနိုင်မည်။ ဇနီးလောင်း
လီပိုးကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည်။ ထို
မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားတွင် သူ
သည် သတို့သမီးကိုလက်တွဲ၍ မင်္ဂလာ
လျှောက်လမ်းတွင် တူနစ်ကိုယ် ကြွ
လှမ်းကြမည် ဟူ၍။

သို့တစေ လက်ရှိအခြေအနေ၌
သူ့ကြွက်သားတွေက အလွန်တင်းမာ
ပြီး ကျုံ့နေရကား ခြေဖဝါးနှစ်ခုက
သိမ်းငှက်၏ ခြေထောက်ပိုင်း ပုံစံမျိုး
အောက်ဘက်သို့ ကုပ်ကွေးလျက်ရှိနေ
ကြ၏။ တစ်ရက်သ၌ သူသည် ဒေါက်
တာပင်နီ ဆိုသူထံသို့ ဆက်သွယ်အကူ
အညီတောင်းခံကြည့်မိ၏။ ထိုဆရာဝန်
သည် အရိုးဘက်ဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသ
သည့် သမားတော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး
ဂရီနေး၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နှင့် ကုသ
မှုမှတ်တမ်းများကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှု လေ့
လာဖူးသူ ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကူညီနိုင်
တယ်”ဟု ဒေါက်တာ ပင်နီက သူ့ကို
ပြန်ကြားလိုက်၏။ ဒေါက်တာပင်နီသည်
အရိုးအဆစ်ပုံစံမမှန်သော ကလေးငယ်
များကို ကုသရန်အတွက် အီလီဇာ
ရော့(စ်) (ခေါ်) ကီရီယာတစ်မျိုးကို
တီထွင်ပြုလုပ်ထားသူ ဖြစ်၏။ ယင်း
သည် လက်ကောက်အပိုင်းကဲ့သို့ ပုံစံ
မျိုးဖြစ်ပြီး အတွင်းဘက်၌ အပ်ချွန်
ကလေးများ တပ်ထား၏။ ထိုကီရီယာ
ဖြင့် လက်၊ ခြေထောက် စသည့် ခန္ဓာ
အစိတ်အပိုင်းတို့၌ စုပ်ထားပြီး အတိုး
အလျှော့ ပြုလုပ်လျှင် အပ်ချွန်ကလေး
များက အရိုးထိအောင် ထိုးစိုက်ကြ၏။
ထိုကီရီယာဖြင့် ဂရီနေး၏ ခြေထောက်

နှစ်ဖက်ကို ကုသပေးခဲ့သည်။ တစ်ရက်လျှင် တစ်စင်တီမီတာနှုန်းဖြင့် ပြန်စန့်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာ၏။ ခြေဖဝါးအနေအထားများ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသောအခါ ဂရီနေသည် ပေါင်ရင်းဆီမှ ခြေဖျားအထိ ခြေထောက်လှေကျင့်ခန်းတွေ ပြုလုပ်လာနိုင်သည်။ အဖေးအကူဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်သည်။ ဆေးဝါးတိုက်ကျွေးမှုများ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း လှုပ်ရှားစေမှုများနှင့် စိတ်ဓာတ်ရေးရာ လေ့ကျင့်ပေးမှုများကြောင့် ဂရီနေ၏ အခြေအနေသည် ပုံမှန်တိုးတက်လာခဲ့ရ၏။

“နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာသူ လှုပ်ရှားနေတာမျိုးကို တွေ့မြင်ရလေတိုင်း ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခဲ့ရပါတယ်။ ဝမ်းသာကြည်နူးလွန်းလို့ပေါ့ခင်ဗျာ” ရူပဗေဒဆေးကုပညာရှင် ဘိုနီလစ်လေးက ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သည်ကနေဆိုလျှင် ဂရီနေ၏ သိမြင်ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရည်သည် လုံးဝပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။ သူနှင့် လီပိုးတို့သည် “ဂရီနေ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အကြောင်း” အမည်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသားပြုစုလျက် ရှိနေကြ၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ကို ရှေးဦးပြုစုနည်း (First Aid) နည်းနဲ့ အရင်ဦးဆုံး ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ဆေးတပ်သားကိုတော့ အသည်းထဲခိုက်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်မိခဲ့ရပါတယ်။ သူကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အချိန်ဟာ ဦးနှောက်အစအနတွေ စင်ထွက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေချိန် ဖြစ်

ပါတယ်။ မရူရက်စရာ အဲဒီပြင်ကွင်းကြောင့် သူ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်” ဂရီနေက စကားတစ်လုံးချင်းစီကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပြောဆိုနေရသော်လည်း စကားလုံးတွေက ပီပီသသ ရှိ၏။

“အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် မိနစ်တိုင်းမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပါ။ ကိုယ့်အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကိုတောင် ဖောက်ပြီး စုပ်ယူပါ။ ဘဝဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှာ အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်မှမသိနိုင်ဘဲကိုးခင်ဗျာ” ဤကား ဒဿနာ။

ဆရာဝန်တွေ ဘာကြောင့်တွက်ကိန်းမှားခဲ့

ဂရီနေနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်တွေ တွက်ကိန်းမှားခဲ့ကြခြင်း၏ အဓိက အချက်မှာ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆိုင်ရာ သီဝရီဟောင်းကို သူတို့က တရားသေဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့မိကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ၏ တောင်ဆွဲမှုအတွက် ဦးနှောက်၏ လိုက်လျောညီထွေ ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှု စွမ်းရည်နှင့် ဂရီနေတို့ မောင်နံ့၏ ငွေလုံ့လတို့ကို လျှော့၍ တွက်မိခဲ့ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“ဦးနှောက်ဟူသည် အစိတ်အပိုင်းများဖြင့် ပေါင်းစပ်စွဲစည်းတည်ဆောက်ထားသော မလှုပ်မရှား တည်ငြိမ်နေသည့် စက်ကိရိယာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပျက်

ယွင်းလျှင် အခြားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုက ယင်း၏နေရာတွင် အစားဝင်၍ ဖြည့်ဆည်းလုပ်ဆောင်ပေးနိုင်သည်” ဟူသော သီဝရီအသစ်ကို ဂရီနေက လက်တွေ့ ပြသခဲ့လေပြီ။

ကနေဒီယန်အမျိုးသားတက္ကသိုလ်မှ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆိုင်ရာပညာရှင် ရိုင်ယန်နှင့် စတီဗင်ဆိုသူတို့က ဂရီနေ၏ ဦးနှောက်ကို စကင်(စ်) (Scan) ရိုက်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့ကြ၏။ လေ့လာသုတေသနပြုခဲ့ကြ၏။ အဓိကအားဖြင့် ဦးနှောက်၏ ယိုယွင်းသွားခဲ့ရသော အစိတ်အပိုင်းနေရာတွင် အစားဝင် ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးသည် အစိတ်အပိုင်းအခြေအနေနှင့် လေ့လာစစ်ဆေးကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်ရိုက်ကုသည့် စကင်(စ်) ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေး လေ့လာပြီးနောက် ဂရီနေသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက် လှုပ်ရှားနိုင်ရေးအတွက် ရူပဗေဒလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ထိုလေ့ကျင့်မှုများက သူ၏ ဦးနှောက်အတွင်းရှိ အာရုံလုံ့လ ထိန်းချုပ်မှု အစိတ်အပိုင်းအသစ်နှင့် ဖန်တီးအသက်ဝင်စေခဲ့ကြောင်းနှင့် စွမ်းရည်ပြန်လည်ရရှိနိုင်ခဲ့ကြောင်း သုတေသီများက တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ကြရ၏။ ဂရီနေ၏ ခြေထောက်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် တွေ့မြင်သိရှိကြရလေသည်။

ဂရီနေသည် သူ၏ ဦးနှောက်ထိပ်တည်တည်ကို ပုဆိန်ဖြင့် နုတ်ခံရပြီးနောက် ငါးနှစ်ကြာအောင် နှိုးရိုဖြင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ကြိုးပမ်း

ကျင့်ခဲ့သောကြောင့် သူဦးနောက် အစိတ်အပိုင်းများရှိ အာရုံလွှဲဆော် ထိန်းကွပ်မှု စွမ်းရည်ကို ပြန်လည်ရရှိ နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရုပ်ပိုင်းနှင့် စိတ်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းများကို စိတ်ရှည်ရှည် ဇွဲရှိရှိ ပြုလုပ်ပေးနိုင်လျှင် ဦးနောက်အတွင်းမှ အာရုံလွှဲဆော် ထိန်းကွပ်မှုစွမ်းရည်ကို ပြန်လည်ပြည့်ဝစေနိုင်ကြောင်း ဂရီနေး၏ ဦးနောက် စကင်(န်)မှတ်တမ်းများက သက်သေပြလျက်ရှိနေ၏။ ဦးနောက်ထံခိုက်ဒေသရာ ရရှိခဲ့ကြသည့် အခြားလူနာများလည်း သူလို ဇွဲရှိရှိနှင့် လေ့ကျင့်နိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ဤသို့ လေ့ကျင့်စေနိုင်ရေးအတွက် သူ့ဇနီး လီပိုးကဲ့သို့ ကူညီပံ့ပိုးပေးကြမည်ဆိုလျှင် အလားတူ အကျိုးတရားမျိုးကို ရရှိခံစားနိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင် ၁၄ ရက် ဂရီနေးသည် လီပိုးညီမ၏အိမ်အနောက်ဘက်ပိုင်းတွင် အတွဲအထူ ထူအကူမပါဘဲ မျဉ်းပြိုင်ဘားတန်းနှစ်ခု အကြား၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိ၏။ ဘာမန်ရီးရီးလေး ကျင်းပသော ထိုချစ်ဖွယ် မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားလေးဖြင့် သူနှင့် လီပိုးတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဂရီနေးသည် သပ်ရပ်သောဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားပြီး လီပိုးကလည်း သစ်လွင်လှပသည့်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထား၏။ မင်္ဂလာဆောင်နှံတို့ သစ္စာဆိုမည်ပြုသောအခါ ဘားတန်းကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ထုတ်ပြီး ဂရီနေးက ထိုင်ချလိုက်၏။

သတို့သမီး လီပိုးက သူနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်၏။ အားနေပြီဖြစ်သော သူ့လက်ဖြင့် လီပိုး၏ လက်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းတွင် ဂရီနေးက မင်္ဂလာလက်စွပ်ကို စွပ်ပေးလိုက်၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ၊ မိသားစုများနှင့် ဗန်ကူးဗားဆေးရုံမှ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျွန်တော်အပါအဝင် ညွှန်ပရိသတ် ၁၃၀ တို့ ရှိနေကြလေရာ အားလုံးက အားပါးတရ ကောင်းချီးဩဘာပေးကြလေသည်။

လီပိုး၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် မမေ့နိုင်သည့်အချိန်သည်ကား သူနှင့် လီပိုးတို့ တွဲကတိတ်ချိန် ဖြစ်၏။ မျဉ်းပြိုင်ဘားတန်းနှစ်ခုအကြား၌ ဂရီနေးက ရပ်နေပြီး လီပိုးက သူ့ကို ဖက်ထားသည်။ ဖော်ကြည့်လိုက်တော့ . . . သူ့မျက်နှာအကြည့်နူးဆုံး ပြုံးနေတာကို ကျွန်မတွေ့မြင်ရတယ်။ လီပိုးက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြခြင်းဖြစ်၏။

“ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်တယ်” ဟူသော သီချင်း၏ စာသား ပထမအကြောင်းကို ဆိုလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် ပရိသတ်ကြီးက ခုန်၍ထပြီး သူတို့ကို ဝိုင်းပတ်ကာခုန်ကြလေတော့၏။

(ကနေဒါနိုင်ငံ၊ ဗန်ကူးဗားဆေးရုံမှ မြန်မာပြည်သား ဒေါက်တာလင်းဇော် ရေးသားပေးပို့လိုက်သော ပြဇာတ်ဆန်သည် တကယ့်ဖြစ်ရပ်အမှန် ဇာတ်လမ်းကား ဤတွင် ပြီးဆုံးလေပြီ။)

မုန့်သကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

အနန္တသိဒ္ဓိစွမ်းအားပြဒါးရှင်
အဆောင်စာတ်လုံး
ဘော် + ဘင် + ပြဒါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်ပေါင်းပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာဘ်လာဘ ပေါကြွယ်လှပြီး လူတိုင်းလိုအပ်သော ဝိယာလာဘ-ခန-ပညာ စသည်တို့အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအခွန်ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့် ကြံ့ကြံ့ကြံ့ချိန်၊ သမထကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်းစည်း သိဒ္ဓိပြီးအောင် အဆောင်ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်းကောင်း ပါးလိုက်ပါသည်။

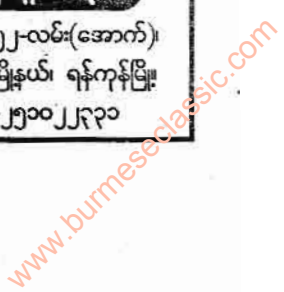
အဆိုပါ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့် . . .

- ဖော်ပြပါအကျိုးထူးများ ရရှိပါလိမ့်မည်။
- ၁။ ကျရာရက်မည့် ကျရာရက်လတ္တံ့သော ဘေးဆိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၂။ ဝိယာ+ခန လာဘာ၊ ပညာရေး စသည်တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၃။ အတိုက်အခိုက် စုန်၊ နတ်၊ သိုက်စသော နောင်ယုတ်မှုကို ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ် ကင်းပြီး လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၅။ စာမေးပွဲဖြေဆို လှူတော်စမ်းဆေး စသော ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်းကိစ္စမင်္ဂလာ အဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော အဆိုပါ အဆောင်ပြဒါးရှင်လုံးကို အလိုရှိပါက . . .

နေ့စဉ် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၃:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇) ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၁

အိမ်က

အိမ်က ၁၄၈

အိမ်က ၁၄၈

2017

ဘဝတစ်ပါးရောက်တဲ့တိုင် ခွင့်မလွတ်နိုင်

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

“ဝတ်...ဝတ်...ဝတ်”
“ဝေါ...ဝေါ...ဝတ်”
“အိ...အိ...အိ...အိ”

“မချိုမြရေ...ညှော်သည်လာ
တယ်ထင်တယ်။ ခြံသွားကြည့်စမ်းပါ”
အောင်နက်နဲ့ ရန်လုံ ခွေးကြီးနှစ်
ကောင် အိမ်အောက်တွင် အိပ်နေရာ
ထဲ လှုပ်တစ်ပြက်ထိုးဟောင်ကာ လျင်
မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့ အသံကြောင့်
ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ် မီးဖို
ဆောင်တွင် ကျွန်တော်ဇနီး မဒေါင်းနဲ့
အတူ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေသော
ဘုမမချိုမြကို သတင်းစာဖတ်နေရာ
ထဲ လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။

ညှော်သည်လာတယ်ထင်တယ်။
ခြံသွားကြည့်စမ်းပါဟု ကျွန်တော်ထင်
မြင်ချက်ကို ထည့်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ
အောင်နက်နဲ့ ရန်လုံတို့သည် ပထမ
အိမ်ဟုတ်ထိုး တိုက်ခိုက်မယ်ဟုနဲ့ အိမ်
အောက်က ဝေါခနဲထကာ လှုပ်ရှားလိုက်
ပြီး ဟောင်လိုက်ကြသော်လည်း ချက်
အသံဆိုသလိုပင် နှစ်ကောင်လုံး အိမ်ခနဲ
အသံပြုကာ အငြိုးကိုယ်စီလှုပ်၍ မူလ
အသံအိပ်သောနေရာ အိမ်အောက်သို့

ပြန်ဝင်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့
ခြံတွင် ရောက်နေသူသည် သူစိမ်းမဖြစ်
နိုင်။ ကျွန်တော်အိမ်သို့ မကြာခဏ
အဝင်အထွက်ရှိသူသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း
သိသာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
ထင်မြင်ချက်ကို တစ်ပါတည်း ထည့်
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်နက်နဲ့ ရန်လုံတို့အကြောင်း
တစ်ဆက်တည်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်
တော် နယ်မြို့တစ်မြို့မှာ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်စဉ် အိမ်နီးချင်း အိမ်တစ်အိမ်
က မိခင်ခွေးမကြီး သားပေါက်ပြီး တစ်
ပတ်အတွင်း သေဆုံးသွားသဖြင့် ခွေး
လေး ငါးကောင် ကျန်ခဲ့ရာ ခွေးရှင်အနေ
ဖြင့် ခွေးသားပေါက်လေးများ ရှင်သန်
အောင် ဆက်မွေးရန် အခက်အခဲဖြစ်
နေသဖြင့် တူမ မချိုမြက အိမ်မွေး
တိရစ္ဆာန်များကို ချစ်တတ်သူပီပီ အုန်းခွဲ
ရင်းရောင်နှင့် အနက်ရောင် ခွေးသား
ပေါက်လေးနှစ်ကောင်ကို ပိုင်ရှင်ထံမှ
တောင်းယူကာ နွားနို့တိုက်မွေးမြူခဲ့ရာ
က အခုအချိန်မှာတော့ အားကောင်း
မောင်းသန်ဆိုသလို အိမ်ရှင်များကို
တစ်ပြန်တစ်လှည့် စောင့်ရှောက်နေကြ

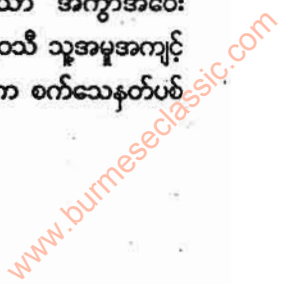
သော ခွေးကြီးများအဖြစ် ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်ပါတယ်။ သခင်အပေါ် သစ္စာရှိတဲ့
နေရာမှာလည်း ကပ်ပါးကပ်မြှောင်၊ စား
ပြီးနားမလည်တဲ့ လူအမည်ခံ လူတွေ
ထက် အများကြီး သာပါတယ်။ ကုန်
ကုန်ပြောစို့ဆို ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ လူ
နဲ့ သစ္စာရှိခွေးကို မနှိုင်းအပ်ပါဘူး။ ခွေး
သိက္ခာကျပါတယ်လေ။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကိုကောင်း။
စာရေးနေတာလား။”

“သတင်းစာဖတ်နေတာပါ...။
ကိုသန်းလွင်တစ်ယောက် ပျောက်ချက်
သား ကောင်းနေပါလား။”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကောင်း။
အငြိမ်းစားယူပြီးပေမယ့် အစ်ကိုကောင်း
လို စာရေးဆရာမဟုတ်တော့ အိမ်
စရိတ် အပိုဝင်ငွေလေး ဘာလေး ရှာရ
တဲ့သူမို့ နယ်ဘက်ထွက်ပြီး စီးပွားရှာ
နေရတယ်လေ”

ကိုသန်းလွင်သည် မချိုမြ ကြိုဆို
ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့သာမြင်သာသော အကွာအဝေး
အရောက်တွင် သူ့သမီး သူ့အမူအကျင့်
အတိုင်း သူ့ပါးစပ်က စက်သေနတ်ပစ်

သကဲ့သို့ အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်အိမ်ညှော်ခန်းသို့ ဝင်လာပါတယ်။

“ကိုသန်းလွင်... မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ ထိုင်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် မိတ်ဆွေ ကိုသန်းလွင်အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်၍ ညှော်ခန်းတွင်းရှိ ဆက်တီတွင်ထိုင်ရန် ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကောင်း၊ မမဒေါင်း မတွေ့ပါလား။”

“ရှိပါတော် ရှိပါ။ ညီမ မချိုမြခြံတံခါးသွားဖွင့်တော့ ဟင်းအိုးကအသင့်အနေအထား မရောက်တရောက် ရှိနေလို့ လက်စသတ်ပေးနေရလို့ပါတော်။ ဒါနဲ့ မြေထွေးတို့သားအမိ မပါဘူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါပြောမလို့ မမဒေါင်း။ စောစောက ချက်လက်စဟင်းအိုး လက်စသတ်ပေးနေရတယ်လို့ ကြားမိသလားလို့”

“အေးလေ၊ မချိုမြချက်လက်စကို လက်စသတ်ပေးရတာကို ပြောတာပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသန်းလွင်”

“လက်စသတ်လို့ မရသေးဘူး မမဒေါင်း။ နောက်က မြေထွေးတို့ သားအမိ လိုက်လာကြဦးမှာ။ သူတို့ သားအမိက ဘယ်လောက်စားလဲဆိုတာ မမဒေါင်း အသိပဲ။ ဒါကြောင့် ထပ်ပြီးချက်ရပြုတ်ရဦးမှာမို့ လက်စသတ်လို့ မရသေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောတာ”

“ဟယ် . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မတွေ့တာကြာပြီ။ ညီမလေးမြေထွေး

နဲ့ ဟူမလေး မြေထွေးသံလွင်တို့ကို လွမ်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

မဒေါင်းသည် ကိုသန်းလွင်၊ မြေထွေး၊ မိသားစုနှင့် အရာရှိရိပ်သာကြီး တစ်ခုတွင် အနေကြာ အတူနေထိုင်ခဲ့ရပြီး သမီးလေး မြေထွေးသံလွင်ကို ငယ်ကပင် ချစ်ခင်ရင်းစွဲရှိပြီး သံယောဇဉ်ရှိခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် သမီးအရင်း သွေးသားရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုတွေ့ရတော့မည် ဆိုတော့ အတိုင်း အထက်အလွန် ဝမ်းသာမိတော့သည်။ ဒါကြောင့် လွမ်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲဟု သူနှုတ်က ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကောင်း၊ အောင်နက်နဲ့ ရန်လုံကြီးတို့ကတော့ အစ်ကိုကောင်းတို့အတွက် အလွန်အားကိုးရတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကောင်း သက်တော်စောင့်ကြီးတွေပဲဗျ။ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့ ကျွန်တော်ရောက်ရောက်ချင်း အစ်ကိုကောင်းတို့ အိမ်က လူတစ်ယောက်ယောက် တွေ့လိုတွေ့ပြား လှမ်းကြည့်ရုံရှိသေး ကျွန်တော့်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်ထင်လား မသိ။ နစ်ကောင်လုံး ဝေါခနဲ ရောက်လာပြီး ခြံတံခါးကို ပတတ်ရပ် ဖိုက်မယ့်ဟန် ပြင်လိုက်တာ ကျွန်တော် တော်တော်လန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဟော့ကောင် . . . ရန်လုံနဲ့ အောင်နက် ငါပါကွလို့ သူတို့အမည်ခေါ်ပြီး အသံပြုလိုက်တော့မှ အပြီးနုနုပြီး အိမ်အောက် ပြန်ဝင်သွားတယ်။ မွေးရကျွေးရကျိုးနပ်လိုက်တာ အစ်ကိုကောင်းရာ။ အများအားဖြင့် သက်ရှိသတ္တဝါတွေထဲမှာ ခွေးဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက သစ္စာအရှိဆုံး၊ သခင်သာတဲ့အခါမှာလည်း သခင်နဲ့

အတူ ရှိနေပြီး သခင်နဲ့ချာသွားတဲ့ မှာလည်း သခင်နဲ့ မခွဲမခွာ နေကြတယ်”

“ဒါကြောင့် တချို့မိဘတွေက သားဆိုး၊ သမီးဆိုးတွေနဲ့ ပြဿနာက ခုခံကြတိုင်း နင်တို့မွေးရတာ ဝမ်းစပ်တယ်။ နင်တို့မွေးမယ့်အစား မွေးရတာကမှ အိမ်အတွက်ရော အိမ်သေ တွေအတွက်ပါ အစောင့်အနေ ရတယ်။ နင်တို့ကို မွေးမိတာ အထက် အရောက်မရတဲ့အပြင် အိမ်ဖောက်ပြန် မယ့်ဟာတွေလို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။”

“ဟုတ်တယ် ကိုသန်းလွင်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးတယ်”

“အဲဒီ မိဘများက ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော် မြေထွေးဒေသ ခရိုင်မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ ခရိုင်တပ်ဖွဲ့မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အစ်ကိုကောင်း”

“ဟာ . . . အတော်ပဲ ကိုသန်းလွင်။ ကျွန်တော်သိချင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် စာရေးသူ ငယ်ယောက်ပီပီ ကျွန်တော်အတွက် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ရလိုရခြင်း ပြောပြနေ ကိုသန်းလွင်ကို တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ . . . အစ်ကိုကောင်း။ အဲဒီခရိုင်ရဲဝန် ဒီနေ့အခါ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးစိုက်တဲ့မြို့မှာ သတ်မှုကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထူးခြားတာက အဲဒီမြို့မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကတည်းက အတွင်း အမှုကြီး ၁၀ မျိုး အမှုအနက် အကြီးဆုံးအမှု အမှုအရာ

လူသတ်မှုဆိုတဲ့အမှု တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ကြားရသူတိုင်း ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

အဲဒီခရိုင်မြို့ကြီးမှာက အမှုကြီးဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ သာမန်အမှုလေးတွေတောင် အလွန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းဒေသကြီးက ချီးမြှင့်တဲ့ မှုခင်းဖြစ်ပွားမှု အနည်းဆုံးဆုကို အဲဒီခရိုင်မြို့မ ရဲစခန်းက နှစ်စဉ် ရရှိခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ကဲ . . . အဲသည်အစဉ်အလာကောင်းရှိခဲ့တဲ့ မြို့မှာမှ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ရတာ”

“အဲဒီလူသတ်မှုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုသန်းလွင်”

“အဘွားကြီး တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာရှိနေချိန် အလစ်အငိုက် ချိန်တိုက် ပစ္စည်းယူ လူသတ်သွားတာပေါ့ အစ်ကိုကောင်းရယ်”

“တရားခံ ဘယ်လောက်ကြာမှ ခံလဲ”

“နှစ်လပြည့်ဖို့ ခြောက်ရက်အလို ခံပါတယ်”

“ရှောင်တိမ်းသွားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . အစ်ကိုကောင်း။ နှစ်ပန်းသီးတရားခံဖို့ တစ်မြို့တည်းမှာ နေပါလျက် ကျွန်တော်တို့ ရှာမတွေ့ပေ”

“ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိတဲ့သူတွေ ဆွဲခံရတာလား ကိုသန်းလွင်”

“ဒုစရိုက်မှု ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိတဲ့သူတွေအပြင် ရပ်ကွက်မြို့ရွာတွေထဲ ခိုက်ရန်ဖြစ်ဖူးတဲ့ သူတွေတောင် ခံခဲ့ရတာ ဆွဲခံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထူး

ခြားခဲ့ဘူးဗျ။ ဘယ်ထူးခြားပါ့မလဲ။ ခုတ်ရာတခြား ရရာတခြားဖြစ်ပြီး တရားခံဟာ ကျွန်တော်တို့မျက်စိအောက်မှာပဲ ကပ်ပျောက်နေတာကိုး။ မိချင်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ဖမ်းမခိတဲ့ တရားခံကို အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ အဘွားကြီးဒေါ်မြချစ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို ကိုသန်းလွင်။ အမှုမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ အဘွားကြီးဒေါ်မြချစ်က ဖမ်းပေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကောင်း။ ကျွန်တော် အငြိမ်းစားယူခါနီးမှ ကံကောင်းတယ်ပြောရမလားပဲ။ အဘွားကြီးသာ မကယ်ရင် ကျွန်တော် လက်ရှိအဆင့်နဲ့ အငြိမ်းစား ရချင်မှရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမှုကြီးကို တစ်ပတ်အတွင်း မဖော်ထုတ်ရကောင်းလားဆိုပြီး နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်(စခန်းမှူး) သိန်းထွန်းနဲ့ နယ်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်အားလုံး အမှုကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်ကျော်တော့ တိုင်းဒေသအသီးသီးနဲ့ ပြည်နယ်ဒေသအသီးသီး ပြောင်းရွှေ့တာခံလိုက်ရသလို တစ်လထက်ကျော်သွားပြန်တော့ စခန်းမှူးနဲ့ မြို့နယ်မှူးတွေလည်း ပြောင်းရွှေ့တာ ခံရပြန်တယ် အစ်ကိုကောင်း။ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဌာနချုပ်က ဆင့်ခေါ်ပြီး ခရိုင်မင်းကြီးရေ . . . အသတ်ခံရမှု နှစ်လအတွင်း ပေါ်ပေါက်အောင် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ဖို့ သတိပေးချင်လို့ ခေါ်တာပါတဲ့။ သတ်မှတ်ကာလအတွင်း ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုးကြပ်ဆောင်ရွက်ပါတဲ့။ အကယ်၍ နှစ်လကျော်သွားရင် ပြောင်း

ရွှေအမိန့် ရတာနဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်းရွှေ့နိုင်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါတဲ့။ မပြောမပြီး မတီးမပြည်ဆိုသလို တာဝန်အရရှိ ပြောရတာပါတဲ့။ စိတ်မကောင်းပါတဲ့။ သတ်မှတ်ရက်ရောက်ဖို့ တစ်ပတ်တောင် ကျန်သေးလို့ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးလို့ ခေါ်သတိပေးတာ ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ အစ်ကိုကောင်းတို့၊ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်က ဒဏ်ပေး/ဒဏ်ပေး စနစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ကြတာကိုး။ တကယ်တော့ သတ်မှတ်ရက်ရောက်လို့မှ အမှုမဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရင် ကြီးကြပ်မှုအားနည်းတယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်နဲ့ သွားရော့လဟယ်ဆိုပြီး အမိန့်ထုတ်မယ်လို့ ရာသေခေါ်ပေးတာပါ”

“ဒဏ်ပေး/ဒဏ်ပေးစနစ်လို့ ပြောသွားတဲ့ ကိုသန်းလွင်စကားကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသန်းလွင်တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြချိန်က ယခုခေတ်လို ဒီမိုကရေစီလမ်းပေါ် လျှောက်နေတဲ့ကာလ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီခေတ်က ဝန်ထမ်းအများစုဟာ ဆုရတာထက် ဒဏ်ထိကြတာ များတာကို ရည်ညွှန်းပြီး ကိုသန်းလွင် ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်။ သွားရော့လဟယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ခံခဲ့ရတာ များအားလုံး သိပြီးသားမို့ အဘွားကြီး မပြောဘူးနော် အစ်ကိုကောင်း”

* * *

“တိ...တိ...တိ”

“ဟော... မြမြနဲ့ သမီးလေး ချူချူတို့ လာပြီ။ ညီမ မချိုမြရေ... ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါဦး”

မချိုမြ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် ခဲရောင် ဆလွန်းကားလှလှလေးတစ်စီး ခြံထဲသို့ ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကားလေးကိုရပ်ကာ အငြိမ်းစားခံရဲမှုကြီး ဦးသန်းလွင်၏ဝန်း ခေါ်မြ မြထွေးနဲ့ သမီးမြချူသံလွင်တို့ ကားလေးပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။

“ဟယ်... ညီမလေးမြမြ နေကောင်းတယ်နော်။ မမဒေါင်း သိပ်သတိရတာပဲ”

“မြတို့ကလည်း သတိရပါတယ် မမဒေါင်းရယ်။ သမီးလေးချူချူ ကျောင်းကိစ္စ၊ စာတမ်းပြုတဲ့ကိစ္စတွေကြောင့် မလာဖြစ်တာပါ။ အခုတော့ သူ့ကိစ္စတွေ ပြီးပြီလေ”

“သမီးလေးချူချူ... သမီးငယ် စဉ်တုန်းက ဘာနဲ့ ကြီးမေတို့က ချူချူကို ကြီးလေလှလေး၊ လှမယ်ဒေါင်းမျိုး ဒေါင်းမလေးလို ပြောခဲ့တာ သမီးမှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်မိပါတယ် ကြီးမေ”

“အေး... အခု ဘာနဲ့ ကြီးမေတို့ ပြောခဲ့သလို ဒေါင်းယိုးမလေးလို လှပတဲ့ အပြင် အလှကို အယဉ်ဆင့် ဂုဏ်တင့်ဆိုသလို ပညာကလည်း မဟာဘွဲ့တောင် ရပြီဆိုတော့ ကိုသန်းလွင်တို့ မြမြထွေးတို့ ချူချူကို မွေးရကျိုးနပ်ပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ... ကဲ... မကြီးဒေါင်းနဲ့

မချိုမြတို့ရေ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်မ၊ တူဝရီးတွေ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်နေတာနဲ့ ထမင်းဟင်းအိုးတွေ တူးကုန်တော့မယ်။ စကားပြောတာ ခဏဖြစ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြဦး။ ကဲ... မြမြနဲ့ သမီးလည်း အိမ်ပေါ်လာပြီး ဘာဘာကောင်းကို နှုတ်ဆက်။ ပြီးရင် တို့ကုန်တော့ကြရအောင်”

ကိုသန်းလွင်သည် ကားနားရပ်ကာ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသော မဒေါင်း၊ မချိုမြ၊ သူ့ဇနီးနှင့် သမီးချူချူတို့ကို ဝရန်တာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကောင်း... နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်။ ညီမတို့မိသားစုတွေလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ သမီးလေး ချူချူရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက်လည်း အဘ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာပါတယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ... ကဲ သမီးတို့လည်း ဘာကောင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ။ ကြီးမေတို့ အန်တီချိုတို့နဲ့ မီးဖိုဆောင်မှာ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း စကားတွေပြောကြဦး”

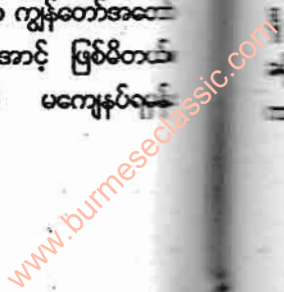
ဒီလိုနဲ့ ကိုသန်းလွင် ပြောပြနေတဲ့ အဘွားကြီးခေါ်မြချစ် အသတ်ခံရမှု အကြောင်း ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုသန်းလွင်၊ လူသတ်တရားခံကို အသတ်ခံရတဲ့ အဘွားကြီးခေါ်မြချစ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားမရှင်းဘူး။ ဘယ်လိုလဲ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျ”

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုကောင်း။ ကျွန်

တော်တို့ အစ်ကိုကောင်းတို့ဟာ စစ်ဆင်ရေး အသီးသီးမှာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ ဝင်သားတွေပဲ။ ဘယ်လို အရပ်ဒေသကို မဆို တာဝန်ပေး စေလွှတ်ပါစေ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သွားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့သူတွေပါ။ ရဲတပ်ဖွဲ့ရောက်မှ ကြီးကြပ်မှုအားနည်းတယ်ဆိုတဲ့ မရေမရာ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပြောင်းရွှေ့ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ထဲက ခံပြင်းလှတယ်ဗျာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိတဲ့နေရာက ဝန်ထမ်းတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်မလဲ။ သူတို့တွေရဲ့ ဝေဖန်သံတွေ ပြောကြဆိုကြတဲ့အသံတွေ ကြားနိုင်သိနိုင်မယ်ဆိုရင်... တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ အကောင်းပါမယ် မထင်ဘူးဗျ အစ်ကိုကောင်းရ။ ဒါလည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ အပြစ်နဲ့ ကျွန်တော်က အပြောင်းခံရတာကိုးလို့ ဖြေရမှာပေါ့။ တကယ်တော့ အဲဒီအပြစ်မျိုးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်သလို အပြစ်မျိုးလို့ ကျွန်တော်ခံယူတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်တရားခံ နှစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ အလွယ်တကူဖမ်းပြီး... သက်သေခံအထောက်အထားအပြည့်အစုံနဲ့ ခရိုင်တရားရုံးမှာ တရားစွဲတင်နိုင်ခဲ့လို့ပါ။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ အစ်ကိုကောင်း”

“ကျွန်တော့်ကို ဌာနချုပ်ခေါ်ယူသတိပေး မှတ်တမ်းတင် လာမှတ်ထိုခိုင်းတဲ့နေ့က ကျွန်တော်အတော်ပဲ စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်မိတယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါကို မကျေနပ်ရနော်”

လည်း မသိဘဲ မကျေမနပ် ဖြစ်မိနေ
တာလေ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
နေမနာညမနား အားထည့်ဆောင်ရွက်
နေပါလျက် လူသတ်တရားခံကို ရှာ
မတွေ့ဘဲဖြစ်နေတာ လူသတ်ကောင်
တွေက ရှိန်းအာယာဘုံမောက် ကိုယ်
ပျောက်နိုင်ကြလို့လားဆိုတဲ့ အတွေး
လည်း ဝင်မိတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်
ရည်သွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ရုံး
ပြောင်းပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်လာ
ကတည်းက စခန်းမှူး၊ ဗြိတိန်မှူး၊ ခရိုင်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးဆိုတဲ့ အဆင့်တိုင်းမှာ ကျွန်
တော် တာဝန်ခံဆောင်ရွက်ရတဲ့ နယ်
မြေ၊ ဗြိတိန်၊ စခန်းပိုင်အတွင်း ဖြစ်
ပွားခဲ့တဲ့ အမှုကြီးအားလုံးနဲ့ ထူးခြားဖြစ်
စဉ်မှခင်းအားလုံး မဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့
အမှု တစ်ခုမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အဘွားဒေါ်မြ
နဲ့ အသတ်ခံရတဲ့ အမှုကျမှ ကိုယ်
တို့နည်းတော့မလိုဖြစ်ပြီး နှစ်လပြည့်
ခါး ခြောက်ရက်အလိုမှာ အဘွားဒေါ်မြ
နဲ့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကြီးကြပ်မှုအား
မည်ဆိုတဲ့ စွဲချက်တင် ဝါးလုံးရည်နဲ့
မည်သူတာခံရမယ့် ဘေးက လွတ်ခဲ့တာ
ပဲ။

* * *

“ခရိုင်တပ်ဖွဲ့မှူးခင်ဗျာ... အဘွား
ဒေါ်မြနဲ့အသတ်ခံရသမီးနှစ်ယောက် တွေခွင့်
ပေးပါတယ်”
“အေး...”
ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရဲ့ ကိုယ်ရှေ့အရာ
အုပ်စင်မောင်က သတင်းပို့လိုက်ရာ
ခရိုင်တပ်ဖွဲ့မှူး ခုရဲမှူးကြီး သန်းလွင်
နဲ့ ချစ်ချင်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

“မညီညိုနဲ့ မပိုပိုတို့ ညီအစ်မ
အမှုအတွက် သတင်းထူးများရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သတင်းထူးရှိပါတယ်
ရှင်”

“ဒါဆို ပြောပြပါဗျာ”

ရေနစ်နေတဲ့သူမှာတောင် မြက်
တစ်ပင်ဟာ အသက်ရှင်ရေးအတွက်
အားထားစရာ ဖြစ်နိုင်သလို အမှုတစ်ခု
အတွက် အစတစ်စ ထွက်လာရင်
လည်း ငုပ်နေတဲ့တရားခံ ချက်ချင်းဖော်
နိုင်တာပဲဆိုတဲ့အတွေး ခရိုင်မှူး သဘော
ပေါက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြောပြပါလို့
မညီညိုနဲ့ မပိုပိုတို့အား သွက်လက်စွာ
တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့မနက် ၃ နာရီ
လောက်က အိပ်မက်မက်တယ် ရဲမှူး
ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ။ ဆက်ပြောပါ
မညီညို”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့အမေ
က ဟဲ့... သမီးညီညို၊ ငါ့ကိုသတ်ပြီး
ရွှေထည်ပစ္စည်းနဲ့ ငွေထည်ယူသွားတာ
တခြား လူမဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့သိပ်ချစ်
တဲ့ မင်းနိုင်နဲ့ နောက်ကောင်တစ်ကောင်
ပဲ။ လူငယ် မလိမ်မိုး မလိမ္မာအရွယ်မို့
မိုက်တာပဲဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့
အမေလှူဖို့ရည်စူးပြီး ဖုဆားတဲ့ ရွှေငွေ
လည်းယူ၊ အမေ့ကိုလည်း ရက်စက်စွာ
သတ်ခဲ့တာမို့ အမေတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်
တော့ဘူး။ ရဲကို သွားတိုင်ပါလို့ပြောပြီး
ရုတ်တရက် ကျွန်မမြင်ကွင်းက ပျောက်
ကွယ်သွားတယ်။ အမေ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး တာဝန်ရှိတဲ့ ရဲမှူးကြီးတို့အဖွဲ့
တွေလည်း ကျွန်မတို့အိမ် ဝင်ထွက်နေ

တာလည်းတစ်ကြောင်း၊ အမေ့ကိစ္စဖြစ်
ပြီးကတည်းက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မမှာ
စားလည်း ဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်
ဆိုသလို ဖြစ်နေလို့ စိတ်ခွဲပြီး အိပ်မက်
မက်တာပဲ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်
က ကျောင်းမသွားခင် ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်
ဝိုင်းတည်းအတူနေတဲ့ ဆရာမဒေါ်ခင်
လေးက အိပ်မက်မက်ကြောင်း လာ
ပြောတယ်။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မမက်တဲ့
အိပ်မက်အကြောင်း မပြောပြသေးဘဲ
ဆရာမ မက်တဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း
ပြောပြပါဦးဆိုတော့ ဆရာမ ဒေါ်ခင်
လေးက ကျောင်းသွားရဦးမှာဆိုတော့
တိုတိုပဲ ပြောသွားပါတယ်။ ဆရာမ မခင်
လေး မက်တဲ့အိပ်မက်က တူမ မခင်
လေး ငါ့ကိုသတ်တာ တခြားလူမဟုတ်
ဘူး။ မင်းနိုင်နဲ့ နောက်ကောင်လေး
တစ်ယောက်ပဲ။ ဒွေးလေး သမီးတွေကို
ပြောပြလိုက်ပါတဲ့။ ဒါဆို တော်ရုံတိုက်
ဆိုင်မှု မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ရဲမှူးကြီးဆီ လာ
ပြောပြတာပေါ့”

“ကဲ... မညီညို၊ ဒီအိပ်မက်တွေ
အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါ
နဲ့ဦး။ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့
အိပ်မက်ကိစ္စ သီးခြားလှုပ်ရှားမယ်။ ထူး
ခြားချက်ကို ဒီနေ့ညနေမှာ မညီညိုတို့
ဆီ ကျွန်တော် သင့်ရာနည်းနဲ့အကြောင်း
ကြားပါမယ်နော်”

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် မညီညိုတို့
ညီအစ်မသည် ပြောသင့်တာတွေ ပြော
ကြပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး
ရုံးမှ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။

* * *

တရားခံ မိချင်တော့လည်း လွယ် လိုက်တာ။ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးက ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်များ စတင်လှုပ်ရှားချိန် တစ်နာရီ အတွင်း မြို့မဈေးကြီးကြီးတောင်ဘက် ရှိ ဘိလိယက်ခဲတွင် ဘိလိယက်ထိုး နေတဲ့ မင်းနိုင်ကို ဖမ်းမိပြီး မင်းနိုင်နှင့် အတူတကွ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မြို့ မောင်ကို သူ့၏နေအိမ်မှာ ဖမ်းမိခဲ့ပါ တယ်။ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပြီးနောက် အစ်ကို ကောင်းရေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့အညီ အမှုတည်ဆောက်ပြီး သက်သေခံ ပစ္စည်း အစုံအညီနဲ့ တရားရုံး စွဲတင် နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ကောင်လေးတွေ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်စီ ကျသွားကြပါ တယ်။

တကယ်တော့ . . . ဒီလူသတ်မှု အကြောင်း ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကောင်း။ ကျေးဇူးမသိတတ်သူ၊ ခွေးလောက်မှသစ္စာမရှိတဲ့ သူတွေဟာ ဒီလောကထဲမှာ အများကြီးရှိပြီး မိမိ တို့ပတ်ဝန်းကျင် မိမိတို့မျက်စိအောက် မှာပဲ ပုန်းခိုနေတတ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောချင်တာပါ။

အခုလည်း . . . လူသတ်တရားခံ မင်းနိုင်ကိုကြည့်။ အဲဒီကောင်လေး အဖေဟာ အသတ်ခံရတဲ့ အဘွားကြီး ခေါ်မြချစ်နဲ့ မောင်နမအရင်း ဆွေမျိုး စပ်ရင် မင်းနိုင်ဟာ ခေါ်မြချစ်ရဲ့ တူ အရင်း။ မညီညီ၊ မပိုပိုတို့နဲ့ဆို မောင် နမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်။ မညီညီ တို့အိမ်က အထက်တန်းကျောင်းနဲ့ နီး တဲ့အတွက် မင်းနိုင်က ထမင်းစား ကျောင်ဆင်းချိန်ဆို အဲဒီအိမ်မှာပဲ ဝင်

စားတဲ့အတွက် အစ်မတွေက မောင် ငယ်အတွက် တခုတ်တရ ထမင်းဟင်း ကို ပြင်ထားပေးတယ်။ ကြီးတော်ကြီး ခေါ်မြချစ်ကလည်း အသစ်ကျပ်ချွတ် ထောင်မလဲသဲကော်ဆိုတဲ့ ငွေစက္ကူ လေးတွေ မင်းနိုင်အတွက် မုန့်ဖိုး အိတ် ထဲထည့်ပေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားလေ့ရှိပါ တယ်။ သူတို့မိန်းမတွေကြားမယ် သွေး သားယောက်ျားလေးဆိုလို့ မင်းနိုင်တစ် ယောက်ပဲ ရှိတယ်မို့လား။ သိပ်ချစ်ကြ တာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံ မင်းနိုင် ထမင်းစား မလာဘူးဆိုရင် ပိုပိုဟာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ နိုင်လေး နေမကောင်း ဖြစ်နေသလားပဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကော်ဖီ စာတ်ဘူးထဲအပြည့်ထည့်၊ နံကထိုင်မုန့် ပါဝယ်ပြီး ကျောင်းအထိ သွားကျွေး တတ်တယ်။ မင်းနိုင် အဝတ်အစား ကျောင်းယူနီဖောင်းကအစ ပိုပိုက လျော်ပေး၊ မီးပူတိုက်ပေးရတာလေ။

မင်းနိုင်ဟာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ပပ်ချွန်ပပ်ချွန် အတော်တတ်တယ်။ သူလို ချင်တာရှိရင် ခေါ်မြချစ်ကို ကြီးမေကြီး ပိုပိုနဲ့ ညီညီတို့ကိုလည်း ပိုပိုကြီးနဲ့ ညီ ညီကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ဖော ဖောသီသီသုံးပြုပြီး ကပ်ချွန်တော့တာပဲ။ နှစ်ခါမချွေရဘူး။ တန်းရတာပဲ။ အခု လည်း ငရုတ်သီးပေါ်ရင် “ရလေး” စက် ဘီးသစ် ဝယ်ပေးမယ်လို့ ကြီးမေကြီး ခေါ်မြချစ်က ကတိပေးထားပြီးသား။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဆွေရင်းမျိုးရင်း မိသားစုအပေါ် ဒီကောင်လေး လုပ်ရက် တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ခွေးလိုကောင်း၊ နောက်ဘဝမကျားခင် ဒီဘဝမှာပဲ ဝင့် လည်မှာပါ”

“ဟာ . . . အစ်ကိုကောင်း။ ဒီလို ကောင်မျိုးကို ခွေးနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ အစ်ကို ရာ။ ခွေးသိက္ခာကျပါတယ်။ ဘယ်ခွေး မဆို အစာတစ်ဆုပ် ထမင်းတစ်လုတ် ကျွေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်သခင်ကို ဘယ် တော့မှ နောက်ကျောစားနဲ့တုံးတဲ့ အပြု အမူမျိုး မလုပ်တတ်ကြဘူးလေ”

“ဆောရီးပါ ကိုသန်းလွင်။ ကျွန် တော်က ပြောလေ့ပြောထရုံတဲ့အတိုင်း ခွေးမျိုးတို့ ခွေးကောင်တို့ဆိုတာမျိုးလို ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်မိတယ်။ ခင်ဗျားပြော တာ မှန်ပါတယ်။ ခွေးတိုင်းခွေးတိုင်း သခင်အပေါ် သစ္စာရှိကြပေမယ့် လူ အမည်တပ်ပြီး ခွေးလောက်မှ သစ္စာ မရှိတဲ့လူတွေ၊ ဥပမာ . . . မင်းနိုင်တို့လို ကောင်တွေ ဟောဒီလောကကြီးမှာ အများကြီးမှ အများကြီးပဲဆိုတာ ကျွန် တော်လည်း လက်ခံပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုသန်းလွင် ရေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြောကာ ထိုစဉ်က မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ပြောပြနေတာကို ကျွန်တော် နားလည်ခံစားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြံဖူးတာ မို့ သူ့လိုပဲ စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဟာ ကိုယ့်အပိုင်ရဲစခန်းနယ်မြေအတွင်း အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်တာနဲ့ ပထမ မိမိ အပိုင်အတွင်းက ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိသူ

တွေ၊ ပြီးတော့ ဆက်စပ်မြို့နယ်တွေက ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိခဲ့သူတွေနောက် အဓိကထား လိုက်ပြီး တရားခံမမ်းဆီးရမိရေး ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ အစဉ်အလာရှိကြပါတယ်။ တရားခံကိုလည်းမိတတ်ပါတယ်။ အဲသလို ဆောင်ရွက်ရတာ မှန်ပေမယ့် အခု ကိုသန်းလွင်လို ခုတ်ရာတခြား ရှာရာတခြားဖြစ်ကာ မျက်စိအောက်မှာရှိနေတဲ့ တရားခံကိုမမိဘဲ လွတ်နေတတ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ပြစ်ချက်ဟောင်းမရှိသေးတဲ့သူမို့ သူ့ကို အများက တရားခံလို့ မထင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် လွတ်နေတာ။ အဲဒီလို တရားခံမျိုးကို ရွက်ပုန်းသီးတရားခံလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိတဲ့ တရားခံမျိုးလို ချက်ချင်း မမိနိုင်ဘဲ အချိန်အတော်ကြာ လွတ်နေတတ်ကြပါတယ်။ ရဲလက်ရောက်ပြီဆိုရင် သိပ်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စစ်မေးနေစရာမလိုဘဲ ချက်ချင်းဝန်ခံပြီး အိတ်သွန်ဖာမောက် တစ်ခုမကျန် ပြောတော့တာပဲ။

ခေတ်တစ်ခေတ် ပြောင်းတာနဲ့ စနစ်တွေလည်း အံဝင်ခွင်ကျ ပြောင်းကုန်တယ်။ ဒီဘက်ခေတ်ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ကို ဖဲကြည့်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အဆင့်နဲ့သူ တက်ကြွလန်းဆန်းနေတယ်။ ဝတ်ရတဲ့ ယူနီဖောင်း ကြည့်မလား။ ချပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ကြည့်မလား။ ခံခံညားညားနဲ့ သားသားနားနားရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေက လေးစားတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ယူနီဖောင်းက ကျသလိုဝတ်ကြပြီး ချပ်ဝတ်

တန်ဆာကလည်း ရောင်နံ့ ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေမို့ လူထုအမြင်မှာ ကလေးကလား ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒီကြားထဲ စီးလာတဲ့ကား ကြည့်ဦးမလား။ အများအားဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ပိုင်ကား မဟုတ်ဘူး။ ကြုံသလို ဆွဲစီးလာတဲ့ကား။ ဒီခေတ်ကျတော့ အများအပြင်ပဲ။ အရာရှိများလည်း သူ့အဆင့်နဲ့သူ နိုင်ငံတော်က သတ်မှတ်ထုတ်ပေးထားတဲ့ ကားကောင်းကားသန့်တွေ သုံးနိုင်သလို လှည့်ကင်း ရပ်ကင်း စောင့်ကြည့်ကင်းတွေအတွက်လည်း မီးဆလိုက်တဝင်းဝင်းနဲ့ ဥဩသံ သောသောညံ့အောင် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ယာဉ်ကောင်းယာဉ်သန့်တွေ။ မီးလောင်မလား။ ရေကြီးမလား။ မှုခင်းဖြစ်မလား။ သဘာဝဘေးကြုံမလား ဥဩသံတွေ တစ်စီနဲ့ဟောခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရဲဇာနည်များ ချက်ချင်းရောက်လာတာ တွေ့မယ်။ အကြိုက်ဆုံးကတော့ ခေတ်မီလက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးထားတာ ကျုပ်တော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ။”

“ဘယ်လိုလဲ။ ဒီညီအစ်ကိုနစ်ယောက် စကားတွေပြောလိုက်တဲ့ မဆုံးတော့ဘူးလား။ ကဲ . . . ထမင်းစားကြမယ်၊ ကြွပါ။”

“ဒီနေ့ ကြားရသမျှ စကားတွေထဲမှာ မမအေဒီး အခုပြောလိုက်တဲ့ ထမင်းစားကြမယ်၊ ကြွပါဆိုတဲ့စကားက နားဝင်အချိန်ဆုံးပဲ အစ်ကိုကောင်း။”

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင်လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထားစရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်းအင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စီမံထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

ဖောင်ယဉ်ပွဲ (ဖောင်နေခြင်း)

မောင်မောင်နှင့် မောင်မောင်
အောင်လမုဆက်

ပန်းချီ စံလွင်ဖောင်

မာယာဒေဝီ

ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ (၁၇)

မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

ယ ခင် လ မှ အ ဆက်

မာယာဒေဝီ၊ ကျော်စွာ၊ တပ်မှူး၊ လေးဝဏ္ဏနှင့် ဗိုလ်အာယုတို့ မောရိယ ရှမ်းကုန်းမြင့်မှ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တွေ ပဉ္စာလ တကောင်းသို့ အရင်မသွားပါ။ ကျောက် မြောင်းမှနေ၍ ဟန်လင်းနယ်သို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဟန်လင်းနယ်သည် ဆားကျင်းမြောက်မြားစွာ လုပ်ကိုင်နေ သော နယ်ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်မှ ထွက် နှိမ့် ဆားများကို တိဘက်ကုန်သည် ကြီးများက ဝယ်ယူလျက် တကောင်း သူဌေးကြီးထံ ရောင်းချနေကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနယ်မှ သွက်ရှိသော ဆားအားလုံးကို မာယာ ဒေဝီမှ စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ဈေးကောင်း ဆေးဝယ်ကာ ဝယ်ယူပါတော့၏။

ထိုသတင်းကြားသည့်နှင့် သခွတ် ဆာနယ်မှ ဆားကျင်းပိုင်ရှင်များ သည်း ရောက်လာကြပြီး မာယာဒေဝီ ထံ ဆားရောင်းရန်အတွက် စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြတော့၏။ ထိုရရှိသမျှ ဆား

များကို ဆားကျင်းပိုင်ရှင်များက ကျောက်မြောင်းအရောက်ပို့ကြမည်။ ကျောက်မြောင်းရောက်မှ ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးအတိုင်း မာယာဒေဝီလှေကြီး ဖြင့် ပဉ္စာလရွာအရောက် သယ်ယူကြ ရပေမည်။

ဗိုလ်အာယုမှာ ဟန်လင်းရွာသား ကြီးဖြစ်၍ မာယာဒေဝီတို့ ဟန်လင်း မှာ ရှိနေခိုက် စားရေး၊ နေရေး၊ သွား ရေး၊ လာရေးကအစ အဆင်ပြေခဲ့ရ သည်။

“သခင်မလေး..သခင်မလေး.. ကျွန်တော်တို့ သခွတ်တောက ဆား ကျင်းပိုင်ရှင်တွေကို သူကြီးအိမ်ခေါ်ပြီး ရိုက်နှက်နေပါပြီ၊ ကယ်ပါဦး”

ဟု သခွတ်တောရွာသားနှစ်ဦး မြင်းနဲ့ရောက်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

“သူကြီးက ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်တာလဲ”

ဟု မာယာဒေဝီက မေးကြည့် သည်။

“တိဘက်တွေက သခင်မနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ဆားအရောင်း အဝယ်လုပ်တာ မကြိုက်လို့ မောရ တောင်က ဧရာဝတီ တိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မောရတောင်က စစ်သည်တော် တွေ စေလွှတ်ပြီး ခုလို ဖမ်းလားဆီး လား လုပ်တော့တာပေါ့”

ဟု သခွတ်တောရွာသားက ရှင်း ပြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သခင်မ”

ဟု ဝဏ္ဏက မေးလိုက်သည်။

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ဦးအာယု ဒီမှာ စောင့်နေပါ၊ လာ..ကျော်စွာ တို့ လိုက် သွားရအောင်”

ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီ အိမ်ပေါ် မှဆင်း၍ သခွတ်တောသို့ မြင်းကိုယ်စီ ဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။

သခွတ်တောနှင့် ဟန်လင်းက မဝေးပါ။ မာယာဒေဝီတို့ သခွတ်တော ရောက်ချိန်မှာ အိမ်တိုင်းရှေ့တွင် ကညင် မီးတိုင်များက လင်းလက်နေခဲ့ဖြစ်၏။

သူကြီးအိမ်ရှေ့ ဝင်းတံခါးကြီးလည်း ပိတ်ဆို့ထားခြင်း မရှိ၍ အလွယ်တကူ ပင် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ သည်။

‘ရပ်’ ဟု ဝင်းအတွင်းဝင်မိမှ အိမ်နံ့ပေးသံ ထွက်လာသည်။ ထိုအိမ်နံ့ ပေးသူအား မာယာဒေဝီက ဓားအိမ် ဖြင့် ဖြောင်းကနဲ မြည်အောင် ရိုက်ချ ပြီး ရှေ့သို့ဆက်ခဲ့သည်။ ကျော်စွာနှင့် ရွာသားနှစ်ဦးမှာလည်း မာယာဒေဝီ နောက်မှ အသင့်ပင် လိုက်ပါခဲ့၏။

ဆားကျင်းထောင်ကြီးများကို ကြီးနှင့်တုပ်လျက် ရိုက်နှက်နေသူများ ရပ်တန့်သွားပြီး မာယာဒေဝီတို့ထံ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မာယာဒေဝီ ဣန္ဒြေမပျက် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။ ကျော်စွာတို့လည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ကြောက်လန့်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာ ရှေ့သို့တိုးသွားရင်း...

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာ လဲ”

ဟု မာယာဒေဝီက မေးလိုက် သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လူကြီးတစ်ဦး နှင့် တိဘက်နှစ်ဦးတို့ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး...

“ငါ့အလုပ်ကို ဘယ်လိုကောင် က လာရောက်နှောင့်ယှက်တာလဲ၊ အားလုံး မသာပေါ်သွားချင်လို့လား”

ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီရှေ့ မှောက် ရောက်လာသည်။

“နင်က ခုတော့ ဒီအချိုးမျိုး

ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ”
ဟု ဆိုကာ ‘ဖြောင်း...ဖြောင်း’ မြည်အောင် ဓားအိမ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့် ကာ ထိုသူ၏ ပါးကို ရိုက်ချလိုက် တော့၏။ ထိုအခါ မောရတပ်သား များက မာယာဒေဝီတို့အား ဝိုင်းထား လိုက်ကြသည်။

“မင်း...မင်း...ငါ့ကို စော်ကား ရဲတယ်၊ ငါက မောရတောင်မှာ စံမြန်း နေတဲ့ ဓဇရာဇာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ စစ်သူကြီးဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူး လား”

ဟု ထိုလူကြီးက ကြိမ်းဝါး လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာစစ်သူကြီးလဲ၊ ကိုင်းဟယ်၊ ကိုင်းဟယ်၊ ‘ဖြောင်း...ဖြောင်း’ ဒီမှာ လှေသမားကြီး၊ ငါ ဘယ်သူဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ပါ၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဟု မာယာဒေဝီက ခိုင်းလိုက် ရာ ထိုသူက သူပါးသူပွတ်ရင်း မာယာဒေဝီကို ကြည့်လိုက်ရတော့၏။

“သခင်မလေး...သခင်မလေး မသေဘူးနော်၊ ကျွန်တော်မျိုးက သခင်မလေး ကျောက်တောင်ကြီး ပြို တော့ ပါသွားလို့ သေပြီထင်နေခဲ့တာ ပါ သခင်မလေးရယ်”

ဟု ဆိုကာ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး

“အားလုံး သခင်မလေးကို ဒူး ထောက် ခစားကြ”

ဟုလည်း သူ့စစ်သည်များကိုပါ

တစ်ဆက်တည်း အိမ်နံ့ပေးလိုက်တော့ ၏။

“ကျော်စွာ...ဟိုမှာ ကြီးတုင်နံ ထားရတဲ့ ဆားကျင်းထောင်တွေ အားလုံး လွှတ်ပေးလိုက်”

ဟု မာယာဒေဝီက ခိုင်းလိုက် သည်။ ထိုသူများကလည်း လွှတ်လာ သည်နှင့် မာယာဒေဝီရှေ့ ဒူးထောက် လိုက်ကြသည်။

“မောင်မင်းတို့...အဆင်ပြေကြ ရဲ့လား၊ ငါအသိနောက်ကျသွားတော့ နည်းနည်းနာကြမှာပေါ့၊ မင်းတို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာ ဟိုတိဘက်နှစ်ကောင် ကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ မောင်မင်းတို့ ဒီနှစ်ကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ကြ”

ဟု ခိုင်းလိုက်သည်နှင့် တိဘက် နှစ်ဦး ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားတော့ ၏။ မလွတ်ပါ။ မာယာဒေဝီက ကျော ပေါ်မှ လေးနဲ့ဖြားယူ၍ ပစ်ချလိုက် သဖြင့် တိဘက်နှစ်ဦးလုံး အသက်ဆုံး ရတော့၏။

“လှေသမားကြီး ရှင်မှာ စစ်သည် အင်အား ဘယ်လောက်ပါခဲ့လဲ”

ဟု မာယာဒေဝီက မေးလိုက် သည်။

“ငါးဆယ်ပါပါတယ်၊ ဘာများ ခိုင်းစရာရှိလို့ပါလဲ သခင်မလေး”

“မနက်ခရီးထွက်မယ်၊ ဟနဲ လင်းကို လာခဲ့ကြပါ”

ဟု မာယာဒေဝီက ပြောလိုက် ရာ...

“ဘယ်ကိုခရီးထွက်မှာလဲ”
ဟု လှေသမားကြီး မေးမည်
အဖြေတွင် မာယာဒေဝီက လက်ကာ
ပြပြီး...

“မနက်ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ”
ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီနဲ့
ကျော်စွာတို့ ဟန်လင်းသို့ ပြန်ခဲ့တော့
၏။

ဝဏ္ဏနှင့် ဦးအာယုမှာ မာယာ
ဒေဝီတို့အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်
ဖြင့် စောင့်ကြိုနေကြရသည်။ မာယာ
ဒေဝီတို့ ပြန်မရောက်သေး၍ မအိပ်
နိုင်ကြပေ။ ထိုအချိန်တွင် မြင်းခွာသံ
ကြားရသဖြင့်...

“ဟော...ပြန်လာပြီ”
ဟု ဆိုကာ ဝဏ္ဏအိမ်အောက်သို့
ဆင်း၍ကြိုသည်။

“အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား သခင်မ”
ဟု ဝဏ္ဏက မြင်းကြီးရပ်လိုက်
သည်နှင့် ဆီး၍မေးလိုက်သည်။

“ကိုဝဏ္ဏ...မနက်ဖြန် ခရီးထွက်
မယ်”

ဟု မာယာဒေဝီက ဆိုလိုက်ပြန်
သည်။

“ဗျာ...ဒါဆို ဒီည အဆင်မပြေ
ခဲ့ဘူးပေါ့”

ဟု ဦးအာယုက ဝင်၍မေးလိုက်
၏။

“အဆင်ပြေပါတယ် ဦးအာယု
ရယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ သခွတ်တော
ရောက်နေတဲ့ မောရတပ်တော်နဲ့အတူ

ပဉ္စာလသွားကြမယ်၊ ပဉ္စာလမှာ ဈေး
တည်ဆောက်တဲ့အခါ မောရတပ်က
ဦးဆောင်ပြီး တည်ဆောက်တာဆို
တော့ နောက်နှောင် ဘယ်သူနဲ့မှ
အရှုပ်အရှင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ဟု မာယာဒေဝီက ရှင်းပြမှ
အားလုံးသဘောပေါက်ရတော့၏။

အမှန်တော့ ပဉ္စာလနယ်သည်
စိန်တိုင်းသားတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော
နယ်မြေမဟုတ်ပါ။ လွတ်လပ်သော
ဗရမ္မာတို့၏ နယ်မြေတစ်ခုသာ ဖြစ်
သည်။ ထိုနယ်မြေကို ခြေကုပ်ယူ၍
မာယာဒေဝီ လုပ်ငန်းစမည်။ ထိုသို့
လုပ်ငန်းစရာတွင် ယခု ဗရမ္မာတို့၏
အရှင်သခင် မောရတောင်မှ ဓရောဇာ
၏ တပ်တော်သားများ ပါဝင်လျှင်
ဗရမ္မာအားလုံး အမြင်ရှင်းသွားမည်မှာ
သေချာလှပေ၏။ ထိုညက မာယာ
ဒေဝီ သူ၏ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အား တွေး
လျက် ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်ရသော
ကြောင့် တော်တော်နှင့်ပင် အိပ်၍
မပျော်ခဲ့ပေ။ မိုးလင်းပိုင်းရောက်ကာမှ
မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

“သခင်မလေး...မောရတပ်တွေ
ရောက်နေပါပြီ”

ဟု ဝဏ္ဏ သတင်းပို့မှ မာယာ
ဒေဝီ အိပ်ရာထက်က လူးလဲထလိုက်
ရတော့၏။

“ဦးအာယုက မောရတပ်တွေ
ကို တစ်ခုခုကျွေးထားပေးပါဦး”

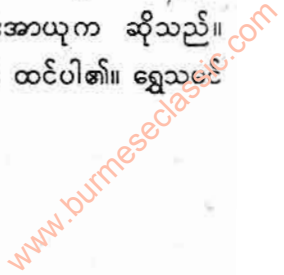
ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီ မျက်နှာ

သစ်ရတော့၏။ ဦးအာယုက ခေသူ
မဟုတ်ပေ။ မနေ့ညက သခင်မ
မာယာဒေဝီစကား ကြားရပြီးနောက်
ကောက်ညှင်းဆန်များ ရေစိမ့်၍ မနက်
အစောကြီး ထချက်ခဲ့သည်။ ခုတော့
အားလုံးပင် ကောက်ညှင်းပေါင်း အဝ
စားလိုက်ကြရ၏။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ခရီး
ထွက်ခဲ့သည်။ ဟန်လင်း၊ သခွတ်တော
နယ်များမှာ မြင်းအလွန်ပေါသဖြင့်
မာယာဒေဝီတို့အတွက် လိုအပ်သော
မြင်းများကို ဆားကျင်းထောင်များက
ပေးလိုက်ကြသည်။ ဧရာဝတီ၏
အနောက်ဘက်ဒေသသည် တောထူ
သော်လည်း တောင်ကြီးကြီးမားမား
မရှိသဖြင့် ခရီးကတွင်သည်။ ထိုည
မလည်မှာပင် တစ်ညနားကြသည်။
မလည်သည် မိဖုရားနာဂဆိန် နေထိုင်
စဉ်က စည်ကားသလို ရှိခဲ့သော်လည်း
ယခုတော့ နာဂဆိန် မရှိ၍ထင် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပေ၏။ နောက်နေ့
မနက်တွင် စောစောထ၍ ခရီးဆက်ခဲ့
ကြသည်။ ထိုနေ့က ထူးဆန်းသည်မှာ
‘ဘော’ ဟု အမည်ရှိသော တောကြီး
ဖြတ်ကြသောအခါ လွန်စွာမှ လှပ
သော ရွှေသမင်များကို မြင်တွေ့ကြရ
သည်။

“ဗရမ္မာတောလိုက်မှဆိုးမှန်ရင်
ရွှေသမင်ကို ဘယ်တော့မှ မပစ်ဘူးဗျ”

ဟု ဦးအာယုက ဆိုသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ထင်ပါ၏။ ရွှေသမင်

များက လူကိုပင် မကြောက်ပါပေ။
နေဝင်ချိန်မှာပင် မာယာဒေဝီတို့
အဖွဲ့ ပဉ္စာလရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။
“မမမာယာ လာတာနဲ့ အတော်
ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု နန္ဒက ဆီးကြို၍ ဆိုလိုက်
လေ၏။

“ဟဲ့ တို့ရောက်တာနဲ့ ဘာ
အတော်ပဲ ဖြစ်ရတာလဲ”

ဟု မာယာဒေဝီက မေးလိုက်
ရာ...

“မနက်ဖြန်မနက် နန္ဒရဲ့မင်္ဂလာ
ပွဲဗျ သခင်မလေးရဲ့”

ဟု ဦးကာလုက ဆိုလိုက်တော့
၏။

“ဘာ...မင်းက မိန်းမယူတော့
မယ်၊ ဘယ်ကမိန်းကလေးနဲ့လဲ”

ဟု မာယာဒေဝီက တအံ့တကြဲ
ဖြင့် မေးလိုက်တော့၏။

“ဒီပဉ္စာလသူပါပဲ၊ သူ့နာမည်
က ခင်တင့်တဲ့”

ဟု နန္ဒက မရဲတရဲပင် ဖြေ
လိုက်ရ၏။

“အင်း...ဘာလိုလိုနဲ့ မင်းတို့
လေးတွေတောင် အရွယ်ရောက်လာ
ကြပြီကိုး”

ဟု မာယာဒေဝီက လေးလေး
ပင်ပင် ညည်းညူလိုက်သည်။

“ကျော်စွာ လာ၊ မင်းကို ငါ
ပြစရာရှိတယ်”

ဟု ဆိုကာ နန္ဒက ကျော်စွာကို

ခေါ်ထုတ်သွားတော့၏။

ထိုညက လူတွေများသဖြင့်
ဝဏ္ဏတဲမှာအချို့၊ မာယာဒေဝီလှေပေါ်
မှာတော့ မန်လည်လူငယ်များ ရှိသဖြင့်
ဆိပ်ကမ်းအနီးမှ တဲကြီးများမှာပင်
မောရစစ်သည်များကို နေရာချပေး
လိုက်ကြသည်။

“စစ်သူကြီး...ခင်ဗျားနဲ့ မာယာ
ဒေဝီသခင်မလေးက ဘယ်မှာစတွေ့
တာလဲ”

ဟု ညရောက်သည်နှင့် ဝဏ္ဏက
စပ်စုကြည့်သည်။

“ကျုပ်မှာ သခင်မလေးတို့
ဒီတိုင်းပြည် မဝင်ခင်တည်းက နောက်
တော်ပါးမှာ ခစားလာခဲ့ရသူပါဗျာ”

ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီတို့
တကောင်းပြည်သို့ ဝင်ရောက်လာကြ
ပုံကို သူသိသမျှ ရှင်းပြသည်။

“အင်း...ကံအကြောင်းမလှရာ
တဲ့ သခင်မလေးဘဝက သနားစရာ
ပါလား”

ဟု ဝဏ္ဏက ဆိုလိုက်တော့၏။
ကံအကြောင်းမလှရာသူ မာယာ
ဒေဝီမှာ ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်
မပျော်ပါ။ ဓဇရာဇာအကြောင်း တွေး
မိလေတိုင်း နာဂဆိန်၏ ရွံရှာစက်ဆုပ်
ဖွယ်မျက်နှာကြီးသာ ပေါ်လာတော့၏။

“နာဂဆိန်ရယ် မကြာမီ နင့်ရဲ့
ဇာတ်သိမ်းခန်း ရောက်တော့မှာပါ”

ဟု တွေးကာ ဖြေသာအောင်
ဖြေလိုက်ရတော့၏။

နောက်နေ့မနက်တွင် နန္ဒနှင့်
ခင်တင့်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲကြီး စပါတော့
၏။ ထိုမင်္ဂလာပွဲက ရိုးရှင်းသည်။
ဂုဏ်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ပကာသန
တွေ လုံးဝမှမပါ။ သတို့သမီးအိမ်ရှေ့
မှာ သက်ငယ်မိုး ဝါးမဏ္ဍပ်ကြီးထိုး၍
ကြွလာသမျှလူအပေါင်းကို ကောက်
ညှင်းပေါင်း နှမ်းထောင်နိုင်နိုင်နှင့်
ကျွေးသည်။ မင်္ဂလာပွဲလာသူများမှာ
သတို့သမီး သတို့သားထက် အနီ
ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မာယာဒေဝီ
၏ အလှကို ပို၍ငေးမောကြရပေ၏။

မောင်နန္ဒ မခင်တင့်တို့ နှစ်ဦး
အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားကြောင်း
နတ်ဆရာက နတ်ရေစင် ပက်ဖျန်းကာ
ကြေညာလိုက်သည်နှင့် မင်္ဂလာကိစ္စ
ပြီးမြောက်ခဲ့ရတော့၏။ ထိုသို့ နတ်
ဆရာက ကြေညာနေခိုက်မှာပင် မြက်
ခမောက်ကြီးများဆောင်းလျက် မြင်း
စီးသမား လူတစ်စု မင်္ဂလာအိမ်ရှေ့သို့
ရောက်လာတော့၏။ ထိုသူတို့ကို မြင်
လိုက်ရသဖြင့် သတို့သားနန္ဒလေးမှာ
အိမ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းလျက်...

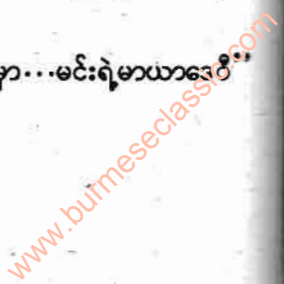
“ဦးဦးသူ...ဦးဦးသူ...မမမာယာ
ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ မာယာဒေဝီ”

ဟု သုဇီလက မြင်းပေါ်မှဆင်း
ရင်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်
ရာ...

“ဒီမှာ...မင်းရဲ့မာယာဒေဝီ”

ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီကိုယ် တိုင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ရွှေတွေနဲ့ ကျောက်စိမ်းရုပ် ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ဆက်၍မေးလိုက်ရာ မာယာ ဒေဝီက သုဇီလ၏ နားရွက်ကိုဆွဲ၍ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်လာ တော့၏။ ပရိသတ်များမှာတော့ အံ့သြမဆုံးနိုင်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ အံ့သြမည်ဆိုပါက အံ့သြလောက်ပါ ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစေ့ မုတ်ဆိတ်မွှေး တစ်လက်မလောက်နှင့် ဖြူဖြူထွား ထွား ယောက်ျားပီသသော သုဇီလ ဆိုသူအား ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သေးသေး သွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက နားရွက်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားခြင်းမှာ သူတို့ အတွက် အမြင်ဆန်းနေပေ၏။

“လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် နှုတ်စည်းမစောင့်လို့ နင့်ကို ငါ စိတ် မျက်တာ သိလား၊ ခု နင် ဘယ်က လာတာလဲ။ သုန္ဒရ ငါတို့ဆီ ရောက် လာတယ်။ နင့်ကို လိုက်ရှာတာတဲ့။ သုန္ဒရနဲ့ကော တွေ့ရဲ့လား”

ဟု မာယာဒေဝီက စိကာပတ် ကုံး မေးလာတော့၏။

“ဒါ ငါ့လှေ”

ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား လှေပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

“သိပါတယ်။ သုည မင့်လူတွေ က ရွာပြန်သွားကြပြီလား”

ဟု သုဇီလက သုညကို တစ်ဆက်

တည်း မေးလိုက်လေသည်။

“ရွာမပြန်ပါဘူး၊ ဒီလှေကြီးကို သူတို့ စောင့်ရှောက်နေကြတာပါ။ ခု တော့ နန္ဒမင်းသားလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ သွားကြတယ်”

ဟု သုညက ဆိုလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျော်စွာနှင့် နန္ဒတို့က ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ငါးကြော်များ ယူ၍ မင်္ဂလာအိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။

“မြန်မြန်စားကြ၊ စားပြီးရင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီ လှေကြီး ပေါ်မှ အခန်းတွင်းဝင်၍ အဝတ်များ လဲလိုက်တော့၏။

သုဇီလ ကောက်ညှင်းပေါင်းစား ရင်း စဉ်းစားရတော့၏။ ယခုတွေ့နေ ရသော မာယာဒေဝီသည် သူသိခဲ့ သော မာယာဒေဝီမှ ဟုတ်ပါလေစ ဟုလည်း တွေးသည်။ မာယာဒေဝီ အစစ် ဆိုပါလျှင် ပါးပေါ်တွင် အမာ ရွတ်ကြီး ရှိနေရမည်။ ခု မာယာဒေဝီ တွင် လုံးဝအမာရွတ်ကြီး မရှိပါပေ။ ထိုသို့ဆိုပါလျှင် မာယာဒေဝီ အတု များလားဟုလည်း စဉ်းစားနေမိတော့ ၏။

“စားပြီးရင် သွားကြမယ်”

ဟု မာယာဒေဝီ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ဆိုလိုက်တော့၏။ သုဇီလ တို့ မနေသာပါ။ မာယာဒေဝီ ခေါ် ဆောင်ရာသို့ ပါခဲ့ရလေသည်။

“ကိုဝဏ္ဏ ရှင့်လူတွေကော အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဟု ဝဏ္ဏ၏ တဲကြီးရှေ့ရောက် သည်နှင့် မာယာဒေဝီက မေးလိုက် သည်။

“အားလုံး အသင့်ဖြစ်လို့ သွား နှင့်ကြပါပြီ၊ စစ်သူကြီးရဲ့လူတွေ အား လုံးလည်း သွားနှင့်ကြပြီ”

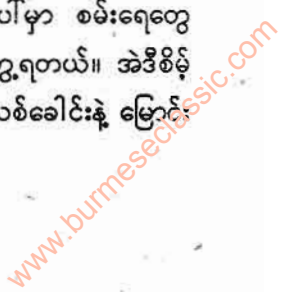
ဟု ဝဏ္ဏက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆို သွားကြစို့”

ဟု ဆိုကာ ဝဏ္ဏ၏ တဲရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ပဉ္စာလရွာ၏ တောင်ဘက်တွင် မနိမ့်မမြင့် တောင်ကုန်းလေးရှိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းလေးသည် သစ်ပင်များ ထူထပ်၍နေသော်လည်း အပြန်ကျယ် သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပဉ္စာလတပ်သား များနှင့် မောရတပ်သားများသည် ထို တောင်ကုန်းပေါ်မှ သစ်ပင်ကြီးငယ် များကို တစ်ပင်မကျန် တူးဖော်၍နေ ကြသည်။

“သုဇီလ..ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ပဉ္စာလဈေးကြီးတည်မယ်၊ ဈေးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အိမ်တွေဆောက် မယ်၊ ဈေးရဲ့တောင်ဘက် ဟိုမြင့်မြင့် တောင်ပေါ်မှာ နန်းတော်တည်မယ်၊ နေရာကတော့ ပြောဖို့မလိုအောင် ကောင်းတယ်၊ ဟိုအနောက်ဘက် တောင်မြင့်မြင့်ပေါ်မှာ စမ်းရေတွေ ထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီစိမ့် စမ်းရေတွေကို သစ်ခေါင်းနဲ့ မြှောင်”

သွယ်ပြီး ဒီတောင်ပေါ်အရောက် သွယ် ယူမယ်၊ ဒါဆို ရေလည်းမရှားတော့ ဘူး”

ဟု မာယာဒေဝီက သူ့အစီအစဉ် ကို သုဇိလအား ရှင်းပြသည်။

“ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ နန်း တော်တည်မယ်ဆိုတော့ ဘုရင်က ဘယ်မှာလဲ၊ ဓဇရာဇာကိုခေါ်ပြီး နန်း တင်မှာလား”

ဟု သုဇိလက မေးလိုက်သည်။

“ငတုံး၊ ဓဇရာဇာအတွက် ငါ က ဒီလောက်ကြိုးစားလုပ်မတဲ့လား၊ နန်းတော်ကြီး ဆောက်ပြီးရင် ငါကိုယ် တိုင် ဘုရင်မကြီးအဖြစ် ရွှေ့နန်းတက် မယ်၊ နင်က အမတ်ချုပ်ကြီးပေါ့”

ဟု ဆိုလာပြန်သဖြင့် သုဇိလ အံ့ဩရတော့၏။

“သုဇိလ နင့်လူတွေခေါ်ပြီး ငါ့ လုပ်ငန်းမှာ ကူညီပါ၊ ငါနန်းတက်ရင် သူတို့တွေကိုလည်း နေရာပေးရမှာ ပေါ့”

ဟု ဆိုလာသဖြင့် သုဇိလ ဘာမှ ပင် ပြန်မေးမနေတော့ပေ။ ရွာတွင်း ပြန်ဝင်၍ သူ့လူများကိုသာ ရှာ၍ ခေါ် လာရတော့၏။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျောက်သွေးဂူမှ နန္ဒီသေန၊ သုန္ဒရ၊ ဘိုးသက္က၊ အဘသုခတို့ ပဉ္စာလရွာသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

“မာယာဒေဝီ...နင့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ ဒီက ဘိုးသက္ကပေါ့”

ဟု သုဇိလက မာယာဒေဝီအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘိုးဘိုး ရယ်၊ မာယာမှာ အမေမွေးတဲ့အသက် မရှိတော့ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးပေးတဲ့အသက် ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ဘိုးဘိုးသက္ကနဲ့ ဘသုခတို့ သမီးရဲ့လှေကြီးပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြပါ၊ မာယာကတော့ အလုပ်တွေများနေလို့ ညရောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အဘိုး တို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်း ဝန်းကူညီရမှာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ သုညတို့အုပ်စု ဆိုင်း ဘုတ်ကြီး ပြုလုပ်ရာသို့ သွားရောက် ၍ ကူညီကြသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှာ ခြောက်ပေမျှ ရှည်ပြီး ပေပျဉ်နှစ်ချပ်စပ်ကာ ဟင်္သာ ပြဒါးသုတ်လိမ်းထားသဖြင့် နီနီရဲရဲ ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအနီပေါ်တွင် ဆေး အဖြူရောင်ဖြင့် ‘ပဉ္စာလတကောင်မြို့’ ဟု ရေးလိုက်သောအခါ လှပခုံညား သော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာ တော့သည်။

သုဇိလနှင့် ပါလာသော ရာမ တို့အုပ်စုက ကြီးမားလှသော ကျွန်း ပင်ကြီးလှဲ၍ စည်ကျစ်ရန် ထွင်းကြ သည်။ ဘိုးသက္ကနှင့် ဘဘသုခတို့ နှစ်ဦးကတော့ စည်တော်ကြီး ပြုလုပ် ရန်အတွက် သားရေများကို ရေစိမ် ကာ သားရေကြိုးများ လှီးကြရသည်။

“ဘိုးစိတ္တကြီး ပါလာရင် သု လည်း ပျော်ရှာမှာဗျ”

ဟု ဘသုခက စကားစလိုက် သည်။

“ဒီမြို့တည်ပြီးရင် ဘိုးစိတ္တ တင်မကပါဘူး၊ ဟိုမှာရှိတဲ့သူတွေ အားလုံး ဒီကိုခေါ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျောက် သွေးဂူအရပ်မှာ တစ်သက်လုံးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ဘိုးသက္ကက ဆိုလိုက်ပြန်၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတော့ မာယာ ဒေဝီရဲ့ပါးမှာ မြင်ရက်စရာမရှိအောင် သေရာပါ အမာရွတ်ကြီး ရှိတယ်ဆို ခုတော့ သူပါးမှာ ဘာအမာရွတ်မှ မတွေ့ပါလား”

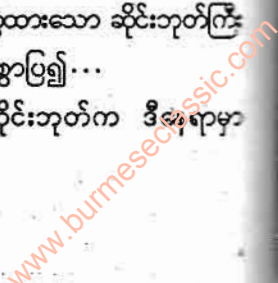
ဟု ဘသုခက မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ၊ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ သမားတော်တစ်ဦးနဲ့တွေ့လို့ အမာရွတ် တွေ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟုသာ ဘိုးသက္က ဇေဇေဝါ ဆို လိုက်တော့၏။

ဈေးနေရာ မြေညှိပြီးသည်နှင့် မာယာဒေဝီ ထိုမြေပြင်ပေါ်တွင် ရွာသူ ရွာသားများနှင့် သူ့လူတွေအားလုံး ဖိတ်ခေါ်ကာ ရှေ့လုပ်ငန်းအတွက် ဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်သည်။ ဆွေးနွေးပွဲ မစမီ ရေးဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီး များကို ဦးစွာပြ၍...

“ဒီဆိုင်းဘုတ်က ဒီအရာမှာ

က်ထုမှာဖြစ်တယ်။ ‘ပဉ္စာလတကောင်း
 ဈေး’ တဲ့။ ပဉ္စာလတကောင်းဈေးကြီး
 ဘာ ဟိုဘက်ကမ်းဈေးထက် စည်ကား
 စေရမယ်။ ပဉ္စာလသူ မိန်းမပျိုလေး
 တိုင်းအတွက် ရောင်းချစရာ ပစ္စည်း
 တွေ ထုတ်ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဟိုဆိုင်းဘုတ်က ‘ပဉ္စာလတကောင်း
 ဈေး’ တဲ့။ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဧရာ
 တီမြစ်ဘက် မျက်နှာမူပြီး စိုက်ထူ
 ပါ။ ဟိုတစ်ခုက ‘ပဉ္စာလရွှေနန်း
 တော်’ တဲ့။ ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရွှေ
 နန်းစိုက်ထူသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”
 “ဒီလိုလုပ်ရတာကတော့ စိန့်
 တိုင်းသားတွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့
 တကောင်းမြို့တော် ပြန်လည်အရယူ
 နိုင်အောင် ဖြစ်ပါတယ်။ စိန့်တိုင်းသား
 တွေကို ပြန်လည်မောင်းထုတ်ပြီးသည့်
 တိုင် မင်းနေပြည်တော်ကို ဒီပဉ္စာလ
 က စိုက်ထူမြဲ စိုက်ထူသွားမှာပါ။
 တကြောင့်ဆိုတော့ တကောင်းတိုင်း
 သား ဗရမ္မာများဟာ ဟိုဘက်မှာထက်
 ဘက်မှာ ပိုများပါတယ်။ ဆိုလိုတာ
 တော့ မင်းနဲ့ပြည်သူ၊ ပြည်သူနဲ့မင်း
 မြဲရွှေလက်တွဲသွားမှာ ဖြစ်တယ်ဆို
 သဘောပါ။

ပဉ္စာလတကောင်းရွှေမြို့တော်
 ည်ပြီးတာနဲ့ ဆိပ်ကမ်းဈေးဟာ ဟို
 က်ကမ်းဈေးထက် အစစအရာရာ
 အောင် ဆောင်ရွက်သွားမှာ ဖြစ်ပါ
 ယ်။ တိုင်းတစ်ပါးက ဝင်လာတဲ့
 ဘာတွေ ဟိုဘက်ကမ်း မကပ်နိုင်

အောင် စစ်သည်တော်များက ဟန့်
 တားရမယ်။ ဒီအရေးကို မောရစစ်သူ
 ကြီးရယ်၊ သုဇိလရယ်၊ တပ်မှူးဝဏ္ဏ
 ရယ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဆောင်ရွက်
 ပါ။

တစ်ဆက်တည်းပြောလိုတာက
 ပဉ္စာလတကောင်းမြို့တော် တည်ဆောက်
 ရာမှာ ပဉ္စာလရွာသူရွာသားများ ပါဝင်
 ကူညီပေးကြပါ။ ဒီမှာလာပြီး ဝိုင်းလုပ်
 ဝိုင်းစားသဘော လုပ်ပေးကြပါ။ ချက်
 စရာ ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား အားလုံး ဒီမှာ
 ရှိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ လှေသမား
 ကြီး ဦးကာလုနဲ့ ဗိုလ်အာယုတို့က
 လိုအပ်သလောက် လူတွေခေါ်ပြီး
 ကျောက်မြောင်းဆိပ်မှာရောက်နေတဲ့
 ဆားတွေ သွားယူကြပါ။ အားလုံးကို
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မာယာဒေဝီ စကားဆုံးသည်နှင့်
 လက်ခုပ်သံများ ကွင်းလုံးလျှံ၍သွား
 တော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ညိုမြ၊ မြမေနှင့်
 ခင်တင့် အပါအဝင် ပဉ္စာလရွာက
 လူကြီးနှင့် လူငယ်အားလုံး မာယာဒေဝီ
 ၏ မြို့တော်တည်ဆောက်ရေးအတွက်
 သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ် လုပ်အားပေးကြ
 သည်။

မကြာပါ။ မောရိယရှမ်းကုန်းမြင့်
 မှ လူငယ်များလည်း ရောက်လာကြ
 သည်။ အားရစရာကောင်းသည်မှာ
 ထိုလူငယ်အဖွဲ့တွင် လှပဖြူဖွေးသော
 ရှမ်းပျိုဖြူလေးများ ပါလာခြင်းပင်

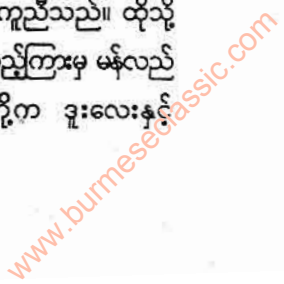
ဖြစ်သည်။ သူတို့လေးများကို မင်း
 တရားက ဈေးရောင်းပင် သင်၍ပေး
 လိုက်သည် ဆိုပေ၏။ ရှမ်းပျိုဖြူလေး
 များ ရောက်လာ၍ အပျော်ဆုံးလူမှာ
 ကျော်စွာဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်
 ဆိုပါမူ သူတို့အဖွဲ့တွင် အေးမိုးပါ၍
 ဖြစ်သည်။

ဈေးကြီးတည်ဆောက်ပြီးသည်နှင့်
 ဈေးဖွင့်ပွဲ ပြုလုပ်သည်။ ဆိုင်ကြီးများ
 မှာ ပြည်တွင်းဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားဖြစ်
 အားလုံးရောင်းချသည်။ ဈေးကလည်း
 ဟိုဘက်ကမ်းဈေးထက် ချိုသာအောင်
 ရောင်းချပေးနေသဖြင့် စိန့်တိုင်းသား
 ကုန်သည်ကြီးများပင် စိတ်ဝင်တစား
 လာရောက်ကြည့်ရှု ဝယ်ယူကြပေ၏။

“သုဇိလ...ငါကတော့ ဈေးကြီး
 ဖွင့်ပြီးပြီ၊ နင်တို့လုပ်ရမယ့် စိန့်တိုင်း
 က ကုန်ပစ္စည်း ဝင်ထွက်သွားလာမှု
 ဖြတ်တောက်ရေးစီမံကိန်း စပေတော့”

ဟု မာယာဒေဝီက သုဇိလကို
 စေခိုင်းတော့၏။

မာယာဒေဝီ ဈေးကြီးဖွင့်နိုင်ရန်
 ကသိုဏ်းတောင်မှ ယူလာသောရွှေ၊
 ဘိုးသက္က ပါလာသောရွှေ၊ သုညတို့
 အဖွဲ့အား သုဇိလ ဆုချထားသော ရွှေ
 တွေအားလုံးကိုပင် အရင်းအနှီးအဖြစ်
 ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ ရှမ်းကုန်းမြင့်မှ ဘိန္နက
 ရာဇာမင်းကလည်း လိုသလောက်
 အားလုံး ထောက်ပံ့ကူညီသည်။ ထိုသို့
 အလုပ်တွေများနေသည့်ကြားမှ မန်လည်
 ရွာသားလူငယ်စုတို့က ဒူးလေးနှင့်

မြားတွေကို အဆက်မပြတ် ပြုလုပ်ကြသည်။

ဘသုခလည်း တပည့်များမွေး၍

ခင်းလှလက်နက်များ ပြုလုပ်ပေးတော့၏။ ဘသုခလုပ်ငန်းခွင်ကို လူငယ်များ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ပန်းပဲဖိုကြီးများ တိုးချဲ့လိုက်ရသည်အထိ စည်ကားလာတော့၏။ ထိုသို့ဆိုပါမူ မာယာဒေဝီ၏ အောင်ပွဲသည်ကား လက်တစ်ကမ်းမျှသာ လိုပေတော့သည်။

“ဘာ...မာယာဒေဝီက ပဉ္စာလတကောင်းမြို့တော်တည်ပြီး ရွှေနန်းတက်မယ် ဟုတ်လား မိတ္တ”

ဟု နာဂဆိန်မိဖုရားကြီးက မေးလိုက်သည်။

“အမှန်ဖြစ်ကြောင်းပါ သခင်မကြီး...”

ဟု မိတ္တက ဆိုလိုက်သည်။

“ကပ္ပရာဇာစစ်သူကြီးကော ခုဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟု နာဂဆိန်မိဖုရားက ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကပ္ပရာဇာစစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုလုပ်ပေးနေကြောင်းပါဘုရား”

ဟု ဗလကလည်း ဆိုလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်တော်ဘုရားထံ အမြန်သံတော်ဦးတင်

မှဖြစ်မယ်”
ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာပင်...

“ဘာများသံတော်ဦးတင်ဦးမှာ

လဲ နာဂဆိန်မိဖုရား”

ဟု ဓဇရာဇာက သားတော်လေး ဝိရာဂအား ရွှေလက်ဆွဲ၍ နာဂဆိန်မိဖုရားကြီး အဆောင်တော်ပေါ်သို့ တက်လာတော့၏။

“မှန်လှပါ တကောင်းအနောက်ဘက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ မာယာဒေဝီက ပဉ္စာလတကောင်းမြို့သစ်ကြီး တည်ဆောက်နေကြောင်းပါ ဘုရား...”

ဟု နာဂဆိန်က ပြောလိုက်ရာ ဓဇရာဇာ များစွာတုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် ရာဇဏူမြေမပျက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းလျက်...

“မဖြစ်နိုင်တာ နှမတော်ရယ်၊ မာယာဒေဝီက ကျောက်တောင်ကြီး ပြိုကျလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေ ရတဲ့အပြင် အတိတ်ကို မေ့နေတာပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“အဲဒါတွေကို မောင်ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် မြင်ခဲ့ရလို့လား၊ သုဇီလရဲ့ လှည့်ကွက်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု နာဂဆိန်မိဖုရားက ဆိုလိုက်ရာ ဓဇရာဇာအတွက် တွေးစရာတွေ ဖြစ်ရပြန်တော့၏။

အမှန်တော့ မာယာဒေဝီဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက သွက်လက်ထက်မြက်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိပြီး

မာန်မာနကြီးသည်။ သူဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားသည်။ အရုံးဟူသမျှ လုံးဝမရှိရအောင် အမြဲပင် နှိပ်ကြားနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယခု ရွှေမြို့တော်သစ် တည်ဆောက်ခြင်းမှာ ရှမ်းကုန်းမြင့်သို့ ထွက်ခွာသွားသော ဘိန္နကရာဇ်မင်းနဲ့များ ဆက်သွယ်မိလို့လားဟု ဓဇရာဇာ တွေးရပေတော့၏။

“ဟဲ့ မိတ္တ၊ မာယာဒေဝီက မြို့တော်သစ်တည်ပြီး ဘာတွေဆက်လုပ်မယ်လို့ သတင်းရသလဲ”

ဟု ဓဇရာဇာက မေးကြည့်တော့...

“မှန်လှပါ၊ ယခုဆိုပါလျှင် ပဉ္စာလဈေးကြီး ဆောက်ပြီး၍ ဈေးကြီးတောင်ဘက်ကုန်းမြင့်မှာ နန်းတော်ကြီး ဆက်လက်တည်နေကြောင်းပါ အရှင်”

ဟု မိတ္တက ဆိုလိုက်၏။

“ဘုရင်က ဘယ်မှာလဲ၊ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါ မိတ္တရယ်”

ဟု ဓဇရာဇာက မယုံသလို ဆိုပြန်၏။

“မှန်လှပါ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီး တည်ဆောက်ပြီးရင် မာယာဒေဝီ သခင်မကိုယ်တိုင် ဘုရင်မအဖြစ် ရွှေနန်းတက်တော်မူမှာပါ အရှင်”

ဟု ဗလကပါ ဆိုနေပြန်သည်။

“ဟဲ့ ဒါဆို မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကပ္ပရာဇာ အမြန်ခေါ်မှဖြစ်မယ်၊ ဘယ်

ဆောက်နေသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ...

“မှန်လှပါ။ မာယာဒေဝီရဲ့ ရွှေ နန်းတော်သစ်ကြီး တည်ဆောက်ရာ နာ ကပ္ပရာဇာကိုယ်တိုင် ဦးဆောင် ပေးနေကြောင်းပါ အရှင်”

ဟု မိတ္တက ပြန်ပြောသည်။

ဇေရာဇာ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ သေး။ မိမိ ထိုအခြေသို့ရောက်အောင် မာယာဒေဝီကပင် ဦးဆောင်၍ ပြုလုပ် ပေးခဲ့သည်။ မာယာဒေဝီ ထိုသို့ပြု လုပ်ပေးခြင်းမှာ တစ်နေ့ သူမသာ လျှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု ချွန်လင့်ခဲ့သည်။ ဒါကိုသိလျက်နှင့် မာယာဒေဝီအား ဇေရာဇာ ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့မိသည်။ ခုတော့ မိဖုရားကြီး မဖြစ် လိုက်ရသူ မာယာဒေဝီက သူကိုယ် တိုင်ပင် ဘုရင်မကြီးဖြစ်အောင် ကြိုး စားပေတော့မည်။

“ဒါတွေအားလုံးက ငါ့ရဲ့အမှား တွေပါ မာယာဒေဝီရယ်”

ဟု ဆိုကာ ဇေရာဇာ၏ ပါးပြင် ဆာသို့တိုင် မျက်ရည်ကြည်တို့ စီးဆင်း လို့လာတော့၏။

ဖခင်ကြီး ငိုနေသဖြင့် ဝိရာဂ ခင်းသားလေးလည်း လိုက်၍ငိုသည်။ နာဂဆိန်မိဖုရားကတော့ အောက်နှုတ် ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်လျက် ရှေ့ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်းဟုသာ စဉ်း စားခန်းဝင်လို့နေတော့၏။

“မိတ္တနဲ့ဗလ...ကပ္ပရာဇာ စစ်သူ

ကြီးကို အမြန်ပြန်ခေါ်ခဲ”

ဟု နာဂဆိန်မိဖုရားက ဆိုလိုက် လေရာ...

“လုံးဝသွားမခေါ်နဲ့၊ ဒီအရေး ဟာ လူတွေ အသိခံလို့ လုံးဝမဖြစ် ဘူး၊ လူတွေသိသွားရင် အားလုံး မာယာဒေဝီရှိရာ ထွက်သွားကြလိမ့် မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပါ နှမတော်၊ ကျုပ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံပါ မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဇေရာဇာ နာဂဆိန် ၏ အဆောင်တော်မှ ပြန်ဆင်းသွား တော့၏။

ဇေရာဇာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့် ရမည်မသိ။ ယခုလို အရေးအကြောင်း ပေါ်လာမှ သူ့လူတွေဖြစ်ကြတဲ့ သူနှုရ၊ နန္ဒိသေန၊ သုဇိလတို့ကို သတိရလာ သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ သုဇိလတို့တွေကို အမြန်ခေါ်ခိုင်းမှ”

ဟု တွေးကာ မိတ္တနှင့် ဗလကို ခေါ်၍...

“ဟဲ့ မိတ္တနဲ့ ဗလ မင်းတို့ ကျောက်သွေးဂူသွားပြီး သုဇိလ၊ နန္ဒိ သေန၊ သုနှုရတို့ကို အမြန်ခေါ်ခဲပေ တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“မှန်လှပါ။ သူတို့သုံးဦးအပြင် ဘိုးသတ္တ၊ ဘသုခတို့တွေပါ မာယာ ဒေဝီအနီးမှာ ရောက်နေကြောင်းပါ အရှင်”

ဟု မိတ္တက ဆိုလိုက်တော့၏။ သွားပြီ။ တစ်လောကလုံး မာယာ ဒေဝီရဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ခုတော့ ဗရမ္မာတို့ရဲ့ တကောင်းပြည်ကြီးမှာ ကမ္ဘာ့ပထမဆုံးဘုရင်မကြီး ရွှေနန်း တက်တော်မူပေတော့မည်။ ဇေရာဇာ ဘာဆက်လုပ်လို့ ရတော့မည်နည်း။ သူ့အတွက် လုပ်လို့ရတာဆို၍ တစ်ခု သာရှိသည်။ ထိုတစ်ခုကတော့ မာယာ ဒေဝီ စိန်တိုင်းသားများအား တော်လှန် တိုက်ခိုက်သောနေ့မှာ မောရတောင် မှာ ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် ပါဝင်တူညီ ပေးရန်သာလျှင် ရှိပေတော့၏။

“မိတ္တနဲ့ ဗလ မောင်မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပဉ္စာလကို ပြန်သွားပါ။ မာယာဒေဝီ စိန်တိုင်းသားတို့ကို ပြန် လည်တိုက်ထုတ်မည့်ရက် သိရတာနဲ့ အမြန်ပြန်လာခဲ့ကြ။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ငါတို့တွေ မာယာဒေဝီဘက်က စစ် ကူပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ငါတို့တွေ ဗရမ္မာတို့အတွက် ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ် တယ်။ ကိုင်း...ကိုင်း သွားကြပေ တော့”

ဟု ဆိုကာ မင်းမြတ်ရာဇာ နား နေဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားပေ တော့၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

မင်းဓမ္မကုန်းတော်

လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး

(ကျောက်တော်ကြီးဘုရား)

လှူခွင့် ကြံ့ခိုက် လှူလိုက်စေချင်ပါသည်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ထားသော လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘမုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး (ကျောက်တော်ကြီးဘုရား) ကို ဂေါပကအဖွဲ့ မှ ဘုရားဖူးပြည်သူများ စိတ်ချမ်းသာစွာ ဖူးမြော်နိုင်ရေး၊ ဘုရားကြီးဝန်းကျင်တွင် လှပသန့်ရှင်းရေး၊ ဘုရားကြီးရေရည်တည်တံ့ပြီး သာသနာတော် တည်တံ့ရေးအတွက်ရည်စူး၍ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှုများ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဘုရားကြီး၏ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကြီးကို အမြင်တင့်တယ်သပ္ပယ်စေရန် ရွှေရေး ရွှေဆေးများ ခြယ်သလှူဒါန်းနိုင်ရန်လည်း (၆) ကြိမ်မြောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ယခုအခါတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့၏ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်မှုဖြင့် ဂေါပကအဖွဲ့က ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကြီးအား အောက်ဖော်ပြပါနေရာများကို ရွှေဆေး၊ ဆီဆေးတို့ကို ခြယ်သလှူဒါန်းမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအလှူတော်ကြီးတွင် ဒါနပြုလှူဒါန်းသူများအနေဖြင့် တစ်ဦးခြင်းဖြစ်စေ၊ မိသားစုလိုက်ဖြစ်စေ၊ အဖွဲ့လိုက်ဖြစ်စေ၊ သဒ္ဓါစိတ်ရှိသူမှ လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသော ဦးရိန်အောင်ဗိုလ်၊ ဦးညွန့်မောင်၊ ဦးကြည်လှ၊ ဦးစိန်လှိုင်၊ ဦးသိန်းဝင်း၊ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး၊ ဦးခင်မောင်ဆက်၊ ဦးတော်တော်ဦး၊ ဦးကြင်ခိုင်၊ ဦးအောင်ဇေယျ၊ ဦးတင်မြင့်တို့က တစ်ဦးလျှင် ကျပ် ၈၈၀၀၀/- ဖြစ်စေ၊ မ.တည်လှူဒါန်းပါသည်။

လှူဒါန်း နိုင် သော ကု သို လ် တော် များ မှာ

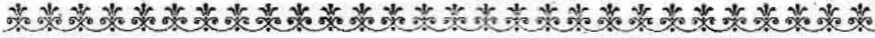
- ၁။ စောင်းတန်းလက်ရမ်း (၁၀ ပေ)တစ်ကွက် ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၃၅,၀၀၀/-
- ၂။ ရွှေဆေးသုတ်ခြင်း(၁)ကျင်းသုတ် ကုန်ကျစရိတ် = ၈၀,၀၀၀/-
- ၃။ စောင်းတန်းတိုင်လုံး(၁)လုံး (ပန်းဆွဲပါ) ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၉၀,၀၀၀/-
- ၄။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်အရံဘုံဆောင်(၁)ဆူ ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၆၅,၀၀၀/-
- ၅။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ပင်မဘုံဆောင် ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၂၂,၀၀,၀၀၀/-
- ၆။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သွပ်အမိုး ဆီဆေး(၁)ကျင်း ကုန်ကျစရိတ် = ၆၀,၀၀၀/-
- ၇။ စောင်းတန်းမျက်နှာကျက် (၁)ဆောင်(၃၀ ပေ x ၂၄ ပေ)ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၂၇,၀၀,၀၀၀/-
- ၈။ ကျုံးကူးဆောင်(၁)ဆောင်ဘုံဆောင်ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၁၄,၅၀,၀၀၀/-
- ၉။ စောင်းတန်းဘုံဆောင်(၁)ဆူ ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၆,၅၀,၀၀၀/-

ထိုအလှူများကို စိတ်ဝင်စား အိန်ပြုလိုသူများအနေဖြင့်
 မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်ရှိ လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ကို ဖူးမြော်ကြည့်ညှိ၍
 မြောက်ပိုင်းခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ♦ ပုန်း-၀၁-၆၄၂၂၀၊ အင်းစိန်မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ♦ ပုန်း-၀၁-၆၄၂၂၁
 မင်းဓမ္မကုန်းတော်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ♦ ပုန်း-၀၉ ၅၀၆၇၇၇၇၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး ♦ ပုန်း-၀၉ ၄၂၀၁၉၅၁၊
 ရုံးအဖွဲ့မှူး ♦ ပုန်း-၀၉ ၇၃၁၃၀၆၀၅ တို့သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နိုးဆော်အပ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂေါပကအဖွဲ့

လောကချမ်းသာ ထာဝရ အလှူတော်ငွေပဒေသာပင် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်

အသက်အရွယ် အို၊ နာ၊ သေ ဘေးမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သော လူသားများဖြစ်၍ ရောက်လေရာရာ အရပ်ရှိဘုရားများတွင် ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းမှုမျိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ဒါန မျိုးစေ့ အပင်စိုက်ပျိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလှူသည် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက် ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်ဖြစ်၍ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ်ကြီး အခွန် ရှည်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး၊ ငွေပဒေသာပင်မှရရှိသော အသီးအပွင့်တို့သည် စေတီဘုရားများအား ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ပူဇော်မှုများ ကင်းဝေးသကဲ့သို့ လှူဒါန်းသူများအတွက်လည်း တူညီသောအကျိုးတရားခံစားရရှိနိုင်ပါသည်။ ဘုရားဖူးလာရောက်သူများအတွက်လည်း လှူရိုးလှူစဉ် အလှူဒါနမျိုးများအနက် ထူးကဲသော ဒါနတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဘုရားဖူးလာရောက်ပါက မိမိတို့လှူဒါန်းမှုကိုအမှတ်ရစေ၍ ကုသိုလ်တရား အကျိုးကျေးဇူးများလည်းရနိုင်သဖြင့် ၎င်းအကျိုးကို ရည်ရွယ်ကာ... မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ထားသော လောကချမ်းသာ အာဘယ လာဘာမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့မှလည်း ထို ငွေပဒေသာပင်များကို တစ်ပင်လျှင် ကျပ်တစ်သောင်းဖြင့် စိုက်ထူလှူဒါန်းနိုင်ရန် စီစဉ်ထားရှိပြီးဖြစ်ပါသဖြင့် ဘုရားဖူးလာ သူတော်စင်အပေါင်းလည်း မိမိတို့၏ အလှူဒါနကို သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်အဖြစ် ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သည်...

ဦးညွန့်မောင် + ဒေါ်လှမြိုင်မိသားစု၊ ဦးကြည်လှမိသားစု၊ ဦးစိန်လှိုင် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု၊ ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်အေးအေးမြင့်မိသားစု၊ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး + ဒေါက်တာစောယုနွယ် မိသားစု၊ ဦးခင်မောင်ဆက် မိသားစုတို့မှလည်း တစ်ဦးလျှင် ငွေပဒေသာပင် (၁၀)ပင်အတွက် လှူဒါန်းငွေကျပ် တစ်သိန်းစီဖြင့် စတင်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

၎င်းငွေများကို မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် အင်းစိန်တွင် စာရင်းအမှတ် (SP 044561)ဖြင့် စာရင်း ဖွင့်ထုပ်အပ်နှံထားပြီး၊ ငွေပဒေသာပင်များမှရရှိသော အသီးအပွင့်များဖြင့်သာ ဘုရားကြီးကိုပြုပြင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ရုံး ♦ ဗုန်း - ၆၄၄၈၆၀၊ ၆၄၄၈၅၈၊ ၆၄၄၈၅၇

ဂေါပကအဖွဲ့

လမ်းဆုံ

10asis1

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး

2017

တန်ပြန်ဝန်

အမ်နိုင်: (Oasis)

နယ်စပ်မြို့လေးတစ်မြို့ရှိ နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု။ ထိုစားသောက်ဆိုင်ရှိ VIP ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ တော့ ထိုမြို့ရှိ လူကုံထံစာရင်းဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ စက်လှေသူဌေး ကိုတိုးမင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်။ တစ်မြို့တည်းသားချင်းတွေပေမယ့် အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် မဆုံဖြစ်ကြသောသူတို့တွေ။ ဆုံတုန်းဆုံခိုက် အချိန်လေးမှာတော့ စားရင်းသောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းများ ပြောရင်းဖြင့် တဝါးဝါးတဟားဟား ပွဲကျနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင် တိုးကြီး၊ ဒီနေ့ မင်းဒကာခံရမှာနော်”

“ဟာ...စိတ်သာချ သူငယ်ချင်းတို့ရေ။ မင်းတို့ကြိုက်သလောက်သာဆွဲအေးဆေးပါကွ။ ငါက မင်းတို့အတွက် အထူးစပယ်ရှယ်အမြည်းတစ်မျိုးတောင် စီစဉ်ထားတာနော်”

ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုတိုးမင်းက ဝိတ်တာ ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့...ညီလေးရေ။ ကိုယ်ပြောထားတဲ့ စပယ်ရှယ်အမြည်းလေး လုပ်ပါဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...အစ်ကို”

ခဏအကြာ အဝတ်စတစ်စအုပ်ထားသော တွန်းလှည်းလေးနှင့်အတူ ဝိတ်တာကောင်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟ...တိုးကြီးရ မင်းအမြည်းကဘာတုံးဟ”

“ကြည့်လေကွာ။ မင်းတို့ကလည်း ဒါ စပယ်ရှယ်ပိန်းဟ။ ငါကြိုမှာထားရတာကွ။ ဟေ့ညီ...စကွာ”

ကိုတိုးမင်း စကားဆုံးတာနဲ့ ဝိတ်တာကောင်လေးက အုပ်ထားသောအဝတ်စကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်မှာတော့ -

“ဟာ...ဟင်”

ကိုတိုးမင်း သူငယ်ချင်းတွေပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကတော့ လှောင်ချိုင့်ထဲတွင် ထည့်ထားသော မျောက်ကလေးတစ်ကောင်ပါပေ။ အရက်၊ သို့မဟုတ် မူးယစ်စေသော အရာတစ်ခုခု တိုက်ကျွေးထားခြင်းခံထားရသလို မျောက်ကလေးမှာ ရီဝေလျက်။ သူတို့တွေ သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ သူငယ်ချင်းတိုးမင်းပြောသော စပယ်ရှယ်ပိန်းဆိုသည်မှာ မျောက်အရှင်လတ်လတ်၏ ဦးနှောက်ပင် ဖြစ်သည်ဆိုတာကို။

ဝိတ်တာကောင်လေးက လှောင်ချိုင့်ထဲကနေ မျောက်ကလေးကို ချီမလိုက်စဉ် တစ်ခဏမှာတော့ သေဘေးကိုသိနေသည့်အလား မျောက်ကလေးမှာ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည့်ကြားကပင် အတင်းအော်ဟစ်ကာ ရုန်းကန်လေပါတော့သည်။

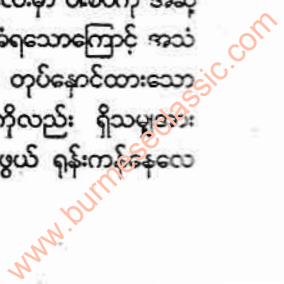
“ဟာ...ဟေ့ကောင်တိုးကြီးရ။ သနားပါတယ်ကွာ။ မလုပ်ပါနဲ့ဟ။ ငါတို့တခြားဟင်းပွဲတွေ မြည်းရအောင်ပါကွာနော်”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါတို့တော့ စိတ်မရဲဘူးကွာ။ မထားပါရစေနဲ့ဟ။ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဟာ...မင်းတို့ကောင်တွေကလဲ။ ယောက်ျားမဟုတ်တာကျနေတာပဲကွာ။ သတ္တဝါဆိုတာ လူ့ချွတ်မှ ကျွတ်တာကွနောက်ပြီး မျောက်ဦးနှောက်က ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်မှတ်တုန်း။ အားရှိတယ်ကွ။ ငါတို့ ခွန်အားတွေတိုးပွားစေတာပေါ့ကွာ။ ကဲ...ကဲ...မင်းတို့မစားလည်းနေပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ မြည်းနေကျဟေ့။ ဟားဟားဟား...ကဲ...ညီလေး။ ဆက်လုပ်ဟေ့”

သူငယ်ချင်းတွေ တားနေသည့်ကြားထဲမှပင် ကိုတိုး မင်းတစ်ယောက် မျောက်ကလေး၏ဦးနှောက်အား အရက်ဖြင့်မြည်းရန် တက်ကြွနေလေသည်။ ဝိတ်တာကောင်လေးက အော်ဟစ်နေသည့် မျောက်ကလေးကို မချီကာ စားပွဲအလယ်မှ ချိန်သားကျ အပေါက်ဖောက်ထားသော အပေါက်ကလေးထဲသို့ မျောက်ကလေး၏ ခေါင်းကို ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ကျန်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ စားပွဲအောက်ပိုင်းမှာ မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်ချည်ထားလိုက်လေသည်။ ထိုနှောက် အော်ဟစ်နေသော မျောက်ကလေးပါးစပ်ထဲသို့ အဆိုတစ်ခုဖြင့် အသံမထွက်စေရန် ဆိုထားလိုက်လေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်တော့ ဓားတစ်ချောင်း၊ တူအသေးလေးတစ်လက်၊ ငွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ဖန်ခွက်တို့က အဆင်သင့်ပင်။

မျောက်ကလေးမှာ ပါးစပ်ကို အဆိုဖြင့် ဝိတ်ထားခြင်းခံရသောကြောင့် အသံလည်းမထွက်နိုင်။ တုပ်နှောင်ထားသော အနှောင်အဖွဲ့များကိုလည်း ရှိသမျှအားလေးဖြင့် သနားစဖွယ် ရုန်းကန်နေလေ

သည်။ အစားဘီလူးစီးနေသည့် ကိုတိုးမင်း တစ်ယောက်တော့ဖြင့် သနားရကောင်းမှန်း မသိ။ စားပွဲပေါ်မှ တူကိုကောက်ကိုင်းပြီး မျက်ရည်များကျကာ အတင်းရုန်းကန်နေသည့် မျောက်ကလေး၏ခေါင်းအား မညှာမတာ ခပ်ဆဆလေး ထုချပစ်လိုက်သည်။ လေးငါးခြောက်ချက် ထုအပြီးမှာတော့ . . . ရုန်းကန်နေသည့် မျောက်ကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကိုတိုးမင်းက အသင့်ချပေးထားသော စားဖြင့် မျောက်ကလေး ဦးခေါင်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို လှီးပစ်လိုက်သည်။ လှီးထားသော ဦးခေါင်းခွံကို ဖယ်လိုက်သည်နှင့် မျောက်ကလေး၏ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေဆဲ ဦးနှောက်ဖွေးဖွေးများက ပေါ်လာပါလေတော့သည်။ ကိုတိုးမင်း တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် မျောက်ကလေး၏ ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သော ဦးနှောက်ဖွေးဖွေးများကို တပ်မက်စွာဖြင့် ငွန်းဖြင့် တစ်ငွန်းချင်းခပ်ကာစားလိုက် အရက်ကလေး တစ်ခွက်လိုက်ဖြင့် ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ် ခံနေလေတော့သည်။ သူငယ်ချင်းများကတော့ ကိုတိုးမင်းကိုကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရုံမတစ်ပါး မတတ်နိုင်ပါချေ။

နောက်တစ်လခန့်ကြာသောအခါ -
“ဟာ . . . တောက်၊ သွားပါပြီကွာ ငါတော့ ဘဝပျက်ပါပြီ”

ကိုတိုးမင်းတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေလေသည်။ သူ၏ ကုန်ပစ္စည်းအပြည့်တင်ဆောင်သော စက်လှေမှာ ပင်လယ်တွင် မှန်တိုင်းမိပြီး နှစ်မြှုပ်သွားသည်ဟူသော သတင်းကြောင့်ပင်။ ဒီတစ်ခေါက် အချီကြီးချမည်ဟု ဆိုကာ ငွေအရင်းအနှီးများစွာ အသုံးပြုထားသဖြင့် သူ၏ ဆုံးရှုံးမှုမှာ မနည်းလှပေ။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အရက်ချည်းဖိသောက်နေမိတော့သည်။ မိသားစုကို

လည်း ဂရုမခိုက်။ ကြာတော့ မိန်းမက မကြည့်ချင်တော့။

“ဒီမယ် . . . ကိုတိုးမင်း ရှင်စိတ်ညစ်တာကလည်း ညစ်တာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို အရက်ချည်းသောက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရှင့်မှာ မိန်းမနဲ့ကလေး ရှိသေးတယ်ဆိုတာကိုရော ရှင်သတိရသေးရဲ့လား။”

“တောက် . . . ဟိတ်ကောင်မ နှင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ နားငြီးတယ်။ ဆက်ပြောရင် ငါလက်ပါမိတော့မယ် ဒီမှာ ညစ်နေတာနော်”

မိန်းမနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများရင်း မိန်းမက သားလေးလက်ကိုဆွဲကာ ဒီမိပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ မိန်းမ မရှိတော့ ကိုတိုးမင်းတစ်ယောက် အထိန်းအကွပ် မရှိတော့။ နေနေညည အချိန်ပြည့်သောက်သည်။ တစ်ရက် . . .

သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆိုင်မှာထိုင်သောက်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း မျောက်ဦးနှောက်အမြည်း မှာပြန်သည်။ ကိုတိုးမင်းအကြောင်း သိနေသည့် သူငယ်ချင်းများမှာလည်း စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် သနားစရာမျောက်ကလေးအဖြစ်ကို မျက်စိလှည့်နေရုံမှအပ မတတ်နိုင်ပါ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းအကြောင်း သူတို့သာ အသိဆုံးပင်မလား။ စားသောက်ပြီး ဆိုင်က အထွက် -

“ဟင် . . . သားလေး၊ မိန်းမ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကိုတိုးမင်း တွေလိုက်ရသည်က သူတို့ဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ သားလေးလက်ကိုဆွဲကာ ဝင်သွားသည့် သူမိန်းမနှင့် သူသားလေး။ မိန်းမနှင့် သားလေးက သူ့ကို မမြင်။ ကိုတိုးမင်း ဒယ်ဒယ်နှင့်ပင် ဆိုင်ရှေ့ အပြေထွက်သွားသည်။

“ဟာ . . . ဟိတ်ကောင်တို့ကြီး၊ ခဏစောင့်ဦးဟ။ ဟာ . . . ဒီကောင်ကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ငွတ်အတင်းအော်ဟစ်ကာ တားမြစ်နေသည့်ကြားထဲမှပင် ကိုတိုးမင်းတစ်ယောက် တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ မှုနေသည့် ကိုတိုးမင်းတစ်ယောက် သားဇော မိန်းမတော့ဖြင့် တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ မဆင်မခြင်ဖြတ်ကူးလိုက်စဉ်မှာတော့

“ကွီ . . . ဒုန်း”

“ဟာ . . . တိုက်ပြီဟေ့”

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ဆယ်ဘီးကားကြီးနှင့် တိုက်မိလေတော့သည်။

“ဟာ . . . တိုက်ကြီးရာ ဖြစ်ရလေကွာ”

“ငါတို့ ငွတ်ဆွဲနေတဲ့ကြားက မင်းကွာ . . . တောက်”

သူငယ်ချင်းတွေ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကား သူတို့သူငယ်ချင်း၏ အသက်ပဲ့ခွေ။ ကားဘီးအောက်ထဲ ခေါင်းဝင်သွားသဖြင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမှုကာ ပြားချပ်ပြီး ဦးနှောက်တွေ လွင့်စဉ်ထွက်ကာ မြင်မကောင်းရှုမကောင်း။ ကိုတိုးမင်း အလောင်းကိုကြည့်ရင်း သူငယ်ချင်းများ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်လာမိတာကတော့ အသက်ဘေးကြောင့် မျက်ရည်တွေတွေကျလျက် ရုန်းကန်နေသော မျောက်ကလေး။ ထိုမျောက်ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို တူဖြင့်ထုကာ ရှင်သန်နေဆဲ မျောက်ဦးနှောက်ကို အားပါးတရ မြန်ရှက်စွာစားသုံးနေသော သူတို့သူငယ်ချင်းတိုးကြီး၏ ပုံရိပ်များ။

“သူငယ်ချင်းရေ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကင်းဝေးပါစေလို့ ငါတို့ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ကွာ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ဪ . . . ဝင့်ကြွေးကြွမှာ မလွတ်သာပါလား။

အမ်နိုင်း (Oasis)
၀၉-၇၆၅၂၇၂၆၀၂

ငါးချုပ်

မောင်အောင်မြင် (မိတ္ထီလာ)

လွန်ခဲ့သော နှစ် ၇၀ ခန့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ လွတ်လပ်ရေးရပြီးချိန်က ဖြစ်သည်။ စာရေးသူမှာ ထိုအချိန်က အသက် ၁၅ နှစ်ခန့် ကြီးကောင်ဝင် လူပျိုပေါက်စအရွယ် ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်သည်။

မိမိ၏မိခင်ကြီး စေခိုင်းချက်အရ ဦးလေးဝမ်းကွဲနှင့် အတူ (ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍) ပဲခူးတိုင်း၊ ဒိုက်ဦးမြို့နယ် အရှေ့ပိုင်း ပင်လယ်စပ်ရှိ "ပရိုင်"ရွာကြီးသို့ ငါးပိ၊ ငါးခြောက် ဝယ်ရန် ရောက်ရှိစဉ်က တွေ့ရှိကြားသိခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ "ပရိုင်"ရွာကြီးမှာ အိမ်ခြေ ၆၀ ခန့်ရှိပြီး ဒိုက်ဦးမြို့နယ် အိမ်ခြေလေးဆယ်ရွာကြီး နှင့် ၁၅ မိုင်ကျော်ဝေးပြီး လှည်းဖြင့်သွားပါက တစ်နေ့ခရီး ဖြစ်သည်။

မိမိတို့တူဝေးနှစ်ယောက် ပရိုင်ရွာလယ်ရှိ အိမ်ကြီးရ နိုင်ပိုင်ရှင် ငါးလုပ်ငန်းရှင် (အင်းပိုင်) ဦး() အိမ်တွင် (ဦးလေးဖြစ်သူ ငါးခြောက်ကုန်ဝယ်လာတိုင်း တည်းနေကျဖြစ် ၍) တည်းကြပါသည်။ မိမိတို့တည်းခိုသော အိမ်ကြီးမှာ ခြေတံရှည် နှစ်ဆောင်ပြိုင် ၄ x ၃ ပင် အိမ်မြင့်ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းရွာရှိ အခြားအိမ်များမှာလည်း ခြေတံရှည်အိမ်များ ဖြစ် ကြသည်။ ဝါးထရံကာနှင့် ပျဉ်ကာ၊ ဝါးကပ်မိုးနှင့် သွပ်မိုးသာ (စီးပွားရေးကွာခြားမှုအရ) ကွဲပြားမှုရှိသည်။

ပင်လယ်နှင့်နီးကပ် (ပင်လယ်စပ်)ဖြစ်၍ ပင်လယ် ဒီရေတက်လာသည့်အခါ၌ ဒီရေနှင့် လွတ်ကင်းအောင် ယခုလို ခြေတံရှည်အိမ်များ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိ ရပါသည်။ မိမိတို့တည်းခိုသော အိမ်ရှင်မှာ ငါးလုပ်ငန်းရှင် (အင်းသူကြီး)ဖြစ်သည့်အလျောက် အိမ်အနီးမြေပြင်ပိုင်းတွင် ငါးမျိုးစုံ သိုလှောင်ထားသော ရာဝင် စဉ်အိုးကြီးများ ထားရှိ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

၎င်းပြင် ပင်လယ်ပြင်နှင့် အင်းများမှ နေ့စဉ်ဖမ်းဆီးရ ရှိသော ငါးများနှင့် အခြားမှ လက်ကားဝယ်ယူရရှိသော ငါးမျိုး စုံကို ငါးအမျိုးအစားအလိုက် ငါးခြောက်၊ ငါးပိကောင်၊ ငံပြာ ရည် စသဖြင့် အသီးသီးလုပ်ကိုင်နေမှုများကိုလည်း တွေ့မြင် ခဲ့ရသည်။ (စီးပွားရေးအရ အင်အားရှိသလောက် တစ်ပိုင် တစ်နိုင် စီးပွားရေးနှင့် ဝမ်းစာရေးအတွက် မိရိုးဖလာ အလေ့ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။)

အဆိုပါ အင်းသူကြီးအိမ်တွင် တည်းခိုစဉ် ရောက်စက အိမ်တိုင်းမှာ သိုလှောင်ထားရှိသော ရေထွက်ပစ္စည်းများ၏ အနံ့အသက်များကြောင့် လူစိမ်းဖြစ် အတွေ့အကြုံနည်းသဖြင့် မိမိတို့အဖို့ စားမရ အိပ်မရ ဖြစ်ခဲ့စားရသည်။ မိမိတို့ဧည့်သည်များကို ထမင်းကျွေးရာတွင် အဆိုပါ ငါးမျိုးစုံ သိုလှောင်ထားသော စဉ်အိုးထဲမှ ငါးအရှင်များကို ချက်ခါနီးမှ ထုတ်ယူခတ်ထစ်ပြီး ဟင်းချက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ လည်း စားမရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ နေသားအကျင့်ရလာသဖြင့် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

အထူးသတိထားမိသည့် ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ မိမိတို့ တည်းခိုနေသည့် (အင်းသူကြီး) ငါးလုပ်ငန်းရှင်၏ အိမ်အနီး တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် နတ်ကွန်းသဖွယ် အဆောက်အဦအတွင်း သာမန်လူကြီးအရွယ်မျှရှိသော လူပုံတူရုပ်တုတစ်ခု ငါးဖမ်းရာတွင် အသုံးပြုကြသည့် ပစ္စည်း(ဂါး)များကို ရွှေအတိချထားပြီး ပူဇော်ထားခြင်းနှင့် စားသောက်ပစ္စည်းများ နေ့စဉ် "ပသ"ထားသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

မိမိတို့တူဝင်ရိုးနှစ်ယောက် တည်းခိုသည့် အိမ်ရှင် (အင်းသူကြီး) ဦး—တွင် အသက် ၂၂ နှစ်ခန့်ရှိ မျက်လုံး မျက်ဖန်ကြည့်လင်ရွန်းပါ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အနေတော်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အချိုးအစားကျနတောင့်တင်းသော မပိန်မဝ အပြုံးများပိုင်ရှင် သမီးပျိုတစ်ဦး ရှိသည်ကို မိမိတို့ရွာရောက်စက တွေ့မြင်ရပါသည်။ ငါးခြောက်နှင့် ငါးပိကောင်ကုန်များ လိုသလောက်မရနိုင်သဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရ၍ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အဆိုပါ အင်းသူကြီး (အိမ်ရှင်)၏ သမီးဖြစ်သူ မ— နှင့် ပြောရဲဆိုရဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးမှု ရှိလာခဲ့သည်။

ငါးလုပ်ငန်းရှင်(အိမ်ရှင်)က ၎င်းတွင် သားယောက်ျား မရှိဘဲ အဆိုပါ တစ်ဦးတည်းသောသမီးနှင့် မိမိအား သဘောတူသဖြင့် ဆန္ဒရှိလျှင် ၁၀ တန်းအောင်က သမီးနှင့် လက်ထပ်ရန် မိမိဦးလေးအား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ကြောင်း ဦးလေးက အသိပေးပါသည်။ အိမ်ရှင်(အင်းသူကြီး)၏ သမီးကလည်း အတူနေကြလာသဖြင့် မိမိအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုရှိကြောင်း သူမ၏ မျက်လုံးအကြည့်၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဆက်ဆံသည့် အမှုအရာများ ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ရသည်။

ဤသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးမှု ပြောရဲဆိုရဲရှိလာသည်အလျောက် ၎င်းတို့ရွာ(ပရိုင်) ထိပ်ကုန်းမြင့်တွင် နတ်ကွန်းသဖွယ် အဆောက်အဦတွင် လူပုံရုပ်တုနှင့် ငါးဖမ်းကိရိယာများ (ငါးများ ပိုင်ကွန်များ)ကို ရွှေချထားပြီး ငါးလုပ်ငန်းရှင်(အင်းသူကြီး)များက ပူဇော်ပသ(ကိုးကွယ်)ထားရှိမှု အကြောင်းကို သိရှိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

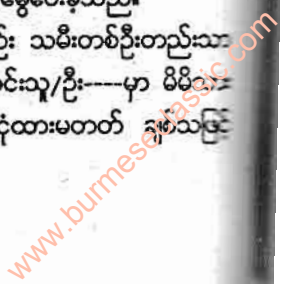
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း — ခန့်က အဆိုပါရွာ(ပရိုင်) တွင် ငါးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ (အကြားအမြင်)ရှိသူတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ၎င်း၏အမည်မှာ ဦး—ဖြစ်၍ ငါးလုပ်ငန်းရှင်(အင်းပိုင်သူကြီး)တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပရိုင်ရွာဇာတိ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းအဖြစ် အင်းအများအပြားကို အစိုးရထံမှ လေလံခွဲလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ရွာ၏ လူဂုဏ်တန်သူဌေးကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

အဆိုပါ အင်းသူကြီး ဦး—အနေဖြင့် သူ၏အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှု ဘဝပေးအသိများကြောင့် ယနေ့ ဘယ်အင်းတဲ ဘာငါးမျိုး(အမျိုးအစား) ဖမ်း၍ရနိုင်မည် (သို့) ငါးရမှုများမည်၊ နည်းမည် စသဖြင့် နီးစပ်ရာ အင်းပိုင်ရှင် (သို့) ငါးလုပ်ငန်းရှင်များအား ပြောကြားလေ့ရှိကြောင်း၊ ၎င်းပြောသည့် အတိုင်းလည်း လက်တွေ့တွင်လည်း မှန်ကန်မှုရှိသဖြင့် ဦး—မှာ အကြားအမြင် အတွေ့အကြုံများခဲ့သူအဖြစ် ပရိုင်ရွာအပါအဝင် အခြားနီးစပ်ရာရွာများမှ ငါးလုပ်ငန်းရှင် များက အားကိုးခံရ ချဉ်းကပ်အသိအမှတ်ပြု ယုံကြည်ကြသည်။

ပင်ကိုယ်ကပင် အဆိုပါ အင်းသူကြီး ဦး—မှာ ပရိုင်ရွာ၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ ပရိုင်ရွာနှင့် အခြားရွာများမှ ယုံကြည်မှုရရှိသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေး(အကြားအမြင်ရသူ)ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားပါသည်။

၎င်း၏ဇနီးတွင်လည်း သားတစ်ယောက်သာ ထွန်းကား(မွေး)ခဲ့ရာ မိသားစုနည်းသဖြင့် အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် မိမိတို့ရွာမှ ငါးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ပေးပြီး ငါးလုပ်ငန်း(အင်းများ)ကို လေလံခွဲ တစ်ဆင့်ပြန်ရောင်းခြင်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင် အမွေပေးခဲ့သည်။

အဆိုပါ ၎င်း၏သားမှလည်း သမီးတစ်ဦးတည်းသား မွေးဖွားသဖြင့် အကြားအမြင်ရ အင်းသူ/ဦး—မှာ မိမိသားမှ မွေးသောမြေးဦး မ—အား ငုံ့ထားမတတ် နှုတ်သဖြင့်

၎င်းပိုင်အိမ်ကြီးရခိုင် အပါအဝင် ၎င်းပိုင် ငါးအဝဝ(အင်းများ ကို) သားဖြစ်သူအားမပေးဘဲ မြေးဦး မ---ကို အမွေအဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ငါးအကြားအမြင်ရ အင်း သူကြီး ဦး--- သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ လေးဆူ ဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော် ရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်သဖြင့် မိမိဇနီး သား၊ ချွေးမ၊ မြေးဦးတို့နှင့် အတူ မိသားစုတို့ ပပိုင်ရွာမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်းလာကြပြီး ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက်ရှိ မိမိတို့နှင့်ရင်းနှီးသော ဆရာတော် (ဘုန်းကြီးကျောင်း)ထံတွင် တည်းခိုကြသည်။

ညပိုင်းတွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကုန်းဘောင်ပေါ်သို့ မိသားစုနှင့်အတူ တက်ရောက်ပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးအား ဖူးမြော်ပါသော်လည်း ၎င်း၏မျက်စေ့တွင် ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းဖြင့် တင့်တယ်ကျက်သရေရှိလှသော ရွှေတောင် ကြီးသဖွယ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ပုံတော်ကို မမြင်ရ။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအစား ငါးမျိုးစုံသာပေါ်လာသဖြင့် စိတ် သောကဖြစ်၊ ဆင်းရဲမှု ခံစားခဲ့ရသည်။

နောက်နေ့နံနက်ခင်းပိုင်းတွင်လည်း အဆိုပါ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်ရာ ယမန်နေ့ညနေက အတိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးနေရာတွင် ငါးမျိုးစုံသာ(ပေါ် လာ) မြင်တွေ့ရသဖြင့် စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းမှတစ်ဆင့် ဒေါသ ပေါက်ကွဲလာပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် နောက်ညမအိပ်တော့ဘဲ မိသားစုနှင့်အတူ ကားငှားပြီး ရန်ကုန်မှ ပပိုင်ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။

ပပိုင်ရွာသို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အင်းသူ ကြီး သူဌေးကြီး ဦး---မှာ ၎င်းပိုင် ငါးဖမ်းပစ္စည်းများကို ရွှေချပြီး ရွှေတိဂုံစေတီမြတ်ကြီးအစား ၎င်းအသက်သေဆုံး သည်အထိ ကိုးကွယ်သွားကြောင်း သိရှိရသည်။ အဆိုပါ အင်းများပိုင်(အကြားအမြင်ရ) သူဌေးကြီး၊ အသက် ၇၀ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

၎င်းကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်တွင် ငါးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ် သက်ပြီး အင်းသူကြီးများအား ပူးပြီး မည်သည့်အင်းက ငါးဘတ်၊ ငါးရဲ၊ ငါးပုတ်၊ ငါးကြီး၊ ငါးသေး စသဖြင့် ငါးအမျိုး အစားခွဲခြားရရှိနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုမှုများသည်၊ မှန်ကန်တိကျ မှုရှိသဖြင့် ၎င်းအား အကြားအမြင်ရ "ငါးဘုရင်"အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ၎င်း ဦး---၏ ပုံတူထု

လုပ် ရွှေချ၍ ၎င်းအသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ရွှေချကိုးကွယ် ထားသော ငါးဖမ်းကိရိယာများနှင့်အတူ ရွာဦးကုန်းမြင့်တစ်နေ ရာတွင် အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်ကိုးကွယ်(ပသ)ထား ကြောင်း ၎င်းပပိုင်ရွာမှ မိမိနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက ပြောပြသိရှိရသဖြင့် အဆိုပါ အကြားအမြင်ရ အင်းသူကြီး ဦး---၏ ထူးဆန်းသော ဘဝကံကြမ္မာအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

အဆိုပါ ပပိုင်ရွာမှ အကြားအမြင်ရ ဦး---အနေဖြင့် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ဘဝတစ်လျှောက် ကံငါးပါးအနက် အသက်ပေါင်းများစွာ (ငါးများ) ဖမ်းဆီးကျူးလွန်သတ်ဖြတ်မှု ပယောဂ အကုသိုလ်ကံ ပါဏာတိပါတာကြောင့် ရွှေတောင် ကြီးသဖွယ် ကြည်ညိုသပ္ပာယ်လှစွာသော လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖူးမြော်ကန်တော့ မြင်တွေ့ ခွင့်မရရှိသော လောက၏ ပြစ်ဒဏ်များ ခံစားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း လေ့လာသိရှိခဲ့ရသည်။

၎င်းသေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းတွင်လည်း အောက်ပါ အတိုင်း အဆိုပါ "ငါး" အကြားအမြင်ရ အင်းများပိုင်သူဌေးကြီး ဦး---မှာ ငါးလုပ်ငန်းအစွဲကြောင့် မကျွတ်မလွတ်(နာနာ ဘာဝ)အဖြစ် ရောက်ရှိသွားပြီး လူ့ဘဝပုံစံအတိုင်း ငါးဖမ်းရ နိုင်မှု အသိပေးမှု(အကြားအမြင်)ပူးပြီး ပြောဆိုမှုများ မှန်ကန် မှုရှိသဖြင့် ပပိုင်ရွာ အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ငါးလုပ် ငန်းရှင်(အင်းသူကြီး)များ၏ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရာ အကြားအမြင်ရှိသူနာနာဘာဝအဖြစ် ထင်ရှားလျက်ရှိကြောင်း အပြည့်အစုံ သိရှိခဲ့ရသည်။

ပပိုင်ရွာသူ အဆိုပါ(အကြားအမြင်ရ) အင်းသူဌေး ကြီး၏မြေးမ()နှင့် မိမိ(စာရေးသူ)တို့နှစ်ဦးမှာလည်း အနေ ဝေးသဖြင့် ဖူးစာဆုံဆည်းမှုလည်း ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည်။

ပဲခူးတိုင်း ဒိုက်ဦးမြို့နယ် အရှေ့ပိုင်း ပင်လယ်စပ်တစ် နေရာရှိ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်သော ပပိုင်ရွာရောက် ခိုက် တွေ့မြင်သိရှိသော အင်းများပိုင်သူဌေးကြီး (ငါးအကြား အမြင်ရ)သူ၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် သံဝေဂရဖွယ် အဖြစ် အပျက်မှန်ကို ငါးဘုရင်အမည်ဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားတင်ပြ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်အောင်မြင်(မိတ္ထီလာ)

ခင်းပွန်းကြီးဆယ်ပါး သာသနာ့ဖိမာန်တော်

တည်ထားဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်

ဝေနေယျပဋ္ဌာန်းဆက် ဆွေတော်မျိုးတော် အလှူရှင်များအား

တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့၊ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရမဟာအောင်မြေ သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည် ယခင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ လူသူကင်းမဲ့ပြီး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ် မည်သူမျှ တည်ထားဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိ၊ ချုံနွယ်များနှင့် တောကြီးတမျှ မြင်သူနှလုံး ယူကျုံးမရ သာသနာအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်ရှိခဲ့ရာ -

ယခုအခါတွင် သမိုင်းတစ်ခေတ် ရာဇဝင်မှတ်တမ်းမော်ကွန်းတွင် ကျွန်ုပ်ရစ်စေမည့် သာသနာ့အာဇာနည် ဦးအာစာရ လင်္ကာသီရိ(ပင်မသံအင်းဂူအဖွဲ့ချုပ်၊ တိုက်ခွဲအမှတ်-၂၁) အရှင်မြတ်သည် (၁၆-၂-၁၉၉၅)ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိ၍ ယနေ့ထက်တိုင် ပညတ်ဂါမ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ ကိုးကွယ်လက်ခံမှု လုံးဝ(လုံးဝ)မရှိ။ တစ်ပါးတည်း တောရတင် အကျင့်မြတ် ပဋိပတ်တရားဒေသနာနှင့်အညီ အကျင့်သီလ သမာဓိ စရဏစွမ်းအားဖြင့် ဝေနေယျ ဆွေတော်မျိုးတော်၊ (၇)ရက်သော ပဋ္ဌာန်းဆက် သားသမီးများကောင်းမှု အကြောင်းပြု၍ တည်ထားဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရမဟာအောင်မြေ ရင်ပြင်တော်ထက်တွင် အလှူပေး ပေး-၅၀၊ အနံ ပေး-၃၀ ရှိ ခင်းပွန်းကြီးဆယ်ပါး သာသနာ့ဖိမာန်တော် နှစ်ထပ်တည်ထားဆောက်လုပ်နေပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် စေတနာရှင် ဝေနေယျများအနေဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ၊ အသင်းအဖွဲ့များနှင့်ဖြစ်စေ ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

လှူဒါန်းနိုင်သော အလှူဝတ္ထု

- (၁) အလှူပေး ၁၅ ပေ x အနံ ၁၀ ပေ ၁၇ရားကျောင်းဆောင်အတွက် (၁၅)သိန်း
- (၂) ၁၀ ပေ ပတ်လည် တစ်ခန်းအတွက်(အရေအတွက် ၁၅ ခန်း) (၁၀)သိန်း
- (၃) ၇ ပေ x ၃ ပေ ကျွန်းပြတင်းတံခါးမကြီး တစ်ချပ် (လိုအပ်မှု ကျွန်းပြတင်းတံခါးမကြီး ၄ ချပ်) ၂၅၀,၀၀၀/-
- (၄) ရေချိုးခန်း ကုန်တံလျက် တစ်ခန်းအတွက် (၁၀)သိန်း
- (၅) အပေါ်ထပ်တက်လှမ်း လှေကားတစ်စင်း(စတီး) (၁၂)သိန်း
- (၆) ကြမ်းခင်းစတီးပန်းပြား ၈ ပေ x ၄ ပေ တစ်ချပ် (လိုအပ်မှု ၁၇ ချပ်) ၅၀,၀၀၀/-
- (၇) တိုင် ၆ ပေ x ၃ ပေ (T) တစ်ချောင်း (လိုအပ်မှု ၁၆ ချောင်း) ၅၀,၀၀၀/-
- (၈) နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်အား စတီးလက်ရန်းကာရံမှုအတွက်(ပေး-၈၀) ၁,၅၀၀,၀၀၀/-
- (၉) ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ အထက်ပစ္စယံတွင် စတီးလက်ရန်းကာရံမှုအတွက် ၁,၅၀၀,၀၀၀/-

ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ဝေနေယျများအနေနှင့် ဆက်သွယ်လှူဒါန်းလိုပါလျှင်

Ph: 09-43141254, 09-421737919, 09-5119407

CB Bank : 0053 6001 0000 6583, KBZ Bank : 9503 0518 7430 8733

ဈေးရောင်းကောင်းစေရာ နုငယ်ကိုးလုံး စမဆောင်ပါ

ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)

နယ်မြို့တွင်နေထိုင်သော အမေအိုရှိရာ ပြန်သွားစဉ် ဈေးဝန်းတစ်နေရာ၌ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း လွင်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ လွင်ဦးက ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက အစိုးရဝန်ထမ်း မလုပ်ပဲ သူ့မိဘမျိုးရိုးလုပ်ငန်းဖြစ်သော ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေသည်။

“သူငယ်ချင်း နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“နေကောင်းပါတယ် မကောင်းတာက အရောင်း အဝယ်ပဲ”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ အရောင်းအဝယ်မကောင်းတာ ကြာပြီ။ မင်းကိုတွေ့ချင်တာ အတော်ဖြစ်သွားတယ်။ လာကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း စကားပြောရအောင်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် လွင်ဦးတို့သည် လမ်းဘေးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲတွင် ထိုင်နေသော အသိမိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်နေရ သည်။

“မင်းအမေအိုကို မင်းပြန်လာတတ်တယ်လို့ ပြောကြ တယ်။ ငါက မင်းကို တွေ့ချင်နေတာကြာပြီ။ မင်း ဘယ်နေ့ လာမုန်းမသိလို့”

“ငါက ရုံးပိတ်ရက် အဆင်ပြေတဲ့နေ့ကို လာရတာ။ အမေနဲ့ထိုင်ပြီး စကားပြောနေရတော့ ဘယ်သူ့ဆီမှ မသွား ဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းရေးတဲ့ စာမူတွေဖတ်ရတယ်။ မင်းက ယတြာ

ဆောင်းပါးတွေရေးနေတော့ မင်းဆီက ဈေးရောင်းကောင်းတဲ့ ယတြာကို တောင်းမလို့”

“အခြားသူတွေကိုတောင် ယတြာပေးနေတာ။ မင်းက ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ ပေးရမှာပေါ့။ ငါ့အဘိုးသင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ နုငယ်ကိုးလုံးစမယတြာကို ပေးမယ်။ ပထမဦးစွာ မင်း ဈေး ထဲသွားပြီး ကြေးပြားရအောင်ရှာခဲ့။ နှစ်လက်မပတ်လည် အနာအဆာမရှိတဲ့ ကြေးပြားကို ယူခဲ့နော်”

လွင်ဦးက ဈေးဝန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန် တော်က လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်နေမိသည်။ ခဏကြာလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လွင်ဦးဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြေးပြားလေးကို ကိုင် ထားသည်။

“ငါက အမေအိုကို အလုပ်အားမှ လာရတာဆိုတော့ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် လုပ်နေတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ငါ့မြို့သား တွေကိုလည်း ဒီယတြာလုပ်နည်းကို ပြောပြလိုက်ပါကွာ။ ငါ ရဲ့မေတ္တာလက်ဆောင်ပေါ့။ ဒီယတြာကို ဆောင်ရွက်ရမယ့် နေ့သားအလိုက် အချိန်တွေကို အရင်ရေးမှတ်ထားကွာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်ကိုဖြုတ်၍ပေးရင်း ပြောသည်။

ယတြာစီရင်ရမည့်အချိန်

တနင်္ဂနွေသားသမီးအတွက် နံနက် ၁၀ နာရီ ၂၉ မိနစ်မှ နေ့လယ် ၁ နာရီ ၁၂ မိနစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရ မည်။

တနင်္လာသားသမီးအတွက် နေ့လယ် ၁ နာရီ ၁၃

မိနစ်မှ ညနေ ၃ နာရီ ၄၀ မိနစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အင်္ဂါသားသမီးအတွက် ညနေ ၃ နာရီ ၄၉ မိနစ်မှ ညနေ ၆ နာရီတိတိအချိန်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးအတွက် နံနက် ၆ နာရီမှ နံနက် ၈ နာရီ ၂၅ မိနစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

ကြာသပတေးသားသမီးအတွက် နံနက် ၈ နာရီ ၂၆ မိနစ်မှ နံနက် ၁၀ နာရီ ၂၀ မိနစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

သောကြာသားသမီးများအတွက် နံနက် ၁၀ နာရီ ၂၉ မိနစ်မှ နေ့လယ် ၁ နာရီ ၁၂ မိနစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

စနေသားသမီးအတွက် နေ့လယ် ၁ နာရီ ၁၃ မိနစ်မှ ညနေ ၃ နာရီ ၄၀ မိနစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

ကျွန်တော်က သားရေအိတ်ထဲမှ ပေတံ ခဲတံနှင့် ကညစ်တံတို့ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟ...နေဦးဟ။ ငါ့နာရီကြည့်ဦးမယ်။ ဪ... ၁၀ နာရီ ရှိနေပြီကွ။ နံနက် ၆ နာရီက ၈ နာရီအတွင်း ယတြာက ဆောင်ရွက်ရမှာကွ။ မင်းက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သား”

ကျွန်တော်နှင့် လွင်ဦးက တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်မိကြသည်။

“လွင်ဦး... ဒီယတြာက ငါ့ဆောင်ရွက်လို့ မရဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် နံနက် ၆ နာရီက ၈ နာရီအတွင်း မင်းရဲ့ မွေးနေ့မှာ ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်ရမယ်။ ငါက ညအိပ်လို့မရဘူး။ မနက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းရမှာဆိုတော့ ညနေပြန်မယ်။ ကြေးပြားမှာ ကညစ်နဲ့ ဘယ်လိုရေးရမယ်။ ဘယ်လိုမန္တန်ရွတ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ စာရွက်ပေါ်မှာ အသေအချာ ရေးပြခဲ့မယ်”

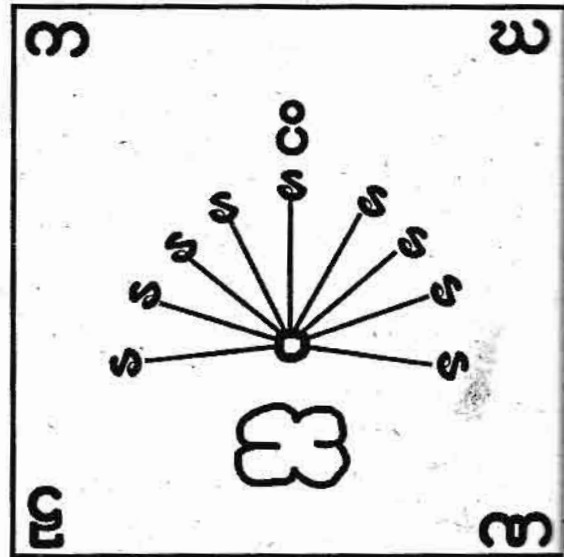
“အေး... ငါ့မှတ်ထားပါမယ်”

ကျွန်တော်က စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး...

“ပထမဦးစွာ ဒီနေရာမှာ ကယုက် ယယုက်ကိုချရေးမယ်။ ဒုတိယ (၀)စမက်ချရေးရမယ်။ တတိယက (၀)စမက် နယ်ကိုးလုံးနဲ့ လက်ယာရစ်ရုံရမယ်။ စတုတ္ထက (ဝိ)စမက် အလယ် နယ်အထက်မှ ရုံရမယ်။ ပဉ္စမကတော့ ကကြီး ယကြီး၊ ဇာကြီး၊ ဋကြီး၊ ကြီးလေးလုံးကို ရုံရမယ်။ စမတစ်

လုံးချတိုင်း အရဟံ လာဘံ သိဒ္ဓိလို ရွတ်ဆိုရမယ်။ နယ်ကိုးလုံး စမပုံသဏ္ဍာန်က ဒီလိုကွ”

ဟု ဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးဆွဲပြလိုက်ပါသည်။

“ကြေးပြားပေါ်မှာ စမတွေကို ကညစ်နဲ့ ချရေးပြီးလို့ ဥုံ၊ ရှင်သီဝလီ ဘုန်းတန်ခိုးရှိမြတ်စွာရဟန္တာ ထိပ်မှာမြတ်ဖျား ကိုယ်တော်ထား

နားမှာကိုယ်တော်ကျိန်း ခပ်သိမ်းလိုရာရ ကာယဝတီ မနောချီ သုံးလီဩကာသ

ရီသေမြတ်နိုး ကျွန်ရှိခိုး တန်ခိုးကိုယ်တော်ပြ ဆုတောင်းပတ္တနာသ လို့ မန္တန် ၃၇ အုပ်မန်ဦး

တာနဲ့ အဲဒီနယ်ကိုးလုံး စမကြေးပြားကို ဈေးဆိုင်လှမြင်တဲ့ နေရာမှာ ချိတ်ဆွဲထားရင်ထား ပျဉ်ပြားမှာ ကပ်ရိုက်ထားလို့

လည်းရတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး မင်းဈေးဆိုင် အရောင်းအဝယ် ကောင်းပြီသာမှတ်။ မှတ်မိတယ်နော်”

ကျွန်တော်သည် လွင်ဦးကို မှာကြားပြီးသည်နှင့် အေးအိုရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးခဲ့ပါသည်။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)
၀၉-၂၆၁၄၃၇၃၃

ကျန်းမာကြစေ ဆုမွန်ခြွေ

သိဒ္ဓိစုံ(မင်္ဂလာကျန်း)

ရှင်သန်ရာ လူ့လောကတွင် ကျန်းမာရေးသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍကပါဝင်လေ၏။ ကျန်းမာရေးကြောင့် လူဖြစ်ရုံကား လူလုံးမလှ ဖြစ်နေကြသူ များစွာရှိပါသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် အလုပ်အကိုင်၊ ရာထူး၊ လုပ်ငန်းစီးပွားများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားကြသူ များစွာရှိပါသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး ဆေးဝါးကုသ နေစေကာမူ သေမင်းလက်သို့ အသက်ပေးအပ်လိုက်ရသူ များစွာလည်း ရှိနေကြပါသည်။

ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသော သင်္ခါရလောကကြီးတွင် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေခြင်းဘေး ဟူသည်မှာ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု ရှိနေပါ၏။ ကျန်းမာရေးသည် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရနှင့် ပတ်သက်ကြောင်းကို မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများတွင် ဖော်ပြထားပါ၏။

ဗေဒင်ပညာ၏ လက်ရိုးတွက်နည်းတွင် လက်ဌာနမှ စတန်ဖြစ်သော မရဏဘဝကို ကျန်းမာရေးနှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု ပြဆိုထားပါသည်။ စ တန်ဘာဝတွင် ဝါပဂြိုဟ်ရပ်တည်ခြင်း၊ စ တန်ဘာဝ သခင်ဝါပကတ္တရိညပ်ခြင်း၊ စ တန်ဘာဝသခင် အတ္ထမိခြင်းတို့ ကြံ့ပါက ဇာတာရှင်သည် ကျန်းမာရေး ချူချာပျော့ညံ့ပြီး အသက်ဘေးကြုံသည်အထိ ကံကြမ္မာညံ့စေနိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် လက္ခဏာပြင်၌ အာယုလမ်းကြောင်း ပျက်ခြင်း၊ ကျွန်းခံခြင်း စသည့်အဖြစ်များ ရှိပါကလည်း ကျန်းမာရေးညံ့စေနိုင်ပါသည်။

လက်ဆန်းပညာတွက်နည်းတွင် အာယုဂြိုဟ်သည် ကျန်းမာရေးကို ပြဆိုလေ၏။ အာယုဂြိုဟ်သည် အညံ့အခိုက် ဖြစ်နေခြင်း၊ မကောင်းသော အနိဋ္ဌ ဌာနတွေ၌ ကျရောက်နေ

ခြင်းတွေ ဖြစ်ပါက ကျန်းမာရေးကို ဆိုးဝါးစွာ ထိခိုက်စေ တတ်ပါသည်။

ထိုသို့ကြုံသောအခါ မကြာခဏ ကျန်းမာရေးညံ့ တတ်ကြပါသည်။ ရက်ရှည်စွာ ဆေးဝါးကုသမှုမျိုးကို ခံယူရ တတ်ကြပါသည်။ ဆေးဝါးကုသမှုတွေ ခံယူပါသော်လည်း ရောဂါ မပျောက်ကင်းခြင်း၊ ဝေဒနာမသက်သာခြင်းတွေလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျန်းမာရေး အမြန်ပြန်ကောင်းစေ ရန်အတွက် လိုအပ်လာ၏။ ဆေးဝါးကုသချက်တွေ ထိရောက် မှုရှိဖို့ လိုအပ်လာပါသည်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတွင် ကံကြောင့် ကျန်းမာရေးညံ့သည် ဆိုပါက ကျန်းမာရေးကောင်း မွန်စေသော ယတြာတစ်မျိုး ရှိပါသည်။

အာယုဂြိုဟ်သည် ကျန်းမာရေးဂြိုဟ်ဖြစ်လာကြောင့် အာယုဂြိုဟ်၏ ဓာတ်မှန်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ အာယုဂြိုဟ် ဓာတ် မှန်စေဖို့အတွက် အာယုဂြိုဟ်ဓာတ် အကြိုက်ဖြစ်စေ သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို ဘုရားလှူဆုတောင်းခြင်းအားဖြင့် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်စေနိုင်ပါသည်။

နေ့သားသမီးအလိုက် စီမံ၍ ဆောင်ရွက်ရသော ယတြာနည်း ဖြစ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ မကျန်းမမာဖြစ်သည့်အခါ အာယုဂြိုဟ်ရဲ့နေ့ဖြစ်သော တနင်္လာနေ့၌ တနင်္လာ၏ ဓာတ် မိတ်ဖက်ဖြစ်သော ကြာသပတေးနံ (မြေဓာတ်)အရ ပေါင်မှန် ၁၉ ချပ်ကို စေတီ၏ တနင်္လာထောင့်မှ ဘုရားတွင်လှူ၍ ဆုတောင်းရမည်။

တနင်္လာသားသမီးများသည် အင်္ဂါနေ့၌ စေတီ၏ အင်္ဂါထောင့်မှနေ၍ (လေဓာတ်)အရ ယပ် ၁၂ လက်ကို ဘုရားလှူဆုတောင်းရမည်။

မွေးနေ့ သား/သမီး	လှူရန် ရက်/နေ့	လှူဖွယ်ပစ္စည်း	စေတီ၏ ထောင့်အရပ်
တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာနေ့	ပေါင်မုန့် ၁၉ ချပ်	တနင်္လာထောင့်မှ ဘုရား
တနင်္လာ	အင်္ဂါနေ့	ယပ် ၁၂ လက်	အင်္ဂါထောင့်မှ ဘုရား
အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	အချိုရည် ၂၁ ခွက်	ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှ ဘုရား
ဗုဒ္ဓဟူး	စနေနေ့	ဆီမီး ၆ တိုင်	စနေထောင့်မှ ဘုရား
ကြာသပတေး	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ	ယပ် ၈ လက်	ရာဟုထောင့်မှ ဘုရား
သောကြာ	တနင်္ဂနွေနေ့	ဆီမီး ၁၀ တိုင်	တနင်္ဂနွေထောင့်မှ ဘုရား
စနေ	ကြာသပတေးနေ့	ကိတ်မုန့် ၁၅ ချပ်	ကြာသပတေးထောင့်မှ ဘုရား

အင်္ဂါသားသမီးများသည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ စေတီ၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှနေ၍ သောကြာနံ(ရေဓာတ်)အရ အချိုရည် ၂၁ ခွက်ကို ဘုရားလှူဆုတောင်းရမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများသည် စနေနေ့၌ စေတီ၏ စနေထောင့်မှနေ၍ တနင်္ဂနွေနံ (မီးဓာတ်)အရ ဆီမီးခြောက်တိုင် ဘုရားလှူဆုတောင်းရမည်။

ကြာသပတေးသားသမီးများသည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေ ရာဟုအချိန်၌ အာယုဗြဟ္မာရာဟုနံ၏ ဓာတ်မိတ်ဖက်ဖြစ်သော ယပ်ရှစ်လက်ကို ရာဟုထောင့်တွင် ဘုရားလှူ၍ ဆုတောင်းရမည်။

သောကြာသားသမီးများသည် တနင်္ဂနွေနေ့၌ အာယုဗြဟ္မာ တနင်္ဂနွေ၏ ဓာတ်မိတ်ဖက်အရ စနေနံ မီးဓာတ်ဖြစ်သော ဆီမီး ၁၀ တိုင်ကို စေတီ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဘုရားလှူ ဆုတောင်းရမည်။

စနေသားသမီးများသည် ကြာသပတေးနေ့၌ စေတီ၏ ကြာသပတေးထောင့်မှနေ၍ ဘုရားကို ကြာသပတေးဗြဟ္မာ၏ ဓာတ်မိတ်ဖက်ဖြစ်သော တနင်္လာနံ မြေဓာတ်အရ ကိတ်မုန့် ၁၅ ချပ် ဘုရားလှူဆုတောင်းရမည်။ သိသာရှင်းလင်းစေရန်အတွက် ငယားကွက်နှင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အထက်ပါ ယတြာအတိုင်း ယုံကြည်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြပါလျှင် ကျန်းမာရေးအညံ့များမှ ကင်းဝေးစေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးဝါးကုသချက်များ ထိရောက်မြန်ဆန်လာပြီး အလျင်အမြန်ဖြင့် ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းလာမှာ ဖြစ်ပါသည်။

သိဒ္ဓိဝံ(မင်္ဂလာကုန်း)
၀၉-၃၁၂၅၀၁၄

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂမ္ဘီရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

ဖော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်ပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း)ဘုရားတည်၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်း အမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ မြေ၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီး များ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက် သည် (မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်းများအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ဆိုင်အမှတ်(၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၂၁၈၈
နံနက် (၈:၃၀) နာရီ မှ နေ့လယ် (၁၂:၃၀) နာရီ။

အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၉၇၂၆၃၂၂၇၂
ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

အောင်ဝိဇ္ဇာမိရ်ဆေးတိုက် (လိုင်စင်အမှတ်အမှတ် ၁/၂၀၁၅-တဆထလ/၂၇၄၆)

- အမျိုးသားများ ဆန္ဒအားနည်း၊ သေ/ညှိုး၊ အားမထိန်းနိုင်၊ ပန်းလန်းပြီး ရုတ်တရက်ညှိုးနွမ်းခြင်း၊ ရာနှုန်းပြည့် မစွမ်း ဆောင်နိုင်ခြင်းများအတွက် အကြောအားတိုး စွမ်းရည်မြှင့် သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးများဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါပြီ။ (TMR 011176,77) (1114)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း/ပြင်၊ စအိုဝမှသီးထွက်၊ စအိုတစ်ဆို့ ရောင်ရမ်းခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ သင်္ဃန်းရည်ထွက်ခြင်း၊ အကြိတ်အဖု ကရင်ကျိန် ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အောင်ဝိဇ္ဇာမိရ်လိပ်ခေါင်းနှင့် စအိုရောဂါ ပျောက်ဆေးများဖြင့် ပျောက်နိုင်ပြီ။ (1208Y 7942)
- ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နှင်းခူစို/ခြောက်၊ အပြောရောဂါများ ကာလသားရောဂါဆေးများလည်း ရပါပြီ။
- ဆေးတိုက်အမှတ် ၀၆၊ ၉၄လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ဖုန်း-(09-5016372) 09-796136095, 09-5033839, 09-786252440, 09-778084724

□ ပင်မဖြန့်ချိရေး
 ကိုဝင်းမြင့်-မဘောဘီ (01-226382)၊ ဒေါ်ဝင်း (မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်) (01-394313)၊ မေတ္တာမွန် (လမ်းမတော်)၊ ဆေးရာဇာ (ရွှေဘုံသာ-လယ်)၊ အာရောဂျ် (သိမ်ကြီးဈေး)၊ သီဟ (056-21678 သန်လျင်)၊ ဦးတင်ငွေ (053-26261၊ ပြည်)၊ မန္တလေး-အောင်ရတနာ (02-35061)၊ ကောင်းသန့် (02-30365)၊ အောင်သူခ (ဈေးချို 09795547955)၊ ပျဉ်းမနား ပွဲကတော် (067-22658)၊ ကေရီ (067-21286)၊ မကွေး ကိုတူးတူး (09-401556740)၊ သခင် (09-450542802 ဘူးသီးတောင်)၊ အေးရတနာ (09-5350403 တောင်ငူ)၊ Standard တောင်ကြီး (မြို့မဈေး)၊ အေးမေတ္တာ (မိတ္ထီလာ)

❖ ဆေးခန်းခွဲ (လုံးဝ) မရှိပါ။ ❖

ကြောင်မီးကူပင်

ဇီးကုန်း-ဇော်ဝင်းမောင်

မြန်မာလူမျိုးတို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် နှစ်သက်စွာ စားသုံးကြသည်မှာ ငါးပိရည်နှင့် အတို့အမြှုပ်(တို့စရာ)ပါလျှင် ထမင်းမြိန်သည်ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ ထိုထမင်းဝိုင်းတွင် ငါးပိရည်နှင့် တွဲဖက်၍ ချဉ်၊ ဖန်၊ ချို၊ ဆိမ့်၊ ခါး စသည့် အသီးအရွက်တို့ကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် ထမင်းစားသုံးသည့်အခါ ကိုယ်တွင်းဝမ်းတွင်းပူလာပြီး နဖူးမှချွေးများ နှာရည်များပင် ထွက်လာတတ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဟင်းချိုပူပူသောက်ပြန်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများထွက်ကာ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်သဖြင့် ငါးပိရည်နှင့် အတို့အမြှုပ်(တို့စရာ)များကို နှစ်သက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အတို့အမြှုပ်ဆိုရာတွင် အချဉ်ဓာတ်ဖြစ်နေသော မုန်လာဥ၊ မုန်လာရွက်၊ ကြောင်လျှာသီး၊ သရက်ကင်း၊ ပဲစောင်းလျားသီး၊ ခံတက်ချဉ်တို့ ဖြစ်ပေသည်။ တချို့ အချဉ်ကြိုက်သူများက ငါးပိရည်ပန်းကန်ထဲသို့ သံပရာသီး၊ ရှောက်သီး အရည်ညှစ်ထည့်၍လည်းကောင်း၊ မရမ်းသီး၊ သံပရာသီးစိတ် (အနေတော်) ရှောက်သီး စသည့်အချဉ်အရသာကို ငါးပိရည်နှင့် တွဲဖက်သုံးဆောင်ကြပါသည်။

ခံတက်ချဉ်သည် ခံတက်ရွက်ကို အချဉ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် စားသုံးရာတွင် နူးညံ့ပြီး ခါးသက်သက် အရသာတွင် အချဉ်ဓာတ်ပါနေ၍ ငါးပိရည်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်ပါသည်။ တချို့က ခံတက်ချဉ်ကို လက်သုပ်အဖြစ် စားသုံးတတ်ကြပါသည်။

ခံတက်ပင်ဟု ဆိုရာတွင် ရေခံတက်၊ ကုန်းခံတက်

ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ခံတက်ပင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အထကဌာ(ဒု-နာ-၂၉၂)၌ သေတတစ္ဆေဟူသော ပါဠိတစ်ခု ပြဆိုထားပါသည်။ ခံတက်ပင်ကို မဟာဇီကာ (ဒု-နာ-၄၅၇) တွင် သေတတစ္ဆေဟု ပါရှိကြောင်း သိရပါသည်။

ထို့ပြင် မိနရကဟု ဆိုပါသည်။ ဤမိနရကကို မဟာဇီကာ နိဿယမှ မိန်ပင်ဟု ပါဠိပျက်အနက် ပြန်ဆိုပြီးနောက် အောက်ခြေမှတ်ချက်တွင် -

“ဤပုဒ်၏အနက်ကို မြန်မာပြန်ဆိုထားသော ကျမ်းဟောင်းတို့၌ မတွေ့ရသေး။ သို့ဖြစ်၍ မိနရာသီပုဒ်ကို မိန်ရာသီဟု ပြန်ဆိုသကဲ့သို့ ဤသည်၌လည်း မိနပုဒ်ကို မိန်ဟု ပါဠိပျက်အားဖြင့် ပြန်ဆိုထားသည်ဟု ညွှန်းဆိုထားပါသည်။

ဤမျှ ခဲရာခဲဆစ် ကတ်ကတ်သတ်သတ် ရှိသော ပါဠိဝေါဟာရကို ပရမတ္ထသရူပဘောဒနီကျမ်း (ဒု-နာ-၅၉၂) ၌ ကြောင်မီးကူပင်ဟု ပြန်ဆိုထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် သေတစ္ဆေ = ရေခံတက်ဖြူပင် (ဝါ) ကြောင်မီးကူပင်ဟုလည်း ခေါ်ဆိုထားကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

ဇီးကုန်း ဇော်ဝင်းမောင်

မိုငြမ်းပြု ။ ။ မဟာဝိသုဒ္ဓိရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားစီရင်အပ်သော ပရမတ္ထသရူပဘောဒနီကျမ်းမှ ထုတ်နုတ်တင်ပြပါသည်။

လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ရိုးရာ ဆေးမြီးတို့များ

သုတေသီဆရာငြိမ်း

နောက်ကြောတက်နေသလား၊ ဇက်ကြောထိုးသလား

စာရေး စာဖတ်ခြင်း များလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်နှိပ်စက်၊ ကွန်ပျူတာ တရစပ် ရိုက်မိလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်မှန်ပါဝါ ဒီဂရီ လျော့နည်းလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်၊ တီဗီ၊ ဗီဒီယို၊ ကွန်ပျူတာ ဝိမ်း၊ အင်တာနက် အကြည့်များလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇက်ကြောတွေ့ နောက်ကြောတွေ့ တောင့်တင်းပြီး လွန်စွာမှ အနေရ အထိုင် ရ ခက်လှပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် နောက်ကြောတက်သည်။ ဇက်ကြောထိုးသည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြပါသည်။

ထိုသို့ နောက်ကြောတက်နေ၊ ဇက်ကြောထိုးနေပါက သက်သာပျောက်ကင်းရလေအောင် မည်သို့ လုပ်ရပါမည် နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ဦးစွာ ပတ်ကောပင်ကို ရှာပါ။ ရလျှင် ပတ်ကောပင် မှ အမြစ်ကို တူးဖော်၍ ထိုပတ်ကောမြစ်အား ရေသန့်သန့်ဖြင့် ဆေးကြောပါ။ ထို့နောက် နေပူပူတွင် ခြောက်သွေ့အောင် လှန်းပါ။ (နေပူရှိန် အလွန်ပြင်းထန်ပါက တစ်နေ့သာ လှန်း ပါ။ သို့မဟုတ်ဘဲ ရက်ဆက်လှန်းပါက ပတ်ကောမြစ်အတွင်း ရေဓာတ်တို့ ခန်းခြောက်သွားပါလိမ့်မည်။ ရေဓာတ် အတန် အသင့်ရှိပါမှ ဆေးစွမ်းအာနိသင် ပိုမိုထက်မြက်ပါမည်။ အခြောက်အသွေ့လွန်က ဆေးစွမ်းအာနိသင် ယုတ်လျော့ပါ သည်။ သို့ဖြစ်၍ မစိုမခြောက် အနေအထားဖြစ်ရပါမည်။)

ထိုသို့ နေလှန်း၍ ရလာသော ပတ်ကောမြစ်အား ကျောက်ပျဉ်ပေါ်၌ ရေနှင့် ခပ်ပျစ်ပျစ်သွေးပါ။ ရသောဆေး ရည်ကို သိမ်းဆည်းထားပြီး ဟင်းသောက်ခွန်း တစ်ခွန်းစာကို နက်တစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တစ်ကြိမ် သောက်သုံးပေးပါ။

အဆိုပါ ပတ်ကောဆေးမြစ်ရည်အား နေ့စဉ်သောက် သုံးပေးပါက နောက်ကြောတက်ခြင်း၊ ဇက်ကြောထိုးခြင်း ဝေဒနာတို့အပြင် မျက်ရိုးကိုက်ဝေဒနာပါ သက်သာပျောက် ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ ဤဆေးနည်းကို ဖော်စပ်၍ အညောင်း ထိုင်ရသည့်အလုပ် လုပ်ကိုင်ရသူတို့အနေဖြင့် လက်စွဲပြုကာ သုံးစွဲသင့်ပါကြောင်း။

နွန်းကို ဘယ်လို အသုံးချရသလဲ

နွန်းဟူသည် မီးဖိုချောင်ဝင် အိမ်ရှင်မများ၏ လက်စွဲ ဖြစ်ပါသည်။ နွန်းပင်မှဥသောဥအား အမှုန်ကြိတ်ခြင်းဖြင့် နွန်းမှုန်ဟူ၍ ဖြစ်လာပါသည်။

နွန်းကို မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းအပြင် ဆေးဖက်ဝင် ပစ္စည်းအဖြစ် မည်ကဲ့သို့ သုံးစွဲကြပါသနည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

မြန်မာတိုင်းရင်း သမားတော်များအဖို့ နွန်းကို လက် ကိုင်ဆေးအဖြစ်

(၁) အမျိုးသမီးတို့ ပဋိသန္ဓေတည်နေစဉ်မှ မွေးဖွား ပြီးသည်အထိ နွန်းကို အသုံးပြုရ၏။

(၂) ပဋိသန္ဓေရှိစဉ် သွေးလေညီညွတ်စေရန် စား ဆေး၊ လိမ်းဆေး၊ ချွေးအောင်းဆေး စသဖြင့် အသုံးပြုသည့် အပြင် မွေးဖွားပြီးနောက် သွေးသားစင်ကြယ် သွေးသစ်လဲ သည်အထိ စားဆေး၊ လိမ်းဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရ၏။

(၃) ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလ၌ နွန်းကို မှန်မှန် စားပေးခြင်းဖြင့် သီး ဝမ်း လေမှန်၍ မွေးဖွားရာတွင် လွယ်ကူ စေ၏။ မီးဖွားပြီးနောက် မီးယပ်သွေးတက်လျှင် နွန်းဖိုင်းကို

ဂျပေးရ၏။ ငယ်ထိပ်ကို အံ့ပေးရ၏။

(၄) ဇက်ကြောထိုး နောက်ကြောတက်၊ မီးယပ်ခေါင်းကိုက်ပါက နန္ဒင်းမှုန့်ကို မီးကျီခဲပေါ်ဖြူး၍ ဂျပေးခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

(၅) မီးဖွားပြီး အသားအရေအေးခြင်း၊ ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့သော် နန္ဒင်းကို သောက်ပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှမ်းဆီဖြင့် လူးပေးခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပျောက်ကင်းစေပါ၏။

(၆) မီးဖွားပြီးနောက် သွေးမသန့်ခြင်းများ၊ မီးယပ်ချမ်းထခြင်း၊ မီးယပ်ပူပြန်ခြင်း၊ အပူနုနေခြင်းကြောင့် သီတပိတ်ယားနာများ၊ အကွက်ထခြင်း၊ အဖုအပိတ်တူခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့သော် နန္ဒင်းကို သောက်ပေး၊ လိမ်းပေးရ၏။

(၇) သားမြတ်ရောင်ခြင်း၊ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် နန္ဒင်း၊ ဘိန်းရွက်၊ ပခိုင်း သုံးပါးဆတူရေကြိတ်ပြီး အံ့ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းပါ၏။

(၈) မီးယပ်သွေးဖောဖြစ်လျှင် နန္ဒင်းကို ဟင်းလျာများ၌ ပိုပိုသာသာထည့်ကာ စားပေးရ၏။

(၉) သားအိမ်မသန့် ရောဂါပျောက်ဆေး၊ မျက်စဉ်းဆေး၊ ခေါင်းကိုက်၊ နှာစေးရောဂါပျောက်ဆေး၊ သွေးဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ သွေးအန်ခြင်းဝေဒနာတို့ ပျောက်ဆေး၊ ဆီးရောဂါပျောက်ဆေး၊ ဝါသင့်နာပျောက်ဆေး၊ နန်းတွင်းမီးမကင်ဆေး၊ သူငယ်နာ ပေါင်းချုပ်ဆေးကြီး၊ သူငယ်နာ ချွဲယိုင်ဆေး၊ နှုတ်ခန်းဆေးကျော်၊ ညှော်ခဲဆေး စသည်ဖြင့် နန္ဒင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆေးဗြိတိုများ ဆေးနည်းရည်များ ရှိကြပါ၏။

ထို့ပြင် တိုင်းရင်းဆေးဆရာတို့ လက်စွဲ တိုင်းရင်းဆေး

(၅၇) မျိုးတွင် အချို့အချို့သော ဆေးဖုံများ၌ နန္ဒင်းသည် အပါအဝင်ဖြစ်၏။

နန္ဒင်းကား အိမ်ရှင်မတို့အတွက် ဟင်းလျာချက်ပြုတ်ရာတွင်သာ အသုံးဝင်သည်မဟုတ်။ ရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သာပျောက်ကင်းရလေအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အထောက်အကူ ပြုနေလေသည်တကား။

နံ့သာဖြူဆိုတာ ဘာတွေစွမ်းသလဲ

နံ့သာဖြူ သင်းသင်းလေးကို လူတိုင်း စွဲမက်ကြပါသည်။

အမွှေးနံ့သာဆိုသည်မှာ နံ့သာဖြူကို အစွဲပြု၍ ပြောဆိုသော စကားပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သနပ်ခါး အရောင်းဆိုင်များတွင်လည်းကောင်း၊ ပရဆေးဆိုင်များတွင်လည်းကောင်း၊ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နားလည်တတ်ကျွမ်းသူများနှင့် ဝယ်ဖို့လိုပါ၏။ အကြောင်းမူ အတုတွေက နေရာတိုင်းတွင် ပိုလိုပေါက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ အချို့က နံ့သာဖြူအနံ့သွင်းပြီး နံ့သာဖြူအစစ်ဟူ၍ လိမ်ညှာရောင်းချကြသည်။

နံ့သာဖြူအစစ်ကို သွေး၍ ကိုယ်လက်တို့တွင် လိမ်းနိုင်ပါသည်။ မျက်နှာပြင်ကိုမူ မလိမ်းကျံသင့်ပါ။ အခန့်မသင့်လျှင် တင်းတိပ်များ ထွက်လာတတ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ နံ့သာဖြူအစစ်မှာ ဆေးဖက်ဝင်ပါ၏။

မည်သို့ အသုံးဝင်ပါသနည်း။

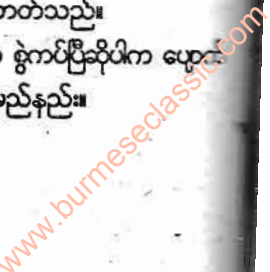
ကလေး၊ လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်မရွေး အခန့်မသင့်လျှင် ဖျားနာတတ်ပါသည်။ ဖျားနာ၍ အပူကြီးပါက နံ့သာဖြူကို ကျောက်ပျဉ်တွင် ရေနှင့် ခပ်ပျစ်ပျစ်သွေးပါ။ ဖျားနာသူ၏ နှလုံးနေရာတည့်တည့်တွင် လိမ်းအံ့ပေးပါ။ နံ့သာဖြူ ခြောက်သွေ့သွားပါက ထပ်ခါထပ်ခါ လိမ်းကျံပေးပါ။ အပူကျသွားပြီး သက်သာသွားပါလိမ့်မည်။ ဖျားနာပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်ပါက နဖူးနေရာကို လိမ်းကျံပေးရပါမည်။

မကြာမီမှာပင် သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

နှင်းခူအတွက် စိတ်မပျက်နှင့်

နှင်းခူဆိုသည်မှာ အရေပြားရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ပွေး၊ ဝဲ၊ ဂျွတ်၊ ဒက် စသော ရောဂါများထက် ဆိုးရွားသော အရေပြားရောဂါပင် ဖြစ်ချေ၏။ နှင်းခူပေါက်ပြီဆိုပါက တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ပျောက်ခဲ့လှ၏။ လက်ခဲ၊ ခြေခဲ စသောနေရာကောင်းတို့တွင် ပေါက်တတ်ပြီး ထူပိန်းနေတတ်ကာ ကုန်ဖဲပါကလည်း သန့်ရှင်းတစ်ရှူး ဖြစ်နေတတ်သည်။

သည့်အတွက် နှင်းခူဝေဒနာ စွဲကပ်ပြီဆိုပါက ပျောက်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

နည်းသိက မခက်ပါ။

ရွှေဖိမ့်လွတ် လက်ဖက်ခြောက် (ရေနှေးကြမ်းတွင် ခပ်ရသည့် လက်ဖက်ခြောက်အကောင်းစား) လက်တစ်ဆုပ် လောက်ယူပြီး ဒယ်အိုး၍ ကြွပ်ရွှေနေအောင် လှော်ပေးပါ။ (သုံးမိနစ်ခန့်လှော်လျှင် ရပါပြီ။) ထိုအခါ သံဆုံသန့်သန့်တွင် ဖြစ်စေ၊ စက္ကူခင်းထားသော ပျဉ်ပေါ်၌ဖြစ်စေ အမှန်ရအောင် ထောင်းပါ။ ပုလင်းဖြင့် မှန်ညက်နေအောင် ချေပါ။ ထိုနောက် ပုလင်းသန့်သန့်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဘူးသန့်သန့်တွင်ဆိုဖြစ်စေ ထည့်ပါ။ ပြီးလျှင် (ခေါင်းလိမ်းသည်) အုန်းဆီစစ်စစ်ကို ထည့်၍ သမအောင် မွှေပေးပါ။ လက်ဖက်ခြောက်မှန်နှင့် အုန်းဆီတို့ မှာ အချိုးအဆ တူရပါမည်။

ထိုနောက် နှင်းခူအနာပေါ်သို့ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ ဆေးဝင်အောင် လိမ်းပါ။ လိမ်းကျ ပြီး မကြာခင်မှာပင် အနာဖေးများ ကွာကျလာပါလိမ့်မည်။ ယားလည်း ယားယံလာပါလိမ့်မည်။ စိတ်ထဲ မည်သို့မျှ မအောက်မေ့ပါနှင့်။ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အရောင်မှိန်လာပြီး နဂိုမှလအသားအတိုင်း ချောလာပါလိမ့်မည်။ ဤတွင် ဆေးကို ရပ်မထားဘဲ ဆက်လိမ်းပေးပါ။ တစ်လခန့်အကြာတွင် နှင်းခူဝေဒနာမှာ ယူပစ်သလို သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပန်းနာရင်ကျပ် ဘယ်လိုအမြစ်ဖြတ်ရမလဲ

ပန်းနာရင်ကျပ် ဝေဒနာမှာ အခံရခက်သောဝေဒနာ ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်သော ဝေဒနာ ဖြစ်လေရကား အသက်ရှူခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်နေရသူအဖို့ ကြီးစွာသော ရောဂါတစ်ရပ်ဟုပင် ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ပန်းနာရင်ကျပ်ဝေဒနာအတွက် ခေတ်မီဆေးဝါးများ စွာ ရှိကြပါသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ဤ၌ ပန်းနာရင်ကျပ်ဝေဒနာအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျသက်သာပြီး သက်သာပျောက်ကင်းစေသော မြန်မာ့ရိုးရာဆေးတစ်လက်ပင် ဖော်ပြလိုပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ အညာဒေသအရပ်၌ အလေ့ကျ ပေါများစွာ ပေါက်လေ့ရှိသော အပင်တစ်မျိုး ရှိပါသည်။ ထိုအပင်

မှာ ငဖြူကြီးပင်ခေါ် ကျွဲဘောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအပင်၏ အရွက်များကို ခူးယူပါ။ (၎င်းငဖြူကြီးပင်ခေါ် ကျွဲဘောက်ပင် ဆိုသည်မှာ ချိုးဆိတ်လိုက်ပါက နွားနို့ရောင် ဖြူဖြူအစေးများ ထွက်လာတတ်ပါသည်။)

ထိုအဖြူစေးများကို ခဲယူပြီး ငဖြူကြီးအရွက်တို့ကို စိမ်ထားရပါမည်။ ထို့နောက် နေပူတွင် ခြောက်အောင်လှန်းရပါမည်။ ခြောက်သွေ့ပြီဆိုမှ လိပ်ပြီး တစ်ဖက်မှ မီးရှို့ပါ။ ကျန်တစ်ဖက်မှ ထွက်လာသော အငွေ့မိုင်းကို ရှူပေးပါ။ ထိုသို့ တစ်နေ့လျှင် သုံးလေးကြိမ်ခန့် ရှူပေးပါက တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် အသက်ရှူမဝခြင်း၊ ပန်းနာရင်ကျပ်ထခြင်း ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ပွေးအတွက် သွေးပျက်နေသလား

“မိုးဆို တောင်က ပွေးဆို ပေါင်က” ဆိုသည့် စကားရှိပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တောင်အရပ်မှာသာ တကယ့်မိုးဖြစ်ပြီး ပေါင်တွင်ပေါက်သော အနာဆိုသည် ပွေးပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုဟန်ရှိပါသည်။ ပွေးသည် အဝိုင်းကွက်သေးသေးက စဖြစ်ပြီး အဝိုင်းနှုတ်ခမ်းသား၌ အဖုငယ်ကလေးများရှိပြီး အဝိုင်းတွင်းရှိ အသားမှာ ထူပြိန်းနေတတ်ပါသည်။ ကုတ်ဖဲ့လျှင် သန့်ရှည်များထွက်ပြီး ပို၍ ကြီးထွားလာတတ်ပါသည်။

အကယ်၍ ပွေးပေါက်နေလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။

အခေါက်ပါသည့် တမာသားအား လက်တစ်ဆစ်ခန့် ချိုးယူပါ။ ၎င်းကို သန့်ရှင်းစွာ ရေဆေးပြီး ကျောက်ပျဉ်၌ ရေနှင့်သွေးပါ။ အရည် မပျစ်မကျဲ သွေးပြီးသည်နှင့် ပေါင်ပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ပွေးကွက်ပေါ်သို့ ခပ်ထူထူ လိမ်းပေးပါ။ လိမ်းပြီးသည်နှင့် ပွေးဝဲယားနာဖြစ်သည့် အရေပြားတစ်ပိုက်တွင် ယားစပ်စပ် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မကုတ်မဖဲ့မိပါစေနှင့်။ ထိန်းချုပ်ထားပါ။

တမာခေါက်၊ တမာသွေးရည်နှင့် ပွေးဝဲယားနာအား တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်လိမ်းပေးပါ။ သုံးရက်အတွင်း ပွေးဝဲယားနာဖြစ်သည့် အရေပြားသည် ညိုမည်းလာပြီး နောက်ထပ် ပွေးအသစ် ထပ်မထွက်လာတော့ပါ။ နောက်ရက်တွေမှာလည်း လိမ်းပေးပါ။

တမာ၏ စွမ်းအားကြောင့် မကြာခင်မှာပင် ပွေး
အတွက် သွေးပျက်စရာမလိုတော့ဘဲ ရဲရဲဝံ့ ခါးတောင်း
ကျိုက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပန်းသေပန်းညှိုး ဖြစ်ခဲ့လျှင်

အချို့အချို့သော ယောက်ျားများအဖို့ ဆန္ဒရှိရာ
မလိုက်နိုင်သည့် ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိတ်
သောကရောက်ကြရပါသည်။

အဆိုပါ ရောဂါအတွက် အကောင်းဆုံးမှာ ခေါင်ရမ်း
ပန်း ဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်ရမ်းပန်းကို ဆွဲလွှဲပန်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။
အချို့သော အရပ်၌ “မသာပန်း”ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။
အရပ်ဒေသကိုလိုက်၍ အခြားအခေါ်အဝေါ်များလည်း ရှိနိုင်
ပါသည်။ အိမ်ခြံစည်းရိုးများ၊ ပန်းခြံများ၊ ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းများနှင့် ဥယျာဉ်ခြံမြေများတွင် အလှပန်းအဖြစ်
လည်း စိုက်ပျိုးထားသည်။ အရွက်မှာ စိမ်း၍ အရွက်စိမ်းများ
တွင် ခွေးသွားစိပ်သဏ္ဍာန်များ ရှိပါသည်။

ပန်းသေညှိုးဖြစ်ပါက

ခေါင်ရမ်းပန်း အနီပွင့် ၁၀ ပွင့်ကိုရှာပါ။ ရလျှင်
ရေစင်အောင်ဆေး၍ ရေခွေးကို အအေးခဲပါ။ အဝကျယ်သော
ဖန်ပုလင်းတွင် ၎င်းပျောဖူးပုလင်းပြည့်အောင် ထည့်ပါ။ ထို
ရေခွေးအအေးခဲထဲသို့ ခေါင်ရမ်းပန်း ၁၀ ပွင့်ကို ထည့်ပါ။
ပြီးလျှင် သကြား ၁၀ သားကို ထည့်ပါ။ တစ်ပတ်တိတ်
စိမ်ထားပါ။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ စိမ်ရည်သဘောမျိုး
ဖြစ်လာပေမည်။ ၎င်းစိမ်ရည်ကို နံနက်သုံးငွန်း၊ ညနေသုံး
ငွန်း (ဟင်းခတ်သော စတီးငွန်းဖြင့်) သောက်နိုင်ပါသည်။

ရောဂါကြီးလျှင် နေ့လယ် သုံးငွန်း ထပ်မံသောက်နိုင်
ပါသည်။ ၎င်းဆေး၏ အရသာမှာ ချိုချို၍ ပြင်းသောအရ
သာ ရှိပါသည်။ ဆေးသောက်ပြီးသောအခါ အနည်းငယ်
မူးတူးတူးရီဝေဝေ ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ နောက်တော့ ဘာမှ
မဖြစ်တော့ပါ။

ပန်းမညှိုးအောင် ဘယ်လိုဆေးဖော်ရမလဲ

ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးခြင်း
သည် လူစဉ်မမီသော ရောဂါဝေဒနာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၏။ ထို
ရောဂါဝေဒနာနှင့်အတူ လိင်စိတ်ကုန်နေသူများ၊ သုက်ခန်းနေ
သူများအဖို့ အောက်ပါအားတိုးဆေးကို ဖော်စပ်၍ စားသုံးပေး
နိုင်ပါသည်။

ငါးကြီးသား (ငါးကြင်းသား) ၁၅ ကျပ်သား

ကြက်သွန်နီဥသေး ၁၀ ကျပ်သား

ကြက်သွန်ဖြူဥတစ်လုံး ၄ ပဲသား

ချင်းခြောက် ၄ ကျပ်သား

ဇီယာ ကျပ်သား

နွန်းမှုန့် ၂ ကျပ်သား

ကြက်သွန်ကို အလုံးလိုက် ရေဆေးအခွံခွာ၍ ညက်
အောင်ထောင်းပါ။ အခြားအရာများကိုလည်း အမှုန့်ထောင်း၍
ရောပါ။ ငါးကြီးသားကို ထောပတ်နှင့် ဆားအနည်းငယ်ထည့်
၍ နာနာနယ်ပေးပြီး နွန်းရွက်နှင့် လှဲအောင်ထုပ်၍ ကောက်
ရိုးမီးကျီထဲတွင် အုံထားပါ။ (မီးမပြင်းစေရ)

နပ်လောက်လျှင် အသားကိုထုတ်၍ သံပရာရည်ဆင်း
ပါ။ ပင်စိမ်းရွက် လက်တစ်ဆုပ်ကို နပ်နပ်စင်း၍ ထည့်ပါ။
ယင်းကို ထမင်းနှင့်စားပါ။ ဝမ်းမီးထက်သူ၊ အရွယ်ကောင်းသူ
ဖြစ်ပါက ကောက်ညှင်းငါးချိပ်ပေါင်းနှင့် စားပေးပါ။ (ကြက်သွန်
နီဥကြီးထက် ဥသေးက ဝီတာမင်စီဓာတ် ပိုမို၏။) ထိုသို့
စားပေးခြင်းဖြင့် ပန်းညှိုးရောဂါ ပျောက်ကင်း၏။

ဖနောင့်အတက်ပေါက်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ လူတိုင်း မဖြစ်မနေ
အသုံးပြုရသည်ကား ခြေအင်္ဂါပိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ ခြေထောက်
ခြေဖဝါးသည် ကြမ်းပြင်၊ မြေပြင်တို့နှင့် ထိတွေ့နေရခြင်း
သည်။ မိမိတို့အဖို့ ခြေကို သန့်ရှင်းအောင် ထားခြင်းဖြင့်
မလိုအပ်သော အနာရောဂါဝေဒနာများမှ တားဆီးကာကွယ်
ရာ ရောက်ပါသည်။

ခြေဖဝါးဟူသည် သန့်ရှင်းမှုမရှိလျှင်၊ ဂရုမစိုက်လျှင်
အသားမာတက်ခြင်း၊ ငါးမျက်စိထွက်ခြင်း၊ ဖနောင့်များ ထွက်

အက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် ခြေဖောက်နှင့် အတက်ထွက်လျှင် လွန်စွာမှ ဆိုးရွားလှပါ၏။ ခြေဖောက် အတက်ပေါက်သူ အချို့ဆိုလျှင် ပျောက်လိုပျောက်ပြားဟုဆိုကာ မီးဖုတ်ထားသော ဆားပုံပေါ်သို့ ဖောက်ဖြင့် တက်နင်းကြ၏။ ကြက်သွန်ဖြူကို ထောင်း၍လည်းကောင်း၊ ချင်း လင်းနေတို့ကို ထောင်း၍လည်းကောင်း၊ မြင်းချေးနှင့် မိဿလင်တို့ကို နယ်၍ထောင်းကာ အတက်ထွက်သော ဖောက်အား အဝတ်ဖြင့် စည်းကြမ်း။ သက်သာသည်လည်းရှိသလို မသက်သာသည်လည်း ရှိပေ၏။

ထိုသို့ဆိုပါက ဖောက်အတက်ထွက်လျှင် သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ခြေထောက်ဖြင့် ရှေ့သို့မလျှောက်ဘဲ နောက်သို့ ပြောင်းပြန်လျှောက်သော လေ့ကျင့်ခန်းကို မကြာခဏပြုလုပ်ပေးပါ။

ငွေ့ကုန်ကြေးကျ လုံးဝမရှိဘဲ မကြာခင်ကာလအတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဖားပြုတ်ကိုက်ခဲရလျှင်

ဖားအမျိုးပေါင်းများစွာ ရှိကြပါသည်။ ဖားပြုတ်အပါအဝင် စားဖား၊ ဖားလက်တက်၊ ဖားပျံ၊ ဖားခုံညင်း၊ ဖားသေးပန်း၊ ကျောက်စံကေး အစရှိသည်တို့ ဖြစ်ကြပါ၏။

ထိုအထဲမှ ဖားပြုတ်သည် ကိုက်တတ်သော သတ္တဝါဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဖားပြုတ်ကိုက်၍ ပြင်းထန်စွာ အနာရခဲ့ပါက မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

မြေကြီးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အုတ်နီခဲစများကို အမှုန်ပြုလုပ်ပါ။ အမှုန်များရလာပါက ဖားပြုတ်ကိုက်ခဲရသော ဒဏ်ရာများပေါ်သို့ ဖြူးပေးပါ။ အနာနေရာကိုလည်း အမှုန်များအား ရေဖျော်၍ လူးပေးပါ။ အနည်းငယ်လည်း ရေဖြင့် ဆောက်ပေးပါ။

ဖားပြုတ်ကိုက်ခါစဖြစ်လျှင် လိမ်းရုံမျှနှင့်ပင် တစ်မှ

ဟုတ်ချင်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ကိုက်ခါစမဟုတ်ဘဲ ငါးရောင်သောအခါမျိုးနှင့် ကြုံလျှင်မူကား (ဒဏ်ရာမှာ ရောင်ရမ်းလာလျှင်) ၎င်းအုတ်ခဲမှုန်ကိုပင် ကန်စွန်းရွက်၊ ဘူးရွက် ရရာအရွက်များနှင့် ရောခြေကာ ထောင်းပေးပါ။

ထိုအဖတ်များအား ဖားပြုတ်ကိုက် ဒဏ်ရာပေါ်သို့ လိမ်းပေး၊ အုံပေးပါက ဖားပြုတ်ကိုက်ခဲခြင်း ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ဖန်ခါးပင်ကို ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ

မြန်မာတို့၏ ထမင်းဟင်းလျာစိုင်း၌ အတို့အမြှုပ်တို့ ဟူသည် ပါရှိရစမြဲဖြစ်သည်။ အတို့အမြှုပ်ဟုဆိုရာ၌ အညွန့်၊ အရွက်၊ အမြစ်၊ ဥ၊ အသီး၊ အနှံ၊ ချဉ်ဖတ် စသဖြင့် အမယ်စုံ ရှိကြသည့်အနက် ဖန်ခါးသီးသည်လည်း အသီးအနေဖြင့် ပါဝင်၏။ အစေ့ကြီးကြီး အသားပါးကာ ထိုပါးလွှာသော အသားကိုပင် မက်မက်စက်စက် တိုမြှုပ်စားသောက်တတ်ကြသည်။ စစချင်း အရသာမှာ ဖန်သလိုလို၊ ခါးသလိုလိုနှင့် နောက်ဆုံး အချိုဓာတ်ကို ပေးစွမ်းပါသည်။ တော်ရုံသင့်ရုံ တိုမြှုပ်ပါက ထမင်းမြိန်၍ အာဟာရဖြစ်သော်လည်း အလွန်အမင်း တိုမြှုပ်ပါမူ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ် ဖြစ်တတ်သည်ကို သတိပြုရပါမည်။

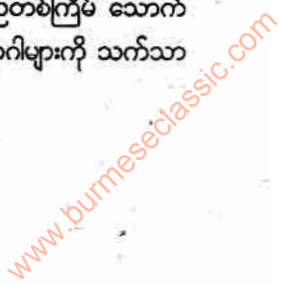
ဖန်ခါးပင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ဆေးဖက်ဝင်ရပါလေသနည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ဖန်ခါးပင်သည် ဆီးရောဂါအတွက် အထူးပင် အသုံးဝင်လှပါ၏။ ဆီးရောဂါဝေဒနာအတွက် ဆေးဝါးများ ဖော်စပ်ရာတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုလေ့ရှိသော ဆေးဖက်ဝင်အပင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်ခါးသီးကို အမှုန်ပြု၍ သိန္ဓောဆားနှင့် ဆတူရာစပ်ပါ။ ဆေးတစ်ခွက်စာပမာဏ ကောက်ဖိစွန်းတစ်ဖွန်းကို ရေအေးနှင့်တစ်ကြိမ် သောက်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆေးကို နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ဆီးနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ၏။

သဘာဝ အသီးအနှံများကား သုံးတတ်လျှင် ဆေး ဖြစ်စေပါကြောင်း။

ဗေဒါပင်ဟာ ဆေးဖက် ဘာတွေဝင်သလဲ

ဗေဒါပင်သည် ရေပေါ်နေ နှစ်ရှည်ခံအပင်မျိုးဖြစ်၏။ အမျှင်ထူ၍ အမြစ်များစွာရှိပြီး အမြစ်များသည် ရေတွင် ပေါလောပျောနေတတ်သလို ရေအောက်ထဲတွင်လည်း အမြစ် တွယ် နေနိုင်ပါသည်။ အရွက်တံများ၏ အောက်ဖက်တွင် ဖောင်းကြွနေသော ဥများ၊ ဖော့များကြောင့် ဗေဒါပင်အနံ့ ကြီး တစ်ခုလုံးသည် ရေပေါ်တွင် ခပ်မြင့်မြင့် ခပ်ကြွားကြွား ရှိနေနိုင်ပါသည်။

ဗေဒါပင်၏ အမြစ်အမွှာများသည် အညစ်အကြေး တစ်ချို့ကို စုပ်ယူနိုင်သဖြင့် မသန့်ရှင်းသောရေသည် အတန် အသင့် သန့်ရှင်းသောရေများ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဗေဒါ၏ ပစ္စည်းပါးကို မြေဆွေးအဖြစ် အသုံးပြု၍ သဘာဝဓာတ်မြေညီ တာအဖြစ် အသုံးပြုပါက အပင်၊ အသီး၊ အရွက်တို့ကို သန့်ဟကြီးထွားစေနိုင်ပါ၏။ ဗေဒါသည် လူတို့အတွက် အဝတ် အထည်တို့ကိုသာမက ဆေးဖက်အဖြစ်လည်း အသုံးဝင်စေ ပါ၏။

အသည်း၌ ကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်နေလျှင်

ရေကန်၊ ရေကြည်များ၌ ပေါက်လေ့ရှိသော ဗေဒါ မနမရင့်တစ်ပင်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ဆေးကြော၍ အမြစ် များကို ဖယ်ရှားပြီး ကျန်သည့်အစိတ်အပိုင်းများ အားလုံးကို သမအောင် ရောနယ်ကာ သမားရိုးကျ ဟင်းချက်သကဲ့သို့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပေးရပါမည်။

ဆီးချိုရောဂါဖြစ်နေလျှင်

ရေကြည်၊ ရေချို၊ ရေကန်များတွင် ပေါက်လေ့ရှိသော ဗေဒါပွင့် အတော်များများကိုခူး၍ အခြောက်လှန်းထားပါ။ ၎င်းဗေဒါပွင့်ခြောက်ကို ရေနွေးကြမ်း၌ ခပ်၍ ရေနွေးသောက် သကဲ့သို့ သောက်ပေးပါ။ ဆီးချိုဝေဒနာ သက်သာပျောက် ကင်း သွားပါလိမ့်မည်။

ဘယ်သစ်သီးနဲ့ ဘယ်ရောဂါ အပ်စပ်သလဲ

အစာမကြေကျက်သော ဝေဒနာရှင်အား ပန်သီး လိမ္မော်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ စတော်ဘယ်ရီသီး၊ သံပရာသီးနှင့် သံပယိုသီးတို့ကို ကျွေးပါ။ ဝေဒနာရှင် ခံစားနေရသည့် အစာ မကြေကျက်သော ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာ မည်။

စပျစ်သီး၊ သဖန်းသီး၊ စပျစ်ခြောက်နှင့် စွန်ပလွန် သီးတို့သည် အစာကြေကျက်စေရာ၌ အကောင်းဆုံးအသီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ် အားခွန်ဗလကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။

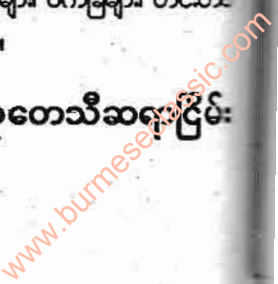
ကျောက်ကပ်ရောဂါကို ကုသရာ၌ သခွားသီး၊ လိမ္မော် သီး၊ ဖရဲသီးနှင့် ကဆစ်သီး (တခမသီး)တို့သည် အထူးပင် ကောင်းမွန်လှပေ၏။ ထိုအသီးတို့ကို စားသောက်သည့်ရှိသော် ဆီးများစွာ သက်စေခြင်း၊ ကျောက်ကပ်တွင်းရှိ ကျောက်မုဒ် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲစေ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စားသောက် ပေးပါက ကျောက်ကပ်အတွင်းရှိ ကျောက်များ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖစ်ကာ ဆီးလမ်းကြောင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ကျစေ၏။ ကျောက်ကပ်တွင်းမှ ထိုးအောင်ခြင်းများကို ပျောက်ကင်းစေ လိုက သခွားသီးကိုစားပါ။ မုချ သက်သာပျောက်ကင်း၏။ ဖရဲသီးနှင့် ကဆစ်သီးတို့သည် အသင့်တော်ဆုံး အသီးများ ဖြစ်ကြပေ၏။

လူများသည် သင်္ဘောသီးကို များများစားပေပါက ဘယ်သောအခါမျှ ဝမ်းမချုပ်နိုင်။ ပုံမှန်စားသောက်ပေးသွား ခြင်းဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ မည်သည့်ရောဂါမျှ ဖြစ်မလာ နိုင်ပါ။

အမျိုးမျိုးသော ရောဂါတို့၌ သစ်သီးကို တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု စားသောက်ခြင်းသည် မုချ အကျိုးများပေ၏။ သစ်သီး ကို များစွာစားခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်ခြင်းနှင့် ရောဂါ အန္တရာယ်ဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်းရှိပေ၏။

အရည်ရွှမ်းသောသစ်သီး (သံပရာ၊ လိမ္မော်၊ ကမ္ဘလာ ရှောက်ချို၊ ကွဲကော) စသည့် သစ်သီးများကို စားသုံးပေး ခြင်းဖြင့် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ မဲ့ခြောက်များ၊ ဝက်ခြံများ၊ တင်းတိမ် များ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

သုတေသီဆရာငြိမ်း

အံ့ပွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

မောင်းထောင်ဦးကျော်လှ၏ ပုံမနိပ်ရသေးသော ဆေးနည်း သံချိုများ

မြွေဆေးနည်းဖွဲ့ဆိုသော သံချို

အန္တရာယ်ရန် ဒဏ်စွယ်ပေါက်မိတဲ့ မြွေဟောက်ကောင်၊ မြွေပွေးတို့ သေဘေးကို ကုခါမနိုင်တဲ့ မွေးချစ်ဖကျွပ်အဖေ၊ ရှေးအခါ ကျေးရွာစုံမှာ၊ ဆေးကုသူမြွေဆရာများသောကြောင့် လေးငါးတိုင်သုံးတိုင်ခွဲကာ၊ မစဲအောင်ဝင်းခြံပေါက်လို့လဲ(လှည်း)ရောက်ကြချေ။

သူ့အစေးငယ်က နဖူးစွာ၊ ထွက်လာတည့်လို့ မျက်စိကိုဝင်လျှင်ကန်းသတဲ့၊ ခင်တန်းတောင် တောင်လမောင်းရယ်က၊ ရှားစောင်းပြင်ပင်သက်ရင်းနှင့် ချက်ချင်းသွေးကာ သွတ်ပါတော့ ဆေးသပွတ်ကြီးသုံးထွေးမဆုံး မသေကြဘူး လူခပင်၊ ရေတဲကောင်းမှာ လောင်းကာထည့်လို့ အစေ့ရေခနစ်ပြီးနှင့် သုံးဦးပင်အရင်းဆေးတို့၊ ကျောက်ပျဉ်မှာ တင်ကာသွေးလို့ကြာမနေ့ခင် လက်တလောဖြင့် ဓာတ်လျှောလျှင် ချမ်းသာရမိလိမ့် ဒါနကိုဝေဖန်လို့ မြွေမှန်လျှင် သေကံမရောက်ဟု သွေးဖျော်ကာ ဆေးအကျော်ကို သောက်မိရင် ဘေးပျောက်လို့ကင်း။

ဝမ်းကိုက်၊ ဝမ်းရောင်၊ ဆီးချို သက်သာပျောက်ကင်း စေတတ်သော ဆေးနည်းကို ဖွဲ့ဆိုသောသံချို

ဆေးတစ်ခွက်ကယ်ကာ၊ သွေးပျက်ခါ(ကာ) အပူများသို့ ရူးများယောင်မသောင်သာခွဲရ၊ နောင်အခါ ကြောင်လျှာခိုက်ကိုတဲ့ သွေးသောက်က ပျောက်လှချေ။ မချမ်းသာဝမ်းစလျှောလို့၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်လိုက်သည်ပြင်၊ ဝမ်းကိုက်သူအဖြာဖြာတို့ မာလကာသီး၊ ဝါမှည့်ကိုဖြင့် ရှာတဲ့ကာယူလို့ပေး

ရရင်း အူအေးစွာ ဘေးဘယာလွင့်လို့၊ သွေးသင့်လှပေ၊ ဓာတ်ဆရာပရမတ္တာကျမ်းငယ်နှင့် တတ်ကျွမ်းကျင်ပေဒင်ကိုသိပေတဲ့၊ ဘုရားကြီးတောင်အရှေ့ရွာသစ်တွင်မှာ၊ နယ်ရှစ်ခွင်ပညာကျော်သည့် သမားတော်ဆရာပွင့်ငယ်က၊ ကောင်းမွန်စွာ အကြောင်း အလွင့်သင့်သောကြောင့် မောင်းထောင်နှင့်မိတ်ဆွေ၊ စေတနာထပ်ပွား။

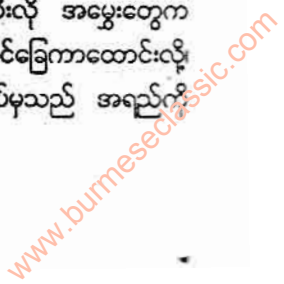
မှတ်ပါလေ ဓာတ်အာပေါကြောင့်၊ ခန္ဓာလျှောကာ၊ ဒီဝိနိပြုတ်မည့်နယ်၊ ဆီးချုပ်ပုံ မခံအုံး(ဦး)နိုင်က၊ တစ်လုံးသံပရာနှင့် ပန်းကန်မှာပြန်စွာဖျော်လို့ လျှာပေါ်မှာမျှလို့ သုံးလိုက်ရင် ပျောက်လွယ်သည်။

ကျောက်တည်အုံး(ဦး)စေတော့၊ ဘယ်ရုံးငယ်သည် ဂတ်ကယ်က မဖမ်းလှာပေါင် ချမ်းသာတဲ့အတတ်ပါဘဲ(ပဲ) ယမ်းတစ်မတ်သာ။

အရက်မူးလျှင် သောက်ရသော ဆေးနည်းကို ဖွဲ့ဆိုသော သံချို

အသက်ပင်တာမရှည်တတ်ဘု၊ တစ်ခွက်တစ်ပြည် အရက်ရည်ကို၊ သောက်သူတို့ မျက်ပေါက်ကို သူမဖြတ်အပြင် အူအသည်းမှာ မခံမရပ်နိုင်ဘု၊ ချွဲအတ်ဖတ်ဆိုလို့နင်၊ အမူးရည်မပြေရှာလို့ ခူးခွေကာ မြေမှာလဲတော့၊ သဟာသက်အဖော်ဟုသရွေ့က တွဲပွေယူငင်၊ အရပ်ကိုတိုင်ပင်လို့၊ ပါးစပ်တွင်နှမ်းဆီနှင့်လောင်းကြဉ်၊ လည်ချောင်းသို့တင် မဝင်ကယ်ဆယ်ချင်လို့မဖြစ်သေး။

လယ်ပြင်မှာ မြင်ပါအုံး(ဦး)ကြလိမ့်၊ အလုံးအနေရုံးပတီလောက်မကြီးပြီဟု ကုလားပဲသီးလို အမွှေးတွေက ရှည်နှင့် နွေလမှာ ပေါ်စမြဲ၊ စည်းနဲ့ပင်ခြေကာထောင်းလို့၊ နာခေါင်းဝယ်နာသို့ မှတ်တဲ့ပြင်၊ ပါးစပ်မှသည် အရည်ကို

လောင်းလို့လည်း ချောင်းတစ်ခုရှိ ရေမျိုးသို့ပေါက်ခဲ့ရင် အမှား
ဝေဒနာ အထူးပြေလို့ပျောက်ပါလိမ့် စူးရောက်တို့ဆေး။

**လေနာကို သက်သာပျောက်ကင်းသည့်
လျက်ဆားနည်းကို ဖွဲ့ဆိုသောသံချို**

ဆေးအရင်းငယ်က လေးညှင်းပါသွင်းကာနေးလို့၊
သိန္ဓောတစ်ဖြာနှင့် သင်္ဘောမှာဆားဖြူး ပုပ်ကဲပြင်း၊ ပရတ်
ကယ်ပင်နွယ်ချိုနှင့် ဇာတိပွိုလ်ပြမ်းကာစလို့၊ ပန်းနုနှင့်ပန်း
မပါ ဆေးနှစ်ကျပ်တို့၊ ဒွေးထပ်ခါနစ်ပြန်နောလေဟု သိန္ဓောမှာ
ဩဇာတစ်ခြားပေမို့၊ လျှာဖျားတွင်တင်သည့် လက်ကယ်နှင့်
ဆားလျက်ဖို့ရာ

အသည်းအအူတိုင်း ချွဲပူထိုးတဲ့ ချောင်းဆိုးသည့်
ဝေဒနာနှင့် လေအနာ၊ ထွေရာ စသည်တို့ကင်းပ၍ ပျော်ပေ
ရာ၊ ကြေအညာကျော်ကြားသော နဝါရောဂါရှင်းကြလိမ့်
ခံတွင်းမှာ ငန်ချဉ်ချဉ်နှင့် အသံဝင်း၊ အသံအင့်ပြင်း၊ ချွဲထသု
လူပါရှင်တို့ မအူပင် တိုင်းနယ်ချုပ်တဲ့၊ ဂုဏ်အုပ်တော်အာစရိန်
အဆုံး နောင်သုံးဆောင်တော့သိရပါလိမ့် ဘုန်းကြီးလျက်ဆား။

သူငယ်ငိုသော် ဆီမန်းလိမ်းရန် ဖွဲ့ဆိုသောသံချို

ဣတိပိသောဘဂဝါကစလို့ လောကထိရပ်ပါလေ၊ နှစ်
ဆယ်ကျော်ဂုဏ်တော်ရှစ်လုံးကို သက်ဆုံးတိုင်လူကို မှုတ်ခိုး
ကြသေး။ သုံးဆယ်ကျော်ခုနှစ်အုပ်ထိ၊ မန်းမှုတ်၍ နှမ်းဆီ
ရေ၊ သီသေနှင့်နဖူး၊ ကလေးသူငယ်တစာစာနှင့် မွေးမာတာ
ထွေးပိုက်လို့၊ ကျွေးတိုက်ကျီ၊ မြိုက်ရည်ခွဲရက်နှင့်၊ လူးလွန်
ကာအငိုတိုးရင်းဖြင့် အို... အိုသာဆိုကာ သိပ်ရုံမျှ မစောင်း
တာ၊ စောင်းကာအိပ်လိမ့် ခေါင်းထိပ်ကလူး။

ဆင်ကပိုးဆေးကို ဖွဲ့ဆိုသော သံချို

လေးဆယ်ရွယ်ငါးဆယ်ရောက်သူတို့ စားသောက်ရန်
ခြောက်ခွန်ရှစ်ထိ ဆေးမြစ်ကလွယ်တကူ၊ မင်းကိုကာဆိုသူဆို
ကြင့် ဆင်ကပို ပင်ပျိုသစ်ကယ်တို့၊ အမြစ်မှာ အလွန်ရှည်
တတ်တဲ့၊ ရှေ့ဦးတည်ပြုပါရပ်တွင်မှ၊ တူးဖြတ်လို့ပူ၊ ငယ်နိုင်မှာ
ကိုင်ထွာစင်းလို့၊ ဖျာကျင်ကာနေပူသွေခဲ့ရင်၊ ထောင်းထု၍
စဉ်ကာယု၊ ပုလင်းဖြူနှင့် ထည့်ကာထား။

ဆေးတံပါးပါးပဲ၊ သွေးအသားအရေကြာလေဆုတတ်
တဲ့၊ ထားသူမှာအခြားလူမဟုတ်ပါဘု၊ ကျွန်ုပ်ပင် ရက်စဉ်သုံး
မျက်လုံးဝယ်မှန်မဆင်ရဘု၊ ဆံပင်မှာသဏ္ဍာန်ယဉ်ပီတုန်းက
သို့၊ သွားမကြော့ခါးခွေမကုန်းပါဘု၊ အားလုံးပင် အရွယ်ကြီးသူ
တို့ ဆင်ပြောင်ကို ယဉ်အောင်စီးနိုင်မှ၊ ခရီးမှန်တာရှည်သွား
နိုင်တဲ့ စကားယဉ်အောင်ဆိုပါ၊ ဆင်ကပိုနွယ်ကတိုးလာလျှင်
ချိုးကာဖဲ့ ကိုးဆယ်ခြောက်ပါ။

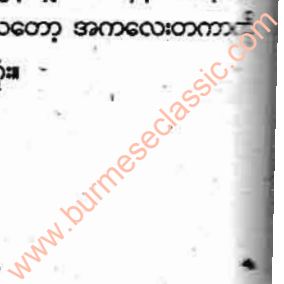
စားခုတ်မိက စတီမန်းကိုဖွဲ့ဆိုသော သံချို

“သီမံပု၊ ကုကွဲသွာဟ” နှင့် မာဂဓဂါထာ၊ သွေးစိမ်း
ပင် ရှင်ရှင်ထွက်ခဲ့ရင်၊ လူလက်ခြေကိုယ်ဝယ်ပါတဲ့၊ အထည်
သာငယ်ခွာစုတ်လို့ သွေးသုတ်ကာခန်းပါကလေတော့၊ ရှမ်းပု
နည်းနာ၊ မကျည်းငုတ်တိုကုက္ကိုက်လွဲရင်ဖြင့်၊ ဥနံပင် နဘဲပင်
များတို့ လျင်လျားစွာ သွားကာလုပ်ပါကြ၊ စားခုတ်တဲ့စားချက်
ရာ ထွက်လာလိမ့်အစေ။

ရှေးအထည်သွေးရည်နှင့် သုတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်စုတ်ထဲ
ယူကာသွားလို့၊ စားခုတ်ရာ သစ်ပင်သို့ရောက်တော့၊ ကော့
နောက်ပြန် သစ်ပင်သို့ညှပ်ခဲ့ပေ၊ အငန်အစပ်သာ အနာထဲ
မထိစေနှင့်၊ စခန်းမကွာခင်၊ ချမ်းသာတိပါလိမ့်၊ ရှမ်းစတီနည်း။

မသင့်သောဓာတ်စာများကို ဖွဲ့ဆိုသော သံချို

အဖြာဖြာအစားများလို့ လျှာဖျားတောင်ရောင်လို့ရမ်း
ကြလျှင်၊ တောင်ကမ်းယံ၊ ကမ္မမော့ဆီက ခရမ်းကစော့ပျောက်
တတ်စွာ၊ ဘော့စကိုင်းငယ်လို့၊ တောမှိုင်းဝေပွေလို့ ယုက်ထ
တော့ အရွက်ကယ်ထူထူနှင့် နက်အဖြူကြက်ဆူစေကိုဖြင့်
ယူ၍ပင် သူငယ်များတို့ အလည်သွားရာ ကစားရာကဆော့ပ
လို့ စားတော့တက်ရာ၊ မခံသာအန်ကာအော့ရင်ဖြင့်၊ ကစော့
ကို တစ်ထွေဖက်လို့၊ ထန်းလျက်အချို ယူကာပေးရင်ဖြင့်
အူအေးလိမ့်လည်ချောင်းမှာ၊ မထောင်တာဘုအော့နလုံး၊ မှတ်
ပါလေဓာတ်ဆရာမိန့်လိုက်တဲ့ အဆိမ့်လွန်အချိုကို စားစေ
အခါမှာအချဉ်ညွှန်းလို့၊ အချဉ်လွန်လျှင် အငန်နဲ့သိမ်းရမတ
အငန်တိမ်းလျှင်၊ အဖန်နဲ့အုပ်လေတော့ အကလေးတကာ
ကျွေးစရာလုပ်ပါပဲ၊ ဆေးချုပ်နိဂုံး။

သားဖွားရေမန်းကို ဖွဲ့ဆိုသောသံချို

ကျွန်းဓမ္မဒေသာဖို့ ပေလွှာတွင်ငွေဝေကညစ်ကယ် နှင့်၊ ဒေသနာအစစ်တွေ့မှတင်လိုထုတ်ပေခါ၊ ရှင်ဗုဒ္ဓါယောသာ ရဟန်းကြောင့် စာကျမ်းစောငအလုံးစုံရှိကြသ၊ သုံးပုံပိဋကတ် တော်၊ ပြင်သိယိုသီဟတ္တက၊ ကလီကမာ၊ ပဇီပလာလုပ်ကြ သံထုပ်တင် သံတိုက်စိုက်တဲ့၊ သံတိုက်မှာ သံတံခါးနှင့် နံထားသည် ဖွင့်မပေးဘု၊ ခွင်းရေပိုင်ဦးခိုင်လုပ်တဲ့၊ ဂိုဏ်း အုပ်တွေအတန်တန်တို့က၊ ကုက္ကိုစွအဟုတ်အမှန် မပြော သောကြောင့် ဗုဒ္ဓယောသာဆရာသာဝကံ တစ်ဦးကဲ့သို့ ပန်းဖူး ဆိုင် နမကာရနှင့် ဦးချပူဇော်။

သုဂတံ၊ သုဂတက စပါလို့၊ ပန်သသည်။ အကြိမ် ကြိမ်တို့အတိတ် ပါရမသို့ဆိုက်တော့၊ ဤတိုက်မှာခြံအရံနှင့် အတန်တန် ကြံဖန်လို့ထားတဲ့၊ သံတံခါးဟာသိကြားလားလို့ ဖွင့်လေသို့ အလကားသဖြင့် ဘာသာပေါ်သ၊ သာသနာတော် မြောက်စားချီး၊ ဣတ္ထိယာအရွယ်တန်လို့၊ ပဋိသန်ကိုယ်ဝန်ခ သူတို့ ဆယ်လကြာမေ့တာအားဖြင့် တံခါးမှာသံတံကျင်ကဲ့သို့ မဖွားမြင်သားပြင်သို့၊ မထွက်သောကြောင့် ပင့်သက်ရမှု မျက် ဖြူဆိုက်ရင်ဖြင့်၊ မှာလိုက်မည်၊ သုဂတံကစပါလို့၊ သတ္တခုနစ် ကြိမ်တည့်၊ တဟိတ်ဟိတ်တိုင်အောင် ရေကမန်းလို့ သောက် ပါပေ။ မကြောက်စရာတမ်းပကျပ်စမ်းသည့်ထိုဂါထာနှင့် ချမ်း သာသူအလီအတော်များလို့ ဇရမ်းဝါကိုဆီကြော်နှင့်စားလှပေ။ ကံကမ္မဇာ မြန်စွာသွားပါလိမ့်သားနှင့်သမီး။

နားကိုက်

မုရိုးရွက်၊ ထောပတ်သုတ်မီးကင် နွေးနွေးပူပူလေး အရည်ညှစ် နားထဲထည့်ပေးပါ။

မျက်နှာအသားပျက်ကွက်(အနုကွက်)

မုရိုးအမြစ်ခြောက်အောင်လှန်း အမှုန့်ပြု၊ ပျားရည်နှင့် တေပါ။ ရွှေကြီးစေခန့်လုံး တစ်ခါစားသုံးလုံး တစ်နေ့သုံးကြိမ် စားပါ။

တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်ရမ်းရောဂါ

သပွတ်ခါးသီး သုံးပိုင်းပိုင်း၊ ရေထည့်ပြုတ်၊ သုံးခွက်

တစ်ခွက်တင် တစ်ရက်အအေးခံပါ။ ပျားရည်နှင့် ဆတူရော ပါ။ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ထမင်းစားခွန်းတစ်ခွန်း သောက်ပါ။

သားသမီးခြားချင်ရင်

တမာသီးနဲ့ တမာခေါက် အခြောက်လှန်း၊ အမှုန့်ပြု၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း တစ်ခွန်းသောက်ပါ။

လေဖြတ်ရောဂါ

သင်္ဘောသီးဝမ်းပျဉ်းခွဲ၊ မြန်မာကြက်ဥအထဲထည့်၊ လှဲအောင်ပိတ်၊ နှစ်ခြမ်းပြန်ကွာမထွက်အောင် ကြေးနန်းဖြင့် တုပ်ပါ။ မီးပူမှုမှာ ဖုတ်ပါ။ သင်္ဘောထဲက ကြက်ဥထုတ်ပြီး လူမမာကျွေးပါ။

မျက်စိတိမ်ရောဂါ

လေးညှင်းပွင့် ထုခြေပါ။ ပျားရည်ထဲ ထည့်စိမ်ပါ။ မျက်စဉ်းလုပ်ခတ်ပါ။

ဝက်ရူးပြန်ရောဂါ

ကြက်သွန်နီထုထောင်၊ လူနာနာဝတေပေး၊ အရည် ညှစ်၊ နှာဝထည့်ပေးပါ။

ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်၊ ဝမ်းရောကျပ်ချုပ်

ဆားနှင့် နနွင်း နှစ်ကျပ်သားစီရော၊ ငါးမူးသား တစ်နာရီခြားလျက်စား၊ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်လုပ်ပါ။ ဆားနှင့် နနွင်းကိုလှော်၊ နံနက် တစ်မူးသားစီ လျက်ပေး။

အရိုးကျိုးပေါင်းရောဂါ

ပေါက်ပန်းဖြူပွင့် ပြုတ်စားပါ။

အသည်းကြီး၊ အသည်းရောင် အသားဝါ

တောင်ဆီးဖြူ ပဉ္စငါးပါး သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ပြုတ် သောက်ပါ။ မြင်းခွာရွက်ပြုတ်စား၊ သုပ်စား။

ကလေးမွေးရခက်ပြဿနာ

ဖရဲမြစ်ပျစ်ပျစ်သွေး၊ နွားနို့ထောပတ်ရော၊ ယောနိကို
လိမ်းပေး၊ ပွတ်ပေးပါ။

အနာပဆုတ် အဖုအကျိတ်

ယယ်ယယ်ရွက်၊ ကောက်ညှင်းနဲ့ ဆတူထောင်း၊ ကြိတ်၊
ဆားလည်းထည့်ပါ။ အနာအုံပေးပါ။ အရည်စွတ်ပေးပါ။

အိပ်မပျော်

မြတ်လေးပန်းအခြောက် အမှုန့်လုပ်၊ ပျားရည်နဲ့တော၊
ညအိပ်ခါနီး ငွန်းငယ်နဲ့ တစ်ငွန်းစားပါ။

ညောင်းညာကိုက်ခဲ၊ သွေးတို၊ ခြေမသယ်ချင်၊

လက်မသယ်ချင်

သပြေခြောက် အမှုန့်လုပ်၊ တစ်နေ့ ဟင်းစားငွန်းတစ်
ဝက်၊ နှစ်ကြိမ်သောက်ပါ။

အမျိုးသမီးယောနိ အနံ့အသက်ဆိုး၊ အဖြူဆင်း၊

ကိုက်၊ ကွဲ၊ ယား

ပေါက်၊ မာလကာရွက် ဖန်ရည်စိမ်း။

အနံ့ အပုပ်နံ့ထွက်သော်

ပျဉ်းတော်သိမ်သိမ်၊ သတ္တုရည်လိမ်းသုတ်ပေးပါ။

လက်မောင်းရင်း၊ ရင်ခေါင်းအကျိတ်

မန်ကျည်းသီးအစေ့၊ ကွမ်းစားထုံး၊ ပျားရည် သုံးမျိုး

ဆတူကြိတ်၍ အုံပေးပအာ၊ ကပ်ပေးပါ။

တအော့အော့ လေပြိုရောဂါ

ရေနွေးဆူဆူ ကနံ့ကလာထည့် အရည်သောက်ပါ။

သွေးမမှန်၊ သွေးဝမ်းသွား အမျိုးသမီး

ပူဒီနာထောင်း၊ အရည်ညှစ်၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်
သောက်ပါ။ လက်ဖက်ရည်အကြမ်းပန်ကန် တစ်ဝက်

ထန်းလျက်နည်းနည်း ထည့်သောက်ပါ။

သားအိမ်လျော့၊ အောင့်

ဖလံတောင်ရော အခြောက်လှန်း၊ အမှုန့်လုပ်၊ အုန်းဆီ
နင့်ဖော်၊ စအိုကိုလိမ်း။

ယောက်ျားတိုနာ၊ အူကျရောဂါ

ပိန်းမပစ္စည်း၊ မီးမြှိုက်ရှု။

အနာအမြစ်

လဝန်းကုန်း၊ ပဉ္စဝါး၊ ထုထောင်းကြိတ်၊ အနာမှာ
အုံ၊ အဝတ်နဲ့စည်း။

ခူးဆန်မရ၊ ကွေးမရ

မရိုးစေ့ကို သွေးလိမ်းပေးပါ။

ဝမ်းချုပ်ပြဿနာ

မန်ကျည်းသီး၊ ဆီးဖြူ၊ ငှက်တစ်ပိသစ်စု၊ ဆားလှော်
၁၅ ကျပ်သား၊ ညကင်သမအောင်လုပ်၊ ဆီးသီးခန့် စားပါ။

ခွေးလေးယားသီး မစူးအောင်

ဆီးဖြူသီးနှစ်လုံး ဝါးစားပြီးသွား။

ညှော်ဝင် သတိလစ်

ကွမ်းရွက်နဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ထောင်း၊ အရည်ညှစ်
သတိလစ်သူ ပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်။

အတွင်းအား မမှန်

ရခိုင်ငှက်ပျောတစ်ပင်လုံး အရည်ညှစ်၊ အပင်အမြင်
အရွက် တစ်နေ့တစ်ငွန်း နှစ်ကြိမ်သောက်။

လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါးပူ

သပြေသီး ထုထောင်း၊ အရည်ညှစ်၊ ခြေဖဝါး၊ လက်
ဖဝါး သုတ်ပေးပါ။ လိမ်းပေးပါ။ သပြေသီးရွက်လည်း ကပ်ပေး။

ဆီးသွေးပါ
နေစာမြက်အမှန်ပြု၊ ဒိန်ချဉ်နဲ့ ရောသောက်ပါ။

စေးအောင်လုပ်၊ ငရုတ်ကောင်းစေ့လောက်လုံး၊ တစ်နေ့သုံး
ကြိမ်သောက်။

နုလုံးခုန်၊ နုလုံးတုန်၊ အဆုတ်ရောင်
မြင်းခွာရွက် လက်တစ်ဆုပ်၊ ဆင်တုံးမနွယ် လက်
တစ်ဆုပ် သင့်ရုံ ရေဖြင့် ကျိုပါ။ တစ်ပွက် နှစ်ပွက် ဆူလျှင်
သောက်ပါ။

ပန်းသေရောဂါ
ခပေါင်းကြီးစေ့ တစ်မတ်သား၊ ငရုတ်ကောင်းနှစ်စေ့
နဲ့ ရောစပ်စားပါ။

အဆုတ်ရောင်
ဂုံမင်းသီးတောင့် သွေးလိမ်းပေးပါ။

ခရုသင်းရောဂါ
သမဲပင်အဆီထုတ်၊ အနာကိုလိမ်း။ သမဲပင်အဆီ
ထုတ်ပုံမှာ သမဲကိုင်းကို ချိုးလိုက်၊ တစ်ဖက်က မီးရှို့ တစ်
ဖက်က အဆီထွက်လာမည်။ သမဲအဆီကို အနာမှာ ပွတ်
ပေးပါ။

မက္ခရာ
တမာရွက်ခြောက် ပြာချ မက္ခရာ လိမ်းပေးပါ။

အရိုးပျော့
ရိန်းခို မီးဖုတ်ပြီး ခွံပေးပါ။

သည်းခြေပျက်၊ ဝမ်းကျန်
ကောက်ညှင်းကို နွားနို့နဲ့ ချက်စား။

သွေးလုံး၊ လေလုံး
မြင်းခွာရွက်နှစ်ကျပ်သား၊ သကြားထည့်၊ ရေထည့်၊
တစ်ဝက်ခန့်ရအောင်ကျို၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်သောက်။

အာခံတွင်း အဖုအကြိတ်
သပြေခေါက်ပြုတ် ငုံပါ။

ငှက်ဖျားရောဂါ

ကုက္ကိုရွက်သတ္တုရည် အကြမ်းပန်ကန်တစ်လုံး၊ ဆား
နည်းနည်းထည့်၊ ည/နံနက် သောက်ပါ။

မျက်လုံးထိခိုက်မိအစ်
ဆင်တုံးမနွယ် လက်လေးလုံးလောက် ထုထောင်း။
ရေသန့်နှင့်စိမ်း၊ တစ်ညမျက်စိအိတ်ပေးပါ။

ပလိပ်ရောဂါ

ထုံး၊ နနွင်း၊ သံချောင်း၊ သံချောင်းမီးဖုတ်၊ ထုံးပုံးတစ်
ခုထဲထည့်၊ နနွင်းထည့်ရောမွှေ၊ ရေထည့်မီးဖုတ်ပြီး သံချောင်း
ကို ထုံး၊ နနွင်းပုံးထဲထည့်၊ အဲဒီအရည် သောက်ပါ။

ရင်ကျပ်
ကုက္ကိုရွက်နုနု ခိုသားနဲ့ ချက်ကျွေး။

အစာအိမ်နာ၊ လေနာ

မီးကြမ်းရင့်ရင့် ပါးပါးလှီး၊ အခြောက်လှန်း၊ အမှန်ပြု၊
နွားနို့နဲ့သောက်။ ဆေးမှုန့် စားပွဲငွန်းတစ်ငွန်း၊ နွားနို့နဲ့ တစ်နေ့
သုံးကြိမ်သောက်ပါ။

မီးယပ်သွေးကျ၊ အဖြူဆင်း
လက်ပံပွင့် ထောပတ်နှင့်သမ၊ သိန္ဓော နည်းနည်း
ထည့်ကြော် ချက်စား။

အိပ်မပျော်၊ နုလုံးသည်းခြေပူလောင်၊ နားလေထွက်
မန်ကျည်းစေ့လက်တစ်ခု တစ်ညရေစိမ်း၊ အခွံခွာ
လှန်းပြီး အမှန်ပြုလုပ်။ ကြံသကာ သုံးကျပ်သားနှင့်ရော။

မျိုးသန်းထွန်းကို (ရေစကြို)

ထူးတဲ့ ဘူးသီးထမင်း

ဘိုးဘိုးအောင်က လှေလှော် ဘိုးမင်းခေါင်က ပြည်ကျော်

■ ဖော်တင်သိန်းဇော်

တစ်နေ့ ဝါဆိုလလယ်နံနက် မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချနေချိန်၌ စာရေးသူမှာ ထီးမယူခဲ့မိ၍ ဘုရားကြီး၏ တောင်ဘက်မှခဲကြီးဆီသို့ ပြေးခိုဝင်စဉ်တွင် ဘဝတူ ထီးမပါ ဆိုသလိုပင် ရုတ်တရက် အမှတ်မထင်မျှ မမျှော်လင့်ဘဲ လျှပ်တစ်ပြက်ကလေး ခေတ္တခဏမျှသာ တွေ့မြင်ကြုံကြိုက် ဆုံဆည်းခဲ့ရသည့် ထူးကဲဆန်းပြားသော အသွင်မွန်များရှိသော မိုးစိုနေသော အမေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူထံမှ ထိုအမေကြီးဖြစ်သူ ၏ ဘဝအကြောင်းခြင်းရာနှင့် ကိုယ်တွေ့များ ကျင့်စဉ်များ ဂါထာအဆောင်လက်ဖွဲ့အစီအရင်များ၊ ဂန္ထီရအတွေ့အကြုံများ စာတ်နတ်လောကီဆိုင်ရာများကို အခွင့်ကောင်းယူ အချိန်လှ ပြီး မရမက အပူတပြင်းဆိုသလို မေးမြန်းနာခံခဲ့မိပါသည်။ ရေးမှတ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ဆီက အသားအရေက ဖြူဝင်း မျက်နှာပြင် က အေးချမ်းကြည်လင်၊ အသံကသာယာပြီး အရပ်က လေး ပေခန့်မျှရှိကာ သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာနှင့် အကျင့်ဘာဝနာ တို့နှင့် လောကီရေးရာကိုလည်း နှံ့စပ်ကျေညက် တတ်သိပုံရ ပြီး အိုမင်းမစွမ်း အရွယ်အိုကြီးနှင့် ဟိုးအဝေးဆီက တစ်ဦး တည်းမျှ လာရောက်ခဲ့သော ထိုအမေကြီးအား စာရေးသူက အထူးတလည်မျှ ကြည်ညိုအထင်ကြီး အံ့ဩလေးစားမိ၍ မိုးမတိတ်မီ အချိန်အတွင်း၌ အချိန်ကို အမြန်လှ၍ အစွမ်း ကုန်မျှ မေးမြန်းစပ်စု၍ မှတ်သားမိခဲ့ပါသည်။ မှတ်စုစာအုပ် နှင့် စာရေးဆရာ ကုန်ကြမ်းအဖြစ် ရယူမိခဲ့ပါသည်။ တစ်ကလျာ စီ လိုတိုရှင်း အမြန်အပူတပြင်းဆိုသလို စာရေးသူက ထိုအမေ ကြီးအား နာခံမေးမြန်းမှတ်သားခဲ့ရာ၌ ထိုအမေကြီးဖြစ်သူက စာရေးသူအား တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့စွာနှင့် -

(၁) ဗုဒ္ဓနုဿတိကတော့ ဥပုသ်စောင့်တယ်။ တရား ထိုင်တယ်။ သက်သတ်လွတ်စားတယ်။ ဘုရားတွေတည် တယ်။ ပဲခူး၊ လှည်းကူး၊ ပျဉ်းမနား၊ ပဲခွယ်ကုန်း၊ ရွှေနီ၊ ဆံမြိတ်ခုံတို့ နှင့် အခြားနေရာဒေသများတို့၌ တည်ခဲ့သည်ဟု

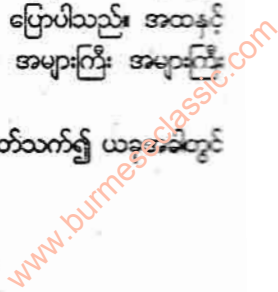
သိရှိရပါသည်။ ဂန္ဓာရီတွေလှည့်တယ်။ ဝိဇ္ဇာပွဲ၊ နတ်ပွဲ၊ ဓာတ် ပွဲ၊ သိုက်ပွဲ၊ ဘိုးတော်မယ်တော်ပွဲတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ဘုရား တွေ အများအပြား လှည့်လည်ရင်းပေါ့။

(၂) ဂါထာမှာတော့ အထူးသဖြင့် ဓမ္မစကြာနဲ့ ပရိတ် ကြီး ၁၁ သုတ်။ ဓမ္မစကြာနှင့် ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ထုံဝင်ပြီး ထိုဘုရားသောကတော်ရေးများ နှင့် ဆေးမန်း၊ ရေမန်း၊ ပယောဂမန်း အဖွင့်အဖြစ် အသုံးပြု နိုင်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။

(၃) ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်းမှာတော့ အဖေကြီး ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးဘိုးအောင် အစရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာစိုရ်ကြီးတွေ အားလုံးတို့နဲ့ အနောက်မဇ္ဈိမ မဟာဘာသာ၊ ဆာဒူးကြီးတို့ကို ပူဇော်ပသ ယုံကြည်တယ်။ စာရေးသူအား သူ့နို့ဂါထာမန္တန်ဆန်း အဆို အရွတ်တွေကို ဒလစပ် မနားတမ်း ဆက်တိုက် အားကုန်မျှ လည်ပင်းကြောထောင်အောင် သံကုန်မျှရွတ်ကာ စာရွက် ပေါ်တွင် အမြန်အဆန် ထုံဝင်ဓာတ်ဝင်၍ ရေးချပေးခဲ့သော ထိုအနောက်မဇ္ဈိမ၊ မဟာဘာသာ၊ ဆာဒူးကြီး၏ အောင်ဂါထာ စမဆုတောင်းကိုပါ ယှဉ်တွဲ၍ တင်ပြထားပါသည်။ ထိုအမေ ကြီး၏ ဩဝါဒအရ ယင်းအောင်ဂါထာစမဓာတ်တမ်းကို ဆောင် သက ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ၊ ဘေးကင်း၊ လာဘ်ရွှင်၍ အောင်စေ တတ်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။

(၄) ကျင့်စဉ်များ အထိုင်စခန်းအနေနှင့် အထူးသဖြင့် ပဲခူးမြို့ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်မြတ်ကြီးပါ။ ဒေးစွန်ပါမှာရှိတဲ့ ရွှေစွန်ပါ၊ ငွေစွန်ပါ၊ ပတ္တမြားစွန်ပါ၊ စိန်စွန်ပါ၊ ကျောက်ထီး ဆောင်းနဲ့ အထက်တောင်ပေါ်စေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ ကုန် ကြံအားထုတ်ခဲ့တယ်။ အခြားအထက်အညာဒေသ အနှံ့အပြား တွေမှာလည်း အားထုတ်ခဲ့တယ်ဟု ပြောပါသည်။ အထက် အသွား အလှည့်စခန်းတွေကတော့ အများကြီး အများကြီး ပင် ရှိခဲ့သည်ဟု သိရှိရပါသည်။

(၅) အသက်ရည်ခဲရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုအခါတွင်

အသက် ၈၀ ကျော် ၉၀ တွင်းရှိနေကာ ကိုယ်တိုင်မုဆိုးမ ဘဝနှင့် ဘဝတူပင်ဖြစ်သော သမီးမုဆိုးမဖြစ်သူ ရောဂါသည် နှင့် မြေးရင်သွေးကလေးများကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရရှာပြီး ကမ္ဘာစစ်ကြီးတွေ၊ ရထား၊ ကား၊ ရေ စသဖြင့် ဥပစ္စေဒက ဘေးဆိုးကြီးတွေ၊ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါဆိုးများ၏ ဘေးဥပဒ်ဝေဒ နာတွေ၊ မသူတော် လူဆိုးတို့၏ ဘေးအန္တရာယ်တွေ၊ အဆုတ် ရောဂါဆိုးတွေ၊ သေလုမျောပါး ခံစားရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည့် ဘဝဖြစ်အင်အဆိုးတွေ စသဖြင့် လောကဓံတရားတို့၏ နှိပ်စက်ခဲ့မှုတွေကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလူးအလဲမျှ ခံစား ရင်ဆိုင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ကြုံခဲ့ရသော်လည်း အသက်ရှင်ကာ အသက်ရှည်ဆဲဖြစ်သည်။ ထိုအမေကြီးက ထိုနေ့က ဒီလိုသား ရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၅၀ ခန့်ဆီက အမေက ပဲခူးမြို့ ဒေးဇွန်ပါ စေတီကြီးမှာ အပြင်းအထန်မျှ တရားအားထုတ်ခဲ့တယ်။ ကျင့် ကြံပွားများခဲ့တယ်။ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ အတူပေါ့။ ထိုအတူ ကံကောင်းကံထူးလို့ တောင်တော်တစ်ဝိုက်ရှိ ကျောင်းတော် နှင့် ဝိဇ္ဇာဓာတ်စခန်းတစ်ခုမှာ အထင်ကရ သာသနာပြု မယ်တော်ကြီး ယောဂီကြီးတစ်ပါးတို့ တွေ့ဆုံရပြီး ချဉ်းကပ် မှီခိုခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကြီးမားတဲ့ မယ်တော်ကြီးကျွေး သည့် ဒါနပြုသည့် ဘူးသီးချက် သက်သတ်လွတ်ထမင်း (ဘုရားဖူးတို့နှင့် ညှော်သည်ဟုသမ္မတို့ကို သက်သတ်လွတ် ဘူးသီးချက်ဟင်းနှင့် ထမင်းအပြု အကြမ်းပန်းကန် နှစ်ပန်းကန် စာတို့ကို အစိတ္တန်ထူးတို့နှင့် ဒါနပြုကာ ညှော်ခဲကျွေးမွေးသည်။ ထူးဆန်းသော ထိုဘူးသီးချက်နှင့် ထမင်းအကြမ်း ပန်းကန် နှစ်ပန်းကန်ကို မှီဝဲစားသုံးခံစားကြရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ထူးဆန်း လှစွာ အားအင်များရှိလာပြီး သုံးလေးရက်မျှ မဆာလောင်း။ ပုဂ္ဂိုလ်ပေး သိဒ္ဓိဝင်ဟင်းနှင့် သိဒ္ဓိဝင်ထမင်းဆန်းဟု သိရှိရပါ သည်)များကို ရက်လနှစ်ချီ၍ စားသုံးမှီဝဲခဲ့ရတယ်။ ထိုအတူ ပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အသွေး အသား အသားရီတော် မြတ်တော် (ပဲစေ့ခန့်မျှ ရှိသည်။ ကြက်ဥအနှစ်အရောင်ရှိသည်။ မှီဝဲစားသုံး မှီချလိုက်က အလွန် အထူးမျှ အရသာထူး အရသာဆန်းများရှိကာ ဆီခဲလှသည်ဟု သိရှိရပါသည်)ကိုလည်း ကံထူးကံလွန်းလို့ တစ်ကြိမ်မျှ စားသုံး မှီဝဲခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲ . . . အမေ့ရဲခင်ပွန်းကတော့ မယုံလို့ မစားခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့အထိ အမေ့အနေနဲ့ သတ်ကွင်း၊ သေကွင်း ကြီးတွေကို အများကြီး အများကြီးပဲ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ နာတစ် ဖျား၊ လက်တစ်လုံးခြား ပွတ်ကာသီကာကလေးဖျိုးတွေနဲ့ အများ ကြီး လွတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ကတော့ အရင်အစောကြီး ပဲ ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ခုအထိ အသက်ရှည်နေ၊ ရှင်နေ၊ တရားပြု

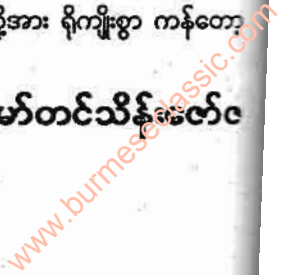
နေရတာ အတိတ်ကံ ယခုဘဝ သီလတရားတို့နဲ့ ဘဝမှာ အံ့ဩတမောကြီး အဆန်းတစ်ကြယ်ကြီးဆိုသလို မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓာတ်မြတ်တော်တို့နဲ့ ကျေးဇူးရှင် သာသနာပြု မယ်တော်မြတ်ကြီး ဒါနပြုကျွေးတဲ့ ဓာတ်သိဒ္ဓိထူး ဂန္ထီရကြီး ဝင် သက်သတ်လွတ် ဘူးသီးချက်ဟင်းနဲ့ ထမင်းအကြမ်း နှစ်ပန်းကန်တို့ကို စားသုံးမှီဝဲခဲ့ရလို့ ထင်တယ်သားဟု အား တက်သရော မမောမပန်းစတမ်းမျှ စေတနာဗရပုနှင့် ရှင်းပြ ရှာပါသည်။

အချိန်တွေလည်း အတော်အတန်မျှကြာသလို မိုး လည်းတိတ် အရွာရပ်စပြုနေပြီဖြစ်ကာ လူချင်းခွဲ၍ လိုရာခရီး သို့ ဆက်လှမ်း၍ ပြန်ကြရန် သင့်လျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် စာရေး သူက ထိုမိခင်ကြီး အမေအိုကြီးအား နောက်ဆုံးဩဝါဒကျင့် စဉ်ဆောင်ပုဒ်နဲ့ ပုတီးစိပ်အဖွင့်ဂါထာအတို နှစ်ခုကို ရှိခိုး ဦးစာင်နှင့် တောင်းခံရာ ဘာသာနဲ့တရားမြဲ သီလကိုစွဲ၊ စိတ် ကောင်းထား၊ တူညီဖို့အမြဲကြိုးစား၊ မတရားနဲ့မရိုးသားတာ တွေကိုရှောင်၊ အဖွင့်အနေနဲ့ကတော့ 'ဥုံ အရဟံ သိဒ္ဓိအောင် ဘဝစာဆိုတဲ့ ဂါထာတိုကို အမြဲစိပ်ရွတ် အသုံးချဆောင်သဟု မိန့်ဆို အကြံပြုပြောကြားခဲ့ပါသည်။ အထက် စာမူခေါင်းစီးပါ ဝိဇ္ဇာဓရလမ်းကြောင်းလာ ဘိုးဘိုးအောင်က လှေလှော် ဘိုးမင်း ခေါင်က ပြည်ကျော်ဟူသည့် ကြီးမြတ်လှသော နိမိတ်ပုံ ဥဒါန်းကိုလည်း အသံဩဇာအပြည့်နှင့် ထက်သန်တက်ကြွ စူးရှလှစွာ ကျူးရှင်ပါသည်။ ဆိုပြပါသည်။ ပြီးသော် အမေကြီး သည် စာရေးသူအား မေတ္တာပွားပြီး ဘုရားကြီးပေါ်ဆီသို့ ဖြည်း ညင်းစွာ တက်လှမ်းသွားပါတော့သည်။

ဝိဇ္ဇာဓရလားများ၊ ဂန္ထီရဝင်များ၊ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အဖြစ်ထူးများ၊ ဂါထာမန္တန်များကို လိုက်စားလေ့လာတတ် ရွတ်တတ်သူများကို လေ့လာနိုင်ကြပါရန် ကိုယ်တွေ့ကြုံတစ်ရပ် ကို အရင်းအတိုင်းတစ်ဆင့် လက်ကမ်းတင်ပြအပ်ပါသည်။ မှတ်ချက်။ ။ ပထမဘိုးဘိုးအောင်က ထိုအမေကြီး အား ပဓာန အဓိက ဦးညှောင်ဆရာရင်းသခင်အဖြစ် လမ်း စဉ်ဆိုင်ရာများအတွက် စေစားညွှန်ကြားခဲ့၍ စောင့်ရှောက် သည်ဟု သိရှိရပါသည်။ သာသနာပြု ဂန္ဓာရတီအတွက် အထင် ကရ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ မစခဲ့သည်ဟုလည်း သက်ရှည်ဘေးကင်း သိရှိရပါသည်။

သာသနာပြု အမေကြီးတို့အား ရိုကျိုးစွာ ကန်တော့ လျက် . . .

မော်တင်သိန်းဇော်

ကချင်ဆေး ဆရာမကြီး ဒေါ်ကျော်၏ သမီး

ကချင်ဆေးဆရာမကြီး

ဒေါ်နန်းထု

မှ

လေမဖြတ်၊ အကြောရောဂါကြိုတင်ကာကွယ်လိမ်းဆေး
ယာယီတိုင်းရင်းဆေးမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၁၀၁ Y ၁၀၇၄

လေဖြတ်၊ လေပြန်၊ ပါးတစ်ခြမ်းရွဲ့ ခြင်း၊ အာရုံကြောအားနည်းခြင်းများ၊ ဇက်ကြော
နောက်ကြောတက်ခြင်း၊ ခါးကြောတစ်လျှောက် အမြောင်းထပြီးတက်ခြင်း၊ အကြောကပ်၊
အကြောလွဲ၊ အကြောရောင်ရမ်းကာ ကိုက်ခဲခြင်း နှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး၊
လှူကြီးလှူငယ်မရွေး အကြောရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့် ၊ လေဖြတ်ခြင်းမခံရအောင် ကြိုတင်
ကာကွယ်လိုသူများ ဆရာမနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။
အစွမ်းထက်သော ကချင်ရိုးရာနည်းစနစ်အတိုင်း ကုသပေးသည်။

ဆရာမနှင့်တွေ့ချိန်

- * မြစန္ဒာဆေးတိုက် * အမှတ်(၃၁၄)၊ ရွှေဘိုသာအလယ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ။ ဖုန်း - ၀၁-၃၈၇၀၉၇
(နံနက် ၁၂ နာရီ မှ ညနေ ၄ နာရီထိ) “တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပိတ်သည်”
- * နေအိမ်ဆေးခန်း * အမှတ်(၃၁၆)၊ စိမ့်ကိန်း (၁)လမ်း၊ သခင်ဗိုလ်ကြီးလမ်း၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့။
(နံနက် ၇ နာရီ မှ ၁၁ နာရီထိ) တဆင့်/ဖုန်း - ၀၉-၄၂၅၀၁၁၈၇၅, ၀၉-၇၉၉၅၉၃၂၉၀

ကိစ္စဂုရု

■ အောင်(ပညာရေး) လင်းကတော

ကျွန်တော်သည် အလပြ သက်ပြည့်ငြိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရပ်များကိုလည်း ဝါသနာပါ လေ့လာခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ သာမန်လူတန်းစား အလွှာစုံဝန်းကျင်တွင် ရက်ရာတာ၊ ပြဿဒါးရက်များကဲ့သို့ (ဗေဒင်၊ လက္ခဏာ ပညာရှင်များမှအပ) အများစု အသိနည်း၊ အသုံးနည်းပါးနိုင်မည့် ကိစ္စဂုရု ရက်ဆိုသည်ကို မျှဝေပေးလိုပါသည်။ ပါဠိအဆိုလေးနှင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ရဝိကော၊ စတုစန္ဒရာ၊ ဘုမ္မောအဋ္ဌ၊ ဗုဒ္ဓနဝ၊ ဂုရုပဉ္စ၊
တြိယောသောကြာ၊ သောရိအဋ္ဌ၊ ကိတ္တူတိ၊ ပဝုစ္စတိ၊ ဗြဟ္မာနံပိ၊ နဇီဝတိ” ဟူ၍ ညွှန်းဆိုထားပါသည်။

(၁) နွေ ဆန်း၊ ဆုတ် (လပြည့်ကျော်ဟုလည်းသုံး) ၁ ရက်။ (၂) လာ ဆန်း၊ ဆုတ် ၄ ရက်။ (၃) ဂါ ဆန်း၊ ဆုတ် ၈ ရက်။ (၄) ဟူး ဆန်း၊ ဆုတ် ၉ ရက်။ (၅) တေး ဆန်း၊ ဆုတ် ၅ ရက်။ (၆) ကြာ ဆန်း၊ ဆုတ် ၃ ရက်။ (၇) နေ ဆန်း၊ ဆုတ် ၈ ရက်။

မည်သည့်နှစ် မည်သည့်လ၌မဆို မြန်မာလဆန်း ၁ ရက်၊ လဆုတ် ၁ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ကျရောက်နေပါက၊ မြန်မာလဆန်း ၄ ရက်၊ လဆုတ် ၄ ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ် ကျရောက်ဖြစ်နေပါက ပွဲလမ်းသဘင် အခမ်းအနားကြီးများ၊ မင်္ဂလာအခါကိစ္စကြီးများ မပြုအပ်၊ မဆောင်ရွက်သင့်ဟု မှတ်သားဆင်ခြင်သတိမူ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ ရှောင်ထိုက်ရှောင်အပ်ကြောင်း ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။ (အထက်ဖော်ပြပါ ရက်တို့ကိုလည်း သိနားလည်သဘောပေါက်ရပါမည်)

ဗြဟ္မာမင်းပင်လျှင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်ဆိုသော ရက်များဟု ကိတ္တူတိ၊ ပဝုစ္စတိ၊ ဗြဟ္မာနံပိ၊ နဇီဝတိ ဖွင့်ဆိုရှိပါ၏။ စာရေးသူပင် အလွန်အကျွံဆိုထားသည်ဟု ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံကြည်ရပါသည်။ စာရေးသူမှာ ဗေဒင်လက္ခဏာ အခါပေးဆရာတစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် ကာယကံရှင်တို့၏ ပွဲလမ်းသဘင်ရက်တို့တွင် ဖြစ်ပျက်ပြီးမှ ကိတ္တူရက် ဟူသည်တို့နှင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရှိရခြင်း၊ သတိမူမိဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ရှောင်ကြဉ်သင့်သည့် ရက်နေ့

တို့ကို ရှောင်နိုင်ကြပါရန် ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ရွာတွင် သဘာဝဘေးဒဏ် (ငလျင်နှင့် မိုးထန်မှု)ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့သော စေတီပုထိုးနှစ်ဆူကို အလှူရှင်များက ပြုပြင်ထီးတော်တင်ခဲ့ပြီး အောင်ပွဲအဖြစ် စစ်ကိုင်းတိုင်း မန္တလေး နာမည်ကြီးဇာတ် ရပ်သိရွာသိ နယ်သိဖြစ်ပါ၏။

ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် ပရိသတ်အချို့ ပြဿနာဖြစ်ကာ ပွဲဦးည စတင်ချိန်မှာပင် ပွဲပျက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (၁၇-၆-၂၀၁၇) ၁၃၇၉ ခု၊ နယုန်လဆုတ်(လပြည့်ကျော်) ၈ ရက် စနေနေ့သည် ကိတ္တူဆိုသည့် ရက်ဖြစ်နေကြောင်း သတိထားမိရပါသည်။

(၂၇-၁၂-၂၀၁၅) ၁၃၇၇ ခု၊ နတ်တော်လဆုတ် ၁ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ အလှူအောင်ပွဲတွင်လည်း အလှူရှင်များနှင့် ဇာတ်အဖွဲ့ စာချုပ်စည်းကမ်းမညီ မပြေမလည်ဖြစ် ဗရတ်ဗရက် ပွဲပျက်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်း။

ဤ ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်များမှာ မှတ်သားမှု ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် မှားယွင်းမှုရှိနိုင်ပါသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုများကား အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၇၇၊ တနင်္ဂနွေလဆန်း ၅ ရက် ကြာသပတေးနေ့ ဘုန်းကြီးပျံအန္တိမပွဲရက်တွင်လည်း ခိုက်ရန်ဒေါသ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ဆရာဒါယကာများ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း စသည်တို့ကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်ကား ပညာရှင်မဟုတ်ပါသဖြင့် အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ကောင်းကျိုးများသာ ဖြစ်လေ့လိုသော ဆန္ဒမရှိဖြင့် တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပညာရှင်များမှ လမ်းညွှန်ပေးမှု အထူးမွှော်လင့်လှ။

အောင်(ပညာရေး) လင်းကတော

ကျန်းမာရေးရာ ကျမ်းထွက်စကား

ပဟုသုတ ဖြစ်ပွယ်ရာများ

မြေဂုဏ်ရည်

နိဒါန်း

“သုဿသုတောန သုတောယန ဝိဗ္ဗဇောနေဝ ဝိဗ္ဗဇော နာဓိတောစရကော ယေနသောဝေဝဇ္ဇော ယမကိတ်ရော”

ယေန = အကြင်ဆေးသမားသည်၊ သုသုတော = သုသုတ သံဟိတာ ကျမ်းကို၊ နသုတော = မသင်မကြား မလိုက်နာဖူးသေးဘဲ၊ ဝိဗ္ဗဇော = ဝိဗ္ဗဇုဆရာသည်၊ ရဓိတော = စိရင်အပ်သော၊ ဝိဗ္ဗဇော = ဝိဗ္ဗဇုသံဟိတာကျမ်းကို နောသုတော = စင်စစ်မလွဲ၊ မကြားနာဖူးသေးဘဲ နှင့်လည်းကောင်း၊ ယေန = အကြင်ဆေးသမားသည်၊ စရကော = စရကံဟိတာကို နာဓိတောစ = သင်လည်း မသင်ကြားဖူးသေးချေ၊ သောဝေဝဇ္ဇော = ထိုဆေးသမားသည်၊ ယမကိတ်ရော = သေမင်း၏ စေတမန်ဟူ၍၊ မတော = သိအပ်ပေ၏။

‘အနောက်’အတွက် ‘အရှေ့’က အဓိက (အခြေခံ)

အနောက်ဥရောပသား ဆေးကုဆရာများသည် ခရစ်တော်မပေါ်မီ အထက်ကျော်ကာလကပင် ဂရိလူမျိုးများက အိန္ဒိယမှ အရှေ့တိုင်းဆေးကျမ်းနှင့် ကုသနည်းလမ်းများကို လေ့လာလိုက်စား သင်ယူခဲ့ကြခြင်းများရှိသည်။ ခရစ်တော်ပေါ်ပြီးနောက် (AD-800) ခန့်က အာရပ်လူမျိုးတို့က သက္ကတဆေးကျမ်း ဘာသာပြန်များကို အပိုပြု၍ “ယူနန်နီဆေးနည်း” များကို စတင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်မှဆက်၍ ဥရောပတိုက်သားများကလည်း ခရစ်သက္ကရာဇ် အလယ်ခေတ်

လောကတွင် ဆေးပညာလိုက်စား၍ ပြုပြင်ထားသော ကျမ်းတို့တွင် “စရကသံဟိတာကျမ်းကြီး” မှ အကိုးအကားတို့ကို ယူခဲ့သည်။ -

ပညာရှင်ကြီး “ဒဗလျူဟန်းတား” ရေးသားသော “အိန္ဒိယလူမျိုးများ၏ အတိုချုပ်ရာဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိကျမ်း”တွင်

"In medicine the Bramans learned nothing from the Greeks, but taught them much. Arab medicine was founded on translations from Sanskrit word about 800 A.D Mediaeval European medicine, in its turn, down to the Seventeenth century, was, in many important respects, based upon the Arabic. The Indian physician Charaka was quoted in European books of medicine written in the middle ages, A Brief history of the Indian peoples."

(p.65 by W.W. Hunterken Holt, Cumber, near Oxford 1892.)

ထို့ပြင်တစ်ဝ ပညာရှင်ကြီး “မက္ကဒေါနယ်” ရေး “သက္ကတစာပေ အတ္ထုပ္ပတ္တိကျမ်း”တွင် (သိပ္ပံပညာမှာလည်း ဥရောပတိုက်က အိန္ဒိယတိုက်သို့ ပညာကြွေးဆပ်ရန် အတော်ပင်များလှပေသည်)ဟု ဖော်ပြထားသည်မှာ -

In science too, the debt of Europe to Indian his been considerable. [History of the Sanskrit Literature by Macdonell.]

ဖော်ပြပါအထောက်အထားတို့ကို အကြောင်းပြုသော် ဥရောပတိုက် ဆေးပညာသည် အာယုဗ္ဗေဒဆေးကျမ်းအဆူ ဆူကို အခြေခံ၍ ချဲ့ထွင်ခြင်းကို ဗဟုသုတအရာ သိစရာ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ထူးခြားစွာ ရှိနေသည်မှာ အင်္ဂလိပ် ပညာရှင်တို့၏ စည်းကမ်းမှုအတိုင်း ဆေးကျောင်းများသို့ တက် ရောက်သင်ကြား ဆရာဝန်ဘွဲ့လက်ဝယ်ရရှိသူတို့သည် ဆေး ကုသနိုင်ပါသော်လည်း ကုသရန်ဆေးကို ဝယ်ယူရန်လိုသည်။ အာယုဗ္ဗေဒဆေးကျမ်းကို သင်ကြားကျေညက် ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခြင်းရှိသော မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာ/သမား တော်တို့သည်ကား ကိုယ်ပိုင်ဆေးဖော်စပ်၍ လူနာကို ကုသ နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဖြင့် ကုသခြင်းအမှု လူနာကိုပြု သူ ဆေးဆရာ/သမားတော်တို့သည် ဆေးကုသခြင်းပြုရာ ၌ ဆေးသက်သက်နှင့်သာမဟုတ်။ ဗေဒင်ပညာ ဗေဒင်တွက် နှင့် အတိတ်နိမိတ်၊ တဘောင်စနည်း စသည် စွက်ဖက်၊ ဂါထာ၊ မန္တန်၊ အင်းသတ္တိတို့လည်း ပါနေသည်ကို ထူးထူး ခြားခြား တွေ့ရပါသည်။ ကျမ်းထွက်စကားများဖြစ်၍ အားထား ရပါသည်။

**မင်းဒဏ်ပေးထိုက်သော ကျမ်းထွက်စကား
ဆေးသမားဆိုသည်မှာ**

အကြင်ဆေးသမားသည် သက်သက်သော ဆေးကို သာလျှင်သိ၏။ ထိုမှတစ်ပါး ရောဂါ၏ နိဒါန်း ပုဗ္ဗင်္ဂမကို မသိမမြင်သည်ဖြစ်အံ့။ ပြည့်ရှင်မင်းက မိမိ၏တိုင်းနိုင်ငံ၌ ထိုဆေးသမားကို ဆေးမပေးစေအပ်။ အကယ်၍ ပေးပြားအံ့ အလိုရှိတိုင်း သတ်ပုတ်ခြင်းစသော မင်းဒဏ်ကို ပေးထိုက်၏။

**ဆေးသမားတို့ ကောင်းကျိုးမှန်စွာ
ရမည်သောချာကျမ်းမှာလာ**

...ရှေးဦးစွာ သမားသည် သတိပြုရမည်ကား ဆေး

ကုခြင်းအမှုသည် မည်သည့်အခါမှ အကျိုးမယုတ်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် အချို့သောသူ၌ ဆေးပညာသည်ရှိသော် ဥစ္စာကြေးငွေရ၏။ အချို့သောသူ၌ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၏။ အချို့သောသူ၌ ကုသိုလ်ဖြစ်၏။ အချို့သောသူ၌ ကျော်စော သတင်းရ၏။ အကယ်၍ အကြင်ဆေးသမားသည် ဆိုခဲ့ပြီး သော အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာမျှမရသော် ဆေးအမှုကို အလေ့ အကျင့် ပရိစယပြုသဖြင့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏။

**ဆေးကျမ်းမှာလာ သူနာတို့အိပ်မက်
ဆေးဆရာဆင်ခြင်သိစေရာ**

သူနာ၏ အိပ်မက်၌ . . .

၁။ ဦးခေါင်းပြတ်သူ၊ အဝတ်အနီဖြစ်စေ၊ အနက် ဖြစ်စေ ဝတ်ဆင်သောသူ၊ နှာခေါင်းပြတ်သောသူ၊ နားပြတ် သောသူ၊ အနက်ဖြစ်သောအဝတ်၊ ကြိုးဆွဲချသူ၊ လူတို့ကို ရိုက်နှက်နေသောသူတို့ကို မြင်မက်လျှင် မကောင်း။

၂။ ကျွဲ၊ မြည်း၊ ကုလားအုပ်တို့ကို စီး၍ တောင် အရပ်သို့သွားရသည် မြင်မက်သော် ထိုသူနာမကောင်းအံ့။

၃။ မိမိကိုယ်သည် ရေ၌နှစ်မြုပ်နေသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ မီး၌လောင်ကျွမ်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့ သစ်၊ ကျား အစရှိသည်တို့သည် မိမိကို ကိုက်စားသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆီမီးငြိမ်းသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဆီ၊ အရက် စသည်ကို သောက်ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံကိုဆောင် ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျက်ပြီးသော ထမင်းကို စားရ သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တွင်း၌ကျသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြင်မက်လျှင် ကျရောက်ခံစားရဆဲ ရောဂါဝေဒနာ ကုစား၍ မရအပ်။

၄။ သူတောင်းစား၊ အဆွေခင်ပွန်း၊ သူမြတ်၊ သူတော်၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ နွား၊ မီးတို့နှင့် ဘုရားဖူးရခြင်း အစရှိသည် တို့ကို မြင်မက်အံ့။ ထိုသူနာသည် လျင်စွာအမြန် ရောဂါ ဝေဒနာကင်းခြင်းတို့ ရောက်၏။

၅။ ရွံညွှန်မှအပသို့ ထွက်ရခြင်း၊ ရန်သူတို့ကို အောင် မြင်ခြင်း၊ ရထားစီး၍သွားရခြင်း၊ သားငါးသစ်သီးတို့ကို စား

ရခြင်း၊ မသွားလာအပ်သော အဂမနိယနှင့် မေထုံပြုရခြင်း၊
ပိမိဦးခေါင်းကို ကျင် ကြီးလိမ်းကျံခြင်း၊ ငိုရခြင်း၊ မိမိသေခြင်း၊
သားစိမ်းစားရခြင်းတို့ကို မြင်မက်သော် ထိုသူနာ၌ လျင်မြန်စွာ
အနာကင်းအံ့။

၆။ မျှော့၊ မြွေ၊ ပိတုန်း၊ ခြင်၊ မှက် ကိုက်သည်ကို
မြင်မက်လျှင် ထိုသူနာ၌ လျင်မြန်စွာ အနာကင်းအံ့။

ကျန်းမာရေးရာ အရိပ်ကပြောသော နိမိတ်

ပတိဆာယာ= မှန်ကြေးမုံ ရေမျက်နှာပြင် အစရှိသော
ကြည့်လင်တောက်ပြောင်သော အရာဝတ္ထုတို့၌ ကျရောက်၍
ထင်မြင်အပ်သော ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို “ပတိဆာယာ” ဟု
ခေါ်၏။

ဆာယာ= နေ၊ မီး အစရှိသော အလင်းရောင်တို့တွင်
ကျရောက်၍ ထင်မြင်အပ်သောအရိပ်ကို “ဆာယာ” ဟုခေါ်၏။

“ပတိဆာယာ” သည် အကြောင်းမဲ့ ဖောက်ပြန်တုန်
လှုပ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းကင်းမဲ့ခြင်း၊ ဦးခေါင်းနှစ်လုံးရှိခြင်း၊ ကြောက်
မက်ဖွယ် ဖောက်ပြန်သော ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ စသည်တို့ကို
ထင်မြင်ခြင်းရှိပါက ထိုသူ၏ အသက်အာယုသည် ဆုံးခန်း
တိုင် ရောက်လေပြီဟု သိအပ်သည်။

မန္တန်တန်ခိုးနှင့် သားဖွားလွယ်စေမည်

“မုတ္တာယာသာပိမုတ္တာ၊ မုတ္တာ သူရိယေနရမ္မယော
မုတ္တာ၊ သဗ္ဗဘယာ ဂဗ္ဗောဒေဟိ၊ မာစိရမာစိရ-သွားဟ”

အထက်ပါမန္တန်ဖြင့် ရေကို ခုနစ်ကြိမ်မန်းမှုတ်၍ ကိုယ်
ဝန်ဆောင်မိခင်လောင်းကို သောက်စေသည်ရှိသော် သားကို
ချမ်းသာစွာ ဖွားမြင်၏။

သားဖွားလွယ်စေသော ကျမ်းပြု ‘အင်း’

၁၆	၆	၈
၂	၁၀	၁၈
၁၂	၁၄	၄

အထက်ပါအင်းကို ရေစိမ်၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်
လောင်းကို သောက်စေသည်ရှိသော် သားကို ချမ်းသာစွာ
ဖွားမြင်စေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ သားဖွားလွယ်မန္တန်နှင့် အင်းကို လက်
တွေ့အသုံးပြုဖူးပါသည်။

**ပရိတ်မေတ္တာ သစ္စာစကားကြောင့်
ကျန်းမာပကတိ ‘မင်းခေါင်’ ရ၏**

မြန်မာ့စာပေသိုက်ဝင် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆရာ
တော်သည် ဒုတိယမင်းခေါင်(သက္ကရာဇ် ၈၄၂) နာမကျန်းရှိ
သောအခါ လျှောက်ထားပင့်ဆောင်သည့်အတွက် “ရတန
သုတ်”၊ “မေတ္တာသုတ်”၊ “ဗောဇ္ဈင်သုတ်” ပရိတ်များကို ရွတ်၍
သစ္စာစကားဆိုသည့်အတွက် ဒုတိယမင်းခေါင် အဖျားရောဂါ
ပျောက်၍ ကျန်းမာပကတိ ရှိတော်မူကြောင်းကို ဦးဆန်းထွန်း
(မန်းတက္ကသိုလ်)၏ “လိုရာသုံး ဂါထာမန္တန်များစာအုပ်” တွင်
ဖတ်ရှုမှတ်သားရှိရာမှ ကျန်းမာရေးရာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ
ဆရာတော်မြတ်၏ သစ္စာစကားကို ရေးပြလိုက်ပါသည်။

၁။ မဇ္ဈိမတိုက်၊ ပြည်ကြီး၌ဝယ်၊ အောင်မြိုက်သာ
စည်၊ ဝေသာပြည်တွင် သုံးမည်လူဖျာ၊ မြတ်ဘုရားလျှင်၊
တရားဒေသနာ၊ မှန်လှစွာသည်၊ မေတ္တာရတနသုတ်၊ အဟုတ်
လွှဲဘိ၊ ယံကိစ္စကို၊ မှန်ရှင်တော်၊ အာနန်ခေါ်၍၊ ဖျော်ဖျော်ရွတ်
မန်း၊ ရေစင်ဖျန်းကာ၊ နေဝန်းရောင်ကျောက်၊ အပိုက်ပျောက်သို့၊
ရောက်တုံ အပြား၊ ဘေးသုံးပါးလည်း၊ ထွားထွားညက်ကြေ
ငြိမ်းဖူးလေသို့၊ ဟုတ်ပေမှန်စွာ၊ ဤသစ္စာကြောင့်၊ ဖျားနာ
ပျောက်ပြယ်၊ မင်းမြတ်နွယ်သည်၊ ပန်းနယ်လျှင် စောလန်း
စေသော။

၂။ ရမ္မက်ကီလေ၊ ဆယ်ခုမြေသာ၊ မြတ်ထွေအပေါင်း၊
ထေရ်မြတ်လောင်းတို့၊ ရိုက်ချောင်းကြောညာ၊ ချီအံ့အာသည်၊
မဟာကဿပ၊ မြတ်ထေရ်လျှင်၊ မထပျောင်းအိ၊ နာဖျားရှိသော်၊
မှန်ထွတ်တင်၊ ထိုချစ်ရှင်လင်၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ဦး၊ ရွတ်သံကျူး၍၊
ဖြူးဖြူးပုံပုံ၊ နာရင်းလွှဲကာ၊ အိမ်ကျန်းတော၊ လွတ်လျှင်ဆောင်၊
မှန်သောစကား၊ သစ္စာအားကြောင့်၊ နာဖျားမရှိ၊ သမာဓိနှင့်

သတိသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ သက်တော်ရည်၍၊ ကြံစည်မမိုင်း၊ စီးပွားလိုင်လျက်၊ မြန်တိုင်းထွန်းပေါ်၊ မင်းမြတ်ကျော်သည်။ ကိုယ်တော်လျှင်ဆော၊ ကျန်းစေသော။

၃။ အခါတစ်ပါး၊ သုံးလူဖွားလျှင်၊ ငါးပါးခန္ဓာ၊ လေးဖြာဓာတ်၊ မမျှသောအား၊ လွန်ချောက်ချားသော်၊ တရားဗောဇ္ဈင်၊ ခုနစ်အင်ကို၊ အရှင်စုန္ဒ၊ ရွတ်စေရက၊ ခဏချင်းဝယ်၊ အဖျားပြယ်သို့၊ ဘုန်းကြွယ်မြတ်စွာ၊ သုံးလူချာလျှင်၊ အိသာရွှင်လန်း၊ ကိုယ်တော်ကျန်းဟု၊ ဥဒါန်းသဘော၊ ဤသို့ဟော၏။ ဟုတ်သောမှန်စွာ၊ ဤသစ္စာကြောင့်၊ ဖျားနာပျောက်တွေ့၊ ကြာဖက်ရေသို့၊ လျှော့ကြွေရွှေရွှေ၊ တစ်နေ့တစ်ပါး၊ ကြားကြားကြွကြွ၊ ကြောင်းကြောင်းထလျက်၊ ရွှင်ပျပြုံးရယ်၊ မင်းမြတ်နွယ်သည်။ လနယ်လျှင်ဆော၊ ဆန်းစေသော။

ဆေးကုသသောသူတို့ ထားအပ်သော ပရိတ်တော်တို့ လာ မေတ္တာတရားနှင့် ဆိုအပ်သော သစ္စာစကားတို့ကြောင့် ဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသူ လူနာတို့အတွက် ကျန်းမာရေးရာ အကျိုးသက်ရောက်ပုံနှင့် သုဏ္ဏသာမဇာတ်တော်လာ သစ္စာစကား ဆိုရုံသက်သက်ဖြင့် အသက်မသေ၊ ကြောင်းစုံအင်ကို ထောက်ထားသက်သေပြုရပေသည်။

ဆောင်းပါးအဆုံး စာနိဂုံး

မနုဿတ္တ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘော = အနုဿတ ဘာဝေါ = လူဘဝ လူ့အဖြစ်ကို၊ ဒုလ္လဘော = ရနိုင်ခဲ၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောကြားတော်မူသကဲ့သို့၊ အာရောဂုံပရမံလာဘံ = အာရောဂုံ အနာရောဂါကင်းရှင်း ကျန်းမာခြင်းသည်၊ ပရမံ-မြတ်သော၊ လာဘံ-မည်၏ဟုလည်း မိန့်မှာဟောထားခြင်း ရှိပါသည်။ လူ့ဘဝကို ရတုန်းရခိုက် ကိုယ့်အကျိုး၊ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမူ လူ့ဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါမည်။ မကျန်းမမာ ရှိပါလေက အသက်မသေငြား အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပါချေ၍ ရဟန်းရှင်လူ၊ ရသေ့ယောဂီ၊ ပညာရှိသူတို့သည် လူတို့အတွင်း ကျန်းမာခြင်းရှိအောင် ကျန်းမာရေးရာ ကိစ္စများအတွက် လမ်းဟောင်းကိုလျှောက်ရင်း လမ်းသစ်ကိုလည်း တီထွင်ကြံဆလျက် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံနည်းမျိုးစုံစွာဖြင့် ဆေးမျိုးစုံစွာ ကုထုံးနည်းအဖုံဖုံ

ကို ဖော်ထုတ်၍ လက်တွေ့အသုံးချနေသည်ကို ငါ-သူ လူတကာ ကမ္ဘာအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါဝေဒနာ၌ အတွင်းရောဂါဝေဒနာဟု ဆိုအပ်သော ပထဝီ၊ တေလော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ အာကာသဓာတ်တို့ပျက်၍ မကျန်းမမာရှိသည်ကို ဆေးအားကိုး၊ ဂါထာ၊ မန္တန်၊ ယတြာပြုနှင့် ကုစား၍ ရပင်ရငြားသော်လည်း အပြင်ရောဂါဝေဒနာဟုဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓဟောကြား ကံငါးပါးကို မသိကျိုးကျွန် မျက်ကွယ်ပြု၍ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စေခိုင်းရာအတိုင်း လော်လီဖောက်ပြား အဓမ္မကိုဆောင်၍ ရရှိအပ်သော ဆိုးကျိုး၊ ရောဂါဝေဒနာတို့အတွက်မှာကား ကျန်းမာရေးရာ ဘယ်ဆေးမမီ အသက်ကိုပင် ရုတ်ခြည်းချတတ်စေ၍ ဖြူမည်းမခြာ၊ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာကွဲပြားစေမှုလည်း အဓိက(အခြေခံ) လူ့စဉ်းစောင့်ထိန်းအပ်သော ကံငါးပါးကို သတိနှင့်ယှဉ် လိုက်နာရန်တော့လိုပါကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြ၍ ဆောင်းပါးအဆုံး စာနိဂုံး ပြုလိုက်ရပေသည်။

မြဝင်းရည်

ရည်ညွှန်းကိုးကားစာ

- ၁။ အာယုဗေဒ သိရောမထိ ဆေးကျမ်းကြီး။
- ၂။ ကမ္ဘာ့အာယုဗေဒ ဆေးကျမ်းကြီး(တတိယတွဲ)။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ သူများယူ

စိတ်ထဲက အလွန်ပူတာ

သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စောလင်း

သယ်န်းကျွန်း၊ ကျိုက္ကစံဘုရား အရှေ့ဘက်မှန်ရှိ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်ခန်းရေညို့ နောက်ဆုံးပေါ် ဖော်ဒယ်အသစ် ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင် ဟောခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်အားမြင်လျှင်

“ဆရာ...ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

“ဪ...ထိုင်ပါထိုင်ပါ ဗေဒင်မေးဖို့ လာတာပဲ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရမှာပေါ့”

“ဆရာ...ကျွန်မ ဗေဒင်မေးချင်ဘူး”

“ဗျာ...”

ကျွန်ုပ်သည် အာမေဇိုတ်သံပင် ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ခန်းထဲဝင်လာပြီးမှ ဗေဒင်မေးချင်ဘူးတဲ့။

“ကဲ . . . ပြောပါဦး၊ ဒါဆို ဆရာကို ရုပ်ချော၊ မချော ကြည့်ဖို့လာတာလား...ဟဲဟဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အရွှန်းဖောက်၍ ပြောလိုက်သောအခါ သူသည် ပြုံး၍ ကျွန်ုပ်မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ ခေါင်း ကိုငုံထားလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ ယတြာလုပ်ချင်လို့ လာတာပါ”

“ဪ...သမီးရယ် ဆရာက ဗေဒင်မေးချင်ဘူး ဆိုတော့ နတ်ပူးပြီးများ ဟောရမှာလားလို့”

“ဆရာက ရယ်စရာပြောတတ်တယ်နော်”

ကျွန်ုပ်သည် မှင်သက်သတ်လိုက်ပြီး သူမအား ခပ်တည်တည်ကြည့်၍ -

“သမီးဝင်လာကတည်းက ဘာကိစ္စဆိုတာ ဆရာတို့

ပညာရှင်တွေက သိပြီးသားပါ။ သမီးရောက်တာက တနင်္ဂနွေ ချိန်မှာလေ။ အိုးအိမ်၊ အိမ်ထောင်၊ အုပ်စု အဆင်မပြေ မှုကြောင့် ရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျတာ ဆယ် နှစ်ရှိပါပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ပါ။ ခု ကျွန်မအမျိုးသားက နောက်အငယ်ပေါ်နေတယ် ဆရာ။ အစကတော့ ကျွန်မ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး နေပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်က လည်း ရှိနေတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နေပါတယ်။ ခုတော့ ဒီပုံဆိုရင် အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတော့မှာမို့ ဆရာ့ဆီ ပြေး လာခဲ့တာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ကိန်းဂဏန်းတို့ကို စဉ်းစားရင်း သူမ ပြောသော စကားများကို နားထောင်နေလိုက်သည်။

“သမီးအမျိုးသား နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျော်ကျော်ပါ ဆရာ”

“တနင်္လာသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တနင်္လာသားပါ”

“သမီးမွေးနံနဲ နာမည်ကရော”

“သမီးက နေရ၅ရာပါ စနေသမီးပါ”

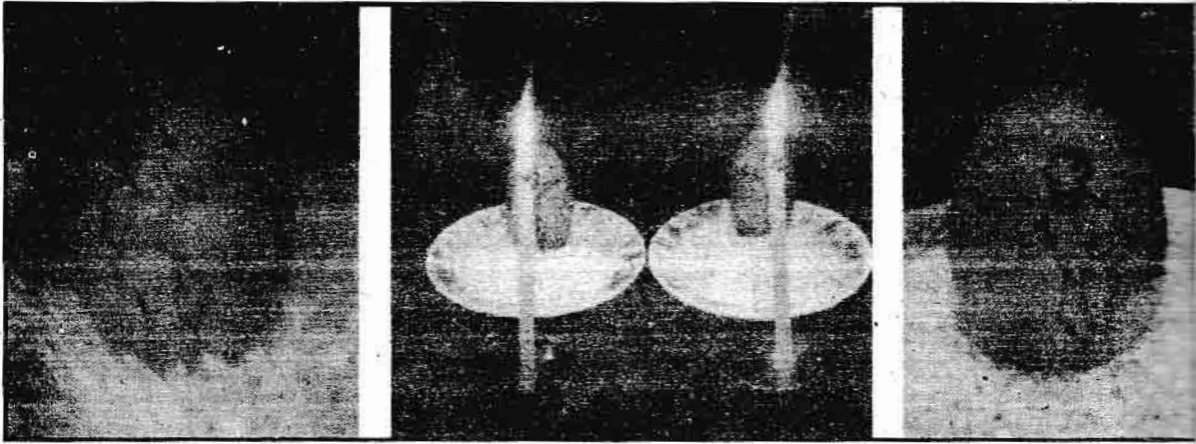
“သမီးယောက်ျားနဲ့ချစ်ကြိုက်ကြတဲ့ ကလေးမနာမည် ကရော”

“သိမ့်သိတာအောင်တဲ့ ဆရာ၊ မွေးနံတော့ မသိဘူး”

“နာမည်အရဆိုရင် သောကြာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို နားထောင်၊ ပထမဆုံး တစ်ခဲလုံး

ပန်းကန် နှစ်ချပ်ရှာ။ ကြက်ဥ နှစ်လုံးရှာပြီးရင် အဲဒီကြက်ဥ

ပေါ်မှာ ခါးထောက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးရန်တွေနေတဲ့ပုံဆွဲ။ နှစ်လုံး စလုံးပေါ်မှာ ဆွဲရမယ်။ တစ်လုံးက ယောက်ျားပုံ။ တစ်လုံးက မိန်းမပုံ။ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားရမယ်။ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ဆန်ထည့်ပြီး ဆန်ပေါ်မှာ ကြက်ဥကို ထောင်ထား။ ရွာတော်ရှင် နတ်ကွန်းနတ်နန်းမှာ ကြက်ဥပန်းကန် နှစ်ချပ် ရှေ့မှာ မီးနှစ်တိုင်ထွန်း။ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုပြော။ အဲဒီကြက်ဥမှာ မွေးနေ့နဲ့ နာမည်ရေး။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ရွာတော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်၊ နတ်တို့ကို တိုင်တည့်ပြီး မီးငြိမ်းအောင်စောင့်။ မြန်မြန်မီးငြိမ်းစေချင်ရင် မိုင်းခံစက္ကူအဖြူပတ်ပြီးထွန်း။ ဒါမှ မဟုတ် ဆရာဆီက အင်းဖယောင်းတိုင်ယူသွား။ မီးထွန်းပြီး အပြန်မှာ သမီးအမျိုးသား တနင်္လာသားကျော်ကျော်ရဲ့ ကြက်ဥကို အိတ်နဲ့ထည့်ပြီးယူလာ။ ဟိုကောင်မလေး သိမ့်သိတာဆိုတဲ့ ကြက်ဥကို လက်က အလွယ်တကူကိုင်လာခဲ့။ အိမ်မရောက်ခင် လမ်းခုလတ်မှာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြီး လမ်းပေါ်ကို အဲဒီကြက်ဥ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်။ သမီးအမျိုးသားနာမည်ပါတဲ့ ကြက်ဥကို အိမ်ဝန်းခြံထဲ ရောက်မှခွဲ။ အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်းမှာ သမီးဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဝါဆိုမိုးသည် တသိမ့်သိမ့်ရွာနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆင်းလာကြ၏။ အမျိုးသမီးသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် “ဆရာ သမီးကို မှတ်မိလား။ နေရဉ္စရာလေ။ ဒါ..

သမီးအမျိုးသား ကိုကျော်ကျော်ပါ ဆရာ။ ဆရာဆီ ဝါဝင်တင် ကန်တော့ရင်းနဲ့ အမျိုးသားစီးပွားရေးကိစ္စလေး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရအောင်လို့ပါ။ ဆရာရဲ့ ယတြာအစွမ်းကြောင့် သမီးတို့ ဖိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရပါပြီ ဆရာ။ ဒီပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ ဒီငွေကို ကျွန်မတို့ ကန်တော့ပါရစေ ဆရာ”

နေရဉ္စရာသည် အဝတ်အစား၊ အာဟာရ၊ ဆေးဝါး၊ ဘာသာရေးသုံး ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ငွေထည့်ထားသော လယ်သာသားရေဂိုက်ဆံအိတ်နှင့်အတူ အပြည့်ထည့်ထားသောငွေများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ ကြမ်းပြင်တွင် နှုတ်ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ကန်တော့နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆုများပေး၍ ထိုသို့ကန်တော့ခံနေရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တော်၍မဟုတ်။ မြစ်ငယ်မြို့မှ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဆရာဦးကျော်ညွန့်၏ ပညာများကြောင့်သာဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲမှနေ၍ ဆရာကြီး သရောဒေဝပညာရှင် မြစ်လောင်းရွာမှ ဦးကျော်ညွန့်အား ဂါရဝပြုနေမိတော့သတည်း။

ကျေးဇူးရှင်အား ရှိခိုးပါ။
သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စောလင်း

၀၉-၉၉၅၅၅၂၉

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိပိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည်

ဒေါက်တာစောယုဒ္ဓယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

■ အမှတ် (၂၀၅/က)
 ပိတောက်(၅)လမ်း၊
 မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀
 ၀၉-၇၈၉၅၅၅၆၇

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဖက်ဖက်က စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ကြုံတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပျော်စရာတွေ များလွန်းလို့ အမှားအယွင်းတွေလည်း တွေ့တတ်ပါတယ်။ ဘာလုပ်လုပ် နှစ်ခါပြန်ဖြစ်တတ်တယ်။ အလှူအတန်းပြုရခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာမယ်။ အလွန်ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဤကာလအတွင်း စီးပွားအလွန်ကောင်းသကဲ့သို့ ကိုယ်ကျင့်တရား အထူးအရေးကြီးသောအချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်သော် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင်မပြုရပါ။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် တည်မြဲသော အိမ်ထောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်မယ်။ ငွေရှာရလွယ်ကူဝေ

မယ့် စုဆောင်း၍ မရပါ။ ငွေဝင်လျှင် ကိုင်မထားရ၊ ရွှေဝယ်ထားပါ။ မြေကိစ္စ၊ အမွေအနှစ်ကိစ္စများ ကြုံရတတ်တယ်။ အောင်မြင်သွားမှာပါ။ စိတ်မပူပါနှင့်။ ကံကောင်းနေတဲ့ကာလမို့ ယခင်က ကိုယ့်ကို နှိမ်နင်းခဲ့တဲ့သူတွေက ပန်းပေါ် ထမ်းတင်နေမယ့် အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေလမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မယ်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားမှား၊ ဆေးမှားခြင်း၊ သွားဒုက္ခပေးခြင်းများ ကြုံရမယ်။ မြောက်အရပ်သို့ ရေလမ်းခင်မသွားပါနှင့်။ အဆိပ်ရှိသောအကောင် အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြူတံ)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂ ၄၄ ၂၄

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်တွင် လင်စုံမယားဖက် ဧည့်သည်များ ညအိပ်ညနေ လက်မခံပါနှင့်။ ဆိတ်သားရှောင်ပါ။ သစ္စာပန်း မထိုးပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း မုန့်လက်ကောက်(၆)ခု လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောတတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ပြန်လည်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ ကာလဖြစ်တယ်။ စီးပွား သိသိသာသာတက်မယ်။ သိကြားမလိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိအခြေအနေထက် များစွာ မြင့်တက်သွားလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်း ဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ အထက်လူကြီး ဆရာသမားများလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာ ကောင်း တွေ့မယ်။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ ပညာကောင်းရခြင်းများ ကြုံမယ်။ စာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်ရောက်ဖြေဆိုလျှင် အောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်ပ

ကလည်း ကိုယ့်ကို လာရောက်ဖို့ ခေါ်ယူတာမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက်လည်း ဝင်တတ်တယ်။ မိမိအိမ်မှာ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ရတတ်တယ်။ သူများမင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ကိုယ်က ပါဝင်လုပ်ဆောင်ပေးရတတ်တယ်။ လွတ်လပ်ပြီး အရွယ်ရောက်သူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတစ်ခု ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ အမှုအခင်းများ နှင့် ပတ်သက်ရတတ်တယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ်များ ဝင်မယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာ ရေးအနေဖြင့် နှလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ ဒူး၊ နား ဒုက္ခပေးခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ (၅)ညွန့်၊ တံခွန်ဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၃၃၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ ညအိပ်ညနေ နာကာရှည် လူမများ လာရောက်ဆေးဝါးကုသပါက လက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကုဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ဆီထမင်း(၈)ပုံ၊ စံပယ်ပန်း(၈)တုံး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းနေပါတယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာမယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မှချဖြစ်လာမှာပါ။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ခွမ်းမံခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းအသစ် ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော အဆက်အသွယ် သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင် မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလ ဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ် တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားမည်ဆိုလျှင် ယခု ကာလတွင် ပြုလုပ်ပါက ကံကောင်းတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ဆောက်

●ပါက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းရ၍ အကျိုးပေးသောအိမ်မျိုး ရတတ်တယ်။

ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ် တယ်။ ယခုကာလတွင် ဝယ်သော ရွှေထည်ပစ္စည်းသည် ရာသက်ပန် အကျိုးပေးတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရောက်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ အသစ်လဲရခြင်း ထွက်နေသော စက်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ မြေကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်ပါတယ်။ ငွေအထုပ်အထည်နှင့် ရတတ်တယ်။ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေများ ဝင်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်က လိမ့်ကျတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၅၅)နာရီ တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ပြိုဟ်ရုပ်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၄၊ ၆၂၊ ၄၆၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ရနိုင်သော ကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို လက်ခံခြင်းမျိုး

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း လက်သုပ်ဆွမ်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မရသေးတာတွေ ရလာမယ်။ ရပြီးသားပစ္စည်းတွေ လည်း တိုးပွားလာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း ကြုံတွေ့ရတတ် တယ်။ ငွေအဖူလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိအလုပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍လည်းကောင်း ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လိမ့်မယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အကျိုးပေး အောင် မြင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့သူဆိုရင်တော့ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး တိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ မြင့်တက် ခြင်း ကြုံရလိမ့်မယ်။ ပညာရေးကိစ္စ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍

စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ရွှေထည်ဝယ်လျှင် အသစ်များ ဝယ်သင့်တယ်။ အဟောင်း မဝယ်သင့်ပါ။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျန်းမာရေး ညံ့တွဲသတင်းတွေ ကြားရတတ် တယ်။ လက်အောက်ငယ်သား တပည့် သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပူပင်ရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားရကိန်း ခွံ တယ်။ ခရီးလည်း မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဦးခေါင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့် ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ထီးဖြူ(၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၁၊ ၂၇၊ ၂၂၊ ၇၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် ကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်သောနိမိတ်၊ အရူးတစ်ယောက် ကခုန်သော နိမိတ်တွေ့ပါက ဝင်လာစရာရှိသော လာဘ်လာဘများ နှောင့်နှေးတတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာချောက် တွေ့ဆုံပါ။ ပြေပျောက်သွားအောင် ကူညီပေးပါမယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ငွေထီး(၉)လက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေမှုလေးတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်အပြောင်းအလဲတွေ မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ အထက်လူကြီးက ငြိုငြင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မနာလိုတဲ့သူ တွေရဲ့ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း ခံရတတ်တယ်။ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလအတွင်း တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါရင်တော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ပါ။ အလုပ်အကိုင် ညံ့ပေမယ့် စုတ်ကောင်းလာဘ်ကောင်းဝင်ခြင်း၊ အချစ်ရေးကောင်းခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များဖြစ်လျှင် သားသမီးရတနာများ ထွန်းကားတတ်တယ်။ ပြည်ပနဲ့ အဆက်အသွယ်ကောင်း ရလိမ့်မယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ယခုကာလတွင် လှုပ်ရှားလိုက်ပါ။ အောင်မြင်မှု ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ မြေကွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငွေဝင်ကိန်း ရှိပါတယ်။ သင်တန်း

တစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား တစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံ့ကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၂၊ ၅၅၊ ၅၉

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း ရွှေငွေပေါင်နှံခြင်း၊ ချေးငှားခြင်း၊ အာမခံလုပ်ခြင်းများ လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် လမုန့်(၅)ခု လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ရန် အကြံအစည်ကောင်းများ၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဤကာလအတွင်း ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းအသစ် ကြီးကြီးမားမားစရန် မကောင်းသေးပါ။ စိန်ထည် ပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လာလိမ့် မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ဘိုးတော်တု၊ ဆရာတုများ ရောက်လာတတ် တယ်။ မသွားချင်သော ခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ကောင်းပါတယ်။ မိမိအိမ်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရှိလျှင် အထူးသတိပြုပါ။ အိမ်မှာ မမွေးရ။ ဆေးရုံမှာ မွေးပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် စိတ်ဝမ်း ကွဲတတ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ

အမွေကိစ္စအတွက် အနည်းငယ် စကားပြောရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အမှုမဖြေရှင်းရ၊ တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ဆွဲပါ။ မဖြစ်မနေ ရှင်းရမယ်ဆိုရင် အရှုံးပေးလိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ အသက်ကြီးသောသူများအဖို့ လေဖြန်းခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်းကြုံမယ်။ လူငယ်များအဖို့ ရေနစ်ခြင်း၊ ရေနှင့် ပတ်သက်၍ အန္တရာယ်ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့် (ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

ကြာသပတေး၊ ထုနလာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၅၊ ၃၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ကားပွတ်တိုက်မိခြင်း၊ ငွေပျောက်ခြင်း၊ သူခိုး ခိုးခံရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပူပေါ်၌ ဆီဆမ်း၍ အုန်းသီးစိတ်တင်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ သွားဖိုကြံ့ရွယ်ထား တဲ့ ခရီးစဉ်တွေ ပျက်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်သောခရီး၊ မရည်ရွယ် သောခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ် တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ လူမျိုးခြားက ကူညီမှုပေးတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ဒီကာလမှာ သွားလိုက်ပါ။ အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကြုံရပေမယ့် အောင်မြင်မှု ရရှိမှာ ပါ။ မိသားစုအတွင်းမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ကြုံရတတ်တယ်။ ကိုယ်ရည်ရွယ် တာတခြား၊ မိသားစုဖြစ်ချင်တာကတခြား ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အတတ်ပညာ တစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုရင်တော့ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတက်ခြင်း၊ စာမေးပွဲဖြေဆိုခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေဝင်နည်းပေ

မယ့် ထိကံကောင်းတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူတွေအဖို့ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအလုပ် အကိုင် ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်လာမယ်။ ပြောင်းလျှင် ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် လမ်းခွဲရ တတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲများ ရက်ရွှေ့ရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစာအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါး၊ သွား ဒုက္ခပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်း ရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၁၊ ၇၃၊ ၅၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မငှားရမ်းပါနှင့်။ ငှားလျှင် ဆုံးရှုံးသွားတတ်တယ်။ အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ဂယာနီဆွမ်း(၁၂)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်တွေ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် လုပ်ရပြီး လုပ်သမျှ အလုပ်တွေ အလွဲအလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မအောင်မြင်ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အပူတင် မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအပူ ပတ်ဝန်းကျင်အပူတွေလည်း ကိုယ့်ကို လာဟပ်စေပါတယ်။ မိသားစုဝင်တွေထဲက ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ဆေးခန်းတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အိမ်ကို ဆေးဝါးကုသဖို့ လာတည်းလျှင် လက်မခံပါနှင့်။ ချွတ်တချက် ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး ဆုံးပါးသွားတတ်ပါတယ်။ ခရီးများ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ခရီးကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကူးသန်းသွားလာ ရောင်းဝယ်ခြင်းမျိုး လုံးဝ

မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ယခုကာလအတွင်း ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လများ ပါဝင်နေရင် မိမိအိမ်သူ ဇနီးမယားနဲ့ စကားများရခြင်း၊ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုခံရခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေလည်း ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နှံရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေအထွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခါးအောက်ပိုင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လျှူပေးပါ။ အညွများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုတွင် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်သဖြင့် အထူးဂရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် အုန်းသီးကို ခြစ်ပြီး ကြွေပန်းကန်နှင့်ထည့်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၈-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါက . . .

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဗုန်း-စာ-၆၄၃၀၃၀၊ ၀၉-၇၀၉၉၅၉၅၉၇

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

စက်ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ ဝင်လာမယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ စကားပြောရမယ်။ သားသမီးအတွက် စိတ်ပူရတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား အောက်လက်ငယ်သား တို့ကြောင့် ပူပင်သောက ရောက်ရမယ်။ ငွေနှင့် ပတ်သက်၍ ပူပင်သောက ရောက်ရတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို စပါကလင် ဝယ်တိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရတော့မယ်။ ငွေတွေလည်း ရမယ်။ ကိုယ်လုပ်သမျှ အောင်မြင်ပြီး အရာထင်တတ်တယ်။ အဖက်ဖက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ကြားရမယ်။ ငယ်ရွယ်သူများ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင် မပြုသင့်ပါ။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရွှေကြည်ဆနွင်းမကင်း ဝယ်ကျွေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

ငွေကုန်ကြေးကျ များနေမယ်။ အညံ့များ ရှိနေတတ်တယ်။ အစစ အရာရာ သတိကြီးစွာ ထားရမယ်။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခြင်း၊ မကောင်းပြော ခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ တရားရုံးနှင့် ပတ်သက်ရတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို နန်းကထိုင်မှန် လက်ဆောင်ပေးပါ။

ပုဒွဟူးသားသမီးများအတွက်

အလုပ်တွေ များများလုပ်ရမယ်။ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ သင်တန်းတက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွင်း ဝင်ရခြင်းများ ကြုံရမယ်။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့ က ကူညီမစမယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သောပုံများ ဝင်လာမယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ထောပတ်တစ်ဦး လက်ဆောင်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်တတ်တယ်။ အလှူအတန်း မုချပြုလုပ်ရ တတ်တယ်။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်မယ်။ ခရီးမကြာခဏ ထွက်ရ တတ်တယ်။ စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်း ခံရမယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဒူးရင်းသီးမှန် လက်ဆောင်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

အချစ်ရေးတွင် သဘောထားကွဲလွဲတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီး သွားရတတ် တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ ပြိုင်ဘက်ပေါ်တတ်တယ်။ အကြီးအကဲက ကိုယ့် ကို ငြိုငြင်တတ်တယ်။ အလုပ်ပြောင်း၊ နေရာပြောင်းရတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရေခွက်တစ်ခွက် လက်ဆောင်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

မထင်မှတ်သောခရီး သွားရမယ်။ လူမျိုးခြားနှင့် အကျိုးပေးမယ်။ ငွေများ ဝင်ပေမယ့် အကုန်အကျ များနေမယ်။ မိမိလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်မယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ထောပတ်မှန်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

လူပျို၊ အပျို ဖြစ်ပါက ချစ်သူကြင်ဖက်နှင့် တွေ့ရတတ်တယ်။ စက် ပစ္စည်းတစ်ခု ဝင်လာတတ်တယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ ငွေရှာရ လွယ်ပေမယ့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးပါ။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း(ရန်ကုန်) ဩဝါဒခံယူပွဲနှင့် အသင်းကြီး (၁၅)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနား ကျင်းပ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ အရှေ့ပိုင်းခရိုင်၊ ဒေါပုံမြို့နယ် အခြေစိုက် ဗုဒ္ဓသာသနာ ထေရဝါဒ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး အသင်း(ရန်ကုန်) အသင်းကြီး၏ ဩဝါဒခံယူပွဲနှင့် အသင်းကြီး (၁၅)နှစ်ပြည့် အခမ်းအနားကို (၁၉-၁၁-၂၀၁၇)နေ့ နံနက် ၈:၄၅ နာရီအချိန် (မြို့နယ် မိုးလုံလေလုံ အားကစားခန်းမ) ယမုံနာလမ်းမကြီး၊ မဟာဗန္ဓုလတ်တားအနီး၊ ဒေါပုံမြို့နယ်တွင် ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ၈:၅၀ နာရီအချိန် နမောတဿ သုံးကြိမ် ရွတ်ဆို ဘုရားကန်တော့ပြီး အခမ်းအနားဖွင့်လှစ်ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးများထံမှ ဝါးပါးသီလခံယူပြီး ဆရာတော်ကြီးများ ၏ ဩဝါဒကထာများကို နာကြားကြပါသည်။ ထို့နောက် အသင်းနာယကကြီးများ၊ ဥက္ကဋ္ဌများ၊ အတွင်းရေးမှူးများ၊ အမှု

ဆောင်များ၊ အလှူရှင်များက ဆရာတော်ကြီးများအား လှူဖွယ် ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ရေစက်သွန်းချ အမျှဝေကာ ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရတိဋ္ဌတု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဘုရား ကန်တော့ပြီး ဆရာတော်ကြီးများအား ဆွမ်း၊ ချိုချဉ်ခဲဖွယ်များ ဆက်ကပ်ကြပါသည်။
ကြွရောက်လာကြသည့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ၅၀၀ ကျော်အား နံနက်စာဖြင့် ညှိနှိုင်းကျွေးမွေးပြီး အသင်းတံဆိပ်၊ အိတ်နှင့်တကွ အသင်း(၁၅)နှစ်ပြည့် မဂ္ဂဇင်း၊ အသင်းပြက္ခဒိန် ပဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကြီးနှင့် တရားတိတ်ခွေ (၁)ခွေစီပါ ပေးဝေဒါန ပြုခဲ့ပါသည်။
ဒေါက်တာသက်ဆွေ

သာယာကုန်း ဓမ္မပူဇော်သဘင် ကျင်းပ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ သာယာကုန်းရပ်ကွက် မြွေရုံဝတ်အသင်းကြီးမှ ကြီးမှူး ကျင်းပသော ပထမအကြိမ် ဓမ္မပူဇော်သဘင်ကို (၁-၁၂-၂၀၁၇)ရက်နေ့တွင် သီတဂူအရှင်တိက္ခဿာရ(ကထိက)(သီတဂူ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်)၊ (၂-၁၂-၂၀၁၇)ရက်နေ့တွင် အရှင်ဝေပုလ္လဇောတိ(ခိုနားရာဆရာတော်)(သာသနာရေး ဓမ္မာစရိယ)နှင့် (၃-၁၂-၂၀၁၇)ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်း ခင်မကန်ဆရာတော် အရှင်ခေမိန္ဒ(မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓမ္မ) ဆရာတော်တို့မှ သုံးညတိုင်တိုင် ညစဉ် ၇ နာရီအချိန်တွင် တရားဒေသနာတော်များ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အပ်ကြင်

ရတနာတို့၏ နတ်တော်ကြားဝေ ရတနာတို့၏ နတ်တော်ကြားဝေ ရတနာတို့၏ နတ်တော်ကြားဝေ ရတနာတို့၏ နတ်တော်ကြားဝေ

လူတွေထိုက် နတ်တွေကြားစေ လူတွေထိုက် နတ်တွေကြားစေ

ရည်စူးကုသိုလ်

စေသားဟု ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက် ထိုကုသိုလ်အား လူသာဓု နတ်သာဓု ခေါ်ဆိုနိုင်ရန် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

(၁၇-၁၀-၂၀၁၇)နေ့က ဘဝတစ်ပါးမှ ဘဝသစ်သို့ ပြောင်းသွားရာသော ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ၏ ခင်ပွန်း ဦးမောင်မောင်မြင့် (၆၉)နှစ်အား ရည်စူးပြီး ဇနီး၊ သားသမီး မိသားစုများက ၎င်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ရွှေကြယ်သီး တစ်စုံတို့အား ပြည်မြို့ အနောက်ဘက်ကမ်း ရွှေဘုံသာမန်ဘုရား အနီးရှိ ပရဟိတတောင်ပေါ်၌ ဦးကျော်သူ(ဥက္ကဋ္ဌ) နာရေးကူညီမှု အသင်း(ရန်ကုန်) ဦးစီး၍ တည်ထားကိုးကွယ်ဆဲဖြစ်သော "မဟာ ပဏိတ ပရဟိတအောင်တော်မူ" စေတီတော်တွင် (၅-၁၁-၂၀၁၇)နေ့က ကွယ်လွန်သူအား ရည်စူး၍ သွားရောက်လှူဒါန်း ခဲ့ကြပါသည်။

ကွယ်လွန်သူသည် အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကလည်း ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် စသည့် ဒါနကောင်းမှု၊ သီလ ကောင်းမှု၊ ဘာဝနာကောင်းမှုများ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွက် ယခု ကျန်ရစ်သူများ ပြုပေးသော ကုသိုလ်အား သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး လျှင် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်မြင့်သော ဘုံမိမိဖန်တို၍ စံစားရပါ

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

လေအန်ကုန်း အမှတ်(၂) စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ (၄၄)လမ်းရှိ ဓမ္မာရုံကြီးတွင် (၂၇-၁၀-၂၀၁၇)နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် လေအန်ကုန်း အမှတ်(၂) စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပရာ အခမ်းအနားမှူး အောင်သျှင်သူက ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါသည်။ အစီအစဉ်အရ ရှေးဦးစွာ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေး ဆရာအသင်း ဗဟိုအမှုဆောင် ဆရာဦးစိုးဝင်း(တက္ကသိုလ် စိုးယဉ်)မှ အဖွင့်အမှာစကား ပြောကြားပြီး ဆရာမင်းစိုးယဉ် က မုဒိတာစကား ပြောပါသည်။ ၎င်းနောက် ဆရာ သက်ဆွေနှင့် ဆရာမ မအိတို့က မုဒိတာစကားများ ပြော ကြားကြပြီးနောက် ဆရာကောင်းမြတ်(ခရာတော)မှ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေခြင်းအကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြ ပြောကြားပြီးနောက် ၁၂:၀၀ နာရီတွင် အောင်မြင်စွာ ရုပ်သိမ်းခဲ့ပါသည်။

ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ

ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာပြုမယ်တော်ကြီး ဒေါ်နန္ဒမာလာ၏ အလှူတော်မင်္ဂလာ

ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာပြုမယ်တော်ကြီး ဒေါ်နန္ဒမာလာ၏ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗုဒ္ဓဂယာမြေမြတ်မဟာရိ ဘူမိဒေသမြတ်စွာဘုရားကြီး ပုံစံတူ ကိုးတောင်ပြည့် ချမ်းသာအောင်မြင် မြတ်စွာဘုရားကြီး ဗုဒ္ဓပူဇနိယပူဇော်ပွဲကြီးနှင့် ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒေါက်တာဘဒ္ဒန္တကုမာရာဘိဝံသအား ဦးထိပ်ထား၍ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် တည်ထားကိုးကွယ်မည့် “ငြိမ်းချမ်းအေးဋ္ဌာဓေတီ” အတွက် ငွေကျပ်သိန်းကိုးဆယ်တိတိအား မတည်လှူဒါန်းပွဲ ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ခိုက်ဦးမြို့၊ သံတံတားရပ်ကွက်၊ ခေမာသီဝံကျောင်းတိုက်အတွင်း တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဂယာမြေမြတ်မဟာရိ ဘူမိဒေသမြတ်စွာဘုရားကြီး ပုံစံတူ ကိုးတောင်ပြည့် ချမ်းသာအောင်မြင် မြတ်စွာဘုရားကြီးအား ဗုဒ္ဓပူဇနိယပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပပူဇော်ရာတွင် ခေမာသီဝံ

ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တခေမိန္ဒ(မွေစရိယ-ဝိနယဝိဇ္ဇာ) မြို့နယ်လံယာနာယက အကျိုးတော်ဆောင် ဆရာတော်အား အဖူးထား၍ ပင့်သံယာ(၄၅)ပါးတို့ကို ပြည်တွင်းပြည်ပသာသနာပြု မယ်တော်ကြီး ဒေါ်နန္ဒမာလာနှင့် တပည့်သာဝကများမှ ဆွမ်း ဘောဇဉ် ဒါတဗ္ဗဝတ္ထုအာစု ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပွဲကို ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ခိုက်ဦးမြို့၊ ခေမာဝံကျောင်းတိုက်၌ ၁၃၇၉-ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၆ ရက်၊ (၂၃-၁၂-၂၀၁၇)စနေနေ့တွင် နံနက် ၉ နာရီမှ နေ့လည် ၁၂ နာရီအထိ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။ ည ၇ နာရီမှ ၁ နာရီအထိ တေးသံရှင် အဆိုတော် မနောနှင့် အနုပညာရှင်များမှ တေးဂီတများဖြင့် ညော်ခံဖျော်ဖြေခဲ့ကြောင်းလည်း သိရှိရသည်။

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင် . . .

- ❖ HIV ပိုးကူးစက်ခံ မိဘမဲ့ကလေးများ၏ သုခရိပ်မြုံ့ဂေဟာ (၀၁-၅၈၁၉၅၅) ❖ ဆည်းဆာရိပ် ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ (၀၉-၇၃၀၁၈၀၀၇) ❖ နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့ လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ရန် (၀၁-၆၃၉၄၉၀)၊ (၀၁-၇၀၉၂၇၇)၊ (၀၁-၅၈၁၃၆၃)၊ (၀၁-၇၀၄၇၈၄)

လူတို့ထံ၌ နတ်တွေ့ကြားစေ လူတို့ထံ၌ နတ်တွေ့ကြားစေ လူတို့ထံ၌ နတ်တွေ့ကြားစေ လူတို့ထံ၌ နတ်တွေ့ကြားစေ